Trọng Sinh Chi Tinh Tế Trúc Mộng Thư

Contents

Trọng Sinh Chi Tinh Tế Trúc Mộng Thư **3**

1. Chương 1: Giấc Mơ Thứ Nhất: Tinh Thể Mất Tích - Sống Lại Rồi Ha Ha Ha 3
2. Chương 2: Hạ Phi Phải Lập Gia Đình 8
3. Chương 3: Hạ Phi Không Sinh Con 13
4. Chương 4: Dệt Mộng Sư 17
5. Chương 5: Nhặt Được Một Quả Trứng Tàng Hình 22
6. Chương 6: Đi Đến Giang Gia 26
7. Chương 7: Đi Tới Căn Cứ 32
8. Chương 8: Sau Khi Tháo Máy Trợ Thị 38
9. Chương 9: Xuống Bếp Nấu Cơm 43
10. Chương 10: Hạ Phi Là Thực Thần 47
11. Chương 11: Người Đàn Ông Xa Lạ 53
12. Chương 12: Không Thể Cưới Hắn 58
13. Chương 13: Lúc Tiến Hành Hôn Lễ (1) 64
14. Chương 14: Lúc Tiến Hành Hôn Lễ (2) 69
15. Chương 15: Nửa Đêm Hiện Hồn 74
16. Chương 16: Tài Nấu Nướng Chinh Phục Chồng 79
17. Chương 17: Hạ Phi Có Phải Mang Thai Không 85
18. Chương 18: Đi Học 90
19. Chương 19: Thế Giới Đa Chiều 96
20. Chương 20: Đối Chiến Cơ Giáp 101
21. Chương 21: Lam Hồ Điểu 106
22. Chương 22: Án Giết Người 110
23. Chương 23: Đề Tài Nóng Nhất Tinh Bác (1) 117
24. Chương 24: Đề Tài Nóng Nhất Tinh Bác (2) 123
25. Chương 25: Đề Tài Nóng Nhất Tinh Bác (3) 127
26. Chương 26: Kiểm Tra Tinh Thần Lực 133
27. Chương 27: Hạ Phi Có Rồi 137
28. Chương 28: Chế Tác Thẻ Mộng Cảnh 142
29. Chương 29: Giang Thiếu Tướng Hồi Sinh 146
30. Chương 30: Thôi Học 152
31. Chương 31: Thẻ Mộng Cảnh Cao Cấp 157
32. Chương 32: Chỉ Có Một Cái Giường 175
33. Chương 33: Người Thứ Hai Bị Giết 181
34. Chương 34: Natalie Gửi Tin Nhắn 187
35. Chương 35: Ký Ức Của Người Chết 192
36. Chương 36: Năng Lực Của Hạ Phi 200
37. Chương 37: Tiêu Tiêu Thất Tình 208
38. Chương 38: Anh Là Người Đêm Đó 220
39. Chương 39: Vụ Án Thứ Ba 227
40. Chương 40: Thẻ Mộng Cảnh Bán Chạy 234
41. Chương 41: Dị Thường 240

42. Chương 42: Giấc Mơ Tiên Đoán . . . 247
43. Chương 43: Giang Thành Điềm Và Natalie . . . 251
44. Chương 44: Điềm Điềm Bị Bắt . . . 257
45. Chương 45: Xảy Ra Chuyện Lớn . . . 263
46. Chương 46: Em Có Thai . . . 270
47. Chương 47: Giang Thành Điềm Bị Nguyền Rủa . . . 276
48. Chương 48: Hung Thủ . . . 282
49. Chương 49: Hạ Phi Mất Tích . . . 286
50. Chương 50: Hạ Phi Được Cứu . . . 298
51. Chương 51: Giấc Mơ Thứ Hai: Âm Thanh Yên Tĩnh Couple Quốc Dân . . . 310
52. Chương 52: Kha Lam . . . 321
53. Chương 53: Tinh Thể Aisura . . . 332
54. Chương 54: Dệt Mộng Đại Sư Hạ Tiểu Phi . . . 343
55. Chương 55: Tiêu Tiêu Và Nữ Thần . . . 354
56. Chương 56: Hạ Kỳ . . . 366
57. Chương 57: Tuần Trăng Mật (1) . . . 379
58. Chương 58: Tuần Trăng Mật (2) . . . 393
59. Chương 59: Tuần Trăng Mật (3) . . . 404
60. Chương 60: Tuần Trăng Mật (4) . . . 417
61. Chương 61: Dao Găm . . . 427
62. Chương 62: Nữ Hoàng Và Hạ Kỳ . . . 434
63. Chương 63: Người Chết Nhảy Múa . . . 441
64. Chương 64: Lilian . . . 452
65. Chương 65: Sinh Con . . . 463
66. Chương 66: Đom Đóm Dolomie . . . 474
67. Chương 67: Hạ Phi Và Nghỉ Hè . . . 488
68. Chương 68: Hạ Lăng . . . 501
69. Chương 69: Kha Lam Và Lâm Tiêu Tiêu . . . 515
70. Chương 70: Lilian Đến . . . 528
71. Chương 71: Mặt Trăng Máu . . . 539
72. Chương 72: Hiểu Lầm . . . 550
73. Chương 73: Điềm Điềm Mất Tích . . . 563
74. Chương 74: Cảnh Trong Mơ Tái Hiện . . . 574
75. Chương 75: James . . . 586
76. Chương 76: Chân Tướng . . . 597
77. Chương 77: Giấc Mơ Thứ Ba: Xóa Đi Ký Ức Hạ Phi Qua Đời . . . 608
78. Chương 78: Quá Khứ Của Hạ Lão Đại . . . 617
79. Chương 79: Tôi Là Ai . . . 627
80. Chương 80: Kỳ Tiến Hóa . . . 637
81. Chương 81: Gặp Lại . . . 648
82. Chương 82: Shute Đại Đế . . . 658
83. Chương 83: Đại Hội Xem Mắt . . . 664
84. Chương 84: Có Kẻ Ám Sát . . . 669
85. Chương 85: Chúng Ta Là Chồng Chồng . . . 674
86. Chương 86: Được Thả . . . 681
87. Chương 87: Anh Ở Phòng Tôi . . . 687
88. Chương 88: Bạn Trai Thái Tử . . . 693
89. Chương 89: Em Trai Xuất Hiện . . . 699
90. Chương 90: Đại Đế Tức Giận . . . 706
91. Chương 91: Điềm Điềm Và Chris . . . 711
92. Chương 92: Điềm Điềm Tức Giận . . . 717
93. Chương 93: Người Phù Hợp . . . 723
94. Chương 94: Từ Chối . . . 729
95. Chương 95: Lén Lút Trở Về Daours . . . 736

96. Chương 96: Trở Về . . . 742
97. Chương 97: Tập Kích . . . 747
98. Chương 98: Khôi Phục Trí Nhớ . . . 753
99. Chương 99: Sinh Hoạt Trên Hoang Tinh . . . 758
100. Chương 100: Săn Đêm . . . 764
101. Chương 101: Khoai Tây Chí Mạng . . . 770
102. Chương 102: Cứu Viện . . . 775
103. Chương 103: Thân Phận Thực Sự . . . 781
104. Chương 104: Chris . . . 786
105. Chương 105: Vượt Ngục . . . 792
106. Chương 106: Lẻn Vào Vương Cung . . . 797
107. Chương 107: Âm Mưu Của Nữ Hoàng . . . 802
108. Chương 108: Kha Lam Vương Tử . . . 807
109. Chương 109: Hợp Tác . . . 813
110. Chương 110: Bị Bắt . . . 819
111. Chương 111: Tinh Thể Của Lâm Tiêu Tiêu . . . 824
112. Chương 112: Đàm Phán . . . 828
113. Chương 113: Đàm Phán Thất Bại . . . 832
114. Chương 114: Biến Mất . . . 838
115. Chương 115: Anh Ấy Không Chết . . . 843
116. Chương 116: Trở Lại Quá Khứ . . . 850
117. Chương 117: Tin Tưởng . . . 855
118. Chương 118: Không Trở Về Được . . . 865
119. Chương 119: Gây Họa . . . 874
120. Chương 120: Cùng Nhau Về Nhà . . . 879
121. Chương 121: Đại Kết Cục . . . 891
122. Chương 122: Phiên Ngoại 1: Hạ Kỳ Và Shute . . . 902

Trọng Sinh Chi Tinh Tế Trúc Mộng Thư

Giới thiệu
Thể loại: trọng sinh, cưới trước yêu sau, chủng điền văn, ngốc bạch ngọt, sinh tử, tô phá thiên tế, đế

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tinh-te-truc-mong-thu

1. Chương 1: Giấc Mơ Thứ Nhất: Tinh Thể Mất Tích - Sống Lại Rồi Ha Ha Ha

Một giây trước họng súng vẫn còn kề ở thái dương hắn bỏng rát. Tiếng đạn chuyển động khi súng cướp cò, bởi vì ở ngay sát lỗ tai mà trở nên đặc biệt rõ ràng, thậm chí hắn còn có thể nghe thấy tiếng viên đạn xuyên qua đầu mình.

Một giây sau, Hạ Phi lại phát hiện bản thân đang nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, trong ngực tràn đầy cảm giác khó chịu đến mức khiến hắn muốn ngất đi.

Hạ Phi cố hết sức mở mắt ra, chỉ kịp nhận thức được bản thân đang nằm trong một căn phòng tối đen, đã bị dục vọng khắp người truyền đến đại não khiến cho choáng váng đầu óc. Hắn cảm thấy cả người không có chỗ nào không nóng rát, không ngứa ngáy khó chịu, đặc biệt là hạ thân, cứng đến phát đau, đáng sợ hơn là, phía sau của hắn cũng cảm thấy trống trải đến mức không bình thường, dường như đặc biệt khao khát có thứ gì đó tiến vào lấp đầy.

Hắn cố gắng từ trên mặt đất nhổm người dậy, cánh tay mềm nhũn không có khí lực lại làm cho động tác này không duy trì được bao lâu. Mấy giây sau, Hạ Phi lại ngã xuống đất, đầu nặng nề đập lên sàn nhà, hai mắt hoa lên. Đột nhiên một tiếng va chạm dị thường truyền đến làm cho hắn tỉnh táo một chút ——

Trên mặt hắn không biết bị đeo thứ gì, Hạ Phi đưa tay sờ thử, hình dạng giống như kính bảo vệ mắt, không chỉ thế, trên tai cũng bị đeo một thứ gần giống như tai nghe.

Đây rốt cuộc là tình tiết quái gì? Đám người kia lại có trò mới?

Không đợi Hạ Phi suy nghĩ nhiều, trước mặt hắn truyền đến một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Là tiếng của đàn ông.

Trong hoàn cảnh bình thường mà nói, đây chỉ là một giọng nam, nhưng đối với Hạ Phi trong tình huống hiện tại, tiếng rên này lại giống như thuốc kích thích mạnh nhất, làm cho máu khắp cơ thể hắn đều sôi trào, muốn đối phương phá nát hắn, chiếm lấy hắn.

Hạ Phi đối với việc sâu trong nội tâm mình xuất hiện loại ý nghĩ này cực kỳ sợ hãi, đám người kia… đám người kia đến cùng đã làm cái gì với hắn?!

Không được, hắn phải đi khỏi đây! Lập tức phải đi khỏi nơi quỷ quái này!

Hạ Phi cố hết sức chống người bò dậy, duỗi tay ra túm được một thứ giống như thành giường, còn chưa kịp thở ra một hơi, cổ tay đã bị người trên giường túm lấy, thô bạo kéo lên. Sức mạnh của người đàn ông này lớn đến đáng sợ, hắn chưa giãy dụa được mấy cái đã bị áp chế không thể động đậy.

Người đàn ông đang đè trên người hắn cả người tỏa ra một mùi thơm lạ lùng, không biết là mùi hương gì, lại làm cho Hạ Phi cảm thấy toàn thân cực kì khoan khoái, thoải mái đến từng lỗ chân lông.

Quần áo bị cởi ra, da dẻ trần trụi trong không khí bởi vì mong chờ cùng sợ hãi mà run rẩy nổi lên một tầng da gà.

Người đàn ông cúi đầu muốn hôn lên môi hắn, sống mũi lại đụng phải 'kính bảo vệ mắt' trên mặt Hạ Phi, y bất mãn lầm bầm một tiếng, đưa tay muốn kéo xuống. 'Kính bảo vệ mắt' này lại giống như bị gắn cố định trên mặt, cho dù đầu bị kéo đến phát đau, thứ này vẫn không nhúc nhích.

Người đàn ông hình như cũng không còn đủ kiên nhẫn nữa, nghiêng đầu cắn lên môi hắn một cái, bắt đầu nghiêm túc làm chính sự.

…

Từ lúc sinh ra tới giờ, đây có lẽ là ngày thối nát nhất cuộc đời Hạ Phi.

Hắn nhớ rõ bản thân bị một đám người bắt cóc, chính xác mà nói là một đám người ngoài hành tinh.

Đám người ngoài hành tinh kia đường hoàng bắt hắn đi từ trong trường đại học, thầy giáo, sinh viên, thậm chí là cảnh sát muốn ngăn lại đều bị bọn chúng đá bay… Thật sự là cmn bị đá cho bay luôn! Hạ Phi còn nhớ những người ngoài hành tinh kia túm được cổ áo của cảnh sát, cũng không biết dùng lực thế nào mà cảnh sát một phát bay xa năm, sáu mét, tiếp xúc thân mật với đất mẹ rồi kêu rên không ngừng.

Bọn chúng đưa Hạ Phi lên một chiếc phi thuyền, trói hắn vào ghế, có chút không thành thạo đem súng chĩa vào đầu hắn.

Không gọi điện thoại cũng không cần tiền chuộc, chỉ không ngừng ép hỏi hắn tinh thể Aisura ở đâu.

… Mẹ nó có trời mới biết tinh thể Aisura là cái quái gì!

Cực kỳ khổ bức!

Người ngoài hành tinh hiển nhiên đối với súng của nhân loại không biết cách dùng, cướp cò hai lần, một lần bắn trúng một tên đồng bọn, tên này da dày thịt béo, bị bắn một phát không vấn đề gì, lần thứ hai bắn trúng Hạ Phi. Hạ Phi là con người, da mỏng thịt mềm lập tức chết luôn.

Sau đó hắn xuyên đến căn phòng này, bị một người đàn ông xa lạ đè.

Hắn thậm chí còn không biết mặt mũi đối phương dài ngắn ra sao, càng đừng nói đến tên tuổi thân phận đối phương thế nào.

Nhưng mà không thể không nói người đàn ông này kỹ thuật rất tốt, làm rất thoải mái… Đương nhiên Hạ Phi tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này, hắn đem tất cả phản ứng của mình quy kết đổ lỗi cho thứ thuốc không biết bị hạ lên người từ lúc nào kia.

Hắn bị người đàn ông này hết lần này tới lần khác làm đến cao trào, cuối cùng dưới sự hưng phấn đến cực độ mà hôn mê bất tỉnh.

…

Hạ Phi nguyên bản là con trai thứ ba của chủ một doanh nghiệp loại vừa, phía trên có hai người anh trai lo chuyện kế thừa gia nghiệp, việc gì cũng không đến tay, cho nên từ bé đã được cưng chiều như bảo bối mà nuôi lớn. Tuy rằng mẹ hắn mất sớm, nhưng cuộc sống gia đình vẫn rất đầy đủ.

Không đến mức ăn sung mặc sướng như đại thiếu gia, nhưng cũng không phải trải qua khó khăn gian khổ gì, từ nhỏ đến lớn cũng chẳng có duyên với nữ sinh, bản thân tính cách hắn cũng không chủ động, học đại học cũng là theo hứng thú mà chọn ngành khoa học xã hội, cuối cùng dưới hoàn cảnh đưa đẩy, trở thành một tác giả trạch nam.

Hắn đến tay con gái còn chưa được nắm một lần, đã bị người ngoài hành tinh một súng bắn chết luôn.

Một cao phú soái ẩn mình chưa kịp hiện thân, cứ thế thập phần bi ai mà biến thành cẩu độc thân rồi!

Sau đó đến thế giới này, lại ù ù cạc cạc bị một người đàn ông đè ra cày cấy cho đến ngất!

Về phần thân phận của Hạ Phi ở thế giới này…

Không sai, lúc Hạ Phi bị làm đến hôn mê đã thành công tiếp thu được ký ức của nguyên chủ.

Hạ Phi của thế giới này, hình như so với hắn bản thể còn muốn thảm hơn!

Tên của nguyên chủ với Hạ Phi giống nhau, nhưng lại không có một cuộc sống gia đình hạnh phúc mỹ mãn như hắn.

Nguyên chủ là con của một gia đình bình thường, cha hắn năm đó là quân nhân số một số hai trong quân bộ, tên là Hạ Kình Thiên, tuổi còn trẻ đã làm tới thượng tá. Em trai của Hạ Kình Thiên, Hạ Kình An, chú của nguyên chủ, không thi được vào học viện quân sự, chỉ có thể nhờ cậy anh trai giúp đỡ, trải qua cuộc sống đại học bình thường, trở thành một thương nhân.

Trên thực tế, Hạ Kình Thiên cũng không phải cha ruột của nguyên chủ, nguyên chủ là do Hạ Kình Thiên từ bên ngoài mang về. Hạ Kình Thiên xưa nay chưa từng nói mẹ đẻ của nguyên chủ là ai, đem nguyên chủ xem như con ruột mà nuôi dưỡng, chỉ có điều tại thời điểm nguyên chủ vẫn còn rất nhỏ, Hạ Kình Thiên đã hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, Hạ Kình An không thể không đem đứa con nhỏ của anh trai mang về nuôi.

Khi đó Hạ Kình An chưa kết hôn, nể tình anh trai mình để lại một khoản tiền lớn, đồng ý nhận nuôi nguyên chủ. Mấy năm sau, Hạ Kình An cưới vợ, là một nữ quân nhân tên Phương Tĩnh, sinh đôi một cặp trai gái.

Hạ Kình An có thể vì nể mặt anh trai cùng với số tiền Hạ Kình Thiên để lại mà nuôi dưỡng Hạ Phi, nhưng Phương Tĩnh lại không thể, đặc biệt là sau khi Phương Tĩnh phát hiện Hạ Phi thực ra là do Hạ Kình Thiên từ bên ngoài mang về. Một đứa con rơi không rõ thân phận, làm sao có thể để nó tương lai cùng con mình tranh giành tài sản? Loại tâm tình này sau khi Phương Tĩnh sinh ra một đôi song sinh long phượng lại càng tăng thêm.

Dưới sự ngầm cho phép của Hạ Kình An, Phương Tĩnh bắt đầu dùng đủ loại phương pháp chèn ép nguyên chủ.

Cũng may nguyên chủ có hơi hướng bị tự kỷ, kế hoạch chèn ép của Phương Tĩnh thất bại, tuy nhiên hai phần tài sản mà Hạ Kình Thiên để lại cho nguyên chủ, cũng đã bị Phương Tĩnh và Hạ Kình An chiếm mất.

Về phần nguyên chủ làm sao biết những chuyện này? Là lúc dùng thử máy trợ thính không cẩn thận nghe trộm được.

Không sai, nguyên chủ thế mà là một người tàn tật, không chỉ khiếm thính, còn khiếm thị, đây cũng là lý do trên mặt hắn xuất hiện mấy thứ như 'kính bảo vệ mắt' với 'tai nghe', chính là máy trợ thính và máy trợ thị.

Hạ Phi nhịn không được đối với nguyên chủ nhỏ vài giọt nước mắt thương xót.

Cô nhi không cha không mẹ, rất đáng thương!

Thân thể tàn tật đến trình độ này, cực kỳ đáng thương!

Từ nhỏ bị bố mẹ nuôi gài bẫy mà lớn lên, cái này cũng không phải là đáng thương nữa mà biến thành bi kịch cmn luôn rồi!

Nguyên chủ từ nhỏ thân thể không tốt, tốt xấu gì ít nhất cũng chưa từng bị ngược đãi, nửa năm trước được người dùng thế lực phía sau ép buộc đẩy vào học viện quân sự hàng đầu liên bang với thể chất cấp F trước nay chưa từng có tiền lệ. Nguyên chủ bị người người khinh thường chê bai, vẫn dùng bản mặt than của bản thân vượt qua hết.

Cũng đừng trách Hạ Phi chửi bới nguyên chủ, các người nói xem thể chất không tốt tính cách quái gở thì cũng thôi đi, yên lặng làm một mỹ nam tử ngồi đợi đến lúc tốt nghiệp không phải tốt à? Vì cái quần gì mà nguyên chủ lại không an phận như thế, thích ai không thích lại thích ngay nam thần ba sao hạng nhất của trường, viết thư tình cho người ta, lại không dám đưa tận tay, giấu ở trong ngăn bàn học, kết quả nhét nhầm vào một phần tài liệu nam thần chuẩn bị đem đi photo, sau đó toàn trường đều biết có một tên vô dụng thích nam thần.

Thật cmn muốn giết người!

Hiệu trưởng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nguyên chủ bị kỷ luật, suýt nữa đã bị cho thôi học, Hạ Kình An cũng mắng nguyên chủ một trận, cấm túc trong nhà tự kiểm điểm.

Nguyên chủ sợ mình bị cho thôi học, sẽ không được gặp lại nam thần nữa, đúng lúc này có một tổ chức tới tìm nguyên chủ, muốn nguyên chủ hỗ trợ tiến hành một thí nghiệm, hứa sau khi hoàn thành sẽ giúp nguyên chủ đem việc bị kỷ luật xóa khỏi hồ sơ, nguyên chủ không nói hai lời lập tức đồng ý.

Kết quả khi thí nghiệm không kiểm soát chính xác liều lượng thuốc, làm cho nguyên chủ hưng phấn quá độ, hưng phấn đến toi luôn.

Sau đó Hạ Phi xuyên tới đây, cực kỳ bi kịch phải thay thế nguyên chủ bị người ta đè.

Nhưng đây vẫn chưa phải là thối nát nhất.

Khiến cho hắn càng phát rồ hơn chính là, thân thể này của hắn lập tức sẽ phải kết hôn! Đáng giận hơn nữa là còn phải gả cho một cái bài vị! BÀI VỊ!

2. Chương 2: Hạ Phi Phải Lập Gia Đình

Tại sao lại nói là gả? Bởi vì Hạ Phi sắp phải kết hôn cùng một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông đã chết trận ngoài chiến trường!

Giang Thành Khải, nam thần đệ nhất Liên bang, 632 tuổi (theo tuổi trái đất là khoảng 25 tuổi), tuổi còn trẻ đã lên đến vị trí thiếu tướng, là tướng quân trẻ tuổi nhất mấy trăm năm nay của Liên bang.

Có thể nói là niên thiếu thành danh, chỉ tiếc lại tráng niên tảo thệ. *(chết trẻ)*

Nói tới đây, không thể không nói một chút về bối cảnh của thế giới này.

Thế giới này tồn tồn song song với tương lai của thế giới mà Hạ Phi đang sống. Ở thế giới này tổng cộng có chín thiên hà, nơi con người ở gọi là Ngân Hà, mà nơi hắn hiện tại đang ở, gọi là Thôn Nha Tinh, các chủng tộc sinh sống ở đây đều do thực vật biến dị cải biến hình thái mà thành.

Mỗi chủng tộc đều có tinh cầu độc lập, các chủng tộc lớn mạnh hơn thường thống trị vài tinh cầu, hình thành nên liên bang hoặc đế quốc. Quốc gia mà nguyên chủ đang ở do Đằng Thụ tộc thống lĩnh, thành lập nên Chính phủ Liên bang, chủ tinh là tinh cầu Daours, do hoàng thất và quân bộ hai thế lực lưỡng quyền phân lập cùng cai quản.

Tinh hệ Daours những năm qua cùng các tinh hệ khác duy trì ngoại giao ổn định, chỉ có một ngoại lệ duy nhất, chính là tinh hệ Jale, do Anh Phù tộc thống lĩnh Đế quốc cai quản. Giang thiếu tướng cũng không phải trong chiến trường bất hạnh hi sinh, mà là trong quá trình vây bắt bọn cướp vũ trụ thì bất hạnh mất tích.

Lúc trước đã nói, nguyên chủ là do có thế lực từ phía sau chống lưng mà bị đẩy vào trường quân đội, mà cái đài chống lưng này, chính là Giang gia.

Giang gia là quân nhân thế gia của Liên bang, mỗi người trong Giang gia đều làm việc cho quân bộ, hơn nữa người nào cũng đều chiến công hiển hách. Căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, cha của Giang thiếu tướng là Giang Trấn cùng cha nuôi của nguyên chủ là Hạ Kình Thiên từng là chiến hữu trên cùng chiến hạm, hai người họ cùng với một người nữa hợp thành bộ ba chiến hữu thân thiết, thế nhưng tên của người đàn ông còn lại nguyên chủ chưa từng nghe cha mình đề cập qua.

Hạ Kình Thiên từng cùng Giang Trấn ước định, để tiếp tục kéo dài quan hệ thân thiết, con cái hai nhà nhất định phải kết thân. Kết quả là tại thời điểm nguyên chủ còn chưa ra đời, hôn sự này đã được định sẵn rồi, chỉ là nguyên chủ vẫn luôn không biết mà thôi.

Nửa năm trước, thời điểm nguyên chủ sắp thành niên, Giang gia bỗng nhiên phái người tìm tới cửa, muốn bàn bạc việc kết hôn của Hạ Phi cùng Giang Thành Khải.

Người nhà họ Hạ trong nháy mắt lập tức sợ ngây người!

Cái tình huống gì thế này?! Bọn họ từ lúc nào lại biến thành thông gia với Giang gia uy danh hiển hách?!

Giải thích một hồi, biết được đây là hôn ước định sẵn, Hạ Kình An cùng Phương Tĩnh không nhiều lời trực tiếp thay nguyên chủ đồng ý hôn sự này. Chỉ đợi Giang thiếu tướng bắt cướp trở về sẽ để hai người gặp mặt một lần, thúc đẩy tình cảm.

Thế nhưng trời cao không hiểu phong tình, không ai nghĩ tới Giang Thành Khải đi chuyến này chính là một phát đi đời luôn. Giang thiếu tướng chiến công huy hoàng trong lúc đi vây bắt bọn cướp, gặp phải phục kích, toàn quân bị diệt.

Người nhà họ Hạ khóc đến sắp mù con mắt! Vịt đến miệng lại bay mất, bọn họ vốn đang trông cậy sau khi Hạ Phi cùng Giang Thành Khải kết hôn có thể tạo cơ hội cho cặp song sinh em của Hạ Phi tiền đồ rộng mở. Hiện tại hôn còn chưa kịp kết thế quái nào mà người cũng chết luôn rồi?!

Nhà họ Hạ cực kỳ không cam tâm, chó cùng dứt giậu thúc ép Giang gia tiến hành ghép gen, ôm một phần nghìn hi vọng gen của nguyên chủ phù hợp với Giang thiếu tướng, để nguyên chủ có cơ hội tiến vào Giang gia.

Không ghép thử thì thôi, vừa ghép xong kết quả một lần nữa lại khiến tất cả mọi người sợ ngây người —— gen của bọn họ cực kỳ phù hợp!

Nói cách khác, trong toàn bộ Liên bang này, nguyên chủ là người thích hợp nhất để mang thai con của Giang thiếu tướng.

Kết hôn kết hôn, lập tức kết hôn!

Không riêng gì Hạ gia, lần này đến cả người nhà họ Giang cũng vui mừng đến phát điên, tìm được một người phù hợp để lưu lại hậu đại cho Giang gia, hơn nữa còn là con của bạn cũ! Thân càng thêm thân!

Vì thế, nguyên chủ cứ như vậy bị hùng hùng hổ hổ đem gả đi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạ Phi không nhịn được điên cuồng chửi mẹ nó, bắt con của bạn cũ phải cưới đứa con đã chết nhà mình, ngoài mặt lại mang danh thắt chặt tình bạn thắm thiết, có còn đạo lý hay không!

Điên cuồng mắng chửi một hồi, hắn tỉnh lại.

Hạ Phi phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng trắng toát, vừa âm u vừa lạnh lẽo, là phòng thí nghiệm.

Một người phụ nữ đeo khẩu trang y tế bước vào, đặt lên tủ đầu giường một cái valy nhỏ, lạnh lùng nói: "Biểu hiện của cậu ngày hôm qua bác sĩ rất hài lòng, đây là thuốc giai đoạn hai của thí nghiệm, mỗi ngày dùng một ống, tổng cộng có ba mươi ống, một tháng sau chúng ta liên lạc lại, xe chờ sẵn ở bên ngoài, cậu muốn đi lúc nào cũng được."

Hạ Phi mặt không thay đổi nhìn cô ta rời đi, giật giật ngón tay, cố hết sức từ trên giường ngồi dậy.

Mẹ nó…

Cái người đè hắn hôm qua là transformer chứ không phải người!

Hạ Phi cảm thấy xương cốt toàn thân giống như bị người ta vặn nát, hơi động một chút xương khớp liền kêu ra tiếng, không hổ là thể chất cấp F, quả nhiên cực kỳ vô dụng. May là chỗ đó cũng không đau lắm, bằng không hắn chắc chắn sẽ phát rồ.

Mất gần một tiếng đồng hồ lết từ trong phòng ra cửa chính, một chiếc xe huyền phù đã đợi sẵn ngoài cửa.

Hạ Phi thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù trong đầu mơ hồ có nhớ được đường về nhà, nhưng nếu bắt hắn lết tấm thân tàn phế này đi bộ về, còn không bằng trực tiếp lấy mạng của hắn luôn đi. Vì vậy hắn không chút do dự leo lên xe, hoàn toàn không lo lắng liệu có bị người ta lừa đem bán đến miền núi đi đào mỏ than hay không.

Ở trên xe, hắn nhắm mắt nghỉ ngơi, thuận tiện đem những ký ức khác của nguyên chủ tỉ mỉ nghiên cứu lại một lần.

Sau đó trong nháy mắt lập tức cười ha ha.

Nguyên chủ thân xác này vì cái người gọi là nam thần kia, cái loại thí nghiệm mờ ám nội dung không rõ ràng thế này cũng có thể đồng ý làm, đây rõ ràng không phải là tìm chết, mà là đơn thuần muốn chết! Xem đi, đem mạng của mình cũng vứt luôn!

Nếu như không đề cập tới cái hành động phát rồ kia, những ký ức khác của nguyên chủ vẫn tương đối rõ ràng. Nguyên chủ tuy rằng tính cách có phần quái gở, thế nhưng không thể không nói, đầu óc người này rất tốt, trên cơ bản những sự tình đã gặp qua đều nhớ rõ mồn một, nếu không phải thể chất có vấn đề, tuyệt đối sẽ là thiên tài.

Đang suy nghĩ, xe đã đem hắn đưa đến cửa khu nhà.

Bởi vì thí nghiệm phải đảm bảo cơ mật, xe huyền phù không thể đem người trực tiếp đưa đến cửa nhà, Hạ Phi chỉ có thể ôm valy, kéo cái eo sắp gãy đôi, khập khễnh đi về 'nhà'.

Nhà của Hạ gia tương đối sang trọng, Hạ Kình An là thương nhân, lại có tài sản Hạ Kình Thiên lưu lại lúc trước, của cải không ít, ở tại một biệt thự hai tầng, bên trong còn có vườn hoa nhỏ.

Lúc Hạ Phi về đến nhà là buổi trưa, một nhà bốn người bọn họ đang ngồi trong phòng ăn ăn cơm trưa.

Hạ Kình An nhìn thấy sắc mặt Hạ Phi tái nhợt ôm một cái valy vào nhà, có chút không vui nhíu mày: "Con tối hôm qua lại đi lêu lổng ở chỗ nào?"

Hạ Phi không biết nên trả lời ra sao, đứng ở cửa không nói gì.

Cũng may cái bộ dạng này tương đối phù hợp với tính cách quái gở của nguyên chủ, Hạ Kình An mặc dù không vui, nhưng cũng đã quen hắn như vậy, tiếp tục nói: "Cũng sắp phải gả đến Giang gia rồi, con gần đây an phận một chút, đừng làm ra ba cái chuyện khiến người ta dèm pha, làm mất mặt Hạ gia chúng ta."

Hạ Phi không nói một lời gật đầu.

Hạ Kình An thấy bộ dạng như người chết của hắn, phất phất tay, ý tứ là muốn làm gì thì làm đi, hoàn toàn không có ý định gọi hắn lại cùng ăn cơm.

Hạ Phi dứt khoát quay đầu bước đi.

Nghe trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa phòng, em gái trong cặp song sinh – Hạ Vân nhịn không được nói: "Chẳng phải là muốn gả đến nhà tướng quân sao, ngang bướng cái gì, rõ ràng là anh ta có tính xấu, nói không chừng chưa kịp mang thai con của thiếu tướng đã bị nhà người ta đuổi ra khỏi cửa."

"Không được nói nhảm" Phương Tĩnh tức giận mắng một câu, nhưng trong mắt lại chẳng có lấy nửa phần trách cứ, "Anh các con có thể gả tới Giang gia là chuyện tốt, chúng ta phải vui vẻ mới đúng."

"Con không phục" Hạ Vân tức giận cắn đũa, "Vì sao con là một partner tiêu chuẩn lại không được gả vào Giang gia, trong khi một worker vô dụng như anh ta lại được chọn."

"Nếu thích được gả cho một người chết như thế, cũng có thể đến Giang gia tự đề cử bản thân." Hạ Lăng lành lạnh nói.

"Anh! Mẹ xem anh kìa!" Hạ Vân ủy khuất nhìn về phía Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh cũng không đồng tình nhìn con trai, "Tiểu Lăng, sao con lại nói chuyện với em như thế."

"Con nói gì sai sao?" Hạ Lăng quét mắt liếc Hạ Vân một cái, ánh mắt kia khiến Hạ Vân sau lưng phát lạnh, "Nó chỉ là đang đố kị thôi."

"Anh…"

"Được rồi! Ầm ĩ cái gì thế, lặng yên ăn cơm đi." Hạ Kình An khẽ quát một tiếng, Hạ Vân lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hạ Lăng bỏ đũa xuống, đứng dậy rời khỏi chỗ: "Con ăn no rồi."

Phương Tĩnh nhìn trong bát còn đến hơn nửa chỗ cơm, quan tâm hỏi han con trai: "Tiểu Lăng, chờ một lúc mẹ làm cho con ít đồ ăn nhẹ."

Hạ Lăng cũng không quay đầu lại: "Không cần đâu, con không thấy ngon miệng."

Phương Tĩnh vẫn còn muốn nói tiếp: "Nhưng mà…"

Hạ Kình An ngắt lời: "Quản nó làm cái gì, nó cũng lớn rồi, lúc nào thấy đói sẽ tự ăn."

Phương Tĩnh đành lúng túng ngậm miệng.

Sau khi về phòng mình, Hạ Phi vừa đặt valy xuống đất đã nhào ngay lên giường.

Hắn vừa nãy không phải cố ý tỏ ra cao lãnh không nói lời nào, mà là cổ họng khàn đến nói không nổi! Về phần làm sao lại bị khàn, khụ khụ… Tất cả mọi người hiểu, quả thật là vô cùng xấu hổ.

Hạ Phi trở mình, nằm ngửa ở trên giường.

Liếc mắt quan sát gian phòng này một chút, hắn không nhịn được ở trong lòng khẽ thở dài.

Còn có thể đơn sơ đến cái mức độ này! Ngoại trừ giường, bàn học, giá sách, tủ quần áo, trong phòng hoàn toàn không có thiết bị nào khác, đến cả máy chiếu phim (giống như TV) cũng đều không có, dường như người sống trong căn phòng này là một người máy.

Có thể thấy địa vị của nguyên chủ trong nhà này quả thật là thấp đến không thể thấp hơn.

Hạ Phi vuốt mặt, đứng dậy đi tới phòng tắm.

Mặc dù sau khi trải qua sự tình kia thân thể của hắn đã được xử lý sạch sẽ, thế nhưng cụ thể là ai làm, làm như thế nào, hắn hoàn toàn không muốn biết, hiện tại hắn chỉ muốn chậm rãi tắm một chút, thả lỏng tinh thần.

Có điều, vừa đi vào buồng tắm, nhìn thấy gương mặt trong gương, Hạ Phi đã bị dọa cho sợ ngây người.

Cái đệch, Iron Man?!

3. Chương 3: Hạ Phi Không Sinh Con

Thực ra nói là Iron Man cũng không đúng lắm, dùng từ chuẩn xác hơn để hình dung hắn là… Chiến binh cơ giáp? Đương nhiên, chỉ có phần đầu giống thôi.

Hạ Phi nhìn trong gương, thứ này khá giống với kính mắt tương lai trong phim khoa học viễn tưởng, so ra thì kết cấu còn phức tạp hơn trong phim. Thấu kính xanh nhạt, khung màu đen, chạy một vòng cố định trên đầu, chẳng trách người đàn ông kia kéo mãi không ra, hơn nữa máy trợ thính có thể tự điều chỉnh so với khung kính, vừa vặn nhét vào tai, hai thứ này gộp lại cũng đủ che mất nửa mặt.

Tại Thôn Nha Tinh khoa học kỹ thuật rất phát triển, kỹ thuật chữa bệnh vô cùng cao, gần như có thể đạt được đến mức cải tử hoàn sinh, nhưng đạt đến giới hạn này lại gây ảnh hưởng đối với thế hệ sau. Như là khuyết thiếu gen bẩm sinh, trừ khi là xuất hiện kỳ tích, nếu không cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể thông qua sử dụng thiết bị hỗ trợ để cải thiện.

Cho nên tình trạng của Hạ Phi hiện tại, chính là tàn tật của tàn tật, vô dụng của vô dụng.

Mà Hạ Phi lại hoàn toàn không cảm thấy thế, là một người trái đất 'lạc hậu', hắn chỉ cảm thấy bộ dạng của mình hiện tại đẹp trai ngầu lòi đến phát rồ, đến trường quay đóng phim hay phỏng vấn đều không thành vấn đề.

Một vấn đề duy nhất chính là hắn không nhìn được mặt mũi của thân thể này trông như thế nào, một khi tháo máy trợ thị xuống, Hạ Phi căn bản là mù toàn diện. Nếu như duỗi hai ngón tay ra hỏi hắn đây là mấy, hắn còn chẳng biết tay ở đâu chứ đừng nói là mấy ngón.

Hạ Phi thực ra cũng không để ý lắm, người khác nhìn đến cái đầu đầy thiết bị như siêu nhân điện quang của hắn không phải thương hại thì cũng là khinh thường, làm gì còn ai quan tâm mặt mũi hắn xấu đẹp ra sao.

Ở cái nơi sức chiến đấu quyết định tất cả như thế này, một kẻ thể chất cấp F tàn tật đủ đường như hắn càng không ai muốn quan tâm.

Thế mà hắn lại sắp phải lập gia đình…

Nghĩ đến đây Hạ Phi không nhịn được trong lòng tràn đầy bi ai.

Một thiếu niên thanh xuân chói lọi như hắn, kiếp trước tráng niên tảo thệ, mới hai mươi tuổi đã bất hạnh bỏ mình, thật vất vả trọng sinh sống lại một lần nữa, lại cố tình mới 18 tuổi (khoảng 500 tuổi theo lịch Thôn Nha Tinh) lại phải gả đi, lại còn là gả cho một người đàn ông mới chết trận!

Tên khuyết tật đủ đường từng bị kỷ luật vì tỏ tình với nam thần đứng đầu trường quân đội nay lại được gả cho đại nam thần tướng quân của toàn Liên bang!

Tuy rằng từ sau khi truyền ra tin tức nam thần chết trận khiến ngàn người ái mộ nước mắt như mưa tâm can tan nát, truyền thông đại chúng cũng có quan điểm không đồng đều, nhưng nhìn chung không có ai phản đối, Hạ Phi lại càng không có quyền phản đối. Tàn tật vô dụng mà có thể mang thai con của nam thần, chính là phúc đức tu luyện mấy đời mới được có biết không! Dám không đồng ý? Toàn bộ những người ái mộ Giang Thành Khải khắp Liên bang này mỗi người cống hiến một ngụm nước bọt tổng lại cũng đủ khiến hắn chết đuối!

Vì vậy việc cùng một cái bài vị kết hôn cứ như thế mà định xong, ngày kết hôn là…

Mẹ nó, thế mà là ba ngày nữa!

Từ trong ký ức biết được sự thực này, Hạ Phi lập tức từ trong bồn tắm đứng phắt dậy, nước bắn tung tóe khắp nơi.

Ý niệm chạy trốn ở trong đầu hắn lóe lên một cái rồi nhanh chóng bị loại bỏ.

Mặc dù đối với cái thế giới dùng ngòi bút làm vũ khí công kích người ta có chút tuyệt vọng, nhưng mà kiếp trước chẳng phải sức mạnh quần chúng cũng kinh hãi như thế hay sao? Thiểu số không chống nổi đa số, Hạ Phi chỉ có thể nhận mệnh. Huống hồ hắn một xu cũng không có, hiểu biết đối với nơi này lại chẳng có bao nhiêu, coi như có chạy thì cũng chạy được bao xa, trốn đi đâu được? Dựa vào thế lực Giang gia, chẳng mấy chốc cũng bị tóm về, sau đó còn phải chịu đựng hậu quả đáng sợ của việc đào hôn.

Hạ Phi không ngu, mặc dù phải gả cho một người đàn ông, nhưng mà chẳng phải người cũng chết rồi hay sao? Người kia chết rồi, hắn hoàn toàn tự do, tuy rằng Giang gia có khả năng sẽ có các thể loại quy củ rườm rà, nhưng cũng đâu có cấm không cho phép hắn tái giá… Không đúng, là tái hôn. Đợi thêm mười năm nữa, người cũng đã chết được mười năm, còn ai rảnh mà nhớ tới? Đến lúc đó hắn cùng lắm mới 28 tuổi, chính trực mà đứng, con cũng đã sinh cho nhà kia xong rồi, hắn hoàn toàn có thể đi tìm mùa xuân thứ hai của đời mình!

Không không không, dựa theo lịch của Thôn Nha Tinh mà tính, mười năm có khi chỉ như một cái búng tay, cũng chỉ như mấy chục ngày ở kiếp trước mà thôi.

Quả thực chính là một cuộc sống tương lai lý tưởng đến phát rồ! Hạ Phi ở trong lòng điên cuồng tự tán thưởng bản thân.

Tắm rửa xong, tháo dụng cụ trợ thị ra, hắn nằm lên giường ngủ một giấc lấy lại sức.

Về phần cái thí nghiệm quái quỷ kia, Hạ Phi hoàn toàn đem nó ném ra sau đầu, ai biết cái tổ chức biến thái đó từ đâu chui ra, tiêm thuốc quá liều khiến nguyên chủ toi mạng luôn rồi, muốn hắn uống cái thuốc kia, uống xong hắn cũng toi luôn như nguyên chủ thì ai chịu trách nhiệm? Hạ Phi vất vả lắm mới được sống lại một lần nữa, hắn tuyệt đối không thể uổng phí sinh mệnh này. Có thể xóa bỏ việc bị kỷ luật trong hồ sơ hay không hắn không quan tâm, kiếp trước hắn chỉ là một sinh viên ngành xã hội bình thường, muốn hắn tiếp thu quy trình giáo dục hệ quân nhân, hắn làm không được.

Ngủ một giấc đến tận buổi tối.

Hạ Phi bị đói tỉnh. Từ tối hôm qua đến giờ hắn chưa ăn gì, tối qua lại phải tiêu hao thể lực lớn như vậy, có thể cố đến bây giờ đã là cực hạn, bụng đã đói đến hai mắt đều hoa lên. Hắn đeo máy trợ thị vào, lần mò xuống lầu, mò thẳng đến nhà bếp.

Nguyên chủ tuy rằng tính cách quái gở, đối xử với người khác vẫn rất ôn hòa, ngoại trừ sự kiện thư tình gây tai tiếng kia, về cơ bản cũng không khiến cho người khác sinh ra cảm giác chán ghét, vậy nên người giúp việc trong nhà cũng rất thân thiết với hắn. Nghe Đại thiếu gia kêu đói bụng, lập tức chuẩn bị thức ăn khuya, chỉ chốc lát sau đã bưng lên đồ ăn nóng hổi.

Hạ Phi không đợi được nữa vội vã ăn một miếng, sau đó liền: "…"

Màu sắc rất bình thường, mà cái hương vị quái lạ này đến cùng là cái gì…

Này là thức ăn cho heo à?!

Hạ Phi chưa từng ăn thức ăn cho heo bao giờ, nhưng hắn cảm thấy chắc cũng không khác nhau là mấy.

Thứ kia nhìn qua trông như hạt ngũ cốc hình tròn, rất cứng, giống như gạo nửa sống nửa chín, xào chung với mấy loại rau dưa không rõ tên, nhai vào như nhai cỏ, đặc biệt là cái thịt kia, không biết là thịt con gì, dai như cao su, Hạ Phi nhai đến năm phút mới có thể miễn cưỡng nuốt xuống.

Cái loại hương vị thô sơ nguyên thủy này quả thật khiến lòng người chua xót!

Hạ Phi cũng không thể vô duyên mà nói toẹt ra "Cái này làm quá khó ăn, tôi không muốn ăn", chỉ có thể nuốt nước mắt đem một bát có thể tạm coi là cơm chiên này nuốt vào bụng.

Rõ ràng là tự mình muốn ăn, có khóc ra máu cũng phải ăn cho hết!

Lúc này hắn mới chân chính cảm nhận được đây không phải là thế giới loài người.

Thiên hà này khác với Ngân Hà, các chủng loại động thực vật hoàn toàn không giống nhau, phương thức sinh tồn lại càng khác nhau một trời một vực. Các chủng tộc ở đây không quá chú trọng đến nhu cầu ăn uống, trước đây chưa nhận biết về hệ Ngân hà, ở đây gần như không có nhận thức về đồ ăn, thực phẩm chủ yếu là dùng dịch dinh dưỡng, chỉ cần có thể bổ sung đủ năng lượng cần thiết cho cơ thể là được.

Từ sau khi chín thiên hà bắt đầu có quan hệ đối ngoại, tám thiên hà còn lại mới biết thì ra cái này cái kia đều có thể ăn được, cái gì cũng có thể ăn được, mới bắt đầu học tập con người nấu ăn. Đáng tiếc chỉ học được vẻ bên ngoài, lại không học được tinh túy bên trong của ẩm thực, vì vậy cho ra thành phẩm là loại đồ ăn kỳ quái này, thứ mới mẻ bao giờ cũng làm người ta hiếu kỳ, lâu dần, loại đồ ăn mùi vị kỳ quái thăng cấp thành mỹ vị ở đây —— từ một góc độ nào đó mà nói, thứ này xác thực so với dịch dinh dưỡng nhạt nhẽo ăn ngon hơn nhiều.

Nói tóm lại, từ mấy ngàn năm trước, khả năng nấu nướng của đầu bếp ngoài hành tinh đã nát như thế rồi.

Sau khi phát triển đến nay, gia đình bình dân ở đây cũng chỉ có thể uống dịch dinh dưỡng, chỉ những nhà có tiền mới có thể mời đầu bếp về nấu, có lộc ăn các loại thức ăn này, mặc dù đối với Hạ Phi loại có lộc ăn này càng giống một loại dằn vặt vị giác hơn.

Cũng may cơm tuy rằng khó ăn, dinh dưỡng cung cấp vẫn rất đầy đủ, Hạ Phi đánh vật mà ăn xong một bát cơm đầy, ít nhất cũng đã không còn đói bụng nữa.

Quá trình ăn đến gian khổ trôi qua cũng khiến hắn hạ một quyết định trọng đại——

Sau khi lấy chồng rồi nhất định phải tự mình xuống bếp, kiên quyết không tiếp tục ăn thức ăn cho heo!

Ợ một tiếng no nê, Hạ Phi đứng lên, chuẩn bị trở về phòng tiếp tục ngủ bù, lại đụng phải Hạ Vân.

Hạ Vân năm nay 16 tuổi (hơn 400 tuổi theo lịch Thôn Nha Tinh), đã dậy thì rồi, cao chỉ kém Hạ Phi nửa cái đầu.

Hạ Vân vừa nhìn thấy Hạ Phi sắc mặt liền không tốt, thậm chí lúc đi ngang qua còn cố ý nghiêng người dùng vai va vào vai hắn, khi thấy Hạ Phi đau đến nhe răng trợn mắt thì hừ lạnh một tiếng, đi vào trong bếp.

Hạ Phi cảm thấy vai của mình cmn bị đụng đến nát luôn rồi!

Hạ Vân cấp bậc gen không kém, thể lực cấp B, tinh thần lực cấp B, va vào Hạ Phi thể lực cấp F tinh thần lực còn chưa tra thử, quả thật chính là lấy đá đập trứng.

Để phòng ngừa đối phương lúc từ nhà bếp ra lại muốn huých cho hắn phát nữa, Hạ Phi quyết tâm bảo vệ tấm thân này, vội vội vàng vàng quay về phòng mình.

4. Chương 4: Dệt Mộng Sư

Sau khi về phòng, Hạ Phi dùng thiết bị di động cầm tay vào mạng.

Một màn hình trong suốt dài hai thước hiện ra lơ lửng trước mặt hắn, Hạ Phi trực tiếp tìm kiếm thông tin mấu chốt quan trọng —— Giang Thành Khải.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tốt xấu gì người này cũng là vị hôn phu của hắn, cho dù là chết rồi, cũng phải tìm hiểu một chút.

Trang web tìm kiếm tải rất nhanh, ngoài dự liệu của Hạ Phi, Giang Thành Khải này cực kỳ được quần chúng nhân dân sùng bái.

Sùng bái đến trình độ nào ấy hả? Nói chung là, toàn bộ phụ nữ ở Liên bang, từ 100 tuổi cho đến 1000 tuổi, không có một ai ghét y, ngôn luận trên mạng cũng khen lấy khen để. Thậm chí còn có một bộ phận fan não tàn vì nam thần mà lập riêng một diễn đàn, cả diễn đàn để toàn một màu đen, kéo dài một tháng để bày tỏ niềm thương nhớ, so với 'treo cờ rủ' của kiếp trước chỉ có hơn chứ không có kém.

Hạ Phi cực kỳ: _(:))_ (muốn quỳ lạy =)))

Nam thần thần thánh, tôi một chút cũng không đố kỵ với anh!

Đã từng là một đại thần đam mỹ hiện tại trở thành quân sinh tàn tật, Hạ Phi biểu thị bản thân vô cùng bình tĩnh.

Không sai, Hạ Phi kiếp trước là một tác giả trạch nam, phương hướng sáng tác của hắn lại hoàn toàn không giống các tác giả khác. Hầu hết trạch nam khi viết đều là viết sảng văn nam chính ngựa đực hậu cung một đàn, mà Hạ Phi lại cố tình mở lối đi riêng, tấn công mảng đam mỹ mà hắn cảm thấy tương đối hứng thú, hơn nữa còn là VIP của đại thần Tấn Giang. Mặc dù không đến mức tiền hô hậu ủng, nhưng người theo dõi cũng có cả đống.

Chỉ tiếc xuyên qua một cái, cái gì cũng mất.

Hạ Phi vô cùng ưu thương mà đăng nhập vào tài khoản Tinh Bác của nguyên chủ. Tinh Bác là mạng xã hội được sử dụng phổ biến nhất tại Liên bang, giống như weibo ở kiếp trước, công năng so với weibo lại càng tiên tiến hơn, thậm chí muốn xem cái gì cũng được, muốn đọc tin tức nào cũng có.

Nguyên chủ cơ bản cũng không cập nhật trạng thái mấy, chủ yếu là chia sẻ một vài nội dung liên quan đến học thuật, nhưng bình luận bên dưới lại đặc biệt nhiều, chủ yếu là mấy ngày gần đây sau khi có tin kết hôn mới tăng lên, đa phần là chúc hắn cùng với (bài vị của) nam thần trăm năm hảo hợp, hoặc là mắng hắn ôm được đùi lớn.

Hạ Phi mất chút thời gian mới làm quen được với thao tác sử dụng, vừa chuyển đến trang chủ Tinh Bác, một tiêu đề đẫm máu đứng đầu đã đập thẳng vào mắt.

#Nam-thần-đã-qua-đời-rồi,cha-mẹ-nam-thần-còn-nhẫn-tâm-muốn-nam-thần-cưới-một-kẻ-tàn-phế-vô-dụng#

Cái tiêu đề tri âm thế này, đặc biệt công kích nguyên chủ, Hạ Phi vừa nhìn liền có chút , nhịn không được bấm vào xem.

Đây là một thread Tinh Bác đặc biệt dài, bác chủ cũng chính là người khởi xướng, xem lối hành văn hẳn là một em gái có tài văn chương, mà nội dung lại khiến cho Hạ Phi dở khóc dở cười.

Nội dung đại thể là, Giang đại nam thần tro cốt còn chưa lạnh, Giang lão tướng quân đã đem gen của y đi ghép gen tìm bạn đời, đây vốn là chuyện không có gì đáng trách. Tìm một partner ưu tú còn chưa chắc đã ghép thành công, đằng này lại cố tình ghép thành công với một worker tàn tật vô dụng, lại còn là kẻ ngu xuẩn đưa thư tình trong trường quân đội mà nhà nhà đều biết. Bác chủ cảm thấy cực kỳ lo lắng thay cho đứa con mang gen của nam thần còn chưa ra đời.

Cả một bài dài đều là hoài nghi cùng chửi bới Hạ Phi.

Cho dù không phải là chửi mình, Hạ Phi đọc mà cũng cảm thấy khó chịu.

Càng đừng nói là tập đoàn fan não tàn!

Đại bộ phận người xem đều phun tào, nói bác chủ bị bệnh mắt đỏ ghen tức người ta, có bản lĩnh thím cũng đi ghép thử xem có thành công không, ghép được rồi thím muốn đoạt người ai cũng không cản thím. Cũng có một bộ phận nhỏ người xem chất vấn Hạ Phi, dù sao Hạ Phi cũng là tại thời điểm đã định hôn ước rồi còn đi viết thư tình cho người khác, hơn nữa tin tức này còn gây chấn động một thời gian, bọn họ lo lắng Hạ Phi sau khi kết hôn sẽ cắm sừng nam thần.

Nhưng thế lực nhỏ bé đó rất nhanh đã bị tập đoàn fan não tàn đè chết. Quần chúng não tàn biểu hiện đặc biệt tin tưởng, người có thể cùng nam thần ghép đôi gen thành công cho dù có vô dụng cũng tuyệt đối không phải là loại vô dụng tầm thường, nhất định là loại vô dụng đặc biệt quý hiếm trăm năm khó gặp. Hơn nữa người của tinh hệ Daours chú trọng nhất là lòng trung thành, bọn họ đặc biệt bày tỏ nếu tên vô dụng trăm năm khó gặp kia dám làm gì có lỗi với nam thần, lập tức phun chết hắn.

"Vô dụng trăm năm khó gặp" nhìn tuyên ngôn sục sôi khí thế của quần chúng não tàn, lặng lẽ đổ một thân mồ hôi lạnh.

Chiếu theo cái đà này, cũng không biết đến khi hắn tái hôn liệu có bị làn sóng quần chúng chôn sống không…

Mà nói đi nói lại, worker với partner là cái quái gì? Không có nhiều tri thức về thế giới này lắm, Hạ Phi đối với những khái niệm này cảm thấy vô cùng hoang mang.

Hắn còn chưa kịp nghĩ kỹ, đã bị những bình luận phía dưới hấp dẫn lực chú ý.

Giang_hạ_tiểu_hồ_điệp: *Thần thánh như nam thần, cũng chỉ có dệt mộng sư mới có thể xứng với anh ấy.*

Cẩu_cơ: *Lầu trên nói nhảm cái gì đấy? Dệt mộng sư là nghề đi tiêu khiển cho người khác, thím đem nam thần phối với dệt mộng sư chính là sỉ nhục nam thần!*

Bác_ảnh: *Dệt mộng sư thì có vấn đề gì mà gọi là sỉ nhục nam thần? Thím cũng không tự nghĩ xem, muốn làm dệt mộng sư tinh thần lực phải mạnh cỡ nào, chỉ riêng cái này những nghề khác đã không so kịp!*

Giang_hạ_tiểu_hồ_điệp: *Lầu trên +1, lầu trên của lầu trên vừa nhìn đã biết là không có văn hóa. Dệt mộng sư phát triển ai bảo chỉ để giải trí, thân thích nhà tôi có một người chú họ, vốn là dệt mộng sư, sau đó các thím đoán thử xem? Cả nhà được điều vào quân đội rồi! Nghe nói đều là nòng cốt của bộ phận hỏi cung!*

Cẩu_cơ: *Đậu mòe, một đám phú nhị đại, ai mà không biết chỉ mấy người có tiền mới mời được dệt mộng sư, mua được sản phẩm của bọn họ, các thím đương nhiên hiểu biết, chỉ có tầng lớp bình dân bọn tôi không so được.*

Giang_hạ_tiểu_hồ_điệp: *Nói không lại thì ngáng chân, thím mới phải lượn đi.*

Sau đó chính là một hồi gió tanh mưa máu.

Hạ Phi đọc lướt qua một chút, đối với cái nghề gọi là dệt mộng sư này cảm thấy đặc biệt hứng thú.

Trải qua một phen tìm hiểu thông tin, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ đây là một nghề nghiệp vĩ đại đến mức nào, đồng thời tái tạo lại tam quan của bản thân.

Dệt mộng sư sơ cấp cũng giống như tiểu thuyết gia ở thế giới của hắn. Thế giới này không lưu hành tiểu thuyết, tác phẩm văn học phần lớn cũng toàn là thơ ca, sách sử, truyện ký, chỉ có một thứ gần giống với tiểu thuyết, chính là thẻ mộng cảnh, mà dệt mộng sư chính là người chế tác thẻ mộng cảnh.

Thiên hà Thôn Nha Tinh, Mộc nguyên năm 23333, những người sống ở đây đều không thể nằm mơ. Bọn họ tuổi thọ lâu dài, thân thể cường tráng, lại có một vấn đề về thần kinh, là đi ngủ không mơ được. Từ đây, ở nơi này bắt đầu xuất hiện một loại nghề nghiệp —— dệt mộng sư.

Dệt mộng sư, nghĩa cũng như tên, chính là người tạo ra giấc mơ.

Bởi vì trong chín thiên hà chỉ có gen của nhân loại ở Ngân Hà mới có khả năng nằm mơ, cho nên dệt mộng sư nhất định phải có huyết thống nhân loại, đồng thời tỷ lệ huyết thống tối thiểu phải là 20%. Tỷ lệ này tại hệ Thôn Nha Tinh đã rất hiếm, ngoài ra còn một điều kiện nữa là phải có tinh thần lực mạnh mẽ, không được thấp hơn cấp A, điều này lại càng khiến cho số lượng dệt mộng sư trở nên ít ỏi.

Cũng chính vì vậy nên giá của thẻ mộng cảnh cao cắt cổ, chỉ gia đình giàu có mới mua được, mà dệt mộng sư lại càng chỉ có gia đình quý tộc mới có khả năng mời được.

Đương nhiên, xây dựng mộng cảnh chỉ là năng lực của dệt mộng sư sơ cấp, dệt mộng sư cao cấp thậm chí còn có thể xâm nhập vào não bộ của con người, chế tạo ảo cảnh, dùng cách này moi được bí mật cất giấu sâu trong đại não, cũng giống như người trên mạng bình luận, có thể dùng để hỏi cung phạm nhân.

Nếu như hắn có thể trở thành dệt mộng sư, đây chẳng phải là tiền đồ rộng mở sao!

Hạ Phi vui vẻ rạo rực một hồi, sau đó sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Hắn đã quên mất, mình đã trọng sinh rồi, thân thể đã sớm không phải là cái trước kia. Chưa nói đến tinh thần lực còn chưa kiểm tra xem là cấp mấy, bản thân hắn cũng không xác định được mình có huyết thống nhân loại không.

Lập tức từ trên mây rớt xuống đất, Hạ Phi cả người đều chán nản mất tinh thần.

Hứng thú tìm hiểu thông tin về vị hôn phu cũng không còn, hắn đóng thiết bị di động cầm tay, tháo máy trợ thị, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

…

Một đêm không mộng mị.

Tỉnh lại, Hạ Phi lại càng thêm uể oải, đến ngủ mơ cũng chẳng mơ được, hắn vẫn là đừng nên đoán mò thì hơn, cứ an tâm làm thiếu tướng phu nhân đi thôi QAQ.

Tâm tình không tốt, Hạ Phi thậm chí quên cả việc phải đeo máy trợ thị, xuống giường chưa đi được hai bước liền bước hụt, ngã sấp trên đất thành hình chữ đại.

Hạ Phi: QAQ!!!

Lúc này, cửa phòng bị gõ vài tiếng.

Hắn luống cuống tay chân từ dưới đất bò lên, đem máy trợ thị quàng vào mặt, vội vã mở cửa.

"Tiểu Phi, vị này chính là Giang phu nhân, chính là… A!!!"

Phương Tĩnh lời còn chưa nói xong đã kết thúc bằng một tiếng kêu đầy hoảng sợ.

Hạ Phi không rõ lắm tình huống, đầu méo xệch: "Xin hỏi có chuyện gì không?"

Phương Tĩnh một tay giả tạo che miệng, run giọng nói: "Tiểu Phi, con bị đụng vào đâu sao?"

"Hả?"

Hạ Phi cực kỳ mờ mịt, cảm giác dưới mũi có chút ẩm ướt, tiện tay quệt một cái, sau đó…

Hai mắt nhắm lại, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Phương Tĩnh: "…"

Giang phu nhân: "…"

Quên không nói, hắn sợ máu.

5. Chương 5: Nhặt Được Một Quả Trứng Tàng Hình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Phi ngất không bao lâu.

Lúc bị Hạ Lăng nhấc lên giường, hắn đã từ từ tỉnh lại.

Hạ Phi cảm giác mình bị người bế ngang, theo bản năng muốn giãy ra. Đùa cái gì, một người đàn ông bị người ta bế kiểu công chúa, là người đều không chịu nổi! Cũng không biết Hạ Lăng có phải cố ý hay không, thật sự thả tay ra.

Vì vậy Hạ Phi lại một lần nữa tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Phương Tĩnh: "…"

Giang phu nhân: "…"

Hạ Phi: QAQ Mặt của hắn! Mặt! Là mặt đó!

Hắn cực kỳ hoài nghi Hạ Lăng đang đố kỵ với gương mặt đẹp trai của mình, tuy rằng ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết mặt mũi mình là cái dạng gì.

Hạ Phi thoi thóp từ dưới đất bò dậy, không dám đưa tay quệt máu mũi, rút mấy tờ giấy ăn trên tủ đầu giường lau qua loa, không biết đã hết máu chưa.

"Con là Hạ Phi phải không." Giang phu nhân dịu dàng đi tới, ngồi xuống trước mặt hắn, dùng khăn tay nhẹ nhàng giúp hắn lau đi vệt máu mũi còn sót lại "Ta là mẹ của Giang Thành Khải, con có thể gọi ta là bác gái."

Trên khăn tay của Giang phu nhân có một mùi hương thơm ngát thoang thoảng, khiến Hạ Phi có cảm giác đặc biệt thân thiết.

"Nếu muốn con có thể gọi ta là mẹ cũng được, dù sao hai ngày nữa cũng kết hôn rồi."

Hạ Phi không muốn gọi một người phụ nữ xa lạ là mẹ, vì vậy thấp giọng gọi một tiếng: "Bác gái."

Giang phu nhân cười gật đầu, quay người nói với Phương Tĩnh: "Hạ phu nhân, tôi có vài lời muốn nói riêng với Tiểu Phi, liệu có thể…"

Giang phu nhân cũng chỉ nói nửa chừng, Phương Tĩnh lập tức hiểu ý kéo Hạ Lăng ra khỏi phòng. Chỉ là cửa vừa đóng, bà ta đã đem tai dán lên ván cửa nghe ngóng, chỉ sợ Hạ Phi nói xấu người nhà mình với Giang phu nhân, Phương Tĩnh biết Hạ Phi từ trước đến nay luôn có địch ý với mình.

Hạ Lăng liếc mẹ mình một cái, quay người trở về phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Phi và Giang phu nhân.

Giang phu nhân cười đến vô cùng hòa ái: "Con không mời ta ngồi xuống sao?"

Hạ Phi lúc này mới giật mình nhớ ra, vội vàng dâng lên cái ghế tựa duy nhất trong phòng, dùng tay ra dấu mời ngồi, bản thân hắn thì ngồi xuống mép giường, hai tay đặt lên đầu gối, bộ dạng cực kỳ cung kính.

"Con không cần căng thẳng như thế" Giang phu nhân cười nói, "Lẽ nào nhìn ta rất hung ác sao? Con cứ thoải mái một chút, đây là nhà con."

Hạ Phi cứng ngắc gật gật đầu.

Thật ra hắn có hơi khẩn trương, dù sao chuyện thư tình rùm beng mới qua chưa được mấy ngày, hắn không biết Giang phu nhân có muốn lấy chuyện này ra làm khó dễ hắn không.

Mà Giang phu nhân nhìn qua hình như không giống đang tức giận?

Hạ Phi không có can đảm nhìn thẳng mặt Giang phu nhân, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào búi tóc bà. Mới nhìn một chút hắn đã kinh ngạc đến hai mắt trợn trừng, đóa hoa hồ điệp cài trên tóc Giang phu nhân thế mà lại vẫy vẫy cánh!

Này này này chẳng lẽ cái này là vật sống?!

Giống như để chứng minh cho suy đoán của Hạ Phi, đóa 'hoa' kia giương cánh, bay một vòng quanh đầu Giang phu nhân, rồi mới nghiêm chỉnh đậu xuống đúng vị trí ban nãy. Giang phu nhân hình như không biết một màn vừa rồi trên đầu mình, vân ung dung ngồi vững như Thái Sơn.

Hạ Phi khóe miệng co giật, đừng nói Giang phu nhân kiếp trước là Hàm Hương đấy nhé?

Nhưng nội dung câu nói tiếp theo của bà lại khiến Hạ Phi nghe xong cũng chẳng còn tâm tình đâu mà chú ý đến cái đóa 'hoa' quỷ dị kia.

"Ta biết, để con gả tới Giang gia chúng ta cũng là làm khổ con, con không muốn gả cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng mà Tiểu Khải nó…" Giang phu nhân có chút nghẹn ngào, lấy khăn tay che miệng nói tiếp, "Quyết định làm hôn lễ vội vàng như thế, cũng là muốn nhanh chóng lưu lại vài đứa con cho Tiểu Khải."

Hạ Phi não động vài lần mới xác định được "Tiểu Khải" trong miệng Giang phu nhân là Giang Thành Khải, nhớ lại tư thế oai hùng của người kia trong mấy bức ảnh xem trên mạng, hắn không khỏi có chút hắc tuyến.

"Chỉ là cha con cùng cha Tiểu Khải là bạn cũ thân thiết, gen của hai đứa ghép vào lại cực kỳ tương thích, Giang gia chúng ta mới có thể mặt dày mà tới đây hỏi cưới, dù thế nào Giang gia chúng ta vẫn thấy rất hổ thẹn với con và Hạ gia."

Hạ Phi trong lòng điên cuồng phun tào, làm gì có chuyện khiến Hạ gia khó chịu, cái người mẹ nuôi kia của hắn có mà sướng đến phát điên luôn rồi!

"Con cũng không cần lo lắng, chúng ta cũng sẽ không bắt con phải thủ tiết cả đời. Chờ sau khi con thay Tiểu Khải để lại huyết thống cho Giang gia, chúng ta sẽ để con rời đi, nếu lúc đó con muốn lấy người khác hay làm gì, chúng ta đều sẽ ủng hộ con, tuyệt không đối không ngăn cản."

Nghe lâu như thế, có câu này là dễ nghe nhất.

Hạ Phi toàn thân khoan khoái, cả người đang căng thẳng cũng thả lỏng, hắn cười nói với Giang phu nhân: "Bác gái, bác yên tâm, con sẽ không phụ sự kỳ vọng của người."

Giang phu nhân lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Nếu như Giang phu nhân mà biết được trong lòng Hạ Phi đang tính toán cái gì, chắc chắn không thể vui vẻ nổi.

Tuy rằng gả cho một kẻ đã chết, còn muốn hắn phải sinh con, hắn dù sao cũng là đàn ông, tính ra cũng chẳng lỗ chút nào. Tới lúc lấy được giấy ly hôn rồi, lại có Giang gia chống lưng, mở một cửa hàng nhỏ để sống tạm là không thành vấn đề, có khi đến Hạ gia cũng chẳng cần quay lại, cuộc sống quả thực là đẹp đến run rẩy.

Giang phu nhân nói: "Ta biết con là một đứa trẻ rất thông minh. Hai ngày nữa là lễ kết hôn, ngày mai ta sẽ mời một đội ngũ tổ chức chuyên nghiệp đến dạy cho con những lễ nghi cơ bản và những vấn đề cần chú ý trong lễ cưới. Con hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt, cả ngày mai đều bận rộn chuẩn bị, ngày kia có lẽ còn bận hơn."

Hạ Phi: "…"

Chờ một chút, what are you saying???

Hắn không phải là kết hôn với một cái bài vị à?!

Long trọng như thế là có mục đích đen tối gì?!

Hắn là một người trái đất phi thường giản dị làm ơn tha cho hắn đi! Không cần làm lớn tuyệt đối không cần làm lớn!

Giang phu nhân lời cần nói đều đã nói xong, vung khăn tay một cái, tiêu sái quay đầu lướt ra khỏi phòng.

Hạ Phi tuyệt vọng nhìn bóng lưng Giang phu nhân, cảm thấy bản thân đã triệt để lọt hố, lại còn là một cái hố phân!

Mà cái đóa hoa kia… Không, có lẽ phải gọi là con bướm kia, giống như đang cười nhạo sự ngây thơ của hắn, bay trên không trung dùng sức phẩy phẩy cánh, sau đó lại điên cuồng phẩy phẩy cánh bay theo sau gáy Giang phu nhân.

Hạ Phi lạnh lùng liếc nhìn Phương Tĩnh đang đứng ở ngoài, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Sớm biết cái người mẹ nuôi này kiểu gì cũng sẽ gài bẫy hắn, không nghĩ tới lại còn gài đến quang minh chính đại như thế!

Cùng một cái bài vị cử hành đại lễ kết hôn long trọng, quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng. Mặt mũi cả hai đời của hắn chắc chắn đều sẽ mất sạch trong cái buổi hôn lễ đặc biệt phát rồ này.

Hạ Phi mang theo tâm tình cực kỳ kém đi về phía giường, dưới chân đột nhiên đá phải một thứ. Hắn cúi đầu nhìn, thấy có một quả trứng to hơn cả trứng vịt, bởi vì bị hắn đá phải mà lăn một vòng trên sàn, đụng vào chân ghế mới dừng lại.

Hạ Phi đem trứng nhặt lên, tò mò đánh giá nó.

Cái trứng này to hơn cả trứng vịt, chẳng lẽ là trứng ngỗng? Không đúng, theo ký ức trước đây của nguyên chủ thì nơi này tuyệt đối không thể tồn tại cái loài động vật hung tàn như ngỗng được.

Hơn nữa màu sắc cũng không giống trứng ngỗng, bên ngoài vỏ hình như có một lớp huỳnh quang màu lam nhạt, sờ lên rất ấm áp, hiệu quả không khác gì lò sưởi cầm tay loại mini.

Hạ Phi xác định trong ký ức nguyên chủ chưa từng nhìn thấy quả trứng này bao giờ, tám chín phần là do Giang phu nhân để quên.

Hắn vội vàng chạy ra cửa, nhưng chỉ kịp thấy xe huyền phù xoay mông bay mất.

Phương Tĩnh đứng ở phía sau hắn hỏi: “Tiểu Phi, có chuyện gì sao?”

Hạ Phi lắc đầu, lướt qua người Phương Tĩnh vào nhà.

Ngày mai đằng nào cũng phải tới Giang gia, lúc đó đem trả cũng không muộn. Quả trứng này quỷ dị như thế, nếu để cho Phương Tĩnh biết được, cũng không biết lại xảy ra chuyện gì.

Dù sao cũng là đồ của người ta, lại còn là một quả trứng yếu ớt, Hạ Phi về phòng lấy khăn mềm bọc quả trứng lại, bỏ vào trong một cái hộp.

Sau đó, xảy ra một màn làm cho hắn cực kỳ khiếp sợ.

Quả trứng này giống như có ý thức, xoay xoay một chút, tự lăn ra khỏi khăn mềm, thậm chí “đứng” lên trên khăn mềm, “nhìn” hắn. Tuy rằng quả trứng hoàn toàn không có mắt, nhưng hắn lại cảm thấy nó rõ ràng đang nhìn mình chằm chằm.

Cảm giác này khiến Hạ Phi sởn cả tóc gáy.

Đây đến cùng là cái thế giới thối nát gì! Một quả trứng mà cũng biết nhìn người ta, còn có thể lừa đảo hơn nữa hay không!

Hắn cố nén cảm giác kinh dị trong lòng, đem quả trứng bọc chặt trong mấy lớp khăn, nhét sâu vào trong tủ quần áo, đóng chặt cửa tủ lại, leo lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Trong tủ quần áo truyền ra tiếng va chạm, Hạ Phi nghe được có chút lo lắng, quả trứng này đừng có mà đem bản thân tự đập vỡ luôn nhé? Sau đó lòng trắng lòng đỏ bầy nhầy một đống trong tủ, tình cảnh như thế quả thực thê thảm đến không đành lòng nhìn thẳng.

Bỗng nhiên, tiếng va chạm dừng lại.

Hắn sững sờ quay đầu nhìn tủ quần áo xem có chuyện gì.

Kết quả vừa nhúc nhích một chút đã cứng ngắc cả người. Bên hông đụng phải một thứ cứng cứng, tròn tròn, trơn nhẵn bóng loáng… Hạ Phi xốc chăn lên nhìn xuống, nhìn xong đã muốn nhảy dựng lên.

Quả trứng này ở đây từ lúc nào!!!

Nó đang biểu diễn David Copperfield phiên bản trứng à!!!

Cái trò này chơi không vui tí nào đâu QAQ!!!

Lúc hắn cảm thấy cả người đều sắp hỏng mất, trên đùi đột nhiên bị nhẹ nhàng cọ cọ vài cái.

Vẻ mặt Hạ Phi cứng đờ, cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy quả trứng kia đang thân mật cọ cọ đùi hắn, hành vi đặc biệt giống với con mèo kiếp trước hắn nuôi.

… Cho nên nói, cái trứng này, là đang muốn được vuốt ve?

Hạ Phi bị suy nghĩ của bản thân khiến cho khiếp sợ, một quả trứng muốn được vuốt ve, hài hước quá ha ha.

Thế nhưng hắn vẫn nhịn không được thò tay vuốt vuốt.

Quả nhiên, trứng nhỏ cảm giác được hắn chủ động tiếp xúc, tần suất làm nũng lại càng tăng thêm, giống như thú cưng được chủ nhân để ý lại càng ra sức bán manh.

Bộ dáng này của quả trứng khiến Hạ Phi có muốn sợ nó cũng không sợ nổi nữa.

Hắn hai tay nâng quả trứng lên trước mặt, cẩn thận đánh giá, không thể không nói, sống cả hai đời đây là quả trứng đẹp nhất mà hắn từng thấy, nếu như có thể ấp, hẳn là sẽ nở ra một con chim rất đẹp.

"Trông đẹp thế này, không biết mùi vị ăn vào như thế nào."

Hạ Phi vừa nghĩ trong đầu, cũng bất tri bất giác nói ra miệng.

Quả trứng còn đang bán manh nghe được câu này lập tức dừng lại, sau đó run rẩy.

Hạ Phi: "…" Lẽ nào nó nghe hiểu?

Hắn nửa tin nửa ngờ hỏi một câu: "Này, mày ăn ngon không?"

Quả trứng: "…"

Quả trứng lần này không run rẩy nữa, vèo một cái từ trên tay Hạ Phi biến mất luôn.

Hạ Phi phản xạ có điều kiện mà nắm chặt tay, lại phát hiện lòng bàn tay có cảm giác vẫn đang sờ vào vỏ trứng bóng loáng. Hắn kinh ngạc nhìn khoảng trống giữa hai tay, không nhịn được hỏi: "Mày còn biết tàng hình?!"

Quả trứng trong suốt trong tay Hạ Phi giật giật, không cam lòng mà hiện hình.

"Mẹ nó, thật sự biết tàng hình!"

Trứng nhỏ giống như còn đang tức giận vì lời nói ban nãy của chủ nhân, uốn éo thân thể, nhảy ra khỏi tay Hạ Phi, rơi xuống đệm giường mềm mại, lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt hắn.

Hạ Phi đưa tay chộp một cái, lần này bắt hụt.

6. Chương 6: Đi Đến Giang Gia

Hạ Phi có nằm mơ cũng chẳng tưởng tượng nổi bản thân lại có thể cùng một quả trứng chơi suốt một buổi tối, hơn nữa còn là một quả trứng biết tàng hình.

Náo loạn đến gần sáng, hắn mới giật mình nhớ ra sáng mai còn phải tới Giang gia, mặc kệ quả trứng ở bên gối nhảy tưng tưng loạn xạ cũng không buồn để ý tới nó nữa, ít nhất cũng phải tranh thủ ngủ lấy hai ba tiếng.

Thế nhưng ngủ thế này còn không bằng đừng ngủ!

Lúc Hạ Phi mang theo hai vành mắt đen sì đứng ở cửa nghênh tiếp Giang phu nhân, trong đầu hắn toàn là suy nghĩ này. Đáng giận nhất chính là vào lúc đang ngủ say nhất thì bị gọi dậy, so với thức trắng đêm còn khổ hơn.

May là trên mặt hắn đeo thiết bị trợ thị, đừng nói là vành mắt đen, cho dù có bị người ta đấm thành mắt gấu trúc chắc cũng không ai phát hiện.

Giang phu nhân vẻ mặt tươi cười chào hỏi: “Tiểu Phi, con dậy thật sớm.” Con bướm đậu bên tóc mai cũng theo đó mà phẩy phẩy cánh.

Hạ Phi có chút cứng đờ, cười nói: “Bác gái cũng đến thật sớm.”

Bây giờ mới có bảy giờ sáng! Chính là thời gian lý tưởng cỡ nào để đi ngủ! Cứ thế liền tàn nhẫn bị gọi dậy, quả thực chính là sống không bằng chết!

Giang phu nhân nói: “Thật ra cũng không còn sớm, cũng nên xuất phát rồi, hôm nay phải bận rộn cả ngày.”

Hạ Phi: “…” Đến cùng là ban nãy ai nói thật sớm trước hả!

Hạ Phi vẫn còn ngái ngủ, lúc nãy ở trong phòng tắm dề dà đến nửa buổi, bây giờ mới có thể nhịn được không phát dại trước mặt mẹ chồng tương lai.

Phương Tĩnh đứng bên cạnh có chút khẩn trương.

Thái độ của Hạ Phi đối với người khác có chút lãnh đạm, bây giờ gặp mẹ chồng cũng vẫn thế này, chẳng may đắc tội Giang gia, còn làm liên lụy đến Hạ gia bọn họ. Phương Tĩnh cười chen mồm vào: “Đừng đứng ở cửa nói chuyện, Giang phu nhân đi tới đây hẳn cũng mệt mỏi, mời vào nhà ngồi, để tôi sai người làm mang lên chút đồ ăn nhẹ.”

“Hạ phu nhân không cần phiền toái như vậy” Giang phu nhân đối với Phương Tĩnh nở nụ cười khách khí, giọng điệu có chút xa cách “Cả ngày hôm nay lịch trình của chúng tôi đều đã xếp kín, một phút cũng không thể chậm trễ.” Cứ như vậy uyển chuyển từ chối lời mời của Phương Tĩnh.

Phương Tĩnh ngượng ngùng cười cười.

Giang phu nhân nói: “Tiểu Phi, con đi theo ta.”

Hạ Phi mơ mơ màng màng cùng Giang phu nhân lên xe huyền phù.

Phương Tĩnh nhìn xe huyền phù rời đi, âm thầm nghiến răng. Không hổ là xe huyền phù của nhà thượng tướng, cùng với nhà mình hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Nếu không phải Hạ Phi có kết quả ghép gen thành công, Phương Tĩnh thật muốn đem con gái bảo bối của mình đóng gói thắt nơ đưa đến Giang gia, hiện tại lại tiện nghi cho cái đứa con hoang kia.

Dù sao cũng không ảnh hưởng, Hạ Phi cũng chỉ là một worker vô dụng, đến lúc không sinh được con, hoặc là sinh ra con thể chất thấp kém, để xem nó làm sao tiếp tục ở lại Giang gia. Đến lúc đó con gái mình nói không chừng lại có hi vọng.

Phương Tĩnh bên kia trong lòng điên cuồng tính kế, Hạ Phi bên này ngồi trong xe lại cực kỳ buồn ngủ.

Cái xe này lại đặc biệt thoái mái, đệm lót cực kỳ mềm mại, ngồi xuống vô cùng êm ái. Xe chạy cũng rất vững vàng, không khác gì đứng trên đất bằng, Hạ Phi nhịn không được mà ngủ gật.

Hắn và Giang phu nhân ngồi đối diện nhau.

Giang phu nhân từ trong ngăn chứa đồ lấy ra một bình rượu trái cây cùng hai cái ly nhỏ có chân, trước tiên tự rót cho mình một ly, sau đó ngẩng đầu hỏi Hạ Phi: "Tiểu Phi, con có muốn uống…" Sau đó trong xe liền yên lặng.

Giang phu nhân nhìn đầu Hạ Phi gật lên gật xuống, rõ ràng là đã rơi vào mộng đẹp, không khỏi có chút buồn bực, đứa nhỏ này ngồi cùng một chỗ với bà chán đến thế à? Giang phu nhân dù sao cũng có ba đứa con, hơn nữa ba đứa đều lớn hơn Hạ Phi, cũng không đành lòng đánh thức hắn, đến tận lúc tiến vào quân khu mới lay hắn.

"Tiểu Phi, dậy đi, chúng ta sắp đến rồi."

Hạ Phi mơ mơ màng màng mở mắt, đúng lúc nhìn thấy con bướm đậu trên tóc Giang phu nhân định bay về phía mình, theo phản xạ phất phất tay, đầu cũng va vào chỗ tựa lưng, may là lưng ghế rất mềm.

Va một cái này cũng đủ khiến Hạ Phi tỉnh hẳn, hắn ý thức được bản thân đang ở đâu, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi bác gái, con không cố ý ngủ gật đâu."

Giang phu nhân cười cười, biểu thị không quá để ý: "Chúng ta đi vào trước đi."

"Vâng." Hạ Phi gật gật đầu, trong đầu nghĩ phải kiếm chuyện gì khác nói để cứu vãn tình thế một chút, vì vậy hắn nhanh chóng tiến hành khen ngợi con bướm lúc nãy suýt tông thẳng vào mặt mình "Bác gái, con bướm trên đầu người thật đẹp, trông đặc biệt cao quý ưu nhã."

Giang phu nhân nghe hắn nói xong lập tức sửng sốt.

Bà đưa tay chạm nhẹ vào thái dương mình một cái, con bướm liền thuận theo động tác của chủ nhân mà đậu lên ngón tay.

Hạ Phi tưởng mình tâng bốc chưa đủ đô, nhân tiện nói: "Nó cùng với người trông cực kỳ xứng đôi." Quả thực chính là Hàm Hương phiên bản ngoài hành tinh!

Giang phu nhân hoàn toàn không có bộ dạng vui sướng khi được tán dương, trái lại nét mặt có chút nghiêm nghị, hỏi: "Con nhìn thấy nó?" Bà giơ tay lên trước mặt hắn.

"Vâng, con nhìn thấy." Hạ Phi có hơi khó hiểu, "Đúng rồi, cái này hình như hôm qua người để quên trong phòng con." Hắn chợt nhớ tới quả trứng nhỏ trong túi mình, vội vàng móc ra.

Giang phu nhân nhìn quả trứng, mờ mịt lắc đầu: “Không, cái này không phải của ta.”

Vậy là của ai? Chẳng lẽ là Phương Tĩnh hay Hạ Lăng? Hôm qua ngoài Giang phu nhân cũng chỉ có hai người kia vào phòng hắn, lúc đó ai cũng không chú ý tới trên đất từ lúc nào mà có một quả trứng.

Dù sao cũng không phải của Giang phu nhân, Hạ Phi đành phải đem nó nhét về trong túi.

Giang phu nhân cũng không để ý lắm đến quả trứng kia, bà có chút hồ nghi đem con bướm đưa đến trước mặt Hạ Phi lần nữa, “Con thật sự nhìn thấy nó?”

“Con nhìn thấy thật mà.” Hạ Phi cực kỳ bất đắc dĩ, chẳng lẽ muốn nhìn thấy bướm còn phải có dị năng đặc biệt gì hay sao?

Không thể không nói, hắn thế mà đoán đúng rồi.

“Tại sao lại như vậy…” Giang phu nhân giống như không thể tin nổi, lẩm bẩm tự nói.

Hạ Phi cũng nhận ra hình như có chỗ nào không đúng, hắn hỏi: “Bác gái, có thể nhìn thấy con bướm này rất bất thường sao?”

“Không có gì đâu” Giang phu nhân lắc đầu, cong khóe miệng nói, “Trước hết đừng nói chuyện này nữa, chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian, vào nhà thôi.”

Hạ Phi chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu, hắn cảm thấy Giang phu nhân đang giấu giếm hắn chuyện gì.

Giang phu nhân lại không chịu nói, hắn cũng không có cách nào.

Mà Giang phu nhân đi phía trước hắn trong lòng cũng đang cực kỳ phức tạp. Theo lý mà nói, chỉ có partner mới có bàn linh, cũng chỉ có partner mới có thể nhìn thấy tất cả bàn linh, ngay cả captain cũng chỉ có thể nhìn thấy bàn linh của partner phù hợp với mình. Hạ Phi chỉ là worker, tại sao hắn cũng có thể nhìn thấy?

**bàn linh(　): linh hồn đồng hành*

Lại nói, lúc Giang phu nhân biết người hợp gen thành công với con mình là worker, bà cảm thấy vô cùng thất vọng. Nhưng nghĩ đến dù sao đối phương bị gả vào nhà mình để làm một quả phụ, bà cũng không bất mãn nổi, chỉ muốn cố hết sức làm cho đối phương cảm nhận được không khí gia đình ấm áp. Thế nhưng dựa theo tình huống hiện tại, Hạ Phi hình như cũng phải chỉ đơn thuần là một worker bình thường?

Biệt thự Giang gia to gấp ba lần cái của Hạ gia.

Hạ Phi ở đại sảnh, ngửa đầu nhìn đèn thủy tinh treo cao đến ba bốn mét, trong lòng thổn thức không thôi.

Giang phu nhân dẫn xuống nghi hoặc trong lòng, khôi phục lại hình ảnh nguyên bản hòa ái dễ gần, nói: "Con còn chưa ăn sáng đúng không? Để ta bảo người hầu chuẩn bị đồ ăn. Ta còn hai đứa con nữa, thuận tiện để mấy đứa các con làm quen với nhau."

Hạ Phi từ trước đến nay đều rất thoải mái, cũng không để ý biểu hiện khác thường ban nãy của Giang phu nhân, tâm tình toàn bộ đều đặt trên đồ trang trí trong sảnh.

Mấy người ngoài hành tinh này cũng quá xa hoa rồi, bình hoa, đồ trang trí, tác phẩm hội họa, từng cái từng cái đều tinh xảo đến độ trên Trái đất chắc hẳn chưa ai từng thấy qua, quả thực làm cho người ta vừa nhìn đã muốn chôm đi vài cái.

Hắn và Giang phu nhân đang nói chuyện, trên lầu hai truyền đến tiếng mở cửa.

Giang phu nhân ngẩng đầu cười nói: "Tiểu Điềm, chào buổi sáng."

Giang Thành Điềm ngáp một cái, vừa đi xuống lầu vừa nói: "Mẹ, chào buổi sáng."

Đang ngáp được một nửa bỗng nhiên dừng khựng lại, Giang Thành Điềm kinh ngạc chỉ vào Hạ Phi đang sờ sờ bình hoa, quái dị rú lên: "Mẹ! Sao mẹ lại đem cái tên này mang vào nhà mình!"

Hạ Phi bị tiếng gào rú kia làm cho phát hãi, suýt chút nữa làm rơi luôn bình hoa, vội vàng run rẩy đỡ lấy cái bình.

Giang phu nhân sẵng giọng: "Tiểu Điềm, lễ phép một chút, đây là chị dâu tương lai của con."

Hạ Phi cũng vừa lúc quay sang, thấy rõ bộ dạng Giang Thành Điềm.

Gương mặt người này so với bức ảnh trên mạng của Giang Thành Khải giống đến năm, sáu phần, có lẽ vẫn chưa phát triển hết, đường nét vẫn còn có chút trẻ con, so với anh trai ít hơn một phần sát khí, nói chung là vẫn cực kỳ đẹp trai.

"Con biết rồi" Giang Thành Điềm có chút ghét bỏ nhìn Hạ Phi, "Nhưng mà không phải ngày mai mới tổ chức hôn lễ sao? Sao hôm nay đã đến rồi."

"Cũng phải chuẩn bị sớm một chút" Giang phu nhân đang nói, bỗng nhiên kêu khẽ một tiếng, "Ai nha, có chút đồ phải kiểm tra, mẹ đi xem một chút, hai đứa các con nói chuyện với nhau một lúc đi."

"Ai muốn cùng cậu ta tán gẫu chứ." Giang Thành Điềm nhìn bóng lưng Giang phu nhân, vô lực nói.

Tôi cũng không muốn tán gẫu với cậu đâu biết không! Độ hảo cảm của Hạ Phi đối người này nhất thời tụt xuống mức âm.

"Này, cái kia… Cậu tên là gì?" Giang Thành Điềm bỗng nhiên gọi hắn một tiếng.

Không phải nói không muốn cùng hắn tán gẫu sao? Hạ Phi lườm một cái, không trả lời.

Giang Thành Điềm cũng không tức giận, nói thẳng: "Tôi nhớ không lầm cậu chính là cái tên đưa thư tình cho Bello, kết quả lại phát cho toàn trường mỗi người một bản đúng không."

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm nói: "Người ngu xuẩn như cậu gả cho anh tôi, cho dù anh tôi đã mất tôi cũng thấy không đáng hộ anh ấy, thật không biết con của hai người sau này sinh ra ngu xuẩn đến mức nào."

Hạ Phi: "…"

Cậu nghĩ tôi thích gả cho anh cậu lắm à! Cậu thích anh cậu thế thì tự đi mà gả cho hắn ấy!

Ầy, không đúng, thế là loạn luân rồi.

"Dù thế nào, tôi cũng phải nhắc nhở cậu, sau một tuần nữa sẽ phải quay lại trường. Cậu nếu đã gả cho anh tôi, thì thành thật một chút, đừng có tiếp tục tơ tưởng đến Bello, người ta đã có người yêu rồi."

Dứt lời, Giang Thành Điềm lướt qua người Hạ Phi đi thẳng.

Hạ Phi tức đến nghiến răng.

Nói đi nói lại, không phải chỉ là hạng nhất ba sao trường quân đội sao? Cũng chỉ là một thằng nhóc con, chỉ có nguyên chủ mới đi thích cái loại như thế!

Đáng hận hơn chính là, Giang Thành Điềm lại cao hơn hắn tận nửa cái đầu!

Hắn kiếp trước cũng cao hơn một mét tám, thế quái nào sống lại một hồi lại biến thành loại lùn như bí đao? Chưa nói đến Giang Thành Điềm, đến ngay cả Giang phu nhân hình như cũng chỉ thấp hơn hắn gần nửa cái đầu.

Hạ Phi cực kỳ bi thương, khổ không chịu được!

7. Chương 7: Đi Tới Căn Cứ

Bốn người song song ngồi trên bàn ăn.

Ngoại trừ chủ vị do Giang thượng tướng Giang Trấn công vụ bề bộn không ở nhà mà bỏ trống, Giang Thành Duyệt sau khi rời giường cũng tới bàn ăn.

Giang phu nhân sắp xếp chỗ ngồi thế này khiến Hạ Phi cả người đều không thoải mái. Giang phu nhân cùng Giang Thành Duyệt thân mật ngồi ở phía bên phải bàn ăn, mà Hạ Phi cùng Giang Thành Điềm thì lại cực kỳ khổ bức mà ngồi cạnh nhau ở phía bên trái.

Hạ Phi cứng ngắc nuốt xuống bữa sáng so với đồ ăn của Hạ gia có thể coi như ngon hơn một chút nhưng nhìn chung là vẫn cực kỳ khó ăn, hắn càng thêm quyết tâm sau này nhất định phải tự mình xuống bếp. Không phải tiêu chuẩn con dâu mẫu mực chính là lên được phòng khách xuống được phòng bếp sao? Tuy rằng chồng hắn không may toi mất rồi, thế nhưng hắn vẫn có thể làm một người con dâu chuẩn mực!

Giang Thành Điềm đối với hắn tỏ thái độ chán ghét rõ ràng, thậm chí là cực kỳ khinh bỉ. Giang gia hiện tại có bốn người, nếu lại có thêm người nào nữa nhìn hắn không vừa mắt, cuộc sống sau này của hắn đảm bảo cực kỳ thảm.

Mặc dù nghiêm túc mà nói một người ghét hắn cũng đã đủ thảm rồi.

Ai mà biết cái tên Giang Thành Điềm mắc trung nhị bệnh này sẽ làm ra loại chuyện kinh thiên động địa khiếp quỷ dọa thần gì chứ.

Mặc dù Giang phu nhân đối xử với hắn rất ôn nhu, nhưng đến lúc có xảy ra chuyện gì, bà sẽ đứng về phía ai, dùng ngón chân để nghĩ cũng đủ biết.

Không giống với Giang Thành Điềm tràn ngập địch ý, Giang Thành Duyệt ngược lại là biểu hiện vô cùng rộng rãi, nói cho đúng thì phải gọi là… nữ hán tử.

Hạ Phi khóe miệng co quắp nhìn Giang Thành Duyệt như gió rền chớp dật mà càn quét hết phần thức ăn, lại dũng mãnh ừng ực nốc cạn một ly nước trái cây người hầu đưa tới, cuối cùng rất vui sướng mà thở ra một hơi.

Em gái à, tuy rằng là con gái tướng quân, nhưng mà cứ hùng tráng thế này sau này làm thế nào mà gả đi nổi!

Không chú ý tới vẻ mặt khổ bức của Hạ Phi, Giang Thành Duyệt nhe răng cười với hắn: “Xin lỗi chị dâu, để chị dâu chê cười rồi.”

Hạ Phi theo phản xạ trả lời: “Đâu có đâu có, chỉ bị dọa sợ thôi.”

Giang Thành Điềm: “…”

Giang phu nhân: “…”

Giang Thành Duyệt cũng không sinh khí: “Chị dâu quả nhiên là người trầm ổn bình tĩnh trong truyền thuyết, không câu nệ tiểu tiết.”

Hạ Phi liền không chút nghĩ ngợi nói tiếp: “Quá khen quá khen, nhị tiểu thư cũng chính là nghiêng nước nghiêng thành trong truyền thuyết, xinh đẹp như hoa.”

Giang Thành Duyệt cười ha ha: “Chị dâu thật là một người thú vị.”

Hạ Phi sâu xa nói: “Không thể so được với nhị tiểu thư anh dũng bất kham.”

Giang Thành Duyệt cực kỳ cao hứng: “Chị dâu đừng gọi nhị tiểu thư nữa, đằng nào ngày mai cũng cưới rồi, cứ gọi em là em hai đi? Hay là nếu thích cứ gọi em là Tiểu Duyệt hay Duyệt Duyệt đều được.”

Hạ Phi nói: “Thế thì em hai cũng cứ gọi tôi là Hạ Phi đi, gọi chị dâu thế kia quá mức trực tiếp.”

Giang Thành Điềm nhìn bọn họ lời đi lời về nói tới nói lui nói đến cực kỳ vui vẻ, đã sớm khó chịu, đặc biệt một trong hai người lại là tên vô dụng mình cực kỳ khinh thường. Giang Thành Điềm vỗ bàn một cái, tức giận nói: “Chị hai, có để cho người khác ăn cơm không!”

Giang Thành Duyệt không vui lườm hắn một cái: “Chị và chị dâu nói chuyện, em bất mãn cái gì!”

Hạ Phi vội ho một tiếng: “Cái kia, em hai…” Đã bảo đừng có gọi chị dâu nữa mà!

Hắn còn chưa dứt lời, Giang Thành Điềm cũng không chịu yếu thế mà trừng lại: “Chị đừng có gọi cậu ta là chị dâu, em không thừa nhận!”

Giang Thành Duyệt nói: “Cái thằng này, không muốn thừa nhận cũng vô ích, ngày mai trong lễ cưới Hạ Phi sẽ được ghi tên vào gia phả Giang gia, chẳng lẽ em dám phá đám cưới?”

Giang Thành Điềm đương nhiên không dám, nhưng hắn chính là nuốt không trôi cơn giận này.

Dựa vào đâu mà một tên vô dụng đưa một bức thư tình cũng khiến cả nước đều biết lại có thể gả cho anh trai hắn? Nếu như Hạ Phi không phải đối tượng kết hôn của anh cả, Giang Thành Điềm nhất định sẽ

không có địch ý mãnh liệt như thế với Hạ Phi, nhiều lắm khi nghĩ tới người này cũng chỉ cười nhạo một chút mà thôi. Thế nhưng hiện tại tên gia hỏa này lại muốn gả cho anh cả, Giang Thành Điềm nghĩ thế nào cũng không vui nổi.

"Chuyện cậu ta đưa thư tình cho Bello chị cũng biết còn gì, em không tin cậu ta sẽ một lòng với anh cả!"

Giang Thành Duyệt mắt điếc tai ngơ, quay đầu cười nói với Hạ Phi: "Hơn một tháng trước em đã nghe Điềm Điềm kể về sự tích vinh quang của chị dâu, Giang Thành Duyệt em bình sinh khâm phục nhất chính là những người dám yêu dám hận, dám làm dám chịu như chị dâu. Một chiêu lan truyền thư tình này ra tay đặc biệt đẹp! Đối với người mình thích nhất định phải không từ thủ đoạn mà đoạt lấy! Chị dâu đặc biệt xuất sắc!"

Giang Thành Điềm hai mắt trợn trừng: "Lẽ nào đây chính nguyên nhân sau khi chị thổ lộ bị người ta cự tuyệt liền đem người đánh từ cổng phía đông đánh sang cổng phía tây trường học?"

Hạ Phi: "!!!" Người nào mà lại đáng thương như thế!

Giang Thành Điềm cung phản xạ dài đột nhiên rít gào: "Không được gọi em là Điềm Điềm!!!"

Hạ Phi: "…" Hình như hắn mới nghe được một cái tên rất cổ quái.

Giang phu nhân rất đúng lúc ho nhẹ một tiếng.

Giang Thành Duyệt lúc này mới ý thức được mình vừa nói cái gì, vội vàng nở nụ cười áy náy với Hạ Phi: "Chị dâu, thật ngại quá, em vừa rồi có hơi kích động. Nhưng mà sau khi kết hôn rồi chị đừng theo đuổi người ta nữa nha, bằng không không cẩn thận bị em đánh chết em cũng không chịu trách nhiệm được."

Hạ Phi trong nháy mắt liền kinh hãi.

Bị đánh chết cái gì, là người thì không cần tàn bạo như thế có được không!

Giang Thành Duyệt lại nói: "Nhưng mà với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay chắc cũng không chết được, cùng lắm là bại liệt toàn thân bán thân bất toại thôi, sau khi chữa trị thì an dưỡng một chút, cứ yên tâm là sẽ khôi phục như lúc đầu."

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi nhất thời dùng ánh mắt cực kỳ ôn nhu nhìn về phía Giang Thành Điềm.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, tên trung nhị bệnh này vẫn là một tiểu thiên sứ rất thiện lương.

"…" Giang Thành Điềm bị hắn nhìn sợ đến nổi một tầng da gà.

"Phải rồi " Giang Thành Duyệt bỗng nhiên vỗ tay một cái, "Mẹ, hôm nay định đi đến căn cứ huấn luyện trước đây của anh cả để chụp ảnh áo cưới phải không, có thể cho con với Điềm Điềm đi cùng không?"

Hạ Phi lần thứ hai khổ bức: Cái gì cái gì cái gì, ảnh áo cưới? Cái quỷ gì đây!

Giang phu nhân gật đầu, hiền lành nở nụ cười: "Đương nhiên là được, mẹ cũng đang định gọi cả hai đứa cùng đi."

Giang Thành Điềm phát điên: "Không được gọi em là Điềm Điềm nữa!!!"

Giang Thành Duyệt cố ý nói: "Điềm Điềm, Điềm Điềm, Điềm Điềm Điềm Điềm…"

Giang Thành Điềm bi phẫn hô to: "Mẹ!!!"

Giang Thành Duyệt đắc ý nói: "Lớn thế này rồi mà vẫn muốn mách mẹ, em trai thật là đáng yêu, Tiểu Điềm Điềm ~~ "

Hạ Phi bật thốt lên: "Britney Spears."

Giang Thành Duyệt nói: "… Cái gì?"

Hạ Phi nhanh chóng ngậm miệng: "Không có gì."

Giang phu nhân bình tĩnh nói: "Điềm Điềm đừng nói chuyện lớn tiếng như vậy, có khách đến."

Hạ Phi cười ra tiếng: "Phốc"

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm bi phẫn trừng Hạ Phi một cái, lệ rơi đầy mặt.

Máy thông tấn Giang phu nhân đúng lúc này kêu một tiếng, bà cầm lên nhìn, cười nói: "Là thợ chụp ảnh đến, chúng ta nhanh chuẩn bị một chút, đừng để người ta đợi lâu."

…

Anthony là thợ chụp ảnh của Hoàng gia, lần này hoàn toàn là vì nể mặt Giang phu nhân mới đồng ý nhận lời chụp.

Giang Thành Duyệt nói với Hạ Phi như thế.

Đứng bên cạnh Giang Thành Duyệt, Giang Thành Điềm khoanh tay bày ra một bản mặt thối, hiển nhiên vẫn còn đang tức giận chị mình.

Hạ Phi hiếu kỳ nói: "Bởi vì bác gái là thượng tướng phu nhân sao?"

Giang Thành Điềm khinh bỉ liếc hắn, nói: "Bởi vì mẹ tôi là em gái ruột của Nữ hoàng Liên bang đương nhiệm, cậu ngay cả chuyện này cũng không biết? Vô dụng!"

Giang Thành Duyệt đạp cho Giang Thành Điềm một cước, sau đó nói với Hạ Phi đang tràn đầy khiếp sợ: "Không cần kinh ngạc như thế, sự thực chính là như vậy."

Hạ Phi cả người đều không ổn.

Em gái của Nữ hoàng, không phải là công chúa à? Hắn thế mà được gả cho con trai của công chúa, trở thành hoàng thân quốc thích, thấy người sang bắt quàng làm họ, cơm áo không lo, giết người phóng hỏa vẫn có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật… Phi phi phi! Nói sai rồi.

Hạ Phi nhìn Giang phu nhân vẫn như trước ung dung quý phái đang nói chuyện cùng Anthony, hoàn toàn không thể tin nổi.

Hắn thế mà thành con dâu của công chúa!

Lúc Hạ Phi bình tĩnh lại, xe huyền phù cũng đã đến căn cứ.

Xe huyền phù tư nhân không được tiến vào căn cứ, cho nên xe dừng ở cửa trụ sở, mọi người phải đi bộ đi vào.

Bởi vì đã xin giấy thông hành từ trước, Hạ Phi cùng Giang phu nhân một nhóm bốn người, cùng với bảy người Anthony và các trợ lý, chậm rãi đi vào.

Trong căn cứ đều là các chiến hữu đã từng cùng Giang thiếu tướng kề vai chiến đấu, nhìn thấy người Giang gia, đều ồn ào kéo đến.

Giang phu nhân tức cảnh sinh tình, nhịn không được dùng khăn tay lau khóe mắt.

Giang Thành Duyệt cũng làm bộ lấy ống tay áo lau mặt.

Ngay cả Giang Thành Điềm trong đáy mắt cũng ẩn ẩn hiện lên chút đau thương.

Hạ Phi nghĩ cũng may hắn có máy trợ thị che mất hơn nửa mặt, không cần giả vờ tỏ vẻ bi thương, thuận tiện nhân cơ hội nhìn cơ giáp trên sân tập một chút, quả thật là khí phách đến run rẩy.

"Tiểu Phi à." Giang phu nhân đột nhiên nói.

"A… Dạ?" Hạ Phi vội vã hoàn hồn.

"Chờ sau khi con sinh con của Tiểu Khải, liền đem đứa nhỏ đưa đến căn cứ này đi. Để nó thừa kế nghiệp cha, con của các con nhất định cũng sẽ rất vui vẻ."

"… Vâng."

"Các con cứ sinh nhiều một chút, sinh một captain là đủ rồi, sinh hai partner đi, ba đứa nhà ta đều là captain, mẹ thật sự rất muốn có một đứa cháu là partner."

Nói đến đây, Giang phu nhân lại chấm nước mắt một cái, từ ái vỗ vai hắn: "Tuy rằng con chỉ là worker, nhưng mà Tiểu Khải là captain, hơn nữa gen của hai đứa con khớp đến 100%, mẹ tin tưởng con nhất định sẽ sinh ra ba bốn đứa con khỏe mạnh ưu tú, như vậy Tiểu Khải ở trên trời cũng có thể an tâm rồi."

Hạ Phi kéo kéo khóe miệng: "Ừm… Vâng."

Worker cùng với captain, còn có cái gì mà partner, mấy thứ này rốt cuộc là cái quỷ gì?! Không chỉ một lần nghe người khác nhắc tới mấy thứ này, Hạ Phi nhịn không được tìm tòi trong ký ức của nguyên chủ một chút.

Sau đó nháy mắt hắn liền WTF.

Chân bước hụt một cái, hắn giống như quả bóng lăn lông lốc xuống cầu thang, ngã thành một đống.

Mấy quân nhân tụ tập ở đây nghe tiếng động liền đồng thời nhìn sang, đồng loạt lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Đi đường cũng có thể ngã thành như vậy, còn có thể vô dụng hơn nữa được không!

Giang thiếu tướng cưới phải người này quả thực chính là xui xẻo tám đời tích lại.

Bọn họ hoàn toàn không biết, Hạ Phi thật ra là bị dọa chết khiếp! Bị cơ cấu sinh học kỳ quái của thế giới này dọa cho muốn quỳ lạy!

Đàn ông có thể mang thai sinh con, cái hố này cũng quá to rồi!

Hạ Phi nghĩ tới thông tin ban nãy hiện lên trong đầu, liền nhịn không được muốn lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù sinh vậy trên hệ Thôn Nha Tinh đều mang hình dáng tương tự như con người, ngoại hình có phân chia nam nữ, nhưng bọn họ lại có một bộ hệ thống giới tính riêng, tên gọi tắt là hệ thống CPW. Theo hệ thống này tồn tại ở đây có ba loại:

Thủ lĩnh-captain: Có thể lực cùng trí lực vượt xa người thường, là người lãnh đạo, chiếm 30% dân số, có thể nhìn thấy bàn linh của người phù hợp với gen của mình, sau khi kết hôn có thể nhìn thấy tất cả bàn linh.

Cộng tác-partner: Thể chất yếu kém nhưng cấp độ tinh thần lực lại rất cao, là người phụ trợ, chiếm 10% dân số, nắm giữ bàn linh, có thể tăng cường sức mạnh cho bản thân và người cùng hợp gen, được Chính phủ thành lập một học viện chuyên môn riêng, phụ trợ học tập.

Ong thợ-worker: Sở hữu thể lực cùng sức chịu đựng mạnh nhất, nhưng gen thì ngược lại, là người công tác, chiếm 60% dân số, phụ trách phần lớn công tác, năng lực sinh sản kém, một gia đình nhiều nhất chỉ có thể sinh được hai đứa bé.

Hơn nữa, tất cả các partner đều có khả năng sinh con! Ý là nói, bất luận là nam hay nữ, chỉ cần là partner thì đều có thể sinh, nhưng lại không thể khiến người khác sinh con. Ngoài ra, tất cả captain đều có thể làm cho người khác sinh con, nhưng lại không thể tự mình sinh. Worker thì tương đương với người trung tính, có thể tự mình sinh, cũng có thể khiến người khác sinh con cho mình.

Đối mặt với cái hệ thống kỳ dị thế này, Hạ Phi cực kỳ hoang mang!

May mà hắn là một worker bình thường.

… Không đúng, may cái quỷ gì!

Hạ Phi cảm thấy tam quan đều hỏng mất.

8. Chương 8: Sau Khi Tháo Máy Trợ Thị

Hạ Phi mới đầu còn tưởng rằng sẽ có mấy thứ như kiểu khoang nuôi dưỡng phôi thai công nghệ cao, hắn hoàn toàn không hề nghĩ tới nói để hắn sinh chính là thật sự phải tự mình mang thai rồi sinh con. Cũng

khó trách, người hắn phải gả cho là một captain, đừng nói chết rồi không sinh được, cho dù còn sống cũng không tới lượt người kia sinh.

Hạ Phi bi thương âm thầm nuốt nước mắt, hắn chỉ là một worker đáng thương, làm ơn buông tha cho hắn đi, hắn còn chưa thành niên đâu.

Nhớ lại trước đây, có một thời gian Hạ Phi từng bị bạn học nữ nhét cho một đống ABO đồng nhân văn, khắp nơi đều là thịt thịt thịt, nam nam, nữ nữ, nam nữ, nữ nam, đen đến không thể đen hơn.

Con mẹ nó đây quả thực chính là phiên bản lỗi của ABO mà!

Còn có thể phát rồ hơn nữa hay không!

May là em gái ở thế giới này không có JJ, bằng không Hạ Phi cảm thấy nhất định bản thân chắc sẽ không dám nhìn thẳng Giang Thành Duyệt nữa, em gái này là captain đấy!

Nói cách khác, sau này nếu như Giang Thành Duyệt kết hôn, trừ khi là kết hợp cùng một captain cực kỳ nam tính, bằng không dù cho có là bên thụ động trong chuyện kia, vẫn sẽ làm cho đối phương to bụng?!! Cái đệch! Tam quan nát hết rồi!!!

Hạ Phi: _(:))_. Thật muốn quỳ lạy!

Giang phu nhân thấy Hạ Phi nằm trên đất thật lâu không nhúc nhích, còn tưởng rằng hắn bị thương, vội vàng bảo Giang Thành Điềm đem người đỡ dậy.

Giang Thành Điềm rất không tình nguyện, ghét bỏ đem Hạ Phi từ trên mặt đất kéo lên.

Giang phu nhân thân thiết hỏi: “Con không sao chứ?”

Hạ Phi còn có chút hoa mắt chóng mặt, đỡ đầu gật gật vài cái.

Đúng lúc này, Anthony mở miệng hỏi: “Phu nhân đã chọn được khu vực để tiến hành chụp ảnh chưa?”

Giang phu nhân nói ra mấy vị trí quan trọng đã cân nhắc trước đó, còn lại để cho Anthony tự do phát huy.

Anthony gật đầu, nói vài câu với Hạ Phi, đại ý là muốn hắn tháo máy trợ thị trên mặt xuống, chụp ảnh cưới cần rõ mặt, cũng không cần quá lo lắng, trong đoàn trợ lý có chuyên gia trang điểm.

Hạ Phi đối với việc này không có ý kiến gì, hắn sờ sờ khung kim loại trên mặt, nghi hoặc hỏi: “Nhưng mà

tôi không nhìn được, bỏ máy trợ thị rồi mắt sẽ không tập trung được, như vậy có vấn đề gì không?"

"Không cần lo lắng, vấn đề này tôi đã tính rồi."Anthony hoàn toàn không kỳ thị Hạ Phi, ông là một nghệ thuật gia, mỗi người ở trong mắt ông đều là một tác phẩm nghệ thuật độc nhất vô nhị, kể cả là người tàn tật.

Nếu như Hạ Phi nghe được lý tưởng cao đẹp trong lòng Anthony, nhất định sẽ dùng máy trợ thị đập ông ta một trận.

Sao có thể gọi hắn là người tàn tật hả?! Hắn nguyên bản có mù đâu!

Thế nhưng Hạ Phi căn bản không nghe được, vì vậy hắn chỉ cười cười, "Nhưng mà tôi còn khiếm thính nữa, không có máy trợ thính tôi sẽ không nghe được chỉ đạo của ông, cũng không biết phải làm tư thế gì."

Anthony: "…"

Giang Thành Điềm đứng bên cạnh khẽ hừ lạnh.

Quả nhiên là đồ vô dụng!

Anthony cười gượng hai tiếng, lập tức quay đầu cùng trợ lý bàn bạc tình huống.

Năm phút sau, Anthony mang theo kết quả thảo luận, cười đến dương quang xán lạn: "Nếu như Hạ tiên sinh không ngại, chúng tôi sẽ sắp xếp một trợ lý đứng bên cạnh cầm máy trợ thính, lúc nào cần điều chỉnh trợ lý sẽ đưa máy trợ thính cho cậu."

Hạ Phi: "… Thực sự là quá thông minh."

Anthony: "Quá khen quá khen."

Nếu mọi người đều đã nói như vậy, Hạ Phi cũng không có lý gì lại không đem máy móc hỗ trợ trên mặt tháo xuống.

Chỉ là vẫn có chút khẩn trương!

Dù sao hắn cũng chưa từng nhìn thấy mặt mũi mình ở thế giới này, chẳng may xấu quá thì biết làm thế nào? Bình thường hắn soi gương thấy nửa phần mặt lộ ra nhìn cũng không đến nỗi nào mà… Không không không, việc này cũng không thể khẳng định nửa mặt còn lại cũng dễ nhìn. Chẳng may hắn quá xấu, liệu Giang phu nhân có đòi hủy hôn không? Nhưng mà bọn họ cũng chỉ muốn mình sinh con, cũng không đến mức phải xem mặt mũi đi… Không đúng, ngoại hình cũng là do gen quy định, chẳng may hắn sinh cho

Giang thiếu tướng mấy đứa con mặt mũi xấu xí, Giang gia còn không phải sẽ gọt chết hắn sao!

Mang theo tâm tình thấp thỏm lo âu, Hạ Phi chậm rãi tháo xuống máy trợ thị.

Bởi vì máy trợ thính gắn liền với máy trợ thị, tháo xuống rồi hắn lập tức biến thành vừa mù vừa điếc, chỉ có thể nhìn thấy mấy mảng màu mơ hồ trước mặt.

Cho nên hắn cũng không biết việc mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, Giang Thành Điềm thậm chí suýt chút nữa bước hụt mà ngã cầu thang giống hắn. Chỉ có Giang phu nhân bình tĩnh đứng một bên, hoàn toàn không bị kinh diễm.

Giang Thành Duyệt trợn to hai mắt, thở dài nói: "Mẹ à, mẹ có phải là đã sớm biết chị dâu trông như vậy không?"

Giang phu nhân bình tĩnh gật đầu.

Đây hoàn toàn là sự thật. Kể từ khi biết thân thế của Hạ Phi, tư liệu về hắn từ bé đến lớn trong vòng nửa ngày toàn bộ đều được đưa đến chỗ Giang phu nhân và Giang thượng tướng, bao gồm cả ảnh chụp.

Giang phu nhân ban đầu cũng có hơi kinh diễm một chút, nhưng dù sao bà cũng xuất thân từ hoàng thất, thường hay nhìn thấy mỹ nhân, cho nên cũng không quá kinh ngạc, ngược lại là Giang Trấn tỏ ra rất kinh ngạc, đồng thời cũng rất hài lòng về đứa con dâu này.

Các chủng tộc trên Thôn Nha Tinh nguyên bản đều là thực vật, bản thể bề ngoài càng diễm lệ xinh đẹp chứng tỏ năng lực càng mạnh, dung mạo tự nhiên cũng càng xuất chúng. Người của hoàng thất đều là đại danh cường giả, bản thân Giang phu nhân cũng là một partner cực kỳ xinh đẹp, hoàn toàn không nhìn ra đã là mẹ của ba đứa con.

Cho nên sau khi nhìn ảnh chụp, lại biết được Hạ Phi chỉ là một worker thể chất cấp F, Giang phu nhân cực kỳ khiếp sợ. Nhưng từ sau khi có kết quả ghép gen, lại nhớ tới thân thế đáng thương của đứa nhỏ này, bà rất nhanh đã chấp nhận Hạ Phi làm con dâu mình. Còn chuyện viết thư tình gì đấy, ai mà chẳng có những năm tháng tuổi trẻ ngông cuồng không phải sao? Bản thân bà lúc thiếu nữ cũng từng làm loạn lên đòi gả cho Vương huynh của mình đấy thôi.

Giang Thành Duyệt biểu hiện coi như lý trí, không có gào rú.

Giang Thành Điềm lúc nhìn thấy mặt Hạ Phi thì cả người đều không khỏe nổi!

Này này này mẹ nó! Chẳng phải cậu ta là tên vô dụng sao! Chẳng phải nói tên vô dụng này nhất định là rất xấu xí sao! Một tên vô dụng thể chất chỉ có cấp F sao lại có thể lớn lên thành bộ dạng như thế, như thế khiến người ta… Mặt! Đỏ! Tim! Đập! Mặt Giang Thành Điềm không nhịn được đỏ lên, lập tức dùng sức vỗ mặt, không không, tuyệt đối không thể loạn tưởng, cậu ta là người của anh cả, mình không thể khinh

nhờn chị dâu! Hơn nữa dù thế nào cậu ta vẫn là đồ vô dụng!

Giang Thành Duyệt nhận ra sự khác thường của Giang Thành Điềm, buồn cười nói: "Nghĩ cái gì thế! Mặt đỏ thành thế này."

Giang Thành Điềm lập tức hoảng loạn dời tầm mắt.

Giang Thành Duyệt có chút nghiền ngẫm nhìn em trai mình.

Anthony cũng giống như Giang phu nhân, tốt xấu gì cũng từng gặp đủ loại người, chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó nhanh chóng vỗ tỉnh năm sáu trợ lý của mình, tức giận nói: "Đứng đấy làm gì, còn muốn để người ta chờ bao lâu!"

Anthony chỉ vào một người đàn ông nhìn qua có chút nữ tính: "Nhanh đi trang điểm."

Người đàn ông kia bĩu môi: "Cậu ta như thế thì cần gì phải trang điểm nữa." Hu hu hu so với hoa trong nhà mình còn muốn đẹp hơn, quả thực là không muốn sống nữa QAQ!

"…" Đúng là không cần trang điểm, mặt mũi tinh xảo thế này cho dù có muốn trang điểm cũng không biết phải trang chỗ nào, "Vậy được rồi, bắt đầu chụp đi, Cường Sâm đem giá đỡ tới đây cho tôi, còn có cậu kia cậu phụ trách đưa Hạ tiên sinh đến vị trí chỉ định."

"Cậu kia" bi ai cúi đầu, rõ ràng mình vào làm việc trong tổ cũng được nửa năm rồi, vì sao boss vẫn không nhớ tên mình QAQ!

Hạ Phi làm Hellen Keller gần mười phút, đột nhiên cảm giác được có người kéo tay mình, hắn vội vã đeo thiết bị hỗ trợ vào, nhìn người trước mặt.

Đây là một anh giai mang khuôn mặt cực kỳ đại chúng, đang đỏ mặt cúi đầu đứng trước mặt mình.

"Hạ tiên sinh, mời đi theo tôi." Vẫn không ngẩng đầu lên.

… A? Tại sao không nhìn mình, chẳng lẽ… Hắn thật sự xấu đến bi thảm, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng?!

Hạ Phi có chút buồn bực, người này vẫn dám kéo tay hắn, hẳn là không xấu đến mức dọa người ta chết khiếp đi…

"… Xin chào" Hạ Phi thử thăm dò nói.

"Xin, xin chào." Anh giai đến nói cũng lắp bắp.

Sau đó không nói gì nữa.

Hạ Phi kiếp trước là trạch nam, ngoại trừ vài người bạn thân lâu năm, hắn rất ít khi tiếp xúc với người lạ.

Anh giai này nếu đã không chủ động nói tiếp, hắn cũng chẳng biết phải nói tiếp cái gì.

Đến vị trí được chỉ định, nghe theo chỉ thị của Anthony, sau khi bày ra một tư thế đơn giản, Hạ Phi lại tháo máy trợ thính trợ thị xuống.

Anh giai trợ lý nhanh nhẹn nhận lấy thiết bị hỗ trợ từ tay hắn.

Hạ Phi lễ phép mỉm cười một cái.

Hắn hoàn toàn không biết bản thân theo bản năng cười một cái thiếu chút nữa đã đem hồn người khác câu đi luôn.

Anh giai trợ lý hỗ trợ cầm dụng cụ cảm thấy cực kỳ tiếc hận. Một người đẹp như thế, sao lại phải gả cho Giang thiếu tướng làm một quả phu cơ chứ? Thời gian quý báu đều phải phòng không gối chiếc, nghe đâu mới có mười tám tuổi đi… Khoan đã, tại sao đột nhiên lại bất mãn với Giang thiếu tướng? Mình rõ ràng là một thành phần của đội ngũ fan não tàn, sau khi nghe tin Giang đại nam thần chết trận còn khổ sở mất ba ngày cơ mà!

9. Chương 9: Xuống Bếp Nấu Cơm

Hạ Phi mặc thường phục chụp rất nhiều kiểu, sau đó lại bị yêu cầu đổi vài bộ quần áo đặc biệt tới chụp tiếp.

Trợ lý của Anthony đều là thành phần chuyên nghiệp của chuyên nghiệp, trang phục và đạo cụ dự bị đều đặt sẵn trong xe huyền phù, chỉ cần Anthony hô một tiếng sẽ lập tức nhanh chóng khiêng tới một đống quần áo.

Anthony căn cứ vào ngoại hình của Hạ Phi, chọn cho hắn tổng cộng ba bộ trang phục.

Bộ thứ nhất là âu phục cổ điển, bộ thứ hai là quân trang phỏng chế, bộ thứ ba là quần áo thời trang do Anthony tự thiết kế.

Hạ Phi nhân lúc thay quần áo, tranh thủ nhìn một chút mặt mũi mình trông thế nào.

Nhìn xong một cái cả người hắn đều không khỏe.

Yêu nghiệt trong hình là ai!

Hạ Phi ở trong lòng điên cuồng gào thét.

Hắn kiếp trước tuy cũng có thể coi là cao phú soái, nhưng dù sao cũng chỉ là hơi đẹp trai thôi! So với tuấn nam mỹ nữ trong giới giải trí thì khoảng cách chênh lệch vẫn rất lớn. Thế nhưng từ sau khi trọng sinh ra ngoài hành tinh, tiêu chuẩn thẩm mỹ của hắn cứ thế bị cưỡng ép phải tăng vọt. Tuy rằng Hạ gia không chào đón hắn, nhưng cũng không thể phủ nhận dung mạo bọn họ đều là vượt mức tiêu chuẩn, càng đừng nói tới Giang phu nhân xinh đẹp như thiên tiên, dung mạo ba đứa con của bà lại càng là trước nay chưa từng có.

Kết quả hiện tại nhìn đến diện mạo của bản thân, Hạ Phi cực kỳ muốn ngửa đầu cười ha ha, Giang Thành Khải Giang Thành Điềm đều dẹp hết sang một bên đi, nếu như mặt mũi cái thân thể này không gọi là yêu nghiệt, vậy thì hoàn toàn không còn ai có thể được gọi là yêu nghiệt nữa!

Hắn vốn đang lo lắng bản thân quá xấu, lần này ngược lại không cần lo lắng dọa sợ người khác, chỉ có dọa sợ chính mình.

Hạ Phi cảm thấy sau này nếu hắn không tái giá cũng không có gì phải bất mãn, cứ nhìn ảnh mình rồi tự thẩm du là đủ.

Thật ra nếu muốn Hạ Phi miêu tả dung mạo mình, hắn cũng không nói chính xác được đến cùng là trông như thế nào. Cặp mắt đào hoa, sống mũi cao, đôi môi độ dày vừa phải, da thịt trắng nõn, rõ ràng đều là ngũ quan thường thấy, ghép chung một chỗ với nhau lại khiến người ta chỉ nói được hai chữ, hoàn mỹ.

Chỉ có điều khiến Hạ Phi kinh ngạc nhất phải nói đến màu mắt của hắn.

Con ngươi màu tím nhạt, thoạt nhìn có hơi nhả sang màu khói, bởi vì không nhìn thấy nên trong mắt không có tiêu cự, ánh mắt mơ hồ, trông đặc biệt câu nhân, cực kỳ Mary Sue.

Hạ Phi âm thầm thở dài, cái thân thể này chung quy cũng không phải là con người.

Thật ra không chỉ có mình hắn, màu mắt của người Hạ gia lẫn Giang gia đều không phải màu nâu hay đen. Hạ Phi hiện tại sống ở chủ tinh Liên bang tinh hệ Daours, cư dân tại đây chủ yếu là người Đằng Thụ tộc. Mấy người Hạ gia mắt màu xanh sẫm, Giang gia cũng thế, chỉ có điều bởi vì huyết thống thuần khiết hơn nên màu xanh sáng hơn.

Nói như vậy thân thể này của hắn chắc chắn không phải người thuộc Đằng Thụ tộc.

Hạ Phi tìm trong trí nhớ của nguyên chủ xem có chủng tộc nào mắt màu tím không, phát hiện ra cũng có không ít, trong đó nổi tiếng nhất chính là tộc người thống trị đế quốc hiện đang đối địch với liên bang, Anh Phù tộc của tinh hệ Jale.

Đế quốc và Liên bang mặc dù quan hệ căng thẳng, nhưng cũng không cấm công dân hai bên lui tới tinh hệ đối phương. Nguyên chủ là do Hạ Kình Thiên nhặt về, nói không chừng là con của khách du lịch hoặc thương nhân bị thất lạc.

"Nghĩ gì thế, mẹ gọi cậu kìa." Giang Thành Điềm đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hạ Phi.

Hạ Phi thở dài: "Tôi đẹp trai thật đấy."

Giang Thành Điềm: "…"

Thấy hắn vẫn không nhúc nhích, Giang Thành Điềm tức giận lặp lại một lần, "Này, mẹ đang gọi cậu đấy, cậu điếc à?"

Hạ Phi hoàn hồn, ngón tay trỏ gõ gõ vào máy trợ thính, nói: "Đúng thế, không có cái này thì tôi đúng là người điếc mà."

"Tôi không có ý này…" Giang Thành Điềm hoảng sợ, mình thế mà lại nói động vào chỗ đau của người ta, mặc dù bản thân không ưa gì Hạ Phi, nhưng cũng không phải muốn châm chọc người ta tàn tật, "Xin lỗi."

Hạ Phi kinh ngạc liếc mắt nhìn Giang Thành Điềm, nói: "Cậu không cần phải xin lỗi, đây là sự thật."

Giang Thành Điềm lập tức tạc mao, hung ác nói: "Tôi nói là việc của tôi, ai cần cậu lo! Mẹ đang gọi cậu đấy, mau ra chỗ mẹ đi!" Dứt lời cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Hạ Phi khó hiểu nhìn bóng lưng Giang Thành Điềm, bỗng nhiên khóe miệng khẽ cong lên.

Xem ra cái tên thiếu niên trung nhị này cũng không xấu xa như trong tưởng tượng.

Hạ Phi đi đến nói chuyện cùng Giang phu nhân, thật ra cũng không có chuyện gì gấp, theo lời Giang phu nhân thì cũng chỉ là chuyện phiếm việc nhà. Sau đó hắn lại thay hai bộ quần áo, tiếp tục chụp ảnh ở vài chỗ khác.

Lúc Hạ Phi mặc quân phục đứng chụp ảnh bên cạnh cơ giáp, quân nhân đang tiến hành bảo dưỡng máy móc bên này không biết thân phận của hắn, vừa thấy hắn tháo thiết bị hỗ trợ trên mặt xuống đã nhìn đến

trợn cả mắt, suýt chút nữa còn chảy cả nước miếng. Mãi cho đến khi có người nhắc nhở đây là phu nhân của Giang thiếu tướng, mới coi như thôi, nhưng vẫn không ngừng bắn ra ánh mắt hâm mộ cùng tiếc hận.

Ánh mắt tiếc hận kia giống như đang lên án, yêu nghiệt như thế gả cho ai không gả, lại muốn gả cho cố thiếu tướng làm một quả phu.

Lúc Hạ Phi đeo lại máy trợ thị nhìn thấy một màn này, thiếu chút nữa bạo phát. Nếu không phải Giang phu nhân còn đang đứng bên cạnh, hắn đã sớm đem giày ném sang rồi, dù sao hắn cũng là thiếu tướng phu nhân, ai dám đánh lại hắn.

Chụp ảnh xong cũng đã đến trưa.

Từ căn cứ đi ra, tổ nhiếp ảnh đi thẳng về nơi làm việc, Giang phu nhân mang theo Hạ Phi về nhà.

Vừa vào cửa, Hạ Phi đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt bay ra từ phòng bếp.

Mặc dù cơm của người ngoài hành tinh ăn vào miệng vị quả thật là không thể chấp nhận nổi, thế nhưng mùi hương thì vẫn đạt tiêu chuẩn.

Trên bàn ăn bốn người lại tiếp tục ngồi song song, Hạ Phi vẫn cùng Giang Thành Điềm ngồi một bên, Giang Thành Điềm dùng ánh mắt ghét bỏ đâm cho hắn thủng lỗ chỗ.

Hạ Phi không nhịn được nói: "Bác gái, con có thể vào bếp xem một chút không?"

Giang phu nhân có hơi kinh ngạc, "Con rất đói sao? Yên tâm đi, cơm trưa rất nhanh là xong rồi, nếu như đói quá thì để ta bảo người hầu lấy cho con chút đồ ăn nhẹ trước."

Hạ Phi liên tục xua tay: "Không cần đâu ạ, con chỉ muốn đi xem nhà bếp một chút thôi."

Giang Thành Duyệt kỳ quái nhìn hắn: "Nhà bếp có gì đáng xem?"

Hạ Phi cảm thấy cứ thế này cũng không ổn, sau này hắn vẫn phải tiếp tục ở lại Giang gia, không thể lần nào cũng kiếm cớ khác để xuống bếp được.

Thế nhưng hắn không thể nói thẳng ra "Cơm nước ở đây khó ăn quá con muốn tự nấu", đành phải nói lung tung một câu: "Ây… Thực ra dạ dày con có hơi yếu, cho nên có rất nhiều thứ không ăn được…. Con muốn tự nấu đồ ăn."

Giang Thành Điềm lập tức bật cười thành tiếng.

Hạ Phi không rảnh rỗi tính toán cùng bệnh trung nhị, chỉ mong đợi nhìn về phía Giang phu nhân.

Giang phu nhân chần chừ nói: "Thực ra nếu con muốn cũng có thể…" Thế nhưng để khách xuống bếp có hơi không ổn lắm…

Hạ Phi thấy Giang phu nhân có dấu hiệu mềm lòng, lập tức nói: "Mẹ, mẹ có muốn ăn thử cơm con nấu không?"

Mặt dày sửa xưng hô quả nhiên là thượng sách, Giang phu nhân vô cùng vui vẻ, cái gì cũng không hỏi nữa liền thả hắn xuống bếp luôn.

Vì vậy Hạ Phi cực kỳ rạo rực mà lao vào phòng bếp.

Giang Thành Điềm hừ lạnh một tiếng: "Được vào bếp mà lại vui vẻ đến thế, thật làm mất mặt quân nhân."

Giang phu nhân cùng Giang Thành Duyệt không ai thèm để ý đến hắn.

Giang Thành Điềm ngượng ngùng nói: "Cơm cậu ta nấu nhất định rất khó ăn!"

Giang Thành Duyệt lườm em mình một cái, "Vậy em mau biến về ăn đồ ăn trường quân đội đi, nói nhiều thế làm gì."

Giang Thành Điềm: "…" Cái đệch! Đến cùng thì ai mới là em ruột của chị hả!

Cậu ta tức giận nói: "Hừ! Tên đó ở trường vô dụng như thế, có thể làm được cái gì, hai người cứ không tin con đi, rồi xem đến lúc bị thức ăn cậu ta làm độc chết, đồ cậu ta làm con một miếng cũng sẽ không ăn!"

Nhưng mà rất nhanh, Giang Thành Điềm liền bị lời nói của bản thân tát cho sấp mặt.

10. Chương 10: Hạ Phi Là Thực Thần

Hạ Phi làm hai món, gà rán và thịt luộc.

Hạ Phi chỉ dùng hai loại thịt gần giống như thịt gà với thịt bò ở trái đất để nấu. Hắn không biết các loại nguyên liệu nấu ăn ở thế giới này, cho nên tạm thời không dám khoe khoang nhiều, chỉ thử hai loại nguyên liệu, còn lại vẫn là do đầu bếp trong nhà phụ trách.

Lúc này Hạ Phi có hơi nhớ nhung thân thể mình kiếp trước.

Kiếp trước lúc hắn 15 tuổi từng có một thời gian bị mất trí nhớ, sau khi khỏe lại lại đột nhiên có thêm một loại kỹ năng —— hắn chạm vào bất kỳ đồ vật gì, trong đầu sẽ hiện ra đầy đủ tất cả đặc tính của vật đó. Mấy ngày đầu Hạ Phi còn thấy chơi cũng vui, thế nhưng sau một thời gian, hắn phát hiện loại kỹ năng này rất vô bổ, ngoại trừ phát huy công dụng đối với đồ ăn ngon, căn bản cũng chẳng có tác dụng gì, lâu dần hắn cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ thỉnh thoảng mới dùng đến, cuối cùng đến lúc chết vẫn chưa biết cái skill ảo diệu này rốt cuộc là cái gì.

Trọng sinh xong, skill này cũng biến luôn, thật là tưởng niệm.

Bỏ qua cái skill ảo diệu kia, thành thật mà nói tay nghề nấu ăn của Hạ Phi rất khá, mỗi khi thử nghiệm món mới, hắn đều cho người nhà ăn thử, lần nào cũng đều là khen không dứt miệng.

Hai món ăn rất nhanh đã làm xong, nhìn gà rán vàng ruộm cùng với bắp bò luộc thái miếng hồng hồng dai dai, Hạ Phi mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái.

Lén lút bốc một miếng, ngon đến ngây người!

Sau khi sắp xếp lại một chút hắn liền bưng gà rán ra ngoài.

Hạ Phi vừa xuất hiện, ba người trên bàn đồng loạt ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt kia quả thực thật giống như đang lên án, sao lại chậm như vậy!

Ngay cả Giang phu nhân ung dung hoa quý cũng không rụt rè chút nào.

Hạ Phi trong lòng cực kỳ đắc ý, cũng có chút kinh ngạc, ba người này thế mà là cật hóa ngầm?

**cật hóa: kẻ tham ăn*

Hắn bất động thanh sắc đem đĩa thức ăn đặt lên bàn, cố ý nói: “A, sao mọi người còn chưa ăn, không cần chờ con đâu.”

Giang Thành Điềm sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Hạ Phi. Vốn là muốn ăn rồi, dù sao nhà bếp cũng đã nấu xong cơm đưa lên.Thế nhưng Giang phu nhân lại nói phải lịch sự, không cho Giang Thành Điềm động đũa. Lúc từ trong bếp truyền ra một mùi hương mà bọn họ chưa từng ăn bao giờ, suýt chút nữa nước miếng đều chảy xuống.

Chẳng lẽ cái tên vô dụng này thực sự biết nấu ăn?!

Giang Thành Điềm len lén nuốt một ngụm nước miếng, quyết định xem xét kỹ rồi hẵng nói.

Bọn họ ngồi chờ mãi, đầu bếp cũng đã đưa lên gần hết đồ ăn, mới thấy Hạ Phi chậm rãi bưng ra một cái đĩa.

Hạ Phi cũng chưa ngồi xuống ngay, mà lại nói: "Vẫn còn một cái nữa, mọi người đợi con một chút."

Giang Thành Duyệt nhưng là rất thẳng thắn: "Vậy nhanh lên một chút!"

Hạ Phi cười nhìn Giang Thành Duyệt.

Bắp bò luộc cũng rất nhanh được bưng lên, nhưng Hạ Phi vẫn chưa ngồi xuống, hắn đặt đĩa xuống rồi lại chạy vào bếp. Mọi người còn đang nghi hoặc cái thứ đỏ đỏ này là cái gì, đã thấy Hạ Phi cầm ra một cái nồi nhỏ, đem dầu nóng rưới lên trên thịt.

Chỉ nghe "Roẹt" một tiếng, mùi thơm tràn ngập cả gian phòng.

Chờ được Hạ Phi đem nồi bỏ về trong bếp, dọn dẹp một chút rồi trở lại, mọi người đều đã bị hành một trận.

Sau khi Giang phu nhân ra hiệu động đũa, lập tức có một cái cái dĩa "vèo" một cái bay ra, xiên một miếng gà rán, sau đó lại "vèo" một cái rụt về.

Hạ Phi: "…"

Hắn quay đầu nhìn sang Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm chú ý tới tầm mắt của hắn, miếng thịt gà đang đưa tới bên miệng dừng một chút, sau đó khiêu khích trừng lại Hạ Phi, cắn xuống một miếng, ánh mắt kia giống như đang nói: Bằng vào cậu mà đòi nấu được cái gì ra hồn, bổn thiếu gia đây là rủ lòng từ bi nếm thử một miếng, nhất định là rất khó ăn!

Kết quả một giây sau liền trừng không nổi nữa.

Giang Thành Điềm chậm rãi nhai một chút, sau đó điên cuồng mà nhai, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Này rất không khoa học! Tại sao lại ngon như vậy? Tại sao?! Đồ ăn tên vô dụng này làm ra sao có thể ngon như vậy! Không khoa học!!!

Trong lòng thổ tào như vậy, nhưng tay lại vẫn thò ra xiên thêm miếng gà rán nữa.

Lúc nhìn đến vẻ mặt như cười như không của Hạ Phi, Giang Thành Điềm biểu tình cứng đờ, mặt nhất thời đỏ lên, không dám nhìn nữa hắn.

Mà lúc này, những người còn lại cũng đều đã ăn thử đồ ăn Hạ Phi nấu.

Giang phu nhân đáy mắt toát ra kinh hỉ cùng tán thưởng: "Tiểu Phi à, tài nấu nướng của con sao lại tốt thế?"

Giang Thành Duyệt trực tiếp khen: "Chị dâu thật là lợi hại! Từ nhỏ đến lớn đây là món thịt ngon nhất mà em được ăn!"

Lúc này, đầu bếp cũng bưng ra món cuối cùng. Hắn vừa bước chân vào phòng ăn, bước chân liền dừng khựng lại, hai mắt đôi mắt mở lớn, không thể tin mà dùng sức khịt khịt mũi.

Sao lại có thể thơm như vậy?!

Đầu bếp nhìn đến hai món ăn không phải do mình nấu, biểu tình càng thêm kinh dị.

Ban nãy người hầu đột nhiên chạy tới nói vị khách hôm nay đến nhà muốn trưng dụng phòng bếp. Đầu bếp không tiện ra mặt đuổi người, không thể làm gì khác hơn là đi ra sau phòng bếp nhỏ phía sau tiếp tục nấu ăn, đầu bếp còn đặc biệt làm nhiều thêm vài món, để tránh việc vị khách kia nấu đồ quá khó ăn, Giang phu nhân khẩu vị bị phá lại giận chó đánh mèo với bọn họ.

Nhưng mà xem ra, thứ "khó ăn" ở đây hình như là đồ ăn mình nấu.

Đầu bếp hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hạ Phi, canh còn đang bưng trong tay cũng quên luôn phải đặt xuống, chỉ thiếu điều muốn bổ nhào về phía Hạ Phi: Người anh em tay nghề của cậu là học ở đâu thế? Quá trâu bò rồi!

Vị đầu bếp so với Hạ Phi lớn hơn tới mấy trăm tuổi cực kỳ muốn quỳ xuống trực tiếp bái sư!

Giang Thành Duyệt nhìn đầu bếp đang há hốc mồm, ho khan một tiếng.

Đầu bếp hoàn hồn, đặt tô canh lên bàn cơm, vẫn như trước hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Hạ Phi.

Hạ Phi trong lòng cười trộm, làm như không thấy.

Giang phu nhân cũng nhìn ra, kỳ quái nhìn đầu bếp, nói: "Ở đây không còn việc gì nữa, trở về nghỉ ngơi đi."

Đầu bếp miệng méo xệch, ai oán liếc Giang phu nhân một cái, cứ đi ba bước lại ngoái lại một lần.

Giang phu nhân: "…"

Giang Thành Duyệt cười thành tiếng: "Chị dâu tay nghề thực sự là quá đỉnh, ngay cả đầu bếp cũng muốn quỳ xuống dưới ống quần chị dâu."

Hạ Phi: "…" Cái thứ so sánh gì thế này!

Một bữa cơm cả chủ lẫn khách đều vui vẻ, Hạ Phi thậm chí còn nhìn thấy Giang Thành Điềm lén lút ợ một cái.

Bữa cơm này giống như giảm bớt khoảng cách giữa Hạ Phi và người nhà Giang gia.

Ánh mắt Giang phu nhân nhìn hắn càng nhu hòa thân cận, Giang Thành Duyệt vẫn là một tiếng 'chị dâu' 'chị dâu' gọi đến thân thiết, giống như xem hắn thành khuê mật rồi?! Ngay cả Giang Thành Điềm ánh mắt nhìn hắn cũng không tràn ngập địch ý như trước nữa, Hạ Phi cảm thấy tài nấu nướng của mình đặc biệt lợi hại!

Sau khi ăn uống no đủ, Giang Thành Duyệt chậm rãi nhích đến bên cạnh Hạ Phi: "Chị dâu, tài nấu nướng của chị dâu học từ đâu thế?"

Mặc dù biết thế giới này có một hệ thống giới tính rất kỳ dị, thế nhưng bị một cô gái dựa vào sát như vậy, Hạ Phi vẫn có chút không được tự nhiên, cũng may dụng cụ hỗ trợ che hơn nữa mặt, không ai nhìn thấy nét mặt hắn.

Hắn có chút cứng đờ nói: "Tự học thành tài."

Giang Thành Duyệt lại hỏi: "Vậy lúc ở nhà chị dâu cũng nấu cơm cho người nhà ăn sao?"

Hạ Phi trả lời: "Bọn họ không biết chuyện tôi biết nấu ăn."

Giang Thành Duyệt sững sờ: "A?"

Hạ Phi cười khổ nói: "Thực ra ở trong nhà tôi cũng không được coi trọng."

Giang Thành Duyệt cẩn thận nói: “Xin lỗi.” Hạ Phi là một worker, thể chất lại chỉ có cấp F, bị đối xử lạnh nhạt cũng là chuyện dễ hiểu.

Hạ Phi lại xua xua tay: “Không sao, dù sao tôi cũng sắp kết hôn rồi.” Sau đó cũng không cần để ý sắc mặt của bọn họ nữa.

Giang Thành Duyệt dùng sức vỗ vai hắn một cái, khích lệ nói: “Ân, sau này chị dâu chính là người nhà Giang gia, nếu có ai dám bắt nạt chị dâu, em liền đánh kẻ đó!”

Sớm biết thể chất của Giang Thành Duyệt rất mạnh, Hạ Phi không hề phòng bị bị Giang Thành Duyệt vỗ cho một cái suýt thì ngã sấp xuống đất.

Giang Thành Duyệt vội vã đỡ hắn lên.

Hạ Phi thở ra một chút, sau đó cực kỳ có chút ẩn ý nhìn về phía Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm: “…”

Giang Thành Duyệt thuận thế nhìn sang, lập tức nói: “Cho dù là em trai cũng đánh!” Nói xong cũng đập cho Giang Thành Điềm một phát.

Giang Thành Điềm khổ sở ôm lấy sau gáy vừa bị đánh: “…” Rõ ràng là ngồi không cũng trúng đạn! Cực kỳ tai bay vạ gió!

Sau khi ăn xong bữa trưa, Hạ Phi lập tức bị thầy giáo dạy lễ nghi cung đình của Hoàng thất xách đi, học lễ nghi nguyên một buổi, mệt đến phát điên.

Chạng vạng, Giang Thành Duyệt lại muốn ăn đồ Hạ Phi làm, Hạ Phi mới đầu còn muốn từ chối, nhưng ánh mắt khẩn cầu của mỹ nữ hắn từ chối không nổi, chỉ có thể kéo cái eo sắp gãy làm đôi lết vào bếp.

Như buổi trưa cũng chỉ làm hai món, một mặn một chay.

Giang Thành Duyệt không nhịn được mà động đũa, ăn được một miếng liền sướng đến rớt nước mắt, Giang Thành Điềm cũng một gắp tiếp một gắp, phá lệ một lần không cùng Hạ Phi đấu khẩu.

Hạ Phi vừa mới cởi tạp dề ngồi xuống, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở.

Bốn người đều ngừng tay nhìn sang.

Hạ Phi còn tưởng là Giang thượng tướng trở về, lập tức từ trên ghế đứng lên, chuẩn bị chào hỏi, thế nhưng đứng ở cửa lại là một người đàn ông mặt mũi bình thường, nhìn thế nào cũng thấy không giống với ba người Giang gia đang ngồi đây, hơn nữa nhìn qua cũng rất trẻ, cho dù Giang Trấn bảo dưỡng tốt, cũng không thể nào có dáng dấp như thanh niên hai mươi thế này.

Hạ Phi quay đầu lại nhìn về phía ba người Giang gia. Giang Thành Duyệt cùng Giang Thành Điềm đều cực kỳ nghi hoặc, chỉ có Giang phu nhân viền mắt hơi ướt, giống như sắp khóc đến nơi.

Người đàn ông kia khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Mọi người đang dùng cơm sao."

Y vừa dứt lời, Giang Thành Điềm đột nhiên đứng phắt dậy, kích động nhìn y.

Người đàn ông lại hoàn toàn không cho Giang Thành Điềm cơ hội mở miệng, trực tiếp nói với Giang phu nhân: "Bác gái, đã lâu không gặp."

Giang phu nhân chỉ đành đem một tiếng "Tiểu Khải" sắp phun ra khỏi miệng mạnh mẽ nuốt trở lại.

11. Chương 11: Người Đàn Ông Xa Lạ

Gừng càng già càng cay, lúc chị em Giang Thành Duyệt còn đang há hốc mồm, Giang phu nhân đã hiểu Giang Thành Khải không muốn để lộ thân phận thật.

Đem niềm vui sướng vì con trai tưởng đã chết nay lại khỏe mạnh trở về dằn xuống đáy lòng, Giang phu nhân lộ ra một nụ cười vui vẻ từ tận đáy lòng, nói: "Một đường đi về cũng mệt rồi, mau ngồi xuống cùng ăn cơm đi."

Giang Thành Điềm nghe vậy, lập tức ân cần chạy về nhà bếp lấy thêm một bộ chén bát.

Giang Thành Khải rất tự nhiên ngồi xuống bên phía Giang Thành Điềm, chính là ngồi bên cạnh Hạ Phi.

Hạ Phi ngửi được một mùi thơm ngát nhàn nhạt cực kỳ quen thuộc, lại sống chết không nhớ ra nổi đã từng ngửi thấy ở đâu. Lại nói, một người đàn ông sao lại thơm thế làm cái gì không biết…

"Xin chào." Giang Thành Khải đột nhiên đưa tay ra.

Hạ Phi còn đang lơ mơ, ngây ngốc nắm tay y.

Giang Thành Khải cũng chỉ cùng hắn bắt tay một cái, sau đó thuận nhận lấy chén bát Giang Thành Điềm

đưa tay, mỉm cười gật đầu với em trai.

Giang Thành Điềm trên mặt lộ rõ vẻ kích động, ánh mắt kia khiến Hạ Phi có ảo giác một giây tiếp theo cậu ta sẽ nhào thẳng lên người người đàn ông này.

Cuối cùng ảo giác này cũng không có xảy ra ở hiện thực, Giang Thành Điềm sau khi ngồi xuống, phát hiện mình với anh cả bị Hạ Phi ngăn ở giữa, lập tức bất mãn lườm hắn một cái.

Hạ Phi: "…" Này này! Người ta không muốn ngồi cạnh cậu sao lại trách tôi?

Hạ Phi trong lòng khó chịu, cố tình không thèm để ý đến ánh mắt của Giang Thành Điềm, cầm lấy cái dĩa chuẩn bị ăn.

Oán khí của Giang Thành Điềm hóa đá, lúc Giang Thành Khải khẽ ho một tiếng mới không tình nguyện thu lại ánh mắt oán giận, miệng mếu máo, cực kỳ ủy khuất.

Hạ Phi ở trong lòng cười đến sắp rút gân. Người đàn ông này rốt cuộc là ai thế? Chẳng lẽ là đối tượng thầm mến của Giang Thành Điềm?

Giống như nghe được tiếng lòng của hắn, Giang phu nhân mở miệng nói: "Tiểu Phi, đây là chiến hữu của Tiểu Khải, Jason, trước đây thường xuyên đến nhà chúng ta làm khách. Jason, đây là Hạ Phi, là người hợp gen, cũng là bạn đời tương lai của Tiểu Khải."

"Phốc —— "

Hạ Phi trơ mắt nhìn Jason đem canh trong miệng phun ra.

Giang Thành Khải lau miệng, khiếp sợ nhìn sang Hạ Phi.

Ánh mắt giống như đang nói, sao lại để một người trông như autobot thế này gả cho Giang thiếu tướng? Không thể chấp nhận nổi!

Hạ Phi: "…" Mẹ nó đây là cái ánh mắt gì!

Hắn cực kỳ buồn bực, tại sao nhiều người bất mãn chuyện hắn gả cho Giang thiếu tướng thế? Mặc dù tư chất hắn kém, nhưng tốt xấu gì vẫn còn là một người sống sờ sờ, phải gả cho một người chết hắn không kêu ca thì thôi, người ngoài lại cố tình nói ra nói vào. Vị chiến hữu này của Giang thiếu tướng dù không nói thẳng ra miệng, thế nhưng cái ánh mắt này cũng đã đủ lắm rồi.

Hạ Phi bĩu môi, cúi đầu ăn cơm.

Cái tên này nhìn qua giá trị vũ lực quá cao, hắn không trêu chọc nổi.

Không sai hắn chính là rất thức thời mà nhát gan như thế!

Cũng may Giang Thành Khải cũng chỉ thất thố một chút sau đó rất nhanh đã khôi phục lại, cái gì cũng không nói, cúi đầu ăn cơm.

Vừa ăn hai miếng lại phát hiện hình như không đúng lắm. Quanh năm sinh hoạt tại quân đội, chủ yếu là uống dịch dinh dưỡng, cho nên yêu cầu đối với thức ăn cũng không quá cao, nhưng Giang Thành Khải phát hiện trong số thức ăn hôm nay có hai món cực kỳ ngon, tuyệt đối không phải do đầu bếp trong nhà nấu, tay nghề của bọn họ không thể tốt đến vậy. (Đầu bếp: Chúng tôi tốt xấu gì cũng có chứng chỉ hẳn hoi đó QAQ!).

Giang Thành Khải dừng một chút, nghi hoặc hỏi: "Xin hỏi trong nhà mới đổi đầu bếp sao?"

Giang phu nhân bưng miệng cười, ám muội nhìn về phía Hạ Phi: "Không phải, vẫn là đầu bếp cũ."

Giang Thành Khải cau mày nói: "Vậy tại sao…"

Giang phu nhân nói: "Tối nay có hai món do Tiểu Phi làm, tay nghề của Tiểu Phi rất tốt, con cũng thấy thế đúng không?"

Giang Thành Khải kinh ngạc nhìn Hạ Phi, nửa ngày sau mới gật đầu.

Theo lễ phép, Hạ Phi đành phải khẽ mỉm cười với y một cái.

Kết quả một giây sau hắn liền bị Giang Thành Điềm tập kích bằng ánh mắt, sau gáy mơ hồ ngứa ngáy.

Hạ Phi: "…" Trung nhị bệnh cút ngay!

Một bữa cơm ăn đến cực kỳ không dễ chịu, nguyên nhân chủ yếu là vì oán khí của Giang Thành Điềm cứ lượn lượn lờ lờ ở một bên, khiến cả người Hạ Phi đều khó chịu. Phía bên kia như vậy, bên này lại có một người đàn ông thỉnh thoảng lại như có như không đưa mắt đánh giá mình, Hạ Phi thiếu chút nữa nghẹn chết luôn.

Giang phu nhân dùng lý do cũng muộn quá rồi muốn Hạ Phi sau khi ăn cơm thì ngủ lại đây.

Hạ Phi suy nghĩ một chút, ngày mai dù sao cũng là hôn lễ, chẳng lẽ bây giờ lại lội về Hạ gia, sáng sớm ngày mai lại bị dựng dậy lôi đến Giang gia tiếp? Vì thế hắn quyết định rất nhanh, cực kỳ sảng khoái đồng ý ngủ lại. Dù sao trong cái tình cảnh trái phải công kích thế này cũng chẳng ăn nổi nữa, Hạ Phi liền trở về khách

phòng Giang phu nhân chuẩn bị cho mình.

Giang phu nhân vừa thấy Hạ Phi về phòng, lập tức khóc thút thít nhào vào lòng đứa con lớn.

Giang Thành Khải biết mấy ngày nay mẹ mình cũng đã chịu đủ dày vò, ôm lấy Giang phu nhân, nhẹ nhàng vỗ lưng bà.

Giang Thành Điềm thấy tình cảnh này, cũng không kiềm chế nổi, một tiếng "Anh" run rẩy bật thốt ra khỏi miệng.

Giang Thành Khải lập tức giơ tay cản lại, ra hiệu chỗ này không tiện nói chuyện, Giang Thành Điềm chỉ có thể phẫn nộ ngậm miệng lại.

Chờ cảm xúc của Giang phu nhân ổn định lại, Giang Thành Khải đem ba người dẫn tới thư phòng của Giang Trấn. Sau khi kiểm tra thấy không có thiết bị nghe trộm, Giang Thành Khải đưa tay đến sau tai ấn một cái, da mặt của y đột nhiên run rẩy, sau đó chậm rãi nứt ra, rơi xuống.

Không còn thứ gì che chắn, khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt mọi người.

Giang Thành Điềm không thể kiềm chế nổi hỏi y: "Anh, trạm truyền tin sao số 9 báo về chiến hạm của anh toàn quân bị diệt, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Câu hỏi của Giang Thành Điềm, cũng chính là điều mà Giang phu nhân và Giang Thành Duyệt muốn biết.

Giang Thành Khải thở dài, chậm rãi kể lại.

Nửa năm trước y theo lệnh của Nữ hoàng đem quân đi tiêu diệt hang ổ của bọn cướp. Hang ổ của bọn chúng nằm ở vùng giáp ranh giữa tinh hệ Daours và tinh hệ Jale, là khu vực không ai quản lý, gần như không có người ở. Nhưng theo đà phát triển, gần mười năm nay, nơi đó trở thành con đường mậu dịch mà thương nhân làm ăn vượt tinh hệ nhất định phải qua, lâu dần liền xuất hiện vài toán trộm cướp. Lúc đầu Liên bang cũng không quan tâm đến việc này, nhưng bọn cướp ngày càng hung hãn ngang ngược, Nữ hoàng không thể tiếp tục ngồi yên, phái quân đội đi tiêu diệt.

Đây không phải lần đầu tiên Liên bang phái quân đội đi diệt cướp, chỉ là bọn cướp quá khôn ngoan, mỗi lần đều không thể một lưới bắt hết, lần nào cũng có cá lọt lưới. Sau khi cùng quân đội bàn bạc, Nữ hoàng quyết định để Giang Thành Khải xuất chiến. Giang Thành Khải từ khi 14 tuổi (300 tuổi Thôn Nha Tinh) đã lập được chiến công, rất được coi trọng, lần này cũng không ngoại lệ.

Bản thân Giang Thành Khải cũng rất tự tin, lại phán đoán sai một chuyện —— trong đội ngũ của hắn có nội gián.

“Con nghi ngờ việc này là do Nữ hoàng ra tay.” Giang Thành Khải nói.

“Lời này không thể nói lung tung.” Giang phu nhân cau mày ngắt lời y.

“Có phải nói lung tung hay không điều tra sẽ rõ.” Giang Thành Khải nói, “Hơn nữa đề cử với quân bộ cho con đi nhiệm vụ này cũng là bà ấy. Những lần hành động trước đây chưa bao giờ xảy ra vấn đề, cố tình lần này lại có người mật báo cho bọn cướp, hại chiến hạm của con toàn quân bị diệt, nếu không phải con mang theo chiến giáp loại nhỏ quân bộ mới nghiên cứu, có lẽ cũng không về được.”

Vị trí của Nữ hoàng hiện tại đích xác là vẫn luôn ngồi không vững. Hơn 400 năm trước, Vương, anh trai của Nữ hoàng và Giang phu nhân đột ngột bị ám sát, Nữ hoàng hiện tại mới có thể lên ngôi, thế lực phản đối vẫn luôn dậy sóng. Bởi vì Vương có một đứa con trai là partner, trong bụng Vương hậu lúc đó cũng đang mang thai một đứa nữa. Nữ hoàng hiện tại lại chỉ là worker, theo lý thuyết, người kế vị hợp pháp thứ nhất phải là Giang phu nhân, sau khi Giang phu nhân từ chối Nữ hoàng mới có thể lên ngôi. Chỉ có người trong Hoàng thất mới biết, trong lòng Nữ hoàng có bao nhiêu lo sợ bị người ta cướp ngôi soán vị.

Hiện tại Giang phu nhân gia đình mỹ mãn, ba đứa con đều là captain, Nữ hoàng kiêng kị bọn họ cũng là dễ hiểu.

Chỉ là phải làm đến mức mưu sát cháu mình thật sự là quá độc ác, Giang phu nhân chưa bao giờ nghĩ muốn để con mình ngồi lên vị trí kia.

Giang phu nhân không muốn tin chị mình lại là người tâm địa rắn rết như thế, lại không thể phủ định suy đoán của con trai, trong lòng cực kỳ khổ não.

Giang Thành Khải cười nói: “Mẹ không cần lo lắng, chuyện này con sẽ tự mình điều tra rõ ràng, tuyệt đối sẽ không khiến mẹ phải khó xử.”

Giang phu nhân vui mừng gật đầu.

“Anh, chiến giáp loại nhỏ là cái gì?” Giang Thành Điềm chen miệng nói, “Sao em chưa từng nghe nói bao giờ?”

“Là vũ khí bộ nghiên cứu mới phát minh, chưa thông qua kiểm duyệt, vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm.” Giang Thành Khải lấy trong túi ra một cái huy hiệu bé bằng đồng xu, con chíp bên trong đã bị cháy, ở giữa chỉ còn lại một vết màu xám đen. “Đây là sản phẩm thử nghiệm bộ nghiên cứu cho anh, không nghĩ trong lúc nguy cấp nó lại là thứ cứu mạng.”

Giang Thành Duyệt hỏi: “Anh trở về tinh hệ Daours từ lúc nào?”

“Ba ngày trước.”

"Ba ngày trước?" Giang Thành Điềm kêu quái dị kêu lên, "Vậy tại sao không về nhà! Cả nhà lúc nghe tin anh tử trận đã đau buồn cỡ nào!"

Giang Thành Khải đập cho em trai mình một phát, cười khổ nói: "Mấy đứa nghĩ anh không muốn về sao?"

Giang Thành Điềm bưng đầu, ai oán nhìn Giang Thành Khải.

"Chiến giáp cũng chỉ là sản phẩm thử nghiệm, tác dụng phụ rất lớn. Sau khi anh bí mật trở về tinh hệ Daours, chiến giáp loại nhỏ cũng bị hỏng, tinh thần lực trong người hỗn loạn, mạch máu khắp người đều tắc nghẽn, suýt thì không sống sót nổi."

Giang Thành Điềm sốt sắng nói: "Vậy sau đó thế nào?"

"Anh ngất trong một hẻm nhỏ, bị một đám người áo trắng mang đi. Lúc tỉnh lại, phát hiện bản thân nằm trên một cái giường, trong phòng đưa tay không thấy được năm ngón, bên cạnh còn có một partner, rõ ràng là bị hạ thuốc. Anh với người đó đã xảy ra quan hệ."

Giang Thành Điềm miệng há to đến mức có thể đem nhét vừa một quả trứng gà.

"Anh với partner kia… Vậy Hạ Phi phải làm thế nào?" Giang Thành Duyệt lập tức xác định vấn đề mấu chốt.

"Đây cũng là chuyện tiếp theo anh định nói." Giang Thành Khải trịnh trọng nhìn về phía Giang phu nhân, "Mẹ, xin lỗi, con không thể cưới người kia được."

Giang phu nhân nhíu mày, mà câu tiếp theo của đứa con lớn lại khiến cho hai chân mày bà nhíu càng chặt hơn.

"Partner cùng con kết hợp kia, là người hợp gen với con."

12. Chương 12: Không Thể Cưới Hắn

"Con sau khi cùng người đó kết hợp, tinh thần lực đang nóng nảy bạo động lập tức bình ổn lại. Con định đem người kia đi, nhưng con cũng bị những người áo trắng kia hạ thuốc, ngày hôm sau tỉnh lại, người kia đã không thấy đâu, bản thân con cũng bị thả về hẻm nhỏ lúc trước."

Đây quả nhiên là tiết tấu qua cầu rút ván mà!

Giang Thành Điềm cùng Giang Thành Duyệt dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh mình.

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải vội ho một tiếng, nói: "Cho nên con phải tìm được người kia, con không thể cưới người mà mẹ đưa về được."

Giang phu nhân chần chừ nói: "Có thể ổn định lại tinh thần lực cũng chưa chắc đã là người hợp gen mà."

Giang Thành Khải nói: "Không đâu, con chắc chắn không nhầm." Y đưa tay chạm nhẹ đến con bướm đậu bên thái dương Giang phu nhân, con bướm lập tức sợ hãi bay lên, "Sau khi con cùng người đó kết hợp, con có thể nhìn thấy bàn linh."

Giang phu nhân á khẩu không trả lời được.

Giang Thành Điềm vẫn còn là một tiểu xử nam, cho nên chỉ nhìn thấy tay anh cả nhà mình chạm vào không khí, cực kỳ ước ao oán giận nói: "Anh, vận khí của anh cũng quá tốt rồi đi? Té xỉu đều có thể vựng đến ngươi phù hợp giả a."

Ở Thôn Nha Tinh tỷ lệ CP (captain, partner) là 3:1, nhiều captain người hợp gen thậm chí còn là worker, thế nhưng số captain còn lại cũng chưa chắc đã tìm nổi người phù hợp, có captain thậm chí cả đời đều không thể nhìn thấy bàn linh.

Anh mình tùy tiện ngã ở ven đường cũng vớ được người phù hợp, cái loại vận khí như thần này!

Hơn nữa sau khi CP kết hợp, năng lực của captain sẽ căn cứ vào cấp độ tinh thần lực của partner mà tăng lên, đây cũng là lý do tại sao partner sau khi kiểm tra cấp độ thể chất sẽ bị cưỡng chế đưa vào học viện tháp ngà tu tập.

Khó trách anh cả lại chấp nhất với đối tượng tình một đêm kia đến thế.

Giang Thành Duyệt vẫn rất có cảm tình với Hạ Phi, nghe vậy hỏi: "Vậy Hạ Phi phải làm sao?"

Lúc trước quyết định gả cho một người đã chết bị người ta bàn ra tán vào có bao nhiêu khổ sở, bây giờ chồng sắp cưới đại nạn không chết vừa quay về lập tức đòi hủy hôn, Hạ Phi tuyệt đối sẽ bị nước bọt của quần chúng nhấn chìm.

Giang Thành Khải trầm mặc, nửa ngày mới nói: "Là anh không suy nghĩ cẩn thận."

Thật ra vừa trở về đã biết tin ngày mai là hôn lễ của mình y cũng rất xoắn xuýt có được không!

"Kẻ cầm đầu" Giang phu nhân cũng rất hổ thẹn: "Chuyện này đều là lỗi của mẹ". Là do bà quá nóng lòng, tin con trai chết trận vừa báo về đã vội vã đi ghép gen.

Giang Thành Khải vội nói: "Đây không phải lỗi của mẹ!"

Giang Thành Duyệt cũng nói: "Mẹ đừng tự trách mình."

Sau đó cô quay đầu nói với anh mình: "Anh, anh nghĩ cho kỹ. Kể cả người kia có là người phù hợp, nhưng sau hôm đó cũng biến mất, anh nhất định phải uổng phí nửa đời sau này để đi tìm một người đến mặt mũi trông thế nào anh cũng không biết, thậm chí còn có thể là một kẻ âm hiểm xảo trá nhân cách vặn vẹo sao? Một bên là một kẻ xa lạ đến mặt cũng chưa từng thấy, một bên là người đã có hôn ước với anh, nên chọn ai em nghĩ anh có thể tự suy xét chính xác."

Giang Thành Điềm nghe được sửng sốt một chút, không nhịn được nói: "Chị, chị mới biết Hạ Phi được bao lâu, sao lại nói giúp cậu ta?"

Giang Thành Duyệt nói: "Chị chỉ nói đúng sự thật" Dừng một chút lại nói, "Hơn nữa cậu ấy làm đồ ăn rất ngon, chị không nỡ."

Giang Thành Điềm: "…" Thật sự không có cách nào phản bác!

Giang Thành Khải cũng nghiêm túc suy xét lời của em gái mình.

Nói thật, nói y chấp nhất với partner kia cũng không chính xác, người kia là ai y cũng không biết, hơn nữa năng lực của y cũng đã rất mạnh, không cần phải thêu hoa trên gấm. Thế nhưng bảo y cưới Hạ Phi, y không ngại việc người kia là worker, mấu chốt là y với đối phương hoàn toàn không quen biết! Loại chuyện cha mẹ định sẵn hôn sự cho con cái này chỉ có thời phong kiến ở trái đất mới có, thế mà bây giờ lại rơi trúng đầu mình!

Giang Thành Khải cũng vô cùng khổ não. Y không phải không hiểu ý em gái mình nói, nhưng là y thật sự… không biết gì về người tên Hạ Phi kia!

Lần bàn bạc này cuối cùng cũng không đưa ra được kết quả.

Giang Thành Khải cũng không tiếp tục kiên quyết phản đối hôn sự nữa. Dù sao hiện tại chưa thể khôi phục thân phận, y nhất định phải tìm ra nội gián, nếu như kẻ kia thực sự là nghe lệnh Nữ hoàng mà làm việc, cho dù không thể chất vấn thẳng mặt, y cũng phải nhắc nhở bà ta một chút ——người nhà họ Giang, không phải người khác muốn là có thể tùy tiện động vào!

Giang phu nhân biết được dự định của y, cũng hiểu được, con trai trở về là tốt rồi, Giang Thành Khải muốn làm gì thì tùy y đi.

Jason đúng là chiến hữu của Giang Thành Khải, quan hệ trong quân doanh tương đối tốt, nhưng cũng chưa tốt đến mức đưa về nhà, mà người này nửa tháng trước cũng đã hi sinh. Giang Thành Khải tạm thời dùng thân phận của Jason, không thể về phòng mình ngủ, Giang phu nhân đành chuẩn bị cho y một phòng cho khách ở cạnh phòng Hạ Phi.

Kết quả vừa mới xuống lầu, đã thấy vợ chưa cưới trên danh nghĩa của mình đang nấp sau cửa phòng, chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoài dáo dác nhìn xung quanh.

Hạ Phi vừa nhìn thấy Giang Thành Khải hai mắt sáng lên, vội vàng vẫy vẫy y qua đây.

Giang Thành Khải mờ mịt đi tới, sau đó liền cứng ngắc.

Vợ chưa cưới của mình đang KHÔNG.MẶC.QUẦN.ÁO!

Lúc trước ở quân đội tắm ở nhà tắm tập thể, một đám đàn ông trần truồng nhìn cũng chẳng ngại, thế nhưng một đám kia toàn là đàn ông cao lớn thô kệch, người Hạ Phi vừa gầy vừa nhỏ, thấp hơn y nửa cái đầu, trên người đều là thịt trắng trắng mềm mềm, Giang Thành Khải vừa nhìn một cái cả người đều không ổn.

Giang Thành Khải xoa xoa mũi đang nóng lên, buồn bực hỏi: "Có chuyện gì?"

Hạ Phi cười cười với y, nói: "Cái anh gì, Jason đúng không, phiền anh đi hỏi bác gái hộ tôi, có thể cho tôi mượn một bộ quần áo để thay không?"

Hạ Phi tự thấy bản thân đặc biệt ngu, sáng sớm lúc rời khỏi Hạ gia còn chưa tỉnh ngủ, đồ gì cũng không mang. Nếu biết đêm nay ngủ lại… Không, kể cả có không ngủ lại hắn cũng phải chuẩn bị một chút, còn có một lọ thuốc nguyên chủ mỗi ngày đều uống hắn cũng không mang đi luôn. Bây giờ thì hay rồi, lúc tắm không chú ý, làm ướt quần áo, chỉ có thể quấn một cái khăn tắm đi ra tìm người cầu cứu.

Giang Thành Khải nghe vậy, quay đầu bước đi.

Hạ Phi: "…"

Anh giai à anh chờ một chút! Có giúp hay không cũng phải nói một tiếng chứ!

Giang Thành Khải giúp hắn lấy quần áo.

Y lên lầu về phòng mình, lấy một bộ đồ ngủ, xuống lầu ném cho Hạ Phi.

Hạ Phi liên tục nói cám ơn, sau đó sầm một tiếng đóng cửa lại.

Giang Thành Khải: "…"

Một phút sau, Hạ Phi mặc một bộ quần áo cực kỳ không vừa người, một lần nữa mở cửa.

Giang Thành Khải: "…" Thay nhanh thật.

Sau khi mở cửa xong Hạ Phi cũng không biết nên nói gì, ở thế giới cũ, nếu là ở nhà hắn, hắn hoàn có thể mời người ta uống trà ăn bánh, nhưng bây giờ bản thân hắn cũng là khách trong nhà người khác! Hạ Phi cảm thấy cực kỳ .

Giang Thành Khải vừa nhìn vẻ mặt của hắn liền hiểu rõ, chỉ nói một câu "Ngủ ngon" liền quay người đi vào phòng bên cạnh.

Hạ Phi: "…" Hắn cực kỳ thích cái loại cá tính dứt khoát này!

Độ hảo cảm với Jason lập tức tăng lên 10 điểm!

Quay vào phòng, Hạ Phi vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy quả trứng kia không biết chạy ra khỏi đống quần áo từ lúc nào, đang ở trên giường lăn tới lăn lui.

Hạ Phi kinh ngạc nhìn một chút, đột nhiên nuốt nước miếng một cái: "Muốn ăn trứng chần."

Trứng nhỏ nhất thời cứng đờ: "…"

Hạ Phi cười ha ha, chạy tới ôm trứng nhỏ trong tay.

"Ai, nếu như là lúc trước, đã có thể kiểm tra xem mày là thứ gì rồi."

Vừa dứt lời, trong phòng tắm liền có tiếng thủy tinh bị đập vỡ.

Hạ Phi vội vã chạy vào xem, phát hiện cửa sổ thông gió trong phòng tắm không biết bị cái gì đập vào mà thủng ra một lỗ to bằng nắm tay, hắn muốn bước đến xem, dưới chân đã đá phải thứ gì đó. Hạ Phi cúi đầu nhìn, phát hiện là một khối tinh thể màu xanh lục, nhặt lên nhìn kỹ, tinh thể bát giác tám mặt đối xứng to bằng ngón tay cái, nhìn qua cũng biết rất đáng giá!

Hạ Phi giơ khối tinh thể lên quan sát một chút, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Hạ Phi nghĩ có lẽ tiếng động vừa rồi quấy rầy đến người Giang gia, hắn mải suy nghĩ không để ý đến tinh thể trên tay, trước ngực đột nhiên nóng lên, nhìn lại khối tinh thể trong tay đã biến mất.

Hạ Phi cúi xuống nhìn trên đất, cũng không thấy tinh thể kia đâu.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn xuất hiện một giọng nói dè dè như người máy —— Tinh thể Aisura xác nhận ký chủ, loading information… Loading complete, chào mừng ký chủ Hạ Phi đã trở lại.

Cái quỷ gì!

Đây là phản ứng đầu tiên của Hạ Phi.

Mẹ nó cái tinh thể Aisura quái quỷ này chẳng phải chính là đầu sỏ gây nên cái chết thảm liệt của hắn hay sao!

Đây là phản ứng tiếp theo của Hạ Phi.

Hắn chỉ cảm thấy ngực trái nóng rát, cởi áo nhìn vào trong gương, ở vị trí trái tim xuất hiện một vết bớt màu xanh lục kích cỡ tương đương với khối tinh thể.

Rõ ràng lúc nãy đi tắm không thấy có!

Hạ Phi cực kỳ khiếp sợ.

Hơn nữa vết bớt này, lúc còn ở trái đất trên người hắn cũng có, xuất hiện sau khoảng thời gian hắn bị mất trí nhớ.

Hạ Phi thử đưa tay chạm vào bồn rửa mặt, quả nhiên, một loạt thông tin về chất liệu, tên gọi, ngày sản xuất, xuất xứ,… của cái bồn lập tức chạy trong đầu.

Giống hệt như kiếp trước.

Hạ Phi hai mắt trợn ngược, lúc trước chẳng biết cái dị năng vô bổ kia chui ở đâu ra, theo tình hình bây giờ, chẳng phải nguyên nhân đều từ cái tinh thể Aisura này hay sao?! Vậy hắn bị bắt cũng không oan… Khoan đã! Kiếp trước tại sao cái thứ này lại chạy được vào người hắn? Hắn một chút ấn tượng cũng không có!

Hạ Phi khẽ nhíu mày.

Rất có thể chính khối tinh thể này khiến hắn mất trí nhớ, sau đó hại chết hắn.

Hắn chết oan uổng quá QAQ!.

Hạ Phi cảm thấy cực kỳ ghét bỏ cái tinh thể thiếu đòn này.

Chỉ tiếc không biết nó chui vào người bằng cách nào, nếu không cho dù có móc cũng nhất định phải móc ra bằng sạch.

Loại đồ vật hại người này, tuyệt đối không cần giữ lại!

Tiếng đập cửa bên ngoài ngày càng lớn, Hạ Phi đang chuẩn bị mặc quần áo đi ra mở cửa, kết quả người ngoài cửa không chờ được nữa đã trực tiếp tông cửa mà vào, không thấy người trên giường liền xông thẳng vào phòng tắm.

Hạ Phi chỉ kịp chộp lấy cái áo ôm trước ngực, cùng người vừa xông vào mắt to trừng mắt nhỏ, bộ dạng giống như thiếu nữ bị người ta phi lễ.

Hạ Phi: "… Này?"

Giang Thành Khải: "…"

Gió đêm từ lỗ thủng trên cửa sổ thông gió thổi vào, thổi đến tấm lưng trần trụi của Hạ Phi.

Hơi lạnh.

13. Chương 13: Lúc Tiến Hành Hôn Lễ (1)

Giang Thành Khải đang định đi ngủ, đột nhiên nghe thấy cửa kính vỡ ở phòng bên cạnh. Đây là khu nhà ở của quân nhân, theo lý thuyết không thể bị tập kích, nhưng Giang Thành Khải vẫn không yên lòng, định đi sang xem thế nào.

Hắn gõ cửa đến hai phút, lại không hề thấy Hạ Phi có dấu hiệu mở cửa.

Giang Thành Khải trong lòng phát lạnh, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? Vì vậy lập tức đá tung cửa, dùng thể chất cấp S của y, việc này dễ như ăn cháo.

Kết quả vừa vào cửa đã trông thấy một màn rất không hài hòa này.

Một buổi tối hai lần nhìn thấy thân thể trần trụi của vợ chưa cưới, dù là Giang Thành Khải cũng có chút hold không nổi. Đang chuẩn bị làm động tác phi lễ chớ nhìn kinh điển mà quay đầu đi, đã thấy đối phương thở ra một hơi, cầm quần áo lên, nói: "Thì ra là anh à."

"… Không phải tôi thì cậu nghĩ là ai?"

Hạ Phi cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, tất nhiên không trả lời được, vì vậy hắn đơn giản thô bạo chuyển chủ đề: "Anh tìm tôi có việc gì à?"

Giang Thành Khải một chút thức thời cũng không có, thành thật trả lời: "Lúc nãy tôi nghe thấy tiếng đổ vỡ, không yên tâm nên sang xem thế nào." Nói xong y liền chú ý tới lỗ thủng trên cửa sổ, "Sao lại thế này?"

Hạ Phi cười ha ha, nói bậy nói bạ: "Có lẽ là con nhà ai đùa nghịch không cẩn thận ném vỡ."

Giang Thành Khải: "…" Con nhà ai mà ném vỡ nổi kính chống đạn?

Trong khu nhà ở dành cho quân nhân trang thiết bị phòng thủ đều là loại cao cấp nhất, đạn bình thường bắn cũng không thủng. Làm kính chống đạn vỡ đến trình độ này hẳn phải là súng laser đi?

Dù sao cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, Giang Thành Khải chỉ có thể nói: "Cậu không có chuyện gì là tốt rồi."

Độ hảo cảm của Hạ Phi với anh giai này lại tăng lên 10 điểm! Tuy nói năng có hơi lỗ mãng, nhưng đúng là người tốt mà!

Giang Thành Khải hoàn toàn không biết mình vừa bị phát thẻ người tốt, khẽ mỉm cười với Hạ Phi: "Ngày mai tôi sẽ nói với Giang phu nhân để bác gái cho người sửa chữa." Y nhớ ra mình đang mang thân phận làm khách, lời nói cũng phải sửa một chút.

"Cảm ơn." Hạ Phi tiễn người ra cửa, dùng phương thức nghèo nàn của bản thân để thể hiện thành ý một chút, "Jason, mùi nước hoa trên người anh rất dễ chịu, nhất định rất được phụ nữ ưa thích."

Giang Thành Khải bước chân hơi dừng lại: "Tôi không dùng nước hoa."

Hơn nữa một worker sắp kết hôn hẳn là không nên nói mấy câu như thế nào với một captain đi? Nghe cực kỳ giống như đang ve vãn.

Nói ra những lời này, nếu không phải là kẻ kinh nghiệm tình trường đầy mình, thì chính là bị ngu.

Cái tên này trông giống như loại thứ nhất sao?

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi một lượt, yên lặng chọn loại thứ hai. *(bị ngu =)))*

Sau khi tống Giang Thành Khải về phòng, Hạ Phi nằm vật xuống giường, chậm rãi xoay người, đang chuẩn bị tắt đèn ngủ, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một đoạn ký ức làm cho hắn cực kỳ kinh hãi.

Người đàn ông… Căn phòng tối đen… Mùi thơm nhàn nhạt… Jason…

Sâu chuỗi mấy từ này lại, Hạ Phi kinh hãi đến đổ mồ hôi lạnh.

Cái đệch, không thể nào…

Người đàn ông kia, đừng nói chính là Jason đấy nhé?

Hạ Phi cả người đều không ổn.

Hắn sắp kết hôn cùng Giang thiếu tướng, nhưng trước lễ cưới 3 ngày lại cùng chiến hữu của hôn phu lên giường?!

Cái sừng này vừa cắm xuống, hắn nhất định sẽ chết thảm!

… Không không không, không thể tự dọa bản thân, có mùi thơm kia cũng không nhất định chỉ mình Jason có. Chẳng may Jason không thừa nhận việc dùng nước hoa là bởi vì nước hoa của anh ta là mua trên taobao thì sao? Nhất định là như thế! Loại nước hoa này nhất định là cực kỳ phổ biến!

Hạ Phi nỗ lực an ủi chính mình.

Tự nghĩ thế, nhưng Hạ Phi vẫn thấy rất lo lắng. Hắn lúc đầu còn tưởng đối phương là nhân viên công tác của tổ chức đó, không nghĩ tới biết đâu người đàn ông kia cũng là tình nguyện viên tham gia thí nghiệm? Tinh hệ Darous bé như thế, quanh đi quẩn lại kiểu gì cũng gặp phải!

Nghĩ đến chuyện mình có quan hệ với chiến hữu của hôn phu khiến Hạ Phi cả đầu đều ong ong, chuyện tinh thể Aisura cũng không buồn để ý, mơ mơ màng màng vừa ngủ được một lúc lại tỉnh, kết quả ngày hôm sau đeo thêm hai cái vành mắt đen sì.

Theo lý thuyết, vành mắt đen hắn có đen cũng không ai thấy được.

Thế nhưng Giang phu nhân hôm nay lại tìm người đến trang điểm cho hắn, thiết bị hỗ trợ trên mặt vừa tháo xuống, cái gì cũng không giấu được.

Giang phu nhân lập tức đau lòng cực kỳ, một phần cũng là vì chuyện con trai lớn có quan hệ với người khác phụ bạc đứa nhỏ này mà cảm thấy hổ thẹn, “Sao lại thành thế này, tối qua con ngủ không ngon sao?”

Hạ Phi không trả lời.

Bởi vì hắn không nghe thấy.

Phí lời, máy trợ thính với máy trợ thị nối liền, vì phải trang điểm nên tháo hết, trong vòng một nốt nhạc đã hoàn toàn biến thành Hellen Keller, có thể nghe thấy mới là có quỷ.

Giang phu nhân đợi nửa ngày không thấy hắn trả lời, thương tâm một hồi lâu mới nhớ ra Hạ Phi không nghe được. Thương tâm liền biến thành đau lòng, ánh mắt nhìn Hạ Phi như sắp khóc đến nơi.

Hạ Phi trang điểm xong, đeo lại máy trợ thị, nhìn thấy Giang phu nhân "ẩn tình đưa tình" nhìn mình, sợ đến mức suýt chút nữa thì ngã khỏi ghế.

Giang phu nhân đưa tay đỡ hắn, trong lòng cảm thán "Con dâu thật là mảnh mai a".

Chờ Hạ Phi ngồi vững, Giang phu nhân hỏi lại câu vừa nãy.

Hạ Phi nghe xong cảm thấy đặc biệt .

Hắn có thể nói "Giang phu nhân rất xin lỗi con hai ngày trước ở bên ngoài tìm tình nhân tuy rằng con với người ta chỉ là tình một đêm nhưng sự thực là vẫn cắm sừng con trai người mất rồi con cảm thấy rất có lỗi với anh ấy" sao?

Nhất định sẽ bị đánh chết!

Hơn nữa cũng không thể tránh hắn! Muốn trách thì phải trách cái thế giới cố tình gây sự này!

Vì vậy Hạ Phi chỉ có thể giả vờ trầm ổn nói: "Không có gì đâu, có lẽ con mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân."

Giang phu nhân đối với khái niệm này tương đối xa lạ: "Khủng hoảng tiền hôn nhân?"

Hạ Phi tiếp tục nói nhảm: "Vâng, con nghĩ Giang thiếu tướng đẹp trai như thế, tài giỏi như thế, là nam thần của toàn bộ nhân dân, là hi vọng của toàn bộ Liên bang, con lại được gả cho anh ấy, được gả cho thần tượng của mình, đây quả thật chính là phúc khí ba đời tích lại mới đổi được. Con rất hạnh phúc! Rất tự hào! Cực kỳ vui sướng" Mới là lạ!

"Giang thiếu tướng so với người trước đây con gửi thư tình cho quả thật chính là một trời một vực." Cực kỳ không thương tiếc giẫm đạp đối tượng thầm mến của nguyên chủ.

Giang phu nhân có vài từ nghe không hiểu lắm, nhưng đại ý thì vẫn hiểu, vì vậy lập tức lệ nóng doanh tròng.

Đứa trẻ này ngoan ngoãn hiền lành biết bao, xem con trai mình như thần tượng, con mình thế mà lại dám có ý nghĩ hủy hôn, quả thực không thể tha thứ được!

Độ hảo cảm của Giang phu nhân với Hạ phi lập tức tăng 10 điểm!

Hơn nữa còn nấu ăn ngon như thế!

Tăng 20 điểm!

Lễ cưới bởi vì Giang Thành Khải chưa khôi phục thân phận nên không thể hủy bỏ, đúng hạn cử hành.

Nói thật, bản thân Giang phu nhân cũng không đồng ý hủy hôn. Tại Thôn Nha Tinh có một quy định bất thành văn, cho dù là Liên bang hay Đế quốc đều phải tuân thủ nghiêm ngặt quy định này —— Đối với quân nhân, nếu như hơn bảy trăm tuổi mà vẫn chưa kết hôn, nhất định phải đến kho gen tiến hành ghép gen ngẫu nhiên.

Tính mạng của quân nhân là thứ khó đảm bảo nhất, không biết khi nào tham chiến bỏ mạng, vì vậy nhất định phải có con. Nhân số ở đây vốn ít, hoàn cảnh sinh tồn lại khắc nghiệt, cướp bóc chưa bao giờ hết, cho nên chiến tranh vẫn luôn tiếp diễn.

Giang Thành Khải năm nay đã hơn 600 tuổi, một năm ¾ thời gian đều ở trong quân khu, hoàn toàn không có ý định tìm bạn gái. Cả ngày cùng một đám captain, worker lăn lộn, đến lúc nào bà mới có cháu mà bế. Giang phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, tốt nhất là bắt đầu từ bây giờ tiến hành thúc đẩy tình cảm cho con trai với con dâu. Gen của Hạ Phi phù hợp tuyệt đối, con sinh ra chắc chắn sẽ cực kỳ ưu tú.

Chỉ là nguyện vọng của bà liệu có thể thực hiện được không?

Giang phu nhân nghĩ đến hôm nay mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng con trai lớn đâu, khẽ thở dài. Không biết là Giang Thành Khải thật sự đi điều tra chuyện nội gián, hay là lấy cớ trốn tránh để không phải đến dự hôn lễ của bản thân.

…

Hôn lễ tiến hành tại giáo đường Hoàng gia Daours.

Hạ Phi âm thầm phùn tào, thì ra thế giới này cũng có đạo cơ đốc?

Hắn sống hai đời vẫn rất ít khi mặc âu phục, đồ hôn nay mặc vẫn là thuần một màu trắng, một bên cổ áo nạm một hàng kim cương tinh xảo, không được tự nhiên bị người ta kéo vào giáo đường. Bởi vì chỉ có một chú rể, lễ cưới vừa long trọng vừa điệu thấp, trang phục của khách đến tham dự không phải đen thì cũng là trắng, Hạ Phi có lỗi giác mình đang cử hành tang lễ chứ không phải hôn lễ, nhưng mà nói như vậy cũng đâu có sai? Một chú rể khác chẳng phải đã chết rồi sao.

Hạ Phi vị mục sư đứng trên bục làm lễ, trong đầu vừa nghĩ chẳng biết lát nữa mình phải ôm bài vị hay là ôm hộp tro, trong tay đã bị nhét vào một cái khung ảnh, trong bức ảnh đen trắng là khuôn mặt nhu hòa của Giang Thành Khải.

Khách mời lục tục đến đông đủ, lễ cưới chính thức bắt đầu.

Hạ Phi nâng khung ảnh xoay người, vừa vặn nhìn thẳng vào Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm nhìn thấy trong tay Hạ Phi nâng tấm ảnh đen trắng, khóe miệng co quắp, phá lệ mà tặng cho hắn một ánh mắt đồng tình.

Giang Thành Điềm cảm thấy, sau khi anh mình khôi phục lại thân phận, nhất định sẽ vứt bỏ người "vợ hờ" này.

14. Chương 14: Lúc Tiến Hành Hôn Lễ (2)

Hạ Phi quay lưng về phía mọi người, nâng khung ảnh diện với mục sư, tiến hành nghi thức tuyên thệ.

"Hạ Phi, con có đồng ý trở thành người yêu cũng là người bạn đời duy nhất của Giang Thành Khải…"

Nhất bái thiên địa. Hạ Phi ở trong lòng tự biên tự diễn.

"…bất kể là hạnh phúc hay khó khăn, giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay đau đớn…"

Nhị bái cao đường.

"…con vẫn sẽ yêu thương, quý trọng, chung thủy với cậu ấy vĩnh viễn?"

Phu thê giao bái.

Hạ Phi hít sâu một hơi: "Con đồng ý."

Mục sư há miệng định nói tiếp, lại phát hiện cũng không ai để tiến hành thề nguyền tiếp, vội vàng sửa lời: "Hiện tại chú rể có thể hôn môi…" Lại nói sai rồi!

Hạ Phi liếc mục sư đang cực kỳ quẫn bách, không để ý đến vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, giơ khung ảnh trong tay lên, mổ một cái lên gương mặt trắng đen tuấn tú của Giang thiếu tướng sau lớp kính.

Quần chúng khách mời: "…"

Quả nhiên là yêu đến điên rồi…

Giang thiếu tướng lén lút đến dự lễ cưới của bản thân: "…"

Quả nhiên là yêu mình đến phát dồ rồi…

Hạ Phi hoàn toàn không biết hành vi tùy tiện của mình đã khiến Giang thiếu tướng bị tầng tầng lớp lớp hổ thẹn trong lòng đè chết.

Vợ yêu mình như thế, mình lại không yêu vợ phải làm sao bây giờ?

Mục sư lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh, cảm kích nhìn Hạ Phi. Đồng thời ở trong lòng tự vả một nghìn cái, đều tại bình thường nói quá thuận miệng.

Hạ Phi khẽ mỉm cười.

Sau lễ cưới là tiệc rượu, khách sạn ở ngay sau giáo đường, trong vườn kê mười mấy bàn dài, phía trên bày đầy trà bánh.

Bận rộn từ sáng tới giờ, bụng cũng sắp dính vào lưng.

Cũng không quan tâm đồ ăn ở đây mùi vị thế nào, Hạ Phi tìm một bàn trống bắt đầu ăn. Hắn cảm thấy vô cùng may mắn Giang thiếu tướng đã biến rồi, nếu không sau lễ cưới sẽ bị một đống người luân phiên mời rượu. Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều tránh đi, cũng không biết là ghét bỏ thân phận của hắn, hay là e sợ tổn thương tâm hồn yếu ớt của hắn. Cũng không đúng, nếu như Giang thiếu tướng còn sống, đối tượng kết hôn cũng không đến lượt hắn.

Hạ Phi nhún vai một cái, cầm lấy một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng.

Giang Thành Điềm không biết từ lúc nào bưng rượu đi tới, ghét bỏ nhìn Hạ Phi: "Cậu là quỷ chết đói đầu thai à?"

“Liên quan gì đến cậu.” Hạ Phi quay đầu lại, bánh ngọt trong miệng văng lung tung lên mặt Giang Thành Điềm.

“Cái thằng nhóc này…” Giang Thành Điềm vung tay muốn đánh người.

“Cậu muốn bạo lực với tôi?” Hạ Phi vất vả đem bánh ngọt nuốt xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Như thế không tốt lắm đâu, tốt xấu gì hôm nay tôi cũng là nhân vật chính.”

Giang Thành Điềm: “…”

Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên bị người ta đùa giỡn như vậy, mặt Giang Thành Điềm trong nháy mắt đỏ bừng.

Hạ Phi đắc ý liếc mắt nhìn, bỗng nhiên nhìn về phía sau cậu ta gọi một tiếng: “Anh Jason.”

Giang Thành Điềm nghe vậy cả người cứng đờ, còn chưa kịp quay đầu lại, vai đã bị người nắm, dùng sức lớn đến mức bản thân Giang Thành Điềm cũng là thể chất cấp S mà còn cảm thấy vai sắp nứt luôn.

“Anh…” Giang Thành Điềm run run rẩy rẩy mở miệng.

“Đang nói chuyện gì thế? Để tôi tham gia cùng được không?” Giang Thành Khải vẻ mặt tươi cười, lực đạo trên tay lại tăng thêm vài phần.

Giang Thành Điềm khóc không ra nước mắt, khẳng định đoạn đối thoại vừa nãy đều đã bị anh cả nghe thấy, nhưng bản thân rất vô tội mà QAQ! Rõ rằng là tên worker này đùa giỡn trước! Giang Thành Điềm đối với Hạ Phi một chút hứng thú cũng không có có được không! Hơn nữa tên worker này còn là chị dâu mình!

Hạ Phi đối với tiếng “Anh” này không có cảm giác gì nhiều, chỉ nghĩ Giang Thành Điềm quả nhiên là thầm mến Jason, nói chuyện với người khác cũng sợ người ta ghen. Hắn cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là nói từ phong hoa tuyết nguyệt nói đến nhân sinh triết học mà thôi.”

Giang Thành Điềm: “…”

Cậu câm miệng cho tôi!!!

Giang Thành Khải nhíu mày: “Ồ? Quan hệ của hai người hình như rất tốt.”

Hạ Phi giả cười nói: “Cũng gần như vậy, nhưng vẫn chưa thân lắm, thế nhưng tôi tin tưởng Điềm Điềm ôn nhu đáng yêu hiểu ý người như thế, bọn tôi nhất định sẽ trở thành bạn thân.”

Hừ hừ, tôi cố tình phá cậu với người cậu thích đấy, xem cậu còn dám xem thường tôi không! Hạ Phi ác liệt nghĩ thầm.

"…" Giang Thành Điềm nhịn không được, "Điềm Điềm em gái cậu!"

Hạ Phi nghiêm túc: "Điềm Điềm không phải em gái tôi, là em vợ."

Lần này ngược lại là Giang Thành Khải nhịn không nổi: "Phốc."

Giang Thành Điềm ai oán nhìn anh trai nhà mình: "Anh…"

Hạ Phi cực kỳ hả hê: "Hai người tình cảm cũng rất tốt mà."

Giang Thành Điềm phun hắn: "Còn cần cậu phải nói sao!"

Hạ Phi "Ồ" một tiếng, phát hiện sau khi Giang Thành Điềm nói như vậy Jason cũng không phản bác, xem ra là lưỡng tình tương duyệt rồi. Hắn như cười như không đánh giá hai người.

Giang Thành Điềm bị nhìn đến tê cả da đầu, ngay cả Giang Thành Khải cũng thấy không dễ chịu.

"… Anh chúng ta đi thôi." Giang Thành Điềm cảm thấy không thể anh mình cùng tên W biến thái này ở cùng một chỗ, nếu không sớm muộn gì cũng biến thái theo, kéo anh trai đi sang hướng khác, còn không quên quay đầu lại tàn bạo trừng Hạ Phi.

Chờ sau khi anh tôi khôi phục thân phận, nhất định sẽ ly dị cậu!

Hạ Phi bĩu môi, tùy tiện cầm một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng. Nhét xong liền cứng cả mồm, so với bánh quy còn cứng hơn.

Đang ăn, Giang phu nhân liền dẫn theo hai người đến giới thiệu với hắn.

Người đến là một nam một nữ, một già một trẻ. Nam khoảng 20 tuổi, gương mặt có ba, bốn phần tương tự Giang Thành Khải, một thân lễ phục màu đen, mái tóc màu vàng óng, trông cực kỳ tuấn tú phiêu dật. Nữ nhìn qua so với Giang phu nhân muốn lớn tuổi hơn một chút, nhan sắc chỉ ở tầm trung, kém xa so với Giang phu nhân xinh đẹp, nhưng lại là người duy nhất không mặc đồ đen trắng trong số đông đảo khách mời—— trên người người này mặc một thân sắc phục màu vàng.

Cõ lẽ là hoàng thân quốc thích. Hạ Phi đoán.

Đúng như dự đoán, Giang phu nhân chỉ vào thanh niên gọi "Bello", rồi lại gọi người phụ nữ kia một tiếng "Nữ hoàng bệ hạ".

Hạ Phi nhớ ra cái tên Bello, là đối tượng thầm mến của nguyên chủ.

Hắn dựa theo lễ nghi ngày hôm qua được học hành lễ thăm hỏi, Giang phu nhân đưa lưng về phía hai vị kia, ánh mắt nhìn hắn cực kỳ tán thưởng.

Nữ hoàng thì không sao, nhưng Hạ Phi đối với sự xuất hiện của Bello có hơi khẩn trương, chỉ lo đối phương nói ra chuyện thư tình kia khiến hắn mất mặt. Nhưng Bối La hình như hoàn toàn không nhận ra hắn, mỉm cười đáp lễ lại, cái gì cũng không nói.

Hạ Phi âm thầm thở ra một hơi, đồng thời cũng thương cảm cho nguyên chủ thân thể này một chút, xem ra Bello vương tử đến ai là người đưa thư tình cho mình cũng hoàn toàn không biết, cũng chỉ có cái tên trung nhị bệnh Giang Thành Điểm kia cứ đem chuyện này ra lải nhải suốt ngày.

Nữ hoàng hình như cũng không thân thiết với Giang gia, cùng Hạ Phi nói vài câu liền dẫn Bello rời đi. Giang phu nhân cũng không đuổi theo, đi đến nói chuyện cùng vài vị khách khác.

Hạ Phi xoa cằm, xem ra quan hệ của Giang gia và hoàng thất hình như cũng không được hài hòa như bên ngoài đồn đại?

Nếu không Giang phu nhân với Nữ hoàng là chị em ruột, phải cực kỳ thân thiết mới đúng, sao lại xa cách như vừa rồi, quả nhiên vô tình nhất là đế vương.

Dù sao những chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn, hắn chỉ cần sống tốt cuộc sống gia đình tạm bợ trước mắt là ổn rồi.

Hạ Phi lại ăn thêm một ít, cuối cùng cũng đem dạ dày nhồi đầy, liền rảnh rỗi.

Hắn có chút buồn chán, ở đây đến một người bạn để nói chuyện cũng không có. Người nhà Hạ gia cũng tới, nhưng ánh mắt tức giận của Hạ Vân nhất định sẽ nghiền chết hắn, Hạ Phi hoàn toàn không có hứng thú chủ động đi tìm ngược.

Tầm mắt đảo qua đảo lại một vòng, xác định được mục tiêu, Hạ Phi khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười xấu xa.

Đến giờ bắt nạt em vợ nhỏ bé rồi!

Hạ Phi giả vờ bưng một ly rượu, đi tới bên người Giang Thành Điểm.

Giang Thành Điềm đứng một mình, Jason chẳng biết đã đi đâu, một mình cậu ta đứng dựa vào cạnh bàn, một cỗ oán khí bay lởn vởn.

Nhìn thấy người mình cực kỳ không vừa mắt đang đi về phía này, Giang Thành Điềm nháy mắt thu hồi tâm tình, đứng thẳng người.

Hạ Phi nhịn cười, nói: "Xin chào."

Giang Thành Điềm tức giận lườm hắn một cái: "Vừa nhìn thấy cậu cả người tôi đều không khỏe nổi."

"Sao lại tức giận như vậy, " Hạ Phi ghé sát vào, đẩy đẩy vai Giang Thành Điềm, "Jason đâu?"

Giang Thành Điềm cảnh giác nhìn hắn: "Cậu tìm anh ấy làm gì?" Đừng nói anh tôi biến thành khuôn mặt này cậu cũng thích nha, anh tôi sẽ không bao giờ coi trọng loại W vô dụng như cậu đâu mau tỉnh lại đi!

"Sao lại căng thẳng thế, " Hạ Phi liếc Giang Thành Điềm một cái, đem loại ánh mắt này coi như là phản ứng đề phòng tình địch của đối phương, "Yên tâm đi, tôi sẽ không cướp người trong lòng của cậu, như thế quá thiếu đạo đức."

"…" Giang Thành Điềm mặt đỏ bừng lên, nửa ngày sau mới gào lên, "Cậu bị mù à!!"

Hạ Phi thần sắc lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Đúng thế, cũng gần như là mù hoàn toàn rồi."

Giang Thành Điềm phát hiện bản thân lại không cẩn thận chạm vào chỗ đau của người ta, nhưng lần này lại không nói xin lỗi. Đem ánh mắt sùng bái của mình với anh trai nhìn thành ái mộ, không phải mù thì là cái gì. Hầu kết trượt lên trượt xuống, cuối cùng khí thế vẫn xẹp xuống: "… Cậu chính là mù."

Hạ Phi nhịn cười đến sắp rút gân.

Cái tên này thật sự là quá đáng yêu mà, tuy rằng tuổi tác so với mình kiếp trước chênh nhau không bao nhiêu, thế nhưng biểu hiện lại ngây thơ như thế, quả thực khiến người khác nhịn không được muốn bắt nạt.

15. Chương 15: Nửa Đêm Hiện Hồn

Hạ Phi cầm ly rượu lên che đi nụ cười xấu xa trên khóe miệng, uống một hớp rượu, phát hiện vị rất ngon, có mùi hoa quả, rất ngọt, mùi cồn cũng không nồng, giống nước hoa quả hơn.

Tìm thấy thứ duy nhất sau khi cho vào mồm còn có cảm giác ngon ở cái tinh hệ này, Hạ Phi cực kỳ vui

mừng.

"Rượu này độ rất cao, cậu uống ít thôi, tôi không muốn trong tiệc cưới của Giang gia xuất hiện một con ma men." Giang Thành Điềm bất mãn nhìn hắn.

Hạ Phi liếc xéo một cái: "Cậu còn biết quan tâm tôi cơ à."

"Đừng có ảo tưởng, " Giang Thành Điềm nhìn hắn chằm chằm, "Tôi chỉ không muốn cậu làm mất mặt Giang gia."

Hạ Phi: "Ồ…"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi nhìn nhìn, ngửa đầu đem nửa ly rượu còn lại một hơi cạn sạch.

Giang Thành Điềm giận dữ: "Cậu!"

Hạ Phi khiêu khích hất hất đầu với Giang Thành Điềm, một giây sau liền hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Duyệt đúng lúc đi tới, che miệng hít vào một ngụm khí lạnh: "Em làm gì cậu ấy rồi?!"

Giang Thành Điềm nhanh chóng phủi sạch quan hệ: "Không liên quan đến em!"

Giang Thành Duyệt dùng ánh mắt nhìn một tên lừa đảo nhìn em trai mình.

"…" Giang Thành Điềm có 100 cái miệng cũng không bào chữa nổi, "Thật sự là không liên quan đến em mà. Em đã nhắc nhở cậu ta rượu này độ rất cao, cậu ta lại cố tình ực một phát hết cả ly, không lăn quay mới lạ."

Giang Thành Duyệt nửa tin nửa ngờ, cúi đầu nhìn Hạ Phi hai mắt nhắm nghiền, thầm nói: "Tửu lượng kém như vậy?"

Giang Thành Điềm khinh bỉ nhìn "thi thể" trên đất, nói: "Thể chất cấp F còn dám uống loại rượu này."

“Đừng nói nhảm nữa, ” Giang Thành Duyệt ngồi xổm xuống đem Hạ Phi đỡ dậy, “Qua đây.”

Giang Thành Điềm lùi về phía sau nửa bước, cảnh giác hỏi: “Làm gì?” Đừng nói muốn mình cõng!

Giang Thành Duyệt giống như nghe được tiếng lòng của em trai nhỏ, “Em không cõng chẳng lẽ để chị cõng? Chị là chị em, em phải nghe lời chị, nhanh lên chìa lưng ra đây.”

Giang Thành Điềm biểu tình giống như nuốt phải cả tấn ruồi.

“Để anh.” Giọng Giang Thành Khải đột nhiên vang lên sau lưng hai người.

“Anh?” Giang Thành Điềm kinh ngạc nhìn y.

Giang Thành Khải không để ý đến em trai mình, trực tiếp đón lấy Hạ Phi từ trong tay Giang Thành Duyệt, bế ngang lên.

Giang Thành Điềm nhìn đến con ngươi đều sắp rớt ra ngoài.

Giang Thành Khải nói với Giang Thành Duyệt: “Nói với mẹ một tiếng giúp anh, anh đưa cậu ấy về nhà trước.”

Đây là thời cơ tốt để anh cả và chị dâu bồi dưỡng tình cảm, Giang Thành Duyệt làm sao có khả năng từ chối, vô cùng hưng phấn đáp ứng, thuận tiện táng cho em trai nhà mình một phát, đề phòng trường hợp nó định mở miệng phản đối.

Giang Thành Điềm không phải lần đầu tiên bị táng vô tội vạ, cực kỳ oan ức!

“Đúng rồi, cho người đến Hạ gia thu dọn đồ đạc của cậu ấy mang về.” Giang Thành Khải dặn dò.

“Được, em lập tức cho người đi!” Giang Thành Duyệt đáp ứng một tiếng, sau đó lại thuận tay táng cho em trai phát nữa.

Giang Thành Điềm: “…”

“Ừm.” Giang Thành Khải gật đầu với bọn họ, dùng áo khoác bọc lấy Hạ Phi, ôm hắn rời đi.

Hạ Phi là bị đói tỉnh.

Lúc mở mắt ra, trước mắt rất mơ hồ cái gì cũng không thấy rõ, tai cũng không nghe thấy gì, đầu lại cực kỳ đau, giống như bị búa đập.

Hắn đưa tay sờ sờ trán, phát hiện thiết bị hỗ trợ trên đầu đã bị tháo xuống.

Hạ Phi trong lòng hoảng hốt, cảm giác này không khác gì lúc bị bắt cóc ở kiếp trước, hai mắt bị che kín, miệng bị nhét giẻ, cả người đều chật vật, chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết, trước khi chết hình như còn bị đánh một trận.

Hắn lúc này hoàn toàn quên mất bản thân đang ở Giang gia, không ai có thể bắt cóc hắn. Hạ Phi hai tay quơ loạn xạ, xốc lên thứ đắp trên người, muốn bò sang chỗ khác, dưới tay lại tỳ phải khoảng không, thiếu chút nữa đã ngã lăn xuống đất.

Một đôi tay ấm áp đột nhiên đỡ lấy hắn, nhẹ nhàng ôm hắn về giường.

Hạ Phi như nắm được cọng cỏ cứu mạng, liều chết nắm chặt tay đối phương, cả người đều chui vào trong ngực người nọ.

Thân thể người nọ cứng đờ, hình như nhận ra Hạ Phi đang run rẩy, cũng không đẩy hắn ra, ngược lại ôm lấy bờ vai hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Hạ Phi một lúc sau mới tỉnh táo lại, vội vã đẩy người trước mặt ra.

Suýt nữa đã quên, hắn hiện tại đã là chồng người ta, vạn nhất bị người khác nhìn thấy, có 100 cái miệng cũng không cãi được. Hắn cũng không muốn bản thân vừa mới gả vào đã "thất sủng", đặc biệt ở Giang gia còn có một Tiểu Điềm Điềm lúc nào cũng chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

Một đồ vật được nhét vào trong tay Hạ Phi.

Hạ Phi nhận ra đây là thiết bị hỗ trợ, vội vàng đeo vào, lúc này mới khôi phục thị giác cùng thính giác.

Hắn hiện tại đang ngồi trên một chiếc giường, không phải là khách phòng hôm qua, trước mặt có một người đàn ông đang ngồi, dáng người nhìn qua rất không tồi.

Hạ Phi lắc lắc đầu, ngẩng mặt lên.

Sau đó lập tức bị dọa cho phát hãi.

Người đàn ông đang mỉm cười ngồi trước mặt hắn, có gương mặt giống y như đúc gương mặt trong di ảnh của Giang Thành Khải!

Mẹ nó đừng nói là hiện hồn về đấy nhé?

Rõ ràng đã qua thất đầu rồi mà!

**thất đầu (cúng tuần, tuần thất): cúng cho người chết, cứ 7 ngày một lần cho đến khi 49 ngày. Làm Tuần thất là vì người ta tin rằng người chết sau 7 ngày thì tan một vía, con người có 7 vía nên phải làm 7 lần để cho tan hết vía thì mới siêu thoát được.*

Hạ Phi hoảng sợ nhìn 'chồng' mới cưới, cả người đều không khỏe nổi.

Giang Thành Khải thấy đối phương không nói gì chỉ nhìn mình chằm chằm, không nhịn được chà xát ngón tay, nhớ lại cảm xúc ban nãy chạm vào thân thể mềm mại kia. Hoàn toàn không giống với cơ thể quân nhân cả người đều là cơ bắp cứng ngắc, có lẽ một phần là do thể chất cấp F, cả người Hạ Phi đều là thịt, ôm vào rất mềm mại, đặc biệt là cái eo nhỏ kia, xúc cảm đặc biệt tốt.

Giật mình nhận ra bản thân có loại suy nghĩ đáng khinh như thế, Giang Thành Khải cực kỳ hoảng hốt, vội vàng ho một tiếng, phá vỡ bầu không khí lúng túng này, đồng thời cũng đánh thức Hạ Phi còn đang ngơ ngẩn cả người.

Hạ Phi từ bé đã sợ ma, không chút nghĩ ngợi vội vàng lùi về phía sau, hụt một cái liền ngã ngửa khỏi giường.

Lần này Giang Thành Khải không đỡ kịp, Hạ Phi lộn cổ ngã chổng vó, đầu đã choáng váng bây giờ lại càng lơ mơ.

"Cậu không sao chứ?" Giang Thành Khải nhanh chóng vòng sang bên kia giường, đỡ lấy hắn.

Hạ Phi vừa bị đụng tới liền sợ hãi kêu to: "Làm ơn tha mạng cho tôi tha cho tôi đi! Đừng có đến bắt tôi!"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi tiếp tục run cầm cập: "Trong chiến tranh xảy ra thương vong là chuyện không thể tránh được, anh nghĩ thoáng một chút đi. Tôi đã gả cho anh rồi, nhất định sẽ ngày ngày thắp hương bái Phật cho anh, không phải, là bái Thượng Đế, cầu xin thần phật phù hộ cho anh, xin cho anh được sớm ngày đầu thai, cũng sẽ ngoan ngoãn sinh cho anh mấy đứa con. Cho nên cầu xin anh, đừng đến đây bắt tôi đi cùng anh, tôi thật sự vẫn còn muốn sống thêm mấy trăm năm nữa mà!"

Giang Thành Khải: "Cậu…"

Hạ Phi than thở khóc lóc: "Tôi xin anh đấy tha cho tôi đi QAQ!"

Giang Thành Khải dở khóc dở cười, đè lại thân thể đang giãy dụa kịch liệt của hắn: "Cậu nhìn cho kỹ, tôi không phải là ma."

Hạ Phi hai mắt ngập nước mờ mịt nhìn y: "… A?"

Giang Thành Khải nắm lấy hắn tay: "Cậu cảm nhận một chút, tay tôi có nhiệt độ."

Hạ Phi vẫn chưa hồi thần: "Tay anh lạnh quá!"

Giang Thành Khải: "Nhưng cũng là có nhiệt độ."

Hạ Phi lại bị dọa khóc: "Mẹ nó sao lại giống tay cương thi thế này huhuhu —— "

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải quẫn bách gầm lên: "Cậu tỉnh táo lại đi, tôi chưa chết!"

Sau tiếng gầm nhẹ của y, cửa phòng bị đẩy ra, Giang gia già trẻ ba người đều thẳng tắp đứng ở cửa nhìn hai người đang dây dưa trên giường.

Giang Thành Khải: "…"

Mẹ nó, không xong rồi.

16. Chương 16: Tài Nấu Nướng Chinh Phục Chồng

Hạ Phi quay đầu nhìn lại, lập tức giãy khỏi ngực Giang Thành Khải, tội nghiệp trốn sau lưng Giang phu nhân.

Giang phu nhân an ủi vỗ vỗ mu bàn tay hắn, dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía con trai lớn.

Giang Thành Khải khổ sở nói: "Mẹ, mẹ nghe con giải thích…"

Giang phu nhân vẻ mặt không tin.

Giang Thành Điềm trên mặt cũng toàn là ý tứ "Anh à sao anh có thể bại hoại như thế nhân lúc người ta

uống say mà động tay động chân anh có còn là người không".

Giang Thành Duyệt trực tiếp hơn: "Anh, em đã nhìn lầm anh rồi, không nghĩ đến anh lại là người như thế."

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi cực kỳ khổ bức nhìn Giang phu nhân: "Bác gái… Không đúng, mẹ, Giang thiếu tướng có tâm nguyện gì chưa thực hiện được sao?"

Giang phu nhân rất kinh ngạc: "Sao con lại hỏi thế?"

Hạ Phi: "Cũng đã qua thất đầu rồi, Giang thiếu tướng qua đời lâu như vậy rồi tại sao còn có thể hiện hồn về, nhất định là chấp niệm quá sâu rồi."

Giang phu nhân sững sờ, có chút dở khóc dở cười nói: "Chuyện này thật ra…"

Bà che miệng cười một hồi, cười đến độ ánh mắt ai oán của Giang Thành Khải bắn về phía mình, mới nhịn cười nói: "Tiểu Khải, con không giải thích với con dâu sao?"

Giang Thành Khải oán khí tràn ngập: "Con vừa mới mở miệng, cậu ấy đã gào khóc xin con buông tha cho cậu ấy, còn nói sẽ ngày ngày thắp hương bái phật, ngoan ngoãn ở nhà sinh con cho con, cầu xin con đừng mang cậu ấy theo."

Giang phu nhân nghe được một nửa đã nhịn không được lần thứ hai cười đến cả người run rẩy.

Giang Thành Duyệt cũng cười đến phát dồ: "Ha ha ha ha anh trai à anh thực sự là quá thất bại, thế nào mà lại khiến chị dâu nghĩ anh là hồn ma hiện về, ha ha ha ha anh thế mà cũng chẳng buồn giải thích luôn ha ha ha ha —— "

Giang Thành Khải: "…"

Y vừa định giải thích thì tất cả đều tông cửa xông vào còn gì! Còn nghĩ y là tên bại hoại đang phi lễ vợ mình!

… Khoan đã, rõ ràng hôn lễ cũng cử hành rồi, y có làm gì cũng là hợp pháp mà!

Một phòng năm người hai cười một khóc một câm nín, chỉ có Giang Thành Điềm tốt bụng vỗ vỗ anh trai: "Anh cũng đừng quá khổ sở, cho dù anh làm ra chuyện gì, em cũng sẽ ủng hộ anh."

Giang Thành Khải cực kỳ cảm động, quả nhiên không uổng công khi còn bé y thương nhất là đứa em trai này.

Kết quả một giây sau liền nghe em trai mình nói tiếp: "Kể cả anh muốn phi lễ tên worker vô dụng này, em cũng vẫn ủng hộ anh!"

Giang Thành Khải: "…"

Một chưởng táng bay em trai.

Giang Thành Điềm không thể tin ôm đầu, hoàn toàn không tiếp thu nổi sự thật anh cả ra tay đánh mình.

Hạ Phi thấy thế liền xông sang, cũng táng cho Giang Thành Điềm một phát.

Giang Thành Điềm: "…"

Vừa nãy quá khiếp sợ, hoàn toàn không kịp tránh!!!

Hạ Phi dừng khóc, lẩm bẩm nói: "Thế mà lại bị hồn ma đánh trúng, cậu thật yếu."

Giang Thành Điềm rít gào: "Thể chất cấp F vô dụng như cậu không tư cách nói câu này!!!"

Giang Thành Duyệt nhàn nhạt nói: "Hình như có đứa vừa bị cấp F vô dụng đánh một cái đấy."

Giang Thành Điềm tiếp tục rít gào: "Chị rõ ràng không phải chị ruột của em!"

Giang Thành Duyệt nói: "Đúng thế." Nói xong cũng thuận tay táng một phát.

Giang Thành Điềm: "QAQ!!!"

Vô tội vạ bị đánh hội đồng, cực kỳ tai bay vạ gió!

Em trai lệ rơi đầy mặt quay đầu bỏ chạy.

Còn lại bốn người.

Trong phòng bớt đi Giang Thành Điềm, Giang Thành Khải lập tức tiến lên nửa bước, định tiếp tục giải

thích cho Hạ Phi.

Ai biết Hạ Phi vẫn chưa tỉnh rượu hoàn toàn, vừa thấy y lại y như thấy quỷ sống, phản xạ có điều kiện xoay người chạy, kết quả loạng choà loạng choạng chân trái giẫm lên chân phải…

"Bộp" một tiếng mặt về với đất, tươi sống hôn mê.

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Duyệt đồng tình nhìn anh trai một cái, xem ra chị dâu đối với tin tức anh mình cải tử hoàn sinh nhất thời vẫn chưa tiếp thu nổi.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi lại bị đói bụng tỉnh.

Lúc này trời đã sáng, ngoài cửa sổ chim chóc líu ra líu ríu khiến đầu hắn ong ong, Hạ Phi ôm đầu bước xuống giường, theo bản năng mò tới nhà bếp.

Hầu gái đang quét dọn bên cạnh lập tức chạy tới hỏi: "Thiếu phu nhân có gì phân phó ạ?"

Hạ Phi nói: "Tôi đói."

Một hầu gái khác lập tức đáp: "Để tôi đi làm cơm cho Thiếu phu nhân."

"Không cần đâu" Hạ Phi giơ tay ngăn lại, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, chưa nghĩ kỹ đã vội nói, "Cô nấu khó ăn lắm, để tôi tự làm."

Hầu gái: "…"

Hầu gái sắc mặt có hơi khó coi, bản thân làm việc ở đây đã mười năm, nấu cơm cũng đã mười năm, người Giang gia chưa ai nói là khó ăn. Thiếu phu nhân hôm qua vừa mới gả vào cửa lại chê bai này nọ, thật sự coi mình là gia chủ trong nhà rồi hay sao!

Cũng không thể trách hầu gái này, hôm nọ Hạ Phi làm cơm cô ấy vừa vặn lại về quê, nếu đã nếm thử tay nghề của hắn, chắc chắn sẽ không có ý nghĩ này.

Hạ Phi hoàn toàn không để ý đến tâm tư của hầu gái, thẳng đi vào bếp.

Dị năng bách khoa toàn thư kiếp trước đã trở lại, hoạt động trong bếp cũng dễ dàng hơn nhiều.

Hạ Phi chỉ đưa tay sờ sờ vài cái đã phân biệt được đặc tính của các nguyên liệu nấu ăn, cực kỳ thuận tiện.

Chưa đến nửa tiếng sau, hắn đã bưng một bát cơm chiên thơm phức đi ra phòng ăn.

Nếu là bình thường, hắn còn có thể làm thêm vài món ăn kèm, nhưng hiện tại đã đói đến mức trước mắt biến đen, làm thế nào có cái để nhét vào bụng là tốt rồi. Ngồi trên bàn ăn, Hạ Phi lập tức gió rền sấm dật càn quét hết bát cơm.

Hạ Phi đi vào bếp múc tiếp bát thứ hai, quay trở lại đã thấy Giang Thành Khải mang bản mặt liệt của Jason ngồi đối diện chỗ hắn ngồi.

Hạ Phi đối với Jason vẫn tương đối có hảo cảm, thuận miệng hỏi y có muốn ăn không.

Giang Thành Khải vốn vẫn đang phiền não chuyện tối qua, nhưng cơm Hạ Phi làm thật sự quá thơm, y cố nhịn một chút, cuối cùng nhịn không được, thận trọng gật đầu.

Hạ Phi lập tức vào bếp múc cho y một bát.

Kết quả lúc quay lại đã thấy Giang Thành Khải đang ăn cơm trong bát của hắn.

Hạ Phi: "…"

Đó là của hắn mà! Còn nữa cái thìa kia hắn đang ăn dở đấy!

Nhìn Giang Thành Khải hoàn toàn không có vẻ gì là bận tâm, Hạ Phi lại cảm thân có hơi chuyện bé xé ra to. Người ta là quân nhân, trong doanh trại quân đội có loại khổ nào mà chưa phải trả qua, cơm thừa canh cặn có lẽ cũng đã từng phải ăn rồi. Vừa nãy gật đầu dứt khoát như thế, chắc là đói quá rồi.

Hạ Phi vừa nghĩ như thế, thái độ liền bình thường trở lại.

Lại nói, chất lượng thực phẩm ở đây quả thật ăn đứt trên trái đất. Trứng quả nào quả nấy to không khác gì trứng đà điểu, chiên một chảo cơm to dùng một quả vẫn còn thừa, thịt xay cũng cực kỳ tươi, quả thật là mười phần bổ dưỡng. Không thể tưởng tượng nổi người ở đây dùng cách gì mà khiến nguyên vật liệu chất lượng thế này biến thành mùi vị kinh dị kia.

Hạ Phi ở trong lòng cảm khái, Giang thiếu tướng ở trong lòng điên cuồng gào thét.

Vì sao lại ăn ngon như vậy!!! Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng được nếm qua thứ ngon thế này!!! Quả thực là mỹ vị!!!

Giang thiếu tướng ăn đến lưỡi cũng sắp nuốt luôn, những đồ ăn trước đây cảm thấy rất ngon hiện tại so với bát cơm này quả thật là… Khụ, phải lịch sự. *(ý anh muốn nói là giống đồ ăn cho heo giống vợ anh từng nói ấy mà)*

Hạ Phi nhìn Giang thiếu tướng ăn đến sắp khóc, không khỏi tặng cho y ánh mắt đồng tình, rõ ràng là cơm rang trứng bình thường đến không thể bình thường hơn, lại có thể ăn đến lệ nóng doanh tròng thế này, ngày thường có lẽ vị giác đã bị ngược đãi nhiều rồi.

Hạ Phi nói với y, "Nếu anh không chê, sau này cứ thường xuyên tới chơi, tôi sẽ làm cơm cho anh ăn."

Giang Thành Khải mãnh liệt gật đầu, gật được một nửa đột nhiên cứng đờ cả người, nghi ngờ nhìn về phía Hạ Phi.

Trong đầu xuất hiện một ý nghĩ quỷ dị, đừng nói là vợ mình coi trọng thân phận Jason này nhé?

Hạ Phi bị y nhìn chằm chằm có hơi sợ: "Làm sao thế?"

Giang Thành Khải tiếp tục nhìn hắn đăm đăm, một lúc sau mới chậm rãi lắc đầu.

Hạ Phi: "…" Đến cùng là cái người này bị làm sao thế hả!

Giang Thành Điềm từ trên lầu đi xuống, đang chuẩn bị chào hỏi anh cả, đã thấy Hạ Phi ngồi ở phía đối diện, hai mắt lập tức trợn ngược.

Hạ Phi xán lạn nở nụ cười: "Điềm Điềm, chào buổi sáng."

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi tiếp tục cười: "Có muốn cùng ăn cơm không?"

Giang Thành Điềm khịt khịt mũi, dưới ánh mắt hung tàn của anh trai, gật gật đầu.

Hạ Phi "Ồ" một tiếng, bĩu môi: "Ha, cậu mơ đi."

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Khải: "Phốc."

Hạ Phi khiêu khích nhướn nhướn lông mày nhìn Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm hừ lạnh một tiếng, tự vào bếp lấy một bát cơm chiên, ngồi xuống ghế bên cạnh Giang Thành Khải, vừa trừng Hạ Phi vừa nhét cơm vào miệng. Nhưng mà mới nhét được hai miếng, lại cảm thấy cực kỳ không cam lòng, tuy rằng không phải lần đầu tiên được ăn đồ Hạ Phi nấu, nhưng Giang Thành Điềm vẫn nhịn không ăn chậm một chút, chậm rãi hưởng thụ.

Giang Thành Khải ăn xong phần của mình, nhìn về phía Hạ Phi vẫn đang ăn, đột nhiên hỏi: "Hạ Phi, cậu cảm thấy Giang Thành Khải là người thế nào?"

Hạ Phi còn chưa kịp phản ứng, Giang Thành Điềm ở đối diện đã đem cơm trong miệng phun ra, văng đầy lên mặt hắn.

"Giang! Thành! Điềm!" Hạ Phi gào thét.

17. Chương 17: Hạ Phi Có Phải Mang Thai Không

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Phi ăn xong định trở về phòng thay quần áo.

Mới bước được hai bậc thang, hắn dừng lại, cứng ngắc quay đầu hỏi: "Tối qua tôi ngủ ở đâu thế?"

Giang Thành Điềm đầu cũng không ngẩng lên: "Phòng anh tôi."

Hạ Phi: "…"

Hắn quay trở lại ngồi xuống chỗ cũ, diện vô biểu tình, hai tay khoanh lại.

Trong đầu Hạ Phi bây giờ đang dùng phương thức của Mã giáo chủ mà điên cuồng rít gào1. Là tên khốn nào hôm qua đem hắn quẳng vào phòng của Giang thiếu tướng! Chẳng trách tối hôm qua lại mơ thấy Giang thiếu tướng hiện hồn về, dọa hắn muốn tè ra quần, còn có thể thất đức hơn nữa không! Nhớ đến người đứng cạnh mình hôm qua trước lúc bất tỉnh nhân sự, Hạ Phi lập tức trợn mắt nhìn chằm chằm Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm ngậm thìa cơm: "Nhìn tôi làm gì?"

Hạ Phi chăm chú nhìn cái miệng đầy cơm của Giang Thành Điềm, yên lặng nhích sang bên cạnh.

"Này, hôm qua có phải cậu đem tôi vào phòng anh cậu không?" Ngữ khí cực kỳ không tốt.

"Tôi…" Giang Thành Điềm mới vừa mở miệng, đã bị anh trai nhà mình ở dưới gầm bàn đá cho một phát, lập tức đổi giọng, "Có vấn đề gì không?"

Hạ Phi đem câu trả lời này xem như là ngầm thừa nhận, tức giận đến hai mắt trợn trắng, nhưng nếu dùng vũ lực tuyệt đối không thắng nổi. Hai mắt đảo loạn một vòng, Hạ Phi vươn tay giật lấy nửa bát cơm rang trứng của Giang Thành Điềm.

"Này! Trả cơm cho tôi!" Giang Thành Điềm vừa nói vừa phun cơm loạn xạ.

Giang Thành Khải yên lặng nhích xa ra một chút.

Giang Thành Điềm thò tay muốn cướp lại, còn chưa kịp giật đã trơ mắt nhìn Hạ Phi ngửa đầu một lúc hai ba miếng đem toàn bộ chỗ cơm còn lại nhét hết vào mồm, muốn ngăn cũng không kịp.

Cảm giác được ánh mắt giết người từ bên cạnh bắn tới, Giang Thành Điềm hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn biểu tình hiện giờ của anh cả.

Hạ Phi thực ra cũng chẳng có cảm giác gì mấy, đại khái là ăn nhiều quá nên hơi no. Hắn dằn mạnh bát cơm xuống bàn, hất hất cằm với Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm: "…"

Mẹ nó, chị dâu nhà mình càng ngày càng tiện làm sao bây giờ?

Hạ Phi báo xong mối thù tối hôm qua, thỏa mãn trở về phòng.

Trở về phòng hắn mới phát hiện, đồ đạc của mình không biết từ lúc nào đã bị chuyển từ Hạ gia về đây. Trong hai cái valy to chất đầy đồ, ngoại trừ đồ nội thất không mang đi được chắc toàn bộ đồ trong phòng hắn đều bị nhét vào, ngay cả cái hòm thuốc hắn định vứt kia cũng mang về luôn.

Hạ Phi đen mặt.

Hôm qua hắn có nói với Giang phu nhân muốn chuyển đồ sao? Nếu không tại sao đồ đạc của hắn tự dưng lại ở đây.

Hạ Phi nhún vai một cái, đang chuẩn bị tống khứ hòm thuốc kia đi, đột nhiên nhớ ra dị năng bách khoa toàn thư, vì vậy cầm lấy một ống, trong đầu lập tức chạy một loạt thông tin ——

Tên gọi: Không xác định

Type: Hormones trợ giúp mang thai

Công dụng: Trợ giúp quá trình mang thai và sinh sản, thích hợp với partner thể lực yếu kém và worker: HPD297, HFR, second factor GP…

Những thứ tiếp theo Hạ Phi đã không có tâm tình mà nghe tiếp nữa, hắn trừng lớn hai mắt, trong đầu lởn vởn toàn là "Hormones trợ giúp mang thai ".

Hormones trợ giúp mang thai?!

Excuse me?!

Rốt cuộc nguyên chủ đã đồng ý tham gia cái thí nghiệm ma quỷ gì thế này! Đè nhau không đủ còn muốn sinh con?! WTF??!

Hạ Phi suýt nữa đã bạo phát, nhưng nghĩ đến dưới nhà còn có người, mạnh mẽ nhịn xuống.

Nhưng mà tâm lý khủng hoảng lại hoàn toàn không nhịn nổi, chẳng may… chẳng may hắn thật sự… Hạ Phi không dám nghĩ tiếp. Giang phu nhân tốt với hắn như thế, qua mấy tháng nữa có lẽ sẽ phải tiến hành thụ tinh, nếu như đến lúc đó bị phát hiện đang mang thai thì làm thế nào? Tuy rằng Hạ Phi vẫn rất không tin tưởng chuyện một người đàn ông có thể mang thai, nhưng mà cái thế giới này không phải cực kỳ phát dồ sao? Hệ thống giới tính cũng kỳ quặc như thế, ai biết đến cùng sẽ xảy ra chuyện kinh dị gì.

Một khi chuyện như thế xảy ra, hắn chắc chắn sẽ không thể tiếp tục ở lại Giang gia được nữa.

Nghiêm trọng hơn, có lẽ đến tinh hệ này cũng không thể tiếp tục ở nữa —— fan não tàn của Giang thiếu tướng nguy hiểm đến mức nào hắn còn không biết sao.

Hạ Phi tâm hoảng ý loạn, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, đặt hai tay lên ngực, trong đầu tự nhẩm tên của mình. Trước đây hắn chưa từng thử tự kiểm tra bản thân, dù sao hắn cũng không rảnh đến mức đấy, nhưng nếu như thực sự được, không phải có thể kiểm tra ra hắn có mang thai hay không sao?

Bách khoa toàn thư quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, một dãy thông tin nhanh chóng chạy ra ——

Họ tên: Hạ Phi

Giới tính: Nam partner

Tuổi: 18

Chiều cao, cân nặng: 173cm, 55kg

Cấp độ thể chất: F

Cấp độ tinh thần lực: S

Huyết thống: lai giữa Anh Phù tộc và Hạch tộc

Tình trạng thân thể: Khỏe mạnh

…

Nghề nghiệp thích hợp: Chế tạo thẻ, chuyên gia đánh giá tâm lý, dệt mộng sư

Hạ Phi nhìn hai lần vẫn không thấy thông tin mình muốn, tự nghĩ trong đầu "Có mang thai không?".

Bách khoa toàn thư cho ra kết quả —— chưa đủ thông tin, không xác định được chính xác

Hạ Phi suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: Thông tin về thời gian mang thai của tộc nhân Anh Phù tộc và Hạch tộc.

Bách khoa toàn thư —— Hạch tộc: chủng tộc mới lai giữa Huyễn cốt tộc và nhân loại.

Anh Phù tộc: Chủng tộc am hiểu ảo cảnh và tàng hình, gặp được người phù hợp sẽ ngửi thấy mùi thơm.

Thời gian mang thai: Đa số các chủng tộc trên hệ Thôn Nha tinh đều là 6 tháng

Thời điểm xác định có thai: Sau nửa tháng

Thời gian bắt đầu xuất hiện phản ứng mang thai:…

Hạng mục cần chú ý:…

Hạ Phi nghe bách khoa toàn thư giải thích, hai mày nhíu chặt.

Còn có nửa tháng nữa, bớt đi 4 ngày, tức là chỉ còn lại 11 ngày, 264 tiếng, 15840 phút, 950400 giây.

Hạ Phi quyết định dùng giây để tính tuổi thọ còn lại của bản thân.

Lúc đó nếu như kết quả kiểm tra là không có thì tốt rồi, nếu như thật sự có, hắn chỉ còn nước tự sát thôi.

Hạ Phi ngồi dưới đất ưu thương một hồi, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Đặt tay lên ngực lần nữa, thông tin lại chạy ào ào trong đầu.

Mục giới tính sáng loáng viết nam partner, nhưng mà… Hắn không phải worker sao? Bất kể là tư liệu ở kho gen hay là ký ức trước đây đều là worker, Hạ Phi có hơi mờ mịt.

Thế nhưng bách khoa toàn thư chưa bao giờ đưa ra thông tin sai…

Hạ Phi nhíu mày, suy nghĩ một lúc, đột nhiên lục lọi trong valy, lấy ra lọ thuốc trước đây mỗi ngày nguyên chủ đều uống.

Đây là một cái lọ nhỏ màu trắng, hoàn toàn không có nhãn mác.

Hạ Phi dùng bách khoa toàn thư kiểm tra một chút ——

Tên gọi: Không xác định

Type: Thuốc ức chế thông tin

Công dụng: Ức chế thông tin partner, thay thế bằng thông tin của worker (giúp partner ngụy trang thành worker)

Dược liệu:…

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi cảm thấy tam quan của bản thân lại được đổi mới rồi.

Cha mẹ nhà ai lại đem con mình từ P ngụy trang thành W? Chẳng lẽ thân thể này của mình có bí mật gì không thể để người khác biết? Hạ Phi cảm thấy Hạ Kình Thiên nhất định biết biết chuyện gì đó, nhưng đáng tiếc người cha này của hắn đã chết mất rồi.

Bách khoa toàn thư lại chẳng thể điều tra được chuyện tổ tông ba đời của cái thân thể này.

Hạ Phi ngồi dưới đất bi thương, sau đó cửa phòng bị gõ.

Hắn cũng không khóa cửa, chỉ khép hờ, người gõ cửa dùng sức cũng không nhỏ, cửa rung một cái tự mở ra luôn.

Hạ Phi ngẩng đầu.

Giang Thành Khải Ngụy trang thành Jason đứng ngoài cửa, lúng túng nhìn hắn: "Thật ngại quá."

"Không có gì, là do tôi không đóng cửa." Hạ Phi vẫy vẫy y, "Anh qua đây một chút."

Giang Thành Khải hơi nghi hoặc, nhưng vẫn trở tay đóng cửa lại, đi đến trước mặt hắn.

Hạ Phi ngửa đầu đến sắp gãy cổ, "Anh có thể ngồi xuống được không?"

Giang Thành Khải cúi đầu nhìn đống đồ tán loạn trên đất, nhíu mày nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi lập tức quơ đống đồ trước mặt quẳng ra sau lưng, vỗ vỗ chỗ trống trên đất.

Giang Thành Khải chần chừ một chút, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Hạ Phi vào thẳng vấn đề: "Anh có nghe nói qua chuyện có người đem con mình từ partner ngụy trang thành worker không?"

Giang Thành Khải giật mình: "Sao cậu lại hỏi chuyện này?"

Hạ Phi: "Tôi chỉ tò mò thôi, anh không biết sao?"

"Tôi có biết" Giang Thành Khải nói, "Nhưng nếu như cậu muốn hỏi cho người quen, tôi nghĩ cậu sẽ không muốn biết đáp án đâu."

Hạ Phi có một loại dự cảm không tốt.

" Chợ đêm Thôn Nha Tinh đã từng bán một loại thuốc, có thể khiến cho partner biến thành worker. Bởi vì P số lượng quá ít, tất cả P sau khi sinh ra đều bị ghi danh sách lại, sau 100 tuổi đều bị cưỡng chế đưa vào học viện tháp ngà, cùng gia tộc triệt để cắt đứt quan hệ, khi trưởng thành sẽ bị quân đội trưng dụng, chỉ sau khi kết hợp cùng C mới được tự do. Cho nên rất nhiều gia đình vì không muốn phải tách khỏi con mình, khi sinh ra P, sẽ mua loại thuốc ức chế này để thay đổi giới tính."

"Nhưng chẳng phải Hạ Vân…" Hạ Vân rõ ràng vẫn ở Hạ gia.

"Không sai, đấy là thể chế của xã hội 5000 năm trước, hiện tại đã hủy bỏ loại quy định vô nhân đạo này, nhưng P vẫn bắt buộc phải vào học viện tháp ngà, nửa năm mới được về nhà một lần."

"Có loại thuốc như thế sao? Thật sự có thể thay đổi giới tính à?"

“Đương nhiên là không thể. Các nhà khoa học Liên bang đã tiến hành nghiên cứu, phát hiện loại thuốc ức chế này chỉ có thể giúp người dùng phát ra thông tin của W để kết quả kiểm tra giới tính sai lệch, nhưng không thể thay đổi gen.”

“Vậy loại thuốc này bây giờ còn bán không?”

“Chợ đêm hẳn vẫn có, nhưng theo tôi được biết thì mấy trăm năm trở lại đây không có gia đình bình thường nào mua nữa. Ngoại trừ một nhóm người, con cái bọn họ bất kể là loại nào trong CPW, đều sẽ bị cưỡng chế sung quân. Mà hoàn cảnh sinh tồn của P đặc biệt gian khổ, cho nên mới có thể đem hi vọng gửi gắm vào thuốc ức chế này.”

Hạ Phi trong lòng phát lạnh.

Giang Thành Khải dừng một chút, đáy mắt tỏa ra hàn ý, “Bọn họ là kẻ phản quốc.”

---

(1) Mã giáo chủ rít gào (Mã Cảnh Đào): search trên gg sẽ nhìn thấy hình ảnh như thế này =))

18. Chương 18: Đi Học

Kẻ phản quốc?

… Hắn là con của kẻ phản quốc?!

Mặc dù không lớn lên trong chế độ quân chủ chuyên chế, Hạ Phi cũng có thể sâu sắc cảm nhận được câu nói này mang hàm nghĩa gì.

Giang Thành Khải thấy sắc mặt hắn trắng bệch, vội hỏi: "Người kia có quan hệ rất tốt với cậu sao? Yên tâm đi, tôi sẽ không nói chuyện này ra ngoài, bạn cậu sẽ không sao đâu."

Hạ Phi gượng cười nói: "Không đâu, ta chỉ là đọc được trên mạng, tò mò nên hỏi một chút thôi."

Giang Thành Khải vẫn lo âu nhìn hắn.

Hạ Phi né tránh tầm mắt của y, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, tôi hơi mệt, muốn yên tĩnh một lúc."

"… Được, vậy cậu nghỉ ngơi đi." Giang Thành Khải hoàn toàn không tin cái cớ mà Hạ Phi nói, nhưng vẫn rất tri kỷ rời khỏi phòng.

Ngày hôm qua y quyết định lộ mặt, là muốn chuẩn bị cùng Hạ Phi bồi dưỡng tình cảm, ai ngờ năng lực tiếp nhận của đối phương lại kém như vậy, đành phải tạm thời bỏ qua. Nhưng mà đoạn đối thoại vừa nãy, lần thứ hai phá hỏng dự định muốn kéo gần khoảng cách của y với Hạ Phi.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ lắc đầu, đóng cửa lại, đột nhiên thân thể chấn động.

Hạ Phi hỏi chuyện kia… không lẽ là hỏi cho chính bản thân?

…

Hạ Phi thay quần áo, nặng nề nằm xuống giường.

Những lời vừa nãy của Jason đã giáng cho hắn một đòn chí mạng. Lúc trước hắn chỉ nghĩ bản thân là một kẻ vô dụng, không nghĩ tới còn là con của kẻ phản quốc. Nhưng chẳng phải Hạ Kình Thiên là cha hắn sao? Chẳng lẽ mẹ hắn là kẻ phản quốc, hay là Hạ Kình Thiên thật sự nhặt được hắn?

"A a a a —— "

Hạ Phi kêu gào, dúi đầu vào trong chăn.

Cha mẹ hắn đến cùng đã làm ra chuyện thiên lý bất dung gì mà lại phải lựa chọn phản quốc? Bọn họ phản quốc gia nào? Hắn là con lai giữa Anh Phù tộc Hạch tộc, cha mẹ hắn liệu có phải người của tinh hệ Jale không? Tội danh phản quốc nặng đến mức nào, nếu như cố tình lẩn trốn có bị tăng nặng hình phạt không? Nguyên chủ từ bé đã uống loại thuốc ức chế kia, mỗi năm đều nhận được một lọ thuốc mới, nói cách khác có lẽ là vẫn có liên hệ với cha mẹ ruột?

Hết vấn đề này đến vấn đề khác xuất hiện, đầu Hạ Phi đau đến sắp nứt ra.

Hắn suy nghĩ linh tinh một lúc, có hơi hối hận ban nãy đã đuổi Jason ra ngoài.

Rõ ràng vẫn còn rất nhiều vấn đề cần hỏi.

Hạ Phi lập tức xuống giường đi tìm người.

Nhưng khi hắn tìm trong nhà một vòng, lại phát hiện Jason đã đi ra ngoài.

Trên đường tìm người gặp được Giang Thành Điềm, Hạ Phi nhịn không được miệng tiện hỏi Jason đi đâu rồi, lập tức nhận được ánh mắt cảnh cáo của em trai Điềm Điềm bắn tới.

Hạ Phi nguýt một cái: "Chị dâu cậu chẳng lẽ còn giành bạn trai với cậu chắc nhóc con", đem Giang Thành Điềm tươi sống tức chết.

Nếu Jason không có ở đây, vậy không thể làm gì khác ngoài việc chờ y trở lại.

Không biết tại sao, rõ ràng Giang phu nhân tốt với hắn như thế, nhưng trong tiềm thức, Hạ Phi lại không muốn nói chuyện này cho ai khác ngoài Jason.

Đợi một lần này, chính là đợi nguyên một tuần.

Một tuần trôi qua tin tức xấu cũng tới —— học viện quân sự khai giảng.

Trường học ở Liên bang chia làm hai loại, học viện quân sự và học viện tháp ngà. Học viện quân sự nhận cả C và W, cùng với người vượt biên di dân từ tinh hệ khác tới, học viện tháp ngà lại chỉ nhận P. Học viện quân sự ngoại trừ hai kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, mỗi tháng đều được nghỉ 2 ngày. Mà học viện tháp ngà lại thảm hơn nhiều, trừ khi phát sinh tình huống đặc biệt, trừ nghỉ đông và nghỉ hè ra, nửa năm mới được về nhà một lần.

Hạ Phi nhớ tới em gái Hạ Vân mặt lúc nào cũng song song với trần nhà, trong lòng có cảm giác đặc biệt vui sướng khi người gặp họa.

Trường nguyên chủ học là học viện quân sự đệ nhất Liên bang, lịch sử lâu đời nhất, lực lượng giảng viên cường đại nhất, học sinh cũng đều ưu tú nhất. Chẳng trách nguyên chủ ở trong trường bị xa lánh, thể chất cấp F mà cũng được nhận vào, nói không phải dùng quan hệ có trời mới tin!

Hiện tại, Hạ Phi đứng trước cổng lớn Giang gia, trợn mắt há hốc mồm.

Giang Thành Điềm Giang Thành Duyệt đứng sau lưng Hạ Phi, cũng y như hắn trợn mắt há hốc mồm.

Cái người đang chạy ra chạy vào chuẩn bị cho Hạ Phi một xe đồ là mẹ ruột của bọn họ sao, rõ ràng là mẹ ruột của Hạ Phi mới đúng!

Hạ Phi lắp ba lắp bắp: "Này, cái này… Mẹ à…"

"Hả?" Giang phu nhân đầu cũng không quay lại, "Có chuyện gì đợi lát nữa nói… Ai ai! Cái kia cũng phải mang theo, đừng có quên đấy!"

Hạ Phi: "…"

Một tiếng sau ——

Giang phu nhân vẻ mặt tươi cười quay lại, ôm lấy Hạ Phi: "Tiểu Phi à, tuy rằng không phải ngày đầu tiên con đến trường, nhưng mẹ vẫn thấy không yên tâm. Con bây giờ là đứa bé nhất trong nhà, đương nhiên phải được chăm sóc nhiều hơn."

Hạ Phi: "… Vâng."

Giang phu nhân: "Con xem, mẹ chuẩn bị cho con 30 bộ quần áo, xuân hạ thu đông đều có đủ, nếu không đủ nhất định phải nói với mẹ. Điều kiện trong trường quân đội quá kém, tủ quần áo giá sách chăn ga gối đệm mẹ đều mua mới hết cho con rồi, lúc đến trường hai chú ấy sẽ giúp con sắp xếp." Nói xong đưa tay chỉ về phía hai vệ sỹ đang đợi sẵn trên xe huyền phù.

Hạ Phi: "… Xin chào."

Hai "chú" vệ sỹ khoảng ba mươi tuổi cứng ngắc gật đầu.

"Còn nữa còn nữa!" Giang phu nhân lấy ra một tấm thẻ bạch kim, "Đây là mẹ cho con, bên trong có một triệu đồng liên bang, con cứ tùy ý dùng. Mẹ không biết bọn trẻ các con bây giờ thích cái gì, cho nên sẽ không mua lung tung, con thích cái gì thì cứ tự mình mua."

Hạ Phi thụ sủng nhược kinh: "Không được, mẹ, cái này nhiều quá, con không lấy đâu."

Một triệu đồng liên bang cũng bằng khoảng một triệu đồng NDT kiếp trước, tiền tiêu vặt này giá trị quá lớn, hắn không nhận nổi.

Giang phu nhân giận dỗi liếc hắn một cái, "Sao lại khách khí với mẹ như thế."

Hạ Phi: "… Nhưng mà thật sự là nhiều quá ạ!" Nếu đưa hắn mười ngàn đồng liên bang hắn nhất định sẽ cầm.

Giang phu nhân thấy hắn như vậy cũng không tiếp tục nhiều lời, quay đầu đem thẻ bạch kim đưa cho vệ sỹ, dặn dò: "Lúc đến nơi để vào ký túc xá cho thằng bé."

Vệ sỹ nghiêm túc gật đầu.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm không nhìn nổi nữa, ăn một đống dấm chua: "Mẹ, năm đó lúc con mới vào trường cũng đâu được hưởng loại đãi ngộ này? Mẹ không thể nuông chiều cậu ta như thế!"

Giang phu nhân nói: "Không chiều thằng bé chẳng lẽ chiều con sao? Thằng nhóc con trừ ăn ra thì biết làm cái gì?"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "Phốc."

Cuối cùng năm người và một xe huyền phù đồ trùng trùng điệp điệp xuất phát.

Hôm nay là ngày nhập học, trong sân trường đã có không ít học sinh.

Xe huyền phù chuyên dụng của Giang gia vừa xuất hiện đã hấp dẫn tầm mắt tất cả mọi người. Hai chị em Giang Thành Điềm và Hạ Phi lần lượt xuống xe, hai người kia cũng đã quen với chuyện được nhiều người chú ý, nhưng một trạch nam hàng thật giá thật như Hạ Phi hoàn toàn không tiếp thu nổi, suýt nữa đã bị ánh mắt quần chúng dọa ngất.

Đi hết một đoạn đường từ ngoài xe vào trong ký túc, hắn chân chính hiểu được cảm giác sống không bằng chết.

Không chỉ có một đống ánh mắt kia, những lời xì xào bàn tán của bọn họ dưới sự trợ giúp của máy trợ thính cũng lọt hết vào tai Hạ Phi không sót một từ.

"Nhìn xem, là đứa vô dụng được gả cho Giang thiếu tướng đấy."

"Ài, bộ dạng trông chẳng ra làm sao cả, được gả cho Giang thiếu tướng đúng là từ chim sẻ hóa phượng hoàng. Nghe nói tên này lúc trước còn dám viết thư tình cho Bello vương tử, thật tiếc cho Giang thiếu tướng, rõ ràng có thể cưới được người tốt hơn."

"Nhưng Giang thiếu tướng chết rồi còn gì, có ai đồng ý gả cho một người chết sao?"

"… Đừng có nói lảng sang chuyện khác, chúng ta đang nói về cái tên vô dụng kia."

"Người ta dù sao cũng tình nguyện mang thai con của Giang thiếu tướng, riêng điểm này tôi ủng hộ cậu ta. Không biết con của Giang thiếu tướng trông sẽ như thế nào nhỉ, nhất định là rất đáng yêu!"

"…"

Vất vả leo lên tầng trên của ký túc xá, quần chúng vây xem cuối cùng cũng bớt đi nhiều.

Hạ Phi thở phào một tiếng.

Giang Thành Điềm đi bên cạnh hắn, khinh bỉ nói: "Mới có như thế đã không chịu nổi?"

Hạ Phi chẳng buồn quay đầu lại: "Đúng vậy, làm sao sánh được với Giang tam thiếu gia hào quang chói lóa, không hổ là bông hoa của học viện quân sự."

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Duyệt cười to: "Phi Phi làm tốt lắm, Điềm Điềm chấp nhận sự thật đi, em cãi không lại Phi Phi đâu."

Hạ Phi: "…"

Đờ mờ nó Phi Phi là cái quỷ gì!

Còn đang nói chuyện, bọn họ đã đi đến trước cửa phòng Hạ Phi.

Ký túc xá bình thường một phòng bốn người, Hạ Phi là đi cửa sau mà vào trường, cho nên chỉ có thể ở cùng với một tên vô dụng khác cũng đi cửa sau vào, thành tích xếp hạng nhất từ dưới lên.

Mở cửa đi vào, bên trong có một phòng khách nhỏ, trái phải mỗi bên có hai phòng ngủ.

Hạ Phi lấy chìa khóa, mở cửa phòng thứ hai bên trái.

Mới thò chân vào phòng, hắn đột nhiên quay đầu lại: "Hai người đi vào phòng tôi làm gì?"

Giang Thành Điềm lập tức bùng nổ: "Cậu nghĩ tôi muốn vào với cậu lắm à!"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Duyệt tri kỉ nói: "Là mẹ dặn bọn em quan tâm chị dâu một chút. Dù sao cũng rảnh nên bọn em đến giúp chị dâu dọn phòng."

Giang Thành Điềm tiếp tục bùng nổ: "Ai muốn giúp cậu ta dọn phòng!"

Hạ Phi không thèm nhìn cái người này, nói với Giang Thành Duyệt: "Vậy thì làm phiền mọi người rồi."

Giang Thành Điềm: "… Cậu đừng có lờ tôi đi!"

Đúng lúc này, cửa phòng đối diện hé ra một khe nhỏ, một thiếu niên chưa đến hai mươi thò đầu ra, hai mắt buồn ngủ lờ đờ nói: "Ai thế, xin chào."

Giang Thành Điềm giận dữ quay đầu nhìn chằm chằm cái đầu vừa mới thò ra.

Thiếu niên kia hơi giật mình, sửng sốt nửa ngày mới lúng túng mở miệng: "Anh là… Giang Nhị Tinh?" *(Giang 2 sao =)))*

Giang Thành Điềm: "…???"

Hạ Phi: "… Giang Nhị Tinh?!"

Giang Thành Duyệt: "Ha ha ha ha ha ha ha —— "

19. Chương 19: Thế Giới Đa Chiều

Thiếu niên kia nhiệt tình chạy ra, trên người chỉ mặc mỗi áo may ô với quần đùi.

Tuy rằng nhiệt độ trên Thôn Nha tinh khá dễ chịu, nhưng mặc như vậy trong lúc nhiệt độ không khí đang ở mức mười độ C, Hạ Phi cũng thấy lạnh hộ cậu ta.

Quả nhiên, thiếu niên kia run lẩy bẩy, có lẽ mới chui trong chăn ra. Cậu ta chạy đến trước mặt Giang Thành Điềm, kéo vạt áo may ô lên, mong đợi nói: "Giang Nhị Tinh, cậu có thể ký tên cho tôi không?"

Giang Thành Điềm không thể tin nổi: "… Cậu đang gọi tôi?"

Thiếu niên nói: "Đúng thế, ký tên nhanh nhanh chút được không, tôi lạnh quá!"

Giang Thành Điềm hỏng mất: "Nhị Tinh cái đầu cậu! Cút! Không ký!!!"

Hạ Phi vịn tường cười đến sắp rút gân.

Giang Nhị Tinh… Cười chết mất! Tuy Giang Thành Điềm đúng là người thứ hai lên đến cấp 3 sao trong trường, thế nhưng gọi là Nhị Tinh thế kia thật sự là quá không có tiết tháo rồi ha ha ha ha…….

Giang Thành Duyệt cười đến càng cực kỳ trắng trợn.

Hai chú vệ sỹ mặt than cũng không nhịn được giật giật khóe miệng cố nín cười.

Em trai Điềm Điềm bi phận trừng mắt với bọn họ, trong lòng lệ chảy thành sông, tức giận xoay người ra ngoài.

Thiếu niên thấy thế còn muốn chạy theo tiếp, nhưng có lẽ là lạnh quá không đuổi nổi nữa, tiếc nuối nói: "Thật đáng tiếc, khó khăn lắm mới được nhìn thấy Giang Nhị Tinh một lần, sau này nhất định sẽ không có cơ hội gặp nữa."

Hạ Phi & Giang Thành Duyệt: "Ha ha ha ha ha ha ha —— "

Thiếu niên lúc này mới chú ý đến Hạ Phi, "Hạ Phi, cậu về rồi đấy hả."

Hạ Phi ôm bụng vịn tường nhìn thiếu niên, hắn nhớ cậu ta tên là Lâm Tiêu Tiêu, tên có hơi gái tính.

Nghe cậu ta nói tên cậu ta vốn là Lâm Tiêu, nhưng lúc làm giấy khai sinh nhân viên nhận hồ sơ không cẩn thận gõ thừa một chữ, liền biến thành Lâm Tiêu Tiêu nữ tính như bây giờ, cuộc sống tràn đầy sóng gió như thế, nhưng cậu ta vẫn rất tin tưởng bản thân là một người đàn ông đích thực.

"Lâm Tiêu Tiêu, đã lâu không gặp." Hạ Phi chào hỏi.

Lâm Tiêu Tiêu lườm hắn một cái, "Nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi là anh Tiêu!"

Hạ Phi nhịn không được tiếp tục vịn tường cười như điên.

Lâm Tiêu Tiêu ngạo kiều hừ một tiếng, sau đó run cầm cập xoay người chạy về phòng.

Vệ sỹ bắt đầu chuyển đồ vào phòng.

Hạ Phi nhìn bọn họ ra ra vào vào, tủ quần áo màu trắng trong phòng bị đổi thành tủ gỗ đen có khắc hoa văn, khung giường bằng sắt cũng được thay bằng giường gỗ, tủ sách, bàn học, tủ đầu giường, ngay cả đồ trong phòng tắm cũng được thay hết một lượt.

Khiến Hạ Phi kinh ngạc nhất chính là trong số tất cả đồ đạc được chuyển vào, có một khoang kết nối đa

chiều kiểu mới nhất.

Ở thế giới này, ngoại trừ hệ thống web liên tinh hệ, còn có một hệ thống mạng holographic dạng 3D.

Hệ thống mạng đa chiều giả lập này sẽ thông qua máy móc xâm nhập vào sóng não, tạo ra một thế giới hoàn toàn mới, trong thế giới này, ngoại trừ việc cơ thể sẽ không phải chịu các thương tổn vậy lý, những phương diện còn lại không khác gì so với thế giới hiện thực.

Loại web đa chiều này đã phổ biến ở đây từ 2000 năm trước, chủ yếu khác nhau là ở hình thức kết nối. Người bình thường chủ yếu sẽ chọn mua loại dạng mũ giá cả phải chăng, còn người có tiền lại chọn hình thức khoang kết nối. Khoang kết nối cũng chia làm 2 loại, loại ngồi và loại nằm, cái đang để trong phòng hắn bây giờ chính là loại khoang nằm đắt tiền nhất.

Hạ Phi hoàn toàn không biết phải nói gì.

Hắn vừa đặt chân đến thế giới xa lạ này, người đầu tiên toàn tâm toàn ý đối tốt với hắn lại chính là mẹ chồng, cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

Vệ sỹ thể lực rất tốt, hiệu suất cũng cao, chỉ một lúc sau đã sắp xếp xong hết phòng ngủ, chỉ chừa lại hai valy đồ cá nhân để Hạ Phi tự sắp xếp.

Không hổ xuất thân là quân nhân, đi ra đi vào bê vác đủ thứ đồ, mồ hôi lại một giọt cũng không có. Hạ Phi hoàn toàn không biết điều kiện tiên quyết để được chọn làm quân nhân là thể chất tối thiểu phải từ cấp B trở lên, thể lực và sức bền đều cực kỳ tốt.

Hạ Phi vốn định mời bọn họ uống nước, kết quả hai vệ sỹ không nói hai lời, gật đầu chào một cái liền quay đầu đi thẳng, ngay cả Giang Thành Duyệt sau khi nhận được tin gì đó cũng vội vã đi luôn.

Hạ Phi tiễn cô ra khỏi cửa, vừa quay đầu lại đã thấy một đôi mắt lén lút nấp sau khi cửa nhòm hắn.

Hạ Phi: "…"

Sợ đến toát cả mồ hôi.

Lâm Tiêu Tiêu chui đầu ra: "Bọn họ đi hết rồi à?"

Hạ Phi hỏi ngược lại: "Đừng nói là cậu trốn bọn họ nãy giờ đấy nhé?"

"Đương nhiên, " Lâm Tiêu Tiêu bước cả người ra ngoài, đã mặc quần áo hẳn hoi, "Vừa nãy hai đồng chí kia hung thần ác sát quá, tôi rất sợ hãi!"

"… Cậu cứ giả vờ tiếp đi."

Lâm Tiêu Tiêu vò đầu, "Hì hì, Giang học tỷ lớn lên thật là xinh đẹp."

Hạ Phi nhìn cậu ta lộ ra nụ cười bỉ ổi, khóe miệng co quắp một trận. Rõ ràng trông mặt mũi thanh tú thế kia, lại cố tình phối hợp với cái biểu cảm cực kỳ tiện thế này, Hạ Phi nhìn chỉ cảm thấy cả người đều không khỏe. Dù vậy bộ dạng này của Lâm Tiêu Tiêu lại khiến hắn nhớ đến bạn cùng phòng đại học của mình, phá lệ cảm thấy có chút thân thiết hơn với người này.

Hạ Phi cảm thấy đầu óc mình nhất định là bị hỏng rồi.

Lâm Tiêu Tiêu nhích lại gần, thò tay khoác vai hắn, cười xấu xa nói: "Phi Phi à, nghe nói cậu gả cho Giang thiếu tướng rồi phải không?"

"…" Hạ Phi mặt than, "Đúng thế."

"Vậy cậu chắc chắn đã vào phòng Giang thiếu tướng rồi, có thấy Giang thiếu tướng giấu phim con heo ở đâu không?"

"…"

Tuy rằng thông qua trí nhớ nguyên chủ hắn vẫn biết Lâm Tiêu Tiêu chính là một tên hèn mọn đến không thể hèn mọn hơn, tiện đến không thể tiện hơn, thế nhưng tiếp xúc ở khoảng cách gần thế này vẫn khiến Hạ Phi cảm thấy bản thân đánh giá mức độ tiện của tên này quá thấp rồi.

Hạ Phi không nhịn được hỏi: "Cậu xác định ngay ngày đầu tiên chúng ta gặp lại đã muốn thảo luận loại đề tài tàn bạo này sao?"

Lâm Tiêu Tiêu khinh bỉ nhìn hắn: "Cậu đúng là không có tình thú."

Hạ Phi: "…" Ai con mẹ nó muốn cùng cậu có tình thú hả cái tên phát dồ này!

Hạ Phi hất tay cậu ta ra, xoay người về phòng.

Lâm Tiêu Tiêu đã quen việc Hạ Phi, nói đúng hơn là đã quen việc bị nguyên chủ lạnh nhạt, cợt nhả đi theo sau hắn.

Hạ Phi cũng không đuổi cậu ta, dù sao Lâm Tiêu Tiêu cũng coi như là người bạn duy nhất của nguyên chủ trong trường.

Vừa đi vào phòng, Lâm Tiêu Tiêu ở phía sau đã rú lên một tiếng, nhào thẳng đến khoang kết nối đa chiều màu trắng, hai mắt long lanh sờ soạng khoang kết nối: "Quả nhiên là được gả cho nhà giàu có khác, chi bạo tay như thế!"

Hạ Phi xoa xoa lỗ tai: "Cậu biết dùng cái này không?"

Lâm Tiêu Tiêu dừng lại, ai oán quay đầu nhìn hắn: "Cậu đang châm chọc tôi nghèo sao?"

Hạ Phi sửng sốt: "Không có."

Lâm Tiêu Tiêu nói: "Cậu cũng biết bối cảnh gia đình tôi mà, ba mẹ tôi đều là dân nhập cư, cũng chẳng giàu có gì, khoang kết nối dạng nằm này cũng là lần đầu tiên tôi được sờ tận tay đấy."

Hạ Phi hoàn toàn thấu hiểu cảm giác này: "Vậy cậu có muốn dùng thử không?"

Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu: "Không cần, tôi có mũ kết nối." Nói xong cậu ta quay về phòng, ôm một thứ gần giống như mũ bảo hiểm xe mô tô trở lại.

Lâm Tiêu Tiêu giơ mũ trong tay lên: "Vào mạng chơi một chút không? Cả kỳ nghỉ đông cậu đều không gọi cho tôi, tôi ở đây một mình chán đến sắp chết rồi."

Hạ Phi đối với thế giới đa chiều giả lập rất tò mò, không chút do dự đáp ứng

Sau khi xem qua sách hướng dẫn, Hạ Phi nằm vào trong khoang kết nối, Lâm Tiêu Tiêu cũng đeo mũ kết nối vào, nằm xuống giường của Hạ Phi.

Có lẽ do kiếp trước đọc tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhiều quá, sau khi vào trong hệ thống mạng giả lập Hạ Phi cũng không bất ngờ lắm, hắn chỉ cảm thấy trong đầu giống như bị nước rửa qua một lượt, có hơi khó chịu, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không chịu được, trước mắt lóe lên một luồng sáng trắng, hắn hiện tại đang đứng trong một không gian khép kín.

Trong sách hướng dẫn có nói đây là phòng thiết lập thông tin cá nhân.

Ngoại trừ mặt mũi dáng người không thể thay đổi, quần áo có thể tùy ý thay đổi, tên cũng có tự đặt mới. Quan trọng nhất là, thế giới đa chiều được tạo ra thông qua sóng não, cho nên hắn không cần đeo thiết bị hỗ trợ thính lực và thị lực, cũng không phải chịu ánh mắt dò xét của mọi người xung quanh.

Chỉ là khuôn mặt này vẫn quá khiến người ta chú ý, Hạ Phi chọn một bộ quần áo phù hợp, chọn thêm một cái kính râm, sau đó click xác nhận, rời khỏi phòng thiết lập.

Những người ở hiện thực ở cùng một nơi đồng loạt vào mạng khi tiến vào thế giới đa chiều sẽ xuất hiện tại cùng một tọa độ, Hạ Phi vừa ra khỏi phòng thiết lập đã thấy Lâm Tiêu Tiêu đứng ở ngoài, nhìn ngược nhìn xuôi tìm hắn.

Hắn đi lên trước vỗ vai người kia, "Tiêu Tiêu."

Lâm Tiêu Tiêu quay đầu lại, phàn nàn: "Cậu thật chậm."

Hạ Phi nói: "Xin lỗi, tôi phải mất một ít thời gian thiết lập thông tin cơ bản."

Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt: "Cậu đừng nói với tôi đây là lần đầu tiên cậu kết nối mạng đa chiều."

Hạ Phi gật đầu: "Ừ, tôi không nói với cậu."

Lâm Tiêu Tiêu: "..."

Đối diện với ánh mắt đồng tình của Lâm Tiêu Tiêu, Hạ Phi không nhịn được quay mặt đi. Thật ra nguyên chủ cũng rất đáng thương, ở trong nhà bị người nhà xem như có cũng được mà không có cũng được, thậm chí đối với bọn họ không có nguyên chủ còn tốt hơn, đừng nói đến thứ những đứa trẻ bình thường khác đều có hắn lại không có, ngay cả máy trợ thị và máy trợ thính, mua loại một máy gộp cả hai chức năng mà cũng mãi mới mua được —— là vì sinh hoạt phí của hắn không đủ!

Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên nhìn đến kính râm trên mặt Hạ Phi: "Này, tôi còn chưa thấy mặt cậu bao giờ, tháo kính xuống cho anh em nhìn một cái xem nào."

"Cậu chắc chứ?" Hạ Phi đẩy đẩy gọng kính.

"Nhanh lên nhanh lên." Lâm Tiêu Tiêu không nói hai lời trực tiếp đưa tay tháo kính của hắn ra, sau đó lập tức sợ đến ngây người.

Hạ Phi trơ mắt nhìn ánh mắt của Lâm Tiêu Tiêu biến đổi điên cuồng, từ hiếu kỳ đến ngờ vực, từ ngờ vực đến khiếp sợ, cuối cùng...chết đứng luôn.

20. Chương 20: Đối Chiến Cơ Giáp

Hạ Phi quơ quơ tay trước mặt Lâm Tiêu Tiêu, "Này!"

Lâm Tiêu Tiêu hoàn hồn, túm lấy tay Hạ Phi, nghiêm túc nói: "Tiểu Phi Phi, cậu có ý định ngoại tình

không?"

Hạ Phi kinh hãi: "… Cái gì?!"

Lâm Tiêu Tiêu miệng tiện: "Ý tôi là, cậu có muốn cùng tôi trải qua một đoạn tình ái cấm kỵ kinh động lòng người hay không?"

Hạ Phi đen mặt: "Cút, lượn ngay!"

Lâm Tiêu Tiêu ôm lấy cánh tay hắn, nũng nịu nói: "Đừng có tàn nhẫn với người ta như vậy mà ~~ "

Hạ Phi rùng mình một cái, hít sâu một hơi, "Còn không thả tay ra thì đừng hỏi vì sao tôi lại đánh cậu."

Lâm Tiêu Tiêu nói: "Tôi cấp B, cậu đánh không lại tôi."

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó cái cấp F độc ác này!!!

Hắn tức giận lướt qua Lâm Tiêu Tiêu, giật lại kính râm đi về phía trước.

Lâm Tiêu Tiêu ở phía sau vẫn còn đang lải nhải, "Tiểu Phi Phi, cậu xem tôi đẹp trai thế này, thật sự không xem xét một chút sao? Tuy rằng Giang thiếu tướng rất ưu tú, nhưng tôi cũng không kém mà, cậu không thể thủ tiết cả đời được, Tiểu Phi Phi~~~ "

Giọng nói của Lâm Tiêu Tiêu bị âm thanh ồn ào phía trước đè bẹp.

Hạ Phi nhìn về phía một đống người đang bu vào, hiếu kỳ nói: "Cửa hàng nào bán hạ giá sao?"

Lâm Tiêu Tiêu lườm hắn một cái, "Cậu thật không có thường thức. Đồ giảm giá làm sao có thể thu hút nhiều người như thế, đông người xem thế này có lẽ là có trận đối chiến cơ giáp giữa hai đấu thủ mạnh rồi!"

"Đối chiến cơ giáp?"

"Là đấu đối kháng cơ giáp giả lập." Lâm Tiêu Tiêu dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh nhìn hắn, tuy rằng hắn thật ra đúng là người ngoài hành tinh, "Đối chiến cơ giáp trong hiện thực rất tốn kém lại nguy hiểm, cho nên hiện tại đã chuyển vào thế giới ảo đa chiều, hoàn toàn không ảnh hưởng đến thân thể, còn có thể kiếm tiền."

“Có thể kiếm tiền sao?”

“Đương nhiên rồi, muốn vào xem đối chiến giả lập đều phải dùng tiền ảo mua vé, giá trị tiền ảo so với đồng liên bang được quy đổi trên tỷ lệ 1:1. Hơn nữa bắt đầu đối chiến người xem có thể đặt cược, nếu thắng sẽ thu được tiền ảo vào tài khoản, có thể quy đổi ra tiền mặt ngoài hiện thực. Nửa năm một lần sẽ tổ chức giải thi đấu cơ giáp, người thắng sẽ nhận được tiền thưởng.”

“Nghe qua hình như cũng rất thú vị.”

“Hình như? Phải là cực kỳ thú vị mới đúng!”

Lâm Tiêu Tiêu cảm thấy không thể để mặc bạn cùng phòng của mình nhà quê cái gì cũng không biết thế này, kéo Hạ Phi đến chỗ đang tụ tập đông người kia.

Hạ Phi hỏi đông hỏi tây một đống chuyện, mãi cho đến khi ánh mắt kinh diễm của Lâm Tiêu Tiêu biến thành ánh mắt khinh bỉ, mới hỏi xong hết toàn bộ nghi vấn trong lòng. Thế giới này so với tưởng tượng của hắn cũng không khác nhiều lắm, chủ yếu là phục vụ nhu cầu giải trí và thi đấu thể thao, trong đó đứng đầu chính là thi đấu cơ giáp.

Thi đấu cơ giáp chia làm bốn bảng, sơ cấp, trung cấp, cao cấp và tranh cúp vô địch, tương ứng với các bảng đấu cũng sẽ chia ra mốc điểm tích lũy, 5000, 10000, 20000,vân vân… Đối chiến với đối thủ cùng cấp, nếu thắng chỉ tích lũy được một điểm. Nếu đối chiến chiến thắng đối thủ cấp cao hơn thì sẽ nhận được số điểm tích lũy tương ứng với cấp bậc chênh lệnh giữa mình và đối thủ, nhưng nếu thắng đối thủ cấp thấp hơn thì sẽ không nhận được điểm tích lũy. Bởi vậy trong thế giới ảo này, muốn đối chiến lúc nào cũng được, hoàn toàn không cần phải xếp hàng. Còn nếu muốn xem người khác tranh tài, hệ thống sẽ tạo ra một khán đài ảo, mua vé vào xem, khán giả xem cũng chỉ là hình chiếu 3D mà thôi.

Là đàn ông hàng thật giá thật, ai cũng có hứng thú với cơ giáp.

Hạ Phi không nói hai lời, kéo Lâm Tiêu Tiêu đi về hướng ngược lại.

Lâm Tiêu Tiêu bị kéo đi, kêu gào không thôi: “Cậu làm cái gì đấy! Tôi muốn xem Giang Nhị Tinh thi đấu!”

“Có phải là anh em không? Là anh em thì đi giúp tôi chọn cơ giáp.” Hạ Phi nói, “Thi đấu lúc nào xem chẳng được, giúp anh em chọn cơ giáp cả đời chỉ có một lần thôi.”

“Nhưng mà vé xem có phải lần nào cũng mua được đâu!”

Lâm Tiêu Tiêu cực kỳ căm giận cái thế giới giả lập này, nếu ở thế giới hiện thực, thể chất chênh lệch rõ ràng, làm gì có chuyện lại bị Hạ Phi lôi đi như thế này.

Hạ Phi cũng không quay đầu lại: "Dù sao cũng đã mua đâu, biết đâu còn có một đống người đã đặt mua từ trước, cậu có chen vào cũng không mua được, chấp nhận đi."

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Mẹ nó hoàn toàn không có cách nào phản bác!

Cuối cùng Lâm Tiêu Tiêu vẫn bị kéo đến khu quản lý, đần mặt đứng cạnh Hạ Phi, nhìn hắn sử dụng thiết bị tạo lập cơ giáp.

Bên trong chủ yếu đều là cơ giáp cấp thấp nhất, bên cạnh có một cột nhỏ để lựa chọn hình dạng và màu sắc. Muốn thăng cấp hoặc mua thêm linh kiện cao cấp, phải dùng điểm tích lũy quy đổi hoặc dùng tiền ảo mua.

Lâm Tiêu Tiêu hoàn toàn không hiểu tại sao Hạ Phi lại có thể chọn đến say sưa như thế.

"Cậu nói xem nên chọn loại đầu hình tròn hay hình trụ?"

"Tôi nên lấy loại vỏ màu xanh nhạt hay là màu trắng?"

"Cậu nói xem mắt chọn màu gì thì đẹp?"

"…"

Lâm Tiêu Tiêu rít gào: "Chọn chi tiết như thế làm cái gì hả! Tùy tiện chọn một cái không được sao!!!"

Hạ Phi có hơi khó xử: "Tôi mắc chứng ám ảnh cưỡng chế."

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Lâm Tiêu Tiêu đẩy Hạ Phi ra, ngón tay bấm loạn lên, chưa đến một phút đã chọn xong hết mọi chi tiết cho cơ giáp.

Hạ Phi nhìn thử, mày liền nhíu lại: "Xấu quá!"

Đầu tròn, thân đen thui, người ngắn một mẩu, quả thực chính là… cực kỳ xấu!

Lâm Tiêu Tiêu vốn là ác ý chọn bừa, không nghĩ đến sau khi Hạ Phi nhìn qua, lại nói "Thôi cứ như vậy

đi", sau đó click xác nhận! Lâm Tiêu Tiêu cả người đều không ổn.

Hạ Phi cười híp mắt quay đầu lại: "Tiêu Tiêu, chúng ta bắt đầu đi."

Dù đã mang kính râm, Lâm Tiêu Tiêu vẫn bị sắc đẹp của đối phương khiến cho thất thần, mơ mơ hồ hồ mà gật đầu.

Hai tiếng sau, Lâm Tiêu Tiêu phải khổ bức làm giáo viên bất đắc dĩ.

Hạ Phi đầu óc tốt, nghe một lần đều nhớ kỹ, nhìn biểu tình trợn mắt há hốc mồm của Lâm Tiêu Tiêu, hắn không khỏi cảm thấy vài phần đắc ý. Sau khi thử bàn phím một lượt, hắn nói với Lâm Tiêu Tiêu: "Ta nghĩ tôi có thể đối chiến."

Lâm Tiêu Tiêu khịt mũi coi thường: "Đừng có đùa, vừa mới bắt đầu học đã muốn đối chiến, chờ bị người ta đánh cho te tua đi."

Nói xong, Lâm Tiêu Tiêu cũng không muốn đả kích sự tự tin của Hạ Phi, vì vậy nói tiếp: "Nếu không tôi có thể đối chiến cùng cậu, cũng tiện hướng dẫn cho cậu luôn. Tôi đã chơi một năm rồi, thừa sức dạy cậu những thứ căn bản."

Hạ Phi vui vẻ đồng ý.

Sau đó Hạ Phi gửi thư khiên chiến, Lâm Tiêu Tiêu click đồng ý, hai người biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trên sân đấu giả lập.

Một âm thanh điện tử vang lên "Thi đấu bắt đầu", Hạ Phi linh hoạt di chuyển mấy ngón tay, chủ động công kích.

Lâm Tiêu Tiêu vẫn còn đang muốn để cho bạn cùng phòng chút mặt mũi, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, đầu bị đánh một đòn, toàn bộ cơ giáp đều rung lên, đồng thời tiếng nhắc nhở máy móc vang lên "Thi đấu kết thúc, Phi Thiên thắng!", thắng bại đã rõ.

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Cái đệch?!!! Tiết tấu gì thế này!!!

Lâm Tiêu Tiêu cả người đều không ổn, một đòn đập nát đầu đối thủ, dám mở mồm nói chưa đối chiến bao giờ xem?

Thế nhưng trong máy truyền tin lại truyền đến âm thanh vui vẻ của Hạ Phi, giống như thật sự rất bất ngờ

việc bản thân đấu thắng, khiến Lâm Tiêu Tiêu cảm thấy lúc nãy nhất định là trùng hợp thôi. Nhất định là do mình chưa chuẩn bị xong! Nhất định là như thế!

Lâm Tiêu Tiêu quyết định lần này nhất định phải đoạt lại chỗ điểm tích lũy vừa bị thua mất.

Lần này tuyệt đối sẽ không nhân nhượng!

Lâm Tiêu Tiêu hăng máu gà xông lên, phát ra thư khiêu chiến.

Năm phút sau ——

Lâm Tiêu Tiêu nhìn máy truyền tin thông báo đã "hào phóng" cống hiến cho đối phương năm điểm tích lũy, quả thực muốn khóc.

Mẹ nó mình đấu cả năm còn chưa tích đến 1000 điểm!!!

Cự tuyệt thư khiêu chiến thứ hai của Hạ Phi, Lâm Tiêu Tiêu cực kỳ bi thương mà thoát khỏi sân đấu. Nửa phút sau, Hạ Phi cũng xuất hiện bên cạnh.

Lâm Tiêu Tiêu xông lên túm chặt tay hắn: "Cậu cái tên lừa gạt này!!!"

Lừa tình lừa điểm tích lũy, tuyệt giao!!!

Hạ Phi cực kỳ vô tội: "Tôi thật sự là lần đầu tiên đối chiến mà."

Chẳng qua mấy cái phím này không khác lắm so với bàn phím lúc trước, hắn trước đây chính là dùng tốc độ như thần một giờ gõ ra 10 ngàn chữ, ngón tay linh hoạt cũng là đương nhiên mà…

21. Chương 21: Lam Hồ Điểu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thân là một trạch nam, Hạ Phi sao có thể chưa từng chơi qua võng du.

Nhớ năm đó hắn tốc độ tay nhanh đến thần sầu, là đệ nhất cao thủ game online, mỗi bước đi đều ý vị phong tao, mỗi câu nói đều khiến người kinh sợ, thân thể cường tráng, khí phách hiên ngang, có thể đánh triền miên trăm trận không nghỉ, tự mình xưng bá một phòng ký túc, hào kiệt ở hai phòng bên cạnh đều gào thét chạy tới muốn cùng hắn đi đánh đoàn đội. Đối phó với tay mơ như Lâm Tiêu Tiêu này, quả thật là dễ như ăn bánh…

Nhưng mà những lời này hắn không thể nói ra, nếu không tên kia nhất định sẽ lại đòi tuyệt giao.

Vì vậy Hạ Phi vuốt vuốt tóc, mặt dày nói nhảm: "Đại khái có lẽ là vận khí của tôi quá rồi, cậu xem, loại chuyện như kiểu được gả vào nhà giàu tôi cũng gặp được, còn có chuyện gì mà không thể xảy ra?"

Cái loại lý do cực kỳ không logic kiểu này, Lâm Tiêu Tiêu thế mà lại vui vẻ chấp nhận.

Đúng vậy, một tên vô dụng cũng có thể gả cho thiếu tướng, mặc dù thiếu tướng thực ra chết mất rồi, nhưng mà vẫn là vận may trên trời rơi xuống!

Lâm Tiêu Tiêu nhăn mặt nói: "Tôi tạm thời tin tưởng cậu, nhưng mà tôi nhất định sẽ không đối chiến cùng cậu nữa."

"Đương nhiên đương nhiên" lấy của người ta một đống điểm tích lũy, Hạ Phi cũng không thể mặt dày tiếp tục khiêu chiến nữa, "Vậy chúng ta vào sân đấu đi."

Hai người vào khu sân đấu sơ cấp.

Nguyên một buổi trưa, Hạ Phi đập nát đầu 20 cái cơ giáp, thắng liên tiếp 20 trận, mỗi người một đòn trí mạng, khiến cho vô số người tưởng hắn là lính mới định tới chiếm chút tiện nghi lọt hố, hối hận cũng không kịp.

Nếu không phải thiết lập thông tin người dùng của mạng đa chiều không thay đổi được, bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ đây là người của bảng đấu cao cấp thay đổi thông tin về đây đùa giỡn đám người sơ cấp bọn họ.

Mà Hạ Phi hiện tại đang cảm thấy cực kỳ sảng khoái, cuối cùng cũng tìm về được chút cảm giác cao thủ võng du năm đó.

Chơi cho đã nghiền rồi, Hạ Phi mới lưu luyến thoát kết nối mạng.

Hắn nằm trong khoang kết nối, chậm rãi mở mắt, đang định ngồi dậy, lại phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Thân thể của hắn KHÔNG! ĐỘNG! ĐẬY! ĐƯỢC!

Lâm Tiêu Tiêu cũng vừa tỉnh lại, ngồi dậy một lúc, đột nhiên nghe thấy tiếng Hạ Phi hoảng hốt gọi mình.

Lâm Tiêu Tiêu đi đến, phát hiện Hạ Phi sắc mặt tái nhợt nằm trong khoang kết nối, cực kỳ khổ bức mà nhìn mình.

"Này, tôi không động đậy được nữa…"

"…"

Mười phút sau, Lâm Tiêu Tiêu nhấc Hạ Phi từ khoang kết nối đặt lên giường.

Hạ Phi lúc này ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Lâm Tiêu Tiêu cũng rất buồn bực: "Cậu là cái thể loại gì thế hả? Cũng chỉ là một trò chơi thôi, liều mạng như thế để làm gì."

Đối chiến cơ giáp tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần lực. Thể chất cấp F như Hạ Phi một ngày đấu hai, ba trận đã là cực hạn, ngay cả cấp B như Lâm Tiêu Tiêu nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh tám trận một ngày, sau đó khi logout ra ngoài nhất định sẽ eo mỏi lưng đau thậm chí còn có nguy cơ bị thận hư. Hạ Phi vừa mới vào đã đánh đến hai mươi trận, có lẽ ba ngày nữa cũng không xuống giường nổi.

"Nhưng mà cậu có thể đánh đến trình độ đó tôi nghĩ cấp bậc tinh thần lực của cậu nhất định không thấp, chắc chắn không thấp hơn cấp A." Nếu không đã sớm bị hệ thống cưỡng chế logout, "Một tuần nữa sẽ tiến hành kiểm tra cấp bậc tinh thần lực, đến lúc đó kết quả kiểm tra chắc chắn sẽ không tệ!"

Học viện quân sự trước khi nhập học sẽ kiểm tra cấp độ thể lực, đến học kỳ hai sẽ tiến hành kiểm tra cấp bậc tinh thần lực. Nói cách khác mặc kệ cấp độ tinh thần lực có cao đến đâu, muốn vào học thể lực nhất định không thể kém.

Hạ Phi hai mắt đảo loạn: “Chúng ta trước tiên nên bàn bạc một chút vấn đề tôi ngày mai làm sao lên lớp được đây.”

Lâm Tiêu Tiêu khoát tay: “Yên tâm, xin nghỉ là được rồi.”

Hạ Phi: “… Mới ngày đầu tiên đã xin nghỉ có vẻ không tốt lắm.”

Lâm Tiêu Tiêu nói: “Có cái gì mà không tốt, ai mà không biết mấy cái này đều là chuyên ngành của chúng ta.”

Hạ Phi khóe miệng co giật: “Chuyên ngành của chúng ta… là cái gì cơ?”

Lâm Tiêu Tiêu nói: “Chuyên xử lý công văn a, ngoài hệ giải mật mã chúng ta ra còn hệ nào trong cái trường quân đội này dính đến giấy tờ công văn nữa.”

Hạ Phi: “…”

Cho dù có đi cửa sau vào trường thì cũng đừng có mà nhàn nhã đến mức đấy chứ!

Lâm Tiêu Tiêu nói tiếp: “Cho nên chỉ cần nói với thầy một tiếng là được rồi, không cần lo lắng, có tôi ở đây.”

Hạ Phi: “… Được rồi, vậy làm phiền cậu.”

Lâm Tiêu Tiêu vỗ vai hắn: “Tôi với cậu là ai, sao phải khách khí như thế… Nhưng mà này, chúng ta thật sự không thể cùng nhau trải qua một đoạn tình ái cấm kỵ kinh động lòng người sao?”

Hạ Phi nói: “… Chúng ta ở chung với nhau thật ra đã rất kinh hãi thế tục rồi.”

Lâm Tiêu Tiêu: “…”

Sau khi đem Lâm Tiêu Tiêu đuổi đi, Hạ Phi nằm trên giường ngẩn người.

Quả trứng đột nhiên nhảy ra khỏi túi, nhảy đến trên gối hắn.

Hạ Phi đầu cũng không quay được, chỉ có thể chuyển động con ngươi, nhìn được một góc của trứng nhỏ. Vừa nhìn một cái, hắn phát hiện trên người trứng nhỏ phát ra một tầng hào quang màu làm nhạt. Không biết có phải là ảo giác của hắn không, Hạ Phi đột nhiên cảm thấy cả người đều ấm áp, ý thức mơ hồ, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hạ Phi ngủ mơ.

Hắn mơ thấy mình trôi lơ lửng trong không gian, cả người bị một tầng ánh sáng trắng bao lấy, một ngón tay cũng không động đậy được, cổ họng cũng không thể phát ra âm thanh. Trong ngực bỏng rát, giống như chỉ một giây sau sẽ lập tức bốc cháy.

Hắn có thể cảm nhận được nhịp tim của mình càng ngày càng nhanh, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn.

Hạ Phi cảm giác mình sắp chết, ở trong mơ.

Một giây sau, một bóng người cao to xuất hiện bên cạnh hắn.

Người kia nhẹ nhàng ôm lấy hắn, bế hắn đi về phía trước, đi qua một đám người mặc quân trang.

Những người kia đang nói chuyện bằng một thứ ngôn ngữ xa lạ, Hạ Phi một chữ cũng không hiểu, rồi lại có chút cảm giác thân thuộc khó giải thích. Lúc này, người đang ôm hắn bỗng nhiên quay đầu sang, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hạ Phi cực kỳ sợ hãi.

Người này… Người này, sao lại là Giang Thành Khải!

Hạ Phi giật mình tỉnh lại, khắp người đều là mồ hôi lạnh.

Giấc mơ vừa rồi… Rốt cuộc là chuyện gì? Hắn không nhớ được chi tiết, chỉ có cảm giác cực kỳ kháng cự.

Hắn chỉ nhớ rõ đến cuối cùng, mặt Giang Thành Khải đột ngột xuất hiện trong tầm mắt hắn, dọa hắn sợ đến nỗi suýt tè ra quần.

Rõ ràng người đã chết rồi, lại cứ xuất hiện dọa hắn đến hai lần.

Hạ Phi cảm thấy cả người đều không ổn.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, Hạ Phi liếc nhìn thiết bị di động cầm tay, mới có năm rưỡi sáng. Hắn phát hiện cơ thể mình đã có thể chuyển động, đứng lên đi vài bước, xoay xoay eo, hoàn toàn không đau nhức chỗ nào.

Cái tình huống ảo diệu gì thế này?

Hạ Phi vừa quay đầu sang, đã thấy trứng nhỏ ủ rũ nằm trên gối, không nhúc nhích.

Hạ Phi lúc này mới nhớ đến chuyện trứng nhỏ phát sáng hôm qua, lẽ nào thân thể hắn khôi phục nhanh như vậy là nhờ công lao của nó? Hắn nâng quả trứng lên, trứng nhỏ vẫn rất ấm áp, chỉ là màu sắc có hơi nhạt hơn so với trước đây.

Hạ Phi cảm động cực kỳ.

Hắn vuốt ve vỏ trứng một chút, một hàng thông tin đột nhiên chạy trong đầu ——

Tên gọi: Lam Hồ điểu

Chủng tộc: Bàn linh

Năng lực: Tàng hình, nảy mầm, chữa trị

…

Phương thức nuôi dưỡng: cung cấp tinh thần lực

Nhìn thấy thông tin cuối cùng, hai mắt Hạ Phi sáng lên.

Hắn lập tức dùng thiết bị cầm tay vào mạng tra phương pháp cung cấp tinh thần lực. Nhưng bàn linh là đặc trưng của partner, thông tin chủ yếu được giảng dạy khép kín trong học viện tháp ngà, thông tin trên internet rất ít, Hạ Phi chỉ có thể tự mình tìm tòi thử nghiệm.

Lần thứ nhất sử dụng tinh thần lực, xem như tương đối thành công, Hạ Phi chỉ hơi chóng mặt một chút, còn trứng nhỏ lại biến đổi rõ rệt. Quả trứng đột nhiên phát ra ánh sáng màu lam chói mắt, đồng thời "rắc" một tiếng, trên vỏ trứng xuất hiện một vết nứt.

Hạ Phi căng mắt nhìn chằm chằm vết nứt kia, thấy nó càng ngày càng lan rộng, cuối cùng vỡ đôi, vỏ trứng bị đạp từ bên trong, một con gà con màu xanh lam nhạt thò đầu ra ngoài.

22. Chương 22: Án Giết Người

Giang Thành Khải mang súng lục điện tử, mặc một thân áo đen, bước nhanh trên đường phố của khu nhà ở dành cho quân nhân. Y cẩn thận tránh thoát binh lính tuần tra, lắc người nhảy vào trong một ngôi biệt thự.

Sau khi vào trong biệt thự, binh lính tuần tra cũng không nghiêm ngặt như ở ngoài, Giang Thành Khải dễ dàng cắt đứt mạch điện máy theo dõi, leo lên tầng hai. Đi qua từng căn phòng, hắn chọn một phòng trong khe cửa lọt ra ánh sáng đèn, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

"Ai cho phép vào đây, đi ra ngoài!" Người đàn ông trung niên ngồi ở phía sau bàn đầu cũng không ngẩng lên, vôi quát một tiếng.

” Thượng tá Lawson, đã lâu không gặp.” Giang Thành Khải lạnh nhạt nói.

“Cậu là…” Lawson ngẩng đầu lên, cau mày nhìn về phía y, “Jason? Cậu không phải…?”

“Tôi không phải nửa tháng trước đã chết rồi, phải không?”

Giang Thành Khải đưa tay ấn phía sau tai, mặt nạ điện tử biến mất, gương mặt vốn có lập tức hiện ra.

Lawson sắc mặt tái nhợt, tay mò mẫm trong ngăn kéo bàn, định rút súng ra.

Giang Thành Khải trực tiếp bắn một phát vào tay ông ta.

Lawson kêu thảm một tiếng, từ trên ghế ngã xuống.

Giang Thành Khải chậm rãi đi đến trước mặt Lawson, ánh mắt lạnh băng hồ nước, “Lúc ông phản bội quân đội, chắc hẳn phải tính đến khả năng tôi còn sống trở về chứ.”

Lawson đầu đầy mồ hôi lạnh, thở gấp nói: “Ngài muốn thế nào?”

Giang Thành Khải nói: “Không phải tôi muốn thế nào, mà là ông dự định làm thế nào. Tính mạng gần một nghìn binh sĩ quân đoàn 3 đã bị chôn vùi trong tay một kẻ chó săn như ông, ông dự định trả lại như thế nào?”

Lawson nhắm mắt nói: “Tôi không hiểu ngài đang nói gì.”

Giang Thành Khải nói: “Địa điểm đóng quân là do ông tiết lộ phải không, ông hợp tác với bọn cướp kia như thế nào, bọn chúng chia cho ông bao nhiêu phần trăm? Hay nói đúng hơn là…” y dừng một chút, nhấn mạng từng chữ, “Nữ hoàng đã hứa cho ông những gì?”

Lawson mí mắt khẽ run lên, trả lời vẫn là câu nói kia: “Tôi không hiểu ngài đang nói gì.”

Giang Thành Khải vòng qua bàn, ngồi xổm xuống cạnh Lawson, “Ông không nói cũng không sao, tôi vốn cũng không định hỏi ra chuyện gì từ miệng ông. Thế nhưng ông nói thử xem, nếu như ông chết, Nữ vương liệu có bị ảnh hưởng không?”

Lawson không nhúc nhích.

“Hoặc là nói, nếu bây giờ tôi giết vợ và con gái ông trước, ông sẽ phản ứng thế nào?”

Lawson đột nhiên mở to hai mắt.

Giang Thành Khải mỉm cười nhìn ông ta: "Ân?"

Lawson cứng người nhìn chằm chằm y, đột nhiên thả lòng: "Ngài sẽ không làm như thế."

Giang Thành Khải kéo dài thanh âm: "Vậy sao…"

Lawson: "…"

Trong phòng ngủ ——

Hạ Phi cùng con gà con mắt to trừng mắt nhỏ.

Nửa ngày sau, con gà con "Chíp ——" một tiếng thật dài.

Hạ Phi bị nó kêu đến tim đều mềm nhũn ra, đem con gà con nâng lên mặt cọ cọ, gà con cũng rất thân thiết mổ hắn hai cái.

"…" Hạ Phi yên lặng thả nó xuống, xoa xoa chỗ da bị mổ đỏ.

Gà con nghiêng đầu, mở ra hai cánh ngắn ngủn.

Hạ Phi nhịn một chút, cuối cùng vẫn nhịn không được chọc chọc nó mấy cái, gà con giống như cục bông lăn trên giường một vòng, loạng choạng đứng lên, hơi choáng.

"Nghe nói mày là Lam Hồ điểu," Hạ Phi tự nhủ, "Nếu không trước tiên đặt tên cho mày nhé, mày thích tên gì, Cassagne1, hay là Emma2, hay là Ostrovsky3?"

Cục bông nghiêng đầu, dùng sức "Chíp" một tiếng.

Hạ Phi: "Xem ra mày rất thích mấy cái tên này, vậy quyết định mày gọi là Ostrovsky!"

Cục bông: "Chíp!"

Đúng lúc này, Lâm Tiêu Tiêu đạp cửa xông vào.

"Phi Phi cậu biết gì chưa, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Hạ Phi kinh hãi vội đẩy cục bông ra phía sau, kết quả dùng sức hơi quá, cục bông vèo một cái lăn khỏi giường, rơi xuống đất "bộp" một tiếng, mới nghe thôi cũng đã thấy đau rồi.

Hạ Phi cũng chẳng buồn giấu nữa, vội vàng bế nó lên, an ủi xoa xoa nó.

Cục bông ủy khuất "Chíp" một tiếng.

Lâm Tiêu Tiêu nhìn tay hắn trống không, khó hiểu hỏi, "Cậu đang làm cái gì đấy, sờ không khí à?"

Hạ Phi nhớ ra bàn linh chỉ có P và một vài C mới có thể nhìn thấy, thở ra một hơi, cong khóe miệng nói: "Không có gì, lúc nãy nhìn thấy một hồn ma nhỏ… A nó chạy rồi, chạy lên vai cậu rồi kìa!"

Lâm Tiêu Tiêu khua tay múa chân loạn xạ: "A a a —— ở đâu ở đâu? Mau giúp tôi đuổi nó đi!"

Hạ Phi: "Ha ha ha ha ha ha ha —— "

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Lâm Tiêu Tiêu ai oán nói: "Cậu thật nhàm chán."

Hạ Phi cười chảy cả nước mắt: "Lá gan của cậu thật nhỏ, lúc nãy cậu nói có chuyện lớn gì?"

"…" Lâm Tiêu Tiêu nói, "Nhà Thượng tá Lawson hình như bị cướp, đồ đạc trong nhà bị lung tung hết cả, Thượng tá Lawson với vợ và con gái đều chết hết. Cậu không biết đâu, chết phải gọi là quá thảm… Tôi đọc tin xong cũng không ăn nổi nữa, mỗi người đều bị chém mấy nhát, máu chảy thành sông, đặc biệt là Thượng tá Lawson, trên người bị chém tổng cộng 36 nhát, đều không phải ở vị trí chí mạng, có lẽ cuối cùng là mất máu mà chết."

Hạ Phi: "…"

Sao lại đột nhiên nhảy sang tình tiết của tiểu thuyết trinh thám phá án thế này?

Lâm Tiêu Tiêu nói tiếp: "Thượng tá Lawson lúc trước là người duy nhất sống sót của quân đoàn 3, ngài ấy lúc trước may mắn thoát được cuộc tập kích của bọn cướp, trở về chủ tinh báo cáo tình hình trận chiến… Hiện tại cũng chết mất rồi."

Hạ Phi hỏi: “Quân đoàn 3 là gì?”

Lâm Tiêu Tiêu nói: “Chính là quân đoàn do chồng cậu lãnh đạo đó.”

Hạ Phi: “…” Chồng cái đầu! Hắn căm thù cái danh xưng này!

Lâm Tiêu Tiêu vẫn còn đang oán giận, “Thật sự là quá tàn nhẫn! Quá máu me rồi!”

Hạ Phi cũng không hứng thú lắm với loại án mạng hình sự này, hắn nhét cục bông vào trong túi, bước xuống giường: “Cũng không còn sớm nữa, chuẩn bị đi học thôi.”

Hắn đi hai bước về phía phòng tắm, phát hiện Lâm Tiêu Tiêu vẫn đang trợn mắt nhìn mình, không khỏi cau mày: “Làm sao vậy?”

Lâm Tiêu Tiêu lắp ba lắp bắp: “Cậu, cậu xuống giường được?”

Hạ Phi nói: “Đương nhiên.”

Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt há mồm: “Thể chất của cậu thực sự là cấp F sao?” Cái tốc độ khôi phục như thần này!

Hạ Phi không biết giải thích thế nào, lại sợ bí mật mình là P nếu bị lộ ra ngoài sẽ dẫn đến họa sát thân, chỉ có thể nói lung tung: “Ừ, tôi có thiên phú dị bẩm.”

Lâm Tiêu Tiêu: “…”

Chờ Hạ Phi vệ sinh cá nhân xong đi ra, Lâm Tiêu Tiêu vẫn đứng bất động ở vị trí ban nãy, rất có ý tứ muốn nhìn hắn thay quần áo.

Hạ Phi nhướn mày: “Cậu muốn đứng đây nhìn tôi thay quần áo à?”

Lâm Tiêu Tiêu hoàn hồn, miệng tiện hỏi: “Có thể nhìn thật à?”

“…” Hạ Phi rít gào, “Không thể!”

Lâm Tiêu Tiêu vẻ mặt thất vọng bị đạp ra ngoài.

Thay xong đồng phục, Hạ Phi đứng trước gương nhìn một thân quân trang xanh lam đậm, có hơi tự kỷ mà

tạo dáng vài cái.

Thật là đẹp trai quá đi…

Nếu như bớt được một đống thiết bị hỗ trợ trên mặt thì tốt rồi.

Nhìn Hạ Phi từ trong phòng đi ra, Lâm Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Rõ ràng vẫn là người kia, nhưng người đứng trước mặt bây giờ lại có tinh thần hơn rất nhiều, không u ám như trước đây, cả người đều sáng rực lên, có lẽ nên gọi là… tràn đầy sức sống?

Như bây giờ lại càng tăng thêm vài phần mị lực, đặc biệt là sau khi thấy được mặt mũi của Hạ Phi, Lâm Tiêu Tiêu trực tiếp bỏ qua luôn đống máy móc lằng nhằng trên đầu Hạ Phi, trong đầu tại tự động phát lại hình ảnh hắn bỏ kính ngày hôm qua.

Hạ Phi không chú ý đến ánh mắt của Lâm Tiêu Tiêu, vỗ vai cậu ta một cái: "Đi, lên lớp thôi!"

Lâm Tiêu Tiêu bị vỗ một cái, tâm viên ý mã đi theo hắn.

Hạ Phi và Lâm Tiêu Tiêu học chuyên ngành xử lý công văn, trong học viện quân sự chính là ngành học vô bổ nhất, nhưng năm thứ nhất chưa phân khoa, toàn khóa vẫn học chung một lớp lớn, sang năm thứ hai mới phân ra thành từng lớp riêng.

Vừa đi vào phòng học, hắn đã đụng phải Giang Thành Điềm.

Hạ Phi vẫn còn đang lơ mơ, theo phản xạ có điều kiện mở miệng: "Chào Điềm Điềm."

Giang Thành Điềm: "…"

Bello: "…"

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Tập thể học viên: "…"

Bello khóe miệng giật giật, ghé sát vào Giang Thành Điềm hỏi: "Cậu ta đang chào cậu à?"

Giang Thành Điềm cắn răng: "Không! Phải!"

Bello: “Ha ha.”

Giang Thành Điềm trừng mắt nhìn Bello, “Ha ha em gái cậu!”

Sau đó không thèm liếc Hạ Phi một cái, trực tiếp lướt qua người hắn đi luôn.

Hạ Phi: “…”

Hắn cúi đầu, bỏ qua tiếng xì xào bàn tán xung quanh, đi đến ngồi xuống một cái bàn trong góc.

Lâm Tiêu Tiêu cũng rất lúng túng, rụt cổ chạy theo Hạ Phi.

Cũng may vào giờ học nhanh, bọn họ mới cảm thấy áp lực bị người người vây xem giảm đi đáng kể.

Chỉ là mới nghe giảng một lúc, Hạ Phi đã thấy có chút không hold được. Hắn kiếp trước sợ nhất là môn văn, lúc thi đại học chỉ vì môn này mà suýt trượt, bắt hắn học mấy thứ lý thuyết này hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Chưa được hai phút đã buồn ngủ.

Nhìn một vòng thấy chúng bạn hăng hái bừng bừng ngồi nghiêm túc nghe giảng như thế, Hạ Phi cũng không thể mới ngày đầu đi học đã ngủ gật, đang muốn cùng Lâm Tiêu Tiêu nói vài câu để tỉnh ngủ một chút, vừa quay đầu sang đã thấy đối phương đang nằm bẹp ra bàn, dùng thiết bị di động cầm tay vào mạng xem tin tức trên Tinh bác.

Hạ Phi: “…”

Đã có tấm gương chói lọi này, Hạ Phi cũng chẳng có gì phải ngại nữa.

Không nói hai lời mở thiết bị di động, vào mạng.

Tin nóng trang chủ Tinh bác hôm nay là án giết người Lâm Tiêu Tiêu nói lúc sáng, nhìn thấy ảnh kinh dị minh họa tiêu đề rất không phù hợp cho thiếu nhi xem, Hạ Phi quyết đoán bỏ qua.

Kéo đến trang chủ của bản thân, cập nhật lần cuối vẫn là mấy tin tức học thuật kia, bình luận phía dưới đã hơn trăm nghìn cái, hoặc là châm chọc khiêu khích, hoặc là chúc trăm năm hạnh phúc, nhưng hoàn toàn không có cái nào thông cảm cho việc hắn phải gả cho một người chết.

Hạ Phi thở dài, quả nhiên là điển hình của việc không nổi tiếng thì đừng đòi nhân quyền!

Cảm khái một chút, hắn đột nhiên đảo mắt suy nghĩ. Nếu fan não tàn đã ủng hộ cuộc hôn nhân này như thế, bản thân không thể nào không có quà đáp lễ được, buồn nôn chết bọn họ. Hạ Phi ác ý nghĩ, tay cũng bắt đầu bấm——

"Có lẽ tôi quá tưởng niệm Giang thiếu tướng, từ khi kết hôn xong đã mơ thấy hai lần. Lần thứ nhất anh ấy nói với tôi anh ấy chưa chết, lần thứ hai thì trong lúc nguy cấp cứu tôi một mạng, đây rốt cuộc là điềm báo thần kỳ gì? Giấc mơ của tôi sẽ trở thành sự thật sao?"

Click xác nhận, gửi đi.

Chú thích:

(1) Cassagne: tên đầy đủ là Albert Cassagne (1869 – 1916), nhà phê bình văn học người Pháp. (http://data.bnf.fr/12353486/albert_cassagne/). Các tác phẩm tiêu biểu: *Lý thuyết nghệ thuật vị nghệ thuật* (La théorie de l'art pour l'art), *Lý thuyết nghệ thuật của nền nghệ thuật Pháp* (La theorie de l'Art pour l'Art en France), *Đời sống chính trị của Francois Chateaubriand* (La vie politique de François de Chateaubriand), v.v…

(2) Emma: Emma Donoghue (1969) – một nhà văn người Ireland, sống tại Canada. Bà là một nhà viết kịch, biên soạn lịch sử văn chương, tiểu thuyết gia và biên kịch phim. Emma Donoghue bắt đầu viết văn từ năm 23 tuổi và sáng tác tiểu thuyết từ năm 25 tuổi. Trong gia tài văn chương của bà, ngoài cuốn *Căn Phòng Khóa* (Room) đạt được nhiều thành công lớn, còn có cuốn tiểu thuyết ăn khách *Ảo vọng* (Slammerkin) và *Âm nhạc của loài ếch* (Frog Music) năm 2014.

(3) Ostrovsky: Nikolai Alekseyevich Ostrovsky (1904 – 1936). Ông là một nhà văn quân đội nổi tiếng của Liên Xô, là tác giả của cuốn tiểu thuyết nổi tiếng *Thép đã tôi thế đấy!* (*!).* Ông cũng viết bài cho các tờ báo, tạp chí cộng sản, nói thường xuyên trên đài phát thanh. Ông được xem là biểu tượng sống của niềm tin và nghị lực vươn lên trong cuộc sống của nhiều thế hệ thanh niên trên thế giới và trong đó có cả thanh niên Việt Nam thập niên 1960, 1970 và 1980.

23. Chương 23: Đề Tài Nóng Nhất Tinh Bác (1)

Gửi bài lên Tinh bác xong, Hạ Phi dùng bách khoa toàn thư tìm tòi thông tin liên quan đến dệt mộng sư.

Dệt mộng sư là ngành nghề mới phát triển mấy trăm năm, chủ yếu dựa vào cấp bậc tinh thần lực, tối thiểu phải là A, còn phải có 20% trở lên huyết thống nhân loại, đây cũng chính là lý do vì sao dệt mộng sư hiếm như thế.

Muốn trở thành dệt mộng sư, đầu tiên bản thân phải có thể nằm mơ, đây là điều kiện tiên quyết để có thể

chế tạo mộng cảnh. Thứ hai, cấp bậc tinh thần lực sẽ quyết định dệt mộng sư có đủ năng lực đem mộng cảnh do mình sáng tạo ra truyền vào thẻ mộng cảnh hay không. Chế tác thẻ mộng cảnh cũng tương tự như thẻ năng lượng, nhưng khác ở chỗ vừa phải truyền tinh thần lực vào nguyên liệu thẻ, vừa phải tưởng tượng các tình tiết diễn ra trong mộng cảnh sao cho hợp lý, độ khó gần như tăng gấp đôi.

Một thẻ hoàn chỉnh tình tiết trong mộng cảnh sẽ diễn ra trong một ngày, nếu tinh thần lực không đủ mạnh, dựng được một nửa mộng cảnh sẽ cạn kiệt tinh thần lực, thẻ mộng cảnh đó coi như hỏng. Nguyên liệu thẻ mộng cảnh rất đắt, trừ con cái của gia đình có truyền thống làm dệt mộng sư, học trò của các phái hoặc người của hội nhóm chuyên chế tác thẻ không cần lo lắng việc cung cấp nguyên liệu thẻ, những người khác muốn trở thành dệt mộng sư đều phải có một điểm chung —— có tiền!

Không có tiền làm sao chịu nổi khoản chi phí không lồ như thế! Chế tác thẻ mộng cảnh cũng không phải một hai lần đầu đã có thể cho ra thành phẩm ngay.

So sánh với việc chế tác phức tạp, việc sử dụng thẻ mộng cảnh tương đối dễ dàng, chỉ cần đeo một loại mũ đặc chế, cắm thẻ mộng cảnh vào khe thẻ được thiết kế trong mũ, có thể thoải mái ngủ, cùng lúc đó não bộ sẽ đồng thời tiến vào mộng cảnh. Ngoại trừ giá quá đắt, thẻ mộng cảnh trên cơ bản không có khuyết điểm gì.

Cho nên sáng nay lúc tỉnh lại, Hạ Phi hưng phấn đến phát điên!

Hắn có thể nằm mơ!

Nằm mơ được thì cái gì cũng bất chấp hết!

Mấy ngày trước không nằm mơ, hoặc là có thể sau khi mơ xong hắn cũng không nhớ, hắn còn tưởng rằng mình không nằm mơ được, quả thực là cực kỳ tuyệt vọng.

Hiện tại sau khi kiểm tra thông tin của bản thân thông qua dị năng bách khoa toàn thư, Hạ Phi có thể xác định bản thân không chỉ có tinh thần lực cấp S, mà còn có một nửa huyết thống của Hạch tộc, tức là có một phần tư huyết thống nhân loại, hoàn toàn đủ điều kiện trở thành dệt mộng sư. Hơn nữa chẳng phải cái bách khoa toàn thư lừa gạt kia cũng nói nghề nghiệp thích hợp với hắn là dệt mộng sư sao?

Hạ Phi tưởng tượng ra cảnh tiền lớn tiền bé bay ào ào đến trước mặt, quả thực sung sướng đến run rẩy!

Cực kỳ tin tưởng vào bách khoa toàn thư, Hạ Phi bắt đầu nóng lòng muốn thử chế tác thẻ mộng cảnh.

Trên mạng có bán online nguyên liệu chế tác thẻ, Hạ Phi không tốn nhiều thời gian đã tìm được một cửa hàng online có tiếng nhất, số lượng tiêu thụ nguyên liệu thẻ cũng rất cao. Nhìn giới thiệu tóm tắt, cửa hàng này là do một phái chế tác thẻ mộng cảnh kinh doanh, chất lượng khá bảo đảm.

"Hửm? Cậu định làm dệt mộng sư à?" Lâm Tiêu Tiêu không biết lúc nào đã ghé đầu sang nhòm.

Thanh âm cậu ta không nhỏ, một loạt học viên ngồi phía trước bọn họ đồng loạt quay đầu lại, ánh mắt nhìn Hạ Phi tràn đầy sự kinh ngạc và xem thường.

Hạ Phi cũng không để ý đến ánh mắt của bọn họ, chỉ nói với Lâm Tiêu Tiêu: "Tôi chỉ xem qua thôi."

Lâm Tiêu Tiêu cũng nhận ra tầm mắt của mấy người ngồi phía trước, hạ thấp giọng: "Thật ra tôi nghĩ cậu có thể thử xem, tinh thần lực của cậu rất mạnh, nếu như thành công, nhất định sẽ thu được một khoản không nhỏ."

Hạ Phi không nói rõ lập trường: "Không chỉ có tinh thần lực, còn phải có tài lực."

"Không vấn đề" Lâm Tiêu Tiêu vỗ lưng hắn, "Hàng xóm đằng sau nhà tôi là một dệt mộng đại sư, là đệ tử ngoại môn của phái chế tác Al. Ông ấy nhất định sẽ có cách, tôi sẽ nhờ ông ấy, có lẽ sẽ giảm bớt được gánh nặng cho cậu."

Hạ Phi hai mắt sáng lên, "Có thật không?"

"Đương nhiên" nếu không phải còn đang trong lớp, Lâm Tiêu Tiêu chắc chắn sẽ đứng lên vỗ ngực đảm bảo, "Ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đi gặp ông ấy."

Hạ Phi do dự hỏi: "Trường đâu có cho chúng ta ra ngoài?" Học viện quân sự không phải kỷ luật rất nghiêm sao?

Lâm Tiêu Tiêu hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề này: "Yên tâm đi, tôi có cách."

Hôm sau ——

Hạ Phi ngước nhìn tường cao ba mét, gằn từng chữ một: "Đây chính là cách mà cậu nói?"

Lâm Tiêu Tiêu tự hào: "Chính xác, mau sùng bái tôi đi!"

"…" Hạ Phi cười gằn đập đập bức tường bên cạnh, "Cậu trèo qua được?!"

Lâm Tiêu Tiêu cực kỳ tự tin: "Đương nhiên không trèo được!"

Hạ Phi: "…"

Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên quỳ một chân xuống.

Hạ Phi lùi về phía sau một bước: “Cmn đừng nói cậu…”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Lâm Tiêu Tiêu đẩy ra bụi cỏ cao nửa mét bên chân, lộ ra một cái lỗ chó dưới chân tường.

Hạ Phi: “…”

Hắn quay đầu đi thẳng.

Lâm Tiêu Tiêu vội vàng túm lại, suýt chút nữa ngã dập mặt cả hai.

Hạ Phi ba chân bốn cẳng đem người kia quăng đi, Lâm Tiêu Tiêu lại cố sống cố chết ôm chặt đùi hắn: “Phi Phi, đừng có đi mà, cậu không thể bỏ rơi tôi —— ”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi chỉ vào lỗ chó: “Đây là cái cách rách nát mà cậu nói?”

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu liên tục.

Hạ Phi nói: “Tôi từ chối. Dù sao tôi cũng không gấp, chờ một tháng nữa rồi đi cũng được.” Nói xong lại xoay người muốn đi.

Lâm Tiêu Tiêu ôm càng chặt hơn, gào khóc thảm thiết: “Người ta không muốn mà, cậu không thể tuyệt tình với người ta như thế được huhu ~~”

Hạ Phi cực giận phản cười: “Cậu thật sự chỉ là muốn theo tôi ra ngoài thôi?”

Lâm Tiêu Tiêu dừng lại nửa giây, lập tức gật đầu: “Đúng thế!”

Hạ Phi chém đinh chặt sắt: “Do dự nửa giây, tên lừa đảo.”

Lâm Tiêu Tiêu: “…”

Hạ Phi nhướn mày: “Thực ra mục đích của cậu là muốn trốn ra ngoài chơi đúng không?”

Lâm Tiêu Tiêu hiếm khi đỏ mặt, nhăn nhó nói: “… Cũng không phải chỉ có mỗi ra ngoài chơi.”

Hạ Phi kinh ngạc: “Cậu thế mà cũng biết đỏ mặt?”

Lâm Tiêu Tiêu tức đến nổ phổi: “Làm gì có, không có!”

Hạ Phi kéo dài thanh âm: “Ồ —— có phải là trốn đi gặp người trong lòng không?”

Lâm Tiêu Tiêu mặt càng đỏ hơn, giọng nói lại có chút ủ rũ: “Không phải, người ta căn bản còn chẳng biết tôi là ai.”

Hạ Phi suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một thứ: “Thần tượng hả?”

Lâm Tiêu Tiêu ngượng ngùng gật gật đầu.

Dáng vẻ ấy của Lâm Tiêu Tiêu lại khiến Hạ Phi nhớ đến bạn cùng phòng trước đây. Tên đó từ năm cấp ba đã thích một nữ ca sỹ, mê luyến người ta 5 năm, buổi biểu diễn nào cũng đi nghe, album nào cũng mua đủ, cuối cùng lúc nữ ca sĩ kia lấy chồng còn khóc sướt mướt nguyên một đêm, suýt chút nữa mất nước phải đi cấp cứu.

Hạ Phi lập tức thấu hiểu, cũng không quá kỳ thị cái lỗ chó kia nữa, cắn răng chui qua.

Đây là lần đầu tiên Hạ Phi đi dạo phố sau khi đến thế giới này, nửa tháng trước hắn không phải ở Hạ gia thì cũng ở Giang gia, một chân cũng không thò được ra khỏi cửa. Bây giờ cùng Lâm Tiêu Tiêu đi trên đường, hắn phát đường phố ở đây so với kiếp trước không khác mấy, có điều công nghệ ở đây tiên tiến hơn rất nhiều, một số cửa hàng thậm chí còn dùng người máy tiếp đón khách.

Hai người đi đến trước một cửa hàng bán băng đĩa.

Hạ Phi hai hàng người dài dằng dặc trước cửa, khóe miệng co giật: “Cậu định xếp hàng đấy à?”

Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu, kéo Hạ Phi cửa sau của cửa hàng băng đĩa.

Dựa theo tiếng gõ cửa có quy luật đặc thù, một người đàn ông trung niên mở cửa ra. Người này dường như rất quen thuộc với Lâm Tiêu Tiêu, không nói hai lời móc ra một album và một cuốn photobook đưa tới. Lâm Tiêu Tiêu cũng rất nhanh nhẹn móc tiền ra đưa tới.

Một tay giao tiền một tay giao hàng, cực kỳ chuyên nghiệp.

Hạ Phi liếc nhìn giá tiền, giật mình nói: “105 đồng? Album đắt thế á?”

Nam nhân trung niên liếc mắt nhìn hắn, không nói gì rầm một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Tiêu Tiêu giải thích: "20 đồng là phí dịch vụ. Chú Ron là hàng xóm nhà tôi, bình thường cũng hay chăm sóc tôi, album mới của Kha Lam vừa ra chú ấy sẽ giữ lại cho tôi một bản. Kha Lam nổi tiếng như thế, album đắt một chút cũng bình thường mà, hơn nữa photobook này là bản giới hạn, xếp hàng ngoài kia còn lâu mới mua được!"

Mặc dù hắn cảm thấy Lâm Tiêu Tiêu có hơi phá của, nhưng mà tư duy của fan não tàn người thường chắc chắn không thể lý giải được, vì vậy Hạ Phi chỉ có thể yên lặng không nói gì.

Giải quyết xong "chính sự" của Lâm Tiêu Tiêu, đến lượt "đại sự" của Hạ Phi.

Từ đây đi bộ đến nhà Lâm Tiêu Tiêu không xa, mất khoảng nửa tiếng.

Hạ Phi ngày hôm nay mới chân chính được trải nghiệm sự vô dụng của thể chất cấp F. Mới đi hơn mười phút hắn đã bắt đầu thở hổn hển, đến khi tới được cửa nhà Lâm Tiêu Tiêu, Hạ Phi hai chân run lẩy bẩy, chỉ muốn quỳ xuống luôn.

Lâm Tiêu Tiêu dở khóc dở cười lôi Hạ Phi vào nhà, đưa cho hắn một cốc nước lạnh.

Hạ Phi chân mỏi tay run, suýt nữa làm rơi luôn cả cốc.

Lâm Tiêu Tiêu đành phải hầu hạ hắn uống hai ngụm.

Hạ Phi khóc không ra nước mắt, cảm thấy bản thân bây giờ y như bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo giai đoạn cuối. Hắn so sánh một chút với kiếp trước, thể chất cấp F chắc là loại bệnh tật đầy mình, cấp E là loại sức khỏe kém, cấp D mới có thể xem là người bình thường.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lâm Tiêu Tiêu dẫn Hạ Phi đi gặp vị đại sư kia.

Nhà của đại sư ở ngay sau nhà Lâm Tiêu Tiêu, Lâm Tiêu Tiêu kỳ nghỉ ở nhà thỉnh thoảng lại thấy đại sư dắt cho đi dạo, con chó ngốc kia cũng rất thích Lâm Tiêu Tiêu, lâu dần liền thân quen luôn.

Lâm Tiêu Tiêu gõ vài tiếng, rất nhanh đã có người ra mở cửa.

Mở cửa là một lão đầu hơn 60 tuổi, nét mặt nghiêm nghị, Hạ Phi lần đầu tiên gặp mặt, lại khó giải thích được cảm thấy lão đầu nhìn có hơi quen mắt.

Lão đầu vừa nhìn thấy Lâm Tiêu Tiêu nét mặt liền ôn hòa hơn nhiều, nhiệt tình dẫn bọn họ vào nhà.

Chỉ nghe một tiếng chó sủa vang lên, Lâm Tiêu Tiêu lập tức bị một quái vật khổng lồ nhào tới.

Hạ Phi lùi về sau hai bước, trông thấy một bóng người cao to đi theo sau "quái vật khổng lồ". Sau khi nhìn rõ mặt mũi đối phương, vẻ mặt hắn lập tức cứng đờ.

Giang Giang Giang Giang thiếu tướng?!!!

Anh ta không phải đã chết rồi sao?!!!

24. Chương 24: Đề Tài Nóng Nhất Tinh Bác (2)

Hạ Phi nhớ kiếp trước có xem qua một bộ phim, nữ chính bởi vì bị ngấm chất CPH4 vào cơ thể, có siêu năng lực, kết thúc phim, cô ấy nhắn cho nam chính một tin nhắn —— I'm everywhere1.

Bây giờ Giang thiếu tướng khiến cho Hạ Phi có cảm giác y như thế!

Tôi ở khắp mọi nơi!

Lần này Hạ Phi không say, hắn sẽ không ngu xuẩn cho rằng đối phương là hồn ma hay cương thi, hắn chỉ cảm thấy cuộc đời thật thối nát —— hắn luôn đinh ninh là chồng mình chết rồi, bây giờ người quay về tức là hắn thật sự đúng nghĩa là phải gả cho một người đàn ông!

Hạ Phi cả người đều không ổn.

Giang Thành Khải nhìn thấy Hạ Phi cũng vô cùng kinh ngạc.

Y tối hôm qua mới ép hỏi ra được nguyên nhân Nữ hoàng âm mưu gài bẫy mình từ miệng Lawson, cho nên hôm nay đến nhà Phổ Nhạc đại sư để tìm kiếm đáp án chính xác.

Phổ Nhạc đại sư tên đầy đủ là Al Phổ Nhạc, là đệ tử ngoại môn có cấp bậc cao nhất trong số các dệt mộng sư của phái Al, đồng thời ông cũng là thầy của Hạ Kỳ – người từng là dệt mộng sư mạnh nhất Liên bang kiêm tình nhân của Nữ hoàng. Sở dĩ nói là đã từng, bởi vì Hạ Kỳ 19 năm trước trong trận đối chiến với tinh hệ Jale của Đế quốc đã bị Đế quốc bắt làm tù binh, từ đó đến giờ không có tung tích, tám chín phần mười là đã chết.

Thượng tá Lawson trước đây là bạn học của Hạ Kỳ, ít nhiều biết được quan hệ giữa Hạ Kỳ và Nữ hoàng. Theo Lawson từng nói, Nữ hoàng cùng chồng hiện tại tình cảm không gắn bó, bà ta cho rằng Hạ Kỳ 19 năm trước bị Đế quốc bắt là do Giang gia ngáng chân. Hơn nữa ba đứa con của Giang gia đều là C, lại đều mang huyết thống hoàng tộc, thù mới hận cũ gộp lại, Nữ hoàng quyết định ra tay với Giang Thành Khải.

Đối với lời giải thích này, Giang Thành Khải không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin hoàn toàn.

Vương vị hiện tại đích xác vốn không thuộc về Nữ hoàng, tinh thể gia truyền của hoàng gia năm năm trước đột nhiên mất tích, càng khẳng định Nữ hoàng này không phải là ứng cử viên của chức vị này. Bí mật này cũng chỉ có người trong hoàng tộc mới biết, dù sao đất nước vẫn cần một vị lãnh tụ, cho nên Nữ hoàng vẫn là Nữ hoàng.

Thế nhưng người kinh ngạc lại không chỉ có Hạ Phi và Giang Thành Khải.

Lâm Tiêu Tiêu đang bị chó của đại sư đè ngửa trên đất, trực tiếp rống lên: "Giang thiếu tướng?!"

Giang Thành Khải khẽ mỉm cười: "Xin chào."

Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt: "Ngài chưa chết sao?"

"…" Giang thiếu tướng nụ cười cứng đờ, "Đến quỷ môn quan thì quay lại, hôm nay vừa trở về, tôi đang chuẩn bị về gặp người nhà, gặp cả vợ tôi nữa." Y rất có thâm ý nhìn về phía Hạ Phi một cái.

Hạ Phi: "…"

Lâm Tiêu Tiêu lúc này mới nhớ ra quan hệ của bạn cùng phòng với Giang thiếu tướng, đẩy con chó ngốc ra, chạy đến chỗ Hạ Phi đẩy hắn về phía Giang thiếu tướng, "Giang thiếu tướng, vợ mới cưới của ngài đây!"

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi, trong mắt đều là ý cười: "Tôi biết."

"…" Hạ Phi bị y nhìn đến cả người đều cứng ngắc.

"Đúng đúng" Lâm Tiêu Tiêu gãi đầu, "Giang thiếu tướng để ý Phi Phi như thế, mới về đã xem ảnh cậu ấy rồi."

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi không chớp mắt: "Đúng vậy."

Hạ Phi: "…"

Làm ơn đừng nhìn chằm chằm nữa, bị nhìn đến chân cũng nhuyễn luôn rồi!

Lâm Tiêu Tiêu tuy rằng bình thường hơi tiện, nhưng vẫn rất có nhãn lực, vừa nhìn ánh mắt của Giang thiếu tướng đã biết Giang thiếu tướng đối với người "vợ" này có bao nhiêu hài lòng, một tay dắt chó ngố,

một tay đẩy Phổ Nhạc đại sư đi vào phòng trong.

Phổ Nhạc đại sư nhìn nhìn bên này lại nhìn nhìn bên kia, đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào Hạ Phi: "A! Đây không phải là vợ cậu sao?"

"Được rồi được rồi," Lâm Tiêu Tiêu lôi kéo ông, "Cho nên chúng ta đừng tiếp tục quấy rầy bọn họ tiểu biệt thắng tân hôn nữa."

Phổ Nhạc đại sư lập tức che miệng, chỉ sợ làm ồn đến vợ chồng nhà kia, rất ngoan ngoãn đi vào trong.

Hạ Phi: "…"

Tiểu biệt cái đầu mấy người ấy! Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt có được hay không!

Hạ Phi muốn đuổi theo bọn họ đi vào trong, Lâm Tiêu Tiêu đã nhanh tay kéo đại sư trốn vào phòng ngủ, bỏ lại Giang Thành Khải cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

Bầu không khí nhất thời cực kỳ lúng túng.

Mặc dù Giang thiếu tướng không nhìn thấy biểu tình trên mặt Hạ Phi, nhưng y có thể cảm giác được tâm tình của đối phương lúc này —— cực kỳ bi tráng.

Giang Thành Khải không nhịn được hỏi: "Cậu rất ghét tôi sao?"

Hạ Phi cả kinh, lùi về sau hai bước.

Giang Thành Khải: "…" Quả nhiên là rất ghét y.

Giang Thành Khải sống đến từng này tuổi, làm nam thần liên bang cũng khoảng mười năm, vẫn là lần đầu tiên bị người ta ghét bỏ thẳng mặt như thế, có hơi bị tổn thương. Nhưng giáo dưỡng tốt đẹp khiến y vẫn duy trì mỉm cười, tiếp tục nói: "Tôi biết phải gả cho một 'người chết' như tôi là làm khổ cậu, cho nên tôi tôn trọng nguyện vọng của cậu, nếu như cậu muốn ly hôn, tôi sẽ không ngăn cản."

Hạ Phi không nhịn được nói: "Đây mới là mục đích thực sự của anh đúng không?"

Giang Thành Khải: "???"

Hạ Phi nói: "Cưới phải một worker vô dụng như tôi, có lẽ là nét bút hỏng lớn nhất trong cuộc đời của Giang thiếu tướng phải không."

Giang Thành Khải dở khóc dở cười: “Sao cậu lại nghĩ thế, tuy rằng hôn ước của chúng ta nằm ngoài dự liệu của tôi, nhưng tôi tuyệt đối không phải loại người lợi dụng người khác xong là tàn nhẫn vứt bỏ, tôi không vô tình như thế.”

Hạ Phi cau mày nói: “Lẽ nào anh thật sự muốn cùng một người xa lạ như tôi chung sống? Hoàn toàn không biết gì về nhau, không biết cách sống, hứng thú, ham muốn của đối phương thì ở chung như thế nào?”

“Những thứ cậu nói, tôi nghĩ là tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng” Giang Thành Khải nói, “Huống hồ, hai chúng ta cũng không thể tính là xa lạ.”

Hạ Phi kinh ngạc: “Cái gì?”

Giang Thành Khải cười: “Ít nhất tôi biết cậu làm cơm ăn rất ngon.”

Hạ Phi: “…”

“Cậu và Giang Thành Điềm không hợp nhau, luôn đấu khẩu, cậu còn cướp cơm của nó.”

“…”

Hạ Phi không thể tin nhìn y chằm chằm, nhìn nửa ngày, đột nhiên bước đến ghé sát vào cổ Giang Thành Khải dùng sức hít một hơi, sau đó lập tức lùi lại hai bước, hít vào một ngụm khí lạnh.

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi lắp bắp: “Anh anh anh…”

Giang Thành Khải: “Tôi làm sao?”

Hạ Phi hú lên quái dị: “Anh là Jason!”

Giang Thành Khải mỉm cười: “Nhận ra rồi?”

Hạ Phi nói: “Đương nhiên, cái loại nước hoa mùi kỳ quái này chỉ có mỗi trên người anh có!”

“…” Giang Thành Khải ngửi ngửi tay áo của mình, nghi ngờ nói, “Tôi không dùng nước hoa.”

“Chắc chắn có.” Hạ Phi chém đinh chặt sắt nói. Hắn đi đến trước mặt y, túm lấy cánh tay ngửi ngửi một

chút, giống như vẫn chưa đủ, lại ngửi dọc lên trên, hai bả vai và trước ngực đều ngửi hết một lượt, hít hít một lúc phát hiện trên mặt và sau tai là mùi thơm nồng nhất.

Hạ Phi đột nhiên dừng lại: "…"

Giang Thành Khải: "…"

"Phi Phi, Giang thiếu tướng, hai người… Ối mẹ ơi!" Lâm Tiêu Tiêu vừa thò đầu ra lập tức che mặt lại, "Thật xin lỗi tôi cái gì cũng không nhìn thấy!" Sau đó rầm một tiếng vội vàng đóng cửa phòng lại.

"…"

Hạ Phi giống như bị điện giật văng ra, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Giang Thành Khải nghiêng đầu nín cười.

Hạ Phi thẹn quá hóa giận: "Cười cái rắm ấy, lúc trước anh trở về sao không nói cho tôi biết? Đóng giả thành người khác đùa giỡn tôi vui lắm à?"

"Lúc đó không tiện," Giang Thành Khải nói, "Hơn nữa tôi cũng từng thử giải thích với cậu rồi, nhưng rõ ràng là tự cậu vừa nhìn thấy mặt tôi đã khóc lóc bảo tôi tha cho cậu đi."

Hạ Phi: "…"

---

(1): Phim "*Lucy*" (2014) của đạo diễn Luc Besson, do Scarlett Johansson đóng vai chính.

25. Chương 25: Đề Tài Nóng Nhất Tinh Bác (3)

Hạ Phi cẩn thận nghĩ kỹ lại, hình như đúng là hắn có như vậy thật.

Nhưng mà lúc đó hắn đang say có được không! Giang thiếu tướng chọn lúc nào không chọn lại cố tình chọn lúc hắn uống say mà chìa mặt ra, rõ ràng biết hắn sợ ma!… Ờm, hình như Giang thiếu tướng không biết hắn sợ ma.

Hạ Phi không nhịn được lườm y một cái.

Giang Thành Khải bật cười lắc đầu.

Rõ ràng tuổi tác cũng chẳng chênh bao nhiêu, đối phương lại cố tình đối xử với mình như một đứa trẻ con ấu trĩ, Hạ Phi bĩu môi, khẽ hừ một tiếng: "Này, thế theo ý anh thì chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục duy trì tình trạng như bây giờ sao?"

"Tại sao lại không?" Giang Thành Khải nói, "Dù sao cả tôi và cậu đều không có người yêu, so với việc kéo nhau đi ly hôn khiến người ta chê cười, không bằng cứ tiếp tục như thế này, tôi tin chúng ta có thể chung sống với nhau rất tốt."

Hạ Phi cứng họng, không biết phải nói gì.

Thật ra nếu như Giang thiếu tướng không chủ động từ chối, chính hắn cũng không thể đưa ra yêu cầu ly hôn, dù sao ở Liên bang này vẫn có một đống người đang nhìn chằm chằm vào cuộc hôn nhân của bọn họ.

Giang Thành Khải thấy hắn không nói lời nào, lại hỏi: "Cậu không muốn?"

Hạ Phi rất trực tiếp: "Đúng."

Giang Thành Khải cũng không tức giận, chỉ nói: "Cho dù cậu không muốn, hai chúng ta hiện tại ly hôn, nhưng nếu như sau bảy năm cậu vẫn không tìm được người thích hợp để kết hôn, cậu nghiễm nhiên sẽ lại trở thành vợ hợp pháp của tôi."

Hạ Phi nói: "Chuyện của bảy năm sau ai có thể nói chắc, nếu như tôi đã sớm kết hôn rồi, lẽ nào anh muốn bắt tôi ly hôn?"

Giang Thành Khải nhún vai: "Tôi đương nhiên không thể làm thế, đến lúc đó tôi chỉ có thể đến kho gen tiến hành ghép gen thôi."

Hạ Phi nói: "Như vậy được rồi, chúng ta ngày mai lập tức ly hôn đi."

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải biểu tình tan nát cõi lòng nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi hai tay khoanh trước ngực, hoảng sợ nói: "Này này này, anh đừng có nói anh vừa nhìn thấy tôi đã nhất kiến chung tình đấy nhé. Mặc dù tôi rất đẹp trai, nhưng tôi không chấp nhận tình cảm của anh đâu."

"…" Giang Thành Khải bất đắc dĩ nói, "Cũng không đến mức như thế. Nhưng nếu như cậu thật sự ghét tôi đến thế, như vậy cũng tốt, tôi sẽ đồng ý chuyện ly hôn."

Hạ Phi lập tức vui vẻ ra mặt: “Vậy chúng ta lúc nào đi làm thủ tục ly hôn?”

“…” Giang Thành Khải lông mày giật giật, “Cậu gấp như thế? Không thể chờ được nữa?”

Hạ Phi nói: “Đương nhiên.” Đỡ cho đêm dài lắm mộng.

Giang Thành Khải đè xuống khó chịu trong lòng, nghĩ một chút, nói: “Vậy trước tiên phải nói với mẹ một tiếng, tiền trảm hậu tấu mẹ sẽ rất đau lòng.”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải nói: “Làm sao thế?”

Hạ Phi lắp bắp: “Tôi thế mà quên mất mẹ.”

Giang Thành Khải: “?”

Hạ Phi che mặt: “Làm sao bây giờ, không thể nói với mẹ được.”

Giang Thành Khải trong lòng rất muốn cười, trên mặt lại bất động thanh sắc: “Chẳng phải cậu muốn ly hôn sao?”

Hạ Phi xấu hổ nói: “Nhưng mẹ rất tốt với tôi, tôi không muốn mẹ đau lòng.”

Giang Thành Khải kiên nhẫn hỏi: “Vậy cậu muốn thế nào?”

Hạ Phi chậm rì rì nói: “Nếu không… Chúng ta tạm hoãn việc này lại?”

Giang Thành Khải nhịn cười: “Được.”

“Cái này, làm phiền một chút,” Lâm Tiêu Tiêu yếu ớt chen đầu ra khỏi khe cửa, “Không phải tôi cố ý muốn ngăn cản hai người liếc mắt đưa tình đâu, nhưng tôi thật sự có việc cần tìm Phi Phi.”

Hạ Phi thò tay rút cái bút trong túi ném về phía cậu ta: “Có cậu mới liếc mắt đưa tình!”

Lâm Tiêu Tiêu nhanh nhẹn tránh thoát: “Được rồi, được rồi, hai người không liếc mắt đưa tình được chưa, tôi vừa nói chuyện với đại sư rồi, ông ấy đồng ý dẫn mối cho cậu.”

Giang Thành Khải hiếu kỳ: “Dẫn mối cái gì?”

Hạ Phi vừa nhìn mồm Lâm Tiêu Tiêu há ra đã cảm thấy đại sự không ổn, lại thò tay vào túi túm đại một thứ ném thẳng về phía cậu ta, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được Lâm Tiêu Tiêu miệng rộng: “Là dẫn mối mua nguyên liệu thẻ, Phi Phi muốn làm dệt mộng sư.”

Giang Thành Khải kinh ngạc nhìn về phía Hạ Phi: “Cậu muốn làm dệt mộng sư? Tinh thần lực của cậu thế nào?”

Hạ Phi hàm hồ nói: “Chưa kiểm tra, nhưng tôi muốn thử, cũng không chắc có thể thành công.”

“Nhất định có thể thành công, tôi tin tưởng cậu Phi Phi,” Lâm Tiêu Tiêu xen mồm, sau đó sờ sờ trán, “Nhưng mà lúc nãy cậu lấy cái gì ném tôi đấy? Rất mềm, không đau chút nào.”

Hạ Phi và Giang Thành Khải đồng loạt dời tầm mắt xuống bên chân Lâm Tiêu Tiêu: “…”

Cục bông màu xanh nhạt xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi dưới đất, mở ra hai cánh ngắn ngủn, cực kỳ ủy khuất “Chíp!” “Chíp!” hai tiếng. Tự dưng bị ném bay!

Hạ Phi: “…”

Hắn lập tức chạy đến nhặt cục bông lên ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt vuốt lông cho nó.

Lâm Tiêu Tiêu nhìn hai tay Hạ Phi trống không, nghi ngờ hỏi: “Cậu đang làm gì thế hả?”

Giang Thành Khải khẽ nhíu mày, có chút không xác định: “Chẳng lẽ đây là bàn linh của cậu? Không phải cậu là worker sao?”

Hạ Phi lén lút co vai lại, cười khan nói: “Anh nói linh tinh gì thế, cái này rõ ràng là đồ chơi mà.”

Đáp lại lời hắn, cục bông “Chíp ——” một tiếng thật dài…

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải nhìn vẻ mặt kinh hoảng của hắn, đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại lúc trước của hai người —— người nào lại đem con mình ngụy trang từ partner thành worker. Lẽ nào Hạ Phi thật sự là partner?

Giang Thành Khải ánh mắt nhìn về phía Hạ Phi nhất thời cực kỳ phức tạp.

Mặc dù y không để ý đến chuyện thân phận thực sự của Hạ Phi là gì, nhưng nếu dính dáng đến quá nhiều vấn đề nhạy cảm thì cũng vô cùng phiền toái. Đặc biệt là một partner ngụy trang thành worker, nếu như chuyện này bị lộ ra, Hạ Phi rất có thể sẽ bị cưỡng chế đưa vào học viện tháp ngà. Mà với tính cách của Hạ Phi chắc chắn sẽ không chấp nhận sống một cuộc sống theo kiểu giam cầm như thế.

Vì vậy Giang Thành Khải cũng rất tri kỷ không nói thêm gì nữa.

Hạ Phi nhìn trộm Giang Thành Khải vài lần, thấy y không có ý định tiếp tục đề tài kia, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lén lút đem cục bông nhét vào trong túi, hỏi Lâm Tiêu Tiêu: "Việc kia, đại sư nói thế nào?"

Lâm Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn đi nhìn lại hai người trước mặt, nói: "Ông ấy rất ủng hộ cậu, đồng ý làm trung gian cung cấp nguyên liệu thẻ giá rẻ, có thể được chiết khấu, nhưng phải trả thù lao."

"Đương nhiên rồi." Hạ Phi gật đầu, sau đó đau xót nhớ ra tiền hắn tiêu bây giờ đều là Giang phu nhân cho, nhanh chóng gạt bỏ ý định ly hôn trong đầu.

Giang phu nhân tốt với hắn như thế, nếu không…sinh cho Giang gia một đứa bé rồi lại tính tiếp chuyện ly hôn?

Được, cứ quyết định thế đi.

Giang thiếu tướng yên lặng đứng bên cạnh Hạ Phi, hoàn toàn không biết việc mình sắp có một đứa con đã được quyết định xong.

Sau khi nói chuyện đôi ba câu với Phổ Nhạc đại sư, xin chỉ giáo một ít tri thức nhập môn, Hạ Phi cùng Lâm Tiêu Tiêu rời khỏi nhà đại sư. Lúc gần đi, hắn còn bị Giang thiếu tướng ép buộc trao đổi phương thức liên lạc.

Lúc về đến trường, trời đã xẩm tối.

Hạ Phi chui qua lỗ chó bò vào trong, vừa mới đứng lên, đã đối diện với hai cặp mắt.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm: "…"

Bello: "…"

Lâm Tiêu Tiêu ở đằng sau vỗ mông Hạ Phi: "Cậu tránh ra một tí xem nào, đừng có cản đường tôi."

Hạ Phi yên lặng nhích sang bên cạnh.

Vì vậy Lâm Tiêu Tiêu lập tức cũng hóa đá: "…"

Lâm Tiêu Tiêu là người đầu tiên phản ứng lại, cười ha ha nói: "Đại Tinh, Nhị Tinh, thật là trùng hợp."

Giang Thành Điềm và Bello: "…"

Hạ Phi đạp cậu ta một cái, "Cái xưng hô quỷ quái gì thế hả, khó nghe muốn chết."

Lâm Tiêu Tiêu ngoan ngoãn đổi giọng: "Giang học trưởng, Bello học trưởng, thật là trùng hợp."

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm cau mày: "Sao hai người lại ở chỗ này?"

Bello mỉm cười: "Chắc là trốn học."

Lâm Tiêu Tiêu ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Đúng thế, thật trùng hợp lại bị học trưởng bắt gặp."

Hạ Phi nhờ vào sự che chắn của thiết bị hỗ trợ trên mặt, không kiêng dè đánh giá Bello từ đầu đến chân, tuy lúc trước có gặp vài lần, nhưng lần nào hắn cũng cảm thấy người này rất giả tạo, nụ cười chuẩn mực kia giống như một tấm mặt nạ, dường như đối với ai cũng như vậy, đối với bất cứ người nào cũng sẽ không tức giận, một kẻ giả tạo như thế, thật không hiểu nổi nguyên chủ coi trọng tên này ở điểm nào.

Đem ra so sánh, nụ cười của Giang thiếu tướng chân thành hơn nhiều.

… Hử? Sao lại đột nhiên nghĩ đến Giang thiếu tướng rồi?

Hạ Phi lắc lắc đầu, đem ý nghĩ kỳ quái vừa xuất hiện vứt ra khỏi óc.

Bello mỉm cười nhìn về phía hắn: "Sao lại lắc đầu?"

Hạ Phi dừng lại, "Không có gì, trên đầu có sâu."

Bello mỉm cười không nói, cũng chẳng biết có chấp nhận cái lý do quái quỷ này không.

Hạ Phi không muốn tiếp tục cùng người này nói chuyện, kiếm cớ nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi và Tiêu Tiêu còn phải làm bài tập, xin phép đi trước."

Lâm Tiêu Tiêu yếu ớt nói: "Chúng ta không…" có bài tập.

Ba chữ cuối còn chưa nói ra đã bị Hạ Phi trừng cho nuốt ngược vào trong.

Bello cười nói: "Vậy cũng tốt, không làm phiền hai người nữa."

Hạ Phi gật đầu, kéo Lâm Tiêu Tiêu đi.

Cục bông đúng lúc này đột nhiên lại thò đầu ra khỏi túi Hạ Phi, còn "Chíp" một tiếng.

Hạ Phi nghĩ hai người kia chắc cũng không nhìn thấy nó nên cũng không để ý lắm, nhưng không biết có phải là ảo giác của hắn không, Hạ Phi luôn cảm thấy tầm mắt Bello như có như không liếc qua miệng túi của hắn chỗ cục bông thò đầu ra, giống như người này có thể nhìn thấy cục bông.

Chẳng phải captain chỉ có sau khi kết hợp với người phù hợp mới có thể nhìn thấy tất cả bàn linh sao?

… Khoan đã.

Giang thiếu tướng hình như cũng nhìn thấy bàn linh của hắn.

Hạ Phi: "…"

26. Chương 26: Kiểm Tra Tinh Thần Lực

Hạ Phi tự cho là đã phát hiện được bí mật của Giang thiếu tướng, kích động tới mức lúc về đến phòng ngủ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Mặc dù bản thân hắn cũng đã không còn là xử nam, thực ra Hạ Phi cũng không phải là phản cảm gì. Hắn chỉ cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, ở Thôn Nha Tinh hầu hết khi kết hôn đều chọn người phù hợp với mình làm vợ chồng, chỉ khi nào không thể tìm được người phù hợp mới tự do kết hôn hoặc đến kho gen tiến hành ghép đôi.

Vậy trường hợp của Giang thiếu tướng là sao?

Giữa Giang Thành Khải và người phù hợp đã xảy ra chuyện gì, tại sao không cùng người đó kết hôn mà lại muốn cưới một người ngoài cuộc như hắn?

Sự nghi ngờ này kéo dài đến hơn một tuần vẫn không có lời giải đáp.

Trong mấy ngày này, ngoại trừ thời gian lên lớp, những lúc rảnh rỗi Hạ Phi lại dựa theo phương pháp Phổ Nhạc đại sư đã dạy để huấn luyện củng cố tinh thần lực. Phương pháp củng cố tinh thần lực tốt nhất chính là sử dụng nó liên tục, mà Hạ Phi cũng tìm được cách thức huấn luyện rất phù hợp với bản thân —— đối chiến cơ giáp.

Mặc dù thể chất của hắn chỉ có cấp F, đối chiến quá nhiều sẽ dẫn đến cứng cơ, không cử động được, nhưng hắn còn có thuốc cường lực siêu cấp cục bông Lam Hồ điểu mà! Thuốc cường lực của người ta là loại dùng một lần hết tác dụng, hắn ngược lại sau khi tinh thần lực được củng cố lại có thể dùng tinh thần lực nuôi lớn cục bông. Một vòng tuần hoàn vô hạn như thế, cộng thêm tốc độ tay thần sầu kiếp trước luyện được, Hạ Phi cơ bản mỗi ngày đều có thể đánh khoảng hai, ba mươi trận, đập nát đầu năm, sáu cái cơ giáp, quả thật là sảng khoái đến không thể sảng khoái hơn.

Chỉ trong vẻn vẹn một tuần, Hạ Phi đã quang vinh lọt vào bảng xếp hạng người mới triển vọng trong tuần và bảng tổng sắp chung.

Toàn bộ giới cơ giáp đều biết đến một tên lính mới như hắc mã đột nhiên xuất hiện, là một gia hỏa thích đeo kính râm, tên là Phi thiên , không ai biết rõ thân phận của người này, bởi vì người này vừa đánh xong đã chạy mất hút, y như trốn nợ.

Những chuyện này Hạ Phi hoàn toàn không biết, bởi vì lúc này hắn đang xếp hàng trong đại sảnh chờ kiểm tra tinh thần lực, hứng chịu ánh mắt săm soi của mọi người xung quanh —— người duy nhất không săm soi hắn chắc chỉ có mỗi Lâm Tiêu Tiêu.

Ánh mắt lập lòe của bọn họ giống như đang nói —— cái tên vô dụng như cậu tinh thần lực nhất định cũng cực kỳ vô dụng, bọn tôi chờ xem kịch vui! Loại như cậu cực kỳ không xứng với Giang thiếu tướng!

Hạ Phi mặc dù đã thông qua bách khoa toàn thứ biết được cấp độ tinh thần lực của mình nên cũng không lo lắng gì, thế nhưng cho dù là ai đi chăng nữa bị nhiều người nhìn chằm chằm như thế cũng đều cảm thấy khó chịu, mà thiểu số không thắng nổi đa số, Hạ Phi chỉ có thể ở trong lòng yên lặng niệm Tam tự kinh.

Có tổng cộng mười phòng kiểm tra, Hạ Phi đợi gần năm lượt mới đến lượt hắn.

Hạ Phi cố gắng không chú ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, hắn và Lâm Tiêu Tiêu liếc nhìn nhau, dùng ánh mắt khích lệ đối phương, sau đó ngẩng cao đầu đi vào phòng kiểm tra. Hạ Phi nhất định phải đem toàn lực xuất kích, dọa chết đám người ngu xuẩn kia! Run rẩy đi những kẻ phi nhân loại!

Đi vào phòng kiểm tra, trong phòng đơn giản hơn so với Hạ Phi tưởng tượng rất nhiều, chỉ có một bàn điều khiển và một cái ghế dựa, phía trên ghế treo lơ lửng một thiết bị bảo hộ trông gần giống như lồng ủ tóc

trong tiệm cắt tóc.

Trong phòng có một giảng viên chuyên về tinh thần lực, là người phụ trách tiến hành kiểm tra tinh thần lực.

Trong tay giảng viên phụ trách tiến hành kiểm tra đều có thông tin của học viên, giảng viên này cũng như vậy. Giảng viên vừa nhìn thấy tư liệu của Hạ Phi ghi thể chất cấp F liền nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, thế nhưng Hạ Phi có thể nhìn ra ý tứ trong mắt người này, giảng viên này không coi trọng hắn.

Hạ Phi bĩu môi, dựa theo chỉ dẫn ngồi vào máy kiểm tra.

Kiểm tra tinh thần lực tổng cộng chia làm ba phần —— tìm kiếm, công kích, mở rộng.

Hạ Phi tháo máy hỗ trợ, đội vào thiết bị bảo hộ, nhanh chóng tiến vào không gian ảo.

Phần đầu tiên là tìm kiếm, kiểm tra độ chính xác. Trong không gian ảo sẽ xuất hiện những kết nối ý thức được đánh ký hiệu ngẫu nhiên, người tham gia kiểm tra trong thời gian quy định phải nhanh chóng tìm ra đúng kết nối ý thức đã được ký hiệu. Cấp độ tăng lên, số lượng kết nối ý thức xuất hiện cũng nhiều hơn, tìm ra được kết nối ý thức mang ký hiệu lại càng khó khăn hơn. Nếu thất bại ở cấp độ nào, kiểm tra sẽ tự động kết thúc, đồng thời hệ thống sẽ cho ra kết quả cấp bậc tinh thần lực.

Phần thứ hai là công kích, kiểm tra sức chịu đựng. Trong không gian ảo sẽ liên tục xuất hiện các điểm sáng, số lượng điểm sáng sẽ tăng lên theo thời gian, yêu cầu kiểm tra là xác định tối đa số lượng điểm sáng mà người tham gia kiểm tra có khả năng tấn công, phần này không tính thời gian, cứ tiến hành đến khi nào người tham gia kiểm tra không chịu được nữa mới dừng.

Phần thứ ba là mở rộng, kiểm tra chất lượng. Trong không gian ảo sẽ xuất hiện một phần phối cảnh, người tham gia kiểm tra phải dùng tinh thần lực của bản thân để mở rộng phối cảnh càng sâu càng tốt, đến khi nào đến tầng sâu nhất không thể mở rộng được nữa mới dừng.

Hạ Phi tiến hành phần thứ nhất vô cùng thuận lợi, các kết nối ý thức lộn xộn trong đầu hắn nhanh chóng được tách ra, từng cái từng cái được sắp xếp cẩn thận, kết nối ý thức mang ký hiệu cũng theo đó mà xuất hiện rất nhanh, giống như thả một hạt vừng đen vào một bát gạo trắng, chỉ cần tùy tiện sờ một chút đã có thể nhặt riêng ra. Mặc dù về sau số lượng kết nối ý thức tăng lên, Hạ Phi cũng chỉ mất thêm một giây để suy xét. Nếu không phải đột nhiên bị đau bụng làm rối loạn tiết tấu, khiến hắn bỏ lỡ vài kết nối ý thức, Hạ Phi cảm thấy có lẽ hắn vẫn còn có thể tiếp tục lên cấp độ cao hơn.

Hắn không tháo thiết bị bảo hộ, trực tiếp tiến hành phần hai, vậy nên cũng không thấy được ánh mắt hoảng sợ của giảng viên giám sát kiểm tra.

Phần thứ hai là tấn công điểm sáng, cũng không có vấn đề gì, Hạ Phi cảm thấy chơi cái này so với đánh CS kiếp trước dễ hơn nhiều, càng đánh càng hăng, nhưng cuối cùng vẫn bị cơn đau bụng làm ảnh hưởng.

Mẹ nó, đừng nói là ăn phải đồ hỏng gì đấy nhé?

Cũng tại hắn quá lười, ăn đồ ăn trường phát cho, mỗi tầng ký túc xá đều có một phòng bếp nhỏ, xem ra sau này vẫn phải tự mình động thủ thì mới mong ăn no mặc ấm được.

Hai lần kiểm tra đều bị cái bụng này phá đám, có còn muốn chọt mù mắt chó đám người phi nhân loại kia nữa hay không…

Lúc Hạ Phi còn đang nghĩ linh tinh, phần thứ ba đã bắt đầu.

Đây là một mảnh đất hoang mênh mông bát ngát, Hạ Phi cảm thấy bản thân có thể nhìn thấy toàn bộ vùng đất này, một ngọn cỏ cũng không có. Hắn bắt đầu đi về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh, không khí xung quanh cũng dần biến đổi. Đất hoang dần dần biến mất, đập vào mắt là một thảo nguyên xanh ngắt, Hạ Phi tiếp tục đi về phía trước…

Giảng viên giám sát ngồi trước máy kiểm tra, nhìn con số trên màn hình không ngừng tăng lên, cả người đều không ổn. Người học viên này cấp bậc tinh thần lực đã vượt qua cấp A, đang gần đến cấp S… Không đúng, đã đạt đến cấp S rồi!

Một worker thể chất cấp F sao lại có tinh thần lực cấp S!

Giảng viên dùng sức cắn ngón tay, đang định tiếp tục quan sát, đột nhiên phát hiện thiết bị bảo hộ trên đầu Hạ Phi bốc khói.

Máy quá tải, không chịu nổi tinh thần lực của người tham gia kiểm tra!

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu giảng viên. Giảng viên cố ngăn cảm giác kinh hãi trong lòng, vội vàng tiến đến muốn đánh thức Hạ Phi, chẳng may máy móc xảy ra vấn đề trục trặc, Hạ Phi nhất định sẽ bị thương rất nặng!

Chỉ có điều tay của giảng viên vừa chạm vào tay Hạ Phi, ý thức đã bị cuốn vào một vòng xoáy.

…

Hạ Phi không biết đã đi bao lâu, nhìn qua rất nhiều cảnh tượng khác nhau, hắn bắt đầu cảm thấy buồn chán.

Nhưng hắn không dừng lại, bởi vì kiểm tra vẫn chưa kết thúc, hắn vẫn đang chờ cơ hội chọt mù mắt chó của quần chúng, cho nên nhất định phải cố gắng nỗ lực!

Hắn vừa nghĩ như thế, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, không còn là phối cảnh thiên nhiên nhàm chán nữa, mà là một căn phòng nhỏ cũ nát.

Hạ Phi phát hiện bản thân đang đứng trong góc phòng, dùng góc độ của một người xem mà quan sát.

Giữa căn phòng có một đôi vợ chồng đang cãi vã kịch liệt, nhặt được cái gì là ném vào đầu đối phương cái đấy, mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi quệt qua ống quần của Hạ Phi, Hạ Phi theo bản năng tránh đi, mới phát hiện bên cạnh mình còn có một bé trai đang ngồi xổm, gương mặt nhìn có hơi quen, cũng không nhớ ra đã gặp ở đâu rồi. Vẻ mặt bé trai tràn đầy sự sợ hãi và đau đớn, trên cánh tay và mắt cá chân đều có rất nhiều vết bầm tím cùng với vết xước còn đang chảy máu do bị mảnh vỡ đồ đạc văng trúng.

Hạ Phi vội vàng ngồi xuống, muốn hỏi xem bé trai có sao không, nhưng lúc duỗi tay ra bàn tay lại xuyên qua bả vai đối phương, hoàn toàn không thể chạm vào.

Lẽ nào đây cũng là một phần của bài kiểm tra?

Hạ Phi nhíu mày, một giây sau hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ đau đớn, tiếp theo đó là tiếng kêu thảm thiết của một người đàn ông, Hạ Phi đột ngột mở mắt.

Trước mắt hắn toàn một màu đen, trong mũi ngửi thấy mùi cháy khét.

Hạ Phi tháo thiết bị bảo hộ ra, đeo máy hỗ trợ thị lực thính lực vào, đã thấy giảng viên phụ trách kiểm tra ngã trên mặt đất, vẻ mặt nhăn nhó, bất tỉnh nhân sự. Gương mặt người này giống hệt bé trai Hạ Phi vừa gặp.

Cùng lúc đó, cửa phòng kiểm tra bị người bên ngoài dùng sức phá ra, một đám nhân viên công tác lập tức xông vào.

Hạ Phi há miệng, còn chưa kịp nói gì, đã cảm thấy bụng đau hơn gấp mười lần so với lúc nãy, ngã ngồi xuống ghế, hôn mê bất tỉnh.

27. Chương 27: Hạ Phi Có Rồi

"Số 298, số 298, tỉnh dậy đi."

Một giọng nữ ngọt ngào như phát thanh viên không ngừng vang lên bên tai hắn.

Hạ Phi lông mày giật giật, số 298? Cái quái gì thế… Chẳng lẽ hắn lại chết phát nữa, rồi lại trọng sinh đến thế giới khác?

“Số 298, tôi biết cậu tỉnh rồi, nhanh mở mắt ra.”

Hạ Phi không chịu nổi người này cứ lải nhải bên tai, cố gắng nâng mí mắt nặng trĩu lên.

Trước mặt hắn là một nữ y tá, dáng vẻ cũng ngọt ngào y như giọng nói, khoảng hai mươi tuổi, nhưng nét mặt thâm trầm kia lại cùng kỳ không tương xứng với vẻ ngoài ngọt ngào của cô ta.

Hạ Phi tìm kiếm trong trí nhớ ký ức về khuôn mặt xa lạ trước mắt, phát hiện ra bản thân thật sự đã từng gặp người này. Lúc nguyên chủ ký giấy đồng ý tham gia hoạt động thí nghiệm quỷ dị kia, nữ y tá này đứng sau lưng một lão đầu mặc áo blouse trắng, vẻ mặt lạnh lùng.

Nữ y tá này là người của tổ chức kia?

Hạ Phi hai mắt hơi trợn trừng, cực kỳ kinh hãi.

Việc nguyên chủ đồng ý tham gia thí nghiệm này hoàn toàn bảo mật, giấy cam kết đã ký cũng do phía tổ chức kia giữ toàn bộ, sau khi Hạ Phi tỉnh lại từng tìm thử để kiểm tra nhưng cũng không có mà tìm, kết quả bây giờ nữ y tá này lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Hạ Phi nhớ rõ mình bị ngất trong phòng kiểm tra ở trường, sao bây giờ lại bị đem đến chỗ tổ chức kia, lẽ nào trong trường cũng có người của bọn họ? Vậy việc hắn tham gia thí nghiệm kia có bị phát hiện không?

Hạ Phi tâm loạn như ma, vừa lo lắng bí mật bị tiết lộ, vừa phải đề phòng cảnh giác sợ đối phương lại tiêm thứ gì kì quái vào người mình.

Nữ y tá không để ý đến vẻ mặt xoắn xuýt của hắn, vừa cúi đầu viết gì đó vừa nói: “Mẫu thí nghiệm số 298, thai nhi phát triển ổn định.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi không thể tin nổi: “Cô vừa nói cái gì cơ?”

Nữ y tá ngẩng đầu lên, diện vô biểu tình nói: “Chúc mừng số 298, thai nhi trong người cậu phát triển vô cùng khỏe mạnh, đã được 17 ngày tuổi.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi gian nan nói: “Có thể nạo không?”

Y tá hơi sửng sốt, nhàn nhạt nói: “Có thể, nhưng không phải bây giờ.”

Hạ Phi: "…"

Nữ y tá nói: "Thời gian mang thai thông thường là nửa năm, tổng cộng là 26 tuần, phải đến khoảng tuần thứ 9, thứ 10 thai mới có thể hình thành đầy đủ các bộ phận, có thể kiểm tra tính hiệu quả của hormones trợ giúp mang thai mà tổ chức đang nghiên cứu. Đến lúc đó cho dù cậu có muốn giữ lại cái thai này, tổ chức cũng sẽ không cho phép."

Tuần thứ mười, hơn hai tháng nữa.

Mang thai 26 tuần ở đây có lẽ cũng tương đương như 40 tuần của con người, tuần thứ mười có lẽ bụng cũng không quá to, vẫn có thể che giấu được.

Hạ Phi liếc xéo nữ y tá, cái thai này bản thân hắn cũng chẳng muốn có đâu, nhưng bị một người lạ lạnh lùng gọi là mẫu thí nghiệm vẫn thấy cực kỳ khó chịu.

Nữ y tá thản nhiên nhìn lại hắn, "Cậu đừng mong có cơ hội nạo thai trước thời hạn, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ đại diện cho tổ chức tiến hành kiểm tra theo dõi cơ thể cậu hàng ngày. Nếu cậu dám manh động, cam kết đã ký giữa cậu và tổ chức sẽ vô hiệu, đến lúc đó nếu cậu có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến tổ chức."

Hạ Phi: "…" Cực kỳ đê tiện!

Mà thật ra hắn có định manh động đâu! Một người đàn ông tự đi nạo thai, cái hình ảnh này muốn bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

Cuối cùng dưới dâm uy của nữ y tá, Hạ Phi cực kỳ khuất nhục mà gật đầu.

Hắn trầm mặc một chút, chống tay ngồi dậy, "Vậy lúc nào tôi có thể trở về trường?"

Y tá kinh ngạc: "Đây là phòng y tế trong trường mà."

Hạ Phi: "…"

Nữ y tá vừa nói xong, cửa phòng bị gõ vài cái, một cái đầu từ ngoài cửa chen vào.

Hạ Phi rũ mắt: "Lâm Tiêu Tiêu?"

Lâm Tiêu Tiêu lách cả người vào trong phòng, cười ha ha nói: "Phi Phi à, đang nói chuyện gì với chị y tá thế?"

Y tá quay đầu lại, lập tức cười tươi như hoa, ánh sáng nhu hòa trên mặt chiếu cho Lâm Tiêu Tiêu run rẩy cả người.

"Cậu đưa bạn về đi, tình hình của cậu ấy tạm ổn rồi, sau khi trở về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nửa ngày thì không còn vấn đề gì nữa."

"Được… được." Lâm Tiêu Tiêu quả nhiên đã bị sắc đẹp tội lỗi mê hoặc, đỏ mặt mơ mơ hồ hồ gật đầu.

Hạ Phi: "…"

Lâm Tiêu Tiêu si ngốc nói: "Chị y tá, nên xưng hô với chị thế nào?"

Nữ y tá trên mặt duy trì nụ cười bất biến: "Cứ gọi tôi là Natalie."

Lâm Tiêu Tiêu hoa si nói: "Natalie, chị thật sự là một người tốt, chị xinh đẹp như thế, tâm địa nhất định cũng rất thiện lương."

Hạ Phi: "…" Mặt mũi đẹp đẽ tâm tính thiện lương ở chỗ nào?! Rốt cuộc là ở chỗ nào hả?! Hả?!

Natalie che miệng e thẹn cười một cái, liếc mắt đưa tình với Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu lập tức mềm nhũn.

Hạ Phi: "…"

Cái cô y tá này quá nguy hiểm rồi, Hạ Phi nhảy xuống giường, kéo Lâm Tiêu Tiêu chạy mất.

Natalie ở phía sau gọi với theo: "Bạn học Hạ Phi, nhớ mỗi tuần đến khám lại một lần nha~~"

Hạ Phi bị thanh âm ngọt ngào phía sau dọa đến nổi cả da gà, tốc độ dưới chân càng tăng nhanh. Hắn không nhìn thấy lúc Natalie cúi đầu xem bản báo cáo kia lần thứ hai, sắc mặt đột nhiên trở nên u ám.

Hạ Phi cảm thấy số hắn cực kỳ đen, thân là một tác giả trạch nam, không cẩn thận bị người ngoài hành tinh đánh chết thì cũng thôi đi, trọng sinh đến hành tinh khác thì cũng thôi đi, vừa tỉnh lại đã bị người ta đè thì cũng thôi đi, phải gả cho một người chết thôi cũng cho qua luôn đi. Nhưng thế quái nào mà người tưởng chết rồi lại tự dưng sống sờ sờ ra đấy, còn bản thân hắn thì lại có thai!

Hố à sao mày lại vĩ đại như thế hả!

Hạ Phi khổ đại cừu thâm oán thầm trong lòng, mặc dù hắn chiếm dụng thân thể nguyên chủ, nhưng cũng không thể vứt lại một mớ bòng bong bắt hắn đi giải quyết! Gả cho người chết đã bi đát lắm rồi, bây giờ lại còn mang thai ngoài giá thú, sớm biết thế này thì cứ để hắn yên ổn mà chết là tốt rồi, trọng sinh làm cái khỉ gì! Nhân sinh sao lại gian nan như thế!

… Chuyện này tuyệt đối không thể để cho Giang phu nhân biết, bà là một người mẹ tốt, không thể khiến bà đau lòng vì mấy chuyện nát bét này được.

Bất tri bất giác về đến phòng, sau khi quẳng Lâm Tiêu Tiêu lên sô pha, hắn đi thẳng về phòng mình đóng cửa.

Hạ Phi nằm bẹp trên giường, cắm đầu vào trong chăn, điên cuồng lắc mông.

Đúng lúc này, thiết bị di động cầm tay của hắn đột nhiên "tích tích tích" vài tiếng.

Hạ Phi thò đầu ra khỏi chăn, cào cào tóc, thở phì phì ngồi dậy, chuẩn bị nhìn xem đứa thiếu đòn nào dám quấy rầy mình vào lúc này. Sau đó, Hạ Phi nhìn thấy cái tên mà hiện tại hắn không muốn nhìn thấy nhất.

—— Giang Thành Khải.

Lại là Giang thiếu tướng!

Hạ Phi sợ đến suýt nữa ngã lăn khỏi giường, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác y như bị bắt gian tại giường.

Nhưng sau khi ổn định lại tinh thần Hạ Phi lại cảm thấy không đúng, hắn tại sao lại phải chột dạ, lúc hắn thế kia thế kia rõ ràng đã là chuyện trước khi kết hôn rồi!

Không sai, Hạ Phi chính là cực kỳ cây ngay không sợ chết đứng như thế!

Vì thế hắn nghiêm chỉnh ấn nút nhận cuộc gọi video, vừa mở miệng đã ác thanh ác khí nói: "Tìm tôi làm gì?"

Giang Thành Khải sững sờ, hoàn toàn không hiểu tại sao Hạ Phi lại tức giận, "Tôi nghe nói hôm nay cậu bị ngất? Tôi gọi cho cậu mấy lần đều không thấy cậu trả lời, có hơi lo lắng, bây giờ cậu sao rồi?"

"Không sao hết!" Hạ Phi ngữ khí vẫn rất nóng nảy.

Sau khi nói xong hắn lại có chút hối hận, Giang thiếu tướng dù sao cũng là quan tâm đến hắn, hắn lại vô duyên vô cớ giận cá chém thớt với y, vì vậy ngữ khí cũng dịu lại: "Xin lỗi, tâm trạng tôi không tốt, anh

đừng để ý, không phải tôi tức giận với anh đâu."

Giang Thành Khải dở khóc dở cười: "Nhìn cậu tràn đầy khí thế thế này chắc là không có vấn đề gì rồi."

Hạ Phi hừ hừ vài tiếng: "Anh tìm tôi chỉ để nói chuyện này?"

Giang Thành Khải cười cười: "Đúng vậy, dù sao trên danh nghĩa cậu cũng là vợ tôi mà."

"…" Hạ Phi bĩu môi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, giả vờ như tùy ý hỏi đối phương, "Tôi bảo này, Giang thiếu tướng, lúc anh trở về có phải là nửa tháng trước không?"

Giang Thành Khải mặt không đổi sắc: "Sao cậu lại hỏi việc này?"

Hạ Phi úp úp mở mở nói: "Chỉ là lúc trước tôi từng nhìn thấy một người vóc dáng khá giống anh đi vào một tòa cao ốc, nghe nói trong tòa cao ốc kia có một tổ chức nghiên cứu gì đó, tuyển tình nguyện viên, khi tham gia có thể còn phải làm cái kia… Ờm, làm nhiều việc khác nhau, anh… đã đến đó bao giờ chưa?"

Giang Thành Khải trong lòng cả kinh, chẳng lẽ Hạ Phi đã nghe được lời đồn đại gì rồi?

… Nhưng việc kia rõ ràng chỉ có bản thân y biết, hơn nữa lúc đó y đang dùng khuôn mặt của Jason, còn bị đám người kia lén lút đưa vào, về cơ bản không ai biết người lúc đó là Giang Thành Khải.

Nếu y đã quyết định phải cùng Hạ Phi bồi dưỡng tình cảm, loại chuyện không vẻ vang trong quá khứ thế này tốt nhất là không nên nói ra.

Vì vậy Giang Thành Khải giả vờ tự nhiên nói: "Không có, có chuyện gì sao?"

28. Chương 28: Chế Tác Thẻ Mộng Cảnh

Hạ Phi nghe y nói vậy sắc mặt trắng bệch.

Giang Thành Khải nhạy bén phát hiện ra hắn không ổn, vội hỏi: "Làm sao thế?"

"Không, không có gì…" Hạ Phi cười ha ha vài tiếng, "Không ngờ Giang thiếu tướng giữ mình trong sạch như thế."

"…" Hạ Phi rõ ràng rất không ổn, nhưng Giang Thành Khải cũng không vạch trần hắn, "Vậy cậu chăm sóc

bản thân cho tốt, hiện tại tôi không tiện nói chuyện nhiều với cậu được."

Vậy lúc nãy anh gọi cho tôi lắm thế làm cái quái gì! Hạ Phi tàn bạo trừng Giang Thành Khải một cái, tức giận ngắt cuộc gọi.

Giang Thành Khải nhìn màn hình thiết bị di động tối đen, lắc đầu cười.

Hạ Phi bên này lại không được vui vẻ như Giang thiếu tướng.

Hắn nặng nề nằm xuống giường, vẻ mặt dại ra.

Lúc trước hắn vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng xa vời người đàn ông trên người có mùi thơm tối hôm đó ở cùng hắn chính Giang thiếu tướng, nhưng một câu "Không có" kia của Giang Thành Khải đã đập nát tất cả hi vọng của hắn, tạt cho hắn một xô nước đá từ đầu đến chân.

Chẳng lẽ có người cũng có mùi thơm kỳ lạ trên người giống như Giang thiếu tướng? Hạ Phi cảm thấy cả người đều không ổn.

Hắn lập tức tra cứu bách khoa toàn thư, phát hiện chỉ có vài chủng tộc bản thể là hoa trên người mới có mùi thơm nhàn nhạt. Nhưng Giang thiếu tướng rõ ràng là Đằng Thụ tộc mà! Lẽ nào là cây có hoa?

Không chỉ có thế, ba chữ "Anh Phù tộc" một lần nữa hiện ra.

Hạ Phi là con lai giữa huyết thống Anh Phù tộc và Hạch tộc, nhưng lại hoàn toàn không có huyết thống Đằng Thụ tộc, đây là một điểm đáng ngờ rất lớn, hơn nữa hiện tại rất có khả năng người đè hắn hôm đó cũng là người Anh Phù tộc, lẽ nào tổ chức kia là căn cứ ngầm của Anh Phù tộc ở chủ tinh của Đằng Thụ tộc? Y tá Natalie kia cũng là người Anh Phù tộc? Nhưng hình như trên người đối phương cũng đâu có mùi thơm.

… Ai, thật ra cũng có mùi, nhưng mà là mùi nước hoa nồng nặc.

Hoàn toàn không giống mùi thơm nhàn nhạt dễ chịu trên người Giang thiếu tướng.

Nhưng mà nếu nói thế, trên người hắn cũng phải có mùi thơm đúng không?

Hạ Phi vội vàng từ trên giường phi ra, ngã thẳng xuống đất, hắn xoa xoa cái mông đau, lập tức vọt tới phòng Lâm Tiêu Tiêu ở đối diện, lôi người từ trên giường dậy, "Ngửi xem, trên người tôi có mùi gì?"

Lâm Tiêu Tiêu đang đeo tai nghe nghe nhạc, bị hắn lôi một cái choáng váng cả đầu óc.

Lâm Tiêu Tiêu mũi bị đập thẳng vào cánh tay Hạ Phi đau đến phát rồ, nhưng vẫn rất nể tình mà ngửi một cái, "Hơi thơm, Phi Phi nhà chúng ta thế mà cũng bắt đầu biết dùng nước hoa rồi? Nhưng mà mùi này so với nước hoa cho nam bình thường dễ ngửi hơn nhiều, đặc biệt thanh tân, mua ở đâu thế?"

Hạ Phi không để ý đến Lâm Tiêu Tiêu, đem người vứt lại về giường, yên lặng lướt về phòng.

Chỉ là vừa mới quay người lại đã cảm thấy cực kỳ ổn.

Trên tường phòng Lâm Tiêu Tiêu dán đầy poster, trên cửa cũng có, lúc nãy xông vào thế mà không phát hiện ra. Trên tất cả những tấm poster này đều là ảnh một cô gái với đủ mọi loại trang phục khác nhau, khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp đến phi nhân loại, mái tóc vàng óng dài đến eo, chân cực kỳ dài.

Nhìn ảnh của mỹ nữ cũng là chuyện rất bình thường, nhưng mà dán đầy cả phòng thế này quả thật có hơi biến thái.

Thực sự là quá đáng sợ rồi, thế này thì phải hâm mộ đến mức nào chứ hả! Hạ Phi dùng ánh mắt không thể diễn tả nổi nhìn Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu lại tự động nhận diện ánh mắt kia của Hạ Phi thành ánh mắt sùng bái, lập tức khoác vai hắn, tự hào nói: "Ha ha, thần tượng của tôi rất đẹp đúng không?"

"… Cực kỳ xinh đẹp " so với những mỹ nữ hắn gặp kiếp trước quả thật là xinh đẹp hơn gấp trăm lần, nhưng mà so với mặt mũi thân thể này của mình thì vẫn kém hơn một chút, "Cả một phòng đều là ảnh thế này, buổi tối cậu không gặp ác mộng sao?"

"Sao lại gặp ác mộng được, tôi thích cô ấy còn không kịp," Lâm Tiêu Tiêu rất kinh ngạc, "Hơn nữa kể cả có gặp ác mộng, chỉ cần có thể mơ thấy cô ấy, trong mơ có bị cô ấy đánh chết tôi thấy hạnh phúc!"

"…" Hạ Phi lắc đầu, người này chướng khí quá nặng rồi.

Lâm Tiêu Tiêu thấy hắn lại muốn lướt đi, vội vàng kéo lại: "Cậu không muốn nghe một chút chuyện mối nghiệt duyên giữa tôi và thần tượng sao?"

Hạ Phi lạnh lùng: "Không muốn."

Lâm Tiêu Tiêu nước mắt lã chã: "Cậu là cái đồ vô tình lạnh lùng, cố tình gây sự."

"Đúng, tôi chính là vô tình lạnh lung như thế đấy! Cho nên nếu như lần sau lúc ôm đùi tôi cậu còn dám chọc vào trứng của tôi nữa, tôi lập tức sẽ quẳng cậu ra ngoài cửa sổ, rõ chưa!"

"… Cái đồ đáng ghét!"

Đá văng Lâm Tiêu Tiêu, Hạ Phi lướt thẳng về phòng.

Ngồi đờ đẫn trên giường một lúc, Hạ Phi quyết định biến đau thương thành sức mạnh.

Hai ngày trước hắn đã nhận được nguyên liệu thẻ Phổ Nhạc đại sư gửi đến, chỉ là vẫn không dám dùng. Lần này Hạ Phi mua trước mười tấm, sau khi được chiết khấu vẫn tốn gần 3 vạn, quá đắt, hắn không dám thử.

Nhưng hôm nay thì khác, Hạ Phi cảm thấy nếu không tìm được việc gì để làm, hắn nhất định sẽ phát điên.

Hắn lấy ra một tấm nguyên liệu thẻ.

Một lý do khác khó có thể trở thành dệt mộng sư là bởi vì nghề này chỉ có thể tự luyện chứ không thể truyền lại, cần phải có năng lực lĩnh ngộ, sử dụng tinh thần lực thì chỉ có thể tự cảm nhận chứ không thể dùng lời nói để hình dung được.

Ngay cả Phổ Nhạc đại sư cũng chỉ có thể hướng dẫn hắn phương pháp huấn luyện củng cố tinh thần lực, còn cách chế tác thẻ mộng cảnh thì hoàn toàn không dạy.

Hạ Phi nghiên cứu cẩn thận các loại tài liệu một lần nữa, bắt đầu tiến hành thử nghiệm.

Ngoài nguyên liệu thẻ, chế tác thẻ mộng cảnh còn cần một loại bút đặc thù, Hạ Phi cũng đã mua rồi.

Hạ Phi căn cứ theo phương pháp sử dụng tinh thần lực, đem tinh thần lực truyền vào ngòi bút, ngòi bút lập tức kề sát trên mặt thẻ. Hắn nheo mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên những cảnh tượng khác nhau. Giống như kiếp trước viết tiểu thuyết, từng nhân vật, tính cách, từng cảnh tượng, tình tiết, sự kiện, từng thứ một lần lượt hiện ra trong đầu, có lẽ bởi vì tinh thần lực của hắn đã mạnh hơn, những hình ảnh kia từ những chi tiết nhỏ nhất đều dừng lại trong tâm trí không biến mất, thậm chí càng ngày càng hoàn chỉnh, cảm giác giống như bản thân thật sự đang ở trong khung cảnh đó.

Không biết qua bao lâu, Hạ Phi hai tay mất cảm giác, thậm chí còn chẳng biết mình đang ở đâu.

Đến lúc mọi cảnh tượng trong đầu liền mạch rồi kết thúc, Hạ Phi chậm rãi mở mắt.

Hắn ngơ ngác nửa ngày cũng không xác định được bản thân đang ở đâu, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, khắp người đều là mồ hôi lạnh, mệt rũ rượi, một ngón tay cũng không động đậy nổi. Hắn mệt mỏi giật giật mí mắt, thấy trước mặt có một tấm thẻ, trên thẻ vẽ đầy những đường nét lộn xộn, còn phát sáng lập lòe, cảm giác tràn ngập năng lượng.

Một khi thẻ phát sáng, tức là thẻ mộng cảnh đã chế tác thành công, bất kể thẻ là cấp bậc nào.

Mới thử một lần đã thành công, quả thật sướng đến run rẩy!

Hạ Phi cong cong khóe miệng, hai mắt tối sầm ngã xuống giường.

Trong lúc mơ màng, hắn hình như còn nghe thấy cục bông "Chíp!" một tiếng đầy lo lắng, chữa trị tinh thần lực cạn kiệt là đúng sở trường của cục bông rồi…

Giống như đã ngủ cả một thế kỷ, Hạ Phi bị lắc đến tỉnh lại.

"Hạ Phi! Hạ Phi, đừng ngủ nữa, xảy ra chuyện lớn!"

Hạ Phi vẫn còn ngái ngủ, đang ngủ say lại bị gọi dậy, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị đốt đến điên lên, cực kỳ muốn bạo phát.

Lâm Tiêu Tiêu còn đang lắc lắc hắn lập tức cứng đờ, nhìn Hạ Phi cả người tản ra áp suất thấp, chậm rãi cầm lấy một cái gối, sau đó điên cuồng đập về phía mình.

Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên bị công kích hoàn toàn không phản ứng được, đầu bị đập cho mấy phát mới hoàn hồn lại.

Lâm Tiêu Tiêu gào toáng lên: "Hạ Phi, đừng đập nữa! Cậu nghe tôi nói, Giang thiếu tướng chưa chết! Chồng cậu vẫn còn sống!"

29. Chương 29: Giang Thiếu Tướng Hồi Sinh

Hạ Phi ngừng lại một chút, sau đó càng dùng sức đập mạnh hơn.

"Ông đây là đàn ông đích thực! Chồng cái quỷ gì mà chồng, chồng cậu mới chưa chết ấy!"

Lâm Tiêu Tiêu bị Hạ Phi nổi giận đánh cho chạy trối chết, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, vừa chạy vừa gào lên: "Hạ Phi cậu uống nhầm thuốc gì thế hả, đừng có đánh, đừng có đánh nữa! Ối mẹ ơi cái mũi đẹp trai của tôi! Con mẹ nó cậu thôi ngay! Nếu không đừng có trách tôi!"

Hạ Phi mắt điếc tai ngơ, tiếp tục tấn công.

Lâm Tiêu Tiêu vừa không chú ý một chút, mũi đẹp đẽ đã bị đập cho tơi tả tan nát, cũng phát điên luôn, hung tàn cướp đi hung khí trong tay Hạ Phi, túm lấy tay chân hắn, thể chất cấp B đối đầu với thể chất cấp F, rất nhanh đã ấn được Hạ Phi xuống giường.

Hạ Phi giằng ra không được, tức đến hai mắt trợn trắng.

"Này, cậu đừng có mà…" Lời còn chưa nói xong, Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi.

…

Hạ Phi mơ mơ màng màng, cảm thấy đầu lại đau nhói.

Hắn lắc lắc đầu, lại nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Hạ Phi giật mình ngồi dậy, đã thấy Lâm Tiêu Tiêu ngồi dưới đất, ánh mắt lờ đờ, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi.

"Tiêu Tiêu?" Hạ Phi xuống giường, đẩy đẩy vai cậu ta.

"… A?!" Lâm Tiêu Tiêu cả người chấn động, từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Hạ Phi tiến đến trước mặt mình lập tức bò lùi lại đằng sau vài bước, lắp bắp nói, "Cái cái cái cái cái đệch, mẹ nó dọa chết tôi rồi, thứ vừa nãy là cái quỷ gì thế, quá kinh khủng!"

Hạ Phi cúi đầu nhìn bản thân, lại nhìn quanh phòng, nghi ngờ nói: "Cậu vừa nãy nhìn thấy cái gì?"

"Một người có tận hai cái đầu, lưỡi dài cả cây số, suýt nữa thì quấn luôn lên cổ tôi rồi, quả thực là… Khoan đã!" Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên dừng lại, nghi ngờ nhìn về phía Hạ Phi, "Cmn đừng bảo là cậu tạo ảnh cảnh với tôi đấy nhé?!"

"… A?" Hạ Phi cực kỳ mờ mịt.

"Nhất định là cậu!" Lâm Tiêu Tiêu tức giận chỉ Hạ Phi, "Mẹ nó cho dù tôi có phá hỏng giấc ngủ của cậu thì cậu cũng không thể làm thế với tôi, làm người không thể quá đáng như thế có biết không, hơn nữa có chuyện quan trọng nên tôi mới gọi cậu, mà cậu cũng đã ngủ một ngày hai đêm rồi, nếu cậu không tỉnh dậy tôi còn thật sự nghĩ cậu đang ngủ đông."

"Tôi không có…" Hạ Phi biểu tình rất vô tội, "Cậu nói chuyện quan trọng gì cơ?"

Lâm Tiêu Tiêu tức giận: "Giang thiếu tướng hồi sinh rồi, chồng cậu không chết, sống lại trở về rồi!"

Hạ Phi: "…Ờ."

Lâm Tiêu Tiêu trừng mắt: “Chỉ thế thôi?”

Hạ Phi khoa trương há to miệng, “Oa —— Giang thiếu tướng lại chưa chết!”

“…” Lâm Tiêu Tiêu câm nín, “Quá giả tạo.”

“Cậu thật phiền, ” Hạ Phi lườm một cái, “Giang thiếu tướng không chết, sau đó thì sao? Không phải hôm trước cậu vừa mới gặp Giang thiếu tướng à? Bây giờ phát rồ cái gì.”

Lâm Tiêu Tiêu khó hiểu: “Tôi gặp Giang thiếu tướng lúc nào?”

Hạ Phi nói: “Hôm trước ở trong nhà Phổ Nhạc đại sư ấy, cậu không nhớ?”

Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu: “Trong nhà Phổ Nhạc đại sư chỉ có một mình đại sư, Giang thiếu tướng chui ở đâu ra.”

“…” Lẽ nào tên này mất trí nhớ? Hạ Phi cảm thấy rất khó tin.

Lâm Tiêu Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều, lại tiếp tục khoa tay múa chân: “Nam thần không chết! Không chết! Chuyện này còn không đáng để đốt pháo ăn mừng ba ngày ba đêm sao! Hơn nữa đấy còn là chồng cậu! Chồng cậu đấy! Chồng cậu chưa chết sao cậu chẳng kích động tí nào thế hả! Cậu được gả cho nam thần liên bang! Là nam thần liên bang đấy!”

Hạ Phi khóe miệng co quắp: “… Tôi biết cậu đang cực kỳ vui vẻ cực kỳ sung sướng, thế nhưng làm ơn đừng có câu nào cũng lặp lại hai lần.”

Lâm Tiêu Tiêu: “Giang thiếu tướng không chết! Không chết! Không chết! Việc quan trọng phải nói ba lần!”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi: “Cậu thấy vui là tốt rồi.”

Lâm Tiêu Tiêu tiếp tục nói: “Cậu không biết đâu, sáng hôm qua Giang thiếu tướng trong buổi lễ tưởng nhớ Nữ hoàng tổ chức đột nhiên xuất hiện, đẹp trai biết nhường nào!”

“Sáng hôm qua… Từ từ, lúc nãy cậu nói tôi ngủ bao lâu?”

“Một ngày hai đêm, sao thế? Nếu không phải cậu vẫn còn hô hấp, tôi còn nghĩ cậu chết trên giường rồi.”

“Một ngày hai đêm…”

Hạ Phi lẩm bẩm nói, từ trong chăn lấy ra một cái thẻ.

“Đây là cái gì?” Lâm Tiêu Tiêu tò mò cầm lấy.

“Thẻ mộng cảnh.”

“Cậu mua?”

“… Không, tôi làm.”

Lâm Tiêu Tiêu hít vào một ngụm khí lạnh, “Đã ra thành phẩm rồi? Làm hỏng mấy tấm?”

“Đây là tấm đầu tiên,” Hạ Phi nói, “Một lần đã thành công. Nhưng có lẽ tinh thần lực bị tiêu hao quá mức, cho nên mới ngủ lâu thế.”

Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt há hốc mồm: “Cậu cũng liều quá rồi, có biết tinh thần lực tiêu hao quá mức nghiêm trọng có thể dẫn đến chết người không hả?”

Hạ Phi cũng hơi sửng sốt: “Không biết, chưa ai nói với tôi chuyện này. Cmn sẽ không bị để lại di chứng gì chứ?”

Lâm Tiêu Tiêu lập tức nhìn một lượt từ đầu đến chân hắn, Hạ Phi cũng rất phối hợp đứng yên, sau đó mong đợi nhìn Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu xoa cằm nói: “Nhìn qua thì có vẻ là không có vấn đề gì, nhưng mà tôi không phải chuyên nghiệp, phán đoán có thể không chính xác.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi: “Cút cút cút!”

“Nha nha cậu còn có tâm tình ở đấy mà làm thẻ mộng cảnh, Giang thiếu tướng đã trở lại rồi! Cậu không định đi gặp chồng mình một chút sao?”

Lâm Tiêu Tiêu vỗ lưng Hạ Phi một cái… vỗ cho hắn ngã đập mặt xuống chăn luôn.

“Khụ khụ,” Hạ Phi ôm ngực bò lên, “Gặp kiểu gì, chẳng lẽ lại chui lỗ chó?”

“Sợ là muốn chui cũng không chui được” Lâm Tiêu Tiêu vẻ mặt rối rắm, “Hiện tại cửa phòng chúng ta đã bị học viên vây kín, tất cả mọi người đều chầu chực xem mặt vợ của Giang thiếu tướng, không ra ngoài được.”

Hạ Phi: “…” WTF!

Lâm Tiêu Tiêu gãi đầu: “Nhắc mới nhớ, hôm qua tôi còn không ra khỏi phòng để đi học được.”

Hạ Phi: “…” Thế mà cậu còn có thể bình tĩnh như thế!

Hạ Phi cảm giác sắp hỏng mất. Đột nhiên sống lại rõ ràng là Giang thiếu tướng, hoàn toàn không liên quan đến hắn có được không! Muốn vây xem sao không đi mà vây xem Giang thiếu tướng ấy!

Đúng lúc này, cửa sổ trong phòng đột nhiên bị mở ra.

Giang Thành Duyệt và Giang Thành Điềm từ bên ngoài nhảy vào.

Hạ Phi: “…???”

Giang Thành Duyệt nói: “Chị dâu, anh cả bảo bọn em đến đón chị dâu về nhà.”

Lâm Tiêu Tiêu lập tức hoa si xông đến: “Giang Nhị Tinh!”

“…” Giang Thành Điềm một cước đá văng tên kia, “Tránh xa tôi ra, còn gọi Giang Nhị Tinh nữa tôi liền đánh cậu.”

Lâm Tiêu Tiêu ngồi dưới đất, lệ rơi đầy mặt.

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Duyệt phát huy trọn vẹn phẩm chất nữ hán tử, đối với “đồ thừa” trong phòng trực tiếp bỏ qua, nói với Hạ Phi: “Xe huyền phù ở trước cửa sổ, bọn em cam đoan sẽ đưa chị dâu về nhà an toàn.”

Hạ Phi vừa quay đầu nhìn, đã thấy xe huyền phù bay vè vè bên cửa sổ.

… Xe huyền phù có thể bay cao đến thế này thật hả?

Hắn chưa kịp nghĩ tiếp, đã bị Giang Thành Duyệt lôi xuống giường.

"Từ từ!" Hạ Phi túm lấy tủ đầu giường, vội vàng đem cục bông đang ngủ say như chết trên gối cùng với thẻ mộng cảnh nhét vào túi, lúc này mới thả tay, để mặc cho Giang Thành Duyệt nhấc mình ra ngoài cửa sổ, ngồi lên xe huyền phù.

Lúc bay khỏi ký túc xá mười mấy mét, Hạ Phi vẫn nhìn thấy Lâm Tiêu Tiêu thê lương nằm bò trên cửa sổ.

Có lẽ là cảm thấy hổ thẹn với Hạ Phi, Giang Thành Duyệt cả một đường đều không nói gì, Giang Thành Điềm vốn không vừa mắt Hạ Phi lại càng không them nói, đến một cái rắm cũng không buồn thả.

Xe huyền phù thuận lợi về đến Giang gia.

Vừa vào cửa, Hạ Phi đã trông thấy Giang phu nhân, ngoài Giang thiếu tướng đang ngụy trang thành Jason, còn có một người đàn ông trung niên anh tuấn vẻ mặt nghiêm túc trầm ổn, ba người ngồi trên sô pha, vừa nghe thấy tiếng mở cửa thì đồng loạt quay đầu nhìn.

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó đừng có mà như thế chứ, bị dọa đến sắp tè ra quần rồi…

Giang Thành Duyệt nói: "Ba, mẹ, anh cả, em đưa chị dâu về rồi."

Hạ Phi da đầu tê dại, có ảo giác mình y như con dâu bị nhà chồng bắt quả tang lôi về thẩm vấn. Mà người đàn ông kia chắc là Giang thượng tướng Giang Trấn đúng không? Rõ ràng là cha nào con gái nấy mà, nhìn qua cực kỳ hung.

Giang Trấn gật gật đầu, dùng thanh âm trầm thấp mở miệng: "Hạ Phi phải không, con đừng ngại, mau ngồi xuống đây."

Nói xong liền chỉ chỉ vị trí đối diện.

Hạ Phi nhất thời áp lực lại càng chồng chất, theo bản năng nhìn về phía Giang thiếu tướng cầu cứu.

Giang phu nhân thấy thế, che miệng cười: "Được rồi, ông rõ ràng biết bộ dạng mình hung ác đến mức nào, cũng đừng có doạ con dâu nữa. Tiểu Phi, con ngồi cạnh Tiểu Khải đi."

Hạ Phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, "Vâng" một tiếng, nhích sang ngồi xuống cạnh Giang thiếu tướng.

Chỉ là vừa ngồi xuống đã cảm thấy không đúng, ghế sô pha Giang gia hắn từng ngồi rồi, cảm giác có kỳ dị thế này đâu?

Hạ Phi cúi đầu nhìn xuống, đã thấy tay phải của Giang thiếu tướng đường đường chính chính chen giữa mặt đệm ghế và mông mình, quả thực chính là tiếp xúc cực kỳ thân mật.

… Cái đệch! Giang thiếu tướng quấy rối tình dục!

30. Chương 30: Thôi Học

Bốn người còn lại của Giang gia cũng sợ ngây người!

Mới có bao lâu không gặp, sao con trai bọn họ đã đói khát đến mức này? Vừa mới gặp người ta đã chịu không nổi nữa.

Giang thiếu tướng vẻ mặt cứng đờ.

Trời đất chứng giám, y chỉ là định lúc Hạ Phi ngồi xuống thì vỗ vai hắn một chút để trấn an, kết quả Hạ Phi ngồi xuống quá nhanh, một phát ngồi đè lên tay y luôn. Y bị ngồi vào tay còn chưa nói gì, sao vẻ mặt của mọi người lại kỳ dị như thế hả?

… Nhìn y giống sắc lang lắm hả!

… Không đúng, hắn vốn không phải là sắc lang!

Trong phòng khách an tĩnh nửa ngày, cuối cùng vẫn là Giang thượng tướng lên tiếng phá vỡ bầu không khí lung túng này.

Ông ho khan một tiếng, nói: "Chúng ta đều biết, con là bất đắc dĩ mới phải gả cho thằng lớn nhà chúng ta. Lần này nó đại nạn không chết, cũng coi như là một chuyện may mắn, ta biết con và nó vốn không quen biết nhau, bắt hai đứa tiếp tục làm vợ chồng cùng là làm khó các con."

Hạ Phi trong lòng tràn đầy thấu hiểu dùng sức gật đầu.

"Mà việc đã đến nước này, chúng ta cũng không thể để thằng lớn ly hôn với con, nếu như vậy là chúng ta không làm tròn trách nhiệm với con." Giang Trấn dừng một chút, lại nói "Huống hồ con lại là con trai bạn cũ của ta, ta chắc chắn sẽ không để cho con phải chịu nửa điểm oan ức. Bởi vậy ta quyết định, hôn nhân giữa con và thằng lớn nhà chúng ta tiếp tục duy trì, từ nay về sau, con chính là đứa con thứ tư của Giang Trấn ta, Giang gia chính là nhà con, ủy khuất cái gì cứ nói thẳng ra, nếu như thằng lớn dám bắt nạt con

ta liền đánh nó, hai đứa kia cũng thế."

Hạ Phi vẫn đang thấu hiểu gật gật đầu đột nhiên dừng khựng lại, trợn mắt há hốc mồm.

Giang Trấn liếc Giang Thành Điềm một cái: "Đặc biệt là thằng ba, trước đây nó làm gì ta đều biết hết, nếu như sau này nó còn dám láo toét với con, cứ tùy tiện đánh, chẳng may đánh tàn phế ta chịu trách nhiệm."

Giang Thành Điềm: "…" Đến cùng ai mới là con ruột của ba!

Hạ Phi: "…"

Giang Trấn nói: "Hạ gia bên kia con cũng không cần về nữa, nhà bọn họ chẳng có cái gì tốt, sau này con đã là người Giang gia, nếu như bọn họ dám bắt nạn con, coi thường con, con cứ lấy danh nghĩa của Giang Trấn ta ra mà đánh chết bọn họ."

Hạ Phi: "…"

Giang phu nhân không nhịn được đập chồng mình một cái, "Ông đừng có dọa thằng bé nữa."

Giang Trấn vội vã khép miệng lại, thân thiết nhìn về phía Hạ Phi, ánh mắt kia giống như đang hỏi "Con trai nhỏ à lúc nãy ta thô lỗ quá dọa đến con sao?"

Hạ Phi nhìn Giang thiếu tướng bộ dạng hung thần cố gắng nặn ra một nụ cười hòa ái dễ gần, nhịn không được cười ra tiếng.

Giang Trấn cực kỳ khó hiểu.

Giang phu nhân cũng bị dáng vẻ của chồng mình chọc cười, vai rung bần bật.

Chỉ có Giang Thành Điềm nhìn qua nhìn lại, hờn dỗi sưng mặt lên. Vì sao ai cũng thích tên vô dụng này như thế, ngay cả cha bình thường rất nghiêm túc cũng thoải mái với cậu ta! Rõ ràng khi bản thân còn bé khảo sát thể năng không đạt hạng nhất bị đánh gần chết! Thật ra mình mới là đứa được nhặt về đúng không QAQ!

Nhưng mà lúc này không ai để ý đến Giang Thành Điềm ăn năn hối cả, vì sự chú ý của mọi người đều đặt hết lên người Hạ Phi.

Bởi vì hắn vừa hỏi một câu: "Nếu như con và Giang thiếu tướng sống không hợp, có thể ly hôn không?"

Lời này vừa nói ra, Giang Trấn lập tức ngây ngẩn cả người, Giang phu nhân cũng giật mình che miệng.

Giang Trấn hiếm khi lắp bắp: "Con, con có gì, bất mãn với thằng lớn sao?"

"Không có không có," Hạ Phi liên tục xua tay, chỉ sợ nói sai đắc tội thượng tướng, "Con chỉ cảm thấy, thân phận của con không xứng với Giang thiếu tướng. Bọn con từ bé đã sống trong hoàn cảnh rất khác biệt, con chỉ sợ sau này sẽ có nhiều chuyện bất đồng ý kiến."

Giang Trấn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải không thích con mình là được rồi: "Không vấn đề, ta sẽ bắt thằng lớn thay đổi."

Hạ Phi: "…" Còn là cha ruột không?

Giang Thành Khải: "…" Hạ Phi mới là con ruột của ba đúng không??

Giang phu nhân cũng phụ họa nói: "Đúng thế, con là một đứa bé ngoan, cho dù cách sống khác nhau, cũng có thể cùng nhau điều chỉnh."

Giang phu nhân vừa mở miệng, Hạ Phi không dám kiếm cớ thêm nữa.

Kiếp trước mẹ hắn mất từ lúc hắn còn nhỏ, sau này mặc dù ba và hai anh trai đối với hắn hết lòng thương yêu, nhưng vẫn không có cách nào bù đắp được khoảng thời gian thiếu niên thiếu thốn tình mẹ. Sự xuất hiện của Giang phu nhân khiến hắn cảm nhận được tình yêu của mẹ, không chỉ lưu luyến, mà còn không muốn khiến bà đau lòng.

Cho nên lúc Giang phu nhân muốn hắn ở lại, hắn liền mềm lòng.

Huống hồ hắn đã tiêu không ít tiền trong thẻ bạch kim, Hạ Phi nghĩ bản thân hoàn toàn không có khả năng rời đi, hơn nữa lại không dám từ chối.

Giang phu nhân thấy Hạ Phi ấp a ấp úng, liền biết hắn đồng ý rồi, nụ cười càng thêm xán lạn: "Cứ quyết định như thế đi, tiếp theo bàn bạc một chút về chuyện lễ cưới đi."

Hạ Phi & Giang Thành Khải đồng thanh nói: "… Lễ cưới?!"

Giang phu nhân bị bọn họ trăm miệng một lời có hơi giật mình, bật cười nói: "Đúng vậy, hôn lễ lần trước Tiểu Khải không có mặt, đã ủy khuất con rồi. Hiện tại nó đã khôi phục thân phận, phải tổ chức to hơn cả lần trước." Tức chết chị gái bà. Những lời phía sau cũng không thể nói ra ngoài miệng.

Hạ Phi liên tục xua tay: "Không không không không cần đâu ạ!"

"Cần chứ," Giang phu nhân thân mật nắm tay hắn, vỗ vỗ mu bàn tay, "Chúng ta đều là người một nhà, con tuyệt đối đừng khách khí."

"…" Hạ Phi từ chối bất thành, chỉ có thể lệ rơi đầy mặt mà đáp ứng.

Nhà họ Giang coi trọng hắn như thế nguyên nhân có lẽ đều là vì Hạ Kình Thiên, nếu như một ngày nào đó bọn họ biết hắn không phải con ruột của Hạ Kình Thiên, chỉ là một đứa trẻ được nhặt về, không biết sẽ có cảm giác thế nào…. Ầy, với quan hệ của Giang Trấn và Hạ Kình Thiên, có lẽ cũng sẽ coi con nuôi như con đẻ thôi.

So sánh với Giang gia, người nhà Hạ gia thực sự là quá bạc tình.

Đặc biệt là Phương Tĩnh, quả thực chính là khuôn mẫu điển hình của nhân vật mẹ kế độc ác!

Hạ Phi nhớ ra, một tháng nữa hắn sẽ tròn 18 tuổi (năm trăm tuổi lịch Thôn Nha Tinh). Năm đó Hạ Kình Thiên lưu lại hai phần sản tài, trên danh nghĩa đều giao cho Hạ Kình An quản lý, sau khi hắn trưởng thành theo quy định của pháp luật sẽ được trả lại cho Hạ Phi. Hạ Phi không rõ lắm hai phần tài sản này rốt cuộc gồm những cái gì, cũng đã bị Phương Tĩnh chiếm gần hết, nhưng đến cùng đầu dù sao cũng coi như là đồ của nguyên chủ, phải lấy lại.

"… Cứ quyết định như vậy đi, lễ cưới một tháng nữa sẽ tổ chức, từ giờ đến lúc đó chắc là cũng đủ thời gian chuẩn bị."

Cái gì cái gì cái gì?!!!

Hạ Phi hai mắt trợn trắng.

Hắn chỉ mới ngẩn người có mấy phút, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?! Sao ngay cả thời gian tổ chức cũng đã quyết định luôn rồi?

Giang phu nhân không phát hiện Hạ Phi khác thường, tiếp tục cười nói: "Thời gian vẫn còn sớm, Tiểu Khải dẫn Tiểu Phi lên lầu nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay cũng đừng về trường, hai đứa tranh thủ nói chuyện với nhau một chút đi."

Giang Thành Điềm lập tức chen mồm: "Vậy con cũng không về trường, con muốn ở nhà ngủ."

Giang Trấn không nói hai lời, táng con trai một phát: "Ngủ ngủ ngủ, chỉ biết ngủ, cái thằng này mày ngoài ăn với ngủ ra thì còn biết làm gì nữa hả!"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: “Phốc.”

Giang Thành Điềm tức giận lườm hắn một cái, quay đầu bước đi.

Giang Thành Duyệt cười cười, cũng đi theo em trai.

Giang Thành Khải nhìn về phía Hạ Phi, dò hỏi: “Vậy chúng ta lên phòng nói chuyện?”

Hạ Phi dùng sức gật đầu, vội vàng kéo Giang Thành Khải chạy như bay.

Giang phu nhân nhìn hai người “tương thân tương ái” đi lên gác, không nhịn được vui mừng nở nụ cười.

Lên lầu hai, Hạ Phi quen cửa quen nẻo lôi Giang thiếu tướng vào phòng ngủ của mình, đóng cửa, khóa lại.

Sau đó hai mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải bị nhìn đến nổi cả da gà, không nhịn được nói: “Cậu có chuyện muốn nói.”

“Nói thừa” Hạ Phi gật đầu, “Anh thật sự dự định cùng tôi trải qua quãng đời còn lại?”

Giang Thành Khải sửng sốt: “Không được sao?”

Hạ Phi cuống lên: “Nhưng chúng ta hoàn toàn không biết gì về đối phương! Nếu ở chung có thể sẽ cãi nhau, thậm chí là đánh nhau!”

Giang Thành Khải bật cười: “Tôi không nghĩ là cậu đánh được tôi, hơn nữa tôi cũng sẽ không ra tay với cậu, đây không phải là phong cách của tôi.”

Hạ Phi nói: “Không phải anh từng trải qua một thời yêu đương cuồng nhiệt oanh oanh liệt liệt sao?”

Giang Thành Khải nói: “Không có.”

Hạ Phi: “…”

“Được rồi, không trêu cậu nữa,” Giang Thành Khải xoa đầu hắn, “Tạm thời chúng ta cứ thế này đi, nếu như hai năm nữa mà cậu vẫn không thể chấp nhận tôi, đến lúc đó ly hôn cũng không muộn.”

Cao hơn hắn nửa cái đầu thì tự hào lắm à! Xoa xoa cái rắm, cẩn thận xoa đến hói luôn!

Hạ Phi tức giận hất tay y ra, nói: "Là tự anh nói đấy." Hắn dừng một chút, lại nói, "Tôi còn có một chuyện muốn nhờ anh."

Giang Thành Khải kinh ngạc nhíu mày: "Chuyện gì?"

Hạ Phi hít sâu một hơi, nói: "Tôi muốn thôi học."

31. Chương 31: Thẻ Mộng Cảnh Cao Cấp

"Cái gì?" Giang Thành Khải nhíu mày, "Trong trường có người bắt nạt cậu sao?"

Hạ Phi lắc đầu: "Tôi chỉ không muốn học ở đó nữa thôi. Bản thân tôi vốn không đủ điều kiện vào học ở đó, được nhận vào cũng là vì đi cửa sau, tốn thời gian học ngành công văn giấy tờ trong trường quân đội sau này cũng không có tác dụng gì. Tôi muốn làm những việc thực tế hơn."

Giang Thành Khải cũng nhìn ra vấn đề, gật đầu.

Thể chất cấp F như Hạ Phi bình thường học viện quân sự cũng chẳng tuyển bao giờ, tiếp tục học ở đó cũng chỉ càng phí thời gian.

Vì vậy y dứt khoát đồng ý với Hạ Phi.

Giang Thành Khải hỏi: "Vậy cậu muốn học ở trường nào?"

"Tôi không định đi học nữa," Hạ Phi nói, kiếp trước hắn thi đại học cũng vì trong xã hội không có cái bằng thì không làm gì được, bây giờ ở thế giới này không đánh giá thông qua bằng cấp, hắn càng không muốn tiếp tục học nữa, "Tôi muốn tìm một công việc."

Giang Thành Khải trong đầu linh quang chợt lóe, bật thốt lên: "Dệt mộng sư?"

Hạ Phi kinh ngạc liếc mắt nhìn y, "Anh vẫn còn nhớ hả. Đúng thế, tôi muốn làm dệt mộng sư."

"Như vậy cũng tốt," đối với lý tưởng của người khác, Giang Thành Khải từ trước đến nay không bao giờ phản bác, "Cậu có đủ tiền không? Có cần tôi đưa thêm cho cậu không?"

Hạ Phi sửng sốt: “Không cần, mẹ cho tôi một cái thẻ bạch kim rồi.”

Giang Thành Khải cũng không ép buộc hắn: “Vậy được rồi, nếu thiếu thì cứ nói với tôi.”

Hạ Phi gật đầu: “Được.”

Hai người nói xong, trong phòng lại rơi vào im lặng.

Hạ Phi cùng với Giang Thành Khải anh nhìn tôi tôi nhìn anh chúng ta nhìn nhau một lúc, cuối cùng lúng túng quay mặt đi.

“Khụ, chuyện lúc nãy…” Hạ Phi lên tiếng trước, “Chuyện thôi học khi nào có thể xử lý xong?”

Giang Thành Khải nói: “Trường hợp của cậu, chắc khoảng ba ngày là xong.”

Hạ Phi có một loại ảo giác câu nói này y như là “Vô dụng như cậu trường chắc cũng chả quan tâm lắm đâu”.

Nhưng mà rõ ràng là mình đang nhờ vả người ta, cho nên Hạ Phi vẫn phải đức hạnh mỉm cười một cái: “Được thế thì tốt quá, làm phiền anh rồi Giang thiếu tướng.”

Giang Thành Khải cũng cười: “Không cần xa cách như thế, chúng ta gọi nhau bằng tên cũng được mà.”

Hạ Phi: “Tiểu Khải?”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi: “Ha ha ha!”

Giang Thành Khải mặt không cảm xúc: “Phi Phi.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi: “Tôi cảm thấy tôi vẫn nên gọi anh là Giang thiếu tướng đi.”

Giang Thành Khải: “… Thế cũng được, Hạ Phi.”

Lại hết chuyện để nói, Hạ Phi lúng túng nhìn quanh căn phòng, ánh mắt chạm đến cái giường lớn đặt giữa phòng. Lúc trước hắn đã ngủ một tuần ở cái giường này, cực kỳ mềm, cực kỳ thoải mái, cực kỳ muốn nằm, nhưng mà bây giờ Giang thiếu tướng đã về rồi…

"Nếu như chúng ta chia phòng ngủ, mẹ có khóc không?" Hắn hỏi.

"Khóc thì không đến mức, " Giang Thành Khải nói, "Nhưng có lẽ vẫn sẽ rất đau lòng, nếu không chúng ta…"

"Tuyệt đối không thể ngủ cùng giường!" Hạ Phi chém đinh chặt sắt.

"…"

"Anh ngủ trên giường, tôi ngủ dưới đất, rất tốt, cứ quyết định thế đi, trong nhà có chăn đệm dự phòng không?"

Suýt chút nữa hắn quên mất trong bụng mình còn có một cái thai, chẳng may cùng Giang thiếu tướng cùng giường chung gối không cẩn thận bị cầm thú thì phải làm sao? Thể chấp cấp S mà đè cấp F là hoàn toàn không có áp lực có được hay không!

Giang Thành Khải khóe miệng giật giật, "Cậu không cần phải cảnh giác như thế, năng lực tự chủ của tôi không kém như cậu nghĩ đâu."

Hạ Phi nghiêm túc lắc đầu, "Không bao giờ tin tưởng nửa thân dưới của đàn ông được." Hắn chỉ vào tủ quần áo, "Trong đó chắc là có chăn gối dự phòng." Nói xong đi qua kéo cửa tủ.

Giang Thành Khải kinh ngạc đi theo sau hắn: "Lúc trước không phải cậu ở phòng này à, chưa xem thử sao?" Y nhớ rõ ngày đó lúc phái người đến Hạ gia mang đồ của Hạ Phi về, tuy rằng không nhiều, nhưng vẫn tốn hai cái valy.

"Tôi không có hứng thú với tủ quần áo của đàn ông." Hạ Phi cũng không quay đầu lại nói.

"Vậy đồ của cậu để ở đâu?"

"Ầy," Hạ Phi chỉ tay vào tủ nhỏ bên cạnh, "Cũng chẳng có mấy bộ quần áo, tôi cũng ngại xếp vào, đằng nào sau đó cũng phải về trường."

Giang Thành Khải không nói gì.

Rõ ràng Hạ Phi vẫn không coi bản thân là người nhà họ Giang.

Quần áo của Giang thiếu tướng không lãnh ngạnh như trong tưởng tượng của Hạ Phi, trái lại có vài phần thoải mái điềm đạm. Trong tủ ngoài hai bộ quân phục, còn lại đều là quần áo bình thường, kiểu dáng đa dạng, thiết kế tinh xảo, mới nhìn còn tưởng vào nhầm phòng của đại thiếu gia nhà giàu nào. Nhưng mà nói thế cũng không sai, Giang thiếu tướng thật sự đúng là đại thiếu gia, đã thế mẹ y còn là công chúa.

Có ai như hắn, mẹ ruột không biết là ai, cha ruột thì mất sớm… Không đúng, người cha mất sớm kia cũng chẳng phải là cha ruột.

Hạ Phi nhịn không được ở trong lòng thổn thức một chút.

Giang Thành Khải nói: "Đây đều là mẹ mua, bình thường tôi hầu như đều ở quân bộ, cũng không mặc đến."

"Anh nên mặc đồ bình thường nhiều vào," Hạ Phi bật thốt lên, "Đẹp trai như thế, không làm cái mặc áo di động thì thật quá uổng phí khuôn mặt này."

Giang Thành Khải cười khẽ, "Cậu thấy tôi đẹp trai sao?"

"…" Hạ Phi vội ho một tiếng, tự kỷ nói, "Phải, nhưng vẫn không đẹp trai bằng tôi."

"Cũng đúng." Giang Thành Khải biểu thị tán thành. Y đã nhìn ảnh cưới Hạ Phi chụp ở chỗ Giang phu nhân, gương mặt kia, tư thái kia, nói là yêu nghiệt cũng không quá đáng, đáng tiếc tất cả đều bị một đống thiết bị hỗ trợ trên mặt vùi dập hết. Mà máy trợ thính và máy trợ thị của liên bang từ lúc nào lại rườm rà như thế?

Hạ Phi lục lọi tủ một lúc, phát hiện ngoài quần áo ra thì vẫn là quần áo. Hắn mở thử ngăn kéo phía dưới, một hàng quần lót xếp ngay ngắn đập vào mắt.

Hạ Phi: "…"

Hắn đỏ mặt đóng ngăn kéo, đứng lên xoay người lại, suýt nữa thì đập mặt vào ngực Giang thiếu tướng.

Hắn tức giận đẩy người lùi ra sau: "Anh đứng gần thế làm gì, sao trong phòng đến chăn cũng không thừa ra cái nào thế hả?"

"Vì có dùng đến đâu," Giang Thành Khải nhún vai, "Thật ra tôi thấy cậu không cần quá để ý như vậy đâu, tạm thời tôi sẽ không làm gì cậu, cứ yên tâm."

"Chính anh cũng nói là tạm thời còn gì, ai biết tạm của anh là tạm một ngày hay là tạm một giờ, tôi phải bảo vệ đến cùng trinh tiết của bản thân."

Giang Thành Khải dở khóc dở cười: “Sao cậu cứ nghĩ tôi cầm thú như thế? Tôi đã làm gì cậu đâu.”

“…” Đúng là không có làm gì.

Hạ Phi gắng gượng nói: “Vậy cứ thế này đi.”

Giang Thành Khải lắc đầu cười.

“… Nhưng tôi vẫn thấy rất kỳ quặc, ” Hạ Phi đẩy đẩy Giang thiếu tướng đứng trước mặt mình, buồn bực nói, “Tại sao hai chúng ta cô nam quả nam nhất định phải ở chung một phòng, rất khó xử, nói chuyện với nhau cũng kỳ quái, mà không nói gì lại càng kỳ quái.”

Giang Thành Khải cười cười: “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Tôi cũng không biết nữa…” Hạ Phi xụ mặt. Đột nhiên hắn thò hai tay vào túi quần, một tay moi được cục bông, một tay moi ra thẻ mộng cảnh. Hắn quăng cục bông lên giường, đem tấm thẻ đưa cho Giang Thành Khải, “Thiếu tướng anh xem giúp tôi một chút, thẻ này có dùng được không?”

Giang Thành Khải sửng sốt, đưa tay nhận lấy tấm thẻ: “Đây là thẻ mộng cảnh?”

Hạ Phi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Mua?”

“Tôi làm.”

“…”

Giang Thành Khải nhảy dựng lên: “Cậu làm?!”

“…” Hạ Phi lườm y, “Thì làm sao, đừng có mà coi thường tôi.”

Giang Thành Khải hỏi: “Làm lúc nào?”

Hạ Phi: “Tối hôm kiểm tra tinh thần lực, sau khi gọi video với anh.” Lúc tâm tình cực kỳ buồn bực mới làm.

Giang Thành Khải trầm ngâm nói: “Ngày mai tôi dẫn cậu đến chỗ chuyên kinh doanh thứ này kiểm tra

thử, trong nhà không có dụng cụ kiểm tra."

Hạ Phi: "Được, vậy làm phiền anh."

Giang Thành Khải nói: "Giữa chúng ta không cần khách khí như thế."

Hạ Phi nói: "Được rồi, Khải Khải."

"!!!" Giang Thành Khải hai mắt trợn trắng, "Cái xưng hô quỷ gì thế!" Quá kinh dị rồi!

Hạ Phi cố nhịn cười: "Chẳng phải anh bảo đừng khách khí sao, Khải ~~ Khải ~~"

"…" Giang Thành Khải bất đắc dĩ, "Cậu vẫn cứ khách khí một chút đi."

Hạ Phi nhịn không nổi nữa, bò ra giường cười đến run rẩy cả người.

Giang Thành Khải nghiêm mặt mím môi, khóe miệng hơi cong lên.

Cục bông đang ở trên giường vui vẻ lăn lăn, lăn đến cạnh đầu Hạ Phi, mổ mổ tóc hắn, xòe ra hai cánh ngắn ngủn, "Chíp" một tiếng, cực kỳ manh!

Giang Thành Khải nhìn nó: "Đây là bàn linh của cậu à."

Hạ Phi cười không nổi nữa, cứng đờ nói: "A… Anh nói gì thế, đây thú cưng tôi nuôi, tên nó là Ostrovsky."

Nghe đến tên của mình, cục bông cực kỳ kiêu ngạo "Chíp!" một tiếng.

Giang Thành Khải nói: "Cậu không cần căng thẳng như thế, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không nói chuyện này ra. Hơn nữa che dấu thân phận của cậu cũng không nhất định là vì nguyên nhân tôi nói, có thể cha cậu có nỗi khổ tâm nào đó, tôi tin tưởng nhân cách của Hạ Thượng tá."

Hạ Phi chôn mặt vào trong chăn, không lên tiếng.

Giang Thành Khải dừng một chút, nhịn không được đi đến xoa xoa đầu hắn: "Yên tâm đi, cho dù đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng nhất định sẽ bảo vệ cậu an toàn."

Hạ Phi há há miệng, nửa ngày mới ngẩng đầu lên: "Anh chắc chắn chứ?"

“Tôi cam đoan,” Giang Thành Khải nghiêm mặt nói, “Lấy tư cách quân nhân của tôi ra bảo đảm với cậu.”

“…” Hạ Phi vẫn còn có chút rầu rĩ không vui.

Thật ra hắn đang sợ hãi.

Sợ những quan tâm ấm áp nhà họ Giang cho mình đều chỉ là ảo giác, sợ bọn họ sau khi biết chuyện hắn giấu diếm thân phận sẽ không do dự vứt bỏ hắn. Đặc biệt là Giang phu nhân, từ sau khi Hạ Phi đến thế giới này, bà là người đầu tiên thật lòng mở rộng vòng tay với hắn, hắn không dám nghĩ đến việc một ngày nào đó mình và Giang phu nhân lại trở mặt thành thù.

Nếu như có một ngày Giang gia cũng không chấp nhận hắn nữa, vậy thì hắn ở thế giới xa lạ này đã thật sự không còn nơi để về.

Nghĩ đến tương lai phải cô độc đến cuối đời, thậm chí có khi còn thảm hơn, Hạ Phi cả người đều không có tinh thần.

Rõ ràng trước đây hắn theo chủ nghĩa lạc quan mà!

Giang Thành Khải không hiểu tại sao mình mới nói một câu đã khiến Hạ Phi khổ sở như thế, cũng không dám hỏi nhiều, sợ lại kích thích hắn, chỉ có thể ôm lấy Hạ Phi, để hắn dựa vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn.

Tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế, mùi thơm lạ lùng trên người đối phương lại trần ngập mọi giác quan của hắn.

Hạ Phi trong lòng khẽ động, không khỏi hy vọng xa vời, nếu như người ở cùng hắn tối hôm đó là Giang thiếu tướng thì tốt biết bao, đứa bé trong bụng hắn cũng không cần bỏ nữa, có thể danh chính ngôn thuận trở thành con của Giang Thành Khải. Giống như trong mấy bộ phim bi kịch hào môn thế gia ấy, con dâu chỉ cần có thai là địa vị trong nhà cũng vững chắc, không phải lo lắng đề phòng nữa.

Chỉ tiếc là, chuyện đó lại không có khả năng xảy ra.

Nghĩ thế, Hạ Phi lại càng bi thương, mùi thơm dễ chịu trên người Giang thiếu tướng cũng thấy cực kỳ khó ngửi.

Hắn đột nhiên đẩy Giang thiếu tướng ra, Giang Thành Khải bất ngờ bị đẩy không kịp phản ứng, suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

Y khó hiểu nhìn Hạ Phi cả người tản ra cảm giác cô đơn, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Phi tránh ánh mắt của y, quay mặt sang hướng khác, vội vàng nói "Tôi đi nấu cơm", sau đó vòng qua người Giang Thành Khải chạy ra khỏi phòng.

Bây giờ đang là buổi trưa, lúc Hạ Phi chạy vào bếp, nhóm hầu gái đang nấu ăn. Bất ngờ nhất chính là Giang phu nhân cũng ở trong bếp, đang cực kỳ hưng phấn…nướng bánh? Hơn nữa hình như còn nướng xong rồi.

Giang phu nhân nghe tiếng động quay đầu lại, thấy là Hạ Phi, nụ cười trên mặt càng vui vẻ hơn, liên tục vẫy vẫy hắn: "Tiểu Phi nhanh đến đây, bánh ngọt làm xong xong rồi, nếm thử tay nghề của mẹ xem."

Có lẽ Giang phu nhân trời sinh có năng lực cảm hoá người khác, nụ cười của bà khiến tâm trạng của Hạ Phi thoải mái hơn nhiều.

Hắn cong cong khóe miệng, đi đến.

Đúng lúc này, lò nướng "Ding" một tiếng, thông báo đã nướng xong.

Giang phu nhân cực kỳ mong chờ nhìn hầu gái lấy khay bánh trong lò ra, đặt vào giá làm nguội.

Hạ Phi cười cười nhìn sang: "Mẹ nướng cái… Ờm…"

Nghẹn lời luôn.

Ai có thể làm ơn nói cho hắn biết, mấy cái đen đen trên khay nướng là cái gì thế này?!

Giang phu nhân nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc: "A… Có lẽ mẹ đặt thời gian nướng hơi lâu quá…"

Giang phu nhân cực kỳ quẫn bách, mặt hơi đỏ lên, lập tức dặn dò hầu gái đem bỏ khay bánh hỏng này đi.

Hầu gái nhanh chóng gật đầu, vừa quay lại định lấy khay nướng đi đã ngây ngẩn cả người.

Giang phu nhân quay đầu lại, cả người cũng đơ luôn.

Hạ Phi đang ăn bánh ngọt cháy đen của bà!

Giang phu nhân không đành lòng nói: "Tiểu Phi, con đừng như thế, mẹ chỉ thử nghiệm thôi, mới là lần đầu tiên, hỏng cũng rất bình thường, con không cần phải…"

“Cái này ăn ngon mà, ” nụ cười của Hạ Phi cực kỳ thoải mái, hoàn toàn không miễn cưỡng chút nào, “Con nói thật đấy, bỏ lớp cháy bên ngoài đi, phần bánh bên trong ngon hơn bánh mua bên ngoài gấp mười lần.”

Giang phu nhân thấy Hạ Phi ăn đến cực kỳ hạnh phúc, nghi hoặc bảo hầu gái lấy một cái dĩa cho mình, xiên một miếng nhỏ phần bánh bên trong cho vào miệng.

… Ô? Hình như so với bánh ngọt bình thường hay ăn xốp hơn nhiều.

“Con nói không sai đúng không,” Hạ Phi tiện tay bỏ phần bánh cháy bên ngoài lại vào khay nướng, nói, “Mẹ mới làm lần đầu tiên đã thành công như thế, cực kỳ có thiên phú đó.”

“Vậy sao…” Giang phu nhân e thẹn che miệng cười, “Nhưng vẫn không so với con được, đúng rồi, Tiểu Phi, con có biết làm bánh ngọt không?”

“Có ạ.” Hạ Phi gật đầu, hắn kiếp trước lúc ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm, mày mò nướng thử rất nhiều loại bánh, ba và hai anh trai sau khi ăn xong đều khen không ngớt.

“Mẹ muốn thử không? Con có thể dạy mẹ.”

“Được được.” Giang phu nhân cực kỳ vui vẻ, bảo hầu gái vào kho hàng lấy nguyên vật liệu.

Hạ Phi dùng bách khoa toàn thư chọn ra vài nguyên liệu dùng được, những thứ không dùng được thì bảo người cất trở lại kho.

Lần đầu tiên học, không thể chọn loại bánh quá khó, bánh bơ bánh bông lan gì gì đấy tạm thời bỏ qua, Hạ Phi quyết định dạy Giang phu nhân làm cupcake trước.

Hạ Phi đập hai quả trứng to như trứng đà điểu, đánh tan lòng trắng lòng đỏ, sau đó cho thêm nước, rồi đến đường cát. Hắn đánh vài lần để Giang phu nhân quen thao tác, đến khi hỗn hợp trứng đường hơi cứng lại, dùng phớt vẽ một đường cũng không thấy biến mất mới dừng.

Sau đó cho thêm bơ, sữa, rây bột mì, bột ngô, bột nở vào, trộn đều tất cả lên. Cuối cùng đổ hỗn hợp bột vào trong khay, lắc lắc vài cái, đặt thêm vài miếng trái cây khô lên trên, đặt vào lò nướng. Sau khi chọn thời gian và nhiệt độ nướng thích hợp, Hạ Phi xoa xoa tay, đứng bên cạnh chờ.

Giang phu nhân đứng bên cạnh hắn, tò mò nhìn bột bánh trong lò nướng từ từ phồng lên.

“Như thế là xong rồi?”

“Vâng ạ.”

“Nhưng so với công thức mẹ học lúc trước đơn giản hơn nhiều, có thiếu mất bước nào không?”

Hạ Phi cẩn thận nghĩ nghĩ một chút: “Không thiếu gì cả.”

“Vậy sao.” Giang phu nhân vẻ mặt nghiền ngẫm.

Hạ Phi biết Giang phu nhân không hoàn toàn tin tưởng vào công thức của hắn, cũng không để ý lắm, thành phẩm vẫn là minh chứng rõ ràng nhất.

Mười lăm phút sau ——

Hầu gái lấy khay bánh ra khỏi lò, mùi thơm tràn ngập phòng bếp.

Hạ Phi nhìn hầu gái vẻ mặt không thể tin nổi mở lớn hai mắt, trong lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác cực kỳ kiêu ngạo.

Chờ bánh nguội bớt, Giang phu nhân không đợi được nữa vội vàng ăn thử một cái, hạnh phúc đến hai mắt đều híp lại.

“Mọi người đang làm gì thế?” Giang Trấn ngửi thấy mùi thơm đi vào, “Từ xa đã ngửi thấy mùi rồi, trong nhà mới mời đầu bếp bánh ngọt sao?”

Giang phu nhân bật cười nói: “Xem trí nhớ của ông kìa, lúc trước tôi đã nói với ông rồi còn gì, Tiểu Phi nấu ăn rất ngon, so với đầu bếp trong nhà hàng cao cấp còn lợi hại hơn.”

“Nhớ rồi nhớ rồi, ” Giang Trấn vỗ vỗ trán, “Hôm trước nghe bà nói chỉ là vẫn chưa tin lắm, hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt rồi. Ầy… bánh thơm thế, cho tôi một cái được không?”

Giang phu nhân bật cười đưa một cái cho ông.

Giang Trấn mới cắn một miếng, mắt đã sắp rớt ra ngoài, “Mẹ ơi, tôi chưa ăn cái bánh nào ngon thế này!”

Rõ ràng kiếp trước tay nghề của hắn cũng chỉ là loại phổ thông, bây giờ được khen thế này, Hạ Phi da mặt có dầy nữa cũng sắp hold không được, hắn ngượng ngùng nói: “Thật ra tay nghề của con rất bình thường, không khoa trương như thế đâu.”

Trong phòng bếp tất cả hầu gái đều dùng vẻ mặt “WTF” nhìn hắn.

Tay nghề của cậu mà bảo là không cao, thế tay nghề của bọn tôi chẳng phải nên quăng cho chó gặm luôn à,

cậu đang đùa bọn tôi đấy hả?!

Hạ Phi: "…"

Áp lực quá lớn thật muốn tê dại!

Giang Trấn giải quyết xong một cái bánh, dựng thẳng ngón cái với Hạ Phi, sau đó lại thò tay lấy thêm cái bánh nữa.

Lúc Giang Thành Khải xuống lầu ăn cơm, Giang Trấn đã xử lý gần hết chỗ cupcake, hai mắt lấp lánh nhìn đắm đuối vào cái nồi Hạ Phi đang nấu trên bếp.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng tha thiết chờ mong của cha già mặt liệt nhà mình, Giang Thành Khải kinh ngạc mất hai giây, sau đó rất nhanh đã bị mùi thơm bay ra từ trong nồi hấp dẫn lực chú ý. Đồ ăn Hạ Phi nấu y đã được ăn hai lần, lần nào cũng cực kỳ mỹ vị, thế nhưng lại chưa bao giờ được nhìn dáng vẻ lúc nấu ăn của hắn.

Vừa nhìn một cái, tầm mắt liền không thể rời đi.

Ống tay áo của Hạ Phi xắn lên đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay dài nhỏ trắng nõn, theo động tác đảo thức ăn mà vẽ ra một đường cong duyên dáng. Vòng eo nhỏ nhắn sau khi mặc tạp dề vào lại càng lộ rõ, phối hợp với gương mặt yêu nghiệt kia…

Giang Thành Khải âm thầm nuốt nước bọt một cái, may mà còn có mấy thứ trên mặt che bớt lại.

Bữa trưa này ăn đến cực kỳ hưởng thụ, Giang Trấn cứ ăn một miếng lại khen một câu, khen đến Hạ Phi cả mặt đều đỏ lựng.

Giang Thành Khải dở khóc dở cười: "Cha, người còn khen nữa Hạ Phi sẽ không ăn cơm nổi."

Giang Trấn nghẹn một chút, cười mắng Giang Thành Khải: "Được được được, ta không nói nữa, cái thằng nhóc con này." Câu sau cùng này mang hàm nghĩa gì không cần nói cũng biết.

Giang Thành Khải cười không nói.

Hạ Phi cười gượng hai tiếng, càng không ăn nổi.

May là thể chất cơ thể này của hắn kém, lượng cơm ăn cũng ít, ăn một lúc đã no.

Giang Thành Khải thấy thế, cũng vội vàng hai ba miếng đem cơm ăn xong, nói với Hạ Phi: "Buổi chiều tôi đưa cậu ra ngoài một chuyến."

Hạ Phi nghi hoặc nhìn y.

Giang Thành Khải mấp máy môi làm một khẩu hình.

Hạ Phi tỉnh ngộ, gật đầu liên tục.

Giang phu nhân cùng Giang Trấn nhìn một màn "mắt đi mày lại" này của hai người, liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý nở nụ cười.

Ăn xong, sau khi nghỉ ngơi một chút, Giang Thành Khải dẫn Hạ Phi ra cửa. Hạ Phi cùng Giang thiếu tướng đi đến hầm để xe, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người.

Giang Thành Khải đi được hai bước, phát hiện Hạ Phi không đi theo mình, quay đầu lại hỏi: "Sao thế?"

Hạ Phi run giọng: "Cái này… Đây là, xe chiến đấu?"

Giang Thành Khải sửng sốt, lập tức bật cười: "Làm sao có khả năng, đây chỉ là xe huyền phù bình thường thôi."

Hạ Phi hung hăng nuốt nuốt nước bọt: "Tôi có thể sờ không?"

Giang Thành Khải dùng tay ra dấu mời: "Cứ tự nhiên."

Hạ Phi hét lên một tiếng, khoa tay múa chân vọt tới.

Xe huyền phù của Giang thiếu tướng y như xe chiến đấu trong phim khoa học viễn tưởng, không ngờ lại có ngày hắn nhìn thấy một thứ vốn chỉ có trên TV, không những nhìn thấy, mà còn được sờ tận tay, Hạ Phi kích động đến sắp phát điên rồi!

Giang Thành Khải nhìn hành động trẻ con của hắn, lắc đầu cười.

Đột nhiên, nụ cười của y cứng lại.

Cục bông tròn vo màu xanh lam thoắt ẩn thoắt hiện trên đầu Hạ Phi, hình như là bàn linh của hắn đúng không?

Bàn linh có thể tàng hình… chẳng phải chỉ người Anh Phù tộc mới có sao?

Giang Thành Khải hơi nhíu mày, y mơ hồ cảm thấy đã biết được nguyên nhân vì sao Hạ Phi lại bị ngụy trang thành worker.

Quân nhân liên bang cùng với người của địch quốc có con, không giống với trường hợp con của người dân bình thường, chuyện này bị nghiêm cấm trong quân bộ, một khi bị phát hiện, quân nhân đó sẽ bị hành quyết, đứa trẻ cũng không được giữ lại.

Chờ Hạ Phi sờ đủ rồi, Giang Thành Khải lập tức thu hồi vẻ mặt trầm tư, giống như không có chuyện gì cười nói: "Có thể xuất phát chưa?"

Hạ Phi trên mặt vẫn còn đang hưng phấn đến đỏ bừng, nghe vậy dùng sức gật đầu.

Được ngồi xe chiến đấu! Mẹ ơi kích động chết mất!!!

Tiếc là tốc độ của xe huyền phù quá nhanh, Hạ Phi còn chưa hưởng thụ đủ, vèo một cái đã đến trước cửa hàng chuyên kinh doanh thẻ mộng cảnh.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ nhìn Hạ Phi mặt mũi dại ra leo xuống xe, quả nhiên vẫn còn là một đứa trẻ…

"Sau khi kiểm tra chất lượng thẻ mộng cảnh xong tôi đưa cậu đi hóng gió một lúc."

"Được!" Hạ Phi hai mắt lập tức sáng rực.

Cửa hàng chuyên kinh doanh thẻ mộng cảnh đều do cái phái mở, nói cách khác là tự cung tự cấp, lấy thẻ mộng cảnh do học trò trong phái chế tác ra đem bán, tiền kiếm được lại cung cấp cho các hoạt động của phái, bao gồm cả sinh hoạt phí và chi phí cần thiết cho việc luyện tập.

Đương nhiên, cũng có một vài dệt mộng sư tự học thành nghề đem thẻ mộng cảnh bán lại cho cửa hàng, tính ra so với số tiền phải bỏ ra để tự đi thuê một cửa hàng, phần chênh lệch nếu đem bán lại cho các cửa hàng này cũng chỉ như muối bỏ bể.

Vào trong cửa hàng, một "em gái" cực kỳ ngọt ngào tiến đến nhiệt tình đón tiếp.

"Chào mừng đã đến cửa hàng của chúng tôi, xin hỏi hai vị có nhu cầu gì? Mua thẻ mộng cảnh mời rẽ trái, mua mũ bảo hộ mời rẽ phải, có nhu cầu bán lại mời đi theo tôi."

"Em gái" vừa mở miệng một cái, Hạ Phi lập tức sợ ngây người!

Cái giọng nói như thế sao lại ghép được với cái khuôn mặt này hả hả hả?!

Giang Thành Khải giống như đọc được suy nghĩ của hắn, ghé sát vào tai Hạ Phi thấp giọng nói: "Là đàn ông."

Hạ Phi: "…"

Tầm mắt chậm rãi dịch xuống dưới, nhìn đến một bức tường phẳng lỳ.

"Em gái" chuyển giới chú ý đến ánh mắt hắn, mặt đỏ lên, chuẩn bị bày ra tư thế e thẹn.

Hạ Phi lập tức nghiêm mặt, diện vô biểu tình nói: "Tôi muốn bán đồ."

"Em gái" cực kỳ tiếc nuối, "Vậy xin mời quý khách đi theo tôi."

Hạ Phi: "…" Anh giai à anh bày ra cái vẻ tiếc nuối đấy là có ý gì! Tiếc nuối vì không kịp e thẹn hả!

Đi theo "em gái" được hai bước, Giang Thành Khải đột nhiên nói: "Tôi có chút việc, cậu cứ vào trong trước đi, lát nữa tôi sẽ quay lại."

Hạ Phi há miệng, đang định nói anh đi thì tôi phải làm sao nhỡ bị đánh ngất vác đi cũng không biết, nhưng lại cảm thấy như vậy còn gái tính hơn cả "em gái" kia. Hắn còn đang đắn đo suy nghĩ, Giang thiếu tướng cũng chỉ còn lại một bóng lưng.

"Em gái" nghe tiếng quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy góc áo Giang thiếu tướng, vẻ tiếc nuối trên mặt càng đậm.

Hạ Phi cả kinh.

Mẹ nó anh giai này anh thế mà lại để ý chồng của tôi!

… Sai rồi sai rồi, ai là chồng hắn chứ, Giang thiếu tướng chỉ là bạn… là người quen của hắn thôi!

May mà Giang thiếu tướng không nghe thấy hoạt động nội tâm của Hạ Phi, nếu không sẽ đau lòng muốn chết. Kết hôn lâu như thế rồi, lại vẫn chỉ là người quen thôi…

Hạ Phi cùng với "em gái" trên mặt vẫn tràn đầy vẻ tiếc nuối rẽ rẽ quẹo quẹo bảy tám lần, đi thẳng đến một căn phòng nhỏ phía sau cửa hàng.

Nói phòng này nhỏ cũng không đúng, chỉ là trong phòng chất đầy các loại máy móc Hạ Phi chưa từng nhìn thấy bao giờ, căn phòng đang rộng rãi cũng chật chội hẳn.

"Em gái" lấy ra một thứ trông gần giống kính hiển vi, nhận lấy thẻ mộng cảnh trong tay Hạ Phi, cực kỳ kinh ngạc nói: "Cậu là học trò của phái Al?"

Hạ Phi đơ ra nửa ngày mới nhớ ra phái Al là cái quỷ gì, giải thích: "Không phải, nhưng nguyên liệu thẻ là lấy từ chỗ Phổ Nhạc đại sư của phái Al."

"Vậy sao," "Em gái" gật gật đầu, "Phổ Nhạc đại sư rất lợi hại, tôi thấy cậu cũng còn trẻ, nhanh chóng bái sư đi, sau này cũng đỡ phải bán qua cửa hàng trung gian thế này."

Hạ Phi lần đầu tiên nhận được thiện ý của người lạ, cười nói: "Tôi sẽ suy nghĩ kỹ."

"Em gái" e thẹn cười với hắn một cái.

Hạ Phi đột nhiên bị tập kích hoàn toàn không phản ứng được: "…" Mẹ nó cuối cùng vẫn không tránh được phải nhìn anh giai này e thẹn!

"Em gái" đem thẻ mộng cảnh cắm vào khe thẻ trên máy, nhấn công tắc, màn hình chính giữa máy phát ra tia sáng màu xanh nhạt. "Em gái" đưa đầu đến gần, ghé mắt nhìn vào ống kính.

Hạ Phi: "…" Cái đệch thứ này thật sự là kính hiển vi à!

Chưa đến một phút sau đã thấy "em gái" cực kỳ khiếp sợ ngẩng đầu lên.

Hạ Phi thấy thế trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Cùng lúc đó, thanh âm điện tử máy móc vang lên: "Kết quả giám định: thẻ mộng cảnh cao cấp. Hạn định sử dụng: 20 lần. Chất lượng: xuất sắc."

Hạ Phi giật mình há hốc mồm.

"Thẻ mộng cảnh cao cấp?!"

Hạ Phi quay đầu lại, đã thấy Giang thiếu tướng trong tay cầm một cái hộp, vẻ mặt kinh ngạc đứng sau lưng hắn.

Hạ Phi lắp bắp: "Tôi tôi tôi cũng không biết nữa, đây là lần đầu tiên tôi làm."

“Em gái” nghe vậy, biểu tình trên mặt lại càng không thể diễn tả thành lời.

Lần đầu tiên chế tác đã cho ra thành phẩm cao cấp, thiên phú dị bẩm đến mức nào hả, hoặc là nói, tinh thần lực phải mạnh đến mức nào!

Thực ra Hạ Phi cũng là ăn may. Lúc trước hắn mua mười tấm nguyên liệu thẻ ở chỗ Phổ Nhạc đại sư, tám tấm sơ cấp, một tấm trung cấp, một tấm cao cấp, vốn định để dành để dự phòng, dù sao hắn cũng là trọng sinh đến đây, biết đâu trình tự lại khác người. Ai biết hôm đó bị câu trả lời của Giang thiếu tướng làm cho buồn bực mất tập trung, tiện tay lấy một tấm, lấy đúng tấm nguyên liệu cao cấp, mơ mơ hồ hồ chế tác, cuối cùng thế mà lại thành công!

Chẳng trách sau khi làm xong tinh thần lực tiêu hao đến mức ngủ tận hai ngày.

Cho dù có ở cấp bậc đại sư như Phổ Nhạc đại sư, cũng không thể nào chẳng chuẩn bị gì hết mà làm luôn thẻ cao cấp như Hạ Phi, hắn cảm thấy mình còn chưa chết đúng là phúc bảy mươi đời.

Nói cách khác, nếu lúc đó Hạ Phi rút được nguyên liệu thẻ sơ cấp hoặc trung cấp, cũng chưa chắc đã có thể cho ra thành phẩm.

Trong phòng ba người nhìn nhau không nói gì.

Nửa ngày sau “em gái” mới mở miệng: “Thẻ mộng cảnh của cậu mặc dù là thẻ cao cấp, nhưng vẫn khá đơn giản, cho nên nếu như muốn bán, giá ban đầu sẽ là 20 vạn đồng liên bang. Sau này cửa hàng sẽ căn cứ vào tình hình tiêu thụ mà điều chỉnh lại cho hợp lý.”

Hai, hai mươi vạn?!!! *(khoảng 660 triệu VND)*

Hạ Phi cầm cũng sắp rớt luôn. Hắn chỉ tùy tiện làm ra một tấm thẻ, ngủ mất hai ngày, sau đó lập tức có hai mươi vạn, dệt mộng sư quả nhiên là cái nghề hái ra tiền mà!

Hồi tưởng lại thu nhập eo hẹp kiếp trước, ngày nào tốt thì 1 vạn, không thì chỉ có mấy trăm đồng, Hạ Phi suýt nữa khóc luôn.

“Em gái” lại tưởng hắn không hài lòng với giá này, vội vàng nói: “Đây chỉ là giá cả ban đầu, nếu như sau này sản phẩm của cậu bán chạy, giá chắc chắn sẽ không thấp như bây giờ.”

“Không thấp, không thấp tí nào, tôi cực kỳ hài lòng, ” Hạ Phi lệ rơi đầy mặt, “Tôi chỉ là quá cảm động thôi, sống mười tám năm cuối cùng cũng kiếm được tiền, tôi phải về nhà nói cho cha tôi biết con trai ông ấy cuối cùng cũng tỏa sáng rồi!”

“Em gái”: “…”

Giang Thành Khải: "… Thế còn mẹ thì sao?"

Hạ Phi: "… Tôi chỉ ví dụ thôi."

Giang Thành Khải: "Ồ."

"Em gái" ngắt lời: "Nhưng mà cậu phải trích phần trăm cho cửa hàng. Thẻ sơ cấp khấu trừ 10% chi phí đại lý, thẻ trung cấp 5%, thẻ cao cấp 2%."

Hạ Phi gật đầu liên tục: "Được được."

2%, mới có 4 ngàn, không vấn đề.

"Em gái" liếc mắt đưa tình: "Tôi cực kỳ thích những khách hàng dứt khoát như cậu!".

"…" Hạ Phi rùng mình một cái.

Sau khi trao đổi phương thức liên hệ, để lại số tài khoản thẻ bạch kim, Hạ Phi cùng Giang Thành Khải trở về nhà.

Lúc ở trong cửa hàng còn nhịn được, vừa ra khỏi cửa, Hạ Phi nhìn ngang ngó dọc hai bên đường không thấy có ai, lập tức hưng phấn nhảy tưng tưng, nhào lên người Giang thiếu tướng.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha 20 vạn, tôi có nằm mơ cũng không nghĩ đến, tôi cũng là người có tiền rồi ha ha ha ha ha ha —— "

Giang Thành Khải vô cùng tiện tay ôm eo hắn, mỉm cười nói: "Ừ, thật lợi hại."

Hạ Phi còn đang đắm chìm trong đỉnh cao nhân sinh được thăng chức tăng lương, hoàn toàn không phát hiện ra mình bị người ta chiếm tiện nghi, vẫn rất sung sướng ôm Giang thiếu tướng, "Ai, 20 vạn, anh nói xem nên tiêu thế nào bây giờ? Ừm… Đầu tiên đi mua mười tấm nguyên liệu thẻ cao cấp, sau đó mua quà cho ba mẹ và Duyệt Duyệt, Điềm Điềm quá trung nhị, không mua quà cho cậu ta, tôi sẽ viết một cuốn tiểu thuyết tên là Lãnh khốc cuồng bá duệ huyễn điếu ngạo cho cậu ta làm sách gối đầu giường. Vẫn còn tiền ha ha ha ha…"

Lãnh khốc cuồng bá duệ huyễn điếu ngạo: lạnh lùng điên cuồng bá đạo khí phách thích khoe khoang gian xảo bố láo. Tôi đang edit cái gì thế này…

"… Vậy còn tôi?" Giang thiếu tướng đợi nửa ngày cũng không thấy đến lượt mình, không nhịn được bóp eo Hạ Phi một cái.

Ầy, thật là mềm.

Hạ Phi bị bóp phát ngứa, uốn éo cười: “Anh làm sao cơ?”

Giang Thành Khải tức giận đến mặt mũi tối sầm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Quà của tôi! Tốt xấu gì tôi cũng là chồng cậu.”

“A…” Hạ Phi đột nhiên tỉnh ngộ, lấp liếm nói, “Nếu là vợ chồng thì cũng đừng tính toán chi ly như thế, vợ chồng già với nhau chú ý mấy chuyện cỏn con thế làm gì.”

Giang Thành Khải: “…”

Bọn họ mới kết hôn có hai mươi ngày! Là hai mươi ngày đấy! Còn chưa được một tháng nữa, vợ chồng già cái quái gì hả!

Giang Thành Khải đem cái hộp trong tay nhét vào tay Hạ Phi: “Nhưng tôi mua quà cho cậu rồi, quà đáp lễ của cậu đâu?”

Hạ Phi kinh ngạc nói: “Lúc nãy anh bảo đi có việc là đi mua quà cho tôi?”

“Đúng thế.”

“Anh thật rảnh.”

“…”

“Bày đặt thế làm gì, cứ tùy tiện đưa cho tôi vài trăm đồng là được rồi…” Hạ Phi cười đến cực kỳ tiện, “Có thể mở ra không?”

Giang thiếu tướng bực mình: “… Có thể.”

Hạ Phi cẩn thận mở hộp ra, phát hiện bên trong có một cặp kính và một bộ tai nghe trong suốt.

Mua cho hắn cái này làm gì? Hắn vừa điếc vừa mù, làm sao mà dùng được…

32. Chương 32: Chỉ Có Một Cái Giường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Đây là máy trợ thính và máy trợ thị kiểu mới nhất, chạy bằng quang năng, so với cái cậu đang dùng nhẹ nhàng hơn nhiều."

Hạ Phi kinh ngạc há miệng, mãi không nói nên lời.

Máy trợ thị trong hộp không khác mấy so với kính cận thông thường ở kiếp trước, chỉ là trên kính có thêm vài nút chức năng đặc biệt, thấu kính cũng gần như trong suốt, hoàn toàn không che mất mặt mũi người đeo. Máy trợ thính cũng rất nhẹ, kích thước chỉ nhỏ bằng móng tay út, mỏng dính trong suốt gắn cố định vào tai, nếu không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện ra.

Dùng mấy thứ này, hắn sẽ không bị người ta nhìn bằng ánh mắt giễu cợt hay thương hại nữa.

Hạ Phi ngây người. Không ngờ Giang thiếu tướng lại nghĩ cho hắn như thế.

Vậy mấy lời ban nãy của hắn chẳng phải là cực kỳ vô lương tâm hả? Giang thiếu tướng về nhà liệu có lén lút cắn chăn khóc không…

Hạ Phi nhất thời trong lòng cực kỳ áy náy nhìn y.

Giang Thành Khải tâm tình cũng thả lỏng, biết Hạ Phi hiểu được tâm ý của mình, khó chịu trong lòng đều bay sạch.

Hạ Phi ngượng ngùng nói: "Xin lỗi Giang thiếu tướng, để anh tốn kém rồi."

Giang Thành Khải: "…"

Tôi còn tưởng cậu yên lặng là đang cảm động hóa ra nửa ngày không nói gì là vì đang xoắn xuýt chuyện tiền nong?!?!

Khó chịu vừa mới bay mất lập tức bị gọi hồn về.

Giang thiếu tướng vẻ mặt âm trầm nhìn vợ mình.

Hạ Phi hoàn toàn không nhận ra vấn đề, vẫn đang thao thao bất tuyệt: "Đại ân đại đức này không thể báo đáp nổi, dù sao sau này tôi cũng thôi học, nếu không sau này mỗi ngày tôi đều nấu đồ ăn ngon cho anh nhé?"

Giang thiếu tướng: "…"

Đừng có âm mưu dùng đồ ăn mua chuộc tôi, không có tác dụng đâu!

…

Được rồi, thực ra vẫn có tác dụng đấy.

Giang thiếu tướng âm thầm nuốt nước bọt, bất đắc dĩ gật đầu.

Hạ Phi cười hì hì nhìn y, lấy mấy thứ trong hộp ra, đồng thời tháo thiết bị hỗ trợ cồng kềnh trên mặt xuống.

Đây không phải lần đầu tiên Giang Thành Khải nhìn thấy mặt Hạ Phi, lần trước say rượu cũng đã nhìn một lần, hiện tại mặc dù đã là lần thứ hai nhìn cái mặt này, trong lòng y vẫn không nhịn được mà run rẩy.

Mấy người đi đường trong lúc vô tình nhìn lại, đều giật mình đứng lại nhìn bọn họ.

Cmn, vợ quá đẹp cũng là một cái tội!

Giang Thành Khải cực kỳ hối hận sao lúc nãy y không cản Hạ Phi lại, để đến lúc vào xe rồi hẵng thay.

Mắt thấy mọi người dừng lại nhìn càng ngày càng nhiều, Giang thiếu tướng bế ngang Hạ Phi vừa mới đeo thử kính hai mắt còn đang lơ mơ lên, trực tiếp khiêng người về xe huyền phù.

Hạ Phi đột nhiên bị bế, kinh ngạc kêu một tiếng, vội vàng ôm cổ Giang thiếu tướng.

Người qua đường vây xem thấy thế hai mắt trợn ngược.

Người vừa nãy là Giang thiếu tướng đúng không? Thế mỹ nhân kia là ai?!

Giang thiếu tướng hình như kết hôn với một worker cấp F rồi mà… Chẳng lẽ hiện tại bọn họ đang được mục sở thị hiện trường ngoại tình của Giang thiếu tướng?! Thảo nào Giang thiếu tướng lại vội vàng đem mỹ nhân kia giấu đi, thì ra là như thế.

Mọi người đồng loạt hiểu ra, cảm thấy mình đã khám phá ra một chân trời mới, nhanh chóng mở thiết bị di động cầm tay đăng nhập Tinh bác.

Một truyền mười, mười truyền trăm, còn có vài bức ảnh góc chụp mơ hồ đưa lên làm chứng, Giang thiếu tướng sau tin tức chết đi sống lại lần trước, lần thứ hai tạo ra một trận mưa máu gió tanh trên trang chủ Tinh bác.

Trong xe huyền phù ——

Hạ Phi luống cuống nhảy xuống khỏi người Giang thiếu tướng, suýt nữa ngã dập mông.

Giang Thành Khải vội vàng ôm lấy hắn.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi đánh bay móng vuốt của Giang thiếu tướng, tiếp tục điều chỉnh các nút trên kính. Kiểu mới nhất này chủ yếu là cải tiến về hình thức, tính năng cơ bản vẫn tương tự như cái lúc trước Hạ Phi dùng, hắn chỉnh một lúc đã khôi phục được tầm nhìn, máy trợ thính cũng đeo xong.

Trong xe huyền phù không có gương, Hạ Phi không biết bây giờ mình trông thế nào, vì vậy chống nạnh hất hàm hỏi Giang thiếu tướng: "Đẹp trai không?"

Giang Thành Khải nhịn cười: "… Đẹp."

Hạ Phi liếc xéo y: "Qua loa."

Sau khi Hạ Phi đổi sang dùng kính đã hoàn toàn không thể dùng thước đo thông thường để hình dung mức độ biến đổi của hắn, bởi vì lúc trước hắn không thể liếc người ta liếc đến cái loại trình độ y như đang quăng mị nhãn thế này!

Giang Thành Khải bưng trái tim yếu ớt lùi về sau hai bước, cảm thấy sắp hold không nổi.

Vợ đẹp như thế, lại chỉ có thể sờ không thể ăn thì phải làm sao?

Hạ Phi không nhận ra tâm trạng xoắn xuýt của Giang thiếu tướng, thò tay vỗ vai y: "Đi thôi, đi hóng gió!"

Giang Thành Khải nhìn cái tay đang đặt trên vai mình, trong lòng nhộn nhạo, thật mềm…

Dưới sự yêu cầu của Hạ Phi, Giang Thành Khải lái xe huyền phù đưa hắn đi một vòng thành phố. Giang thiếu tướng thu được vô số ánh mắt ái mộ, may mà không xuống xe, nếu không chocolate gửi đến nhà chắc phải chất thành núi.

Cực kỳ được quần chúng hoan nghênh!

Rõ ràng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, không hiểu sao Hạ Phi lại thấy có chút không thoải mái.

Nhưng hắn cũng không rảnh đi nghiên cứu loại tâm tình kỳ quái này, vì lực chú ý của hắn đã bị quang cảnh bên ngoài cầu đi mất rồi.

Lúc trở về nhà, trời cũng đã tối.

"Tiểu Phi, hai đứa về rồi hả?" Hai người vừa vào cửa, Giang phu nhân đã chạy từ trong phòng khách ra đón.

"Mẹ."

Giang phu nhân kinh ngạc nhìn hắn: "Con đổi kính rồi sao, nhìn đẹp lắm!"

Hạ Phi cười hì hì nói: "Là Giang thiếu tướng mua cho con."

Giang phu nhân tặng cho con trai lớn một ánh mắt khen ngợi: "Cuối cùng cũng biết thương vợ rồi."

Hạ Phi: "…" Cái quỷ gì!

Giang Thành Khải ôm lấy vai Hạ Phi, cười mà không nói.

Hạ Phi: "…" Thật muốn quăng cái móng vuốt trên vai đi!

Giang phu nhân hỏi: "Đã ăn cơm chưa?"

Hạ Phi lắc đầu: "Chưa ạ."

Giang phu nhân nói: "Vậy để mẹ bảo người hầu đi chuẩn bị."

Giang Thành Khải đột nhiên nhéo nhéo vai hắn.

Hạ Phi hiểu ý, lập tức ngăn cản Giang phu nhân: "Không cần đâu ạ, để con làm nhanh vài món là được rồi."

Giang phu nhân nghe vậy đưa mắt nhìn con lớn, vừa vặn nhìn đến ánh mắt cực kỳ đắc ý của Giang Thành Khải: "… Vậy được rồi, vợ chồng son các con cứ tự túc đi, mẹ không quấy rầy nữa."

Hạ Phi: "…" Vợ chồng son là cái quỷ gì vậy QAQ!

Hạ Phi cảm thấy bản thân vừa mới đi ra ngoài một chuyến, về đến nhà toàn bộ thế giới đã lệch lạc hết rồi!

Chơi một buổi chiều ở ngoài, thể chất cấp F như Hạ Phi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nấu nhiều món, chỉ dặn người hầu lấy một miếng thịt bò trong kho lạnh. Bởi vì con bò này không phải bò của trái đất, cho nên miếng thịt này cũng cực kỳ to, cũng chẳng biết là loại gì mà chất lượng lại cực kỳ tốt. Hắn cắt bốn miếng thịt to bằng bằn tay, xử lý một chút, làm bốn phần beefsteak.

Hắn một phần, Giang thiếu tướng ba phần.

Quả nhiên là chênh lệch giữa cấp S và cấp F, Hạ Phi trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Có đồ ăn ngon nhưng lại không thể ăn nhiều, quả thực chính là bị kịch nhân sinh!

Beefsteak thơm lừng được bưng lên, Giang thiếu tướng ngồi đối diện với Hạ Phi, tò mò nhìn món ăn trong đĩa.

"Đây là cái gì?"

"Beefsteak, chưa ăn bao giờ sao?" Hạ Phi đưa cho y một phần, cũng lấy cho mình một phần, "Tôi ăn một phần, còn lại là của anh."

"Ăn rồi, nhưng mà hình như không giống nhau lắm." Giang Thành Khải dùng dao cắt miếng thịt ra, sau đó sững sờ, chỉ vào miếng thịt màu hồng nhạt, "… Cái này, hình như chưa chín?"

Hạ Phi cắt một miếng nhét vào miệng, hàm hồ nói: "Chỉ như thế thôi, ba phần chín một phần tái mới là hoàn hảo, ai ~ ngon thật đấy!"

Giang Thành Khải xiên một miệng giơ lên trước mặt, do dự không dám thử.

Hạ Phi trực tiếp đẩy đẩy tay y một cái.

"A!" Giang Thành Khải không kịp phòng bị, bị nhét đầy một mồm.

Cứ nghĩ sẽ thấy vị tanh, nhưng miếng thịt chín vừa lại mềm, ngọt, đậm vị thịt hơn chín hẳn rất nhiều, hơn nữa cũng không tẩm ướp quá nhiều, tận dụng triệt để hương vị nguyên bản của thịt bò, một chút mùi vị khác đều không có.

"Ăn ngon chứ." Hạ Phi nhíu mày nhìn y.

Giang Thành Khải ngẩn ra, đột nhiên vươn tay vò vò tóc Hạ Phi thành một đống.

"Cái đệch!" Hạ Phi giật lùi về phía sau, suýt nữa ngã ngửa khỏi ghế, "Anh làm cái gì thế hả, đố kị với vẻ đẹp trai của tôi có phải không!"

Giang Thành Khải chỉ cười.

Hạ Phi nhìn y như nhìn thấy quỷ, thầm nghĩ lẽ nào Giang thiếu tướng lén lút cắn thuốc bây giờ lên cơn rồi? Hắn vội vàng nhét nốt thịt bò vào miệng, ba chân bốn cẳng chạy biến lên lầu.

Nhưng vừa về phòng, hắn lại trợn mắt.

Bọn họ ở chung một phòng mà! Đến lúc ngủ phải chia chác chỗ ngủ thế nào đây.

Không thể lén lút trốn sang phòng khác được, cũng không thể nằm ra đất mà ngủ được, lẽ nào thật sự phải ngủ chung với Giang thiếu tướng?

Nếu như là kiếp trước, ngủ cùng giường với bạn cùng phòng cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng đây là hành tinh khác, đàn ông ngủ với đàn ông cũng to bụng được, Hạ Phi thật sự không dám liều. Lần đầu tiên lúc vừa mới xuyên qua đã là cực hạn của hắn, nếu sau này lại bị Giang thiếu tướng như thế kia thế kia tiếp, hắn thật muốn chết luôn cho xong.

Hắn rõ ràng là rất thẳng cực kỳ thẳng thẳng đến không thể thẳng hơn được nữa!

Hạ Phi quỳ bò ra đất, trong lòng xoắn xuýt.

"Chíp!" Cục bông vì động tác quỳ lạy của hắn mà lăn khỏi đỉnh đầu, lăn trên đất hai vòng, hơi choáng.

Hạ Phi kéo cục bông ôm vào lòng bàn tay, cực kỳ ưu thương nhìn nó.

Bàn linh được sinh ra cùng lúc với chủ nhân, trước khi trưởng thành đều không thể rời khỏi chủ nhân quá xa. Nếu như là partner bình thường không nói, mấu chốt là Hạ Phi là partner ngụy trang thành worker, không thể để lộ thân phận, cũng may cục bông biết tàng hình, bình thường đều tàng hình ngồi xổm trên đỉnh đầu hắn.

Cục bông tàng hình một ngày, cũng chỉ trốn vào túi của Hạ Phi nghỉ ngơi được một lúc, cực kỳ mệt!

Nó ngồi xổm trong lòng bàn tay Hạ Phi, "Chíp!" vài tiếng, muốn được ăn!

Hạ Phi dùng tinh thần lực cung dưỡng cho nó, cục bông lập tức vui vẻ trở lại, cao hứng vỗ vỗ đôi cánh ngắn ngủn.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Hạ Phi vội vàng nhét cục bông vào trong áo.

"…" Giang Thành Khải kinh ngạc, "Cậu ngồi dưới đất làm gì?"

Hạ Phi nói: "Tôi thích thế."

Giang Thành Khải nhìn áo hắn phồng lên một cục, dở khóc dở cười nói: "Giấu cái gì mà giấu, tôi nhìn thấy nó lâu rồi."

Hạ Phi nghĩ cũng đúng, nhanh chóng móc cục bông ra.

Cục bông lông tơ cả người rối tinh rối mù, suy yếu "Chíp!" một tiếng, Hạ Phi lại vội vàng hầu hạ nó vuốt vuốt lông.

Giang Thành Khải ngồi xổm xuống cạnh hắn, hỏi: "Đây là chim gì?"

Hạ Phi nói: "Hình như là Lam Hồ điểu."

"Lam Hồ điểu?!"

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"… Không có."

Giang Thành Khải ngoài mặt nói thế, nhưng trong lòng lại đang dậy sóng.

Lúc trước thấy mắt Hạ Phi màu tím cũng đã xác định hắn có huyết thống Anh Phù tộc, bây giờ lại có bàn linh là Lam Hồ điểu… Lam Hồ điểu là một loại bàn linh rất hiếm, năng lực cực kỳ mạnh, nghe đồn chỉ có partner mang huyết thống nhân loại mới có khả năng sở hữu Lam Hồ điểu.

Hạ Phi nếu đã có thể chế tác thẻ mộng cảnh, huyết thống nhân loại chắc chắn sẽ không ít hơn 20%.

Hơn 20% huyết thống nhân loại, lại có cả huyết thống Anh Phù tộc, nhưng lại không có đặc điểm nào của Đằng Thụ tộc.

Hạ Phi…

Đến cùng là ai?

"…Ê, này!" Bên tai vang lên thanh âm không kiên nhẫn của Hạ Phi.

"Cái gì?" Giang Thành Khải hoàn hồn, "Chuyện gì?"

Hạ Phi lườm y một cái, nói: "Anh ngẩn người cái gì thế hả?"

Giang Thành Khải mím môi.

Hạ Phi vỗ vỗ giường, nói: "Tôi đang hỏi anh, chúng ta hôm nay ngủ kiểu gì?"

Giang Thành Khải nói: "Cứ thế mà ngủ."

Hạ Phi phát điên: "Nhưng chỉ có một cái giường."

Giang Thành Khải nói: "Hoặc là cùng nhau ngủ, hoặc là một mình cậu cứ thức đến sáng đi."

Hạ Phi: "…"

Quá tàn nhẫn rồi! Sao có thể đối xử với đàn ông đang mang thai như thế!

Nhưng mà câu này có đánh chết hắn cũng không dám nói ra mồm, đành phải ngậm ngùi đáp ứng.

Giang Thành Khải nhìn biểu tình thấy chết không sờn của hắn, dở khóc dở cười.

Hạ Phi vèo một cái từ dưới đất đứng lên: "Tôi đi tắm trước!" Sau đó moi trong valy ra một bộ quần áo, lại vèo một cái trốn vào phòng tắm.

Mười lăm phút sau ——

Hạ Phi mặc kín như bưng đi ra.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi nói: "Giang thiếu tướng, mời đi tắm."

Giang Thành Khải: "…"

Nhân lúc Giang thiếu tướng đang tắm, Hạ Phi vội vàng chui vào chăn, nhắm chặt hai mắt lại.

Nhưng thói đời chính là khốn nạn như thế, lúc muốn ngủ thì lại càng không ngủ được!

Sau khi trằn trọc lăn qua lộn lại mấy chục vòng trên giường, Hạ Phi không chịu nổi mở mắt ra. Tiếng nước trong phòng tắm vẫn chưa dừng, Hạ Phi ngồi bật dậy, mở thiết bị di động cầm tay, lên Tinh bác.

Vừa vào xem một cái cả người hắn đều không ổn.

Gần hai tuần không vào xem, phản hồi đã lên đến mười mấy vạn, suýt nữa đè chết thanh tin tức của hắn.

Hạ Phi mở ra vừa xem, đa phần đều là share bài đăng của hắn.

Nhưng hắn có đăng cái gì đâu!

… Từ từ, có đăng một cái! Hạ Phi vội vàng load lên trang chủ, đã thấy lượt share có mười mấy nghìn, bình luận có mấy trăm nghìn cái. Kéo xuống xem, tất cả đều gào thét Giang thiếu tướng sống rồi!

Giang hạ tiểu hồ điệp: Giang thiếu phu nhân!!!!!!!! Giấc mơ của cậu thành sự thật rồi!!!!!!!!

Quay đầu khóc rống: Giang thiếu tướng sống lại thật rồi!!!!!!!! Tình yêu của Giang thiếu phu nhân đã cảm động được cả Thượng Đế!!! Aaaaaa!!!!!!!!

Hihihi Hahaha: Giang thiếu tướng cùng Giang thiếu phu nhân thật sự là trời sinh một đôi!!!!!! Tôi khóc mất!!!!!!!!!!!!

Cẩu cơ: Tôi thấy có mà Giang thiếu phu nhân đã sớm biết chuyện Giang thiếu tướng không chết rồi! Giả vờ giả vịt cho ai xem!

Giang hạ tiểu hồ điệp: Lầu trên sao ở đâu cũng thấy mặt thím thế hả! Học sinh tiểu học mau về làm bài tập đi!

Bên tay trái: Aaaaaaa!!!!! Tôi cuối cùng cũng có niềm tin vào tình yêu đích thực rồi!!!!!!!!

…

Còn một phần khác là hôm nay mới bình luận.

Chủ yếu là liên quan đến tin tức vỉa hè Giang thiếu tướng "ngoại tình", có một bức ảnh minh họa chụp Giang thiếu tướng bế một người không rõ mặt lên xe huyền phù, hai người trong hình cử chỉ thân mật, nói không phải một đôi chắc chắn không ai tin.

Hạ Phi đen mặt, suýt nữa quăng luôn cả thiết bị di động trên tay.

Đa phần bình luận đều là an ủi Hạ Phi, chỉ có vài cái là rất hả hê với sự kiện này.

Xem ra bản thân dưới sự ảnh hưởng của Giang thiếu tướng cũng thu được không ít fan não tàn rồi?

Hạ Phi nhìn số fan não tàn tăng vọt, thậm chí càng ngày càng dài và hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, cả người đều không khỏe nổi.

Nhớ năm đó hắn làm một tiểu thần trên yq123, fan nhiều nhất cũng chỉ có mười vạn thôi, bây giờ thành vợ người ta tự dưng lại có đến mấy trăm nhìn, ngẫm lại thật sự là bi thương chết mất!

*yq123.com: một trang chuyên đăng truyện ngôn tình của TQ

"Đang xem gì vậy?" Trong lúc Hạ Phi còn đang oán giận, Giang Thành Khải đã lau tóc đi ra.

Hạ Phi vừa ngẩng đầu lên, cơ ngực trần trụi của đối phương đã đập vào mắt.

Hạ Phi lắp bắp chỉ vào y: "Anh anh anh anh anh anh —— "

CMN Giang thiếu tướng hấp diêm thị lực người ta! Chỉ khoác áo tắm đi ra là có ý đồ bất chính gì hả hả hả!

"Không cần hoảng hốt như thế," Giang Thành Khải ngồi xuống bên giường, bất đắc dĩ nói, "Tôi đã nói tạm thời sẽ không làm gì cậu rồi mà!"

Hạ Phi vẫn cực kỳ cảnh giác nhìn y.

"Được rồi được rồi," Giang Thành Khải đứng lên, đi sang ngồi xuống ghế sô pha, "Cậu ngủ trước, đợi cậu ngủ xong tôi mới ngủ, được không?"

Hạ Phi chần chừ một chút, gật gật đầu.

Giang Thành Khải cũng không nhìn hắn nữa, mở thiết bị di động xử lý quân vụ.

Hạ Phi nằm trên giường, híp mắt nhìn lén Giang thiếu tướng, thấy y thật sự là đang chuyên tâm làm việc, mới yên lòng ngủ thiếp đi.

Beefsteak

33. Chương 33: Người Thứ Hai Bị Giết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Phi mơ một giấc mơ.

Hắn mơ thấy mình và bạn cùng phòng đi leo núi, ngọn núi này vốn là thắng cảnh nổi tiếng của thành phố, nhưng chẳng hiểu tại sao đang leo lại phát hiện ra đây là núi lửa. Không chỉ thế, đây lại còn là núi lửa đang

hoạt động, mới leo được một nửa thì nó đã phun trào. Du khách xung quanh chạy tán loạn khắp nơi, kêu gào ầm ĩ, Hạ Phi bị người ta xô xô đẩy đẩy ngã lộn cổ một cái, cắm mặt vào dòng nham thạch, sau đó…

Bị nóng đến nỗi tỉnh luôn.

Hạ Phi đột nhiên mở mắt, đập vào mắt là một mảng da thịt màu đồng, không đeo kính nên không nhìn rõ lắm.

Hắn cựa quậy người, khiếp sợ phát hiện "cái đệm" mình đang đè lên hình như không phải cái đệm bình thường hay ngủ.

Đầu thật hắn gối lên một cái cánh tay, cả người dính sát vào người đối phương, một chân còn gác thẳng lên bụng người ta, phía dưới mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó nóng nóng cọ vào.

Hạ Phi: "…"

Đều là đàn ông, hắn đương nhiên biết thứ kia là cái gì, cho nên cực kỳ không bình tĩnh nổi!

Hạ Phi luống cuống tay chân muốn trốn khỏi cái ôm của Giang thiếu tướng, nhưng tay Giang thiếu tướng cứng như hai gọng kìm, hắn liều cả cái mạng già cũng không thể chui ra nổi, ngược lại còn khiến cho Giang thiếu tướng đang ngủ siết chặt tay lại, người hắn lại càng dán sát vào cơ thể đối phương.

Hạ Phi: QAQ!

Hai mắt không nhìn rõ được, vất vả rút được một cái tay ra, dùng sức đẩy đẩy thứ trước mắt.

Cũng không biết đã đẩy phải chỗ nào của y, Giang thiếu tướng than nhẹ một tiếng, lật người đè hắn dưới thân, cái thứ nóng rực kia cũng đè thẳng xuống, xúc cảm đặc biệt rõ ràng.

Hạ Phi khóc không ra nước mắt.

Lẽ nào sáng nay hắn không thể tránh khỏi số kiếp bị đè?! Trong bụng hắn còn có một đứa bé đáng thương mà sao lại có thể như thế?! Cực kỳ phát rồ!!!

Lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười trầm thấp.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi phát điên: "Giang thiếu tướng anh rảnh lắm hả!!!" Mẹ nó tí nữa thì bị dọa chết ngất rồi!!!

Giang Thành Khải rốt cuộc không nhịn nổi nữa mà cười to thành tiếng, đồng thời đem người buông ra: "Xin lỗi, tại phản ứng của cậu thú vị quá." Sợ đến phát run rồi mà vẫn không chịu mở miệng.

Hạ Phi đeo kính vào, túm một cái gối ném sang: "Anh cút ngay!!! Anh đã bảo không động tay động chân với tôi rồi cơ mà!!!!"

Giang Thành Khải tiếp được cái gối: "Không thể trách tôi được, rõ ràng là đêm qua cậu cố sống cố chết quấp lấy tôi trước."

Hạ Phi vẻ mặt đều là vẻ "Anh nghĩ tôi dễ lừa lắm sao!".

Giang Thành Khải nói: "Tôi có lừa cậu không bản thân cậu còn không biết sao? Đêm qua cậu còn kéo hết chăn của tôi."

Hạ Phi: "…"

Cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, hắn triệt để câm nín.

Mặc dù hắn chưa ngủ cùng người khác bao giờ, nhưng tướng ngủ của hắn cũng không tốt đẹp gì, người xoay một vòng 720 độ hoặc là lăn thẳng xuống đất là chuyện rất bình thường.

Lời Giang thiếu tướng nói hắn không thể phản bác nổi, ánh mắt cực kỳ chột dạ.

Giang Thành Khải trong lòng nhịn cười đến sắp nội thương.

Cái người này thật sự là đáng yêu quá đi mất! Nếu muốn y sống nốt nửa đời còn lại cùng người này, Giang thiếu tướng cảm thấy bản thân hoàn toàn không có vấn đề… Chỉ sợ là đối phương không muốn.

Nghĩ như thế, Giang thiếu tướng lại nhịn không được tự kiểm điểm lại bản thân một chút, y có chỗ nào không đủ hấp dẫn, y rõ ràng là nam thần liên bang mà?

Nếu như Hạ Phi nghe được tiếng lòng của Giang Thành Khải, nhất định sẽ dán cho y một cái mác tự luyến to đùng.

Thế nhưng Hạ Phi không nghe thấy, nên hắn vẫn tiếp tục chột dạ chạy xuống giường, trốn vào phòng tắm.

Lúc hắn xuống giường cục bông cũng đã tỉnh dậy, nó vặn vẹo bò ra ngoài đống khăn mặt, xiêu xiêu vẹo vẹo ngã khỏi tủ đầu giường, lăn trên sàn hai vòng, cực kỳ suy yếu mà "Chíp!" một tiếng.

Giang Thành Khải bật cười nhặt nó lên, xoa xoa lông.

Cục bông hình như rất thích khí tức trên người Giang thiếu tướng, mở ra hai cánh ngắn ngủn, lại "Chíp!" một tiếng chào hỏi.

Lúc Hạ Phi vừa ra khỏi phòng tắm đã trông thấy hình ảnh hài hòa quỷ dị của Giang thiếu tướng và cục bông.

Cục bông ngồi xổm trên đầu Giang thiếu tướng, cao hứng điên cuồng vẫy vẫy cánh. Giang thiếu tướng hoàn toàn không để ý, mặc cho cục bông xoay qua xoay lại trên đầu vò tóc y rối thành một đống.

Cảm giác không khỏe không cần quá nhiều có được hay không!

Hạ Phi vội vàng xông đến túm cục bông ôm vào ngực.

Cục bông mất đi chỗ chơi mới, bất mãn xoay tròn trong tay hắn.

Hạ Phi trừng nó: "Không được làm loạn."

Cục bông cực kỳ mất mát, lông tơ trên đỉnh đầu cũng xẹp xuống.

Hạ Phi vuốt vuốt cái đầu nhỏ của nó, tiện tay nhét nó vào trong đống khăn mặt.

Sau khi Giang thiếu tướng vào phòng tắm, hắn dùng vận tốc ánh sáng thay quần áo, lúc đang thay lại không nhịn được sờ soạng một chút đằng sau của mình. Vừa nãy bị cái thứ nóng rực kia đè vào, hoàn toàn có thể tưởng tượng được kích cỡ của Giang thiếu tướng kinh khủng cỡ nào… Cái đệch! Hạ Phi che mặt, sao hắn lại có thể nghĩ đến cái đề tài bỉ ổi thế này!

… Nhưng mà hình như… có vẻ như là…… cũng tương đương với cái người đêm đó ấy ấy hắn.

Mẹ nó sao lại nghĩ đến cái vấn đề giới hạn độ tuổi này nữa rồi! Hạ Phi trong đầu có một ngàn con thảo nê mã rầm rập chạy qua. Sao càng ngày hắn càng sa đọa thế này QAQ! Hắn vội vàng mặc xong đồ, thò tay túm lấy cục bông nhanh chóng lao ra khỏi phòng.

Sau đó đụng phải Giang phu nhân.

Giang phu nhân thấy Hạ Phi mặt đỏ bừng, cười cực kỳ ám muội, nhét vào tay hắn một cuốn sổ màu đen, nói: "Vốn cũng không định dùng đến, nhưng dù sao cũng mất công làm rồi, bỏ đi thì phí. Mẹ thấy hai đứa bây giờ tốt thế này, cái này coi như là hỗ trợ hâm nóng tình cảm đi."

Giang phu nhân nói xong dứt khoát quay đầu yểu điệu lướt đi, hoàn toàn không để cho Hạ Phi có cơ hội dùng tư thế tay Nhĩ Khang.

Hạ Phi nhìn cuốn sổ trong tay, phát hiện ra đây là một quyển album.

Chẳng lẽ là ảnh gia đình Giang gia?

Hạ Phi tò mò lật trang đầu tiên, sau đó biểu tình vỡ nát.

Đậu đậu đậu đậu đậu! Đây chẳng phải là ảnh cưới của hắn và Giang thiếu tướng à! Còn là ảnh ghép rồi!

Hạ Phi nhìn cảnh tượng trong mấy bức ảnh, chính là ảnh lần trước đi chụp ở căn cứ! Chụp một mình hắn thì thôi đi, lại còn ghép thêm ảnh Giang thiếu tướng vào! Đùa nhau hả! Chẳng trách lúc chụp ảnh cứ phải đứng mấy tư thế rất kỳ dị, thì ra là để sau này còn photoshop cho dễ!

Hạ Phi hoa mắt chóng mặt, cả người đều không khỏe.

Đúng lúc này, Giang thiếu tướng từ trong phòng xông ra.

Hạ Phi không kịp phòng bị, suýt nữa bị hất văng.

Giang Thành Khải vội vàng ôm người lại.

Hạ Phi đầu óc choáng váng dựa vào ngực y, còn tiện tay bóp một cái.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi nhanh như chớp thu tay về: "Mẹ nó, thật ngại quá."

Giang Thành Khải: "… Không cần ngại."

Hạ Phi vội ho một tiếng, nói lảng sang chuyện khác: "Anh chạy nhanh thế làm gì, dọa tôi chết khiếp."

"Quân bộ việc khẩn cấp, tôi phải đi ngay." Giang Thành Khải nói.

Hạ Phi lúc này mới để ý Giang thiếu tướng đang mặc quân phục.

Ai, thật là đẹp trai chết mất!

"Vậy anh đi nhanh đi," Hạ Phi vội vã nhường đường, "Đừng để chậm trễ công việc."

Giang Thành Khải nghe thế cực kỳ đẹp trai mà cười một cái, thò tay vò loạn tóc Hạ Phi, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hạ Phi sờ sờ đầu mình, ngẩn người nhìn theo hướng y rời đi, mặt đỏ bừng.

A a a lúc nãy thế mà lại bị vẻ đẹp trai của Giang thiếu tướng làm cho ngu người!

Hạ Phi xụ mặt giày xéo quyển album trong tay, giận dữ quay lại phòng ngủ.

Nhưng mà Giang thiếu tướng đi một chuyến này… chính là đi luôn tận ba ngày.

Sau khi cảm giác vui sướng qua đi, Hạ Phi lại thấy hơi nhớ Giang thiếu tướng. Ba ngày này hắn làm thêm hai tấm thẻ mộng cảnh cao cấp, vẫn chờ Giang thiếu tướng về dẫn hắn đến cửa hàng bán lại thẻ.

Lần trước sau khi biết chuyện hắn mới thử lần đầu đã làm ra thẻ cao cấp, Phổ Nhạc đại sư gửi cho hắn một bưu kiện, bên trong đều là nguyên liệu thẻ cao cấp, cũng không lấy tiền của hắn, nói là quà chúc mừng. Hạ Phi cũng không thể mặt dày mà nhận không như thế, liền gửi lại cho đại sư một tấm thẻ mộng cảnh cao cấp, cùng với chín tấm nguyên liệu thẻ sơ cấp và trung cấp không dùng đến.

Ngoài việc Giang thiếu tướng đi mấy ngày không về, trong ba ngày này còn xuất hiện hai tin tức lớn kinh động quần chúng.

#Tên-vô-dụng-gả-cho-Giang-thiếu-tướng-thôi-học#

#Tên-vô-dụng-này-có-tinh-thần-lực-cấp-S#

Hai tin tức này hoàn toàn không có áp lực nhanh chóng trở thành tiêu đề bàn luận hot nhất hiện nay.

Hạ Phi thanh thông báo lần thứ hai bị tổng tấn công, sợ đến nỗi mấy ngày không dám lên Tinh bác.

Cái quỷ gì thế này, hắn rõ ràng đã nói cái gì đâu!

Chuyện thôi học Giang thiếu tướng đã nói với hắn sẽ bí mật xử lý, bây giờ không biết làm sao lại lộ ra, toàn bộ liên bang đều biết hết. Còn chuyện tinh thần lực cấp S, sau khi trường tiến hành kiểm tra tinh thần lực phải đem thông tin lưu vào kho dữ liệu liên bang trước, sau đó mới công bố công khai kết quả kiểm tra. Nhưng lần này chẳng hiểu tại sao, mới chỉ có hơn hai ngày, tin tức đã lan tràn khắp nơi. Cái tình tiết gì thế này!

Tin tức thôi học vừa truyền ra, lại thêm tin tức về tinh thần lực cấp S, toàn bộ fan não tàn của Giang thiếu tướng và Hạ Phi đều sợ ngây người!

Hạ Phi cả người đều không ổn, may mà hắn đang ở Giang gia, không ai có thể tìm đến cửa gây phiền phức.

Phiền phức nhất bây giờ chỉ có hiệu trưởng học viện và Giang phu nhân.

Hiệu trưởng vốn nghĩ một học viên thể chất cấp F xin thôi học hoàn toàn chẳng có vấn đề gì, ai ngờ được người này lại là một thiên tài tinh thần lực cấp S, chỉ hận không thể đem cái dấu ban sáng vừa mới đóng xuống xóa đi, sau khi tin tức bị truyền ra đã vội vàng gửi thư đến Giang gia, hi vọng Hạ Phi có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, quay lại học viện quân sự.

Hạ Phi đem thư xé luôn.

Về phần Giang phu nhân, bà cho rằng Hạ Phi ở trong trường bị bạn học bắt nạt, mỗi ngày đều cùng hắn nghiên cứu "Súp gà cho tâm hồn" tận hai tiếng.

Hạ Phi mặc dù rất mong chờ tình thương của mẹ, nhưng mà đến mức này thật sự là quá kinh khủng rồi, hai ngày này quả thật là sống không bằng chết.

May mà cuối cùng Giang thiếu tướng cũng về rồi.

Lúc Giang Thành Khải đẩy cửa vào nhà, Hạ Phi đang nằm bò ra bàn ăn, trước mặt là một cái bánh ngọt nhỏ cùng với Giang phu nhân đang không ngừng truyền bá triết lý nhân sinh, vẻ mặt đờ đẫn nghe bà lải nhải "Súp gà cho tâm hồn" đến lần thứ n.

Hạ Phi vừa nhìn thấy Giang thiếu tướng lập tức lệ nóng doanh tròng, chạy như bay nhào vào lòng y.

Giang thiếu tướng thụ sủng nhược kinh.

"Mẹ, bọn con lên gác trước đã." Hạ Phi quay đầu lại nói một câu, sau đó nhanh chóng túm Giang thiếu tướng lôi lên lầu.

Sau khi về phòng đóng cửa lại, Hạ Phi dựa lưng vào ván cửa, thở ra một hơi thật dài.

Giang Thành Khải xoa xoa tóc hắn, cười nói: "Nhớ tôi đến thế sao?"

"Ai nhớ anh, đừng có động tay động chân," Hạ Phi hất tay y ra, "Anh không biết mấy ngày nay tôi khổ thế nào đâu. Chuyện thôi học với chuyện tinh thần lực bị truyền ra, tôi một chân cũng không dám thò ra khỏi cửa."

Chẳng may vừa thò mặt ra bị người ta chọi trứng cà chua vào đầu thì phải làm sao?

Hạ Phi sợ đến chết khiếp!

Giang Thành Khải tiếp tục xoa xoa đầu hắn: "Xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao tin tức thôi học lại bị truyền ra, có lẽ trong trường có người giở trò."

"Thôi quên đi," Hạ Phi phẩy phẩy tay, thuận tiện lần thứ hai hất bay cái tay trên đầu, "Đã bảo đừng có động tay động chân cơ mà, bị anh xoa đến hói luôn thì phải làm thế nào?"

Giang thiếu tướng rất nghe lời đem tay dời xuống dưới, bóp bóp mặt hắn.

Hạ Phi: "…" Lưu manh!

"Nói chuyện đi, mấy hôm nay anh làm gì?" Hạ Phi vẫn hơi tò mò.

Nghe vậy, sắc mặt Giang Thành Khải lập tức trầm xuống, "Cậu chắc đã nghe tin vụ án thảm sát cả gia đình Thượng tá Lawson rồi."

Hạ Phi gật đầu: "Nghe nói Thượng tá là chết thảm nhất."

"Đúng thế, Lawson là bị hành hạ đến chết," Giang Thành Khải nói, "Lần này tôi đi lâu như thế, cũng là vì trong nhà một vị sỹ quan khác xảy ra thảm án bị hành hạ đến chết."

"Người chết là vị sĩ quan kia?"

"Không, lần này chỉ có hai người con trai trong nhà chết, hai người này đều là học viên xuất sắc của học viện quân sự."

Hạ Phi còn định hỏi tiếp, thiết bị di động của hắn đột nhiên "Tích tích tích" vang vài tiếng.

Hạ Phi mở ra xem, là số lạ.

Chú thích:

Súp gà cho tâm hồn (Chicken soup for the soul): Một bộ sách của Jack Canfield và Mark Victor Hansen cùng một số tác giả khác về triết lý cuộc sống, được phát hành lần đầu năm 1993.

Tư thế tay Nhĩ Khang (Yamete =)))

34. Chương 34: Natalie Gửi Tin Nhắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Phi nhìn thấy số lạ cũng không nghĩ nhiều, mở tin nhắn ra.

Màn hình điện tử vừa lóe lên ánh sáng xanh nhạt, Hạ Phi mới nhìn vào một cái đã sợ đến phát hãi, nhanh chóng tắt tin nhắn đi.

“Sao thế?” Giang thiếu tướng mới nhìn thấy màn hình thiết bị của Hạ Phi sáng lên, bây giờ đã lại tối đen.

“Không, không có gì, ” Hạ Phi nhe răng cười, che giấu hoảng sợ trong lòng, “Tin rác thôi.”

“Vậy sao? Nhưng sao trông cậu lại hoảng hốt thế.”

“Tôi không có.”

“Cậu có, ” Giang thiếu tướng cười xấu xa ghé sát vào Hạ Phi, “Cậu có phải có bí mật gì giấu tôi không?”

Hạ Phi đầu óc trống rỗng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giang thiếu tướng thấy thế cũng ngẩn ra. Y vốn chỉ định trêu Hạ Phi một chút, ai ngờ đối phương lại phản ứng đến mức này, cái mặt y như gặp quỷ.

Giang Thành Khải cau mày: “Cậu…” Lẽ nào Hạ Phi thật sự có chuyện giấu y?

“Giang thiếu tướng anh đáng ghét quá đi, ” Hạ Phi khôi phục lại tinh thần, lập tức trưng ra dáng điệu uốn éo kỳ dị đánh một cái vào vai y, liếc mắt đưa tình nói bằng giọng nhão nhoẹt, “Sao cái gì cũng hỏi thế, người ta vừa mới đặt mua hàng cấm đấy, rất ngại, cứ phải bắt người ta nói ra thế hả, đáng ghét đáng ghét!”

Giang Thành Khải: “…” Hơi buồn nôn!

Hạ Phi nhìn Giang thiếu tướng khóe miệng co quắp, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mục đích của hắn chính là tạo ra hiệu quả này!

Mặc dù Giang Thành Khải không nói gì, nhưng hắn vẫn cực kỳ tin tưởng lý do mình bịa ra hoàn toàn không có kẽ hở.

Giang thiếu tướng vừa há miệng ra, Hạ Phi lại lập tức chặn họng: "Anh còn chưa ăn cơm phải không, nhất định là đói đến ngu người rồi! Tôi lập tức đi nấu cơm cho anh!" Nói xong vội vàng chạy mất y như ma đuổi.

Giang thiếu tướng nhìn biểu hiện kỳ lạ của hắn, càng khẳng định Hạ Phi có chuyện giấu mình, nhưng rốt cuộc là chuyện gì mới được?

Giang Thành Khải có cảm giác bức bối y như chồng bị vợ cho leo tường.

Mới có mười giờ ăn cơm cái gì hả? Rõ ràng là kiếm cớ!

… Chết tiệt! Sao lại ngu thế không biết!

Giang thiếu tướng vội vàng co chân chạy theo vợ.

Lúc này Hạ Phi đang ở trong bếp, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Mấy ngày vừa rồi cắm rễ trong nhà, ngoài thời gian chế tác thẻ mộng cảnh, những lúc khác Hạ Phi cũng không rảnh rỗi. Kiếp trước hắn ngoài gõ chữ ra thích nhất là chui vào bếp, cái loại ham muốn cuồng nhiệt với chuyện nấu nướng này sau khi có thêm skill bách khoa toàn thư lại càng trầm trọng hơn. Có một mùa đông cả ngày hắn chỉ điên cuồng nghiên cứu món mới, bắt ép cha và hai anh trai ăn đến độ tăng một phát mười cân, ba người sau đó thề sống thề chết không bao giờ làm chuột bạch cho Hạ Phi thử nghiệm đồ ăn nữa, béo thế này thì đẹp trai làm sao nổi! Đời người còn đâu là ánh sáng!

Trọng sinh ra ngoài hành tinh, Hạ Phi lại tiếp tục theo đuổi ham muốn biến thái của bản thân.

Hắn thích ăn cay, vì thế làm một phát mười lọ tương ớt cất vào tủ ăn dần, mỗi lần ăn cơm đều xúc ra một thìa to. Giang phu nhân mới đầu nhìn thấy đống tương ớt đỏ choét bị dọa cho phát hãi, tưởng Hạ Phi định chế bom nguyên tử, nhưng cuối cùng cũng không thể chống lại hương vị hấp dẫn của nó, cùng Hạ Phi thông đồng làm bậy. Ớt của Thôn Nha Tinh không phải loại cay bình thường, Giang phu nhân lúc mới ăn nước mắt đều chảy ròng ròng, nhưng lại không thể ngăn cẳn nổi sự quyến rũ của tương ớt, kết quả là bữa nào cũng phải làm một thìa, khẩu vị càng ngày càng cay.

Hạ Phi lấy trong tủ ra một lọ tương ớt, quyết định làm một bát mì cay Thành Đô.

Cay chết Giang thiếu tướng!

Vừa nghĩ đến hình ảnh Giang thiếu tướng đẹp trai bị cay đến nước mắt ròng ròng, Hạ Phi cực kỳ đắc ý, không nhịn được uốn éo eo.

Hầu gái ngơ ngác đứng bên cạnh nhìn đến choáng váng cả người.

Đổi kính một cái Giang thiếu phu nhân thực sự là biến hóa đến long trời lở đất, lúc trước trông y như người máy, bây giờ lại yêu nghiệt thế này, thấu kính lam nhạt gần như trong suốt che trước đôi mắt màu tím, trong lại càng mông lung ma mị.

Hầu gái âm thầm nuốt nước miếng, nghĩ thầm Giang thiếu tướng thật là có phúc.

"Khụ!" Giang Thành Khải chẳng biết đã đứng ở cửa bếp từ lúc nào ho khan một tiếng.

Hầu gái cả người cứng ngắc, đầu cũng không dám quay lại, ôm chổi chạy như bay.

Hạ Phi hoàn toàn không biết có người đứng sau lưng, vẫn rất vui vẻ lấy ra một miếng có thể coi là thịt lợn, đặt lên thớt bắt đầu thái.

"Định làm món gì thế?"

"A —— "

Hạ Phi bịt ngón tay, cúi gập người xuống.

“Sao thế?” Giang Thành Khải vội vàng kéo tay hắn, “Cắt vào tay rồi?”

Hạ Phi gật gật đầu.

“Chờ tôi một chút, ” Giang Thành Khải để tay hắn dưới vòi nước, “Cậu rửa sạch máu trước đi.” Sau đó quay đầu đi ra ngoài.

Hạ Phi làm bếp nhiều năm như thế, không bao giờ có chuyện cắt vào tay thế này, nếu không phải Giang thiếu tướng tự dưng lù lù đứng sau lưng dọa hắn chết khiếp, hắn còn lâu mới đứt tay! Hạ Phi tức giận rửa tay.

Giang thiếu tướng trở lại phòng bếp, cầm theo một cái bình xịt nhỏ.

Y lau khô tay cho Hạ Phi, rồi cầm bình xịt phun lên vết thương.

Hạ Phi trợn mắt nhìn vết cắt dài gần 2cm trên ngón tay trong vòng 10 giây từ từ khép lại, chỉ để lại một vết sẹo nhàn nhạt màu đỏ.

“Đây là thuốc cầm máu?” Cái thứ ly kì chỉ mới nghe trong truyền thuyết này!

“Thuốc này giúp khép miệng vết thương, có thể dùng xử lý những vết thương nhỏ.”

“Vậy sao.” Còn cao cấp hơn cả trong truyền thuyết!

Hạ Phi nhịn không được cầm lấy chai thuốc xịt nhìn chằm chằm.

Giang Thành Khải nói: “Chai này cậu cứ cầm đi, cậu hay nấu ăn trong bếp, kiểu gì cũng bị vài vết thương nhỏ thế này.”

“Anh đang rủa tôi đấy à?” Hạ Phi như cười như không liếc nhìn y, “Vậy cũng được, tôi sẽ miễn cưỡng nhận.” Vừa nói xong đã nhanh chóng nhét cái chai vào túi.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Vết thương đã khép lại, Hạ Phi tiếp tục thái thịt, sau đó băm nhỏ.

Hắn nhào bột, cán phẳng, cắt thành sợi nhỏ, làm mì sợi thủ công, thả vào nồi nước sôi. Lại múc hai thìa tương ớt vào bát, pha thêm nước tương, vớt mì trong nồi ra, cho vào bát trộn đều.

Hạ Phi cho thịt băm nhuyễn vào chảo xào lên cùng với nấm, nêm thêm gia vị và hành lá xắt nhỏ cho vừa ăn, đổ lên trên bát mì đã trộn ban nãy, đã xong một bát mì cay Thành Đô.

Giang thiếu tướng đứng bên cạnh nước miếng đã chảy ròng ròng, nếu không phải cố giữ hình tượng, y đã sớm lao lên cướp bát mì trong tay Hạ Phi rồi. Mì cay Thành Đô nóng hổi tản ra mùi cay nồng, phía trên nước dùng nổi lên một tầng dầu ớt đỏ quạch, cho dù là Người đằng thụ tộc ở cách xa dải Ngân Hà cả mấy trăm triệu năm ánh sáng nhìn thấy cũng phải nhỏ nước miếng.

Hạ Phi lén lút nhìn Giang thiếu tướng, trong lòng đắc ý cười: Cứ chảy nước miếng đi, bây giờ chảy bao nhiêu nước miếng, lát nữa chảy bấy nhiêu nước mắt!

Hắn đưa bát mì cho Giang thiếu tướng.

Giang thiếu tướng cực kỳ cẩn thận đỡ lấy bát mì, nói cảm ơn một tiếng, sau đó vội vàng ra ngoài phòng ăn.

Y mới nhét một đũa vào miệng, cả người đã không khỏe nổi.

Hạ Phi trơ mắt nhìn Giang thiếu tướng trên trán chảy ra một tầng mồ hôi, mặt cũng đỏ bừng, không nhịn được cười bò ra.

Giang thiếu tướng ai oán nhìn hắn, vẻ mặt không khác gì nuốt phải cả cân thuốc độc.

Hạ Phi vịn ghế cười như điên: “Ha ha ha ha ha ha ha —— ”

Giang Thành Khải: “…”

“Giang thiếu tướng anh đáng yêu chết mất ha ha ha ha ha ha ha —— ”

"…"

Hắn cười đến gần mười phút mới dừng được, còn sót lại chút lương tâm vào bếp bưng một ly nước mơ chua cho y.

"Uống cái này vào cho đỡ cay."

"… Cậu bỏ thêm cái gì vào trong mì?"

"Tương ớt, anh mới ăn nên chưa quen thôi, ăn ngon lắm đấy."

Giang thiếu tướng vẫn kiên quyết không chịu ăn miếng thứ hai.

Hạ Phi cầm lấy đôi đũa trong tay y, gắp một đũa mì nhét vào miệng mình: "Nhìn này, tôi anh có bị làm sao đâu, ngon thật đấy, thử đi."

Hắn ăn xong đúng là ngoại trừ miệng hơi hồng thì cũng không có dị trạng gì khác.

Lực chú ý của Giang thiếu tướng lúc này toàn bộ đều đặt vào cái miệng hồng hồng của Hạ Phi, trong đầu chỉ toàn là "Cậu ấy vừa ăn đũa của mình"! Cái này cũng quá tình thú rồi!

Giang thiếu tướng cả người đều không bình tĩnh nổi.

Hạ Phi lại chẳng phát hiện ra vấn đề, trước đây hắn đi leo núi bốn người uống chung một chai nước còn được nữa là, dùng chung một đôi đũa thì đã là cái gì.

Cuối cùng Giang thiếu tướng cũng chịu ăn miếng thứ hai.

Đương nhiên lý do là vì y muốn ăn rồi, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện được ăn cùng một đôi đũa với vợ mình có được không!

Hạ Phi quả nhiên nói không sai.

Giang Thành Khải sau khi ăn một miếng mì uống thêm một hớp nước mơ chua thì cảm thấy rõ sự khác biệt. Nước mơ mát lạnh làm giảm bớt vị cay của ớt, nhưng lại không làm mất đi hương vị nguyên bản của mì. Giang thiếu tướng ăn ngon biết mùi, vèo cái đã ăn hết sạch bát mì.

Vừa ăn xong ngẩng đầu lên, đã thấy Hạ Phi ngồi đối diện cười híp mắt nhìn mình chằm chằm.

Giang Thành Khải lau miệng: "Nhìn tôi làm gì? Yêu tôi rồi à?"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi âm thầm phỉ nhổ Giang thiếu tướng không biết xấu hổ, sau đó trưng ra khuôn mặt tươi cười: "Giang thiếu tướng, hôm nay anh còn bận việc gì nữa không?"

"Buổi chiều vẫn phải đến quân bộ, sao vậy?"

"Có thể cho tôi đi cùng không?"

"Cậu muốn đến quân bộ?"

"Không phải không phải," Hạ Phi móc trong túi ra hai thẻ tấm mộng cảnh, "Hôm trước tôi mới làm thêm hai tấm thẻ cao cấp, muốn đến cửa hàng bán, nhưng anh không ở nhà nên tôi không dám đi." Sợ bị quần chúng đập chết.

Giang Thành Khải kinh ngạc nhìn đồ trong tay hắn: "Cậu ba ngày làm xong hai tấm thẻ cao cấp?!"

Trình độ này sợ là đến cả Phổ Nhạc đại sư cũng không làm nổi!

Hạ Phi không nhận ra được hiệu suất của mình quá khủng bố, rất vô tội gật đầu.

Giang Thành Khải yết hầu giật giật, không biết phải nói gì cho đúng.

Việc này vốn là chuyện đáng mừng, nhưng Hạ Phi bây giờ đã gả Giang gia, việc này nếu lộ ra ngoài cũng không hẳn đã là chuyện tốt.

“Thế tóm lại là anh có cho tôi đi cùng không?” Đợi nửa ngày không thấy y trả lời, Hạ Phi sốt ruột thúc giục.

“… Đương nhiên là được,” Giang thiếu tướng hoàn hồn, nhe răng cười, “Cậu chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta đi.”

“Được rồi!” Hạ Phi vô cùng phấn chấn chạy đi thay quần áo.

Điểm đến là cửa hàng chuyên kinh doanh thẻ mộng cảnh, Giang thiếu tướng điều khiển xe, Hạ Phi ngồi ở phía sau tiếp tục ngắm phong cảnh bên ngoài.

Ba ngày không ra khỏi cửa, hắn phải tranh thủ tận hưởng khí trời một chút.

Đúng lúc này, thiết bị di động trên cổ tay lần thứ hai báo có tin nhắn.

Hạ Phi mở ra xem, vẫn là số lạ lúc nãy, chỉ có một đoạn tin nhắn cụt lủn ——

Nếu không đến thì tự gánh lấy hậu quả.

Hắn mở lại tin nhắn lúc sáng ——

Ngày mai đến phòng y tế trường khám thai.

Nội dung tin nhắn thế này, chỉ có thể là do Natalie gửi.

… Nhưng làm sao cô ta biết số thiết bị di động của hắn?

Hạ Phi sợ hãi, ngay cả Natalie – một y tá của một tổ chức bí mật nào đó – cũng có thể dễ dàng lấy được số liên lạc của hắn như thế, có lẽ thông tin cá nhân của bản thân không hề được bảo mật như hắn vẫn nghĩ.

Mì cay Thành Đô

35. Chương 35: Ký Ức Của Người Chết

Bên ngoài cửa hàng chuyên kinh doanh thẻ mộng cảnh có một biểu tượng rất lớn, từ lần trước Hạ Phi đã chú ý đến nhưng vẫn chưa kịp hỏi.

Sau đó hắn mới biết, biểu tượng kia là của phái Al, đây là cửa hàng do phái này mở, chuyên bán thành phẩm của học trò. Có lẽ Giang thiếu tướng biết Phổ Nhạc đại sư rất ưu ái hắn, cho nên mới dẫn hắn tới đây.

Độ hảo cảm của Hạ Phi đối với Giang thiếu tướng lại tăng thêm 10 điểm.

Ầy, nếu Giang thiếu tướng mà là một em gái xinh đẹp thì tốt rồi, hắn nhất định sẽ lập tức đi phá thai rồi sống với y cả đời.

Vào trong cửa hàng, lần này người ra tiếp đón bọn họ không phải là "em gái" lần trước, nhưng Hạ Phi vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, chỉ sợ lại gặp phải một "em gái" chuyển giới thứ hai. Cũng may em gái này đúng là em gái, mở miệng nói chuyện là giọng nữ nhẹ nhàng ngọt ngào, hắn mới dám yên tâm mà thở ra một hơi.

Đúng lúc này, một giọng nam thô ráp như âm hồn bất tán từ xa xa truyền tới.

Hạ Phi nghe mà nghẹn một bụng khí, sắp tắt thở luôn.

Giang Thành Khải thấu hiểu vỗ vỗ lưng cho hắn.

"Em gái" sung sướng chạy như bay đến trước mặt Hạ Phi, đưa cho hắn một con gấu bông rất to, "Chúc mừng cậu, thẻ mộng cảnh lần trước cậu đưa tới trưa hôm nay đã bán rồi! Ba mươi vạn, sau khi trừ khoản chiết khấu số tiền chênh lệch còn lại chắc chắn sẽ được gửi đến tài khoản của cậu ngay."

Biểu tình ghét bỏ trên mặt Hạ Phi lập tức biến thành kinh hỉ, "Ba mươi vạn? Không phải là hai mươi vạn sao?"

"Lần trước quên chưa nói với cậu," "Em gái" sờ sờ con gấu một lúc mới lưu luyến buông tay, ngẩng đầu làm một động tác lan hoa chỉ, "Cửa hàng chúng tôi có cả trang bán online, trước khi bán sẽ tung một đoạn trailer khoảng 1 phút, khách hàng nào thích thì sẽ ra giá. Nếu có nhiều người cùng ra giá thì sẽ chọn giá cao nhất, vì hiện tại cậu chưa nổi tiếng lắm nên chỉ nâng lên so với giá ban đầu được mười vạn, nhưng sau này chắc chắn giá sẽ còn lên nữa."

"Như bây giờ đã tốt lắm rồi," Hạ Phi vội nói, "Tôi chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên thử làm lại thu được thành quả như thế này."

"Em gái" e thẹn liếc mắt đưa tình với hắn: "Hạ tiên sinh cậu khiêm tốn quá, không biết khi nào cậu có thể

tiếp tục đưa đến sản phẩm thứ hai?"

"Bây giờ " Hạ Phi móc trong túi ra hai tấm thẻ, "Hai cái."

"…" "Em gái" che miệng, không thể tin nổi nhìn chằm chằm tay hắn.

Hạ Phi cau mày: "Sao thế?"

"Em gái" lắp ba lắp bắp: "Không, không có gì."

Em gái hàng thật bên cạnh cũng cực kỳ kinh ngạc.

Ba ngày hai tấm thẻ mộng cảnh cao cấp, đây đến cùng là cái thể loại tinh thần lực gì!

Quá đáng sợ rồi!

Quả nhiên là vợ của Giang thiếu tướng!

Nhân viên cửa hàng này đều thuộc đội ngũ fan não tàn của Giang thiếu tướng, đương nhiên cũng biết Hạ Phi đang là nhân vật đang hot nhất trên Tinh bác. Bọn họ theo Giang Hạ đảng, cực kỳ ủng hộ couple quốc dân, cho nên thái độ đối với Hạ Phi vô cùng nhiệt tình thân mật.

Vì thế dưới sự cộng hưởng từ nhiều mặt, thẻ mộng cảnh thứ hai và thứ ba do Hạ Phi làm ra nhanh chóng được bán ra.

Sau đó hắn và Giang thiếu tướng cùng đi đến quân bộ.

Trụ sở quân bộ và cung điện hoàng gia chia nhau một cái ở phía đông một cái ở phía tay thành phố, hoàng gia phụ trách các vấn đề chính trị, quân bộ phụ trách các vấn đề an ninh quân sự, có thể gọi là lưỡng quyền phân lập.

Trụ sở quân bộ là một tòa nhà cao chọc trời.

Lúc xe huyền phù đi vào bãi đậu xe ngầm, Hạ Phi trong lòng vẫn chưa hết kinh hãi.

Cũng không phải là tòa nhà này trông có cái gì kỳ dị, chỉ là nó tản ra một loại khí thế hùng tráng đầy áp bức, hắn kiếp trước chỉ là một công dân gương mẫu sống trong thời bình, còn chưa được trải qua chiến tranh bao giờ, bị khí thế này dọa cho phát hãi. Không chỉ thế, từ lúc vào trong trụ sở, Hạ Phi từ sâu trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác căm ghét đến cùng cực, khiến cho hắn cả người đều không ổn.

Giang Thành Khải đỡ Hạ Phi xuống xe, phát hiện lòng bàn tay hắn đầy mồ hôi lạnh, vội hỏi: "Sao thế?"

Hạ Phi đè xuống cảm giác chán ghét khó hiểu trong lòng, lắc đầu.

Giang Thành Khải lo lắng nhìn hắn, cũng không nói thêm gì nữa.

Cả trụ sở có tổng cộng 22 tầng, phòng làm việc của Giang thiếu tướng ở tầng 18.

Tầng cao nhất là phòng làm việc của ba vị Thượng tướng Bộ trưởng quân bộ —— trong đó có Giang Trấn.

Tầng 21 là phòng hội nghị, tầng 20 là phòng hồ sơ cơ mật, tầng 19 là phòng làm việc của cấp Trung tướng, tầng 18 là phòng làm việc của cấp Thiếu tướng.

Từ thang máy rẽ sang phòng thứ ba là phòng làm việc của Giang thiếu tướng, trên cửa có treo bảng tên và quân hàm.

Lúc Giang Thành Khải và Hạ Phi đi đến, có một sĩ quan đang ôm một chồng văn kiện đứng đợi ngoài cửa.

"Có chuyện gì vậy?" Giang Thành Khải hỏi.

Sĩ quan vừa quay đầu lại nhìn thấy Hạ Phi thì lập tức sửng sốt, cả người đều cứng ngắc.

Hạ Phi rất mờ mịt, lẽ nào nguyên chủ có quan hệ gì đó với người này, hắn thử thăm dò "Này" một tiếng.

Sĩ quan vèo một cái đỏ mặt.

Hạ Phi: "…"

Biết tại sao rồi.

Giang Thành Khải cũng đoán được tâm tư của sĩ quan kia, không vui nhíu mày, lạnh lùng nói: "Từ thiếu úy!"

"A… Dạ? Có! Thiếu tướng!" Từ thiếu úy vội hô, "Thượng úy Ford đã đưa hồ sơ của hai nạn nhân vừa mới chết đến rồi."

Giang Thành Khải gật đầu, quay người mở cửa: "Mang vào trong đi."

Hạ Phi đi theo sau y, lúc đi ngang qua Từ thiếu úy, hắn không nhịn được lại chăm chú nhìn người ta thêm một cái, lẽ nào sắc đẹp của mình kinh thiên động địa đến mức ai vừa nhìn thấy cũng nhất kiến chung tình? Quá hoang đường rồi!

Từ thiếu úy mặt càng đỏ hơn, hai mắt đảo lung tung, không dám nhìn thẳng mặt Hạ Phi.

Cũng may Hạ Phi chỉ nhìn một cái rồi lại quay đi luôn, nếu không trên mũi Từ thiếu úy chắc chắn sẽ xuất hiện thêm hai vệt máu.

Giang Thành Khải ngồi xuống bàn làm việc, Hạ Phi đi ra chỗ ghế sô pha, Từ thiếu úy trình hồ sơ lên.

Giang thiếu tướng lật được hai trang, phát hiện Từ thiếu úy vẫn lén lút liếc nhìn Hạ Phi. Mà đương sự bị nhìn cũng chẳng ngại ngùng gì, thậm chí còn vui vẻ nhìn lại, khiến mặt Từ thiếu úy đỏ đến sắp xuất huyết.

Giang thiếu tướng bùng nổ.

Y đặt mạnh tập hồ sơ lên bàn, nói: "Từ thiếu úy còn chuyện nữa không?"

Từ thiếu úy hoàn hồn, vội vã lắc đầu.

"Vậy cậu đi xuống làm việc đi."

Từ thiếu úy không dám chống đối mệnh lệnh, đành phải gật đầu, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối rời đi.

Giang thiếu tướng ngang nhiên dẫn mỹ nhân đến quân bộ, đây là tình tiết muốn xác thực tin đồn ngoại tình sao? Không không không, Giang thiếu tướng chắc chắn không phải người như thế… Nhưng mà sao mỹ nhân kia lại yêu nghiệt thế QAQ! Mồ hôi trên mặt cũng đẹp đến run rẩy QAQ!

Trong phòng làm việc ——

Giang Thành Khải không vui nhìn về phía Hạ Phi, khoanh tay nói: "Sao cậu vừa đến đã dụ dỗ người khác thế?"

Hạ Phi chẳng hiểu ra sao: "Tôi như thế lúc nào?!"

Giang Thành Khải: "Vừa nãy cậu quăng mị nhãn với cậu ta."

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi lật bàn: “Tôi rõ ràng chỉ nhìn anh ta thôi! Quăng quăng em gái anh!”

Giang Thành Khải nói: “Thấy chưa, cậu tự thừa nhận là có nhìn cậu ta.”

Hạ Phi: “… Giang thiếu tướng anh cũng bao nhiêu tuổi đầu rồi sao lại ấu trĩ như thế hả, tôi nhìn ai thì liên quan gì đến anh?”

Giang Thành Khải nghẹn một chút, nói: “Chúng ta là vợ chồng.”

Hạ Phi bổ sung: “Hữu danh vô thực.”

Giang Thành Khải nói: “Tôi không ngại thành thực.”

Hạ Phi lập tức trốn ra sau sô pha, đầy mặt lên án: “Quả nhiên anh vẫn mưu đồ quấy rối tôi!”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi ngồi dưới đất khóc: “Bắp cải nhỏ úa vàng trên đất, hai ba tuổi đã không còn mẹ1…”

Giang Thành Khải: “…”

Thực ra Hạ Phi chỉ là tiện miệng hát tầm bậy thôi, Giang thiếu tướng lại tưởng hắn khổ sở hoàn cảnh của bản thân, lập tức đau lòng.

Hắn bận nói: “Được rồi được rồi, cậu đừng khóc, tôi không nói nữa.”

Hạ Phi ngừng lại, nghi ngờ nhìn sang.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ nói: “Tôi không bắt nạt cậu, cậu cũng đừng đau lòng những chuyện trước đây nữa, sau này mọi chuyện đều có tôi rồi, tôi sẽ không để ai làm tổn thương đến cậu.”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó, thánh mẫu mode-on à!

Hạ Phi trong lòng có hơi nhộn nhạo, nhưng vẫn muốn làm mình làm mẩy, vì thế hắn ngạo kiều nói: “Ai quan tâm.”

Giang Thành Khải: "…"

Y đang thâm tình như thế sao hắn lại có thể phũ phàng như vậy!

Trái tim thủy tinh của Giang thiếu tướng vỡ vụn.

Hạ Phi nói tiếp: "Cái kia, hồ sơ nạn nhân vừa đưa đến là của án mạng lúc sáng anh nói đúng không? Có thể cho tôi xem không?"

Giang thiếu tướng ngờ vực: "… Cậu?".

"Này, anh đây là cái ánh mắt gì thế hả!" Hạ Phi tạc mao, "Đừng có nhìn tôi như thế, khi còn bé tôi có biệt danh là Conan đấy!"

Khi còn bé mà Hạ Phi đang nói đương nhiên là kiếp trước của hắn.

Kiếp trước hắn không giữ mắt cẩn thận, sáu tuổi đã phải đeo kính, được cái đầu óc lại rất thông minh, là đứa khôn ngoan nhất trong một đám nhóc con. Các bạn nhỏ khác mất đồ, đều là hắn tìm giúp. Lớn thêm chút nữa, con chó Miêu Miêu nhà hàng xóm đi lạc cũng là nhờ hắn lần theo dấu vết tìm về được. Thậm chí lúc thi đại học Hạ Phi còn định đăng ký nguyện vọng 1 là trường cảnh sát, nhưng ý định này bị người trong nhà kịch liệt phản đối, cuối cùng giấc mơ làm cảnh sát cứ thế chết yểu.

Trọng sinh, gả cho một thiếu tướng, còn gặp được án mạng, Hạ Phi nhiệt huyết sôi trào.

Dù gì hắn cũng là dệt mộng sư, giải quyết án mạng thế này hoàn toàn không có vấn đề!

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề là, hai cái này thì có liên quan gì?!

Giang thiếu tướng không hiểu Conan là gì, nhưng cũng hiểu được ý hắn là muốn giúp, chần chừ nói: "Cũng không phải không được, chỉ là cậu…" Thật sự ổn chứ?

Nửa câu sau biến mất trong ánh mắt chờ mong của Hạ Phi.

Giang thiếu tướng yên lặng đem hồ sơ trong tay đưa sang, Hạ Phi đắc ý cầm lấy.

Giang thiếu tướng đáng thương, còn chưa theo đuổi được vợ đã bước chân vào con đường thê nô một đi không trở lại rồi! Thật là bi ai quá đi!

Hạ Phi ban đầu cũng chỉ muốn xem thử một chút, nhưng càng xem chân mày của hắn nhíu càng sâu.

Hai nạn nhân này, thật sự phải nói là… Quá ưu tú! Anh em sinh đôi, là học viên năm thứ ba, thể chất cấp A, tinh thần lực cấp A, kết quả toàn khoa xếp loại ưu, quả thực chính là điển hình của con nhà người ta, là cái loại đi ra đường nhất định sẽ bị người người hô đánh. Nhưng hai học viên cực kỳ ưu tú xuất sắc này, lại bị sát hại bằng một phương thức cực kỳ tàn nhẫn.

Khắp người tổng cộng có 36 vết chém, nhưng chỉ có duy nhất một vết chém chí mạng, mắt bị móc, lưỡi cũng bị cắt, có thể thấy trước khi chết đã đau đớn đến mức nào. Trong hồ sơ có bao gồm cả ảnh chụp hiện trường và thi thể, Hạ Phi mới nhìn một cái đã thấy buồn nôn. Thế này mà cũng gọi là người ấy hả! Thi thể của hai thanh niên đang ở độ tuổi thanh xuân đáng nhẽ phải khỏe mạnh cường tráng lại khô quắt như thi thể của hai ông già 90 tuổi, da trên người đều nhăn nheo dúm dó, vẻ mặt nhăn nhó, cực kỳ thống khổ.

Quan trọng nhất là, hai người này chết trong phòng mình!

Nói cách khác, hung thủ có thể tránh thoát tất cả hệ thống an ninh và những người khác trong nhà, đi thẳng vào phòng giết chết hai người này, năng lực của kẻ này phải đáng sợ đến mức nào! E là ngay đến cả Giang thiếu tướng cũng không làm được như thế!

Giang Thành Khải thấy sắc mặt Hạ Phi trắng bệch, vội vàng gấp hồ sơ lại, đỡ hắn ngồi xuống.

Giọng nói của y có chút trách móc: “Đã bảo nếu không chịu được thì đừng có cố rồi!”

Hạ Phi tức giận lườm y: “Thi thể đã chôn cất chưa?”

Giang Thành Khải giật mình, lắc đầu: “Vẫn đang giữ lại để điều tra.”

Hạ Phi nói: “Đưa tôi đi xem.”

Giang Thành Khải từ chối thẳng thừng: “Không được! Nơi như thế không thích hợp để cậu nhìn.”

Hạ Phi rất kiên định: “Đưa tôi đi.”

Giang Thành Khải đang muốn nghiêm khắc từ chối, lại nhìn thấy trong mắt Hạ Phi đột nhiên lóe lên chút ánh sáng, lời ra đến miệng cuối cùng lại thành: “… Được rồi.”

…

Trên xe huyền phù——

Giang Thành Khải hận không thể tát cho mình mấy phát.

Y tại sao lại đột nhiên lại ngơ người mà đồng ý cho Hạ Phi đi? Y dám khẳng định chắc chắn, mình tuyệt đối không phải là bị Hạ Phi sắc dụ mà nói thế! Giang Thành Khải nhớ rõ ban nãy y nhìn thấy trong mắt đối phương lóe lên một chút ánh sáng, sau đó… không thể khống chế được bản thân.

Chuyện này… Hạ Phi không phải là…

Giang thiếu tướng hồi tưởng lại sự kiện "Oanh ca môn" chấn động liên bang một thời, lập tức lắc đầu.

Hạ Phi làm sao có thể có năng lực đáng sợ như vậy được!

… Kể cả cho dù có cậu ấy cũng nhất định sẽ không dùng với mình!

Giang Thành Khải tự thôi miên bản thân, lái xe huyền phù tới viện pháp y.

Thảm án hai anh em nhà Ford là vụ án mới nhất, nên thi thể vẫn đang để trong phòng giải nghiệm, chưa bị chuyển đi.

Giang Thành Khải vừa đi vào chỗ để thi thể, Bách Dương đã nghe tin chạy ra.

Bách Dương là bạn thân của Giang Thành Khải, là một worker, phụ trách bên quân y, vụ án lần này chủ yếu do anh ta khám nghiệm và giám định.

Bách Dương nghe nói Giang Thành Khải dẫn theo người đến, cực kỳ kinh ngạc, cũng rất tò mò thân phận của Hạ Phi.

Giang thiếu tướng trực tiếp giới thiệu luôn: "Bách Dương, đây là Hạ Phi, vợ tôi. Hạ Phi, đây là Bách Dương, bạn tốt của tôi."

Hạ Phi trừng y một cái, cùng Bách Dương chào hỏi.

Bách Dương mặt hơi tròn, nhìn bề ngoài trông trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, trông chỉ như học sinh cấp ba.

Bách Dương khẽ mỉm cười với Hạ Phi, lộ ra lúm đồng tiền bên má: "Hai người đến có việc gì?"

Nếu như một mình Giang Thành Khải đến, tám chín phần là vì vụ án, nhưng bây giờ y lại dẫn theo cả vợ đến, Bách Dương cũng không rõ lắm hai vợ chồng nhà này kéo nhau đến đây để làm gì.

Giang Thành Khải nói ra đáp án kinh người: "Chúng tôi đến xem nạn nhân."

"Hai người?!" Bách Dương trợn ngược đôi mắt vốn đã rất to, nhìn qua có hơi doạ người, trông như sắp rớt cả ra, "Thế có được không, tôi sợ vợ cậu không chịu nổi mấy tình cảnh kia."

Hạ Phi kiên định nói: "Tôi không sao."

Hai anh em này chết quá thê thảm, nếu như có thể giúp được chút gì đó để bọn họ yên nghỉ, hắn tuyệt đối sẽ không từ chối!

Bách Dương còn muốn khuyên nhủ thêm vài câu, nhưng vừa nhìn vào đôi mắt nhạt màu kiên định kia, không tự chủ được mở miệng: "Vậy được rồi".

Giang Thành Khải thăm dò nhìn ánh mắt Hạ Phi, trong lòng lại càng nghi hoặc.

Hạ Phi lại không để ý đến vấn đề này, nhận được câu trả lời đồng ý liền nhanh chóng đi theo Bách Dương đến phòng khám nghiệm tử thi.

Hai bộ thi thể được nhân viên công tác đẩy vào phòng, nằm ngay ngắn trên bàn giải phẫu lạnh băng, trên người che kín vải trắng.

Vừa bước vào phòng khám nghiệm, đột nhiên có thứ gì đó đánh sâu vào đại não Hạ Phi.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, một loạt những hình ảnh không theo trình tự ồ ạt tràn vào trong óc hắn, Hạ Phi vẻ mặt nhăn nhó, thân thể cũng bắt đầu run rẩy, thần trí mơ hồ ngã xuống đất.

Chú thích:

(1): đoạn Hạ Phi hát là đoạn đầu tiên trong bài "Bắp cải nhỏ", một bài đồng dao của TQ

36. Chương 36: Năng Lực Của Hạ Phi

Đây là ký ức của người chết.

Là hình ảnh bọn họ giãy dụa thống khổ trước khi chết.

Hạ Phi nhìn thấy hai anh em nhà Ford mỗi người đều đang ở trong phòng ngủ của mình, một người đọc

sách, một người tập tạ. Đột nhiên, người đang đọc sách cả người đều run lên, mặt nhăn lại. Cùng lúc đó ở phòng bên kia, người đang tập tạ hai tay buông thõng, quả tạ nặng nề rơi xuống đất, cả người quỳ gập xuống.

Rõ ràng trong phòng vẫn không có thêm một ai hay thứ gì khác xuất hiện, nhưng lại giống như có một thanh đao vô hình chém vào, trên người bọn họ cứ thế tự nhiên vạch ra từng vết từng vết cắt, sâu đến tận xương, máu xanh từ miệng vết thương ồ ạt chảy ra ngoài, chảy tràn trên mặt đất.

Cho dù chỉ đứng nhìn, Hạ Phi cũng cảm thấy vô cùng khổ sở.

Không chỉ có thủ pháp tàn nhẫn, khiến hắn khiếp sợ nhất chính là lúc hai anh em bọn họ chết hoàn toàn không có sự xuất hiện của hung thủ! Nhìn cảnh tượng này, Hạ Phi không khỏi liên tưởng đến một thứ từng đọc trong tiểu thuyết ở kiếp trước – nguyền rủa.

Nhưng dù sao cũng chỉ là trong tiểu thuyết, chẳng lẽ mấy tộc người thực vật ở cái thế giới này thật sự có loại skill như thế hả?

Đoạn này ký ức này vô cùng ngắn ngủi, Hạ Phi cố nén cảm giác buồn nôn, khổ sở chờ cho đoạn phim này chiếu xong. Cuối cùng, hai anh em nhà Ford máu đã chảy khô, thân thể quắt lại, nhưng trên trán bọn họ lại xuất hiện một hình vẽ màu xám đen.

Hạ Phi còn chưa kịp nhìn rõ đó là cái gì, cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến đổi.

Bên tai vang lên thanh âm nôn nóng của Giang thiếu tướng.

"… Hạ Phi, Hạ Phi? Cậu sao rồi?"

Hạ Phi giật giật mí mắt, mắt vừa mở ra đã đối diện với đôi mắt xanh biếc thâm thúy mê người của Giang thiếu tướng, hắn đột nhiên thất thần.

"Hạ Phi?"

Giang thiếu tướng thấy Hạ Phi ngơ ngẩn nhìn mình, sốt ruột gọi tên hắn lần nữa.

Hạ Phi mặt đỏ lên, đẩy y ra ngồi dậy.

Hắn bây giờ mới phát hiện ra bản thân đã không còn ở phòng khám nghiệm tử thi nữa, mà đang ngồi trên ghế sô pha trong một văn phòng.

Hạ Phi vỗ vỗ đầu mình, hỏi: "Lúc nãy tôi bị làm sao thế?"

“Cậu ngất xỉu,” Giang Thành Khải đỡ vai hắn, “Bất tỉnh hai tiếng.”

Hạ Phi sợ hãi kêu lên: “Sao lại thế được?!”

Hắn chỉ xem một đoạn phim trong đầu thôi mà! Lại còn là phim kinh dị giới hạn độ tuổi!

“Thật đấy,” Bách Dương ngồi làm bóng đèn nãy giờ cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng, “Cậu vừa vào phòng khám nghiệm tử thi đã ngất luôn. Tôi đã nói với cậu rồi, cậu lại không chịu nghe tôi, tử trạng của bọn họ thật sự là quá… Nhưng mà không đúng, lúc đó thi thể vẫn đang che kín mà, hay là trong người cậu có chỗ nào không khỏe?”

Chỗ nào của hắn cũng khỏe cả chỉ có trong bụng lòi ra thêm một cục thịt thôi!

Hạ Phi yên lặng oán thầm, lắc đầu: “Không có.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Nhưng tôi nghĩ chuyện tôi bị ngất có lẽ là vì nguyên nhân này.” Hắn kể lại một lần toàn bộ hình ảnh mà mình nhìn thấy cho Giang thiếu tướng và Bách Dương nghe.

Hai người nghe xong, trên mặt đều tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Bách Dương lắp bắp: “Cậu, cậu, cậu nói là, cậu có thể nhìn thấy ký ức của bọn họ?”

Hạ Phi gật đầu.

“Chuyện này sao có thể…” Bách Dương lẩm bẩm, “Nhưng mà tinh thần lực của cậu là cấp S, cao hơn A Khải một cấp, cũng chưa hẳn là không thể… Cậu là bẩm sinh đã như vậy sao?”

“Tôi cũng không biết nữa,” Hạ Phi nói, “Trước đây chưa gặp chuyện thế này bao giờ.”

Bách Dương xoa xoa cái cằm bóng loáng của mình, “Thật là kỳ lạ…”

Hạ Phi ngạc nhiên: “Có vấn đề gì sao?”

Bách Dương chậm rãi lắc đầu, vẫn rất trầm tư xoa cằm.

Hạ Phi đành phải quay đầu nhìn Giang thiếu tướng.

Giang Thành Khải vẫn còn đang giật mình, chậm rì rì nói: “Tôi chỉ nghe nói là người có tinh thần lực

mạnh có khả năng đọc ký ức của người khác, thậm chí là chế tạo ảo cảnh, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa từng nghe qua trường hợp nào có thể đọc được ký ức của người chết cả. Dù thế nào, phát hiện lần này cũng rất quan trọng, bây giờ phải quay về tiến hành ghi bổ sung vào hồ sơ án."

Y không muốn Hạ Phi ở lại đây nhìn thi thể rồi lại ngất thêm lần nữa.

Hạ Phi "Ừm" một tiếng, đang muốn đứng dậy, lại phát hiện tay Giang thiếu tướng khoát lên vai hắn, đỡ hắn dựa vào người y, tư thế cực kỳ thân mật.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi định đánh bay cái tay kia, nhưng bây giờ không phải là ở nhà, hắn chỉ có thể khẽ cắn răng, nhịn xuống!

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi một cái, cực kỳ hài lòng, ôm càng chặt hơn.

Hạ Phi: "…" Mau buông tay ra!!!

Sau khi tạm biệt Bách Dương, vừa lên xe hắn đã vội vàng giãy ra khỏi người Giang thiếu tướng, tức giận nhìn y: "Sau này ở bên ngoài anh đừng có động tay động chân nữa được không!"

Giang Thành Khải cực kỳ vô tội: "Chỉ là ôm vai thôi mà, anh em tốt cũng có thể ôm vai mà."

Cút cmn cái anh em tốt của anh đi! Hạ Phi phun tào: "Anh biến ngay, anh rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của tôi!"

Giang Thành Khải cau mày: "Hạ Phi, sao cậu lúc nào cũng như thế với tôi, cậu rõ ràng không có chứng cứ nhưng lại hết lần này đến lần khác nghi oan cho tôi, như thế là không đúng."

Hạ Phi khinh bỉ: "Hành động sáng hôm đó của anh đủ chứng minh tất cả rồi!"

Dám lấy cái thứ kia chọc chọc vào người hắn, hoàn toàn không thể nhẫn nhịn nổi!

"Đó chỉ là phản ứng sinh lý, không thể trách tôi được, ai bảo cậu cứ dính sát vào người tôi."

"Bây giờ anh lại còn đổ lỗi cho tôi! Thế tại sao tôi phản ứng khỉ gì cũng không có!"

Giang Thành Khải vẻ mặt cứng đờ, yên lặng cúi đầu.

"…??" Hạ Phi theo tầm mắt của y nhìn xuống, một giây sau lập tức phát điên, đưa tay che lại vị trí nhạy cảm, mắng ầm lên "Cầm thú! Lưu manh! Biến thái!"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải không nghĩ đến Hạ Phi lại ghét y đến mức độ này, ngay cả đụng chạm bình thường cũng phản cảm, lẽ nào bản thân thật sự không đủ sức hấp dẫn? Y nhớ đến sự kiện đưa thư tình náo động toàn bộ liên bang của Hạ Phi, chẳng lẽ hắn vẫn còn tình cảm với Bello?

Thân là người của chủng tộc thực vật, Giang thiếu tướng hoàn toàn không biết phản ứng của Hạ Phi chỉ đơn giản là hành động kiên trì níu kéo trinh tiết trong vô vọng của một thứ sinh vật gọi là giai thẳng đến từ Trái đất.

Lần bị đè kia cho qua, người kia là ai không biết hơn nữa bây giờ cũng biến rồi. Mang thai cũng bỏ qua, con của ai còn chẳng biết, đằng nào cũng bị nạo. Nhưng bảo hắn phải chung sống như vợ chồng với Giang thiếu tướng hắn không làm được, mà dù sao Giang thiếu tướng cũng đã hứa với hắn hai năm nữa sẽ đồng ý ly hôn rồi, đến lúc đó được giải phóng rồi hắn nhất định sẽ không bao giờ để một thứ sinh vật giới tính nam nào có ý đồ bất chính với mình nữa! Hắn nhất định phải tìm một em gái để kết hôn sinh con!

… Cho dù em gái là captain cũng được!

Đương nhiên, Hạ Phi cũng không thể phủ nhận, hắn bài xích đụng chạm của Giang thiếu tướng, là bởi vì mỗi lần bị y chạm vào, cả người đều có một loại cảm giác cực kỳ quái dị, rất lúng túng, rất kích động.

Có lẽ vì nguyên chủ ban đầu của thân thể này là cong, cho nên mới hại hắn bị Giang thiếu tướng dùng bản mặt đẹp trai kia mê hoặc đến ngơ ngẩn cả người.

Hạ Phi sợ bản thân nếu như còn tiếp tục thân mật với Giang Thành Khải nữa, sẽ bước thẳng lên con đường làm giai cong một đi không trở lại.

Huống hồ bây giờ trong bụng hắn còn có một cái thai.

Giang thiếu tướng là người tốt, Hạ Phi không muốn phá hỏng niềm hạnh phúc được làm cha của y, cho nên càng không thể mở lòng đón nhận y.

Giang Thành Khải yên lặng.

Hai người bọn họ lại rơi vào tình cảnh chẳng biết nói gì.

Giang thiếu tướng nhìn chằm chằm sau lưng Hạ Phi một lúc lâu, nửa ngày sau mới thở dài một tiếng, xoay người lại tiếp tục lái xe.

Hạ Phi đang đứng úp mặt vào tường cũng thở ra một hơi, ngồi xuống.

Nhưng bản thân hắn vốn không chịu được yên tĩnh, bầu không khí ngột ngạt trong xe bây giờ khiến hắn rất khó chịu, cũng không thèm quan tâm chuyện lúc nãy bản thân vừa mới náo loạn một trận, khều khều y: "Giang thiếu tướng."

Giang Thành Khải không để ý đến hắn.

"Giang thiếu tướng… Giang thiếu tướng? Giang thiếu tướng!!"

Giang Thành Khải vẫn không nói lời nào.

"Khải Khải! Nhìn tôi đi mà!" Hạ Phi gào lên.

Xe huyền phù đột nhiên chạy theo hình chữ Z, sau đó Giang Thành Khải bất đắc dĩ hỏi: "Lại làm sao?"

Hạ Phi nghe giọng điệu của hắn, bất mãn nghĩ, lại cái gì mà lại, rõ ràng mới gọi lần đầu tiên mà!

"Ờm, chuyện thôi học của tôi giải quyết xong rồi."

"Ừ?"

"Ý tôi muốn hỏi là, bây giờ tôi không còn là học viên nữa rồi, có được vào trong trường nữa không?"

"Cậu muốn quay lại trường?"

"Ừm…"

"Đồ trong phòng ký túc xá của cậu hai ngày nữa tôi sẽ cho người đến dọn về, không cần sốt ruột."

"Không phải, tôi là muốn… muốn gặp bạn cùng phòng! Đúng vậy, nửa tuần rồi chưa gặp nhau, tôi rất nhớ cậu ấy."

"Bạn cùng phòng của cậu là nữ worker à?"

"… Anh nghĩ cái gì thế, " Hạ Phi bất đắc dĩ, "Là con trai, tôi với cậu ấy quan hệ rất tốt."

Giang Thành Khải "Ồ" một tiếng thật dài: "Cậu không muốn gặp tôi, nhưng lại rất sốt sắng muốn gặp bạn cùng phòng."

Hạ Phi: "…"

Mấy lời này sao nghe chua thế không biết?

Hạ Phi bật thốt lên: "Giang thiếu tướng, anh thích tôi sao?"

"Biểu hiện của tôi còn không đủ rõ ràng sao?" Giang Thành Khải quay đầu lại, "Từ lúc bắt đầu tôi đã nói với cậu, tôi muốn cùng cậu duy trì cuộc hôn nhân này."

"Nhưng mà…"

"Cái gì?"

"Nhưng chúng ta biết nhau còn chưa đến một tháng! Quá nhanh rồi!" Hạ Phi kinh hãi nhìn y.

Lẽ nào mị lực của mình đã lớn đến mức ngay cả nam thần liên bang cũng nhất kiến chung tình?!

Giang Thành Khải không khỏi bật cười: "Cậu không cần phải sốt sắng như thế, tôi đâu có nói là tôi yêu cậu cực kỳ sâu đậm, tôi chỉ nói là tôi thích cậu thôi."

"… Vậy à." Hạ Phi vỗ vỗ ngực thở ra, nhưng trong lòng lại có cảm giác mất mát không giải thích được.

Thì ra chỉ là thích thôi, may mà không phải là yêu… Mẹ nó, may cái quái gì…

Hạ Phi cảm thấy bản thân sắp tâm thần phân liệt cmn rồi, lúc người ta thích mình thì muốn trốn tránh, đến lúc biết người ta cũng chỉ thích mình bình thường thôi lại cảm thấy mất mát.

"Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, có thể vào trường được không?" Hạ Phi chuyển chủ đề về đề tài ban đầu.

"Người bình thường không được vào," Giang thiếu tướng dừng một chút, "Nhưng nếu có thẻ thông hành thì sẽ được vào."

"Thẻ thông hành là cái gì?"

“Là thẻ trường phát cho các giáo viên, huấn luyện viên danh dự, chính trị viên đến thuyết giảng,v.v….”

“Vậy sao…”

Thực ra hắn cũng chẳng thiếu ngược đến nỗi muốn chạy về trường đâu hứng chịu quần chúng phỉ nhổ đâu! Ai bảo Natalie kia lại uy hiếp hắn!

Vất vả lắm mới có được một cuộc sống yên ổn, Hạ Phi không muốn chỉ vì một người phụ nữ mà phá hỏng tất cả.

“Tôi có thẻ cho cậu mượn thẻ thông hành, nhưng cũng không thể cho không được.”

“Khoan đã, anh vừa nói cái gì?!”

“Không thể cho không.”

“Không phải, câu trước.”

” Tôi có thẻ cho cậu mượn thẻ thông hành?”

“Chính là câu này!” Hạ Phi nói, “Anh có thẻ thông hành? Tại sao?”

Giang Thành Khải cực kỳ đẹp trai mà cười một cái, đắc ý nói: “Bởi vì tôi là sinh viên ưu tú nhất của học viện quân sự trong vòng mấy trăm năm qua.”

Hạ Phi bội phục: “Cái đệch, lợi hại như thế?”

“…” Giang Thành Khải đen mặt, “Cậu khen như thế tôi rất vui, nhưng làm ơn có thể bỏ cái từ đằng trước đi được không?”

“Đương nhiên đương nhiên,” Hạ Phi gật đầu như giã tỏi, “Anh cho tôi mượn thẻ thông hành, điều kiện là gì?”

“Điều kiện của tôi không nhiều, chỉ có một, tôi tin cậu hoàn toàn có thể làm được.” Giang Thành Khải chậm rãi nói, “Sau này cậu không được trốn tôi nữa, không được tránh tôi như tránh quỷ, chúng ta trước hết đi lên từ quan hệ bạn bè bình thường, chung sống hòa thuận với nhau.”

“…”

Mẹ nó, cái điều kiện này quá khó rồi!

37. Chương 37: Tiêu Tiêu Thất Tình

Hạ Phi duy trì một khoảng cách nhất định với Giang Thành Khải mục đích cuối cùng là đảm bảo không hại người hại mình, nhưng hiện tại để phòng ngừa Natalie làm ra những chuyện khó lường, hắn đành phải cắn răng đáp ứng điều kiện này.

Vì thế ngày thứ ba sau khi lấy được thẻ thông hành, Hạ Phi "được mời" về học viện quân sự.

Hắn đã chọn giờ có ít học viên đi học nhất để vào, nhưng trong khuôn viên vẫn có không ít học viên không có lớp đi đi lại lại, đương nhiên sẽ phát hiện ra Hạ Phi đang lén lén lút lút đi vào. Hạ Phi tránh kiểu gì thì tránh cuối cùng vẫn bị người ta nhìn, tê hết cả da đầu.

Nhưng hắn lại quên mất một chuyện, thứ hắn đang đeo trên mặt là thiết bị hỗ trợ mới mà Giang thiếu tướng mua chứ không phải một đống cồng kềnh như iron man lúc trước, cả mặt đều sáng sủa hẳn ra. Cho nên ánh mắt mọi người nhìn hắn bây giờ là kinh diễm hiếu kỳ, không còn là kinh ngạc khinh bỉ nữa.

(Tự nhận là) vượt qua áp lực nặng nề, Hạ Phi gian nan đi đến phòng y tế.

Hắn muốn giơ tay gõ cửa nhưng lại nhớ ra lần trước vội vàng bỏ đi nên quên chưa hỏi phòng làm việc của Natalie ở đâu.

Đúng lúc này, phía sau hắn vang lên một giọng nữ ngọt ngào nhưng đầy lạnh nhạt.

"Cậu đến rồi, đi theo tôi."

Hạ Phi quay đầu lại, đã thấy Natalie mặt không đổi sắc đứng sau lưng mình, chỉ cách có nửa mét.

"Cái đệch!" Hạ Phi kinh ngạc nhảy dựng lên, lùi về sau nửa bước, gáy đập thẳng vào tường.

Natalie: "…"

Hạ Phi điên cuồng vò đầu bứt tóc.

Natalie: "…"

Khóe mắt cô ta giật giật, nhìn nhìn Hạ Phi, muốn nói lại thôi, cuối cùng bĩu môi, xoay người đi, giống như dám chắc Hạ Phi nhất định sẽ đi theo mình.

Hạ Phi ôm đầu theo sau.

Hắn dám đem đầu mình ra thề, cái người này lúc nãy là định trợn mắt lên đúng không đúng không đúng không?

Hừ, vừa muốn khinh bỉ người khác lại không muốn phá hoại hình tượng mặt liệt, thật đúng là cái đồ y tá muộn tao…

Đi một lúc, Hạ Phi cũng chẳng còn tinh lực đâu mà đi suy nghĩ ba thứ vớ vẩn nữa. Natalie dẫn hắn rẽ trái rẽ phải một hồi, đi đến trước một cái cửa sắt lớn ở tận cuối hành lang. Trên cánh cửa sắt chỉ có một ô cửa thủy tinh nhỏ, còn bị bịt kín từ bên trong. Hạ Phi trong đầu sinh ra một loại ảo giác, cửa vừa mở ra bên trong sẽ đứng một hàng nhân viên tiến hành thí nghiệm chờ hắn.

Natalie cầm lấy tay nắm, đẩy cửa vào.

Hạ Phi hung hăng nuốt nước miếng, dậm chân cắn răng vào theo.

… May quá, may quá, không có một đống nhân viên thí nghiệm, trong phòng trừ hai người bọn họ ra đến một cọng lông cũng không có, chỉ có một đống thiết bị kim loại Hạ Phi không biết tên, chất đầy một phòng trông cực kỳ kinh dị… y như phòng thí nghiệm của Frankenstein QAQ!

Tiểu Phi Phi bị dọa đến sắp tè cả ra quần.

"Cởi áo đi."

"… Cái gì?!!" Natalie tự nhiên nói một câu thế này khiến Hạ Phi nhảy dựng lên, hai tay bắt chéo trước ngực lui về phía sau vài bước, "Cô muốn làm gì?"

Natalie khóe miệng co quắp, vỗ vỗ lên giường bệnh trong phòng: "Tôi bảo cậu cởi áo khoác ra, nằm xuống."

Hạ Phi cường điệu thở phào một cái: "Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng cô định phi lễ tôi."

Natalie: "…"

Hạ Phi: "Dù sao tôi cũng đẹp trai thế này cơ mà, người thích tôi nhất định rất nhiều đó."

Natalie: "…"

Natalie hung tàn ấn ấn thiết bị đặt bên cạnh giường bệnh.

Hạ Phi cúc hoa co rút một trận, nhanh chóng cởi áo khoác bằng tốc độ ánh sáng.

Chỉ mặc một cái áo may ô mỏng và quần dài nằm lên giường bệnh, làn da tiếp xúc trực tiếp với mặt giường kim loại lạnh ngắt, Hạ Phi hơi rụt lại, lập tức bị Natalie ấn một cái xuống bụng

"Phốc ha ha ha —— "

Hắn không nhịn được nữa, mode-bệnh-dại lập tức bật lên.

Natalie: "…???"

"Ha ha ha —— ngại quá, ha ha ha —— tôi tôi tôi tôi sợ ngứa ha ha ha —— "

Natalie: "…"

Cô ta yên lặng rút tay về.

Hạ Phi xấu hổ dừng cười.

Những hoạt động sau đó cũng đơn giản hơn nhiều, không khác gì mấy so với quy trình khám thai ở Trái đất hắn từng xem trên TV.

Natalie hỏi hắn gần đây cơ thể có vấn đề gì không, sau đó cầm dụng cụ siêu âm trông như cái chày soi bụng hắn nửa ngày. Đương nhiên hắn cũng chẳng hiểu mấy cái đống đen đen trắng trắng lẫn lộn ngoằn ngoèo trên màn hình là cái gì.

Natalie đột nhiên chỉ vào một cái đốm trắng nhỏ to bằng ngón tay cái trên màn hình, nói với hắn: "Đây là con của cậu."

"???"

"Đã được 24, 25 ngày tuổi, thai hơn ba tuần, tim thai ổn định."

"…"

“Nếu như có thể sinh ra, nhất định sẽ là một đứa trẻ rất thông minh khỏe mạnh.”

Hạ Phi cười khan nói: “Cô đừng nói đùa, tôi làm sao có thể…”

“Tôi chỉ nói thế thôi,” Natalie mặt không đổi sắc ngắt lời hắn, “Đây chỉ là một mẫu thí nghiệm, cho dù cậu muốn sinh nó ra, tổ chức cũng không để cậu sinh. Huống hồ…với tình cảnh của cậu bây giờ, lại càng không thể sinh, đúng không?”

Hạ Phi quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào gương mặt lãnh đạm của Natalie: “… Đúng vậy.”

“Thật ra, bình thường khi các partner mang thai, trước khi thai phát triển đến mốc hai tháng tuổi, bọn họ đều thường xuyên cùng bạn đời của mình quan hệ, dùng tinh dịch của đối phương để thúc đẩy quá trình phát triển của bào thai, giúp thai nhi thêm khỏe mạnh.”

“… Cái gì cơ?! Cô đùa tôi đấy à?” Hạ Phi không nhịn được quay đầu lại, “Chẳng phải trong thời gian mang thai không nên làm… cái chuyện kia, để tránh ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi à?”

“Cái cậu nói là đặc trưng ở hệ Ngân Hà đúng không?” Natalie ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn, “Các chủng tộc ở hệ Thôn Nha Tinh bản thể đều là thực vật, quan hệ nhiều một chút, dùng dịch thể của đối phương nuôi thai còn tốt hơn uống thuốc bổ, tuyệt đối không gây ra ảnh hưởng xấu đến thai nhi.”

Hạ Phi lắp ba lắp bắp: “A… Lại, lại còn có chuyện như thế nữa sao…”

Natalie nói: “Đúng vậy. Bên cạnh đó, bảy hệ còn lại, trừ hệ Phổ Thản Sĩ và hệ Siêu Trí dịch thể không có tác dụng nuôi thai, năm hệ còn lại đều giống như Thôn Nha Tinh chúng ta. Nhưng mà này, thành tích thi viết của cậu thiên tài như thế, sao những thường thức cơ bản thế này lại không biết?”

“Cái này, chuyện này…” Hạ Phi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sợ bị phát hiện mình không phải hàng chính chủ, sứt sẹo nói, “Mấy thứ kiến thức đen tối như thế, người trong sáng thuần khiết như tôi đi tìm hiểu làm gì!”

Natalie: “…”

Natalie ghét bỏ nhíu mày: “Cậu đừng có dùng cái giọng đấy mà nói chuyện với tôi, nếu không đừng trách tôi đánh cậu.”

Hạ Phi lập tức kinh hãi: “Cô thật hung tàn, tôi là đàn ông đang mang thai đấy!”

Natalie: “…”

Natalie cười dữ tợn: “Yên tâm đi, thai nhi chủng tộc thực vật không dễ bị thương thế đâu, đánh một trận hoàn toàn không thành vấn đề.”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó hù chết người! Natalie nhất định là ác quỷ tái thế! Quá khủng bố rồi!

Không thể không nói, Hạ Phi dạo này trực giác cũng rất nhạy…

Đương nhiên cuối cùng Natalie cũng chẳng đánh Hạ Phi, không phải là không nhẫn tâm xuống tay với đàn ông mang thai, mà là quá lười chẳng buồn ra tay.

Đối với việc này, Hạ Phi bày tỏ quan điểm: Chị gái ma quỷ à, chị tốt nhất là cứ tiếp tục lười nữa lười mãi đi, lười luôn cả vụ gửi tin nhắn nhắc tôi đi khám thai nữa thì càng tốt, như bây giờ thật sự là sống trong sợ hãi quá mà…

Chị gái ma quỷ giữ vững quan điểm: Không thể được.

Hạ Phi: QAQ Được rồi…

Tiến hành kiểm tra mất khoảng hai tiếng, Hạ Phi với Natalie hai người cô nam quả nữ cứ thế ở trong cái phòng thí nghiệm kỳ dị này đờ ra, Hạ Phi đờ đẫn nằm trên giường nhìn chị gái ma quỷ đờ đẫn viết báo cáo, duy trì hiện trạng tôi đờ cô đờ chúng ta cùng đờ suốt hai tiếng.

Mãi cho đến lúc gần đi, Hạ Phi mới nhịn không được hỏi một câu: “Này, cô thích đốt trầm hương à?” Hắn chỉ vào lư hương đang bốc khói trên bàn.

“Phải,” Natalie nở nụ cười quỷ dị, “Cậu thích không? Nếu thích tôi đưa cho cậu một ít.”

“Không không không, cô cứ giữ lại tự dùng đi.”

Mẹ nó, đồ của chị gái ma quỷ này làm sao hắn dám lấy, chẳng may Natalie bỏ thêm cái quỷ gì vào trong, không chỉ hắn toi đời đi tong hai mạng người, mà toàn bộ Giang gia có khi cũng nổ tung luôn. Đến lúc đó hắn chết không nhắm mắt thì chớ, chết xong có khi vẫn còn bị quần chúng lôi ra tùng xẻo.

Hạ Phi càng nghĩ càng sợ đến phát run, câu tạm biệt còn chưa kịp nói đã ba chân bốn cẳng chạy mất, không thấy được Natalie ở phía sau lộ ra một nụ cười còn đáng sợ hơn ban nãy gấp trăm nghìn lần.

…

Chạy ra khỏi khu phòng y tế, Hạ Phi lại mờ mịt.

Hắn nên đi đâu bây giờ? Về nhà? Nhưng hắn có nhớ đường đâu mà đi? Bách khoa toàn thư mặc dù là bách khoa toàn thư, nhưng cũng có phải google maps đâu mà có công năng chỉ đường. Hạ Phi xoa xoa ngực, đột nhiên dừng lại, xoay người đi về hướng khác.

Hướng hắn đi là ký túc xá trong trường.

Nếu đồ của hắn trong ký túc vẫn chưa chuyển về nhà, vậy cứ vào ký túc ngủ một lúc, nếu không thì dùng khoang kết nối vào thế giới giả lập, cũng lâu rồi hắn chưa tiếp tục rèn luyện tinh thần lực.

Đi ngang qua khu vườn hoa, nhìn xung quanh không có ai, cục bông vẫn luôn ngồi xổm trên đầu Hạ Phi rung rung đám lông tơ hiện hình, lộ ra thân thể tròn vo màu xanh lam, vui vẻ "Chíp" "Chíp" hai tiếng.

Hạ Phi thò tay lên xoa xoa nó.

Cục bông hưởng thụ uốn éo vài cái, đặt mông ngồi bệt xuống đỉnh đầu Hạ Phi.

Lúc về đến phòng Hạ Phi còn tưởng không có ai ở trong, thời khóa biểu lớp hắn hôm nay kín hết lịch. Nhưng lúc hắn mở cửa ra, lại mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc. Tường ký túc xá này bình thường cách âm tốt cực kỳ, hiệu quả y như ở phòng KTV. Bây giờ đứng ở phòng khách mà còn nghe thấy tiếng thế này, chắc phải vặn nát cái nút volume luôn rồi.

Lâm Tiêu Tiêu bị điếc à?

Hạ Phi gõ cửa phòng Lâm Tiêu Tiêu.

Bên trong không phản ứng.

Hạ Phi dùng sức đập đập cửa.

Vẫn không có phản ứng.

Hắn mất kiên nhẫn chẳng thèm gõ nữa xông thẳng vào luôn.

Cửa vừa mở ra, sóng âm khủng bố trong phòng trào ra suýt nữa cuốn bay luôn Hạ Phi. Hắn méo mặt vịn cửa, vừa định thần nhìn lại, đã thấy Lâm Tiêu Tiêu cả người chỉ mặc mỗi một cái quần đùi nằm chết ngắc trên sàn, không rõ sống chết. Nhìn kỹ lại, cái bụng trắng trắng vẫn đang nhẹ nhàng phập phồng, ầy, vẫn còn thở, chưa chết…

Hạ Phi thở ra một hơi, tắt cái thứ âm thanh kinh hồn khiếp vía kia đi, ngồi xổm xuống đẩy đẩy Lâm Tiêu Tiêu.

Hắn mới ngồi gần xuống, đã vội vàng bưng mũi bảo vệ đường hô hấp của bản thân.

Cái mùi rượu nồng nặc này!

Bật hệ thống làm sạch không khí, cuối cùng trong phòng cũng dễ thở hơn, nhưng mùi trên người Lâm Tiêu Tiêu thì kiểu gì cũng không hết, kinh chết người, cái tên này uống bao nhiêu thế không biết!

Cục bông cũng ngứa mũi hắt hơi một cái, bắn ra khỏi đầu Hạ Phi, rơi xuống trên bụng Lâm Tiêu Tiêu.

Cục bông vẩy vẩy đám lông tơ, xiêu xiêu vẹo vẹo đi lại trên cái bụng trắng, sung sướng híp đôi mắt nhỏ, thật mềm!

Có lẽ là bị nó giẫm cho tỉnh, Lâm Tiêu Tiêu hừ nhẹ một tiếng, xoa đầu ngồi dậy.

Lâm Tiêu Tiêu đầu phát đau, cũng không để ý trong phòng đã có thêm một người, vịn thành giường đứng lên. Cục bông không kịp phòng bị, vèo một cái từ trên bụng mềm lăn xuống, vội vàng xòe móng vuốt túm lấy mép quần đùi, vắt vẻo giữa không trung.

Hạ Phi đau lòng vội vàng ôm nó về.

Lâm Tiêu Tiêu chỉ nhìn thấy một cánh tay trắng nõn xẹt một cái qua mép quần mình, kinh hãi che lại chỗ hiểm, ngã ngồi xuống giường.

Hạ Phi nhìn ánh mắt hoảng sợ của cậu ta, bất đắc dĩ: "Làm cái gì thế hả?"

Lâm Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn một lúc, hình như vẫn chưa tỉnh hẳn, không chắc hỏi lại: "… Hạ Phi?"

"Không tôi thì ai!"

"Cậu chưa chết à?"

"…" Hạ Phi nghẹn khí, "Sao tôi lại phải chết?"

"Chẳng phải cậu thôi học sao?"

“Phải, nhưng tôi chỉ thôi học chứ có chết đâu.”

“Tôi còn tưởng Giang thiếu tướng quá hung tàn, ngày nào cũng làm cậu đến mức không xuống giường nổi, không có cách nào đến lớp được cho nên mới phải xin thôi học.”

“Cái đệch…” Hạ Phi rít gào, “Cái tên khốn này cậu còn có thể đê tiện hơn nữa được không hả!”

“Đây là suy đoán bình thường nhất rồi mà…” Lâm Tiêu Tiêu bịt tai, ủy khuất nói, “Người ta rõ ràng là lo lắng cho cậu mà.”

Hạ Phi khóe miệng co giật: “Thế thì thật là quá cảm ơn cậu rồi.”

“Đừng khách khí đừng khách khí, ” Lâm Tiêu Tiêu nói, “Chúng ta là bạn cùng phòng mà, cậu không ở đây mấy hôm làm tôi nhớ cậu chết mất!”

Hạ Phi: “Hừ.”

Tôi cũng nhớ anh đó Chíp!

Cục bông nhiệt tình xòe cánh với Lâm Tiêu Tiêu, hy vọng tiểu đồng bọn này có thể xoa xoa mình một chút.

Đáng tiếc Lâm Tiêu Tiêu hoàn toàn không nhìn thấy nó, chỉ lo cùng Hạ Phi nói chuyện.

Cục bông cảm thấy cực kỳ mất mát, lông tơ trên đầu đều xẹp xuống.

Hạ Phi an ủi xoa xoa đầu nó.

Lâm Tiêu Tiêu cũng vô cùng thương tâm, “Tôi đang bày tỏ tình cảm dạt dào thắm thiết thế mà cậu chỉ hừ một cái, cậu lại còn dám hừ? Cậu đùa tôi đấy hả?”

Hạ Phi mặt không cảm xúc: “Tôi đang cực kỳ nghiêm túc.”

Lâm Tiêu Tiêu: “Đồ vô tình, độc ác, cố tình gây sự.”

Hạ Phi cũng không trả lời vấn đề của cậu ta, chỉ chỉ vào mắt hỏi: “Sao cậu không giải thích một chút xem con mắt bầm đen với cái mùi rượu nồng nặc này là thế nào?”

Lâm Tiêu Tiêu nghe thế đột nhiên ngẩn người, một giây sau đã hai mắt ngập nước.

Hạ Phi: "…"

Mẹ ơi làm ơn đừng có nhập vào vai chính tiểu thuyết Quỳnh Dao!

Lâm Tiêu Tiêu ngửa mặt một góc 45 độ tiêu chuẩn, mắt long lanh cực kỳ ưu thương nức nở nói: "Nữ thần…của tôi…có bạn trai…rồi!"

Hạ Phi bị mấy cái dấu ba chấm của cậu ta làm cho nổi cả da gà, hắn nhìn poster trên tường: "Là nữ ca sĩ tên Kha Lam này sao?"

"Nữ ca sĩ là cái quỷ gì! Là nữ thần!" Lâm Tiêu Tiêu như bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, đứng trên giường, chống nạnh nhìn xuống Hạ Phi, "Kha Lam là nữ thần! Tôi không cho phép bất cứ ai vấy bẩn sự thần thánh của nữ thần! Mặc dù cô ấy chỉ là một worker! Không phải captain! Cũng không phải partner! Chỉ là một worker! Nhưng cô ấy vẫn là thần tượng toàn dân! Là tín ngưỡng tinh thần của toàn bộ nhân dân liên bang!"

Hạ Phi không nhịn được xen mồm: "Thần tượng toàn dân không phải là Giang thiếu tướng hả?"

"Ai cho cậu ngắt lời tôi!!" Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt giận dữ nhìn hắn, "Kha Lam là nữ thần, Giang thiếu tướng là nam thần, không giống nhau!"

"Được rồi được rồi."

"… Tôi vừa nói đến đâu rồi?"

"Nói nữ thần là tín ngưỡng tinh thần."

"Đúng thế! Là tín ngưỡng tinh thần!" Lâm Tiêu Tiêu hung hăng dùng sức gật đầu, "Nữ thần năm nay mới mười sáu tuổi, còn nhỏ hơn tôi hai tuổi, thế mà cái tên captain cầm thú kia lại dám công khai ôm eo nữ thần trước mặt công chúng, quả thực chính là một tên bại hoại biến chất! Là cặn bã xã hội! Nhất định phải thiêu sống tên rác rưởi đó! Nhưng mà eo nữ thần cũng thật nhỏ, có nhân ngư tuyến, còn có cả cơ bụng, chỉ là hơi thô một chút, cũng không khác của tôi là mấy, nhưng mà tôi không có nhân ngư tuyến, tôi có nên đi tập thể hình cho có một cái không?"

**Nhân ngư tuyến: phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành hình chữ V*

"…" Hạ Phi vỗ vỗ bụng cậu ta, "Đừng có ảo tưởng nữa, quay lại vấn đề tên rác rưởi đi."

"Đúng đúng, tên rác rưởi đó" Lâm Tiêu Tiêu lập tức thoát khỏi ảo tưởng, tiếp tục cùng chung mối thù với hàng triệu fan não tàn khác, "Hôm qua ở phố East có hoạt động biểu tình phản đối, nhưng học viện quân sự không cho ra ngoài, nếu không tôi cũng đi rồi! Chỉ có thể xem phát trực tiếp trên mạng! Cực kỳ quá

đáng! Quá ngược rồi!”

“Cho nên cậu uống đến say mèm thế này, cũng không thèm đi học luôn?”

“Còn đi cái quái gì nữa, nữ thần có bạn trai rồi, tôi không muốn sống nữa!”

“...”

Còn não tàn hơn cả tên bạn cùng phòng kiếp trước, Hạ Phi triệt để câm nín.

An ủi vô dụng, động viên cũng vô dụng, lẽ nào phải bảo cậu ta, cậu cứ thoải mái đi chết đi anh em ủng hộ cậu?!

Hạ Phi dùng sức lắc lắc đầu.

Đúng lúc này, thiết bị di động trên cổ tay Lâm Tiêu Tiêu vang lên tiếng “tít tít tít”.

Lâm Tiêu Tiêu mở ra xem, một phát nhảy lên tận trần nhà.

“A a a a a nữ thần đăng Tinh bác bác bỏ tin đồn, người kia không phải bạn trai nữ thần a a a a a ha ha ha ha ha ha ha —— ”

Hạ Phi nhìn người trước mắt cosplay thành Tarzan, yên lặng lùi ra xa.

Nữ thần Kha Lam lại độc thân, Lâm Tiêu Tiêu trong chớp mắt như được hồi sinh, sắc mặt tái nhợt vì say rượu cũng hồng nhuận lên, nhảy tưng tưng trên giường khua tay múa chân, chỉ thiếu nước lôi Hạ Phi nhảy tango.

Chờ cậu ta điên đủ, đã là nửa tiếng sau.

Hạ Phi ngồi trên ghế ngáp ngáp, nhàm chán lên Tinh bác.

Xem ra nữ ca sĩ Kha Lam này rất được yêu thích, so với độ nồng nhiệt quần chúng dành cho Giang thiếu tướng quả thật là bên tám lạng người nửa cân, top 3 hot nhất hiện giờ trên Tinh bác đều là tin về cô ấy, nào là *#Lộ-ảnh-nữ-thần-hẹn-hò-với-người-yêu#*, nào là *#Nữ-thần-cùng-bạn-trai-captain-thần-bí-thân-mật-trước-công-chúng#*, nào là *#Nữ-thần-lên-tiếng-bác-bỏ-tin-đồn-bạn-trai-captain-bị-bẽ-mặt#*, thể loại gì cũng có.

Hạ Phi xem tin tức một lúc, nghe thử hai ca khúc nổi tiếng nhất của Kha Lam, đúng là rất hay. Giọng của

Kha Lam thiên về trung tính, mang theo chút từ tính, khiến người ta nghe đến không dứt ra được. Hạ Phi cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào, khó hiểu tắt nhạc đi.

Fan của Kha Lam nam nữ đều có, đủ mọi lứa tuổi. Mà kỳ lạ ở chỗ, thông tin cá nhân của Kha Lam trên mạng rất ít, rất nhiều thông tin không thấy có, bao gồm cả việc cha mẹ là ai, bối cảnh thế nào. Kha Lam 14 tuổi ra mắt công chúng, chỉ mất 2 năm đã phủ sóng toàn bộ liên bang, điểm này Giang thiếu tướng thật sự là không thể sánh bằng.

Lâm Tiêu Tiêu phát rồ xong xuôi, kéo Hạ Phi đi ăn mừng.

Hạ Phi bị cậu ta kéo đến sắp quỳ luôn xuống đất, vội vàng túm lấy cái ghế, nói: "Cậu không đi học à?"

Lâm Tiêu Tiêu vung vung tay: "Học cái gì mà học! Chúng ta trèo tường ra ngoài đi uống rượu chúc mừng đi!"

Hạ Phi nhìn vẻ mặt hưng phấn của Lâm Tiêu Tiêu, vừa định đồng ý, lại đột nhiên lắc đầu: "Không được, tôi không được uống rượu."

Lâm Tiêu Tiêu khó hiểu: "Tại sao?"

Hạ Phi hàm hồ nói: "Không được là không được, thân thể tôi dạo này không tốt lắm."

Lâm Tiêu Tiêu buột miệng: "Thận hư à?"

Hạ Phi: "…"

Hắn nghiến răng nghiến lợi: "Cậu muốn nói thế nào thì nói, tôi chính là không thể uống."

"Vậy sao…"

Lâm Tiêu Tiêu coi như hắn ngầm thừa nhận vụ thận hư, ánh mắt dời xuống chỗ bụng dưới của hắn, trên mặt đầy vẻ đồng tình.

Hạ Phi: "…"

Nhưng Lâm Tiêu Tiêu vẫn không có ý định buông tha hắn: "Nếu thế cậu uống nhựa cây cũng được!"

Cái gì cơ?!

Nhựa nhựa nhựa nhựa cây?!

Hạ Phi còn chưa hiểu hết hàm nghĩa sâu xa của từ này, đã bị Lâm Tiêu Tiêu lôi đi, giống như lần trước, chui lỗ chó.

Hai người đi đến một quầy bar ở gần đó.

Lâm Tiêu Tiêu quen cửa quen nẻo chào hỏi bartender: "Này, Nick."

"Tiêu Tiêu," Nick đang quăng bình lắc cocktail, gật đầu với Lâm Tiêu Tiêu, sau đó nhìn về phía Hạ Phi, "Ai vậy?"

"Hạ Phi, bạn cùng phòng của tôi."

"Hạ Phi?" Nick sợ hãi kêu lên, suýt nữa làm rơi luôn dụng cụ pha chế, "Cậu chính là vợ Giang thiếu tướng?"

Một câu này âm lượng cũng không nhỏ, cũng may bây giờ đang là ban ngày, quán bar không có quá nhiều khách, nhưng vẫn có mấy người nghe tiếng quay đầu nhìn sang.

Hạ Phi lúng túng nói: "Vâng, đúng rồi, nên anh có thể làm ơn nói nhỏ thôi được không."

"Xin lỗi xin lỗi, " Nick vội vàng che miệng, "Tại tôi ngạc nhiên quá, rất xin lỗi, ly đầu tiên tôi mời cậu."

"Không cần đâu, anh có thể giới thiệu cho tôi vài loại đồ uống không cồn ở đây được không?" Hạ Phi cười nói.

Nick nụ cười cứng ngắc: "Phần lớn rượu ở đây đều không có cồn."

Hạ Phi sửng sốt.

Lâm Tiêu Tiêu ngược lại hiểu được Hạ Phi ngạc nhiên cái gì, vội vàng nhỏ giọng giải thích cho hắn.

Hạ Phi bây giờ mới biết, hệ Thôn Nha Tinh và hệ Ngân hà khác nhau rất nhiều —— thứ gọi là rượu ở thế giới này, thật ra chỉ là nước trái cây! Mà cái gọi là chất cồn, ở đây lại là thuốc kích dục!

Hạ Phi đen mặt, tam quan đảo điên.

Chẳng lẽ đây là vấn đề bất đồng thể chất giữa nhân loại và người ngoài hành tinh?

… Đàn ông còn sinh con được đương nhiên là không giống nhau rồi!

Lúc nãy suýt nữa thì lộ rồi, Hạ Phi xoa xoa cái trán đẫm mồ hôi, cười khan nói: "Vậy cho tôi một chén rượu, loại nào ngon anh đề cử đi." Uống nước trái cây chắc là cũng không có vấn đề gì đúng không? Hắn tốt xấu gì cũng có hơn 20% huyết thống nhân loại mà.

"Tôi cũng thế, cho tôi một chén 70 độ." Lâm Tiêu Tiêu nói.

"Này," Hạ Phi không nhịn được đập cậu ta một cái, "Chẳng phải cậu vừa mới nói…"

Lâm Tiêu Tiêu cười xấu xa: "Tôi với cậu không giống nhau."

"… Chỗ nào không giống?"

"Cậu là bạn nên tôi mới lén nói cho cậu biết, đừng có kể cho ai đấy," Lâm Tiêu Tiêu ghé sát vào tai hắn nói nhỏ, "Thật ra tôi là nhân loại thuần chủng, là con người 100%."

"… Hả?" Hạ Phi há hốc mồm.

"Bố mẹ tôi là dân nhập cư mà, nhập cư từ Trái đất đến." Lâm Tiêu Tiêu dừng một chút, "Nhưng mà hiện tại ngoài hệ Ngân hà, những tinh hệ khác hầu như không có nhân loại thuần chủng, ngay cả hệ Ngân hà bởi vì bị lai với các chủng tộc khác quá nhiều, cũn g chỉ còn lại không đến 10 ngàn người là 100% nhân loại."

Hạ Phi: "…"

Tam quan lại được đổi mới một lần nữa…

Mẹ nó, hắn muốn đổi thân thể với Lâm Tiêu Tiêu!!!!!

38. Chương 38: Anh Là Người Đêm Đó

Đã từng là một nhân loại thuần chủng, Hạ Phi cảm thấy cực kỳ bi thương!

Bi thương nhất không phải là sau khi chết đi bị xuyên đến ngoài hành tinh, mà là sau khi bị xuyên thành người ngoài hành tinh, lại phát hiện ở đây thế mà còn tồn tại một thứ sinh vật giống như loài người!

Hạ Phi chỉ hận không thể cùng Lâm Tiêu Tiêu thay máu luôn, hắn muốn làm con người!!! Hắn không muốn

làm người ngoài hành tinh!!!

Cuối cùng vì oán niệm quá sâu, Hạ Phi say luôn rồi.

Thực ra hắn uống cũng không được bao nhiêu, Nick chỉ rót cho hắn một chén rượu trái cây nhỏ cỡ hai ngón tay, uống một hơi đã hết sạch, sau đó nằm rạp ra quầy luôn.

Lâm Tiêu Tiêu ngàn chén không say nhìn Hạ Phi một chén đã gục sợ ngây người!

Lâm Tiêu Tiêu đẩy đẩy vai hắn, hắn lại lầm bầm hất tay cậu ta ra.

Cậu ta há hốc mồm: "Này này này cậu còn có thể ngớ ngẩn hơn nữa không, mới một chén đã ngất rồi?"

Nick cũng gật đầu, nghiêm trang nói: "Đúng là vậy rồi."

"Đúng đúng cái đầu anh," Lâm Tiêu Tiêu trừng mắt, ôm đầu nói, "Bây giờ tôi phải làm sao? Quăng Phi Phi về trường hay là quăng cậu ta về Giang gia? Giang gia mà biết tôi đem con dâu nhà họ chuốc say liệu có thả chó cắn tôi không?"

Nick: "… Cậu nghĩ nhiều rồi."

"Tôi không muốn nghe tôi không muốn nghe tôi không muốn nghe!" Lâm Tiêu Tiêu điên cuồng lắc đầu.

Nick: "…"

Nick quyết định không để ý đến tên bệnh thần kinh này nữa, quay sang nói chuyện với vài người khách khác.

Lâm Tiêu Tiêu còn đang suy nghĩ lung tung, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng "Tít tít", là thiết bị di động trên cổ tay Hạ Phi có cuộc gọi đến, vừa nhìn vào màn hình, đã thấy ngay ảnh Giang thiếu tướng.

A a a a Giang thiếu tướng muốn tìm mình tính sổ!

Lâm Tiêu Tiêu trong đầu toàn là suy nghĩ này, sợ đến run rẩy không dám nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi.

Chuông báo kêu khoảng một phút thì tự tắt, sau đó lại tiếp tục vang lên, Lâm Tiêu Tiêu vẫn không dám nhận, cho nên hồi chuông thứ ba tiếp tục kêu. Hạ Phi đang bò ra quầy bị mấy tiếng chuông này quấy rầy, hai mắt lờ đờ liếc thiết bị di động, vừa định ấn nghe thì chuông lại tắt.

Hạ Phi bất mãn lầm bầm, lại tiếp tục ôm cái mặt quầy ngủ.

Lâm Tiêu Tiêu lo lắng nhìn thiết bị di động của hắn, nhưng lần này tiếng chuông lại không vang lên nữa.

Lâm Tiêu Tiêu vẫn chẳng bình tĩnh nổi, cảm giác bất an lại càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí còn có ảo giác bản thân sắp tiêu đời rồi!

Quả nhiên, không đến nửa tiếng sau, vận đen đã tới rồi.

Cửa quán bar bị đẩy ra, Lâm Tiêu Tiêu còn đang uống rượu tự an ủi bản thân một chút, đột nhiên tóc gáy dựng ngược, quay đầu lại đã trông thấy Giang thiếu tướng sắc mặt lạnh lẽo nhìn về phía bọn họ.

Lâm Tiêu Tiêu tay run lên, suýt nữa đổ cả rượu ra người.

Giang thiếu tướng vừa bước vào, cả quán bar liền tĩnh lặng, cho dù là có đang uống rượu hay không đều dừng lại quay ra nhìn Giang thiếu tướng chậm rãi đi đến chỗ hai thiếu niên đang ngồi bên quầy bar.

Y hỏi: "Cậu ấy sao vậy?"

Lâm Tiêu Tiêu lắp bắp: "…uống, uống say."

Giang Thành Khải nhíu mày: "Cậu ấy uống bao nhiêu?"

Lâm Tiêu Tiêu run run rẩy rẩy chỉ vào chén rượu bé bằng hạt mít trước mặt Hạ Phi, thành khẩn khai báo: "Chỉ có một chén, khả năng uống rượu của cậu ấy có hơi… có hơi…" Nếu mình nói chữ "kém" ra Giang thiếu tướng có táng chết mình không?

Giang Thành Khải giơ tay lên ngăn Lâm Tiêu Tiêu nói tiếp, ra hiệu y đã biết rồi, sau đó không nói hai lời rút tiền đặt trên quầy bar, bế Hạ Phi lên, xoay người rời đi, đồng thời nói: "Sau này đừng dẫn cậu ấy tới những chỗ như thế này."

Rõ ràng chỉ là một câu nhắc nhở bình thường, Lâm Tiêu Tiêu lại cảm thấy cả người lạnh toát, lập tức điên cuồng gật đầu như mổ thóc.

Giang thiếu tướng quả nhiên là y như trong truyền thuyết, cao quý lãnh diễm đến không thể với tới…

Hạ Phi bị bế lên, nhíu mày dụi đầu dựa vào ngực Giang thiếu tướng, cực kỳ ngoan ngoãn!

Giang Thành Khải khóe miệng khẽ cong lên, ôm chặt hơn, nhanh chóng rời đi.

Giang thiếu tướng vừa đi mất, trong quán bar lập tức sôi nổi bàn tán.

“Thấy chưa, người vừa nãy chắc chắn không phải Giang thiếu phu nhân!”

“Đúng vậy, Giang thiếu phu nhân trông y như người máy, làm sao đẹp như thế được.”

“Mà này, người vừa nãy hình như hơi giống cái người được Giang thiếu tướng bế trong bức ảnh trên Tinh bác.”

“Đệt, đúng rồi! Cực kỳ giống luôn, nhìn gò má kia là biết ngay, chắc chắn là cùng một người.”

“Nếu thế chẳng lẽ Giang thiếu tướng thật sự… ấy ấy hả?”

“Không đâu không đâu, Giang thiếu tướng nhất định là có nỗi khổ tâm trong lòng! Nhất định là vì Giang thiếu phu nhân quá xấu rồi!”

“Cũng đúng…”

“…”

Lâm Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nghe được những lời này, đen mặt.

Hừ, đến lúc đám người đần độn kia biết đối tượng “ngoại tình” của Giang thiếu tướng chính là Giang thiếu phu nhân, sẽ có phản ứng thế nào đây?

…

Giang Thành Khải là từ quân bộ đi thẳng đến quán bar.

Y gần đây vì vụ án mạng của nhà Ford đến thời gian về nhà cũng không có, chỉ lúc nào Hạ Phi cần đi đâu y mới về đưa hắn đi.

Hạ Phi hôm nay nói đi gặp bạn cùng phòng, nhưng tại sao lại chạy đến quán bar?

Giang thiếu tướng cúi đầu nhìn vợ mình uống đến say mèm, cực kỳ không yên tâm.

Sau này nhất định phải hạn chế phạm vi hoạt động của vợ, hết cách rồi, vợ quá đẹp cũng là một cái tội, lúc nãy trong quán bar cũng không biết đã bị bao nhiêu người nhìn rồi.

Giang Thành Khải đưa thẳng Hạ Phi về nhà.

Giang Trấn còn đang ở quân bộ, Giang phu nhân cùng mấy người bạn ra ngoài dạo phố, trong nhà ngoài người hầu thì không còn ai.

Giang Thành Khải bế Hạ Phi về phòng, đặt lên giường.

Hạ Phi vẫn đang nhắm mắt, lăn lăn vài cái trên giường, đột nhiên lầm bầm "Cứng quá!", sau đó rút dưới gối ra một quyển album màu đen, vung tay quăng xuống đất.

Giang Thành Khải đưa tay đỡ được, album rơi vào tay y, mở ra, bức ảnh Hạ Phi mặc quân phục màu trắng đập vào mắt. Y ngẩn người, bị ánh mắt mơ hồ trong ảnh mê hoặc.

Đúng lúc này, Hạ Phi đang nằm trên giường rên rỉ một tiếng, mở mắt.

Giang Thành Khải nghĩ hắn đã tỉnh rượu, vội vàng hỏi: "Đầu có đau không, có muốn uống nước không?"

Hạ Phi chỉ nhìn y, không nói gì.

Giang thiếu tướng bị nhìn đến trong lòng sợ hãi.

Hạ Phi đột nhiên duỗi tay ra, muốn đặt lên vai Giang Thành Khải, nhưng hơi xa, chưa duỗi đến nơi đã mỏi quá thả tay xuống giường, Giang thiếu tướng vội vã nắm lấy tay hắn.

"Sao thế?"

Hạ Phi vẫn không nói gì, chậm rì rì ngồi dậy, kéo kéo Giang thiếu tướng về phía mình.

Giang Thành Khải cảm thấy Hạ Phi có hơi không bình thường, nhưng lại không xác định được là không bình thường ở chỗ nào, chỉ nghĩ là vì hắn say rồi, nên cũng thuận theo động tác của hắn, ngồi lên giường.

Giây tiếp theo, Hạ Phi đã nhào lên người Giang Thành Khải, hôn lên môi y.

Giang thiếu tướng ngẩn ra, lùi về sau, tránh đi nụ hôn kia: "Hạ Phi!"

Hạ Phi mất đi điểm tựa, suýt nữa ngã ra, Giang Thành Khải đành phải đưa tay ôm lấy nâng hắn dậy.

"Hạ Phi, cậu say rồi."

“Giang Thành Khải, tôi thích anh.”

Hạ Phi đột nhiên nói như thế, Giang Thành Khải ngơ ngẩn cả người.

Hạ Phi nhân cơ hội lần thứ hai dán sát vào, không ngừng hôn lên mặt và môi y, mỗi lần đều nói: “Giang thiếu tướng, tôi thật sự rất thích anh.”

Giang Thành Khải giữ lấy tay Hạ Phi muốn đẩy hắn ra, đột nhiên ngừng lại.

Mùi thơm này…

Y dùng sức khịt khịt mũi.

Hạ Phi bởi vì động tình mà trên người tản ra một mùi thơm ngát nhàn nhạt, giống hệt người ở cùng y trong căn phòng tối lần trước! Y nhớ rõ da thịt trên người đối phương rất mềm mại, còn có… thứ gì đó giống như kim loại trên mặt.

… Khoan đã! Y đã quên mất cái thiết bị hỗ trợ thị lực trước đây của Hạ Phi!

Giang Thành Khải cả người chấn động, không thể tin nổi nhìn người đang cọ tới cọ lui trên người mình.

Lẽ nào người tối hôm đó là Hạ Phi?!

Nhưng người kia rõ ràng là partner! Thông tin phát ra cũng là của partner…Chết tiệt, lại quên mất Hạ Phi cũng là partner!

Giang thiếu tướng nghĩ lại lần trước Hạ Phi hỏi y có phải đã từng tham gia thí nghiệm của một tổ chức nào đó không, chẳng lẽ từ lúc đó hắn đã nhận ra mình? Nhưng bởi vì mình phủ định, cho nên cả hai mới bỏ lỡ nhau lâu như thế?

Nếu như Hạ Phi thật sự là người kia, Giang Thành Khải quả thật hận không thể tự đánh chết mình.

Chỉ vì vấn đề mặt mũi của bản thân, y đã phủ nhận một chuyện quan trọng như thế.

Giang Thành Khải còn đang tự trách, Hạ Phi đã cởi áo y ra, thân thể rắn chắc màu đồng của quân nhân bại lộ trong không khí.

Nếu đối phương chính là người phù hợp của mình, Giang thiếu tướng quyết định thuận nước đẩy thuyền, huống hồ, y đã sớm nói với Hạ Phi, sẽ cùng hắn trải qua một đời.

Nghĩ như thế, bàn tay Giang thiếu tướng đang giữ tay Hạ Phi cũng buông lỏng.

…

Hạ Phi cảm thấy bản thân tối qua hình như mộng xuân.

Hơn nữa mộng xuân thế quái nào mà lại mơ thấy bị người ta đè. Chẳng lẽ bị đè một lần xong không thẳng lại nổi nữa? Đến nằm mơ cũng bắt hắn làm thụ, không thể cho hắn làm công một lần được à?!

Hạ Phi khổ đại cừu thâm tỉnh lại, sau đó cả người lập tức cứng đờ.

Cái đệch!

Tối hôm qua, hình như… không phải… mộng xuân…

Nếu không tại sao bây giờ chân mỏi eo đau phía sau sưng tấy?!!! Đệt đệt đệt dùng đầu ngón chân cũng biết là di chứng của chuyện gì!!!

Nhưng hắn hoàn toàn không nhớ đã gặp ai đã làm gì thì phải làm sao!!!!

Hạ Phi thề, hắn hoàn toàn không biết khả năng uống rượu của mình lại nát đến cái trình độ này, uống một chén rượu trái cây bé tí đã tạch luôn. Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Ai đưa hắn đi? Lâm Tiêu Tiêu biến đi đâu rồi? Đừng bảo hắn lại cùng người lạ 419 nữa nhé hắn không chịu nổi!

Mẹ nó hắn nhất định sẽ bị người nhà họ Giang xắt lát mỏng đem rán mất!!!!

Say rượu lại còn túng dục quá độ, mí mắt Hạ Phi nặng trĩu. Hắn khó khăn mở mắt ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ màu trắng.

Đệt, bị mù không đeo kính không nhìn thấy gì!

"Tỉnh rồi sao." Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, đồng thời kính của hắn cũng được đẩy vào trên mũi.

Hạ Phi trừng mắt nhìn, thấy Giang thiếu tướng mặc áo sơ mi trắng, mỉm cười ngồi cạnh mình.

"Cảm thấy thế nào, có khỏe không?"

Hạ Phi: "…"

Tối hôm qua… cái người ấy ấy với hắn… là.. Giang thiếu tướng…hả?!!!

Hạ Phi cảm thấy cả người đều không ổn.

Nhưng còn chưa kịp để cho hắn bình tĩnh lại, Giang thiếu tướng đã tiếp tục ném ra quả bom hạng nặng.

"Tôi biết, một tháng trước trong căn phòng tối đen kia, người làm tình với tôi là em."

Hạ Phi: "…"

Làm tình em gái anh!!!

Editor: Cua đồng a cua đồng… mau xách rổ ra bắt cua đồng….

39. Chương 39: Vụ Án Thứ Ba

"Anh anh anh anh anh…"

Hạ Phi lắp bắp không ra hơi, kinh hãi đến nỗi một câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

"Sao vậy, người vẫn nhức mỏi lắm sao? Có muốn tôi giúp em xoa bóp eo không?" Giang Thành Khải cưng chiều nhìn hắn.

Hạ Phi rùng mình một cái.

Giang thiếu tướng anh cắn thuốc đấy à QAQ!

"Có lạnh không?" Giang Thành Khải kéo chăn cho hắn, "Tối hôm qua…"

"Dừng lại!!!" Hạ Phi cuối cùng từ trong khiếp sợ phản ứng lại, hất tay Giang thiếu tướng ra, quấn chăn quanh người thành tổ kén, "Anh nói linh tinh gì thế hả, tôi chẳng hiểu anh đang nói cái gì hết!"

“Được rồi, tôi sẽ nói rõ ràng lại một lần nữa,” Giang Thành Khải vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, “Một tháng trước, chính xác là ba ngày trước hôn lễ của chúng ta, trong một căn phòng tối đen, hai chúng ta, ngủ với nhau rồi.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi giả ngu: “Anh nói bậy cái gì đấy, trước hôn lễ tôi chỉ ở trong nhà.”

Cái đệch! Đừng bảo là Giang thiếu tướng nghe phong phanh được chuyện gì nên lừa hắn dụ hắn khai ra đấy nhé?

Giang Thành Khải bất đắc dĩ nhìn Hạ Phi, giống như đang nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh không nghe lời, “Tôi biết vì chuyện lúc trước em hỏi nhưng tôi không thừa nhận nên em tức giận, nhưng lúc đó tôi cũng không biết người kia chính là em, nếu không tôi nhất định sẽ không để cho hai chúng ta hiểu lầm nhau lâu như vậy, bây giờ mọi chuyện đều rõ ràng rồi, không phải rất tốt sao?”

Hạ Phi tiếp tục giả ngu cười: “Chính anh cũng nói còn gì, anh không thừa nhận. Hơn nữa việc này là tôi hỏi hộ bạn thôi, không phải là tôi đâu, Giang thiếu tướng anh đoán sai rồi.”

Giang Thành Khải giật giật khóe miệng, không muốn cùng hắn đôi co vô nghĩa nữa, trực tiếp nói thẳng: “Mặc kệ em có thừa nhận hay không, sau tối hôm qua tôi đã xác định được rõ ràng rồi.”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó!

Hạ Phi tức giận cắn ga giường.

Giang Thành Khải cưng chiều xoa xoa đầu hắn: “Có đói không, tôi bảo người chuẩn bị đồ ăn sáng cho em.”

Hắn không muốn ăn thức ăn cho heo!!!

Hạ Phi ở trong lòng điên cuồng oán thầm, nhưng vẫn nhìn theo bóng Giang thiếu tướng đi ra khỏi phòng.

Y vừa đi, Hạ Phi lập tức vén chăn lên, từ trên giường nhảy xuống, sau đó…

Vèo một cái đập mặt xuống đất.

Hạ Phi: QAQ! Mẹ nó chân mềm eo mỏi lưng đau!!! Giang thiếu tướng anh là đồ biến thái!!!

Vất vả từ dưới đất bò dậy, Hạ Phi túm lấy valy vứt đại mấy bộ quần áo vào, vịn tường chuẩn bị bỏ chạy lấy người.

Cmn, tuyệt đối không thể tiếp tục ở chung với Giang thiếu tướng nữa!

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì hắn không rảnh đi truy cứu nữa, hắn chỉ nhớ lúc đó trong đầu mình có một âm thanh cứ không ngừng lặp đi lặp lại làm đi làm đi làm đi… thế là hắn làm luôn! Đệch, chẳng lẽ tiềm thức của hắn thúc đẩy hắn đi ấy ấy với Giang thiếu tướng?…

Hạ Phi run rẩy nổi da gà, cái tình tiết này quá đáng sợ rồi!

Về phần thái độ ban nãy của Giang thiếu tướng, hắn chỉ có thể cười trừ. Cứ coi như người tôi hôm đó đúng là Giang thiếu tướng đi, vậy thì sao? Một khi chuyện ký giấy đồng ý tham gia "thí nghiệm mang thai" truyền ra, cuộc sống của hắn sẽ bị phá hủy toàn bộ. Kể cả đến lúc đó Giang thiếu tướng đứng ra xác nhận đối tượng còn lại là y thì cũng thế nào, người khác sẽ tin chắc? Mà cho dù có tin, bọn họ nhất định cũng sẽ cảm thấy nhân cách của hắn quá tôi tệ.

Hạ Phi tuyệt đối không thể mạo hiểm. Huống hồ, hắn cũng không dám nói cho Giang thiếu tướng biết việc trong bụng hắn còn có thêm một đứa bé, lại càng không dám nói cho y biết chỉ hơn một tháng nữa thôi đứa bé này sẽ không còn.

Nếu như Giang thiếu tướng biết chuyện hắn muốn phá đứa con của bọn họ, nhất định sẽ giết chết hắn!

Lén lút hé cửa ra, Hạ Phi đảo mắt nhìn quanh một lúc, trong lòng vui vẻ, may quá không có ai! Hắn mở cửa co chân chạy, sau đó đập mặt vào một bức tường.

"Au ——" Hạ Phi bịt mũi, nước mắt ngập nước.

"Sao lại không cẩn thận thế." Giang Thành Khải ôm lấy Hạ Phi, đưa hắn về phòng, "Tôi biết em không thích ăn đồ ăn đầu bếp làm, nên chỉ bảo bọn họ luộc một quả trứng thôi, còn lấy cho em cả tương ớt em thích ăn nữa."

Giang Thành Khải đem đồ ăn đặt lên trên tủ đầu giường, "Vừa nãy lén lén lút lút làm gì thế?"

"… Buồn, buồn đi vệ sinh!" Hạ Phi hai mắt đảo loạn, "Ngủ lâu quá, nước tắc trong bàng quang hơi nhiều."

Giang Thành Khải nghi hoặc nhìn về phía phòng tắm, "Trong phòng cũng có mà?"

"Không, tôi chỉ thích đi ở phòng vệ sinh dưới nhà thôi." Hạ Phi bắt đầu nói lung tung.

“Vậy tôi bế em xuống nhé?” Giang Thành Khải đứng lên đưa tay ra giống như thật sự muốn bế hắn.

Hạ Phi vội vàng lùi ra sau: “Không, không, không cần, lúc nãy bị anh dọa sợ quá, tụt, tụt lại vào trong rồi.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi hai mắt chăm chăm nhìn y.

Giang Thành Khải đột nhiên bật cười thành tiếng.

Hạ Phi: “???”

Giang Thành Khải vò đầu hắn, “Em đáng yêu thật đấy!”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó anh dừng cắn thuốc lại cho tôi!!!

Hạ Phi không nhịn được nói: “Giang thiếu tướng, anh không cần phải như thế đâu.”

“Hả?”

“Kể cả tối hôm qua hai chúng ta có… có làm rồi, thì chúng ta vẫn là hai người đàn ông bình đẳng như nhau, anh đừng có đối xử với tôi như với trẻ con.”

“… Tôi đâu có nghĩ em là trẻ con.”

Y chỉ là càng lúc càng thích người này nhiều hơn thôi.

Giang Thành Khải lúc trước nói thích Hạ Phi, cũng mới ở mức độ có cảm tình, cho dù có tiếp tục bồi dưỡng tình cảm, thì vẫn còn cách yêu một đoạn khá xa. Thế nhưng bây giờ Hạ Phi chính là người phù hợp của y, là người ở cùng y đêm đó, thật sự là quá tốt rồi. Không chỉ bù đắp được cho những tiếc nuối trước đây khi y tưởng sẽ không tìm được người đó, mà còn khiến cho y càng thêm kiên định với quyết định cùng Hạ Phi sống cả đời.

Giang thiếu tướng rất muốn bù đắp cho Hạ Phi khoảng thời gian bọn họ hiểu lầm nhau, muốn đối xử tốt với Hạ Phi, hắn muốn cái gì thì cho hắn cái đó, không để hắn phải chịu oan ức nào nữa.

Cho dù Hạ Phi không thừa nhận chuyện kia, không muốn chấp nhận y cũng không sao, băng còn có lúc phải tan. Hơn nữa Giang thiếu tướng cũng phát hiện ra từ đó tới giờ Hạ Phi không chỉ một lần lén lút nhìn mình đỏ mặt, có nghĩa là hắn đối với y cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác gì, vậy thì càng dễ xử lí hơn nhiều.

Đương nhiên có một vấn đề cũng rất quan trọng…

Chuyện giường chiếu của bọn họ cực kỳ hòa hợp!!!

Giang Thành Khải chưa bao giờ gặp ai khiến y nảy sinh ham muốn mãnh liệt đến thế.

…Thật ra trước đây y cũng chưa lên giường với ai khác bao giờ nên cũng không thể so sánh kiểu này được, nhưng vấn đề này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình cảm của Giang Thành Khải đối với Hạ Phi có được không! Y chỉ ví dụ thế thôi!

Hạ Phi trơ mắt nhìn ánh mắt của Giang thiếu tướng càng ngày càng nóng rực, run rẩy lùi về sau thêm hai bước nữa, kết quả chống tay hụt, ngã lăn từ trên giường xuống đất.

Giang thiếu tướng từ trong ảo tưởng hồi thần: "…"

Hạ Phi suy yếu duỗi tay ra, Giang thiếu tướng trực tiếp kéo người về.

Hạ Phi bị kéo vào trong ngực Giang thiếu tướng, khứu giác tràn ngập mùi thơm kỳ lạ trên người y, mặt vèo một cái đỏ lên. Cảm giác trên người rất rõ ràng, đặc biệt là cái nơi khó mở miệng kia, không ngừng nhắc nhở hắn tối hôm qua bản thân và Giang thiếu tướng đã xảy ra chuyện gì, thật sự là quá không có tiết tháo rồi!

"Anh… Anh không đến quân bộ sao?" Hạ Phi mở miệng, đánh vỡ bầu không khí lúng túng này.

Giang Thành Khải bật cười nói: "Vội vàng muốn đuổi tôi đi thế sao?"

Hạ Phi rất trực tiếp: "Đúng vậy!"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi đánh đòn phủ đầu: "Hôm qua anh lợi dụng lúc tôi say rượu làm bậy, tôi khinh bỉ anh!"

Giang Thành Khải vô cùng oan uổng: "Này, tối hôm qua rõ ràng là em chủ động hôn tôi trước."

Hạ Phi: "!!!"

Giang Thành Khải: "Sau đó còn luôn mồm nói Giang Thành Khải tôi thích anh, sau đó còn cởi cả áo của tôi, em nói xem tôi phải nhịn thế nào."

Hạ Phi: "… Anh đang đùa tôi đấy à?"

Giang Thành Khải nghiêm túc lắc đầu.

Hạ Phi nhất thời phát điên.

Mẹ nó, mặt mũi mày rơi ở đâu rồi!!! Tiết tháo à mau quay lại đây mày không thể bỏ tao mà đi như thế!!!

Giang Thành Khải bị dáng vẻ của hắn chọc cười, vừa muốn đùa giỡn người ta thêm hai câu, thiết bị thiết bị di động lại rất không hiểu lòng người mà "tít tít".

Giang thiếu tướng mở ra xem, gương mặt còn đang vui vẻ đột nhiên âm trầm đến cực điểm.

Hạ Phi bị vẻ mặt của y dọa sợ, cũng không rảnh tiếp tục phát điên nữa, dè dặt hỏi: "Sao, sao vậy?"

"Lại có chuyện rồi," Giang Thành Khải nói, "Cũng là học viên của học viện quân sự, chết trong trường."

Hạ Phi hỏi: "Là ai?"

"Andrey Kruhr" Giang Thành Khải dừng một chút, "Em trai Bách Dương, ba sao thứ ba của học viện."

Hạ Phi kinh hãi lấy tay bịt miệng.

"Em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, tôi đến viện pháp y." Giang Thành Khải từ bên giường đứng lên, "Chuyện của chúng ta bàn tiếp sau."

"Chuyện này không cần anh nói tôi cũng tự biết, tôi đi cùng anh." Hạ Phi cũng nhảy xuống khỏi giường, kết quả chân run đứng không vững suýt nữa lại ngã dập mặt.

Giang Thành Khải đỡ lấy hắn, không đồng ý nói: "Với tình trạng của em bây giờ tốt nhất đừng ra ngoài."

"Tôi phải đi, anh đã quên lúc trước tôi nhìn thấy được những gì sao, biết đâu lần này lại có đầu mối mới." Hạ Phi cũng rất cố chấp.

Giang Thành Khải nhìn hắn, nửa ngày mới thở dài, “Được rồi, nhưng nếu em thấy không thoải mái chỗ nào nhất định phải nói với tôi ngay.”

Y là sợ tối hôm qua quá không biết tiết chế, thể chất của Hạ Phi không chịu nổi. Nhưng người nói vô tâm người nghe hữu ý, Hạ Phi lại theo phản xạ có điều kiện mà nghĩ đến cái thai trong bụng, không nhịn được thò tay sờ sờ.

Giang thiếu tướng lập tức phát hiện, “Đau bụng sao?”

Hạ Phi vội vã thu tay về, lắc đầu: “Không có, tôi rất khỏe, lúc nào chúng ta đi?”

Giang Thành Khải cũng không hỏi thêm nữa, “Bây giờ, đi thôi.”

…

Đây là lần thứ hai Hạ Phi đến viện pháp y.

Giống như lần trước, sau khi cùng Giang thiếu tướng đi vào trong, bọn họ gặp được Bách Dương.

Bách Dương so với lần gặp trước tiều tụy hơn rất nhiều, dù sao người chết cũng là em trai mình. Lúc trên đường tới đây, Hạ Phi nghe được nhưng thông tin cơ bản từ chỗ Giang thiếu tướng —— Hai anh em Bách Dương và Andrey đều là cô nhi, cha mẹ đều đã hi sinh trong chiến tranh, Bách Dương lúc đó cũng chỉ mới mười tuổi, hai anh em chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau, dùng tiền trợ cấp và di sản còn lại của cha mẹ mà sống qua ngày. Mà hai anh em bọn họ đều rất xuất chúng, Bách Dương thành bác sĩ quân y của quân bộ, Andrey cũng trở thành học viên xuất sắc của học viện quân sự.

Ngoài những chuyện trên, Hạ Phi còn nghe được một tin khác.

Andrey này, hình như chính là người bị Giang Thành Duyệt tỏ tình không thành rồi đuổi đánh vòng quanh trường.

Nói cách khác, người bị giết lần này không chỉ là em trai bạn tốt của Giang thiếu tướng, còn là người mà em gái của Giang thiếu tướng thích?!

Hạ Phi càng kiên quyết phải tìm ra hung thủ.

Đi cùng Bách Dương vào phòng khám nghiệm tử thi, tình huống xảy ra giống y hệt lần trước, ký ức tràn ngập oán khí của người chết đánh sâu vào đại não Hạ Phi, hắn lại ngất.

Có một điểm duy nhất khác với lần trước là, lần trước anh em nhà Ford đột nhiên bị hành hạ đến chết,

không có người thứ hai xuất hiện, mà lần này, lúc xảy ra chuyện ở vườn cây nhỏ phía sau trường, thời điểm Andrey chết, bên cạnh có một người phụ nữ không mặt đang đứng.

.

40. Chương 40: Thẻ Mộng Cảnh Bán Chạy

"Một người phụ nữ không có mặt?"

Sau khi nghe Hạ Phi thuật lại, Giang Thành Khải nghi hoặc nhíu mày.

"Đúng thế, trên mặt nhẵn thín, đến cả mũi cũng không có." Sắc mặt Hạ Phi tái nhợt, "Trên trán của người phụ nữ đó cũng có một hình vẽ, nhưng lại khác với cái xuất hiện trên trán anh em nhà Ford và Andrey, hình vẽ trên trán của người đó màu xanh đen, màu sắc rất đậm."

Không biết tại sao, oán khí trong ký ức lần này, nói đúng hơn là tinh thần lực tồn tại trong đoạn ký ức này quá mạnh, thậm chí ảnh hưởng đến cả đứa bé trong bụng hắn. Hạ Phi vừa rồi tỉnh lại khỏi ký ức nguyên nhân cũng vì bụng đột nhiên đau quặn, may là sau khi kiểm tra thông qua bách khoa toàn thư, tình hình đứa bé vẫn ổn.

Hạ Phi không hiểu tại sao bản thân lại căng thẳng như thế, đằng nào một tháng nữa hắn vẫn phải bỏ đứa trẻ này.

"Người phụ nữ kia có đặc điểm nhận dạng gì không, chẳng hạn như quần áo, màu tóc, chiều cao, hay có điểm gì khác biệt dễ nhận ra không?" Giang Thành Khải hỏi.

Hạ Phi cẩn thận nghĩ lại, nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, đầu hắn lại bắt đầu đau.

Dường như có thứ gì đó ngăn không cho hắn tiếp tục tiến vào ký ức của Andrey.

Giang Thành Khải nhạy cảm phát hiện ra hắn không ổn, vội hỏi: "Cơ thể không thoải mái sao?"

Hạ Phi gật đầu, cũng không giấu diếm nói thẳng ra suy đoán của bản thân.

Bách Dương cau mày: "Cậu nói, kẻ sát hại em trai tôi… là một người có tinh thần lực rất mạnh?"

Hạ Phi day day thái dương: "Tôi cũng không chắc lắm, nhưng tinh thần lực xuất hiện trong ký ức chắc chắn không yếu hơn tôi."

Bách Dương lắc đầu: "Em trai tôi mặc dù tính tình có hơi bộp chộp, nhưng không phải là đứa thích gây chuyện, sao lại trêu phải người như thế?"

"Cũng chưa chắc đã là báo thù." Giang Thành Khải nói, "Nạn nhân đầu tiên là Thượng tá Lawson, một sĩ quan trung niên. Hai nạn nhân tiếp theo là anh em sinh đôi nhà Ford, học viên xuất sắc trường quân đội. Nạn nhân thứ tư là Andrey, cũng là học viên xuất sắc trong trường, giữa bọn họ gần như không có bất kỳ mối liên hệ nào, ngoại trừ…"

Giang Thành Khải đột nhiên dừng lại.

Hạ Phi vội hỏi: "Ngoại trừ cái gì?"

Bách Dương trầm ngâm đáp: "Ngoại trừ việc bọn họ đều là song A, thể chất cấp A, tinh thần lực cấp A."

"Không sai, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán." Giang Thành Khải nói tiếp, "Thực ra buổi tối hôm Lawson chết, tôi đã đến tìm ông ta, còn bắn một phát vào tay ông ta."

"Hóa ra vết thương bị đạn bắn trên tay là do cậu làm!" Bách Dương tức giận nói, "Chuyện quan trọng như thế sao bây giờ cậu mới chịu nói?"

Giang Thành Khải bất đắc dĩ: "Khi đó tôi không tiện bại lộ thân phận."

"Đúng rồi," Hạ Phi đột nhiên nhớ ra một vấn đề, "Lần chúng ta gặp nhau trong nhà Phổ Nhạc đại sư, tôi và Lâm Tiêu Tiêu rõ ràng đều nhìn thấy anh, nhưng hai ngày sau khi tin tức anh còn sống truyền ra cậu ta lại không nhớ gì cả, sao lại như vậy?"

Bách Dương kinh ngạc nhìn hắn: "Cậu không biết? Tinh thần lực mạnh đến một mức nhất định có thể khống chế cả suy nghĩ và hành động của người khác, Lâm Tiêu Tiêu cậu nói chắc đã bị cưỡng chế xóa bỏ một phần ký ức. Tôi tưởng đây là thường thức cơ bản mà."

"Ha ha, vậy à…" Hạ Phi giật giật khóe miệng.

Mặc dù nguyên chủ là học sinh gương mẫu, nhưng hắn cũng có rảnh đâu mà đi xem hết những thứ nguyên chủ đã học, cái nhiệm vụ này độ khó quá cao rồi!

Không chỉ một lần bị dán mác "thiếu thường thức cơ bản", Hạ Phi cũng chỉ có thể cười trừ.

"Nếu nói như anh thì với cấp bậc của tôi bây giờ có thể khống chế được suy nghĩ và hành động của Giang thiếu tướng sao?" Hạ Phi phát hiện ra trò mới, cực kỳ nóng lòng muốn thử.

"Nghĩ cái gì thế," Giang Thành Khải buồn cười gõ gõ trán hắn, "Em tưởng khống chế người khác dễ lắm sao? Phải học có bài bản mới làm được."

Hạ Phi bưng trán lầm bầm: "Lúc tôi chế tạo thẻ mộng cảnh cũng cứ thế làm luôn chứ có phải học hành gì đâu."

Bách Dương nghe vậy trợn tròn mắt: "Cậu là dệt mộng sư?"

Hạ Phi gật đầu: "Đúng vậy."

Giang Thành Khải rất có kiên nhẫn giảng giải: "Hai chuyện này không giống nhau, chế tạo thẻ mộng cảnh chủ yếu phụ thuộc nhiều vào thiên phú, còn khống chế tinh thần lại khác."

Hạ Phi xụ mặt: "… Tôi biết rồi."

Hắn và Giang thiếu tướng bàn bạc thêm một số vấn đề với Bách Dương, sau đó rời khỏi viện pháp y về nhà.

Công việc bình thường của Giang Thành Khải chủ yếu là hoạt động quân sự vũ trang, lần này tính chất của vụ án liên hoàn này quá phức tạp và nguy hiểm, hơn nữa trong số các nạn nhân lại có cả cấp dưới của y, cho nên mới giao cho y điều tra giải quyết.

Giải quyết việc không thuộc chuyên ngành thật sự là quá hao tổn tinh lực, cho nên Giang thiếu tướng rất vô trách nhiệm trốn việc về nhà cùng Hạ Phi luôn.

Lúc này Giang phu nhân đang ở trong bếp thử nghiệm loại bánh ngọt mới, từ sau khi bắt đầu được ăn cơm Hạ Phi nấu, bà càng ngày càng không ăn nổi cơm nước do những người khác làm. Giang phu nhân cũng cực kỳ có thiên phú nữ công gia chánh, các công thức Hạ Phi dạy một lần bà đã nắm chắc, sản phẩm cho ra lò cũng không tệ chút nào.

Hạ Phi không phải lúc nào cũng ở trong bếp được, cho nên hắn đã ghi lại một quyển công thức cho Giang phu nhân. Giang phu nhân sướng đến phát điên mang theo 101 công thức làm bánh ngày nào cũng độc chiếm nhà bếp, mỗi ngày một loại bánh khác nhau, Giang thượng tướng bị vợ mình bắt ăn bánh ngọt thay cơm quả thực là sống không bằng chết. Ngược lại Hạ Phi hoàn toàn không vấn đề gì, hắn vốn rất thích đồ ngọt.

Cũng không biết có phải bị nghén không, hắn càng ngày càng ăn nhiều. Nuôi thân mình còn chưa đủ, lại còn phải lén lút giấu một ít mang về phòng vỗ béo cục bông, nếu hôm nào quên không lấy kiểu gì con chim béo múp kia cũng giận dỗi khắp nơi.

Giang phu nhân dưới sự cộng hưởng sức ăn kinh hồn từ con dâu và cục bông nhỏ của con dâu, càng không ngừng cố gắng tiếp tục lý tưởng làm bánh đầy cao đẹp.

Lúc hai người về đến nhà, Giang phu nhân vừa cho ra lò một mẻ bánh muffin.

Bà vẫn đang mặc tạp dề, vừa nhìn thấy con trai và con dâu đã lập tức lôi kéo: "Tiểu Khải, Phi Phi, hai đứa mau vào đây!"

Giang Thành Khải bước chân cứng đờ.

Hạ Phi cực kỳ vui vẻ chạy đến chỗ bà.

"Nếm thử đi, mẹ mới làm thử bánh muffin."

Hạ Phi híp mắt cười, cầm một cái bánh lên gặm.

"Cẩn thận nóng!" Giang phu nhân kinh ngạc thốt lên.

Hạ Phi kinh nghiệm ăn uống đầy mình, gặm chỗ bánh trên cùng xong thả xuống luôn, hoàn toàn không bị nóng.

Giang Thành Khải da dày thịt béo không sợ nóng không sợ bỏng, trực tiếp cầm một cái lên, ngắm nghía rất lâu không dám nhét vào miệng. Nói thật, y có bóng ma tâm lý với đồ ngọt, mà nguyên nhân của chuyện này toàn bộ đều xuất phát từ tuổi thơ tăm tối phải làm chuột bạch cho Giang phu nhân thử nghiệm đủ mọi loại bánh trái kỳ dị.

Từ khi y năm tuổi, Giang phu nhân đã rất thích nấu nướng, nhưng kỹ thuật lại quá nát, đồ ăn làm ra thật sự không thể nuốt nổi. Dù vậy Giang phu nhân cũng không đánh mất lý tưởng cao cả, dời mặt trận chiến đấu sang đồ ngọt, quả nhiên trời không phụ lòng người, sản phẩm đầu tiên làm ra tốt xấu gì cũng đã có thể ăn được, mặc dù rất cứng, lại còn cháy đen.

Giang Thành Khải khi đó còn nhỏ đơn thuần không muốn mẹ mình buồn, vì thế dối trá khen một câu, từ đó Giang phu nhân bắt đầu bước lên con đường làm bánh không lối về.

Nhưng làm mỗi đồ ngọt không thì cũng chẳng nói làm gì, đằng này bà lại thích sáng tạo ra món mới, mặn ngọt kết hợp, tạo ra không biết bao nhiêu ác mộng cho ba đứa con nhỏ.

Nào là bánh bông lan miến, rồi lại còn cái gì mà bánh ngọt phết tương ớt, Giang Thành Điềm mới hai tuổi ăn một miếng đã cay đến khóc thét.

Tài nấu nướng quỷ khóc thần sầu của Giang phu nhân cứ thế theo năm tháng để lại một bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng bốn cha con Giang thượng tướng.

Sau đó Hạ Phi gả vào, cuộc đời tăm tối của cha con họ như thấy được ánh sáng chân lý của cách mạng, không chỉ tài nấu nướng của Giang phu nhân tăng vọt, hằng ngày lại còn được ăn những món như mỹ thực thiên đường, quả thực là hạnh phúc đến run rẩy!

"Mùi vị thế nào?" Hạ Phi ăn xong một cái, Giang phu nhân lập tức trông mong nhìn hắn, "Ăn ngon không?"

Hạ Phi chỉ ra vấn đề: "Mùi vị cũng không tệ, nhưng mẹ cho hơi nhiều đường, lượng bột mỳ cũng hơi nhiều nên bánh không xốp lắm. Mẹ, cái này là mẹ làm theo công thức con đưa ạ?"

Giang phu nhân "A" một tiếng, nói: "Lúc cho nước mẹ không cẩn thận cho hơi quá tay, nên mẹ lại thêm bột mỳ với đường vào, bị nhiều quá sao?"

Hạ Phi: "…"

Hắn cười nói: "Hơi nhiều, nhưng cũng không sao, mẹ mới học được công thức mà đã làm được thành phẩm thế này thật sự là rất giỏi đó."

Giang phu nhân được khen vô cùng hưởng thụ.

Sau khi ăn hết cái của mình, Hạ Phi lại tiện tay cầm thêm một cái bánh nữa, quay về phòng.

Giang Thành Khải đi theo sau hắn, không nhịn được hỏi: "Bánh này ăn ngon thật à?"

"Bình thường, có thể ăn được" sau khi đóng cửa phòng lại, Hạ Phi mới nhỏ giọng nói với y, "Không khó ăn nhưng cũng không thể gọi là ngon, tôi chỉ không muốn mẹ không vui thôi."

Giang Thành Khải khó hiểu: "Vậy sao em còn lấy thêm cái nữa?"

"Anh không hiểu đâu." Hạ Phi nói, sau đó đem bánh để xuống bàn.

Cục bông vẫn luôn ngồi xổm trên đầu Hạ Phi lập tức hiện hình, y như đạn pháo nhỏ vèo một cái phi xuống bàn, mỏ cắm thẳng vào bánh muffin, lập tức liều mạng vẫy vẫy hai cánh ngắn ngủn.

Không rút được mỏ ra! Người đâu cứu mạng!

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi vội ho một tiếng, nhổ nó ra khỏi cái bánh.

Cục bông kinh hãi run rẩy, tức giận "Chíp" một tiếng, sau đó lại vui vẻ gặm hết cái bánh cứng ngắc kia.

Giang Thành Khải: "…" Nếu mẹ biết được nhất định sẽ khóc mất.

… Không đúng, mẹ rất thích động vật nhỏ, biết đâu lại hưng phấn đến làm càng nhiều bánh ngọt!

Quá đáng sợ rồi!

Hạ Phi cho cục bông ăn xong, mở thiết bị lên Tinh bác.

Án mạng liên tiếp xảy ra, nhất định sẽ có rất nhiều đề tài để bàn tán, biết đâu lại tìm được manh mối nào đó từ đây.

Nhưng vừa đăng nhập vào Tinh bác, Hạ Phi lập tức bị dọa chết khiếp.

Hình như từ sau khi xuyên qua đây lần nào vào Tinh bác hắn cũng trong trạng thái chết khiếp.

Lần đầu tiên là chuyện hắn gả cho một "người chết", lần thứ hai là sự kiện Giang thiếu tướng "ngoại tình", lần thứ ba là chuyện hắn thôi học và tinh thần lực cấp S, còn lần này là gì?

Hạ Phi định thần nhìn lại.

Cái đệt! Chuyện hắn là dệt mộng sư cũng bị phát hiện rồi?!

Hắn rõ ràng có đăng cái gì liên quan đến dệt mộng sư lên Tinh bác đâu, thậm chí mấy ngày rồi hắn còn chưa lên Tinh bác, sao mới qua hai ngày thế giới đã đảo điên thế này!

Hạ Phi cực kỳ đau 'trứng' nhìn tên mình lần thứ tư đứng đầu trang chủ Tinh bác.

#Nghi-vấn-chuyện-Hạ-Phi-thôi-học-để-theo-cao-nhân-học-làm-dệt-mộng-sư#

Load lại 100 tin hot nhất hiện tại trên Tinh bạc, mặt Hạ Phi càng lúc càng đen.

Các ngươi rảnh quá phải không! Hắn rõ ràng là tự thân vận động cơ mà theo học cái quỷ gì mà theo học cao nhân ẩn sĩ chui ở lỗ nẻ nào ra hả hả hả!

Hạ Phi cảm thấy đám người này thật sự là rảnh đến phát rồ rồi, kỹ năng tự biên cũng quá mức kinh hãi. Hắn đang chuẩn bị tắt thiết bị di động, một loạt tin nhắn đột nhiên nhảy ra màn hình.

Ngũ Linh: *Giang thiếu phu nhân!!!!!!*

Ngũ linh: *Thẻ mộng cảnh của cậu lại được bán ra rồi!!!!!*

Ngũ linh: *Lần này một cái 80 vạn, một cái 95 vạn, chúc mừng cậu!!!!!!*

Hạ Phi: "!!!!!!!!!!!!"

41. Chương 41: Dị Thường

… Gặp vận rồi?

Mẹ nó cứ thế đùng một cái trúng số độc đắc rồi?

Hạ Phi nhìn góc báo tin nhắn đến vẫn đang nhấp nháy điên cuồng, không dám ấn mở tiếp nữa.

Hắn cứ thế đùng một cái bước lên đỉnh cao nhân sinh, so với những ngày tháng làm đại thần viết truyện hô phong hoán vũ còn muốn phát rồ hơn, thật sự là không thể tin nổi. Chuyện Hạ Phi là dệt mộng sư xuất hiện trên Tinh bác đã truyền đi khắp Liên bang, mà thẻ mộng cảnh của hắn bán được giá trên trời cũng là sự thật, chắc chắn không phải đang nằm mơ.

Thế giới à cái quái gì đang diễn ra với mày thế này?

Lúc mới bắt đầu làm, Hạ Phi cũng chẳng lựa chọn đề tài giấc mơ để chế tạo thẻ. Khi đó hắn chỉ ôm tâm tình muốn thử nghiệm là chính, cho nên giấc mơ của thẻ mộng cảnh thứ nhất hắn làm chỉ là một câu chuyện cuộc sống ngày thường trên Trái đất bình thường đến không thể bình thường hơn. Bản thân hắn là một thanh niên Trái đất hiện đại kỳ quái bị xuyên đến đây, cho nên hắn cũng chẳng có tí nhận thức nào về cuộc sống của thế giới này để mà làm cả.

Thẻ mộng cảnh thứ hai hắn làm nội dung thay đổi so với cái trước, là một cuộc hành trình xuyên qua không gian thời gian đầy sóng gió. Giấc mơ này kể về một nam nhân vật là người ở Trái đất trong quá khứ xuyên đến thời đại bây giờ, đem theo rất nhiều "văn hóa cổ truyền" đến thế giới này, cuộc đời nam nhân vật từ đây biến thành "đồ cổ" hàng thật giá thật, nhân sinh rực rỡ hào quang đầy trời.

Bởi vì Hạ Phi căn bản chính là cái loại "đồ cổ" kia, hơn nữa còn là "đồ cổ" có xuất xứ nguyên gốc từ Trái Đất, cho nên những tình tiết hắn sáng tạo trong mơ đều căn cứ theo kiến thức trước đây, cũng chẳng có gì

khó khăn. Mấy người ngoài hành tinh tương lai này lúc nào cũng hứng thú dạt dào với cuộc sống của các hệ khác ngay cả ở hiện tại chứ đừng nói đến hàng hiếm như Trái đất thời "cổ đại", cho nên giá cả cứ thế tăng vọt.

Còn thẻ mộng cảnh thứ ba, chính là về ham mê điên cuồng của Hạ Phi! Nấu ăn!

Lúc làm cái thẻ này hắn đang điên cuồng nhung nhớ cao lương mỹ vị kiếp trước, đồng thời thổ tào thức ăn cho heo ở cái thế giới thối nát này, cho nên giấc mơ tạo ra cũng là cảnh nấu ăn với ăn cơm luôn. Cấp độ tinh thần lực của Hạ Phi khi chế tạo thẻ mộng cảnh thậm chí có thể cảm nhận được ngũ giác, nên người sử dụng thẻ mộng cảnh này khi mơ có thể nhìn thấy màu sắc của món ăn, ngửi được mùi thơm của món ăn và nếm được cả hương vị tuyệt vời của chúng.

Chắc vì cái lý do thần thánh như thế nên cái thẻ thứ ba này mới bán được giá cao nhất hả?

Quả nhiên đam mê ăn uống là không biên giới nào có thể ngăn cản quần chúng đồng lòng!

Nhưng mà vừa mơ ăn ngon như thế tỉnh dậy lại phải ăn đồ ăn cho heo mấy cái người này có phát rồ không nhỉ?

Vừa nghĩ đến người khác dùng thẻ mộng cảnh của mình xong đến cơm cũng không ăn nổi nữa, Hạ Phi cực kỳ thiếu đạo đức muốn cười tràng.

"Nghĩ gì thế?" Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi lúc thì đăm chiêu, lúc thì ngẩn người, lúc thì cười đến run rẩy, không nhịn được sờ sờ vành tai hắn.

Hạ Phi cả người run lên, suýt nữa ngã ngửa khỏi ghế.

Lỗ tai à mày nhạy cảm như thế làm cái đệch gì ngày xưa mày có như thế này đâu!

Hắn bịt kín hai tai lùi về phía sau, mặt mũi đỏ bừng: "Làm cái gì đấy hả? Đã bảo anh đừng có động chân động tay cơ mà!"

Thấy hắn kỳ thị mình như thế, Giang thiếu tướng cực kỳ bi thương, kéo kéo khóe miệng: "Em đã nói sẽ không trốn tôi nữa còn gì?"

"..." Hạ Phi nghĩ kỹ lại, hình như có nói thật, "Nếu thế anh cũng đừng có sờ lung tung vào người tôi nữa, mỗi lần bị anh sờ đều thấy kỳ dị."

Giang Thành Khải rất kinh ngạc: "Cái gì gọi là kỳ dị?"

“Chính là rất dị chứ gì!” Hạ Phi hoàn toàn không biết bản thân đang nói cái gì, “Lúc thì ngứa ngứa, lúc thì tê tê như bị điện giật, mặt lại còn đỏ vô tội vạ, cực kỳ phiền!” Hắn rõ ràng là giai thẳng cơ mà!

Giang Thành Khải: “…”

Cái này là đang thổ lộ trá hình hả?

Nhìn Hạ Phi thẹn quá hóa giận tạc mao điên cuồng, Giang Thành Khải yên lặng đem câu này nuốt xuống.

Mặc dù vậy nhưng tâm trạng sung sướng của y vẫn tăng vọt. Hạ Phi bị y chạm vào có biểu hiện như thế, chẳng phải có nghĩa là hắn cũng thích y sao? Mặc dù tình cảm Hạ Phi dành cho y vẫn mông lung như một trò đùa, nhưng mà chắc chắn không phải là ghét.

Nghĩ thông suốt xong Giang thiếu tướng lập tức vô cùng tươi tỉnh.

Hạ Phi nhìn sắc mặt Giang thiếu tướng từ âm trầm biến thành tươi tỉnh sung sướng, cả người đều phát run.

… Mẹ nó anh lại cắn thuốc đấy à?

Hạ Phi vỗ vỗ cánh tay Giang thiếu tướng, dè dặt hỏi: “Anh không sao chứ?”

Giang Thành Khải cười đến mặt mũi sáng bừng: “Không sao.”

Hạ Phi: “…” Quả nhiên, rơi mất não cmn rồi!

Tuy rằng Hạ Phi không hiểu vì sao Giang thiếu tướng tự dưng lại sung sướng như cắn thuốc thế này, nhưng dù sao y không động tay động chân nữa là tốt rồi.

“Tôi bảo này, ” Hạ Phi dùng vai đẩy đẩy y, “Giang thiếu tướng, anh dạy tôi cách huấn luyện tinh thần lực được không?”

Giang Thành Khải liếc chỗ bị hắn đẩy, “Chẳng phải em bảo không động tay động chân sao?”

“…” Hạ Phi cứng họng, sau đó lại tiếp tục mặt dày xông lên, “Anh đừng có như thế chứ, dạy một chút đi, xem xem lúc nào tôi mới có thể khống chế suy nghĩ hành động của người khác.”

Giang Thành Khải đột nhiên nhớ ra chuyện lần trước y ngơ ngẩn đồng ý cho Hạ Phi đến Viện pháp y, lẽ nào đó là tác dụng của tinh thần lực?

“Em muốn học cái này làm cái gì?”

“Anh không thấy như thế rất phong độ à, gặp phải người xấu thì khống chế hành động của tên đó, muốn chĩa súng đi đâu thì chĩa, quả thật là đẹp trai đến phát rồ!”

“Em ít xem mấy cái truyện tranh não tàn của hệ Ngân Hà đi, tinh thần lực không phải dùng như thế.”

“… Cái quái gì gọi là truyện tranh não tàn của hệ Ngân Hà?”

“Trước đây người của hệ Ngân Hà có nhập một số đồ mang tính giải trí đến chỗ chúng ta, trong đó có một thứ gọi là truyện tranh.”

“Có gì không tốt?” Hắn cực kỳ thích đọc truyện tranh!

“Sau đó mọi người phát hiện những chuyện trong đó quá hoang đường, không thực tế, nội dung lại rất vớ vẩn, nên không cho nhập khẩu tiếp nữa.”

“…”

Quả nhiên cấu tạo não của người ngoài hành tinh không giống người Trái đất mà!

Hạ Phi khóe miệng co giật: “Nếu muốn thực tế, vậy cần còn cần mơ làm gì? Mấy thứ trong thẻ mộng cảnh chẳng phải cũng rất viển vông à?”

“Không giống nhau,” Giang Thành Khải nói, “Trong mơ có thể tự trải nghiệm các tình tiết của câu chuyện, xem truyện tranh chỉ có thể đứng từ góc nhìn của người ngoài.”

“… Được rồi, không nói nữa.” Hạ Phi không thể nào thấu hiểu được cấu tạo não phức tạp của các thành phần ngoài hành tinh này, hắn quyết định bỏ qua luôn.

Sau đó, Giang thiếu tướng lại đến quân bộ.

Án giết người liên hoàn ngoại trừ tình tiết về hình vẽ kỳ lạ trông gần giống như dấu phẩy trên trán các nạn nhân và người phụ nữ không mặt mà Hạ Phi phát hiện, đến nay vẫn chưa tìm được manh mối nào khác, hoàn toàn không có tiến triển.

Không có manh mối, quân bộ bắt đầu chuyển đối tượng tình nghi sang nhóm người nhập cư của tinh hệ khác.

Chớp mắt đã một tuần trôi qua.

Hạ Phi theo thường lệ đến trường để Natalie khám thai cho mình.

Hạ Phi trí nhớ rất tốt, lần trước Natalie dẫn hắn đi vòng vòng vèo vèo hắn vẫn nhớ đường, lần này không cần cô ta hắn cũng tự động đi đến căn phòng kia.

Cuối hành lang, cửa sắt đóng chặt.

Hạ Phi rất nhát, lần trước lúc hắn đến đây tốt xấu gì còn có Natalie đi cùng. Lần này chỉ có một mình, Hạ Phi không tự chủ được mà run rẩy cả người. Còn đang do dự xem có nên đẩy cửa vào không, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng tinh thần lực cực kỳ quen thuộc.

Nhưng Hạ Phi còn chưa kịp nhận ra đã gặp ở đâu, luồng tinh thần lực này đã nhanh chóng biến mất.

Cùng lúc đó, trong phòng phát ra một tiếng nổ mạnh.

Tim hắn hẫng mất một nhịp, vọt lên tận cổ, suýt nữa thì nhảy luôn ra ngoài. Một giây sau, cửa sắt mở ra từ bên trong.

"Cậu đến rồi à." Natalie sắc mặt tái nhợt, giọng điệu cũng lạnh như băng.

"Đến, đến rồi."

Hạ Phi lần đầu tiên nhìn thấy Natalie mặt mũi bình thường đã phát hãi, càng đừng nói đến hiện trạng như ma nữ đầu thai bây giờ của cô ta.

Natalie dường như cũng chẳng để ý đến vẻ mặt kỳ dị của hắn, chỉ nói một câu "Vào đi", sau đó xoay người vào phòng.

Hạ Phi nhịn không được nhìn quanh trong phòng một lượt, lại phát hiện hoàn toàn không có vấn đề gì, vẫn giống y như tuần trước, giống như tiếng nổ ban nãy là do hắn tự tưởng tượng ra. Ngay cả lư đốt trầm hương trên bàn cũng không xê dịch nửa phân.

Vậy tiếng động ban nãy là gì?

Hạ Phi nghi hoặc nằm xuống giường khám bệnh, nhìn Natalie lấy vài loại máy móc kỳ quái chiếu lên bụng mình giống như lần trước.

Thai nhi đã 33 ngày tuổi, gần 5 tuần. Khoảng bốn tuần nữa sẽ đủ hai tháng, đến lúc đó con hắn sẽ…

Chẳng biết vì sao, càng mang nó lâu, Hạ Phi càng không nỡ bỏ đứa bé này.

Có lẽ là hắn bắt đầu có tình cảm với đứa con chưa thành hình này, hay là… vì biết đây là con của Giang thiếu tướng, cho nên càng sợ nếu y phát hiện ra sẽ tươi sống bóp chết mình luôn?

Hạ Phi trấn tĩnh lại, cưỡng ép bản thân không được suy nghĩ lung tung nữa.

Hắn cố gắng dời lực chú ý đi, bắt đầu tập trung nhìn hoa văn trên áo Natalie. Nhìn một lúc, lại phát hiện có gì đấy sai sai.

Hệ Thôn Nha Tinh khí hậu bốn mùa như xuân, không có lạnh quá hay nóng quá, mức nhiệt trung bình chỉ di động trong khoảng 15 đến 30 độ C, cho nên quanh năm đều rất ấm áp.

Bây giờ mới qua tháng ba, Hạ Phi bình thường đi ra đường cũng chỉ mặc khoảng hai cái áo rồi khoác áo khác. Nhưng hắn nhớ rõ lần trước Natalie mặc rất nhiều, lúc đó cũng không để ý lắm, thế nhưng hôm nay lại chỉ mặc mỗi áo đồng phục y tá mỏng manh, cực kỳ đáng ngờ.

Nếu như nói hôm nọ Natalie mặc nhiều là vì sợ lạnh, vậy sao hôm nay lại mặc ít thế này? Chẳng lẽ bảo nóng quá?

Hạ Phi lúc trước chuyên viết tiểu thuyết, cho nên hắn rất chú trọng tiểu tiết, thậm chí trên một vài phương diện còn mắc chứng ám cảnh cưỡng chế nhẹ, cho nên càng nhìn Natalie lại càng thấy bất hợp lý, nhưng lại không xác định được lý do tại sao.

Có lẽ vì ánh mắt Hạ Phi quá rõ ràng, Natalie không nhịn được nữa ngẩng đầu lên: "Nhìn cái gì, nhắm mắt lại."

Hạ Phi giật thót: "…"

Mẹ nó, mình cũng rảnh quá mà, kẻ biến thái mặc đồ quái dị mà còn cần lý do hả?

Sau khi kiểm tra thai nhi xong, Natalie đứng lên khỏi ghế, xoay người đi ghi lại báo cáo lần khám này.

Vì chỉ mặc một lớp áo mỏng, cô ta vừa đứng thẳng lên Hạ Phi đã nhìn thấy ở trước ngực phồng lên một chút, có lẽ là mặt dây chuyền. Nhưng mà hình dạng cái mặt dây chuyền này cũng hơi kỳ dị rồi, hắn không nhịn được nhìn thêm vài cái.

"Đẹp không?" Giọng nói ngọt ngào mà lạnh lẽo của Natalie đột nhiên vang lên.

Hạ Phi cứng đờ cả người, chậm rãi ngẩng đầu: “Ha ha, ha ha ha…”

Natalie: “Ha ha.”

Hạ Phi: “…” QAQ Chị gái này thật đáng sợ!

…

Hạ Phi mang theo cảm giác sợ hãi trong lòng mà trở về Giang gia.

Từ khi Giang phu nhân biết hắn mỗi tuần đều về trường một lần gặp bạn, đã chuẩn bị cho hắn một chiếc xe huyền phù loại mới nhất, mà hắn không có bằng lái, cho nên Giang phu nhân mua một tặng một tặng kèm thêm cho hắn một lái xe.

Quyền lợi đưa đón vợ của Giang thiếu tướng cứ thế bị cướp đoạt trắng trợn, chỉ có thể cắm rễ ở quân bộ cào tường.

Xuống xe, Hạ Phi sợ hãi ôm bụng lướt về phòng ngủ.

Đến lúc nằm lên giường rồi, hắn mới ý thức được bản thân vừa làm cái động tác phụ nữ mang thai kinh điển gì, chán nản bỏ tay ra khỏi bụng.

Thế nhưng tâm tình Hạ Phi vẫn không tốt lên được, tình cảnh vừa này thật đúng là phát rồ.

Natalie mặc dù không lấy lý do bị “nhìn ngực” để đánh hắn, thế nhưng ánh mắt kia giống như một trăm mũi tên đồng loạt đem người hắn bắn thủng thành cái rổ, dọa cho hắn cả người phát lạnh, bụng cũng hơi đau.

Chị gái Natalie này nhất định là một ma nữ đầu thai! Nhất định là như thế!

Hạ Phi nằm trên giường, cứ thế bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Mộng xuân đến hẹn lại lên, Hạ Phi hoàn toàn không có khả năng chống lại nó.

Đó là lý do vì sao lúc Giang thiếu tướng vừa về đến phòng ngủ đã thấy ngay vợ mình đang nằm trên giường bày ra dáng vẻ dụ người phạm tội, quần áo đã cởi ra một nửa, mặt mũi đỏ bừng cực kỳ phong tình vạn chủng!

Bây giờ mà còn nhịn được thì chắc chắn không phải đàn ông!

Có kinh nghiệm vết xe đổ lần trước, lần này Giang thiếu tướng rất thuận theo ôm Hạ Phi vào lòng bắt đầu hưởng thụ.

Nhân sinh quả thật là không thể đẹp hơn được nữa!

.

42. Chương 42: Giấc Mơ Tiên Đoán

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong đêm tối, một bóng người khoác áo choàng đen ngồi trên mặt đất.

Quả cầu thủy tinh trước mặt lóe lên, tản ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, toàn bộ ánh sáng rực rỡ đều bị khóa lại trong khối thủy tinh này, từng đốm từng đốm sáng nối liền nhau, giống như bên trong cất giữ cả một vũ trụ.

Bóng người kia duỗi hai tay ra, đặt phía trên quả cầu thủy tinh, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Một mặt dây chuyền hình hoa văn kỳ lạ trông gần giống như dấu phẩy quấn quanh đầu ngón tay người này, theo động tác di chuyển của bàn tay mà khẽ rung lên.

Một làn khói xanh biếc chậm rãi bay ra khỏi quả cầu thủy tinh, từ từ thấm vào lòng bàn tay. Làn khói này giống như mang theo năng lượng, hai bàn tay và cổ tay giấu trong áo choàng đều biến thành màu xanh đậm.

"A…"

Một giọng nói mềm mại vang lên, đôi môi đỏ dưới lớp áo choàng khẽ cong.

Ngay lúc đó, ánh sáng màu xanh trong quả cầu thủy tinh biến mất, những hình ảnh giống như chiếu phim chậm rãi hiện lên ——

Trong quả cầu thủy tinh là hình ảnh một thiếu niên đang quay lưng về phía này nói gì đó với cô gái trước mặt, cô gái kia che miệng cười, dùng sức đập cho thiếu niên một phát. Thiếu niên bị táng một cái ngã sấp ra, xoa xoa vai bò dậy, nhe răng trợn mắt quay đầu lại…

Gương mặt của thiếu niên trong quả cầu theo động tác quay đầu lại mà lộ ra.

Là Giang Thành Điềm.

——

Sau khi tỉnh dậy, phát hiện bản thân lần thứ hai không hiểu tại sao lại bị người ta ăn sạch, Hạ Phi cảm thấy bản thân sắp hỏng mất.

Nhưng vì bản thân hắn cũng rất hưởng thụ cho nên không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Giang Thành Khải được, ban đầu là mơ mơ màng màng sau đó lại cực kỳ phối hợp.

Nhất định là cơ thể hắn có vấn đề!

Mẹ nó, đừng bảo chỗ chị gái ma quỷ Natalie kia bị ám bùa đấy nhé! Mỗi lần đi gặp cô ta về đều không có chuyện gì tốt!

…

Khoan đã.

Lẽ nào chỗ Natalie thật sự có vấn đề?

Hạ Phi cẩn thận nhớ lại từng chi tiết nhỏ trong quá trình gặp Natalie, cuối cùng xác định mục tiêu là cái lư đốt trầm hương kia. Đã bảo mà, trong phòng thí nghiệm… nhầm rồi, trong phòng khám bệnh tự dưng đi đặt một cái lư hương làm cái quái gì, nhất định là có quỷ!

Lần sau nhất định phải dùng bách khoa toàn thư giám định xem cái lư hương kia là cái thể loại gì mà lần nào đi đến đấy về cũng bị đè.

Mặc dù thân thể bây giờ là của người ngoài hành tinh, nhưng trong nội tâm Hạ Phi vẫn cực kỳ kiên định với lý tưởng làm giai thẳng, bức tường nhân cách cao cả không thể chấp nhận đàn ông! Tuyệt đối không thể! Tối hôm qua hắn sống chết quấn lấy Giang thiếu tướng hoàn toàn là tác dụng của cái lư hương chết bầm kia! Hoàn toàn không liên quan đến bản thân hắn! Tuyệt đối không liên quan!

Hạ Phi chắp hai tay trước ngực, không ngừng lẩm bẩm tự thôi miên bản thân.

Giang thiếu tướng tai thính ngồi bên cạnh nghe rõ mồn một nội dung hắn đang lẩm bẩm: "…"

Sau khi được cục bông tiếp thêm máu, Hạ Phi rốt cuộc cũng có sức xuống giường.

Hắn đội cục bông lên đầu, không thèm nhìn Giang thiếu tướng một cái, đi thẳng ra ngoài xuống tầng.

Còn chưa ăn nữa, thật đói.

Hạ Phi ăn một hơi hết ba cái bánh bao với dưa muối.

Giang thiếu tướng ăn tám cái.

Hạ Phi: "… Anh ăn khỏe thật đấy." Hắn ăn cho cả đứa bé trong bụng mà cũng mới có ba cái thôi!

Giang Thành Khải: "…"

Y phải nói gì bây giờ? Tám cái bánh bao còn chưa cung cấp đủ dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể có được không!

Giang thiếu tướng bị Hạ Phi dùng ánh mắt y như nhìn cái thùng cơm mà nhìn, không thể nuốt nổi cái thứ chín nữa.

Y lau miệng, vội ho một tiếng: "Tôi đi quân bộ đây, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, tối hôm qua cũng mệt rồi, tôi…"

Còn chưa nói xong một cái bánh bao đã xé gió bay đến trước mặt.

Giang Thành Khải biết Hạ Phi da mặt mỏng, giơ tay bắt lấy cái bánh để vào lồng hấp, "Em nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, hai chúng ta là người phù hợp, gen cũng khớp, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ có tin vui."

Giang Thành Khải một câu này nói đến cực kỳ ám muội, cực kỳ hàm hồ.

Đợi đến lúc Hạ Phi nhận ra câu nói kia có ý gì, chuẩn bị chọi bánh bao tiếp, Giang thiếu tướng đã đi mất, để lại mình hắn phát rồ trong phòng ăn.

Mẹ nó, sao phải chờ mấy ngày, tin vui có sẵn luôn rồi đây này!

Nhưng mà những lời này hắn cũng chỉ dám kêu gào trong lòng thôi. Hạ Phi bĩu môi, tàn nhẫn cắn xé bánh bao.

Ngồi đờ người trong nhà một lúc, hắn lại bắt đầu cảm thấy buồn chán.

Giang gia người cần đi làm đã đi làm, người phải đi học đã đi học, ngay cả Giang phu nhân nhàn rỗi nhất nhà cũng đã ra ngoài dạo phố với hội chị em bạn dì. Trước khi đi Giang phu nhân có rủ Hạ Phi đi cùng, thế nhưng hắn dù sao vẫn là đàn ông, cùng một đám các mẹ các chị đi dạo phố cái hình ảnh này thật sự là quá khủng khiếp rồi, cho nên hắn từ chối.

Sau đó hắn lại rơi vào bi kịch.

Hạ Phi kiếp trước mặc dù là trạch nam, nhưng trạch này phải căn cứ trên cơ sở có đầy đủ mọi loại hình giải trí cơ bản như TV, máy tính, truyện tranh, tiểu thuyết làm nền tảng. Nếu cả ngày cứ ru rú trong nhà không làm gì hết, hắn nhất định sẽ điên luôn.

Đợi đến lúc Hạ Phi chạy lên chạy xuống cầu thang đủ ba lượt, đi sờ lần mò hết cả nhà, người hầu giáp rốt cuộc không nhịn được hỏi hắn: "Thiếu phu nhân rất chán sao?"

Hạ Phi co quắp làm ổ trên ghế sô pha, dài giọng đáp: "Đúng vậyyyyyy —— "

"Khoang kết nối mạng đa chiều của Thiếu phu nhân ba ngày trước đã đem từ trường về nhà rồi, đang cất trong kho, Thiếu phu nhân muốn dùng không?"

"Không cần đâu, tôi không muốn đấu cơ giáp."

"Thế nấu ăn thì sao? Nhà bếp mới lấy về một số nguyên liệu nhập khẩu từ hệ Parallel, Thiếu phu nhân có muốn nấu món mới không?"

"… Trông tôi có giống đầu bếp không?"

"Xin lỗi, Thiếu phu nhân, tôi không phải có ý xúc phạm cậu," người hầu giáp vội vàng xin lỗi, "Thế còn mũ bảo hộ? Thiếu phu nhân có muốn thử dùng thẻ mộng cảnh không?"

Người hầu giáp chắc vẫn chưa lên Tinh bác, nếu không đã sớm biết chuyện Thiếu phu nhân nhà mình là dệt mộng sư rồi, là một ngôi sao mới nổi trên internet hiện nay.

Nhưng đề nghị này lại khiến Hạ Phi hiếu kỳ.

Mặc dù bản thân hắn đã chế tạo thẻ mộng cảnh, nhưng hắn chưa từng xem qua thẻ mộng cảnh do người khác làm bao giờ. Hạ Phi hứng thú dạt dào bảo người hầu lấy giúp mình mũ bảo hộ và thẻ mộng cảnh, sau đó không chờ được cũng chạy theo người hầu vào kho.

Người nhà Giang gia hiển nhiên rất không hứng thú với hoạt động nằm mơ này.

Mũ bảo hộ và hộp thẻ mộng cảnh bị đặt ở tầng cao nhất của giá để đồ, xung quanh phủ một lớp bụi mỏng, xem ra cũng đã lâu rồi không dùng đến. Theo người hầu nói, Giang thượng tướng và Giang phu nhân đều không có hứng thú lắm, Giang thiếu tướng và Nhị tiểu thư cũng chưa thấy dùng bao giờ, chỉ có Tam thiếu gia Giang Thành Điềm khá thích hoạt động này, bộ mũ bảo hiểm và thẻ mộng cảnh duy nhất trong cũng nhà là do cậu ta mua về.

Khi đó Giang Thành Điềm mua là muốn tặng sinh nhật chị mình, kết quả vừa tặng xong đã bị ăn đập.

Giang Thành Duyệt nói thế này: Thân là con của Giang gia, lại ham mê thứ đồ viển vông này, có tin chị đánh cho mày người chym chia lìa không*!

*nguyên văn là "nhân điểu phân ly" =))

Vì bảo vệ JJ đáng thương của bản thân, Giang Tam thiếu gia chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay cất thứ này vào nơi sâu nhất trong kho.

Về việc sau đó cậu ta có lén lấy ra dùng thử hay không thì không ai biết cụ thể.

Hạ Phi vừa nghe đã cười đến phát run.

Năng lực kể chuyện của người hầu giáp thật sự là quá cao siêu rồi, người chym chia lìa đến tột cùng là cái quỷ gì ha ha ha——

Ôm hộp đồ nghề đã được lau sạch sẽ, Hạ Phi cười đến đau cả bụng vịn tường run rẩy trở về phòng.

Đến tận lúc đội mũ bảo hộ, cắm thẻ mộng cảnh vào hắn vẫn chưa dừng cười được.

Mẹ nó thật muốn mở mang kiến thức một chút xem cái gì gọi là người chym chia lìa ha ha ha ha ha ha ha…

Hạ Phi mang theo tâm trạng kích động nhắm mắt lại, bật công tắc.

Đây là thẻ mộng cảnh sơ cấp, tinh thần lực trong đó chỉ đủ khiến Hạ Phi đi vào mộng cảnh dưới góc nhìn của một người đứng xem.

Hình ảnh lúc đầu chỉ có màu trắng, sau đó mới dần dần hiện rõ bối cảnh. Hạ Phi đợi mấy phút, cảnh tượng xung quanh mới từ từ trở nên rõ ràng —— đây là một căn phòng bình thường.

…

Được khoảng mười mấy phút, Hạ Phi nhàm chán ngáp một cái.

Chẳng trách thẻ mộng cảnh sơ cấp và thẻ cao cấp giá cả lại chênh lệch nhiều như thế, dùng góc độ của người xem vào mộng cảnh, cũng chẳng khác gì xem phim, không có được cảm giác tự trải nghiệm, hoàn toàn không thỏa mãn tí nào. Cũng may cốt truyện của cái thẻ này cũng tạm ổn.

Hạ Phi phát hiện làm dệt mộng sư thật sự rất giống viết tiểu thuyết.

Nội dung phải mới mẻ độc đáo, tình tiết phải lên xuống cao trào, có mâu thuẫn có xung đột có nút thắt có nút mở thì mới đắt hàng. Việc này những người có kinh nghiệm sống phong phú đa phần đều làm được. Nhưng có một vấn đề không phải ai cũng làm được, đó chính là vận chuyển tinh thần lực chống đỡ toàn bộ mộng cảnh.

Một tác giả giỏi, có thể dùng ngòi bút điêu luyện để khiến người đọc đắm mình vào nhân vật. Mà một dệt mộng sư giỏi, phải dùng tinh thần lực mạnh mẽ khiến người sử dụng thẻ mộng cảnh thật sự trở thành bản thể tham gia trực tiếp vào giấc mơ.

Con người bình thường nằm mơ đều mơ rất lung tung đủ mọi thể loại, sau khi tỉnh lại cũng chẳng nhớ được chi tiết lắm, thậm chí có khi còn quên luôn, càng đừng nói đến chuyện quan tâm xem mình mơ có thành một câu chuyện không có logic không. Người ở Thôn Nha Tinh không thể nằm mơ, vì vậy dệt mộng sư không thể tùy tiện tạo bậy tạo bạ mộng cảnh, thế nên cuối cùng lại biến thành thể loại mộng cảnh y như tiểu thuyết, thậm chí so với tiểu thuyết còn có tính trải nghiệm mạnh hơn, cũng logic hơn rất nhiều so với nằm mơ thông thường.

Hạ Phi thấy cũng chẳng có gì thú vị, đang muốn đổi sang thẻ mộng cảnh cao cấp xem thử, cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến đổi.

Không còn ở trong căn phòng ban nãy nữa, mà đã đổi thành một vườn cây nhỏ.

Vườn cây nhỏ này nhìn rất quen mắt, nhưng hắn vẫn chưa nhớ ra được đây là đâu.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng lưng nhìn rất quen, Hạ Phi nhịn không được đi theo người kia.

Người phía trước giống như không nhận ra sự tồn tại của hắn, không quay đầu lại đi thẳng về phía trước. Bước chân người kia rất nhanh, giống như đang chạy trốn, nhưng lại không có vẻ gì là nôn nóng, Hạ Phi phải chạy mới theo kịp người nọ.

Chạy chạy một lúc, hai người một trước một sau rời khỏi vườn cây nhỏ.

Hạ Phi bây giờ mới hiểu vì sao mình lại cảm thấy vườn cây này nhìn quen mắt, đây rõ ràng chính là vườn cây nhỏ phía sau trường mà! Chỉ là ở ngoài đời hắn chưa dám đi vào đây bao giờ, sợ bị lạc đường. Từ vườn cây đi ra có một đoạn đường lát đá, cách đó không xa chính là phòng học.

Hạ Phi đang định đi tiếp, lại đột nhiên phát hiện ra người đi đằng trước biến mất rồi!

Hắn nhíu mày, cũng không muốn đi tìm người kia, chỉ theo bản năng đi về phía trước.

Đúng lúc này, sau lưng hắn có thứ gì đó lao đến.

Hạ Phi chỉ kịp quay người lại, ngực đã bị một con dao găm đâm vào, lưng dựa vào thân cây bên đường, không thể tin trừng mắt nhìn thiếu niên trước mặt.

Giang Thành Điềm!

Tại sao trong giấc mơ này lại có cậu ta?!

Thế nhưng điều khiến Hạ Phi kinh hãi nhất không chỉ dừng ở đó. Hắn nhìn thấy trong con ngươi xanh biếc của Giang Thành Điềm phản chiếu một gương mặt, không phải hắn, mà là một người khác, gương mặt của một người phụ nữ ——

Là Natalie.

43. Chương 43: Giang Thành Điềm Và Natalie

"A —— "

Hạ Phi hét lên, từ trên giường bật dậy, khắp người đều là mồ hôi lạnh.

Hắn sợ hãi sờ sờ ngực mình, nơi này vẫn còn lưu lại cảm giác bị lưỡi dao xuyên qua, máu thấm ướt cả áo.

Rõ ràng chỉ là một giấc mơ, nhưng cảm giác lại cực kỳ chân thật, giống như là chuyện thật sự xảy ra ngoài đời vậy.

Hạ Phi ôm ngực, hô hấp dồn dập.

Người hầu giáp nghe tiếng hét của hắn vội vã chạy vào, lo lắng hỏi: "Thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì sao?"

Hạ Phi liếc mắt nhìn người hầu, mệt mỏi lắc đầu.

"Vừa nãy hình như tôi nghe thấy tiếng hét…"

"Tôi mơ thấy ác mộng thôi," Hạ Phi không muốn giải thích nhiều, kiếm cớ đem người đuổi ra ngoài, "Tôi muốn ở một mình."

Người hầu giáp đi rồi, Hạ Phi mới cởi mũ bảo hộ xuống đặt lên đầu giường.

Trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc.

Vừa nãy rõ ràng đang sử dụng thẻ mộng cảnh sơ cấp, theo lý thuyết cũng giống như xem phim, không thể nào thật sự ngủ được. Hơn nữa hắn lại còn mơ thấy cảnh Giang Thành Điềm giết Natalie, chuyện này là thế nào?

Khả năng tư duy của Hạ Phi từ nhỏ đã rất tốt, hắn nghĩ kỹ lại về địa điểm và hành vi phát sinh trong giấc mơ, liên hệ với những vụ án mạng đã xảy ra, cảnh tượng trong mơ chắc chắn có vấn đề, chắc chắn không phải là do hắn tưởng tượng ra.

Vậy cảnh tượng đó là sắp xảy ra, hay là… đã xảy ra rồi?

Hạ Phi giật mình nhảy xuống giường.

Hắn phải lập tức đến trường!

Bất kể là vì nguyên nhân gì, không thể để cho Giang Thành Điềm hay Natalie xảy ra chuyện!

Tài xế Giang phu nhân sắp xếp cho hắn cực kỳ chuyên nghiệp, vừa nhận được thông báo xong năm phút sau xe huyền phù đã đậu trước cửa, Hạ Phi vội vàng mặc áo khoác lao lên xe.

Hai ngày nữa là đến ngày nghỉ hàng tháng của học viện quân đội, vốn đây là chuyện đáng vui mừng, nhưng vì ba học sinh ưu tú trong trường liên tiếp bị sát hại, bầu không khí cũng trầm xuống không ít. Lúc đi ngang qua bảng thông báo, di ảnh đen trắng của hai anh em nhà Ford và Andrey được dán ở trên cùng, phía dưới là chỗ trống cho các học viên viết lời đưa tiễn.

Hạ Phi cũng dừng bước.

Phía trước bảng thông báo có không ít học viên đang đứng, đa phần là nữ sinh, có lẽ là người hôm mộ, có người hai mắt còn sưng đỏ lên.

Hạ Phi trong lòng cũng rất khổ sở, ba người sống cứ như thế đột nhiên bị sát hại đã không thể chấp nhận được rồi, càng đừng nói đến việc bản thân hắn từng chứng kiến tận mắt cảnh bọn họ chết đi.

Im lặng khoảng hai phút, bên cạnh lại truyền đến tiếng khóc nức nở.

Xem ra thật sự rất hâm mộ người ta mà…

Hắn nhịn không được quay sang nhìn một cái.

Nhưng mà vừa nhìn một cái này, Hạ Phi lập tức giật mình.

Đứng cạnh hắn là một cô bé thấp hơn hắn nửa cái đầu, mặt mũi cũng thanh tú, tóm lại là trông rất bình thường, nếu ném vào một đám người sẽ lập tức chìm nghỉm. Khiến Hạ Phi giật mình không phải bộ dạng cô bé này có gì đặc biệt, mà là trên trán người này có một hình vẽ kỳ lạ trông gần giống như dấu phẩy màu xanh đen.

Giống y như cái trên trán người phụ nữ không mặt kia!

Hạ Phi cực kỳ kích động, chưa kịp suy nghĩ đã vội vàng tóm lấy cổ tay cô bé kia.

Cô bé kinh ngạc kêu một tiếng, quên luôn cả khóc, theo phản xạ muốn rút tay ra.

Học viên của học viện quân sự thể chất thấp nhất cũng là cấp B, mà Hạ Phi chỉ là cấp F, vậy nên mặc dù đối phương rõ ràng chỉ là một cô gái, cũng chỉ là muốn rút tay ra nên chẳng dùng sức gì, Hạ Phi lại cứ thế ngã ngồi xuống đất, mảnh mai đến mức có thể so với Lâm Đại Ngọc.

Hạ Phi: "…"

Cái thế giới phát rồ này!

Hạ Phi hoảng sợ nhìn "nữ lực sĩ". "Nữ lực sĩ" cũng rất hoảng sợ nhìn hắn, giống như không thể hiểu nổi tại sao mình mới vẩy tay một cái đã vẩy luôn cả người ta xuống đất? Mình rõ ràng là một em gái moe mà!

Tiểu đồng bọn của em gái lại phản ứng rất nhanh, vừa nhìn thấy Hạ Phi đẹp trai đã không nói hai lời đỡ người lên, cực kỳ thân thiết hỏi han: "Cậu không sao chứ?"

Tôi có sao đấy!!!

Hạ Phi xoa xoa cổ tay suýt thì bị vặn gãy, hai mắt trợn trắng, sái tay luôn rồi, bị một em gái moe moe hất cho sái cả tay luôn rồi! Nỗi đau cấp F này ai có thể hiểu thấu!!!

Mẹ nó còn có thể yếu ớt hơn nữa không!!!

Tiểu đồng bọn của em gái kia thấy hắn thật lâu không nói lời nào, lại hỏi lại: "Cậu không sao chứ?"

Nói xong dùng cùi chỏ huých huých em gái kia.

Các em gái nói chung là thường không có ác cảm với trai đẹp, kể cả một anh đẹp trai chả hiểu làm sao tự dưng lại tóm cổ tay mình. Vì thế em gái moe kia nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, vừa nãy tôi hơi quá tay."

"Không có gì, là tại tôi túm tay cậu trước, thật ngại quá." Vất vả bò dậy từ hiện thực cơ thể yếu kém đến phát rồ, Hạ Phi cuối cùng cũng bình tĩnh hỏi vấn đề hắn quan tâm, "Tôi có thể hỏi một chuyện được không, hình vẽ trên trán cậu là từ đâu mà có?"

"Hình vẽ?" Em gái nghi hoặc sờ sờ trán mình, lấy gương ra soi.

Tiểu đồng bọn cũng đồng loạt nhìn sang, tất cả cùng cắm đầu vào một cái gương bé tí, sau đó trăm miệng một lời: "Trên trán làm gì có gì."

Hạ Phi sửng sốt nhìn lại, hình vẽ như dấu phẩy màu xanh đen trên trán em gái kia đã không cánh mà bay.

Hắn đè xuống nghi ngờ trong lòng, mỉm cười với bọn họ: "Xin lỗi, là tôi nhìn nhầm."

Em gái liên tục xua tay: "Không có gì, không có gì."

"Tôi còn có việc, xin phép đi trước." Hạ Phi cuối cùng cũng nhớ ra còn có chính sự khẩn cấp, vội vã rời đi.

Đi được mấy bước hắn lại nhớ ra bản thân chẳng biết Giang Thành Điềm ở chỗ nào trong khu ký túc xá, đang định quay lại hỏi đám em gái lúc nãy thì phía sau đã truyền đến một loạt tiếng kêu hoảng hốt.

Hạ Phi quay đầu lại, thấy em gái ban nãy vẫn còn nói chuyện với hắn đột nhiên ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Trên trán của em gái, hình vẽ giống như dấu phẩy màu xanh đen lại xuất hiện.

…

Giang Thành Điềm chẳng biết bản thân làm thế nào về được đến ký túc xá.

Trong đầu cực kỳ hỗn loạn, toàn bộ đều là hình ảnh của người phụ nữ không mặt kia. Thân thể giống như bị thứ gì đó vô hình lôi đi, hoàn toàn không biết là do ai làm hay bằng cách thức gì, chỉ cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Giang Thành Điềm cố gắng bỏ chạy khỏi thứ áp lực vô hình kia, chạy trốn một lúc mới phát hiện ra đối phương muốn dẫn mình đến vườn cây sau trường. Nhưng người phụ nữ không mặt kia vẫn bám riết không tha, y như diều hâu săn mồi lẳng lặng đi sau lưng Giang Thành Điềm, cứ thế đi theo không nhanh không chậm. Sau đó… Giang Thành Điềm chỉ nhớ mình đâm cho đối phương một nhát rồi cắm đầu chạy, đến khi định thần lại đã về đến trong phòng.

Giang Thành Điềm trên lưng đầy mồ hôi lạnh.

Nhớ lại tử trạng của hai anh em nhà Ford và bạn tốt Andrey, chẳng lẽ bản thân cũng sẽ thành như vậy!

Người ngoài có thể không rõ, nhưng trong học viện quân sự đều biết, danh hiệu "ba sao" kia là do học viên trong trường tổng hợp đánh giá xếp hạng tố chất hằng năm, Bello đứng thứ nhất, Giang Thành Điềm thứ hai, Andrey thứ ba, thứ tư và thứ năm là hai anh em Ford. Ngoại trừ thượng tá Lawson, nếu như hung thủ thật sự dựa theo thứ tự xếp hạng này mà giết người, không nghi ngờ gì nữa người tiếp theo chắc chắn là Giang Thành Điềm!

Vừa nghĩ đến cái chết thê thảm của những người kia, Giang Thành Điềm vừa sợ hãi lại vừa căm giận.

Căm giận hung thủ đã giết bạn bè mình, nhưng cũng sợ hãi bản thân sẽ giống như họ đến chết cũng không biết nguyên nhân vì sao mình lại chết.

Thân là một quân nhân, Giang Thành Điềm biết mình không nên sợ chết. Nhưng cho dù có chết, cũng phải chết trên chiến trường, chứ không phải chết trong tay một tên sát nhân đến mặt cũng không có như thế này!

Giang Thành Điềm dùng sức ôm lấy con thỏ bông trong ngực, cả người đều không khỏe nổi.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Giang Thành Điềm vốn không muốn để ý đến, nhưng là tiếng gõ cửa cứ kéo dài mãi không thôi, một giây cũng không ngừng, liền nóng nảy quát ầm lên: "Ai thế!"

Đáp lại là tiếng cửa mở.

"Cái đệch ai cho…"

Cả thế giới đột nhiên tĩnh lặng.

Giang Thành Điềm trợn mắt nhìn người đứng trước mặt mình, giống như trên đầu người này mới mọc ra một bông hoa.

Người kia cũng nhìn Giang Thành Điềm chằm chằm, lại chậm rì rì nhìn hết một lượt khắp phòng, sau đó đột nhiên cười cười như phát rồ: "Cái đệch! Thì ra cậu thích cái thể loại này à, thật không hổ là Điềm Điềm mà ha ha ha —— cả một phòng toàn thú bông ha ha ha —— "

Giang Thành Điềm lo lắng xoắn xuýt trong lòng biến sạch, chỉ còn cảm giác kích động muốn bóp chết cái

người này.

Thế nhưng Điềm Điềm lại không thể làm thế, bởi vì cái tên đang ngồi xổm trước mặt cười ngu chính là chị dâu nhà mình.

Người đến là Hạ Phi.

Sau khi hắn giúp đưa em gái bị ngất xỉu đến phòng y tế, tìm một vòng ở đó không thấy Natalie đâu, vì vậy hắn hỏi thăm một chút rồi đến thẳng phòng Giang Thành Điềm.

Chỉ là không nghĩ đến, thật sự là hoàn toàn không nghĩ đến, Giang Thành Điềm lại cho hắn một "kinh hỉ" lớn thế này!

Ai mà nghĩ được em trai của Giang thiếu tướng tiếng tăm lừng lẫy, ba sao thứ hai của học viện quân sự, lại là một tên cuồng thú bông! Chất đầy một phòng toàn thú bông! Trên tường, trên bàn, trên giường, tổng cộng không đến 100 con hắn lập tức theo họ Giang thiếu tướng! Hình vẽ trên chăn ga vỏ gối lại càng khỏi phải nói.

Quả thực là tràn đầy Tâm! Hồn! Thiếu! Nữ!

Hạ Phi vẫn đang cười đến không dừng được, hoàn toàn không nhìn thấy Giang Thành Điềm gân xanh đã nổi đầy đầu, chỉ thiếu mỗi biến hình thành siêu xayda.

Giang Thành Điềm rốt cuộc không nhịn nổi nữa, phát điên gầm lên: "Cậu cười đủ chưa!!!"

"Tôi không, không… Ha ha ha…" Hạ Phi cười đến thở không ra hơi.

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm ném một con thú bông sang.

Hạ Phi bị ném đến ngã ngửa ra đất, nhưng chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng đến dây thần kinh cười đang bị chạm của hắn.

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm bi phẫn: "Cậu đi chết đi cái đồ khốn nạn!!!"

Hạ Phi: "Ha ha ha ha ha —— "

44. Chương 44: Điềm Điềm Bị Bắt

Chờ Hạ Phi cười đủ rồi, mặt Giang Thành Điềm cũng đã dại ra.

Điềm Điềm đờ đẫn nhìn Hạ Phi ngồi dưới đất thở hổn hển, khóe mắt đỏ bừng đọng nước, vai vẫn đang run bần bật.

Người không biết còn tưởng mình bặt nạt cậu ta khóc, chỉ có người trong cuộc mới hiểu cậu ta bị thế này là vì cười quá nhiều! Cười.Quá.Nhiều!!!

Giang Thành Điềm nghẹn một búng máu trong cổ họng. Cái tên này là vợ của anh cả, đánh không đánh được, mắng cũng không mắng được. Nếu như trước khi Hạ Phi gả cho anh cả mà dám cười thế này thử xem, Giang Thành Điềm tuyệt đối sẽ khiến cho hắn không thể nhìn thấy ánh mặt trời!

Đáng tiếc người ta bây giờ đã là chị dâu mình… Cuộc đời còn cái gì thối nát hơn không!

Giang Thành Điềm mặt không đổi sắc trừng Hạ Phi.

Hạ Phi xoa xoa khóe mắt, thở dốc nói: "Ngại quá, cười hơi nhiều."

Giang Thành Điềm khóe miệng co quắp: "Ờ."

Hạ Phi nói: "Thật không thể nghĩ ra nổi, cậu thế mà lại thích thú bông." Hắn lắc lắc con thú bông Giang Thành Điềm ném sang chỗ mình trong tay, là một con gà con màu vàng tròn quay.

Cục bông cực kỳ hứng thú với tiểu đồng bọn lông vàng dáng người béo múp giống mình này, lập tức nhảy khỏi đầu Hạ Phi, y như đạn pháo phi thẳng xuống, vui vẻ ngã oạch một cái vào con gà bông, cao hứng mà "Chíp!" một tiếng.

Hạ Phi đuôi mắt giật giật. May mà Giang Thành Điềm không nhìn thấy nó.

Giang Thành Điềm sát khí đằng đằng nhìn hắn: "Nếu cậu dám nói chuyện này ra ngoài, thì đừng trách tôi không khách khí!"

Hạ Phi sửng sốt.

Hắn chưa từng có ý định muốn nói cho ai biết, tính Hạ Phi cũng không thích buôn dưa bán rau gì, có chuyện hay ho gì thì cũng tự mình cười thôi, hắn cũng chẳng rảnh đến mức vớ được ai cũng kể chuyện.

Vấn đề quan trọng là ở đây ngoài Giang thiếu tướng ra hắn cũng có ai để mà kể cho đâu, mà có khi Giang Thành Khải cũng đã sớm biết cái sở thích thiếu nữ này của em trai mình rồi.

Nhưng một câu vừa rồi của Giang Thành Điềm lại khiến Hạ Phi khó chịu.

Hắn khoanh tay nhướn nhướn mày: "Vậy sao? Thế cậu chuẩn bị dùng thứ gì làm phí bịt miệng cho tôi?"

Giang Thành Điềm: "…"

"Không nghĩ ra à? Vậy để tôi nghĩ giúp cậu," Hạ Phi ác liệt cười, "Thứ nhất, sau này nhìn thấy tôi nhất định phải chào, phải gọi là anh Phi. Thứ hai, lúc kể với người khác về tôi, nhất định phải dùng thái độ tôn thờ sùng bái muốn quỳ lạy mà nói. Thứ ba…"

"Từ từ!" Giang Thành Điềm vội vã ngăn hắn phát rồ, "Tôi đã đồng ý đâu?"

Hạ Phi mặt không cảm xúc: "Ha, vậy bây giờ tôi đi nói cho tất cả mọi người biết, nói Giang Thành Điềm cuồng thú nhồi bông tâm hồn thiếu nữ, cứ gặp một người lại nói một lần!"

Giang Thành Điềm cười lạnh: "Cậu nghĩ người khác sẽ tin lời cậu à?"

Hạ Phi rất bình tĩnh, trực tiếp dùng hành động để trả lời —— bật thiết bị di động trên cổ tay, chụp lại hiện trường.

Giang Thành Điềm vẻ mặt vặn vẹo đứng giữa một rừng thú bông ngập phòng, tạch một cái đã chụp xong.

Giang Thành Điềm: "…"

Mẹ nó làm thế này cũng được hả?!

Giang Thành Điềm chẳng kịp nghĩ ngợi lập tức vồ đến muốn cướp thiết bị di động, Hạ Phi không kịp phòng bị lại ngã ngửa ra, vội vàng ôm lấy cổ tay của mình, hô to: "Phi lễ!!!"

"!!!" Giang Thành Điềm lập tức bò dậy khỏi người hắn, hai tay giơ thật cao, biểu thị bản thân cực kỳ thuần khiết.

Hạ Phi nằm ngửa trên đất, cười đến vô cùng dịu dàng.

Giang Thành Điềm trong lòng đột nhiên rạo rực, mặt đỏ bừng hết cả lên.

Hạ Phi: "???"

Em giai này đột nhiên bị cái gì vậy?

Giang Thành Điềm vội ho một tiếng, lúng túng quay mặt đi.

Mẹ nó, chị dâu quá đẹp cũng là một cái tội!

Hạ Phi ngồi dậy, chống quai hàm, giọng điệu cực kỳ thiếu đòn: "Vẫn còn muốn tiếp tục phản kháng à?"

"…" Giang Thành Điềm nghiến răng nghiến lợi, "Xem như cậu lợi hại!"

"Hì hì hì…" Hạ Phi hèn mọn cười, "Nếu cậu đã đồng ý rồi, vậy bây giờ gọi một tiếng nghe thử xem nào."

"…" Giang Thành Điềm nghẹn khuất mở miệng, "… anh Phi."

"Ai, ngoan quá đi!" Nếu không phải ánh mắt giết người của Giang Thành Điềm đang bắn về phía mình, Hạ Phi rất muốn xoa xoa đầu cậu ta một chút.

Giang Thành Điềm trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Phi tiện tay mò cục bông màu xanh nhà mình khỏi đống thú nhồi bông, đặt lên đầu, Giang Thành Điềm nhìn lại tưởng hắn đang vuốt tóc.

Hạ Phi quăng quăng con gà bông, lắc đầu: "Điềm Điềm à, tôi bảo này, cậu nói xem cậu là học viên xuất sắc của học viện quân sự, là em trai của thiếu tướng trẻ nhất trong lịch sử, sao lại có cái sở thích nữ tính thế này hả?"

"Sở thích cá nhân của tôi không thể hiện thành tích của tôi, cậu đừng quên tôi chính là…"

"Biết rồi," Hạ Phi vung vung tay, qua loa nói, "Cái gì mà ba chàng lính ngự lâm ấy hả."

Giang Thành Điềm nghiêm khắc sửa chữa: "Là ba sao! Ba sao!"

Hạ Phi hàm hồ đáp: "Tôi biết mà, tôi được nghe rồi mà, trên mạng nói cậu cái gì đấy đứng thứ hai đúng không."

Giang Thành Điềm cảm thấy bản thân sắp hỏng mất: "… 'Cái gì đấy' cậu nói gọi là ba sao!"

Hạ Phi nói: "Được rồi, ba sao của học viện quân sự, đứng thứ hai. Trong nhà là thứ hai đến trường cũng là thứ hai, chẳng trách lại trung nhị như thế."

Giang Thành Điềm rít gào: "Ở nhà tôi rõ ràng là thứ ba!"

Hạ Phi giảng giải: "Tôi đang tính con trai thôi, cậu muốn so với cả chị mình à?"

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm cảm thấy mỗi lần nói chuyện cùng cái người này trí thông minh của bản thân đều tụt xuống nghiêm trọng, quyết định ngậm miệng luôn.

Hạ Phi ném con gà bông sang, Giang Thành Điềm tức giận hất tay, gà nhỏ đáng thương lăn vèo vèo trên đất.

Hắn còn muốn trêu tiếp, đột nhiên cửa phòng lần thứ hai bị gõ.

Giang Thành Điềm trừng mắt nhắc nhở hắn không được quậy, đứng dậy đi mở cửa.

Có lẽ vì không muốn để cho người ngoài nhìn thấy bí mật trong phòng mình, Giang Thành Điềm chỉ hé ra một khe nhỏ. Nhưng người ngoài cửa lại vô cùng thô lỗ, trực tiếp đẩy thẳng cửa ra, Giang Thành Điềm không kịp phòng bị bị đẩy lùi về sau hai bước, hiện trạng trong phòng lập tức đập vào mắt tất cả những người ngoài cửa, bao gồm cả Hạ Phi.

Hạ Phi tò mò nhìn hai nam một nữ đứng ngoài cửa, Giang Thành Điềm gọi bọn họ là thầy cô.

Giang Thành Điềm lễ phép hỏi: "Thầy cô có chuyện gì không ạ?"

Ba vị giảng viên còn đang sợ ngây người với căn phòng toàn thú bông nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lấy ra một túi nhựa trong suốt, bên trong chứa một con dao găm còn đang dính máu màu xanh lục.

Giang Thành Điềm lúc nhìn thấy con dao găm này đồng tử đột nhiên co rụt lại, biểu hiện này cũng không thoát khỏi con mắt của các vị giảng viên.

Một vị giảng viên nghiêm mặt nói: "Nhìn phản ứng này của em, chắc hẳn cũng đã biết lý do chúng tôi đến đây."

"… Vâng," Giang Thành Điềm khó khăn nặn ra từng từ, "Con dao này đúng là của em, cũng là em…" Cậu ta không nói tiếp nữa, nhưng nét mặt đã chứng minh tất cả.

kia thở dài: “Cho dù là vì nguyên nhân gì, trước tiên em vẫn phải đi cùng chúng tôi, người của quân bộ muốn tiến hành điều tra.”

Giang Thành Điềm trầm mặc gật đầu.

“Khoan đã! Đợi một chút!” Hạ Phi đột nhiên chen mồm vào, “Có thể cho hỏi một chút không, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vị giảng viên kia kỳ quái nhìn Hạ Phi: “Cậu là ai?”

“Tôi là Hạ Phi,” Hạ Phi cũng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của giảng viên sau khi nghe tên mình, tiếp tục hỏi, “Con dao này là hung khí sao?”

Vị giảng viên kia cũng đã từng nghe nói đến Hạ Phi.

Thể chất cấp F nhưng tinh thần lực lại là cấp S, nghe nói còn là dệt mộng sư, là vợ của Giang thiếu tướng, là tên thiếu não đưa thư tình một cái mà đưa đến cả nước đều biết.

Ấn tượng của giảng viên về hắn không tồi, vì vậy cũng nghiêm túc trả lời câu hỏi của hắn: “Đúng là hung khí.”

Hạ Phi hô hấp cứng lại, khàn giọng hỏi: “Vậy người bị hại đâu rồi? Có phải là một cô gái tên là… Natalie không?”

Giảng viên kinh ngạc nhìn hắn, “Đúng vậy, là y tá thực tập ở phòng y tế của trường, Natalie Tessa.”

Hạ Phi hít vào một ngụm khí lạnh, túm lấy vai Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm đỡ lấy hắn: “Làm sao thế?”

“Không, không có gì.” Hạ Phi khó khăn xua tay.

Giấc mơ của hắn là sự thật! Hơn nữa chuyện đó đã xảy ra thật rồi! Giang Thành Điềm thật sự đã giết Natalie!

Hạ Phi ánh mắt nhìn Giang Thành Điềm cực kỳ phức tạp, hắn không tin cái tên em vợ trung nhị ngạo kiều nhà mình sẽ làm ra loại chuyện như giết người, Điềm Điềm tuy rằng miệng có hơi tiện, nhưng chưa bao giờ làm chuyện gì xấu xa cả!

Giang Thành Điềm bị hắn nhìn chằm chằm, khó hiểu hỏi: “Sao lại nhìn tôi như thế?”

Hạ Phi điều chỉnh cảm xúc một chút: “Lúc nãy, có phải cậu đi đến vườn cây nhỏ sau trường không?”

Giang Thành Điềm hai mắt trợn tròn: “Làm sao cậu biết?”

“Vậy sau đó, có phải cậu đâm bị thương một cô gái không?”

“Tóc người đó đúng là rất dài, nhưng có phải nữ không thì tôi không biết,” Giang Thành Điềm dừng một chút, “Vì tôi không nhìn thấy mặt người đó.”

Vị giảng viên kia không nhịn được xen vào: “Sao lại không nhìn thấy mặt, người đó che mặt đi sao?”

“Không phải,” Giang Thành Điềm lắc đầu, “Là không có mặt.”

“Không có mặt?!” Hạ Phi sợ hãi kêu lên.

Giang Thành Điềm bị đề-xi-ben cao vút của hắn dọa cho hết hồn, giận dữ quát hắn: “Cậu mù thì sợ cái quái gì!”

Hạ Phi không thèm quan tâm Điềm Điềm xỉa xói mình, hắn vội vàng túm lấy tay Giang Thành Điềm: “Không có mặt như thế nào, có phải là cả mặt phẳng lỳ đến mũi cũng không có, trên trán còn có một hình vẽ màu xanh đen trong gần giống dấu phẩy có đúng không?”

Giang Thành Điềm bị hắn lắc tới lắc lui, cẩn thận nhớ lại: “Lúc đấy tôi lo chạy còn không kịp, làm sao còn dám đi nghiên cứu kỹ mặt của cái thứ đấy, nhưng mà hình như trên trán đúng là có một hình vẽ màu xanh đen, còn có phải hình giống dấu phẩy không thì tôi không nhớ.”

Hạ Phi nghe xong, buông lỏng tay, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Giang Thành Điềm nhân cơ hội rút tay ra, không nhịn được hỏi hắn: “Đến cùng là có chuyện gì vậy?”

Hạ Phi nhìn qua ba vị giảng viên, chậm rãi nói: “Có một số việc không tiện nói ở đây, tôi sẽ về báo cho anh cậu biết. Thời gian này cậu phải chú ý cẩn thận, theo như tôi nghĩ, mục tiêu tiếp theo của sát nhân hàng loạt kia có lẽ chính là cậu.”

Nữ giảng viên nghe hắn nói như thế tỏ vẻ không vui: “Cậu có ý gì, không tin tưởng chúng tôi sao? Còn nữa, đừng có tùy tiện tung tin đồn linh tinh làm mọi người hoảng sợ.”

Hạ Phi nhìn nữ giảng viên một cái, sau đó quay sang tiếp tục dặn dò Giang Thành Điềm: "Chuyện của cậu chắc chắn có liên quan đến thẩm án giết người liên hoàn, không cần biết chuyện gì xảy ra, cậu nhất định phải tự bảo vệ bản thân, đừng để hung thủ có cơ hội tiếp tục ra tay."

Nói xong, hắn vỗ vỗ vai Giang Thành Điềm, vòng qua mấy người ngoài cửa rời khỏi phòng.

Giang Thành Điềm nghĩ kỹ lại những lời Hạ Phi nói, vẻ mặt cũng trầm xuống.

Nếu như mình vừa nãy thật sự đã dạo một vòng qua cửa tử, nếu như lời cảnh báo của Hạ Phi là sự thật, vậy hiện tại bản thân thật sự đã rơi vào hiểm cảnh rồi.

45. Chương 45: Xảy Ra Chuyện Lớn

Rời khỏi ký túc xá, Hạ Phi đi thẳng đến hiện trường xảy ra án mạng.

Men theo con đường trong mơ, hắn vội vã chạy tới vườn cây sau trường. Ở đó đã bị chăng giải phân cách, có không ít học viên đang tụ tập xung quanh, Hạ Phi nhìn quanh đám đông một vòng lại nhìn thấy Lâm Tiêu Tiêu.

Hắn nhíu mày, đi đến vỗ vai cậu ta.

Lâm Tiêu Tiêu giật thót cả người, suýt nữa nhảy dựng lên. Cậu ta quay đầu lại, thấy là Hạ Phi mới yên tâm vỗ vỗ ngực, tức giận nói: "Cậu làm cái gì thế hả, dọa tôi sợ muốn chết."

Hạ Phi khó hiểu nhìn Lâm Tiêu Tiêu: "Làm sao thế?"

"Cậu không biết sao?" Lâm Tiêu Tiêu kinh hãi nói, "Natalie bị giết rồi, chính là chị y tá lần trước chăm sóc cho cậu lúc cậu ngất ấy."

"Tôi biết chuyện này rồi, tôi muốn hỏi là cậu giật mình như thế làm gì."

Lâm Tiêu Tiêu cào cào tóc, ngượng ngùng nói: "Lúc nãy tôi nhìn thấy thi thể, bị dọa."

Hạ Phi nói: "Là sao, rất kinh khủng hả?"

"Cực kỳ kinh khủng!" Lâm Tiêu Tiêu khoa trương vung vung tay, "Cậu không tưởng tượng nổi đâu, thực sự là..."

Còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

"Mọi người đừng tụ tập ở đây nữa, sẽ gây cản trở cho điều tra viên, giải tán đi." Một người đàn ông mặc quân trang phất phất tay với đám học viên đang tụ tập.

Học viên trường quân đội cũng đã quen với kỷ luật, rất nghe lời vị sĩ quan kia lần lượt rời đi, Lâm Tiêu Tiêu cũng kéo Hạ Phi đi. Hạ Phi nhân cơ hội nhòm vào trong một chút, mới thoáng nhìn được vết máu màu xanh lục trên thân cây đã bị lôi đi mất.

Lâm Tiêu Tiêu kéo Hạ Phi về ký túc xá.

Vì toàn bộ đồ trong phòng Hạ Phi dọn đi, Lâm Tiêu Tiêu đành phải dẫn hắn về phòng mình.

Trong phòng vẫn là một đống poster như thế, mặc dù mặt mũi Kha Lam rất xinh đẹp, nhưng lúc ngủ bị một đống mắt nhìn chằm chằm như thế, đến cả trần nhà cũng có, thật sự là không gặp ác mộng sao?

"Thi thể do một nữ sinh năm ba phát hiện, lúc đó tôi vừa tan học, đi đường tắt qua đó về ký túc lại đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai của nữ sinh kia, chạy đến vừa nhìn một cái đã bị dọa cho tè ra quần," Lâm Tiêu Tiêu vẻ mặt hoảng sợ, "Cậu không tưởng tượng được đâu, chị y tá Natalie kia, máu cả người đều bị rút khô, da dẻ nhăn nhúm, trông y như một bà lão tám mươi, chín mươi tuổi."

Bị rút khô máu? Chẳng phải giống hệt như tử trạng các nạn nhân của vụ án mạng liên hoàn kia sao?

Hạ Phi cau mày.

"Thế nhưng xung quanh lại không tìm thấy máu chảy ra, giống như đã bị người ta lấy đi. Nhân viên điều tra cũng đã xác nhận đó là hiện trường đầu tiên, cho nên nói cách khác chỗ máu trong người nạn nhân đã không cánh mà bay."

Chuyện này càng giống ba vụ án trước, lúc chết chảy máu nhưng hiện trường lại khô cong!

Hạ Phi hỏi: "Vậy trên người cô ấy có vết chém hay gì không? Kiểu như bị chém mấy chục nhát hay gần gần như thế ấy."

Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu: "Chỉ bị đâm đúng một chỗ, trên ngực cô ấy có cắm một con dao găm, nhưng mà sau khi điều tra viên rút con dao kia ra hình như có phát hiện gì đó, bọn họ nói với giảng viên muốn tìm chủ nhân con dao đó để nói chuyện, cũng không biết ai mà xui xẻo thế, mà lẽ nào người đó chính là hung thủ? Nhưng hung thủ sẽ không ngu đần như thế chứ hả, tôi nghĩ vụ án thế này sao có thể đơn giản tìm ra hung thủ như vậy được."

"Đúng là không đơn giản như vậy," Hạ Phi trầm ngâm nói, "Con dao đó là của Giang Thành Điềm."

"… Cậu nói ai cơ?!" Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt.

"Giang Thành Điềm," Hạ Phi đáp, "Tôi vừa từ chỗ cậu ấy về, đúng là có vài giảng viên đến tìm cậu ấy."

Lâm Tiêu Tiêu vèo một cái đứng phắt dậy, kinh hãi lắp bắp không nói nên lời.

Hạ Phi vỗ vỗ cậu ta: "Yên tâm đi, cậu ấy vô tội, hơn nữa, theo tôi nghĩ rất có khả năng cậu ấy sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo."

Lâm Tiêu Tiêu ngạc nhiên: "Sao cậu biết?!"

Hạ Phi rất bình tĩnh: "Trực giác."

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Chuyện hắn thấy được ký ức của người chết và người phụ nữ không mặt, trừ hắn và Giang Thành Khải, Bách Dương ra cũng chỉ có một vài sĩ quan cao cấp của quân bộ được biết. Hạ Phi không dám tùy tiện nói với Lâm Tiêu Tiêu, sợ lộ bí mật này ra, cũng sợ sẽ gây phiền toái cho Lâm Tiêu Tiêu.

Sau khi nói chuyện với Lâm Tiêu Tiêu một lúc, hắn lại chuẩn bị đi.

Đối với việc này, Lâm Tiêu Tiêu sâu sắc bày tỏ mới ngồi với nhau một lúc thế này là cực kỳ không đủ, nói chưa đã.

Hạ Phi chẳng buồn để ý đến cậu ta.

Trước khi về nhà, hắn trở lại phòng y tế một lần nữa, định đi xem em gái bị ngất xỉu ban nãy thế nào rồi.

Trên trán cô bé kia đã từng xuất hiện hình vẽ dấu phẩy, chuyện này thực sự rất đáng ngờ, hắn không thể bỏ qua.

Từ lúc hắn đưa người đến phòng y tế đến giờ đã được một tiếng, cô bé kia cũng đã tỉnh lại, đang cùng tiểu đồng bọn nói nói cười cười.

Cô bé thấy Hạ Phi đến, lập tức cười rạng rỡ: "Là cậu đưa tôi đến phòng y tế phải không, cám ơn cậu."

Hạ Phi vội vã xua tay, "Không phải tôi, là bạn cậu cõng cậu vào đây."

Hết cách rồi, thể chất hắn vô dụng, cõng em gái cấp B nhất định sẽ chết, có cho hắn cũng không dám thử.

"Nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cậu," cô bé nhìn chằm chằm Hạ Phi không chớp mắt, "Nếu tôi nhớ không nhầm, cậu là Hạ Phi đúng không."

"… Đúng vậy." Hắn có nói tên mình cho em gái này à?

Tiểu đồng bọn của em gái cũng cực kỳ kinh ngạc, "Hạ Phi? Cậu chính là vợ của Giang thiếu tướng?"

Hạ Phi đen mặt: "… Đúng vậy."

Mẹ nó, sao cái gì cũng phải nhắc đến Giang thiếu tướng thế hả?

Tiểu đồng bọn tiếp tục kinh ngạc, "Nana, sao cậu lại nhận ra cậu ấy là Hạ Phi?"

Cô bé tên Nana cười gian: "Không nói cho các cậu biết."

"Hừ ~" Tiểu đồng bọn đẩy đẩy cô bé, "Không nói thì không nói, ai thm."

Nana trừng mắt với bạn mình.

Hạ Phi nhìn khuôn mặt thanh tú của cô bé tên Nana, trong lòng có một cảm giác quái dị không nói thành lời.

Rõ ràng là vẻ mặt rất bình thường, nhưng nụ cười ban nãy của Nana lại rất cứng ngắc, giống như đang… cố ý cười như vậy? Hạ Phi thật sự cảm thấy bản thân có hơi đa nghi quá mức rồi.

Hắn lần hắn quay lại chủ yếu là muốn xác nhận chuyện hình vẽ trên trán, nhưng bây giờ thân thể Nana rất bình thường, bác sĩ cũng đã khám rồi, giống như hình vẽ dấu phẩy trên trán kia vốn chưa từng xuất hiện.

Hạ Phi nói thêm hai ba câu nữa, sau đó rời đi.

Tiểu đồng bọn của Nana ở lại phòng y tế một lúc nữa, thấy cô bé không có vấn đề gì nữa, muốn đưa Nana về ký túc xá.

Nana lại từ chối.

"Tôi còn có việc, các cậu cứ về trước đi, lát nữa tôi sẽ về phòng."

“Có chuyện gì vậy?” Tiểu đồng bọn quan tâm hỏi han, “Có muốn bọn tôi đi cùng cậu không?”

“Không cần đâu, tôi tự đi được mà.” Nana cười cười, đẩy đám tiểu đồng bọn ra ngoài.

“Được rồi được rồi, bọn tôi đi đây, đừng có đẩy mà.” Tiểu đồng bọn cảm thấy Nana hiện tại có gì đó hơi khác khác so với bình thường, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lần lượt rời khỏi phòng bệnh về ký túc xá.

Tiểu đồng bọn vừa rời đi, nụ cười của Nana lập tức biến mất.

Cô bé đi ra khỏi phòng y tế, nhìn xung quanh một chút, xác nhận trên hành lang không có ai, vội vã đi về phía ngược lại hướng về ký túc xá.

Hạ Phi về đến nhà, Giang phu nhân cũng đã trở lại.

Giang Thành Khải và Giang Thượng tướng đều rất bận, cũng chưa chắc đã về ăn cơm tối được.

Giang phu nhân lúc nhìn thấy Hạ Phi về cũng không giống như mọi lần đem đồ mua được khoe với hắn, mà chỉ dùng vẻ mặt lo âu nhìn hắn.

Hạ Phi lập tức hiểu được, Giang phu nhân đã biết chuyện của Giang Thành Điềm rồi.

Đối với chuyện này, Hạ Phi cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ giọng an ủi bà: “Mẹ, mẹ yên tâm, Điềm Điềm vô tội, cậu ấy nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Sắc mặt Giang phu nhân cũng không tốt hơn được bao nhiêu, nhưng vẫn gượng gạo cười với hắn: “Mẹ cũng mong là thế.”

Thật ra có một chuyện bà chưa nói cho Hạ Phi, Giang Thành Điềm đã khai rõ tất cả với quân bộ.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, chuyện Giang Thành Điềm đâm người ta một nhát dao là không thể chối cãi. Nếu như không tìm được chứng cứ chứng minh hành vi gây thương tích là do phòng vệ chính đáng, án phạt tù chắc chắn là chuyện không thể tránh khỏi.

Đến tối, Giang Trấn và Giang Thành Khải cũng trở về.

Đi sau bọn họ là Giang Thành Điềm đang ủ rũ sầu não và Giang Thành Duyệt mặt không cảm xúc.

Xem ra chuyện lần này của Giang Thành Điềm gây ra ảnh hưởng không nhỏ cho Giang gia, mặc dù Giang Thành Điềm đã khai báo cả chuyện người phụ nữ không mặt và chuyện mình suýt nữa bị giết, nhưng người chết lại là Natalie – một công dân binh thường của liên bang chứ không phải người phụ nữ không mặt, cho nên vẫn phải tiếp tục điều tra tìm ra chứng cứ.

Không khí trên bàn cơm cực kỳ nặng nề, ngay cả đồ ăn Hạ Phi nấu mọi người ăn cũng chẳng thấy ngon miệng.

Nhưng mà đây chỉ là suy nghĩ của mình hắn thôi.

Vì Giang Thành Điềm mọi khi miệng tiện nói nhiều hôm nay lại im lặng chẳng hé răng một câu khiến cho Hạ Phi cảm thấy rất không quen, nên hắn theo bản năng cho rằng vấn đề thật sự rất nghiêm trọng, Giang Thành Điềm đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

Thật ra chẳng có vấn đề gì cả.

Đây câu trả lời hắn nhận được từ Giang thiếu tướng lúc bọn họ về phòng.

"Người của quân bộ không phải đèn cạn dầu, bọn họ sẽ không tùy tiện kết án chỉ với vài tình tiết như thế, đặc biệt nghi phạm còn là con trai của Thượng tướng, không thể làm bừa." Giang Thành Khải giải thích, "Huống hồ, tình tiết người phụ nữ có mặt quân bộ cũng biết đúng là có thật, hơn nữa nguyên nhân tử vong của Natalie là do cạn kiệt tinh thần lực, vết thương do dao đâm ở ngực không phải là nguyên nhân gây ra cái chết, đối chiếu thời điểm tử vong thì lúc cô ta chết Điềm Điềm cũng đã về ký túc xá rồi."

Hạ Phi nghi ngờ hỏi: "Vậy tại sao cậu ấy lại…?"

"Nó sợ mình sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo, không phải em dặn nó thế sao," Giang Thành Khải cười sờ sờ đầu hắn, "Em dặn nó phải tự bảo vệ bản thân, không được để hung thủ có cơ hội ra tay lần nữa còn gì."

Hạ Phi hất tay y ra: "Thế mà anh còn cười được?"

"Không cười chẳng lẽ khóc?"

"… Anh tốt nhất cứ cười đi, tôi không tưởng tượng nổi mặt anh lúc khóc là cái thể loại gì."

Giang Thành Khải lắc đầu cười.

"Được rồi, nói chính sự đi." Hạ Phi trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, "Các anh có phán đoán được người phụ nữ không mặt kia có khả năng là ai không?"

Giang Thành Khải gật đầu: "Người của tôi đã đi tra tư liệu của tất cả các chủng tộc. Sau đó phát hiện chỉ có U Linh tộc của hệ Linh Lượng có năng lực nguyền rủa, không xuất hiện ở hiện trường cũng có khả năng giết người."

"Ý anh là hung thủ là người của U Linh tộc ở hệ Linh Lượng? Đó là cái tộc gì vậy hả, linh hồn sao?"

"Cũng không hẳn." Giang Thành Khải giải thích, "Các chủng tộc sinh sống ở Hệ Linh Lượng đều không có sự sống, ví dụ như Huyết tộc, Khô Lâu tộc *(tộc xương khô)*, U Linh tộc, v.v… Gọi đó là linh hồn chỉ là cách nói của hệ Ngân Hà. Cái này có thể xem như là một dạng hình thái của người chết, bọn họ sau khi chết sẽ rời khỏi hệ Ngân Hà nhập cư sang hệ Linh Lượng, nhưng sau một khoảng thời gian sẽ bị đưa trở lại hệ Ngân Hà, cũng chính là cái mà loài người ở hệ Ngân Hà gọi là đầu thai ấy. Các hệ còn lại đều giống như Thôn Nha Tinh chúng ta không tồn tại khái niệm linh hồn này, thể chất của chúng ta hình thành từ gen, tinh thần lực hình thành từ tư duy, một khi tử vong sẽ trở về với thiên nhiên, không có khả năng đầu thai."

"Thế cái U Linh tộc kia… Người của U Linh tộc trông như thế nào?"

"Ngoại hình cũng không khác chúng ta là mấy, nhưng thân thể lại có hơi trong suốt, rất dễ nhận ra. Bọn họ có một loại năng lực đặc thù, gọi là đoạt xá, U Linh tộc sẽ nhập vào cơ thể người sống, dùng tinh thần lực của người bị nhập làm thức ăn, cho đến khi tinh thần lực bị rút cạn, thân thể khô kiệt, bọn họ lại thoát ra ngoài, tự mình sinh tồn, hoặc là tìm kiếm cơ thể người sống khác tiếp tục ký sinh."

Hạ Phi kinh hãi: "Như thế chẳng phải là giết người sao?"

"Đúng vậy," Giang Thành Khải gật đầu, "Cho nên chúng ta và bảy hệ còn lại đều không chào đón U Linh tộc. Mặc dù cũng có phương pháp đề phòng bị đoạt xá, nhưng đâu phải lúc nào cũng có thể cảnh giác được. Còn nữa, người sống sau khi bị U Linh tộc đoạt xá năng lực sẽ đột nhiên tăng mạnh. Trừ khi là những người đặc biệt thân thiết, còn lại chắc chắn không thể phát hiện ra người đó đã bị đoạt xá."

Hạ Phi đột nhiên linh quang chợt lóe: "Vậy anh có nghĩ, Natalie là bị đoạt xá không?".

"Cũng không phải không có khả năng này." Giang Thành Khải là người phụ trách chính vụ án này, y đương nhiên biết rất rõ tử trạng của Natalie, "Nhưng cứ cho là Natalie bị đoạt xá, chúng ta cũng không có manh mối nào để tìm ra tên U Linh tộc đã nhập vào cô ta."

Hạ Phi buồn bực vò tóc, "Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để cho hung thủ tiếp tục nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật? Hơn nữa mục tiêu tiếp theo của tên đó còn là em trai anh đấy!"

"Em đừng nóng vội," Giang Thành Khải vỗ vỗ hắn, "Liên quan đến tính mạng của Điềm Điềm tôi cũng rất lo lắng, nhưng nóng vội lúc này cũng không phải là biện pháp tốt. Tôi đã xin phép trường cho nó về nhà ở trong khoảng thời gian này, cũng bớt nguy hiểm."

Hạ Phi hừ một tiếng, "Anh cũng đừng quên, hai anh em nhà Ford bị giết ngay trong nhà."

"Cho nên tôi cũng đưa cả Thành Duyệt về cùng nó. Cả em nữa, cũng giúp tôi để ý đến nó một chút, không phải lúc nào tôi cũng ở nhà được."

"Tôi đương nhiên phải trông chừng cậu ta rồi."

Hạ Phi không ghét Giang Thành Điềm, ngược lại hắn còn thấy em vợ trung nhị nhà mình rất đáng yêu, cho nên theo bản năng cũng muốn bảo vệ Điềm Điềm.

Đúng lúc này thiết bị di động trên cổ tay hắn đột nhiên kêu ầm lên.

Hạ Phi nhíu mày vội vàng mở máy.

Giọng Lâm Tiêu Tiêu oang oang gào thét lập tức truyền ra: "Phi Phi! Phi Phi không xong rồi! Cậu nhanh vào mạng xem đi, dân tình sắp chửi chết cậu rồi! Cậu rốt cuộc đã làm cái gì thế hả, cái thỏa thuận tham gia thí nghiệm não tàn kia là thế nào?!"

Nghe đến mấy chữ sau cùng, Hạ Phi cả người run lên.

Một loại dự cảm không lành lập tức ập đến.

Chết mẹ, hỏng bét rồi!

46. Chương 46: Em Có Thai

Bản thỏa thuận mà Lâm Tiêu Tiêu nói chính là cái mà Hạ Phi đã ký với tổ chức kia.

Hạ Phi chưa từng nhìn thấy thứ đó bao giờ, chỉ có thể thông qua trí nhớ của nguyên chủ nhớ lại một vài nội dung liên quan, đại khái là cam kết bản thân tự nguyện tham gia thế nghiệm gì gì đấy, nội dung chi tiết nguyên chủ không đọc nên hắn cũng chẳng biết bọn họ đã thỏa thuận những gì. Lúc đó nguyên chủ chỉ vội vã muốn được xóa chuyện bị kỷ luật ra khỏi hồ sơ, nên cũng chẳng buồn đọc kỹ, lướt lướt hai lần đã đặt bút ký luôn.

Thật ra đến giờ có một chuyện Hạ Phi vẫn thấy rất khó hiểu, bình thường nguyên chủ là một người rất cứng nhắc, tại sao lại lấy đâu ra dũng khí làm cái trò như kiểu đưa thư tình kia, hủy hoại thanh danh của bản thân.

Hạ Phi đăng nhập vào Tinh bác.

Không biết bao nhiêu lần hắn đã trở thành đề tài nóng hổi trên này, chỉ là lần này khác với những lần trước, lần này quần chúng phỉ nhổ chết luôn.

Nội dung thỏa thuận bị phát tán lên Tinh bác cũng không nhiều, vài bức ảnh đã đủ thành một bài đăng. Đăng hình ảnh là một tài khoản có chứng thực chuyên phát tán mấy tin tức thị phi bát quái, số lượng ảnh cũng chỉ có vài cái, nhưng mỗi tấm đều chọn những chỗ trọng điểm mà chụp. Hạ Phi xem qua một lượt, nội dung thỏa thuận đại khái là nguyên chủ tự nguyện tham gia thí nghiệm nghiên cứu chế tạo hormones hỗ trợ mang thai dành cho worker, cùng với thù lao và một vài điều kiện khác, chỉ chừng đó cũng đủ cho hắn thân bại danh liệt.

Hạ Phi càng xem sắc mặt càng đen lại.

Kiếp trước làm đại thần Tấn Giang, hắn cũng từng bị antifan phỉ nhổ rồi, cái gì mà nội dung diễn biến quá tầm thường, công quá tra thụ quá tiện, nguyên nhân nào cũng nghĩ ra được để mắng. Lúc đó Hạ Phi chẳng cảm thấy gì mấy, hắn chẳng làm gì sai cả, nội dung cốt truyện và tính cách nhân vật có người thích cũng có người không, hắn đâu phải thánh mà chiều theo sở thích của tất cả người đọc được, dù sao cũng vẫn có fan chống lưng cho hắn, nên cũng chẳng thấy có gì oan ức khổ sở.

Nhưng chuyện lần này lại khác, mặc dù không phải do hắn làm, nhưng thân thể này vẫn là thân thể của nguyên chủ, hắn tất nhiên phải gánh chịu mọi hậu quả nguyên chủ vứt lại. Chuyện lấy chồng là một, chuyện tham gia thí nghiệm là hai.

Bảo hắn ngoan ngoãn gánh chịu số phận ấy hả… Có quỷ mới chịu!

Nếu không phải vì thể chất quá yếu, Hạ Phi cực kỳ muốn lật bàn!

Hắn cũng đã nghĩ đến chuyện đi giải quyết hậu quả cho nguyên chủ, nhưng không phải như thế này! Chẳng phải đã nói cái thí nghiệm kia rất cơ mật à? Sao lại dễ dàng bị người ta chụp được post lên mạng như thế hả?! Đùa nhau à?! Cái tình tiết này là muốn tống cổ hắn khỏi liên bang luôn có đúng không!!!

Giang Thành Khải bình thường không lên Tinh bác, nên y cũng không biết chuyện Hạ Phi đang bị người người chửi te tua trên mạng.

Y nhìn sắc mặt Hạ Phi chuyển từ trắng thành xanh, lại từ xanh biến thành đen, không nhịn được cũng nghiêng người sang nhìn vào màn hình trước mặt hắn, vừa nhìn một cái sắc mặt y cũng đen luôn.

Hạ Phi phát hiện ra Giang Thành Khải định đọc, vội vàng đóng thiết bị di động lại.

Tưởng đóng lại thì Giang thiếu tướng không xem được tiếp à?

Hạ Phi lập tức phát hiện bản thân quá ngu xuẩn, bởi vì một giây sau Giang Thành Khải đã mở thiết bị di động của bản thân ra, đăng nhập tài khoản Tinh bác. Chuyện Hạ Phi bị dân tình chửi bởi ở ngay đầu

trang chủ, y muốn không nhìn thấy cũng khó.

Hạ Phi trong lòng hoảng hốt, vội vàng nhào tới: "Anh đừng xem!"

Giang thiếu tướng giơ thẳng tay lên cao.

"Tôi xin anh đấy, làm ơn đừng xem…" Hạ Phi gấp đến độ hai mắt đỏ lên, nhưng khoảng cách chiều cao quá lớn, hắn hoàn toàn không thể với tới cổ tay y.

Giang thiếu tướng cứ giơ tay như thế, nhanh chóng đọc xong toàn bộ bài đăng và ảnh chụp.

Trên Tinh bác ngoài bản thỏa thuận Hạ Phi ký với tổ chức kia, còn đăng cả vài báo cáo khám thai của hắn, bên trên đều có ghi ngày rõ ràng.

Hạ Phi vừa nhìn vẻ mặt của Giang Thành Khải đã biết không ổn rồi, gấp đến bụng cũng âm ỉ đau, chân tay cứng ngắc.

"Hạ Phi, có phải em…"

Hạ Phi vội vàng ngắt lời y: "Không phải!"

"… có thai?"

"Không có không có không có!!!"

Giang Thành Khải mặt không đổi sắc nhìn hắn, khẳng định nói: "Em có thai."

"Tôi đã nói không có là không có!" Hạ Phi kích động đến đỏ cả mặt, "Tôi không có thai! Chúng ta chỉ như thế có một lần, mới một lần làm sao có thai nhanh thế được! Anh nghĩ nhiều rồi!"

"Vậy các báo cáo khám thai kia em giải thích thế nào?" Giang Thành chỉ mấy tấm ảnh, "Nếu như em không có thai, vậy chẳng lẽ cái tổ chức kia lại vô duyên vô cớ làm giả một đống giấy tờ này để hãm hại em sao?"

Hạ Phi đỏ mắt nhìn y: "Bây giờ anh muốn thế nào?"

"Đó là con của tôi." Đây là câu khẳng định "Em đã sớm biết rồi, tại sao không nói cho tôi?"

Hạ Phi lùi về sau nửa bước, cười lạnh: "Nói cho anh xong thì thế nào?"

Giang Thành Khải đồng tử co lại, đột nhiên hiểu được Hạ Phi có ý gì, kinh hãi nói: "Thì ra em là muốn lừa tôi bỏ đứa bé này đi… có đúng không?"

Hạ Phi cũng không phủ nhận, nói thẳng: "Đúng."

Giang Thành Khải khổ sở nhìn hắn, khàn giọng hỏi: "Tại sao vậy? Vì tôi đối xử với em không đủ tốt, hay là vì em bất mãn với cuộc hôn nhân này?"

"Anh còn không biết sao?" Hạ Phi cười khổ, "Tôi từ đầu đã không muốn giữ lại đứa bé này."

"Cho nên tôi mới hỏi em rốt cuộc là tại sao?!"

"Bởi vì đứa bé này là vật thí nghiệm!" Hạ Phi đột nhiên cao giọng, "Đứa bé này có trước khi tôi và anh kết hôn, anh muốn tôi sinh nó ra, đến lúc đó phải giải thích thế nào? Hả? Nói tôi trước khi cưới phóng túng không có tiết tháo để lại hậu quả, còn Giang thiếu tướng anh thì cam tâm tình nguyện bị cắm sừng sao? Hả? Anh nói đi!"

"Em có thể giải thích với mọi người tôi chính là người cùng em tham gia thí nghiệm kia!"

"Sau đó thì thế nào? Giang thiếu tướng may mắn thoát chết, không về quân bộ hay về nhà báo tin, lại lêu lổng bên ngoài cùng người ta lên giường, trong khi lúc đó chuyện kết hôn cũng đã ầm ĩ lên rồi. Thanh danh của anh làm thế nào? Mặt mũi Giang gia giấu đi đâu?"

"Tôi…"

Giang Thành Khải bị hắn nói đến không thể phản bác.

Hạ Phi thở hổn hển, mệt mỏi day trán: "Nói tóm lại, đứa bé này không thể giữ, chuyện mang thai tôi cũng sẽ không thừa nhận."

Nếu như thừa nhận chuyện này, cuộc đời hắn nhất định sẽ không còn gì nữa.

"Trên Tinh bác cũng chỉ có ảnh chụp, hoàn toàn có thể làm giả, đến lúc đó tôi kiên quyết không thừa nhận là được rồi. Còn đứa bé, hai ngày nữa anh tìm giúp tôi một bác sĩ đáng tin một chút, bỏ nó đi." Hạ Phi tiếp tục nói, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Giang thiếu tướng càng ngày càng khó coi, "Sau đó giúp tôi làm một báo cáo sức khỏe giả chứng minh tôi không có thai. Giang thiếu tướng, anh chỉ cần… Giang thiếu tướng?"

Sắc mặt âm trầm của Giang Thành Khải khiến Hạ Phi nhất thời im bặt, thấp thỏm nhìn y.

“Em chưa từng nghĩ đến chuyện, tôi muốn giữ đứa bé này sao?” Giang Thành Khải nói, từng chữ từng chữ giống như rít qua kẽ răng.

Hạ Phi cau mày: “Ý anh là gì?”

“Ý trên mặt chữ! Đứa bé này cũng là con tôi, tôi có quyền giữ nó lại!”

Giang Thành Khải đột nhiên bạo phát gầm lên, cục bông vẫn đang ngồi xổm trên đầu Hạ Phi sợ đến mức suýt lăn xuống đất, vội vàng vươn móng vuốt túm chặt tóc hắn. Hạ Phi bị nó túm đến phát đau, lúc này mới hoàn hồn: “Anh lớn tiếng như thế làm gì!”

“Tại sao tôi lại không được lớn tiếng, nếu tôi không lớn tiếng, em vẫn còn tiếp tục muốn giết chết con của chúng ta!”

Hạ Phi hoàn toàn thể hiểu nổi vì sao Giang Thành Khải cứ phải cố chấp giữ lại đứa bé này như thế.

Hắn sống hai đời chưa từng yêu ai, càng chưa từng làm cha mẹ bao giờ. Hạ Phi không biết ở hệ Thôn Nha Tinh cực kỳ chú trọng chuyện con cái, bởi tình hình sinh sản bất ổn, bất kể là Đằng Thụ tộc hay những chủng tộc khác, chỉ cần có con thì nhất định phải sinh, chưa bao giờ có chuyện phá thai. Thậm chí việc phá thai còn bị coi là tội mưu sát, thí nghiệm của tổ chức kia cũng là trái pháp luật.

Những chuyện này, Hạ Phi hoàn toàn không biết.

Quan điểm sống của hắn đều là của kiếp trước. Kiếp trước chẳng phải các đôi yêu nhau có thai ngoài ý muốn đều dắt nhau đến bệnh viện nạo thai sao? Sao Giang thiếu tướng lại phản ứng kịch liệt y như hắn đang phạm phải tội tày trời như thế.

Đương nhiên, Hạ Phi cũng không phải không đồng ý chuyện sinh con, hắn đã hứa với Giang phu nhân sẽ sinh con cho Giang thiếu tướng, nhưng trong số đó không bao gồm đứa bé này.

Mặc dù trước đó hắn cũng từng hy vọng đứa bé này là con của Giang Thành Khải, nhưng đến khi sự thật xảy ra rồi lại phát hiện mọi chuyện khác xa với tưởng tượng của hắn. Nói hắn do dự thiếu quyết đoán cũng được, nói hắn cố chấp ngang ngược cũng được, nhưng có quá nhiều vấn đề đè lên đầu hắn, hắn không thể giữ cái thai này.

Giang thiếu tướng lớn tiếng với hắn càng làm cho hắn khó chịu hơn, rõ ràng đây là thân thể của hắn, tại sao không thể để hắn tự quyết định chuyện của mình?

“Đây là cơ thể của tôi, bỏ hay không là chuyện của tôi, không cần anh xen vào!”

Giang Thành Khải tức đến hai mắt tối sầm: “Được, nếu không muốn tôi xen vào, vậy em tự lo đi.”

Lần này đến lượt Hạ Phi há hốc mồm.

Hắn trơ mắt nhìn Giang thiếu tướng đóng sầm cửa đi mất, đồ trang trí treo trên tường cạnh cửa bị chấn động rơi xuống, lăn hai vòng trên mặt đất.

Giang thiếu tướng đi mất rồi, vậy chuyện tìm bác sĩ phải làm sao? Đứa bé phải làm sao?

Hạ Phi ngơ ngẩn cả người đứng đờ ra tại chỗ.

Cửa đột nhiên bị gõ nhẹ hai cái, Giang phu nhân dè dặt thò đầu vào.

"Mẹ…" Hạ Phi hoảng hốt, chỉ sợ đoạn đối thoại ban nãy của bọn họ bị Giang phu nhân nghe được.

Thực tế là, Giang phu nhân đúng là nghe thấy hết rồi.

Hơn nữa Giang phu nhân cũng đi thẳng vào vấn đề luôn: "Phi Phi, con có thai thật hả?"

Hạ Phi: "…"

Mẹ à, mẹ thật sự quá trực tiếp rồi!

Không giống lúc nãy giương cung bạt kiếm với Giang Thành Khải, Hạ Phi thấy Giang phu nhân ngữ khí ôn nhu, giọng nói cũng bất giác mềm xuống, ủy khuất gọi một tiếng: "Mẹ…" Thanh âm khàn khàn, giống như sắp khóc đến nơi.

Thật ra hắn không khóc đâu.

Giang phu nhân lập tức mềm lòng, ôm lấy Hạ Phi dỗ dành: "Con ngoan, con ngoan, đừng khóc…"

Bà chậm rãi nói: "Ban nãy các con nói chuyện mẹ cũng nghe thấy cả rồi. Lo lắng của con cũng không phải là không có căn cứ, mà Tiểu Khải muốn giữ lại đứa bé cũng là hợp tình hợp lý. Con kể cho mẹ nghe lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bản thỏa thuận kia là như thế nào?"

Hạ Phi thấy sắc mặt Giang phu nhân vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ gì là đang tức giận, tâm lý mới ổn định lại một chút, kể lại mọi chuyện cho bà nghe.

Hắn hàm hồ nói về sự kiện thư tình và chuyện bị kỷ luật, sau đó kể lại chi tiết việc tổ chức kia liên lạc với hắn nói nếu tham gia thí nghiệm sẽ giúp hắn xử lý sạch hồ sơ, rồi đến chuyện sau này hắn phát hiện mình mang thai, bị ép buộc khám thai.

Hạ Phi nói xong, thấp thỏm nhìn Giang phu nhân, chỉ sợ bà sẽ tức giận cho hắn một bạt tai, sau đó nói ra lời thoại cẩu huyết kinh điển trong phim truyền hình 8 giờ tối như kiểu "Giang gia chúng tôi không cần loại con dâu như cậu, cậu mau cút đi". Mới nghĩ thôi đã thấy kinh hãi rồi!

47. Chương 47: Giang Thành Điểm Bị Nguyền Rủa

Giang phu nhân sau khi nghe Hạ Phi kể xong hoàn toàn chẳng có tí biểu hiện nào là muốn nói mấy lời cẩu huyết kinh điển kia, chỉ trầm tư xoa xoa cằm.

"Con nói là tổ chức kia chủ động liên lạc với con trước? Mà trước đó con chưa từng nghe nói đến bọn họ bao giờ, cũng không biết thí nghiệm bọn họ đang tiến hành là gì?"

Hạ Phi gật đầu liên tục.

Giang phu nhân lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, bọn họ đâu có tuyển công dân bình thường nhỉ…"

Hạ Phi sửng sốt nhìn bà: "Sao vậy mẹ, mẹ biết tổ chức kia sao?"

"Mẹ cũng chỉ nghe qua thôi" Giang phu nhân nói, "Hoạt động cụ thể của bọn họ mẹ cũng không rõ lắm."

Hạ Phi: "Vậy ạ…"

"Nghe mẹ nói," Giang phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay hắn, "Chuyện tổ chức kia con không cần lo lắng, mẹ biết con không phải đứa trẻ hư hỏng, việc này rất có thể là có người muốn hại con. Tổ chức này hoạt động bí mật trực thuộc hoàng gia, không thể công khai thỏa thuận ký với con ra ngoài, nhất định là có người ở giữa giở trò. Đừng hoảng sợ, mẹ lúc nào cũng đứng về phía con."

Hạ Phi nước mắt lưng tròng nhìn bà.

"Về phần đứa nhỏ, con đừng quyết định vội vàng. Đó là con trai Tiểu Khải, mẹ cũng rất muốn có cháu trai. Người ngoài nói gì cứ kệ cho bọn họ nói, hôm nay nói thế này mai nói thế nọ cuộc sống của chúng ta sao có thể để người ngoài như bọn họ phán xét được, mẹ sẽ nghĩ biện pháp giúp con giải quyết chuyện này, con cũng đừng suy nghĩ quá nhiều."

Có thể cứu vớt được cuộc đời sắp xuống hố của mình, Hạ Phi ngoài đồng ý ra thì cũng vẫn chỉ có thể đồng ý.

Hắn cũng tạm gác ý định bỏ đứa bé này sang một bên, bây giờ Giang phu nhân nói gì hắn nghe cái đấy, giao toàn bộ vận mệnh của mình vào tay người "mẹ chồng" này.

Nếu như Giang thiếu tướng nhìn thấy cảnh vợ mình nói gì nghe nấy, răm rắp nghe theo chỉ đạo của mẹ mình, ngoan ngoãn đến không thể ngoan ngoãn hơn, nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Cứng rắn ban nãy đâu rồi hả?

Nhất định phải phá thai đâu rồi hả?

Mẹ nó thật muốn phát rồ!

Hạ Phi cảm thấy, nếu như Giang phu nhân vào sớm mấy phút, nói không chừng hắn đã chẳng cãi nhau với Giang thiếu tướng, Giang thiếu tướng cũng sẽ không tức giận bỏ đi như thế.

Vừa rồi đúng là hắn có hơi mất bình tĩnh, không cân nhắc đến tâm tình của người lần đầu được làm cha như y.

Ai… Chờ tối nay y về rồi xin lỗi vậy. Hạ Phi yên lặng nghĩ.

Thế nhưng hắn đợi tận hai ngày, Giang Thành Khải cũng không trở về.

Chẳng lẽ bị tức chết thật rồi?

Hạ Phi chột dạ nghĩ, mình hôm đó hình như cũng đâu có nói gì làm tổn thương đến trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ của Giang thiếu tướng đúng không… trừ chuyện muốn bỏ đứa bé ra.

Nhưng mà làm gì đến nỗi giận dỗi không thèm về nhà hả!

… Giang thiếu tướng à tâm hồn của anh thật sự là quá thiếu nữ quá yếu đuối rồi…

Hạ Phi cũng đi hỏi thử người trong nhà, điển hình là Giang Thành Điềm. Nhưng Giang Thành Điềm cũng rất hay lên Tinh bác, hiển nhiên đã đọc được tin tức kia, cho nên cứ nhìn thấy hắn là mặt nặng như đeo chì.

Trong suy nghĩ của Giang Thành Điềm, Hạ Phi không phải là người chị dâu mình mong muốn, nhưng vì anh cả thích, nên cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Thế nhưng chuyện này vừa xảy ra, độ hảo cảm của cậu ta với Hạ Phi lập tức rơi xuống mức âm. Cái tên trăng hoa này! Trước khi cưới dám cùng người khác làm bậy! Lại còn để lại hậu quả! Mặc dù mẹ nói người cùng Hạ Phi làm bậy thực ra chính là anh trai mình, con cũng là con của anh mình luôn, nhưng Giang Thành Điềm vẫn thấy rất khó chịu!Cực kỳ khó chịu!

Vì thế hai ngày nay mỗi lần nhìn thấy Hạ Phi, Giang Thành Điềm đều hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi

thẳng.

Mặc dù vậy, Hạ Phi vẫn rất được phụ nữ trong Giang gia yêu thích, cho dù là Giang phu nhân hay là Giang Thành Duyệt đều rất quan tâm đến hắn, không trách cứ hắn cũng không bắt hắn phải giải thích về cái bản thỏa thuận kỳ quái kia. Bọn họ sau sự việc kia lại càng thân thiết với Hạ Phi, đặc biệt là sau khi biết trong bụng hắn đang có một đứa bé.

Giang Thành Duyệt còn đỡ, chỉ thỉnh thoảng lại nhìn nhìn bụng hắn. Giang phu nhân mới khiến Hạ Phi kinh hãi, không chỉ mỗi ngày nhắc nhở hắn những điều cần lưu ý khi dưỡng thai, mà còn nghiên cứu một thực đơn riêng dành cho người mang thai, thậm chí nếu không phải Giang Thành Duyệt ngăn lại, bà còn muốn áp tai vào bụng hắn nghe thử đứa bé có đạp không.

Hạ Phi cực kỳ khổ bức!

Làm ơn đi, mới có một tháng thôi, đạp thế quái nào được!

Thực ra đối với những hành động của Giang phu nhân hắn cũng không cảm thấy khó chịu, có lẽ vì từ bé đã không có mẹ, lại biết Giang phu nhân là vì quan tâm đến mình nên mới làm như thế, trong lòng Hạ Phi cảm thấy rất ấm áp.

Cuộc sống với gia đình chồng coi như cũng thư thả, ngoài trừ Gianh Thành Khải mấy ngày không thấy mặt, Giang Thành Điềm thì mặt nặng như chì, hắn cũng không có gì phải bất mãn.

Hôm nay, kỳ nghỉ hằng tháng của Giang Thành Duyệt đã hết, phải quay lại trường học, Giang phu nhân vào cung điện hoàng tộc gặp Nữ hoàng, trong nhà chỉ còn lại mình hắn và Giang Thành Điềm được đặc cách cho nghỉ ở nhà.

Về phần vì sao lại được đặc cách cho ở nhà, tất cả mọi người hiểu.

Hạ Phi nghĩ thầm, rõ ràng là vì sợ chết mà… Là người ai mà chả sợ chết.

Trừ người hầu ra chỉ còn có hai người bọn họ, Hạ Phi vẫn cảm thấy rất bình thường, chỉ có Giang Thành Điềm mỗi lần nhìn thấy hắn đều bực dọc khó chịu, Điềm Điềm cảm thấy anh trai mình rõ ràng là một bông hoa nhài rực rỡ như thế lại phải cắm vào cái bãi phân trâu trăng hoa cấp F này, quả thật là bất công đến không dám nhìn thẳng!

Mặc dù Giang Thành Điềm cực lực cố gắng tránh mặt Hạ Phi, nhưng cho dù biệt thự Giang Gia có to nữa cũng chỉ có ba tầng, đi tới đi lui kiểu gì chả gặp, chẳng lẽ phải rúc trong phòng ngủ cả ngày? Giang Thành Điềm cũng muốn thế lắm, nhưng mà cái dạ dày lại không đồng ý.

Vừa vặn đụng mặt Hạ Phi trong bếp.

Lúc Hạ Phi xuống đến cửa bếp thì nhìn thấy Giang Thành Điềm đang ăn vụng bánh ngọt.

Giang Thành Điềm nghe tiếng động quay đầu lại, vừa nhìn thấy hắn đứng ở cửa bếp thì cả người đều không ổn. Điềm Điềm vội vàng nhét nốt nửa cái bánh ngọt vào miệng, sặc đến hai lần, suýt nữa nghẹn chết luôn, Hạ Phi đành phải đi rót cho cậu ta cốc nước.

Giang Thành Điềm cũng chẳng quan tâm chuyện mình đang chiến tranh lạnh với Hạ Phi, vội vàng cầm cốc nước tu ừng ực, may mắn thoát khỏi số phận chết thảm vì một cái bánh ngọt.

Uống hết nước xong, mặt Giang Thành Điềm lại tự động xụ xuống: "Cậu xuống đây làm gì?"

Hạ Phi tức đến muốn cười: "Sao tôi lại không được xuống đây?"

Giang Thành Điềm cả giận nói: "Cậu không thấy tôi đang ghét cậu à!"

"Thấy!" Hạ Phi tà ác cười, "Thế nên càng phải chạy đến trước mặt cậu, cho cậu tức chết luôn!"

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm chỉ vào Hạ Phi, lắp bắp: "Cậu cậu cậu cậu… cái đồ không biết xấu hổ!"

Hạ Phi mặt không cảm xúc: "Tôi không biết xấu hổ lúc nào?"

Giang Thành Điềm nói năng lung tung: "Cậu quan hệ bừa bãi! Cậu ngoại tình! Cậu cắm sừng anh tôi!"

Hạ Phi nói: "Cậu mắc bệnh đãng trí tuổi già hả, mẹ đã nói rồi còn gì! Người kia là anh cậu đấy!"

"Cũng chỉ là may mắn thôi, nếu như lúc đó anh tôi không xuất hiện, vậy chẳng phải cậu sẽ ngủ với người khác sao? Cậu đã như thế còn dám mặt dày gả vào nhà tôi!"

"Cậu nghĩ tôi muốn gả lắm à, lúc đó anh cậu còn đang là người chết đấy!"

"Vậy cái trong bụng…" Giang Thành Điềm không thể nói nổi hai chữ có thai ra khỏi miệng, "Cậu đã biết rồi tại sao không thẳng thắn ngay từ đầu? Cậu lừa dối anh tôi!"

"Tôi không định lừa dối anh cậu, lúc chưa biết người kia chính là Giang thiếu tướng tôi vốn muốn bỏ đứa bé này."

Giang Thành Điềm trợn mắt há hốc mồm: "Cậu muốn phá thai?!"

Cái này là phạm tội đấy, phải ngồi tù!

"Thế rốt cuộc cậu muốn tôi phải thế nào đây?" Hạ Phi khoanh tay nhìn Giang Thành Điềm, "Nói tóm lại là cậu cảm thấy tôi không xứng với Giang Thành Khải, đúng không?"

Giang Thành Điềm không trả lời, nhưng ánh mắt nhìn Hạ Phi đã thể hiện tất cả.

"Nói cho cậu biết, thực ra ngay từ đầu tôi cũng không định sống cùng với anh cậu đâu, sau hai năm nữa bọn tôi sẽ ly hôn."

"!!!" Giang Thành Điềm phun hết bánh ngọt ra ngoài.

Lời Hạ Phi nói là thật.

Lúc trước hắn chấp nhận cuộc hôn nhân này nhanh như thế, hoàn toàn là vì đối tượng kết hôn của hắn đã chết rồi, có cưới cũng không cần một người đàn ông xa lạ ở chung. Nhưng đùng một cái Giang Thành Khải lại đột nhiên "hồi sinh", mọi chuyện đảo lộn hết. Mặc dù hắn rất yêu quý Giang phu nhân, nhưng hắn cũng không thể vì mong muốn có được tình thương của mẹ mà bán thân. Cứ coi như sau này hắn có thể chấp nhận sống cùng Giang thiếu tướng cả đời, thì đấy cũng là chuyện tương lai, còn hiện tại thì tuyệt đối không.

Giang Thành Điềm bị lời hắn nói làm cho tức đến muốn hộc máu.

Cái gì gọi là ngay từ đầu cũng không định sống cùng? Đây là đang ghét bỏ anh trai mình sao???

Điềm Điềm mắc bệnh cuồng anh trai cảm thấy cực kỳ tức giận, nhưng lại không biết phản bác thế nào. Rõ ràng mình không muốn Hạ Phi lấy anh cả, nghe hắn nói thế phải vui vẻ mới đúng, tại sao nghĩ đến chuyện Hạ Phi không thích anh mình bản thân lại tức giận thế này?!

Giang Thành Điềm nghẹn họng, không muốn tiếp tục cãi nhau với hắn nữa, cầm lấy hai cái bánh ngọt co chân chạy mất, lúc chạy ngang qua còn va phải Hạ Phi.

Hạ Phi bị va một cái cả người lảo đảo tí thì ngã ngửa, thở hồng hộc gào theo: "Có gan thì đừng có mà ăn bánh tôi làm!"

Giang Thành Điềm cả người cứng đờ, quay phắt đầu lại nhét bánh vào miệng: "Tôi cứ ăn đấy! Cậu quản được tôi chắc!"

"…" Hạ Phi bị hành động ấu trĩ của cậu ta làm cho sợ ngây người, lập tức không cam lòng yếu thế mà gào

tiếp, “Ăn ăn ăn, cứ ăn nữa đi, ăn cho nghẹn chết luôn đi!”

Hắn vừa dứt lời, Giang Thành Điềm nghẹn thật.

Hạ Phi: “…”

Hắn không thể làm gì hơn là tiếp tục đi rót nước.

Nhưng lần này Giang Thành Điềm lại không nhận lấy cốc nước, mười giây sau sắc mặt cậu ta đột nhiên trắng bệch, vẻ mặt nhăn nhó, thống khổ ngã xuống đất, cả người đều co gập lại.

Hạ Phi sửng sốt, sau đó lập tức nhận ra vấn đề.

Cảnh tượng này quá quen thuộc, giống y như tình trạng trước khi chết của ba nạn nhân kia!

Giang Thành Điềm sắp bị giết, ngay trước mặt hắn.

Trong đầu Hạ Phi chỉ toàn là suy nghĩ này, đầu óc trống rỗng, chân tay lạnh lẽo.

Hắn chỉ mất tập trung một giây, lập tức trên ngực Giang Thành Điềm đã xuất hiện một vết máu cực dài, giống như bị chém một nhát, máu theo đó ồ ạt chảy ra. Giống như là… bị người ta dùng cấm thuật nguyền rủa.

…

Cấm thuật? Vu tộc?!

Trong đầu Hạ Phi đột nhiên xuất hiện hai từ này, bách khoa toàn thư cũng lập tức phát huy công dụng, tra toàn bộ tư liệu có thể tra về Vu tộc. Hạ Phi vội vàng đọc qua, nhanh chóng phát hiện ra vấn đề mấu chốt ——

Lúc Vu tộc dùng cấm thuật, phải nhờ vào tinh thần lực.

Lý thuyết là như thế, nhưng vấn đề là hắn phải làm sao để ngăn luồng tinh thần lực đang triển khai cấm thuật này?

Lúc Hạ Phi cảm thấy đã đi vào đường cùng, cục bông vẫn luôn ngồi xổm trên đầu hắn đột nhiên nhảy xuống người Giang Thành Điềm, bắt đầu tiến hành chữa trị. Lúc cả người cục bông tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, Hạ Phi đột nhiên nhìn thấy trước mắt xuất hiện vài đường khói màu đen đang tấn công khắp

nơi trên người Giang Thành Điềm, có chỗ đã chảy máu, có chỗ vẫn chưa.

Hắn lập tức phản ứng lại, có lẽ cái này chính là luồng tinh thần lực đang thi triển cấm thuật! Hạ Phi cũng chẳng kịp nghĩ xem tại sao bản thân lại đột nhiên nhìn thấy được tinh thần lực, vội vàng phóng thích toàn bộ tinh thần lực của bản thân.

Một luồng ánh sáng xanh lam phóng ra vọt thẳng đến chỗ Giang Thành Điềm.

Mấy luồng khói xám đen kia giống như không chịu nổi áp lực, chậm rãi tách ra.

Mà Giang Thành Điềm đột ngột bị cả hai luồng tinh thần lực đánh vào, phun ra một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này trên người Giang Thành Điềm đã bị chém bảy, tám vết thương, máu xanh chảy ra thấm ướt cả thảm trải sàn.

Hạ Phi cũng không có thời gian lo cho cậu ta, vội vàng gọi mấy người hầu kêu cấp cứu, sau đó lập tức đuổi theo luồng tinh thần lực đang chạy trốn kia.

Luồng tinh thần lực kia vẫn chưa tán đi hẳn, lần này hắn nhất định phải lôi được tên hung thủ này bí ẩn đằng sau ra ngoài ánh sáng!

48. Chương 48: Hung Thủ

Dưới tình thế cấp bách, Hạ Phi chỉ có thể chạy bộ đuổi theo.

May là cục bông chưa trưởng thành nên không thể rời khỏi người hắn, lúc hắn chạy ra ngoài cũng vẫy vẫy hai cánh ngắn ngủn vội vàng lao theo. Vậy nên Hạ Phi bắt đầu vòng tuần hoàn vô hạn như thế này, hắn chạy mệt thì cục bông bổ sung tinh thần lực, lại chạy, lại mệt, lại bổ sung, cứ thế liên tục liên tục, cuối cùng may mà vẫn kiên trì chạy theo được luồng tinh thần lực kia.

Nhưng đến lúc hắn chạy đến cổng học viện quân sự, Hạ Phi lại sợ ngây người.

Sao lại thế này… Sao luồng tinh thần lực kia lại chạy đến đây?

Chẳng lẽ hung thủ là giảng viên hay học viên trong trường?!

Cái suy đoán này khiến Hạ Phi cả người đều không khỏe nổi.

Thế nhưng vấn đề làm cho hắn càng không khỏe hơn là, hắn quên không mang theo giấy thông hành của Giang thiếu tướng rồi, không vào trường được!

Lẽ nào phải trơ mắt nhìn hung thủ chạy thoát ngay trước mắt? Không được! Hạ Phi điên cuồng lắc đầu, sau đó linh quang chợt lóe, lỗ chó! Thế mà lại quên mất cái lỗ chó trước đây Lâm Tiêu Tiêu dẫn hắn chui ra ngoài! Hạ Phi sướng đến phát rồ, chỉ hận không thể lập tức xông vào ký túc ôm Lâm Tiêu Tiêu gặm hai cái, sau đó đột nhiên nhớ ra đại sự, vội vàng quay đầu chạy đến chỗ lỗ chó.

Hai đồng chí cảnh vệ ở cổng học viện kinh hãi nhìn một thiếu niên mặt mũi xuất chúng như lên cơn dại nhảy loạn trước cổng trường, sau đó đột nhiên nghiêm mặt, rồi lại đột nhiên vui vẻ phấn chấn chạy đi.

Hạ Phi nhanh chóng tìm được lỗ chó, nhân lúc luồng tinh thần lực kia vẫn chưa biến mất vội vàng chui qua, cả người dính đầy bùn đất.

Hạ Phi lần theo luồng tinh thần lực kia chạy thẳng đến phòng y tế, sau đó hắn chạy chậm dần, rồi đột nhiên dừng khựng lại.

Hắn phát hiện ra vấn đề bất hợp lý ở chỗ nào rồi.

Cơ thể này của hắn thể lực cực kỳ kém, tốc độ chạy của hắn chắc chắn là chậm y như rùa, thế nhưng cái tốc độ rùa bò đấy của hắn lại vẫn đuổi theo kịp luồng tinh thần lực này, tức là tốc độ chạy trốn của luồng tinh thần lực cũng chậm chẳng khác gì hắn.

Mà theo lý thuyết, tốc độ di chuyển của tinh thần lực trên cơ bản là siêu nhanh, chỉ thua mỗi vận tốc ánh sáng.

Luồng tinh thần lực này mỗi lần hắn dừng lại lấy sức cũng dừng một lúc, lúc hắn chạy tiếp thì nó cũng chạy đi, đây hoàn toàn không phải do tinh thần lực hắn mạnh đến mức có thể kiểm soát được nó, mà giống như là… nó cố tình dụ hắn đi theo!

Hạ Phi cả người tê dại.

Biết rõ đây là bẫy rồi, chẳng lẽ lại cứ thế tự chui đầu vào lưới? Nhưng mà hung thủ rõ ràng ở ngay đây thôi, bảo hắn rời đi, hắn không làm được.

Đến cùng là nên làm gì bây giờ?!

Hạ Phi buồn bực vò đầu, nhớ tới một người.

Giang thiếu tướng!

Nếu gọi bảo Giang thiếu tướng phái người đến đây, hung thủ chắc chắn sẽ không thể làm gì mình.

Hạ Phi lập tức dùng thiết bị di động gọi vào số Giang Thành Khải. Nhưng chuông đổ mãi cho đến tận khi hòm thư tự động bật, Giang thiếu tướng vẫn không bắt máy.

Hắn nghiến răng nhìn chằm chằm cổ tay mình, con mẹ nó, chẳng lẽ y vẫn còn giận hắn nên không chịu nghe máy?

Nhưng bây giờ là tình huống đặc thù mà!!!

Hạ Phi tức đến phát điên lên. Ngoài số liên lạc của Giang thiếu tướng hắn chẳng có số của ai nữa cả, số của những người khác trong Giang gia một người cũng không có, những người hắn có thể nghĩ đến được lại không có cách nào liên lạc. Cũng không thể đi tìm giảng viên, bọn họ chắc chắn sẽ không tin lời hắn. Càng không thể túm Lâm Tiêu Tiêu theo, gọi cậu ta đi cùng chỉ có chết chùm!

Cuối cùng, không tìm được ai cùng tiến hành sự nghiệp vây bắt hung thủ, Hạ Phi đành hít sâu một hơi, tự mình chậm rãi đi theo luồng tinh thần lực.

Càng đi sâu vào trong, sợ hãi trong lòng hắn càng dâng lên.

Cái phương hướng này rõ ràng là…

Lúc đứng trước cánh cửa sắt lãnh lẽo quen thuộc, nghi ngờ trong lòng hắn rốt cuộc được khẳng định.

Đây rõ ràng là căn phòng mà Natalie hay dẫn hắn đến khám thai.

Lẽ nào hung thủ là Natalie?… Không đúng, Natalie rõ ràng đã chết rồi, vậy chẳng lẽ lại là cấp trên của Natalie? Hay là một người nào khác trong tổ chức bí mật kia?

Hắn còn đang suy nghĩ vẩn vơ, cửa sắt đã tự động mở ra.

Hạ Phi cả kinh, lùi về sau hai bước.

Từ trong khe cửa chậm rãi tràn ra một làn khói xám dày đặc.

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó sao lại chuyển sang tình tiết phim kinh dị thế này?

Khóe miệng hắn giật giật điên cuồng, vượt qua khói xám đi vào phòng.

Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một ông chú bụng bia đầu hói mặc áo blouse trắng, nhưng dáng người mảnh khảnh trong làn khói xám lượn lờ lại phủ định toàn bộ suy đoán của hắn. Người kia đang ngồi xổm trên đất viết viết vẽ vẽ, nghe tiếng bước chân của hắn tới gần mới quay đầu lại, lộ ra một gương mặt quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

Gương mặt quen thuộc, khí chất xa lạ.

Hắn kinh hãi nhìn Nana đang mặc đồng phục học viện quân sự ngồi trước mặt mình, vẫn là gương mặt thanh tú kia, nhưng trên gương mặt đó lại là vẻ âm trầm hung ác khiến người ta sợ hãi.

"Nana?… Sao, sao lại là cậu?" Hạ Phi run giọng hỏi.

Hung thủ cho dù không phải một đại boss hung thần ác sát trí tuệ siêu việt, thì ít ra cũng phải là một nhân vật có tầm quan trọng tương đối chứ hả? Sao tự dưng em gái qua đường mới xuất hiện được có một chương lại thăng cấp lên thẳng boss ngầm thế này? Độc giả sẽ khóc đó QAQ!

"Tại sao không thể là tôi?" Trên gương mặt xám đen của Nana lộ ra một nụ cười quái dị, khóe miệng chậm rãi tách ra giống như sắp rách đến tận mang tai, Hạ Phi cả người phát lạnh.

"… Vì thế này không phù hợp với xu hướng biên kịch hiện hành!" Hạ Phi im lặng nửa ngày, đột nhiên hô lên một câu như thế.

"???" Nana hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì.

Hắn giả vờ vô tình đến sát chỗ Nana đang đứng, nhìn hình vẽ kỳ quái dưới chân cô ta, hiếu kỳ nói: "Đây là cái gì?"

"Là vu trận." Nana đáp rất nhanh.

Hạ Phi nhanh chóng hỏi thăm bách khoa toàn thư trong đầu.

Tên: Vu trận

Phân loại: Truyền tống trận, Vu độc trận, Dời hồn trận, v.v….

Trong lòng hắn điên cuồng chửi mẹ nó sao lại bay sang tình tiết như tiểu thuyết tu chân thế này, bề ngoài vẫn rất bình tĩnh hỏi tiếp: "Đây là loại trận gì? Truyền tống trận? Hay là dời hồn trận?"

Na na kinh ngạc nhìn hắn, giống như không hiểu được vì sao hắn lại biết nhiều như thế, nhưng vẫn trả lời: "Xá trận."

Trong đầu hắn lại auto chạy ra một hàng thông tin.

Tên: Xá trận

Công năng: Hấp thu toàn bộ các loại năng lượng của người bị thiết trận, bao gồm cả thể lực, tinh thần lực, pháp lực…

Lúc bọn họ nói chuyện, khói xám cũng chậm rãi tản ra, Hạ Phi có thể nhìn thấy lờ mờ trận pháp trên đất, là một đống hình kỳ quái khó hiểu dùng mực đỏ vẽ xuống. Đáng chú ý là ở chính giữa trận pháp đặt ba bình thủy tinh trong suốt, trong mỗi bình còn mơ hồ nhìn thấy một luồng sáng xanh nhàn nhạt đang quanh quẩn.

Ngay lúc này, giọng nói nhẹ nhàng của Nana lại vang lên.

"Trận pháp này, chuyên dùng để hấp thu tinh thần lực."

Hạ Phi sắc mặt đại biến, xoay người co chân chạy.

Thể chất cấp F của hắn hoàn toàn không so được với học viên chính thống của học viện quân sự như Nana, mới chạy hai bước đã bị tóm ngược về.

Tâm trạng hoảng loạn cực độ, hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Nana.

Nana biến sắc, đầu đột nhiên ong ong đau đớn, đại não bị tinh thần lực của Hạ Phi đánh thẳng vào. Cô ta cắn răng ngăn lại cảm giác choáng váng trong đầu, dùng sức vung tay, hất văng hắn ra ngoài.

Hạ Phi cứ thế bị Nana dùng một tay hất văng ra, nặng nề ngã lên một đống máy móc trong góc phòng, đầu óc mơ hồ, mất đi ý thức.

49. Chương 49: Hạ Phi Mất Tích

"Vẫn không có tin tức gì sao?"

Giang thiếu tướng vẻ mặt tiều tụy bước vào nhà, Giang phu nhân lập tức chạy đến hỏi y.

Giang Thành Khải mím môi, chậm rãi lắc đầu.

Đã một tuần, đúng tròn bảy ngày kể từ hôm Giang Thành Điềm bị tấn công, Hạ Phi chạy theo luồng tinh thần lực kia ra ngoài xong thì không trở lại nữa. Hắn đã mất tích được bảy ngày.

Trong bảy ngày này Giang gia huy động toàn bộ nhân lực có thể để tìm kiếm tung tích của Hạ Phi, nhưng lại không thu được kết quả nào.

Bảy ngày này đủ để Giang gia đè tin tức mang thai xuống, cũng đổi chiều dư luận sang hướng có lợi cho Hạ Phi. Nhưng người còn chưa tìm thấy, làm những việc này thì được cái gì?

Giang Thành Khải ngồi trên ghế sô pha, tàn nhẫn trừng thiết bị di động trên cổ tay mình, chỉ hận không thể dùng ánh mắt khoét ra một cái lỗ trên đó. Hôm đó Hạ Phi gọi cho y rất nhiều lần, nhưng y lại đi họp nên tắt máy, lúc sau gọi lại cũng chỉ còn âm thanh điện tử thông báo ngoài vùng phủ sóng.

Y lúc đó tại sao lại tắt máy! Tại sao lại đi họp! Nói không chừng cuộc điện thoại đó là Hạ Phi gọi để cầu cứu y, nhưng lại cứ thế bị một cái hội nghị không cần thiết cản trở!

Giang Thành Khải hận đến nghiến răng, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, y có tức giận hơn nữa cũng không thay đổi được.

"Điềm Điềm thế nào rồi ạ?" Y lo lắng cho Hạ Phi, nhưng tình hình của Giang Thành Điềm cũng cần theo dõi.

"Điềm Điềm tương đối ổn rồi, cũng toàn vết thương phần mềm thôi, nghỉ ngơi hai ngày nữa là không sao, chỉ là vì mất máu hơi nhiều nên vẫn còn yếu…" Giang phu nhân nhẹ giọng nói.

Nói đến việc này bà cũng rất khó hiểu, vết thương trên người Giang Thành Điềm so với những nạn nhân bị sát hại trước thì rất ít, cả người chỉ có khoảng bảy, tám vết, so với lúc huấn luyện bị thương cũng chẳng khác mấy, nhưng trên sàn nhà lại chảy lênh láng máu xanh. Giang phu nhân lúc mới nhìn thấy đống máu bị dọa cho suýt ngất, tưởng con trai mình sắp chết rồi, lúc bác sĩ nói cũng không có gì nghiêm trọng mới bình ổn lại được tâm tình.

Vấn đề là rõ ràng máu chảy nhiều như thế, sao vết thương lại hoàn toàn không nghiêm trọng?

Giang phu nhân nghi hoặc, cũng hỏi con trai lớn vấn đề này.

Giang Thành Khải suy nghĩ một chút, cẩn thận nói: "Con nghĩ là Hạ Phi giúp nó trị liệu."

"Phi Phi có thuốc xịt?" Giang phu nhân giật mình, lại chậm rãi lắc đầu, "Không đúng, bác sĩ nói trên người Điềm Điềm không có dấu hiệu sử dụng thuốc."

Hơn nữa loại thuốc trị thương này cũng rất hiếm, trừ khi trong thời kỳ xảy ra chiến tranh quân bộ mới cho sản xuất trên diện rộng. Trong Giang gia cũng chỉ có vài bình cất trong kho, ngoài bình Giang thiếu tướng đưa cho Hạ Phi lần trước ra thì cũng không ai dùng đến nữa.

"Có thể là bàn linh của Hạ Phi, Lam Hồ điểu giúp Điềm Điềm trị liệu," Giang Thành Khải nhìn ánh mắt khiếp sợ của mẹ mình, thấp giọng nói, "Xin lỗi mẹ, lúc trước con vẫn giấu mẹ chuyện này, thực ra Hạ Phi là partner, con đã biết từ đầu rồi."

Giang phu nhân khó hiểu: "Nhưng rõ ràng gen trong kho tư liệu…"

Giang Thành Khải nói: "Trước đây Hạ Phi vẫn hay uống một loại thuốc ức chế, con cũng không biết thuốc đó là từ đâu ra, ai cho em ấy, nhưng loại thuốc đó có tác dụng che dấu thông tin partner, làm cho kho gen xác định sai em ấy là worker."

"Thì ra là thế," Giang phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, "Vậy thuốc đó có gây tác dụng phụ đến cơ thể thằng bé không?"

Giang Thành Khải hết sức ngạc nhiên đối với phản ứng Giang phu nhân, "Mẹ, mẹ không muốn hỏi những chuyện khác sao?"

"Hỏi cái gì nữa?" Giang phu nhân lườm y, "Chẳng lẽ chỉ vì chuyện vớ vẩn này mà bắt hai đứa ly hôn à? Chuyện thỏa thuận với tổ chức kia mẹ còn chẳng quan tâm, chuyện này thì để ý làm gì."

Giang Thành Khải khóe miệng giật giật: "Tư tưởng của mẹ thoáng thật đấy."

Giang phu nhân giống như thiếu nữ mới lớn nũng nịu cười một cái.

Giang Thành Khải da đầu run lên: "Mẹ à, từng này tuổi rồi đừng có cười nũng nịu kiểu đấy nữa, con trai mẹ không chịu nổi đâu."

Giang phu nhân: "…"

Giang Thành Khải vội ho một tiếng, trả lời câu hỏi ban nãy của bà: "Con cũng không biết thuốc ức chế kia có tác dụng phụ nào không, nhưng mà em ấy vẫn có thai bình thường, con nghĩ chắc là không có vấn đề gì."

"Trừ chuyện mang thai còn có rất nhiều vấn đề khác!" Giang phu nhân cũng là partner, thể chất đặc thù của partner bà hiểu rất rõ, "Thể chất của thằng bé yếu như thế, có phải là vì cái thuốc này không? Mặc dù y học bây giờ cũng có nhiều biện pháp khắc phục vấn đề thể chất, nhưng nhìn cách Hạ gia đối xử với Phi Phi cũng đủ biết bọn họ chắc chắn chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đưa thằng bé đi khám."

Hơn nữa gia đình bình thường cũng chả bao giờ nghĩ đến chuyện con mình thể chất kém là vì ăn phải đồ

linh tinh.

Giang phu nhân chỉ nói vài câu đã làm cho Giang Thành Khải được khai thông đầu óc, y gật đầu: “Mẹ nói đúng, chờ tìm được Hạ Phi, con sẽ đưa em ấy đi kiểm tra tổng quát xem thế nào.”

Vừa nói xong, lại nhớ ra hiện thực tàn khốc là Hạ Phi đã mất tích được một tuần rồi, bọn họ cũng chẳng có tâm tình mà nói chuyện tiếp nữa.

Trong lúc đó, ở một phòng thí nghiệm bí mật ——

Hạ Phi bị ngâm trong một khoang nuôi dưỡng. Khoang nuôi dưỡng dài khoảng hai mét, rộng một mét, bên trong chứa đầy dịch dinh dưỡng. Hắn khó khăn mở mắt ra, thông qua dịch dinh dưỡng nhìn ra bên ngoài lớp kính.

Đội ơn hệ Thôn Nha Tinh nghìn lần!

May mà ở đây các chủng tộc bản thể đều phát triển từ thực vật, hắn có một nửa huyết thống Anh Phù tộc, là thực vật thủy sinh, có thể hô hấp được trong nước, cơ thể cũng sẽ tự hấp thụ dịch dinh dưỡng để duy trì sự sống. Nếu như là thân thể của loài người mà ngâm thế này, đảm bảo chết ngạt lâu rồi.

Hạ Phi cảm thấy cực kỳ bi kịch, đã một tuần rồi, cứ ngâm thế này tiếp không biết trên người có mọc mầm luôn không.

Đúng vậy đấy, một tuần rồi, hắn bị Nana ngâm thế này những một tuần rồi!

Hôm đó ở trong trường hắn bị Nana hất văng ra ngã bất tỉnh, đến khi tỉnh lại một cái đã kinh hãi phát hiện bản thân bị lột trần như nhộng, bị một em gái “yếu đuối” bế ngang lên đặt vào khoang nuôi dưỡng.

Hạ Phi khi đó muốn giãy dụa, nhưng lúc trước sử dụng quá nhiều tinh thần lực, sau đó lại sử dụng một lượng lớn tinh thần lực để công kích Nana, cả người đều tê liệt, hoa mắt chóng mặt, chẳng còn sức đâu mà giãy. Thế nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị đặt vào khoang nuôi dưỡng, nắp bị đậy lại, cả người từ từ chìm trong dịch dinh dưỡng.

Mẹ nó cái cảm giác đó thật sự là sợ muốn tè ra quần luôn rồi!

Lúc đầu hắn còn tưởng Nana định dìm chết hắn luôn!

Sau đó lại kinh ngạc phát hiện ra bản thân thở được dưới nước.

Thứ hắn bị ngâm vào là dịch dinh dưỡng, cho nên bảy ngày qua hắn đều không ăn cơm. Mặc dù không

chết đói, nhưng cả người chẳng có chút sức lực nào, làm sao đập vỡ cái khoang nuôi dưỡng này mà trốn ra được… Thực ra hắn có khỏe mạnh dồi dào thì cũng chẳng đập vỡ nổi chứ đừng nói là bây giờ.

#Nỗi-bi-kịch-của-thể-chất-cấp-F-ai-có-thể-hiểu-thấu#

"Mắt cậu giật giật liên tục là đang nằm mơ hả? Nghe nói lúc nhân loại nằm mơ mắt sẽ giật, giật càng nhiều thì giấc mơ càng kinh khủng." Nana chẳng biết đã đứng bên cạnh khoang nuôi dưỡng từ lúc nào.

Hạ Phi mở to mắt, giận dữ trừng cô ta.

Mẹ nó cô không biết mở mắt dưới nước rất mệt mỏi à! Xót chết đi được!

Còn nữa ai bảo mắt giật là đang nằm mơ, mắt giật nhiều cũng rất có thể là đang chửi cô đấy biết không! Có chút tự giác đi đồ khốn!

"Ồ, thì ra cậu không ngủ." Nana giọng nói đều đều vẻ mặt lạnh lẽo, hắn vừa nhìn đã thấy cực kỳ không khỏe.

Hạ Phi đột nhiên nhớ đến Natalie.

Natalie cũng giống hệt thế này, vẻ mặt lạnh lẽo nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào đến đáng sợ. Nếu như cô ta đi lồng tiếng kịch truyền thanh, đảm bảo sẽ được tất cả trạch nam sùng bái như thánh nữ.

Đáng tiếc là chết mất rồi.

Mặc dù hắn không thích Natalie, nhưng vẫn dành ba phút mặc niệm cho cái chết bi thảm của cô gái này.

Nana thấy Hạ Phi cứ đần mặt nhìn mình, cũng chẳng quan tâm đến hắn nữa, chuyên tâm làm việc của bản thân.

Mặc niệm ba phút xong, Hạ Phi phục hồi tinh thần lại.

Vừa nhìn xuống đã thấy Nana đang vẽ hình gì đó lên mặt kính đúng thẳng vị trí hạ thân của mình, hắn sợ đến phát điên vội vàng lấy tay che chỗ nhạy cảm của mình lại.

"Con mẹ n —— ục ục ục——" Hạ Phi vừa mở miệng định gào lên đã nuốt phải một đống dịch dinh dưỡng.

Đệt đệt đệt đệt!

Cái thứ này mùi vị cmn kinh quá đi mất!

Hắn bị sặc đến hai mắt đỏ bừng, ánh mắt nhìn về phía Nana cũng vì thế mà trở nên cực kỳ đáng thương.

Nana dừng tay, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Mmmm!!!!" Hạ Phi dùng ánh mắt hỏi cô ta muốn làm gì, nhưng đáng tiếc Nana không có thần giao cách cảm, chẳng hiểu hắn kêu loạn cái gì. Hắn kêu "mmm" ầm ĩ năm sáu phút, cô ta mới thở dài một tiếng.

"…" Mẹ nó cô đừng có thở dài, tôi vẫn còn muốn sống tiếp mà!

Nana nhíu mày: "Cậu phiền quá đấy, được rồi, cũng sắp đến giờ thay dịch dinh dưỡng trong khoang, cho cậu nói hai câu."

Nói xong cô ta đưa tay ấn nút.

Dịch dinh dưỡng trong khoang thông qua ống dẫn chậm rãi xả ra ngoài.

Nước đột nhiên bị rút đi khiến người hắn lạnh run lên, ho khan hai tiếng sau đó gào lên: "Con mẹ nó cô muốn làm gì với chym của tôi?"

Na na: "…"

Nếu như hắn không nhìn lầm, mắt Nana hình như đang trợn ngược.

Cô ta cũng biết trợn mắt hả?

Hạ Phi còn đang băn khoăn vấn đề này, động tác tiếp theo của Nana đã khiến hắn không còn có thời gian đâu mà nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa.

"Từ từ từ từ! Khoan đã!" Hạ Phi vỗ mạnh lên tấm kính "Đừng có cho dịch dinh dưỡng vào vội, tôi còn chưa nói xong mà!"

Nana thả tay khỏi nút bấm, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

"Cô đem tôi lột sạch ngâm ở đây để làm gì?"

"Lột sạch rồi cậu không dám bỏ chạy."

"…" Hạ Phi sửng sốt sau đó lại tiếp tục rít gào, "Cái đệch thế thì cũng cần gì phải ngâm trong nước hả! Tôi cmn cả người sắp trương phềnh lên rồi!"

"Cậu là Anh Phù tộc, không trương được." Nana bình tĩnh đáp, "Hơn nữa ngày nào cũng phải cho cậu ăn rất phiền, cứ ngâm thẳng vào dịch dinh dưỡng luôn cho nhanh."

"…" Hạ Phi trầm mặc.

Đệch! Hóa ra ngâm thế này là vì cô ta lười.

…Mẹ nó vì lười mà không cho người ta ăn có còn nhân tính không hả! Hắn là đàn ông đang mang thai đấy!

Hạ Phi lúc này mới nhớ ra trong bụng hắn còn một đứa bé, nếu bây giờ Nana giết hắn chẳng phải là một phát đi hai mạng luôn à? Nghĩ như thế, hắn nhịn không được sờ sờ bụng mình.

Na na đột nhiên nói với hắn: "Yên tâm đi, con cậu không có vấn đề gì."

Hạ Phi: "!!!"

Hạ Phi kinh hãi: "Sao cô lại biết?!"

Nana hỏi ngược lại: "Vì sao tôi lại không biết?"

Hạ Phi nhìn quanh phòng thí nghiệm. Những ngày qua hắn chưa từng thấy Nana động đến những máy móc kia, càng đừng nói là dùng để khám thai cho hắn. Tình trạng thai kỳ của hắn cũng chỉ có Natalie biết rõ…

Khoan đã.

Một ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu Hạ Phi.

Hắn buột miệng: "Đừng bảo là trước kia cô đoạt xá Natalie, bây giờ lại chiếm thân thể cô bé này nhé?"

Nana kinh ngạc nhìn hắn. Hạ Phi nghĩ cô ta muốn phủ định, nhưng ngược lại cô ta lại gật đầu, trong giọng nói còn mang theo chút tán thưởng: "Không nghĩ đến cậu lại thông minh như thế."

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó, chuyện quái dị thế mà là thật QAQ!!!

Hạ Phi méo miệng nhìn Nana, “Đừng bảo cô là người U Linh tộc đấy nhé?”

Giang thiếu tướng từng nói qua, chỉ U Linh tộc mới có năng lực đoạt xá… Nhưng Nana lại biết dùng cả vu thuật, chẳng lẽ lại là người Vu tộc?

Nana trực tiếp nói thẳng: “Tôi là U Linh tộc, nhưng mẹ tôi sinh ra tôi lúc đang đoạt xá một người Vu tộc.”

Hạ Phi: “… Hóa ra cô là con lai à?”

Na na: “…”

Hạ Phi: “Ha ha.”

Cái thế giới này thật cmn quá loạn!

Hạ Phi đột nhiên phát hiện thế giới của người ngoài hành tinh so với tưởng tượng của hắn còn muốn phát rồ hơn!

U Linh tộc chiếm xác của Vu tộc rồi sinh con, thế là thành con lai?

Thật ra hắn chỉ nói bậy thế thôi, nhưng mà vẻ mặt của Nana thật sự là quá đặc sắc rồi.

Vì thế Hạ Phi nhịn không được lại ha ha vài cái.

Nana khinh bỉ lườm hắn, sau đó ấn mạnh nút bấm.

Hạ Phi không kịp chuẩn bị dịch dinh dưỡng đã tràn vào, không mở miệng được nữa, chỉ có thể bi phẫn nhìn cục bông đang ngồi xổm trên cái bàn bên cạnh.

Từ sau khi hắn tỉnh lại cục bông vẫn ngồi xổm ở đó, cái gì cũng không làm, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Sống chết không rời! Anh em tốt!

Hạ Phi cảm động đến sắp khóc.

Nếu cục bông mà lớn hơn chút nữa, có thể mổ nứt cái tấm kính này thì tốt rồi…

Cũng may chỉ có partner và một vài captain mới nhìn thấy bàn linh, nếu không để cho Nana, nói đúng hơn là Natalie phát hiện ra nó, không biết sẽ còn xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Hạ Phi không nói được nữa, Nana cũng bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Không biết cô ta vẽ cái quỷ gì trên mặt kính, kéo dài từ hạ thân của hắn lên tận ngực, từng đường ngoằn nghèo đỏ như máu, vừa nhìn đã thấy kinh. Hạ Phi ngoài trơ mắt nhìn cô ta vẽ cũng chẳng thể làm gì được nữa, lúc đầu bị em gái này lột sạch còn ngại ngùng, bây giờ dây thần kinh xấu hổ cũng tê luôn rồi, ngoài lấy tay che JJ ra chỗ khác cũng mặc kệ luôn.

Nana vẽ xong trận pháp, lấy một bình thủy tinh đặt lên trên khoang nuôi dưỡng.

Hạ Phi kinh hãi, cả người đều không ổn.

Đệt, cái bình này, giống y hệt ba cái dùng để chứa tinh thần lực của ba nạn nhân kia!

Lúc đó Hạ Phi không tận mắt nhìn thấy quá trình, không biết Nana dùng cách gì để hấp thu ba luồng tinh thần lực kia, nhưng hắn cảm nhận được trong phòng có thêm ba luồng tinh thần lực xa lạ, sau đó từ từ dung hợp với tinh thần lực của Nana, bị ăn sống.

Bây giờ cô ta đặt cái bình này lên đây…Chẳng lẽ sáu ngày qua là thời gian chuẩn bị, bây giờ cô ta chính thức muốn lấy cái mạng chó này của hắn?!

Tình tiết đừng có máu chó thế này chứ… Hạ Phi sợ đến phát run.

Giang thiếu tướng ngu xuẩn sao anh vẫn chưa đến hả QAQ! Vợ anh… Không phải, con anh sắp bị con mụ điên này xử tử rồi!

Na na nhìn vẻ mặt Hạ Phi bị dọa cho phát hãi, bật cười thành tiếng: “Yên tâm đi, tôi sẽ không giết cậu.”

Hạ Phi sửng sốt: “… Vì sao?”

“Đứa bé trong bụng cậu có gen ưu tú như thế, sao tôi nỡ giết chết nó đây, cậu nói có đúng không?”

Hạ Phi phát huy trí tưởng tượng: “Đừng bảo cô định đem con tôi nuôi lớn sau đó đoạt xá nó đấy nhé?”

Nana vui vẻ khen ngợi hắn: “Thật thông minh.”

Hạ Phi: “…”

Con mẹ nó Giang thiếu tướng vì sao anh còn chưa tới nữa! Con anh sắp bị con mụ điên này ăn tươi luôn rồi QAQ!

Hạ Phi lại hỏi: "Vậy bây giờ cô định làm gì tôi?"

Nana ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn. Không trả lời.

Hạ Phi phát điên: "Chẳng lẽ cô định đoạt xá cả tôi luôn?!"

Nana nói: "Không đâu."

Hạ Phi thở phào nhẹ nhõm.

Nana lại nói tiếp: "Partner có thể sinh con."

Hạ Phi: "!!!"

Đệch đệch đệch đệch! Không phải là thứ hắn đang nghĩ đến đúng không!

Hắn không muốn sinh con cho một người phụ nữ aaaaaaaaa!

Hạ Phi sắp hỏng mất: "Chị gái! Bác gái! Tổ tông! Lão phật gia! Xin cô đấy, tha cho tôi đi, tôi còn chưa thành niên đâu!"

Nana dùng ánh mắt như nhìn thằng ngu nhìn hắn: "Đừng có đùa, mặc dù tính theo lịch của hệ Ngân Hà thì là mười tám, nhưng cậu cũng sống được mấy trăm năm rồi. Chẳng lẽ cậu nghĩ bản thân có một phần huyết thống nhân loại thì thật sự mới có mười tám tuổi hả."

Hắn có nghĩ thế đâu!

Hạ Phi cực kỳ kích động, hắn sống hai mươi năm rồi!

Nếu tính theo cái thế giới này rõ ràng vẫn là trẻ sơ sinh đấy! Đến trẻ sơ sinh mà cô cũng không tha hả đồ khốn!

Nhưng nội tâm phong phú của hắn Nana hoàn toàn không đọc được, cô ta nói xong thì đưa tay mở lỗ thông đường dẫn trên khoang nuôi dưỡng, gấp chết người!

Hạ Phi chỉ sợ Nana nói được là làm được, nhân lúc không người thịt hắn luôn, mặc dù theo phương diện của người Trái đất mà nói thì vẫn là hắn được lợi, cô ta cũng chẳng có thai được, nhưng vừa nghĩ đến trong người cô ta là một con ma chuyên đi hút tinh khí của người ngoài hành tinh, hắn lại nhịn không được run rẩy. Nếu cô ta xông đến thật, hắn nhất định sẽ liệt dương cả đời mất!

Lúc Nana thông qua đường dẫn thò tay vào trong khoang, Hạ Phi chỉ sợ cô ta sẽ tuốt JJ của hắn một phát.

Nhưng thực ra không có.

Chuyện Na na làm càng đáng sợ hơn, cô ta đem thứ gì đó phát sáng nhỏ hơn ngón tay út bỏ vào người hắn.

Hạ Phi căng mắt nhìn, chỉ thấy cái thứ nhỏ nhỏ phát sáng kia đang ngọ nguậy, còn chưa nhìn kỹ xem nó là cái gì, trên bụng đột nhiên tê dại, con sâu kia chui thẳng vào trong bụng hắn.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi bị dọa cho hôn mê luôn rồi.

Cục bông ngồi xổm bên cạnh sốt ruột "Chíp!" "Chíp!" vài tiếng, nhưng lại chẳng ai nghe thấy nó. Cục bông cũng không cảm thấy trên người Hạ Phi có chỗ nào bất thường, chỉ đành vỗ vỗ hai cánh ngắn ngủn bay đến đậu lên mặt kính của khoang nuôi dưỡng, cúi đầu mổ một cái thật mạnh.

Đáng tiếc mỏ quá nhỏ, chẳng có tác dụng gì.

Nana giống như cảm giác được gì đó, nhíu mày rút tay ra, nhìn quanh phòng một vòng.

Không có ai.

Cô ta cúi xuống, đóng nắp đường dẫn lại, lấy khăn lau khô tay.

Lại một đêm nữa trôi qua.

Hạ Phi tỉnh, phát hiện bản thân vẫn đang ngâm trong khoang nuôi dưỡng, thì ra cảnh tượng được Giang thiếu tướng đến cứu ban nãy chỉ là nằm mơ.

Hắn thở dài một tiếng, đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Ngày hôm qua… Nana… Sâu…

Hạ Phi hoảng hốt sờ sờ bụng.

Mặc dù ngâm trong dịch dinh dưỡng nhưng hắn cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh, bị dọa ngất luôn, chẳng kịp phản ứng. Nhưng bây giờ đã qua một đêm rồi, cho dù có muốn phản ứng cũng đã không kịp rồi.

Hắn dùng bách khoa toàn thư kiểm tra thử, cơ thể của hắn thế mà lại không có vấn đề gì, chỉ hơi suy yếu, đứa bé cũng rất khỏe mạnh.

Vậy thứ quái dị hôm qua đến cùng là cái gì?

Hạ Phi còn đang mải nghĩ ngợi, Nana đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

Hắn giật mình theo bản năng lùi ra sau, đầu lại đập phải vách khoang nuôi dưỡng, cũng may đang ngâm trong nước, không đập mạnh lắm.

Nana mặc kệ hành động ngu xuẩn của hắn, lạnh nhạt nói: "Chuẩn bị xong rồi, hôm nay chúng ta chuẩn bị đi ra ngoại hệ."

Hạ Phi cả kinh, quên luôn cả chuyện con sâu: "Đi đâu?"

"Hệ Linh Lượng, nơi mẹ tôi sống."

Tên: Hệ Linh Lượng

Thuộc tính: Một trong chín hệ, là nơi ở của người chết

Các chủng tộc phổ biến: Huyết tộc, Khô lâu tộc, U Linh tộc, v.v…

Bách khoa toàn thư ở trong đầu hắn chạy một loạt thông tin, nhưng toàn bộ sự chú ý của Hạ Phi lại chỉ đặt trên hai chữ "người chết", tức là bây giờ Nana muốn đưa hắn đến một nơi chỉ toàn người chết ấy hả?

Hạ Phi lần này phá lệ không phát rồ, chỉ ngơ ngác hỏi: "Có thể ra ngoại hệ, đi đến hệ khác sao?"

Nana thấy hắn bình tĩnh như thế cũng hơi ngạc nhiên, hỏi ngược lại: "Cậu muốn đi đâu?"

Hạ Phi nói: "Hệ Ngân Hà, nơi cha mẹ tôi ở."

Nana nghe hắn nói vậy cũng không suy nghĩ sâu xa gì, gật đầu nói: "Cha mẹ cậu có một người là Hạch tộc, đúng là tộc mạnh nhất ở hệ Ngân Hà. Nhưng bây giờ chúng ta chưa thể đi đến đó được, sức mạnh của tôi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, phải đến hệ Linh Lượng trước đã. Chờ khoảng một, hai trăm năm nữa tôi sẽ đưa cậu đến hệ Ngân Hà."

Hạ Phi đen mặt.

Cái giọng điệu y như bảo vợ đợi mấy năm nữa hẵng về nhà mẹ đẻ này là thế quái nào hả hả hả!

Rõ ràng hắn mới là đàn ông cơ mà!

Nana nói: "Còn một chuyện, cậu đã chuẩn bị để đi ngoại hệ chưa?"

Hạ Phi phát điên: "…Bây giờ cô mới nói cho tôi biết chuyện đi ngoại hệ mà!!!" Ai biết phải chuẩn bị cái quỷ gì!

50. Chương 50: Hạ Phi Được Cứu

Nana cau mày: "Vậy cậu cần bao lâu để chuẩn bị?"

Hạ Phi lắc đầu: "Không biết, bây giờ đã chuẩn bị cái gì đâu!"

Nana nói: "Cho cậu tối đa là một ngày."

Hạ Phi phát điên: "Một ngày? Một ngày không đủ! Làm sao mà chuẩn bị kịp được! Hoàn toàn không kịp! Cô không suy nghĩ đến vấn đề tôi đang có thai à, trong bụng tôi còn có một đứa bé đấy! Sơ sẩy một cái là đi hai mạng luôn! Cô không thể thông cảm cho nỗi khổ của người mang thai một chút được sao! Làm người ai lại làm như thế hả!"

Nana bĩnh tình đáp: "Tôi không phải người."

Hạ Phi: "…"

Xem như cô lợi hại!

Trong lòng Hạ Phi điên cuồng dùng ba nghìn từ chửi mắng Nana, nhưng cuối cùng vẫn không thương lượng được, vẫn chỉ có một ngày.

Nana không biết đi ra ngoài làm gì, hắn đoán cô ta đi mua đồ, dù sao cũng là từ hệ khác về nhà mẹ mà, phải đi mua đặc sản vùng miền về chứ hả haha…

…

CMN!

Hạ Phi điên cuồng đập đập lớp kính của khoang nuôi dưỡng, sau đó bị đau đến ôm tay kêu oai oái, không cẩn thận lại nuốt phải một ít dịch dinh dưỡng, quả thật là sống không bằng chết.

Sao mà số hắn lại khổ thế này cơ chứ huhuhuhuhu……

Đầu tiên là bị một đám người ngoài hành tinh bắt cóc, bắt cóc xong thì bị bắn chết. Chết rồi lại xuyên, xuyên xong lại phát hiện mình phải cưới một "người chết". "Người chết" thế quái nào lại sống, còn "cơ thể" của hắn lại tham gia một cái thí nghiệm cổ quái. Lòng vòng thế nào mà chuyện thí nghiệm cổ quái kia lại bị truyền ra ngoài. Bây giờ có lẽ toàn bộ fan não tàn của Giang thiếu tướng đều chỉ mong hắn biến mất luôn khỏi cái thế giới này ấy chứ, dám cắm sừng nam thần của bọn họ, quần chúng nhất định sẽ dùng nước bọt dìm chết luôn.

Giang Thành Khải thì cãi nhau với hắn một trận ầm ĩ như thế, hắn lại nhất quyết muốn bỏ đứa con của bọn họ, y có lẽ rất thất vọng, chắc cũng không cần hắn nữa rồi.

Hạ Phi nghĩ người duy nhất có thể đến cứu mình chắc chỉ còn có Giang phu nhân, nhưng bà là phụ nữ trị số vũ lực bằng không đến đây được thì làm gì, nói chuyện phiếm với hắn hả? Khổ quá đi mất thôi QAQ!

…Tóm lại đều tại cái tên khốn nào đó cứ nhất định phải ép chết hắn! Rảnh rỗi quá hay sao mà hết tung chuyện tinh thần lực cấp S lại đem chuyện dệt mộng sư nói ra, đem giá trị danh vọng của hắn đẩy lên mức trần, sau đó lại làm bung bét chuyện thỏa thuận và đứa bé, đẩy giá trị nhân sinh của hắn xuống mức sàn, cái âm mưu thâm độc gì thế này!!!

Hạ Phi càng nghĩ càng bi thương, nhịn không được bật khóc.

Bây giờ lại còn bị một tên tội phạm bị truy nã bắt về làm chồng, số hắn sao lại khổ thế này cơ chứ huhuhuhuhu……

Nước mắt tràn ra hòa tan vào dịch dinh dưỡng, cũng chẳng khác gì không khóc, chỉ có điều lúc nước mắt chảy ra viền mắt xót quá đi mất, cảm giác sao mà lại kinh khủng thế này hả QAQ!

Đến khóc cũng không cho người ta khóc tử tế nữa, trong lòng Hạ Phi tiếp tục dùng năm nghìn từ chửi rủa tổ tông mười tám đời nhà Nana.

Đúng lúc này, bụng hắn đột nhiên nhúc nhích.

Hạ Phi quên cả khóc, vội vàng ôm lấy bụng.

Lại nhúc nhích.

Hắn kinh hãi đến sắp nhảy dựng lên, chẳng lẽ con sâu kỳ dị hôm qua bắt đầu tác quái rồi? Đồ tội phạm truy nã kia cô muốn bắt tôi về làm chồng sao lại nhét cái quỷ này vào bụng tôi hả!!!

Sờ một chút, hắn lại phát hiện bản thân suy nghĩ quá nhiều rồi.

Cử động dưới bụng rất nhẹ nhàng, nếu không phải vì ở ngay trong bụng mình, cũng chưa chắc đã cảm nhận được là nó đang động.

Giống như là…nhịp tim?

Hắn ngẩn ra, một suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu —— đứa bé, là tim thai!

Hạ Phi vui sướng xoa xoa bụng, hắn cảm nhận được cả tim thai của con rồi?!

Bụng vẫn rất bằng phẳng, cũng không khác gì đàn ông bình thường, chỉ có da mềm mại hơn cả phụ nữ do vấn đề thể chất. Nhưng lúc đặt tay lên lại có cảm giác giống như cảm nhận được nhịp tim nhẹ nhàng của đứa bé. Không phải loại cảm giác giống như khi đè tay vào ngực thấy rõ nó nảy lên, mà giống như một loại cảm ứng bên trong giữa bản thân và đứa trẻ, hoàn toàn không thể diễn tả được thành lời.

Có lẽ đứa bé cũng cảm nhận được sợ hãi và hoảng loạn trong lòng hắn.

Hạ Phi đột nhiên muốn cười.

Thì ra cảm giác mang thai là như thế này, đứa nhỏ trong bụng sẽ vì tâm trạng mình không vui mà cảm thấy bất an, thậm chí còn dùng cách thức của nó riêng nhẹ nhàng an ủi mình.

Hắn dùng sức vỗ vỗ mặt mình, cảm thấy suy nghĩ phá thai của bản thân lúc trước thật sự rất đáng chết.

Có một sinh mệnh làm bạn cùng trong lúc này, còn có cả cục bông vẫn đang ngồi xổm bên ngoài nữa, tâm tình của Hạ Phi cũng dần dần bình tĩnh lại. Hắn đặt hai tay lên bụng, nhắm mắt lại, quyết định không suy nghĩ lung tung nữa.

Chuyện đi ngoại hệ, nhất định sẽ có cách để giải quyết, chờ Nana quay lại rồi tính sau.

Hạ Phi ở trong này mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bên ngoài kia cách xa mấy chục cây số Giang Thành Khải đang ở quân bộ xem tư liệu đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cảm giác vừa rồi là sao?

Trong lồng ngực có cảm giác giống như bị thứ gì đập vào, nhưng lại không khó chịu, ngược lại còn khiến Giang Thành Khải cảm thấy rất ấm áp, giống như người nào đó có quan hệ huyết thống thân thiết với y đang dùng tinh thần lực gọi y tới.

Y đặt tư liệu trong tay xuống, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận một chút, nhưng cảm giác vừa rồi lại không thấy nữa.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Giang Thành Khải lắc đầu, cúi xuống tiếp tục xem tư liệu.

Đây là tư liệu của Natalie. Sau khi cô gái này chết, y vẫn cảm thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Bốn nạn nhân đầu tiên, dấu vết để lại trên thi thể đều cho thấy đã bị nguyền rủa và rút mất toàn bộ tinh thần lực. Mà bốn nạn nhân này, từ Thượng tá Lawson đến hai anh em nhà Ford và Andrey, hay thậm chí là cả Giang Thành Điềm từng suýt trở thành nạn nhân tiếp theo, tất cả đều đã hoặc đang là những nhân vật xuất sắc trong học viện quân sự, cả thể chất và tinh thần lực đều là cấp A.

Nhưng Natalie lại không giống bọn họ, cô ta chỉ là một y tá thực tập ở phòng y tế trong trường, mặc dù còn là nhân viên của tổ chức bí mật kia, nhưng điều này cũng không thể thay đổi được một sự thật là thể chất của cô ta chỉ có cấp C và tinh thần lực cũng chỉ ở cấp B.

Học viên rõ ràng vẫn còn rất nhiều người có tinh thần lực cấp A, hung thủ hoàn toàn có thể chọn một ứng cử viên khác tốt hơn làm nạn nhân, cái chết của Natalie rất vô lý. Hơn nữa tử trạng của Natalie cũng khác hẳn bốn người kia, trừ vết dao do Giang Thành Điềm đâm trên người cô ta hoàn toàn không có một vết chém nào nữa, chỉ có tinh thần lực là bị hút sạch, nhưng cũng không phải bị rút đi lập tức như bốn nạn nhân trước, mà là dạng bị ăn mòn dần từng ngày cho đến khi cạn kiệt.

Hung thủ đang nghĩ gì? Tại sao lại đột nhiên thay đổi đối tượng và thủ pháp gây án?

Giang Thành Khải bóp trán, hít một hơi thật sâu.

…

"Cậu chuẩn bị xong rồi à."

Lớp kính của khoang nuôi dưỡng bị gõ gõ vài tiếng, Hạ Phi giật mình tỉnh lại, giận dữ trừng mắt nhìn Nana.

Nana đột nhiên bị trừng rất ngạc nhiên: "Làm sao thế?"

Hạ Phi nháy mắt bạo phát, đang ngủ say thì bị đập tỉnh! Hắn dùng sức nện nện lên mặt kính, nét mặt vặn vẹo, phát điên quát ầm lên: "Ục ục ục ục ục ——"

Na na: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "Mmmmmm!!!!"

Nana đơ ra mất vài giây, cuối cùng cũng phá lệ được một lần hiểu ý hắn, nhấn nút để dịch dinh dưỡng thoát ra ngoài.

Hạ Phi ho khan hai tiếng, tiếp tục rít gào: "Có biết cái gì gọi là phép lịch sự không! Phẩm hạnh vứt đi đâu rồi! Nhân tính vứt đi đâu rồi! Có biết quấy rối giấc ngủ của người khác là sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục không hả! Dù cô không xuống được tôi cũng rủa cho cô phải xuống!"

"… Chỉ có Vu tộc mới biết nguyền rủa, cậu không biết."

"…"

Ông nói gà bà nói vịt chắc cũng chỉ đến thế này thôi!

Hắn ngủ còn chưa đã giấc, mặt mũi sưng lên, thở phì phì trừng mắt nhìn Nana.

Nana không thèm để ý đến hắn. Có lẽ vì sắp lên đường nên cô ta cũng không bơm thêm dịch dinh dưỡng vào khoang nữa, quay đầu đi làm việc của mình.

Hạ Phi nằm trong khoang nuôi dưỡng lạnh lẽo, đột nhiên phát hiện vấn đề quan trọng.

Nana không ở đây, cũng không bị ngâm nước nữa, cơ hội chạy trốn đến rồi!

… Mẹ nó, nhưng mà làm sao chui ra khỏi cái khoang này bây giờ!

Hạ Phi lại bắt đầu phát điên.

Lúc trước không tính đến chuyện chạy trốn vì cơ thể còn quá yếu, Nana lại suốt ngày lượn qua lượn lại canh chừng hắn, hoàn toàn không tìm được cơ hội nào. Chờ mãi mới được một lần Nana đi ra ngoài, thân thể hắn cũng đã hồi phục được một chút, nhưng lại không biết mở cái khoang này thế nào! Trời muốn diệt hắn!

Đúng vào lúc này, cục bông vẫn luôn yên lặng ngồi xổm đột nhiên "Chíp" một tiếng.

Hạ Phi vội vàng đem mặt dán sát vào lớp kính, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn nó. May mà Nana không tháo kính của hắn xuống, nếu không mù lòa rồi cục bông ở chỗ nào hắn cũng không thấy luôn.

Gương mặt dù có xinh đẹp đến mức nào đi chăng nữa mà bị ấn bẹp lên kính đều tạo ra hiệu quả rất phá hoại thị giác, quả thật là kinh đến không đành lòng nhìn thẳng! Cục bông yên lặng dùng cái cảnh ngắn ngủn che mắt lại, sau đó phi lên trên mặt kính, mổ loạn khắp nơi.

Hạ Phi nhìn cục bông nhà mình lấy cánh che mắt chạy loạn trên kính, cũng nhịn không được đưa tay che mặt.

Nó có biết cái nút mở nắp ở chỗ nào không mà cứ mổ loạn thế hả!

Thật sự là ngu xuẩn đến không dám nhìn thẳng mà!

Đột nhiên nghe "cạch" một tiếng, cục bông vui sướng "Chíp" "Chíp" không ngừng, nhảy nhót loạn xạ trên mặt kính.

Hạ Phi cũng sợ ngây người, còn có cái thể loại chó ngáp phải ruồi thế này nữa?

Hắn nhẹ nhàng đẩy đẩy cái nắp, phát hiện thế mà mở được thật!

Hạ Phi dè dặt liếc về phía Nana, thấy cô ta vẫn ngồi ở góc đằng kia không quay đầu lại mới tiếp tục động tác, chầm chậm đẩy nắp ra, ngồi dậy.

Nana đang vẽ vu trận.

Người này lúc trước bị quân đội truy sát, cưỡng chế sử dụng phương tiện dịch chuyển xuyên hệ dẫn đến bị thương nặng, tinh thần lực gần như cạn kiệt, bất đắc dĩ lắm mới phải đoạt xá Natalie, nếu không dùng khẩu vị của kẻ này lúc chọn nạn nhân, chắc chắn tìm một kẻ tinh thần lực cực mạnh mới ra tay. Sau khi đoạt xá Natalie, người này tiếp nhận trí nhớ của Natalie, mạo danh Natalie hai mươi năm.

Hai mươi năm qua, "Nana" cũng từng hấp thu tinh thần lực của không ít người, có lẽ vì lúc đó khả năng chưa hồi phục hoàn toàn, không dám bắt cá lớn, nên chỉ chọn một vài người cấp D hoặc cấp E, hơn nữa để tránh phiền phức, cũng chỉ lựa chọn con mồi là trẻ mồ côi hoặc ăn mày, cho dù có chết cũng không ai truy cứu nguyên nhân.

Cứ như thế qua hai mươi năm cũng đã khôi phục được hơn nửa tinh thần lực ban đầu.

Tinh thần lực dần khôi phục, "Nana" bắt đầu không vừa lòng với tình trạng hiện tại, cảm thấy cũng đã hai mươi năm rồi, lệnh truy nã của quân bộ chắc cũng đã vứt xó, cho nên dự tính bắt một mẻ cá lớn, tìm cơ hội trở lại hệ Linh Lượng. Dù sao thì hệ Linh Lượng mới là nơi thích hợp nhất cho U Linh tộc sinh sống.

Vì thế thượng tá Lawson, hai anh em nhà Ford và Andrey cứ thể oanh oanh liệt liệt trở thành vật hi sinh.

Mà vì tinh thần lực trong cơ thể Natalie qua hai mươi năm cũng dần bị rút cạn, người này mới tìm đến nữ sinh Nana, thay đổi vật chủ ký sinh.

Sự xuất hiện của Hạ Phi thực ra là nằm ngoài dự tính của người này.

"Nana" lúc vẫn còn đang ở trong cơ thể của Natalie, là nhân viên của tổ chức bí mật kia, được giao cho xử lý tư liệu của Hạ Phi, lại ngoài ý muốn phát hiện cơ thể hắn rất "siêu phàm". Rõ ràng thể lực chỉ có cấp F, nhưng mỗi số liệu trong gen lại cực kỳ hoàn hảo, nếu sinh con nhất định sẽ cực kỳ xuất sắc.

"Nana" bắt đầu có suy nghĩ, nếu như để Hạ Phi mang thai con của mình, thật là một chuyện tốt đẹp biết nhường nào.

Lúc đó Natalie là trợ lý phụ trách xử lý tư liệu, lúc cô ta biết được bác sĩ đem tư liệu của Hạ Phi đưa cho Nữ hoàng thì lại càng tò mò. Vì thế Natalie xin với cấp trên nhận việc theo dõi kiểm tra thai kỳ cho Hạ Phi, cấp trên nghĩ trợ lý cũng chỉ có từng đấy người, giao cho ai cũng thế cả, nên đồng ý.

Nhưng cái tên U Linh tộc này lại rất tham lam.

Lúc "Nana" biết Hạ Phi mang thai con của quân nhân ưu tú nhất liên bang Giang Thành Khải, ngay cả đứa bé trong bụng Hạ Phi cũng muốn chiếm dụng, cho nên mới để hắn ngửi trầm hương. Loại trầm hương này là do Vu tộc đặc chế, khiến cho tinh thần lực của người hít phải suy yếu, có thể dễ dàng thao túng, vậy nên hai lần Hạ Phi "loạn tính" với Giang thiếu tướng toàn bộ đều là nhờ công lao của Natalie.

Hiện tại "Nana" đã hấp thu toàn bộ tinh thần lực Lawson, hai anh em Ford và Andrey, tinh thần lực đã khôi phục được gần như hoàn hảo, là thời cơ tốt để trở về hệ Linh Lượng.

"Nana" từ từ đứng lên, bước vào chính giữa trận pháp mình vừa vẽ xong, hai tay đặt trước ngực, miệng lẩm nhẩm niệm chú. Theo tốc độ niệm chú, làn da của "Nana", bắt đầu từ trên trán, chậm rãi biến thành màu xanh đen, giống như có thứ gì đó sắp thoát ra khỏi cơ thể.

Một luồng sáng ảm đạm lóe lên, cơ thể "Nana" dần dần héo quắt lại, da dẻ nhăn nhúm, trông như một bà lão mấy trăm tuổi, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đã trở thành một bộ thây khô.

Giữa trận pháp, một bóng người cao gầy màu xám vẫn lẳng lặng đứng đó.

Mặc dù không thấy rõ mặt mũi, nhưng có thể thấy rõ thứ đeo trên cổ bóng người kia là một sợi dây chuyền, mặt dây trông như dấu phẩy.

Hạ Phi nấp trong bóng tối hít vào một ngụm khí lạnh, kinh hãi bịt chặt miệng.

Cuối cùng cũng có thể khôi phục về nguyên thân, bóng người ngửa đầu cười to mấy tiếng, nhưng vì chỉ là một u linh, âm thanh phát ra quá nhỏ, Hạ Phi nhìn từ đằng này chỉ thấy bóng người kia đang mở to miệng, lại không nghe được tiếng cười, động tác có hơi kỳ dị.

Bóng người quay đầu nhìn về phía khoang nuôi dưỡng, nụ cười đột nhiên cứng lại.

Hạ Phi thề mặc dù hắn không nhìn rõ mặt mũi đối phương, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được vẻ mặt của tên kia chắc chắn là cực kỳ khiếp sợ.

Nắp khoang nuôi dưỡng mở toang, người bên trong đã biến mất!

Bóng người vội vàng chạy đến, sờ soạng khắp trong ngoài khoang nuôi dưỡng, sau đó tức giận đạp vỡ mặt kính.

Hạ Phi da đầu tê rần, cảm giác như bản thân đang bị ăn đạp.

Bóng người phát điên chạy loạn trong phòng, giống như không thể tin nổi vịt đã đến miệng mà còn bay mất. Hơn nữa Hạ Phi cũng đã thu lại toàn bộ tinh thần lực của bản thân, kẻ kia tìm thế nào cũng không cảm ứng được vị trí của hắn, từ khiếp sợ chuyển thành phát điên, đạp vỡ tất cả đồ đạc trong phòng, lấy gậy chọc nát tất cả những chỗ có thể trốn.

Hạ Phi âm thầm thở ra một hơi, may mà hắn không trốn dưới đó, nếu không đã sớm bị tên điên kia đâm cho thủng lỗ chỗ rồi.

Hắn nấp ở lỗ thông gió.

Bình thường người ta khi trốn thường sẽ có tâm lý không chọn những vị trí quá cao. Trước đây hắn từng xem một bộ phim hoạt hình, một cậu bé lúc chơi trốn tìm trốn trên một cột đá rất cao, bạn bè không tìm được, cậu bé cũng không thể leo xuống, cuối cùng ở trên đó bị lạnh đến chết, cực kỳ đáng thương.

Hiện tại hắn đang lợi dụng loại tâm lý thông thường này để đánh lừa bóng người kia.

Cũng may lỗ thông gió phòng này khá to, vì lâu năm không sửa nên nắp cũng dễ cạy, nếu không chưa chắc hắn đã chui vào nổi.

Nhưng mà cứ trốn thế này cũng không phải biện pháp lâu dài. Cứ cho là bóng người này hai ngày nữa cũng chưa tìm ra hắn, nhưng hắn cứ ngồi thế này, không bị tóm thì cũng tự đói chết.

Hắn đói chết thì cũng thôi đi, nhưng còn con hắn thì sao?!

Không thể cứ tiếp tục thế này được!

Hạ Phi vuốt mặt, đột nhiên nhớ đến một vấn đề trước đây hắn từng thảo luận với Giang Thành Khải.

Tinh thần lực có thể dùng để khống chế người khác!

Tinh thần lực của hắn là cấp S, chắc là có thể làm được…Nhưng vấn đề là phải làm như thế nào đây!

Thiết bị di động của hắn đã bị người kia hủy mất, bách khoa toàn thư cũng chỉ có thể đưa ra vài khái niệm chứ không có cách làm, cũng chẳng trợ giúp được gì.

Chắc lẽ bắt hắn phải ở đây chờ chết thật sao?

Hạ Phi dùng sức lắc đầu, nghiến chặt răng.

Mẹ nó, ông đây liều mạng!

Hắn canh đúng lúc bóng người quay lưng đi, mạnh mẽ nhảy xuống khỏi lỗ thông gió, sau đó….ngã đập mặt xuống đất.

Bóng người: "…"

Hạ Phi: QAQ!

Đệch đệch đệch! Cằm của hắn! Cái cằm đẹp trai của hắn!!!

Hắn khó khăn từ dưới đất bò dậy, một tay bưng cằm, nước mắt lã chã nhìn về phía bóng người.

Khóe miệng bóng người giật giật, cười lạnh một tiếng.

Chớp lấy thời cơ, Hạ Phi lập tức hai mắt sáng lên, đem toàn bộ tinh thần lực tập trung vào một điểm, tấn công thẳng vào đầu đối phương.

Lồng ngực Giang Thành Khải đột nhiên chấn động.

Giống như có thứ gì đang gõ vào, lúc nhanh lúc chậm.

Cảm giác này hoàn toàn khác với ban nãy, vừa gấp gáp vừa nôn nóng, giống như luồng tinh thần lực nhỏ bé này đang gặp phải chuyện gì đó rất nguy hiểm, cực kỳ sợ hãi, đang cầu cứu y.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ là…

Hạ Phi cực kỳ bi phẫn bị bóng người đè chặt trên mặt đất.

Lúc nãy suýt nữa hắn đã thành công rồi! Rõ ràng đã sắp thành công rồi!

Hắn đọc được ký ức của bóng người này, thấy được người này khi còn bé bởi vì mẹ phạm tội mà bị tất cả mọi người xa lánh, thấy được cả những việc làm đáng sợ của người này ở Thôn Nha Tinh hai mươi năm qua. Thậm chí hắn đã tạo ra ảo cảnh, kích phát nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng người này.

Lúc bóng người đang thống khổ ôm đầu giãy dụa, bụng Hạ Phi đột nhiên đau quặn.

Không giống như cử động nhẹ nhàng lúc trước, chấn động trong bụng rất mạnh, giống như đứa bé đang phản kháng lại hành vi của hắn.

Hắn vừa ngừng công kích tinh thần, bóng người đã thoát ra khỏi ảo cảnh của hắn.

Ngực Hạ Phi bị đánh mạnh một cái, cả người bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Bây giờ hắn mới phát hiện ra cả người mình đã không còn chút sức lực nào, tinh thần lực cũng đã gần như

cạn kiệt, nếu vừa rồi không có cơn đau bụng kia ngăn lại, có lẽ hắn đã đi đời rồi.

Con hắn cứu hắn.

Hạ Phi cảm động cực kỳ.

Nhưng lúc cổ hắn bị người kia bóp chặt, hắn lại chẳng còn hơi sức đâu mà cảm động nữa.

Mặc dù không bị cạn kiệt tinh thần lực đến chết, nhưng cũng sắp bị tươi sống bóp chết rồi!

Hạ Phi bi phẫn trừng mắt nhìn bóng người kia, một chút sức lực để phản kháng cũng không có. Chấn động trong bụng hắn vẫn tiếp tục, Hạ Phi hai mắt tối sầm, hô hấp bắt đầu trở nên yếu đi, cuối cùng mất đi ý thức.

"Hừ!" Bóng người buông tay ra, hừ lạnh một tiếng.

Bóng người đứng lên khỏi người Hạ Phi, ngã ra bên cạnh, thở hổn hển.

Công kích ban nãy quá kinh khủng. Người này đã giết qua rất nhiều người, chưa từng biết sợ là gì. Nhưng Hạ Phi lại có thể đọc được ký ức sâu nhất, chế tạo ra ảo cảnh khiến người này cực kỳ thống khổ.

Hạ Phi này thật là một kẻ đáng sợ…

Bóng người quyết định thay đổi chủ ý.

Quả bom hẹn giờ không biết lúc nào nổ như thế này mang theo bên người thật sự là quá nguy hiểm, tốt nhất là giết chết đi, lấy cái thai trong bụng hắn là đủ rồi.

Nghĩ thế, bóng người chống tay ngồi dậy, rút ra một con dao, nhằm thẳng ngực Hạ Phi đâm xuống.

"Chíp! —— " Hạ Phi cạn kiệt tinh thần lực, cục bông vì duy trì cho hắn cũng đã hoàn toàn kiệt sức, nằm phơi bụng cạnh hắn, nhìn hắn sắp bị hại lại không thể làm gì được, kêu lên vài tiếng cực kỳ thê lương.

Đôi mắt hạt đậu của cục bông chầm chậm chảy ra hai giọt nước bé xíu.

Nhưng ngoài dự liệu, lưỡi dao kia hạ xuống lại không đâm vào được.

Trên ngực Hạ Phi giống như có một tấm màng vô hình, bóng người dùng sức thế nào cũng không đâm vào

được, thậm chí còn đem lưỡi dao bắn người ra ngoài.

Bóng người khiếp sợ, vươn tay muốn trực tiếp bóp chết hắn.

Nhưng chuyện kỳ lạ lại xảy ra, trên người Hạ Phi đột nhiên hiện lên một tầng sáng mỏng màu xanh lục, ngăn không cho bóng người kia chạm vào.

Tinh thể bát giác màu xanh lục chậm rãi bay lên từ vết bớt trên ngực hắn, lơ lửng xoay tròn giữa không trung.

Cùng lúc đó, cửa sắt của phòng thí nghiệm đột nhiên bị đạp văng, cánh cửa bay thẳng đến sát phía sau bóng người.

Bóng người lại giống như hoàn toàn không phát hiện có người xông vào phòng, chỉ mê muội nhìn chằm chằm tinh thể xanh lục kia, vươn tay muốn chạm vào nó. Tinh thể đang xoay tròn đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng xanh đánh bay bóng người. Người kia cả người văng ra nặng nề đập vào tường, bất tỉnh nhân sự.

Tinh thể xanh lục sung sướng xoay xoay hai vòng, sau đó mới yên lặng trở về trong ngực Hạ Phi.

Tầng sáng xanh lục bao quanh người hắn cũng đột nhiên biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Hạ Phi than nhẹ một tiếng, từ từ tỉnh lại.

Hắn còn chưa mở được mắt ra, một bóng người cao lớn đã vội vã chạy tới ngồi xổm xuống, dùng một tấm áo choàng lớn bọc cơ thể trần trụi của hắn lại.

Hạ Phi cảm thấy môi bị thứ gì đó nóng nóng đè lên, sau đó bị một đôi tay rộng lớn ôm trọn vào lòng.

Mùi hương thơm ngát quen thuộc tràn ngập khứu giác, hắn nhắm chặt hai mắt, khẽ cười một tiếng, thều thào nói: “Giang thiếu tướng, cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Giang Thành Khải trầm mặc, lần thứ hai đè môi xuống.

Hạ Phi: “…”

Con mẹ anh.

.

51. Chương 51: Giấc Mơ Thứ Hai: Âm Thanh Yên Tĩnh Couple Quốc Dân

"Giang thiếu tướng! Giang đại ca! Cảm phiền anh giải thích hộ tôi xem đây là cái quái gì hả!" Hạ Phi hung tợn giơ giơ một thứ gần giống như đĩa CD trong tay lên trước mặt Giang Thành Khải, trông như sắp đem cái thứ kia táng thẳng vào mặt y.

Giang Thành Khải dựa lưng vào ghế, nhìn thoáng qua thứ đồ trong tay hắn, lập tức hiểu được vì sao Hạ Phi lại phát điên.

Nói đến chuyện này phải quay lại ngày này tuần trước.

Một tuần trước, vào ngày Giang thiếu tướng tìm được Hạ Phi, y cũng đồng thời bắt được nghi phạm. Sau khi tận mắt nhìn thấy nghi phạm định đâm một dao xuống ngực hắn, mặc dù nghi phạm đã bất tỉnh rồi, nhưng việc này cũng không thể khiến cho Giang Thành Khải bình tĩnh được.

Vì thế Giang thiếu tướng lúc đó làm ra một hành động khiến cho bản thân y sau này nhớ lại cũng thấy kinh ngạc, nhưng y hoàn toàn không hối hận.

Sau khi cứu được Hạ Phi, vì quá hoảng loạn, Giang Thành Khải đầu óc trống rỗng trực tiếp đè người ra hôn.

Kết quả đang hôn thì bị một sĩ quan cấp dưới chạy theo đến bắt được bản hiện trường, thậm chí còn quay lại một đoạn!

Sau đó đoạn video kia được gửi nặc danh cho bên truyền thông, nên không tìm ra được sĩ quan quay phim là ai, cũng không biết người đăng lên là người nào, hậu quả cuối cùng là một đoạn video cực kỳ "ướt át" cứ thế bị post lên mạng, dân tình xem xong lập tức phát cuồng, thậm chí còn convert ra cả CD!

Vậy nên thành ra xuất hiện tình cảnh như bây giờ.

"Anh giải thích đi chứ hả tên khốn này!" Hạ Phi rít gào.

Mẹ nó cái video này có khác gì AV không cơ chứ! Cả người hắn cái gì cũng không mặc, trần như nhộng! Trên người chỉ có mỗi cái áo khoác của Giang thiếu tướng, lại còn chỉ dài đến ngang đùi, hai chân trắng toát cứ thế phơi ra hết! Đằng sau lại còn có một cái bóng bị đánh bẹp dúm trên tường!

Đối với sự giận dữ của Hạ Phi, Giang Thành Khải cực kỳ vô tội: "Cái này có phải tôi làm đâu, tôi cũng đâu thể chạy đi cấm tất cả mọi người được."

"Nếu lúc đó anh không hôn tôi thì đã không có chuyện thế này rồi!" Hắn tiếp tục phát điên "Tôi không cần biết, anh nhanh đi tìm cơ quan ban ngành của anh giải thích với truyền thông đi, nói video này là ghép thôi, là đồ giả!"

Giang thiếu tướng dùng vẻ mặt "Em nghĩ mọi người đều bị ngu à" nhìn hắn, đáp: "Đừng đùa, hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy chúng ta đang cực kỳ hạnh phúc, tung hô thành couple quốc dân, em muốn trở lại thời kỳ toàn bộ liên bang phỉ nhổ em vì em cắm sừng tôi à? Em chắc chắn chứ?"

Hạ Phi: "…"

Thật sự là không thể phản bác!

Lại nhắc đến chuyện tin mang thai bị truyền ra nửa tháng trước.

Chuyện tin tức này bị lộ ra, sau khi thẩm tra phát hiện ra cũng là do hung thủ của mấy vụ án mạng, tên U Linh tộc đoạt xá Natalie và Nana làm. Đồng thời toàn bộ những chuyện trước đó của Hạ Phi bị truyền ra cũng là do U Linh kia lợi dụng thân phận của Natalie phát tán lên mạng kích động dư luận. Mục đích là muốn cho Hạ Phi thân bại danh liệt, người người chửi rủa, đến lúc đó có mất tích sống chết ra sao cũng không ai quan tâm, bắt người đi hệ Linh Lượng cũng dễ dàng hơn.

Hạ Phi cứ như thế bị hãm hại rất vô tội vạ, còn suýt nữa đi đời nhà ma luôn.

Trên cổ hắn bị tên U Linh kia bóp cho một phát còn đang tụ máu bầm đây này!

Da hắn rất trắng, lại mềm, trên cổ đột nhiên xuất hiện một vòng máu bầm xanh tím trông đặc biệt kinh dị, ai nhìn thấy cũng đều muốn thóa mạ cái tên vô đạo đức nào ra tay tàn bạo thế này.

Ít nhất thì người nhà Giang gia đều như thế —— ngay cả Giang Thành Điềm luôn khó chịu với Hạ Phi lúc nhìn thấy cái dấu vết dọa người này cũng không nỡ châm chọc hắn tiếp nữa.

Thực ra hắn cảm thấy nguyên nhân Giang Thành Điềm không đấu khẩu với hắn nữa chủ yếu là vì hôm đó mình cứu cậu ta một mạng.

Chuyện thỏa thuận với tổ chức bí ẩn và chuyện có thai, trong bảy ngày Hạ Phi mất tích, Giang gia vừa tìm kiếm hắn vừa liên hệ các mối quan hệ xã hội để chuyển hướng dư luận.

Đầu tiên, tuyên bố bản thỏa thuận kia là giả. Mặc dù ở Liên bang đúng là có một tổ chức chuyên nghiên cứu hormones hỗ trợ worker mang thai, nhưng đây là tổ chức bí mật trực thuộc hoàng gia, số người biết đến cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tổ chức kia cũng hỗ trợ toàn lực trong việc này, cơ chế hoạt động của bọn họ là hoàn toàn bí mật, nếu lộ ra cũng không có lợi gì cho họ.

Thứ hai là xử lý các báo cáo khám thai của Hạ Phi.

Trên Tinh bác đột nhiên xuất hiện một bài đăng, nội dung chủ yếu kể chi tiết về chuyện xưa đầy máu chó của hắn và Giang thiếu tướng.

Không sai! Chính là chuyện xưa đấy! Cực kỳ cẩu huyết!

Mặc dù trước đây bọn họ rõ ràng hoàn toàn chưa gặp mặt nhau bao giờ, đến nghe tên cũng chưa luôn, nhưng trong bài đăng kia lại nói bọn họ từ bé đã thích nhau, nhưng vì thể chất của Hạ Phi quá đặc thù, chỉ có cấp F, cho nên Giang Thành Khải không dám nói cho người nhà biết chuyện của bọn họ, sau đó y đi bắt cướp, không cẩn thận "chết" mất. Hạ Phi nghe được tin khóc đến đứt ruột đứt gan, cũng không biết trong bụng mình đã mang giọt máu của Giang thiếu tướng.

Đọc đến đây, toàn thể fan não tàn của Giang thiếu tướng đồng loạt chấm chấm nước mắt.

Giang thiếu tướng của bọn họ thế mà lại là nam chính của một câu chuyện ngược tâm đầy đau đớn, Hạ Phi cũng thế, còn đang mang thai suýt nữa đã trở thành góa phu, thật là đau lòng quá đi huhuhuhu!

Sau đó không biết vì lý do gì Giang gia lại phát hiện Hạ Phi là con trai của bạn cũ Giang thượng tướng, vội vã đưa hắn đi ghép gen, kết quả gen của hắn với Giang thiếu tướng độ tương thích lên đến 100%! Vì vậy Giang gia lập tức muốn cưới, Hạ Phi cũng bằng lòng gả đi.

Fan não tàn phát điên, đây chính là tình yêu đích thực trong truyền thuyết! Chẳng trách khi đó Hạ Phi bị gả cho "người chết" cũng không phản đối, có thể gả cho người mình yêu, có chết cũng hạnh phúc! Huống hồ trong bụng hắn còn có một đứa bé của Giang thiếu tướng, Hạ Tiểu Phi cậu thật là vĩ đại quá đi!!!

Hạ Phi cực kỳ , lúc đó hắn mà dám phản đối đám người này đảm bảo sẽ rủa chết hắn tại trận.

Tình tiết ngược lên đến đỉnh điểm, sau đó tình tiết đột nhiên xoay chuyển, Giang thiếu tướng lại không chết nữa!

Người yêu đột nhiên sống lại, Hạ Phi hạnh phúc đến phát điên, đêm đó hai người bọn họ cứ thế xôi xôi thịt thịt, ân ái cả một đêm, khỏi phải nói cũng biết có bao nhiêu sung sướng.

Fan nào tàn điên cuồng rít gào: Thật moe!!!

Hạ Phi trong lòng phát rồ: Moe cái mẹ nhà các người ấy QAQ!!! Các người dám viết H văn trên trang công cộng! Cmn lại còn miêu tả chi tiết! Tuyên truyền văn hóa phẩm đồi trụy!!! Hắn phải báo cho tổ chống tệ nạn xã hội!!!

Tình tiết phát triển đến đây, hình tượng tình yêu thâm tình ân ái của Giang thiếu tướng và Hạ Phi đã đi

sâu vào lòng người, được người ta ca tụng thành cặp cặp đôi được ngàn người ngưỡng mộ, tục xưng gọi là couple quốc dân. Thế nhưng chưa hết, tình yêu vừa mới nồng thắm thì tai họa lại ập đến, một tên hung thủ giết người hàng loạt muốn chiếm đoạt tinh thần lực xuất sắc của Hạ Phi, dùng thân phận y tá của ký chủ mà mình đang ký sinh để lừa gạt Hạ Phi đi khám thai, sau đó ngụy tạo ra một bản thỏa thuận để hủy hoại danh tiếng của Hạ Phi. Không chỉ thế, tên cuồng sát này còn nhắm đến cả em trai của Giang thiếu tướng để ra tay.

Hạ Phi khi đó còn đang hoảng sợ vì biết chuyện mình có thai, nhưng vẫn dùng toàn lực cứu thoát em chồng khỏi tay tên cuồng sát, một thân một mình đang mang thai như thế lại xông vào hang cọp, bất hạnh rơi vào tay kẻ sát nhân, bị hành hạ tra tấn không biết bao nhiêu lần đe dọa đến cả tính mạng.

May mắn Giang thiếu tướng và Hạ Phi tâm linh tương thông, đúng lúc chạy tới cứu thoát vợ con đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, đặt một dấu chấm hoàn hảo cho cái kết HE đầy mỹ mãn của một chuyện tình đầy máu chó.

Từ đó, một Couple quốc dân mới của Liên bang ra lò!

Fan não tàn của Giang thiếu tướng đồng loạt đổ dồn gia nhập Giang Hạ đảng, fan của hắn cũng rầm rập tăng lên.

Hạ Phi cảm thấy vô cùng . Các người còn có thể não bổ hơn nữa không!!!

Giang Thành Khải ngược lại hết sức hài lòng, nếu toàn bộ liên bang đều tác hợp cho bọn họ, Hạ Phi sau sẽ không có lý do gì để trốn tránh y nữa.

Giang thiếu tướng dịu dàng cười một cái, yêu thương xoa xoa vết máu bầm trên cổ hắn.

Vết thương này đặc biệt chướng mắt, giống như nó đang mắng y là tên vô dụng, để cho vợ bị thương "nặng" thế này.

Hạ Phi nhịn không được co rụt cổ lại.

Cũng không phải đau, mà vì ngứa.

Giang Thành Khải đau lòng: "Em thật sự không muốn dùng thuốc trị thương sao?"

Nếu như hắn chịu dùng thuốc, vết máu bầm này đã biến mất lâu rồi.

Nhưng Hạ Phi lại kiên quyết lắc đầu: "Vết thương cũng không nghiêm trọng, để vài hôm máu bầm tan ra là hết thôi." Mặc dù y học ở đây rất phát triển, nhưng hắn sợ nếu như quá ỷ lại vào thuốc sức đề kháng của cơ thể sẽ giảm xuống.

Kiếp trước cho dù có bị cảm hay sốt hay cũng chỉ uống nước nóng chườm khăn, rất ít khi đến bệnh viện. Thể chất của hắn cũng rất tốt, hơn một ngày là đã tự khỏi hẳn. Nhưng thân thể hiện tại quá yếu ớt, chỉ có một vết máu bầm mà cả tuần rồi vẫn chưa tan hết.

Giang Thành Khải thở dài, ôm người vào trong ngực.

Hạ Phi theo bản năng muốn chui ra, "Này này! Anh đừng có quấy rối linh tinh!"

"Ôm vợ mình cũng bị coi là quấy rối?" Giang Thành Khải đen mặt, y không hiểu tại sao Hạ Phi vẫn tránh né động chạm của mình như thế, rõ ràng bọn họ đã làm không chỉ một lần, "Tôi cứ nghĩ em đã chấp nhận quan hệ của chúng ta rồi."

"Không có đâu, là anh tự nghĩ thế thôi." Hạ Phi phản bác.

"Vậy em phải đồng ý sinh con ra."

"Tôi…" Hạ Phi nghẹn lời, "Được rồi, dù sao nó cũng là một mạng sống, bỏ đi thật sự là quá tàn nhẫn."

Trước đây còn chưa cảm giác được thì không nói, bây giờ đứa nhỏ này đã có thể dùng tinh thần lực để trao đổi với hắn, thật sự là rất không đành lòng. Hơn nữa nghe Giang Thành Khải kể lại, ngày hôm đó có lẽ cũng là đứa nhỏ này dùng tinh thần lực cầu viện y, y mới có thể lần theo mà đến được hiện trường.

Đứa bé này chưa được sinh ra mà đã biết bảo vệ cho hắn, người làm cha như hắn sao lại có thể nhẫn tâm giết chết nó từ trong trứng?

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi trầm mặc, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng hắn.

Đứa nhỏ mới có một tháng cũng chưa lớn được bao nhiêu, nhưng chủng tộc thực vật khác với động vật, thai chỉ khoảng sáu tháng là có thể sinh, nên hiện tại đã cảm nhận được rõ ràng sóng tinh thần của đứa trẻ.

Trong bụng hơi động, giống như đứa nhỏ đang đáp lại y

Giang Thành Khải mới vừa cảm giác được một luồng tinh thần lực nhỏ bé ôn hòa từ trong bụng Hạ Phi truyền đến, đã nghe thấy tiếng hắn cười sằng sặc.

"Ha ha ha —— anh, anh đừng… xoa nữa… ha ha ha buồn quá đừng xoa ha ha ha…"

Hạ Phi bắt đầu bật bệnh-dại-mode.

Giang Thành Khải: "…"

Y lại xoa xoa thêm chút nữa.

Hạ Phi: "Ha ha ha —— "

Giang Thành Khải rất ít khi được nhìn Hạ Phi cười rộ lên thế này, đôi mắt sau cặp kính cong lên, y nhìn đến thất thần, tay đặt trên bụng hắn lại vô thức xoa xoa.

Hạ Phi cực kỳ sợ ngứa, bình thường bị chọt một cái đã nhảy dựng lên, lúc này bị Giang thiếu tướng sờ tới sờ lui quả thực là sống không bằng chết.

Trốn thế nào cũng không được, bị sờ một lúc hai chân hắn mềm nhũn, trực tiếp ngồi bẹp xuống đùi Giang Thành Khải.

Hạ Phi rất gầy, cả người chắc có mỗi mông là chỗ nhiều thịt nhất, đây là kinh nghiệm Giang thiếu tướng rút ra được sau ba lần bọn họ làm với nhau. Bây giờ trên đùi bị đối phương cọ tới cọ lui, Giang thiếu tướng cứ thế rất đáng xấu hổ mà cứng lên rồi.

Hạ Phi còn đang uốn éo, cả người đột nhiên cứng đờ.

Giang Thành Khải ngừng tay, tiếng cười của hắn cũng im bặt.

"Tôi…"

"Anh…"

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó lại không ai nói tiếp.

Bọn họ còn đang đờ ra nhìn nhau, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Giang Thành Duyệt hùng hổ xông vào, giọng nói oang oang: "Anh cả, chị dâu, xuống ăn cơm thôi."

Cô vừa nhìn thấy tư thế của hai người trong phòng, đứng khựng lại, cực kỳ chuyên nghiệp mở thiết bị di động dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chụp liên hoàn cả chục tấm ảnh.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải nói: "… Sao em vẫn còn chưa về trường? Chẳng phải chỉ xin nghỉ có nửa ngày thôi sao?"

Giang Thành Duyệt rất hài lòng với mấy tấm hình vừa chụp, đóng thiết bị di động lại: "Anh có còn là anh em không thể hả, đến em gái mình cũng không muốn gặp?"

Giang Thành Khải khóe miệng co giật: "Anh chính là không muốn gặp em, nhanh xóa ảnh đi."

"Không thể xóa," Giang Thành Duyệt lắc lắc ngón trỏ, "Gần đây mẹ đã bàn bạc với em, dù sao anh cũng về rồi, cho anh với chị dâu đi chụp lại bộ ảnh cưới khác, dù sao chụp thật vẫn có cảm giác hơn là xem ảnh ghép. Sau đó sẽ làm một cuốn album gia đình nữa, mấy tấm hình vừa rồi cho vào đấy luôn."

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Duyệt nhớ ra một chuyện: "Còn có việc này nữa, lễ cưới của hai người tạm hoãn lại."

Hạ Phi: "!!!" Lễ cưới cái gì cơ?!

Giang Thành Khải cau mày: "Hoãn lại?"

Giang Thành Duyệt gật đầu: "Đúng thế, mẹ bảo chị dâu mới trải qua chuyện kia tâm lý vẫn chưa ổn định, công việc chuẩn bị cho lễ cưới lại rất vất vả, cho nên hoãn lại hai tháng nữa tổ chức."

Giang Thành Khải không phản đối: "Như vậy cũng tốt," Y cúi đầu hỏi Hạ Phi "Em có vấn đề gì không?"

"… Có! Rất nhiều vấn đề!!!" Hạ Phi kinh hãi, "Sao tôi lại phải tổ chức hôn lễ lần nữa? Cùng ai hả?"

Giang Thành Khải nói: "Cùng tôi chứ còn ai, em còn muốn cùng ai nữa?"

Hạ Phi rít gào: "Ai cũng không muốn!" Cả anh cũng không được!!!

Nhưng câu sau hắn không dám gào lên, dù sao em gái người ta còn đang ở đây, hơn nữa em gái này còn đặc biệt hung!

Hắn cực kỳ bi thương: "Không tổ chức nữa có được không?" Bị xưng tụng thành couple quốc dân thì cũng thôi đi, nhưng hắn không muốn bị người ta vây xem nữa!

Giang Thành Duyệt xấu xa cười: "Ha? Thì ra chị dâu không muốn làm hả…"

Mặc dù Hạ Phi chẳng hiểu câu này có hàm nghĩa sâu xa gì, nhưng vẫn gật đầu.

Giang Thành Duyệt lập tức sung sướng cười trên sự đau khổ của người khác, "Ha ha ha ha anh cả à thì ra anh bị chị dâu ghét ha ha ha…"

Hạ Phi: "…"

Em gái à đừng có mà học anh trai em cắn thuốc!

Giang Thành Khải ngược lại vẫn rất bình tĩnh, đã quen với việc em gái bạo lực nhà mình thỉnh thoảng lại lên cơn động kinh, mặt không đổi sắc đuổi người: "Đi ra ngoài được chưa?"

Giang Thành Duyệt cười đến chảy cả nước mắt, cực kỳ ám muội nhìn hai người một cái, cực kỳ thức thời xoay người ra ngoài.

Ra ngoài rồi còn nói vọng vào: "Anh cả, chị dâu, cứ từ từ mà làm nhé, để em bảo mẹ hai người xuống ăn sau."

Hạ Phi: "…"

Hắn vội vàng giãy ra khỏi người người Giang thiếu tướng, y ngược lại cũng không giữ.

Hạ Phi trốn sang bên cạnh, giận dữ trừng mắt nhìn y, hai má phiếm hồng.

Giang Thành Khải không nhịn được cười nói: "Em biết không, dáng vẻ hiện tại của em thật đúng là dụ người phạm tội."

Hai mắt hắn trợn ngược, câu này mà anh cũng dám nói, còn có chút tự giác nào của nam thần liên bang không hả!

"Cũng không đúng." Giang Thành Khải lại lắc đầu, "Chúng ta đã là vợ chồng, có làm gì cũng không coi là phạm tội."

Hạ Phi ôm ngực, lùi ra sau hai bước, bắt đầu tạc mao: "Anh chết tâm đi, tôi sẽ không đồng ý cùng anh tạo người nữa đâu!"

Giang Thành Khải cực kỳ thản nhiên: "Chẳng phải đã tạo một đứa rồi sao?"

Nói xong ánh mắt chuyển xuống nhìn bụng hắn.

Hạ Phi cũng nhìn xuống: "…"

Đệch…

Nhân lúc hắn còn đang ngây người, Giang Thành Khải lại dán sát vào.

Hạ Phi cảm thấy áp lực vô cùng, hắn còn chưa kịp lùi tiếp, Giang thiếu tướng đã vòng tay ôm chặt lấy hắn. Hạ Phi thấp hơn y gần một cái đầu, cả mặt đều bị ép vào ngực đối phương, khứu giác lại bị mùi thơm ngát quen thuộc kia lấp đầy.

… Thật ra cơ ngực y cũng không tồi.

Hắn nhịn không được vươn móng vuốt bóp bóp.

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải hít sâu một hơi: "Em còn dám bóp?"

Hạ Phi ngẩng đầu lên, khiêu khích nhìn y, tay lại bóp bóp hai cái, miệng tiện nói: "Là đàn ông thì cố chịu đi!"

Giang Thành Khải cười tà: "Là đàn ông thì đều không chịu được!"

Y vừa dứt lời, Hạ Phi đã bị quăng lên giường.

Giang Thành Khải chống tay đè trên người hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn, cực kỳ lưu manh hất cằm, "Còn dám không?"

Hạ Phi nhìn Giang thiếu tướng thế này cũng không kinh ngạc, hắn ngả ngớn dùng ngón trỏ gãi gãi cằm y, lầm bầm nói: "Dám!"

Giang Thành Khải nhíu mày.

"Mấy ngày vừa rồi tôi cũng đã suy nghĩ kỹ càng rồi." Hạ Phi nói, "Thực ra làm với anh rất thích." *(tiết tháo của cậu đâu bị ngâm 1 tuần loãng hết ra nước rồi à???)*

Giang thiếu tướng còn chưa kịp vui vẻ, hắn lại nói tiếp: "Cho nên tôi quyết định rồi, chúng ta cứ làm bạn giường với nhau đi, cũng tốt mà. Mặc dù nói với mọi người bên ngoài là yêu nhau, nhưng thực ra chúng ta hiện tại cũng không phải là vợ chồng chân chính, cho nên anh đừng tiếp tục động tay động chân với tôi

nữa được không?”

Giang Thành Khải buồn phiền nhìn hắn: “Tư tưởng của em thoáng thật đấy.”

Hạ Phi cực kỳ đắc ý: “Đương nhiên rồi!”

Tư tưởng của hắn cực kỳ thoáng! Đây là đức tính tốt đẹp biết nhường nào! Nhân sinh quan hoàn toàn có thể đảo loạn! Nếu không thân là một thằng đàn ông hai mươi năm sao hắn có thể nhanh chóng tiếp thu chuyện mình có thai như thế!

Giang Thành Khải nghe được những lời này của hắn xong cảm giác vui vẻ đều biến sạch, thậm chí chỗ đang cứng cũng mềm luôn.

Vợ chỉ muốn dùng mình để tiết dục chứ không muốn nói chuyện yêu đương còn có thể ngược hơn nữa được không?!

Giang thiếu tướng rất bi thương.

Y cảm thấy EQ của Hạ Phi chắc chắn là âm vô cùng rồi, y đã biểu hiện tình cảm rõ ràng như thế, con bọn họ cũng có rồi, sao hắn vẫn cố chấp phủ định mối quan hệ này? Cực kỳ quá đáng!

Giang Thành Khải ai oán nhìn Hạ Phi, bò dậy khỏi người hắn.

Hạ Phi vô cùng kinh ngạc: “Không làm nữa à?”

Giang Thành Khải nghiến răng: “… Không làm!”

Chỗ kia mềm xuống rồi!

Tôi mà bị liệt luôn để xem sau này em làm thế nào!

Y tàn nhẫn trừng vợ EQ thấp nhà mình một cái, đẩy cửa ra ngoài.

Chờ đối phương đi khuất, Hạ Phi mới thở ra một hơi.

Hắn bình tĩnh cởi giày ra, cuộn tròn trên giường thành một quả bóng.

Cục bông ngồi xổm cạnh gối rất tò mò với hành động của hắn, cũng học theo dùng hai cánh ngắn ngủn ôm

lấy thân thể mập mạp, cuộn thành một cục bông xù tròn vo màu xanh lam. Hạ Phi bật cười, lấy ngón tay chọc chọc mông nó.

Cục bông đứng không vững xiêu vẹo ngã ra giường, cực kỳ ủy khuất mà "Chíp" một tiếng. Hơi choáng!

Thật ra những lời vừa rồi là Hạ Phi cố ý nói để chọc tức Giang Thành Khải.

Nói hắn cố chấp cũng được, nói hắn không hiểu đạo lý cũng được, dù thế nào hắn cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận bắt đầu mối quan hệ này. Cảm giác này giống như tất cả mọi người bảo hai người hợp nhau đấy, ừ, yêu nhau đi, thế là bọn họ yêu nhau. Quá mơ hồ, không chân thực.

Hắn không muốn như thế.

Không phải hắn không thích Giang Thành Khải, nhưng tình cảm của hắn không phải là loại mà y muốn. Làm bạn bè, làm anh em tốt, được thôi, không vấn đề. Nhưng bắt hắn sống cùng một người đàn ông như vợ chồng nốt phần đời còn lại, xin lỗi, hắn không làm được.

Cho nên hắn dùng những lời lẽ ngu xuẩn kia chọc giận Giang thiếu tướng. Mặc dù như thế rất thiếu đạo đức, nhưng ít ra cũng bảo vệ được cố chấp trong lòng hắn.

Hạ Phi thở dài.

Tại sao Giang thiếu tướng lại thích một người như hắn chứ…

Vì mặt hắn đẹp sao? Hay vì lên giường với nhau rồi? Hạ Phi hoàn toàn không hiểu được.

Nếu đã không hiểu, tốt nhất không làm.

Hắn liếc nhìn khoang kết nối mạng đa chiều đặt giữa phòng ngủ, mấy hôm trước Giang phu nhân sợ hắn ở nhà nghỉ ngơi buồn chán nên cho người mang vào đây.

Lúc dùng tinh thần lực đối kháng với tên U Linh kia, hắn nhận ra tinh thần lực của bản thân vẫn chưa đủ mạnh, vẫn không khống chế được đối phương, có lẽ thật sự phải đi học bài bản về vấn đề này.

Nhưng đầu tiên vẫn phải huấn luyện tinh thần lực trước đã.

Nghĩ như thế, Hạ Phi đi đến, nằm vào khoang kết nối.

Đã gần ba tuần không đối chiến trên mạng ảo, tay chân hắn cũng bắt đầu ngứa ngáy. Mặc dù không phải

cơ giáp thật, nhưng đối chiến trên mạng thế này cũng đủ khiến Hạ Phi kích động đến phát rồ rồi, đặc biệt là khi hắn biết được tích điểm còn có thể nâng cấp cơ giáp và đổi mới linh kiện.

Phi Thiên xuất hiện trên mạng đúng một tuần, xông đến như chớp rền gió giật sau đó đùng một cái biến mất hút luôn, khiến cho không ít người thua dưới tay hắn kinh ngạc đến ngây người sau đó phát điên.

Hạ Phi vào mạng ảo vừa mới đánh được hai trận, đột nhiên có một đống thư khiêu chiến khủng bố hòm thư của hắn.

Hắn vừa nhìn một chút mắt đã muốn co giật.

Sao lại lắm thư khiêu chiến thế này, định quần ẩu ông đây à ?

52. Chương 52: Kha Lam

Cung điện Dor là nơi nhận được nhiều ánh sáng mặt trời nhất trên tinh hệ Daours.

Các chủng tộc trên hệ Thôn Nha Tinh đều là thực vật, cần nước và ánh sáng để quang hợp, thể chất yếu nếu như có thể thường xuyên tắm nắng, sức khỏe có lẽ sẽ chuyển biến tốt hơn.

Sou Daraours, con trai cả của Vương tiền nhiệm, cũng chính là cháu trai của của Nữ hoàng đương nhiệm và Giang phu nhân.

Từ khi sinh ra cơ thể vị hoàng tử này đã rất yếu, các thành viên của hoàng thất đa phần cấp bậc thể lực đều là B, chỉ có mình Sou là cấp C. Thể chất bẩm sinh y học cũng không thể thay đổi, chỉ có thể dùng thuốc can thiệp để cải thiện phần nào, để Đại hoàng tử tiền nhiệm có thể sống lâu hơn một chút.

Sou là partner, nhưng vì bệnh tật ốm yếu hơn nữa thân phận lại đặc thù, được đặc cách không bị đưa vào học viện tháp ngà, chỉ mời giáo viên trong học viện đến dạy học tại cung điện Dor. Cũng may mặc dù thân thể yếu, nhưng tinh thần lực vẫn là cấp A, còn cao hơn Nữ hoàng tinh thần thực chỉ có cấp C.

Lúc này Sou vừa mới hoàn thành xong giờ học ngày hôm nay, đang ngồi trên tháp phía Đông của cung điện tắm nắng.

—— Cung điện Dor là cung điện hoàng gia, Nữ hoàng và mọi thành viên của hoàng thất đều sống ở đây.

“Anh!” Một giọng nói có phần trung tính vang lên.

Sou mở mắt, dịu dàng nhìn cô gái đứng sau lưng mình, ôn nhu hỏi: “Muốn ra ngoài sao?”

“Vâng” Kha Lam vui sướng đáp, “Anh, anh có muốn mua gì không, em mua về cho anh?”

Sou lắc đầu, thở dài: “Tuần nào em cũng ra ngoài, anh còn thiếu thứ gì chưa mua nữa.”

Kha Lam gật đầu: “Vậy để em mua đồ ăn về cho anh, mà cũng chưa chắc đã ăn ngon đâu.”

Sou bật cười: “Mấy tháng nữa em cũng phải vào học viện quân sự học rồi, đến lúc đó mỗi tháng chỉ được nghỉ có 2 ngày thôi, bây giờ còn không lo mà kiềm chế bản thân lại đi, suốt ngày chỉ thích đi chơi.”

Kha Lam bĩu môi: “Anh đừng nói đùa, ai bảo em sẽ được vào học viện quân sự, cô của chúng ta chỉ ước gì em…”

“Xuỵt!” Sou ra hiệu cho Kha Lam im lặng, nhíu mày nhìn em gái mình, “Không được nói lung tung.”

Kha Lam lè lưỡi làm mặt quỷ.

“Không nói chuyện với anh nữa, xe đang chờ em ở ngoài rồi, em đi đây, bye bye!” Kha Lam hôn gió một cái, nhảy nhảy nhót nhót chạy biến.

Sou lại thở dài, nhắm mắt, nằm xuống ghế nghỉ.

Nằm được một lúc, lại cảm thấy có một bóng người đứng trước mặt che khuất mất ánh nắng.

Sou chậm rãi mở mắt, nhìn thấy người trước mặt thì nở một nụ cười rạng rỡ: “Sao em lại ở đây? Còn chưa nghỉ hè mà.”

Người kia duỗi tay ôm lấy người đang nằm trên ghế, ôn hòa nói: “Em xin nghỉ về đây, nhớ anh.”

Sou bật cười thành tiếng, giơ tay ôm lấy cổ người kia kéo thấp xuống, hôn nhẹ lên môi người nọ.

Người kia đưa tay giữ chặt cằm của vị hoàng tử yếu ớt này, hôn sâu xuống.

Đến khi Sou thở không ra hơi, người nọ mới buông ra.

Sou bị hôn đến khóe mắt đỏ bừng, giận dữ nói, “Em không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

Người kia bật cười: “Rõ ràng là anh quyến rũ em trước mà.”

“Anh không có!” Sou đẩy tay người kia ra, đứng dậy khỏi ghế.

Nhưng còn chưa kịp đứng vững đã bị bế ngang lên, Sou kinh ngạc kêu lên một tiếng, hai tay vội vàng ôm cổ người kia.

Người kia lại cúi đầu hung hăng hôn thêm một cái, sau đó bế người vào phòng.

Lúc Kha Lam đi ra khỏi một cửa hàng bán kẹo, gò má trắng nõn đột nhiên hơi hồng lên, nhịp thở cũng hơi bất ổn.

Kha Lam bảo cận vệ và tài xế đừng đi theo, sau đó một mình chậm rãi đi bộ trên con đường nhỏ, thỉnh thoảng thấy cửa hàng bánh ngọt hay đồ ăn vặt thì lại rẽ vào, lúc đi ra đều xách theo vài túi. Mãi đến lúc mua nhiều quá không cầm nổi, mới gọi cận vệ ra cầm bỏ bớt vào xe, còn bản thân lại đi dạo tiếp.

Lúc đến chỗ một con hẻm nhỏ, Kha Lam đột nhiên dừng lại.

Một tiếng mèo kêu yếu ớt từ nơi sâu nhất trong hẻm vọng ra. Kha Lam nhíu mày, quay đầu nhìn vào trong.

Trong hẻm có ba thanh niên trẻ tuổi đứng quây thành một vòng, ở giữa là một con mèo nhỏ lông dính bết nằm rũ trên đất không nhúc nhích, chỉ có phần bụng là đang nhấp nhô nhè nhẹ.

Kha Lam mím chặt môi, đang muốn quay người rời đi, lại bị gọi lại.

Ba thanh niên trong hẻm chẳng biết đã nhìn thấy Kha Lam từ lúc nào, cười xấu xa bước đến gần.

“Nhìn xem ai đây nào, không phải là nữ thần đang “hot”, tiểu thư Kha Lam sao.” Một người trong đó cười cực kỳ bỉ ổi.

“Phải rồi, nhìn gần còn đẹp hơn gấp mấy lần trong ảnh.” Một người khác nói.

“Sao nào, em gái xinh đẹp, có muốn chơi với bọn anh một lúc không?” Người thứ ba nói.

Kha Lam mặt không đổi sắc nhìn bọn họ, không nói một lời.

Lúc này trên phố có rất ít người qua lại, người nào nhìn thấy cảnh này thì cũng không nhận ra Kha Lam vì cô đeo kính đội mũ, nên vì không muốn dính vào phiền phức, người qua đường đều yên lặng bàng quan.

"Này, anh đây đang nói chuyện với em đấy!" Thanh niên nói đầu tiên thấy Kha Lam mãi không trả lời, mất kiên nhẫn đẩy cô một cái.

Kha Lam lùi về phía sau nửa bước, tính toán xem nên tự mình ra tay hay gọi cận vệ.

Đúng lúc này một bàn tay từ bên cạnh vươn tới tóm lấy cổ tay thanh niên kia.

"Này, mấy người đừng có quá đáng." Hôm nay Lâm Tiêu Tiêu lại chui lỗ chó ra ngoài mua album và poster của nữ thần, đang chuẩn bị quay về trường thì nhìn thấy cảnh này.

Lúc đầu vì đứng quá xa nên Lâm Tiêu Tiêu không nhận ra Kha Lam, lúc đến gần cậu ta mới phát hiện người bị bọn côn đồ bắt nạt là nữ thần của mình!

Cái bọn điên này dám dâm loạn nữ thần! Không thể tha thứ được!

Lâm Tiêu Tiêu nghiến răng siết chặt cổ tay tên lưu manh.

Lưu manh lập tức kêu thảm thiết, ngã ngồi xuống đất. Mấy thanh niên này không phải học viên trường quân đội, thể lực cùng lắm chỉ là cấp C hoặc D. Mặc dù Lâm Tiêu Tiêu ở trong trường xếp thứ nhất từ dưới lên, nhưng chỉ riêng bằng thể lực cấp B cũng thừa sức xử lý đám lưu manh này.

Lâm Tiêu Tiêu đang muốn ra tay, lại đột nhiên nhớ ra mình còn đang cầm album và poster mới mua.

Vì thế dưới ánh mắt kinh ngạc của Kha Lam, Lâm Tiêu Tiêu buông lỏng cổ tay tên lưu manh, quay đầu cười lấy lòng: "Nữ thần, có thể cầm hộ tôi một lúc được không?"

Kha Lam: "…"

Kha Lam yên lặng cầm lấy album và poster trong tay Lâm Tiêu Tiêu.

Đúng lúc này, một nắm đấm từ phía sau đánh thẳng tới.

Lâm Tiêu Tiêu đầu còn chưa quay lại, chỉ kịp thò tay vặn một cái, tên lưu manh lần thứ hai kêu rên thảm thiết ôm lấy tay quỳ xuống.

Hai tên còn lại thấy thế sợ hãi lùi về sau hai bước.

Lâm Tiêu Tiêu chống nạnh quát một tiếng, ba tên lưu manh lập tức bị dọa cho chết khiếp, điên loạn quỳ lạy sau đó cong mông chạy mất.

Lâm Tiêu Tiêu hài lòng thu tay, ưỡn ngực quay đầu nhìn về phía Kha Lam đang trợn mắt hốc mồm.

Lâm Tiêu Tiêu cho rằng nữ thần đã bị tư thế oai hùng của mình khiến cho sợ ngây người, e thẹn vén vén tóc: "Nữ thần, không sao chứ?"

"… Tôi không sao." Kha Lam cố nín cười, dịu dàng nhìn cậu ta, "Cám ơn anh."

"Đừng khách khí, đừng khách khí, đây là chuyện tôi nên làm mà." Lâm Tiêu Tiêu vỗ vỗ ngực, "Nhưng mà sao nữ thần lại ở đây? Nơi này rất gần với mấy khu ổ chuột, dễ gặp phải lưu manh, sau này nữ thần phải cẩn thận một chút."

Kha Lam cười: "Tôi đi dạo phố nên đi ngang qua đây. Còn nữa, anh đừng có gọi tôi là nữ thần này nữ thần kia nữa, tuổi tác chúng ta cũng gần bằng nhau, cứ gọi tôi là Kha Lam đi."

Lâm Tiêu Tiêu bị nụ cười của Kha Lam câu mất hồn, da mặt dày như tường thành phá lệ đỏ lên, ấp úng nói: "Kha, Kha Lam, tôi… tôi tên là Lâm Tiêu Tiêu."

"Lâm Tiêu Tiêu?" Kha Lam khó hiểu nghiêng đầu, "Viết như thế nào?"

Lâm Tiêu Tiêu ở trong lòng rít gào: Thật moe thật moe thật moe!!!

Rõ ràng chỉ là nghiêng đầu, sao lại có thể moe như thế!!!

"Lâm trong rừng cây, Tiêu trong vắng vẻ tiêu điều."

"À… Lâm Tiêu Tiêu." Thứ Lâm Tiêu Tiêu nói là ngôn ngữ Trái đất, Kha Lam nghe cũng chẳng hiểu lắm, lẩm nhẩm cái tên này hai lần, lại hỏi, "Anh là người của hệ Ngân Hà sao?"

"Đúng vậy đúng vậy" Lâm Tiêu Tiêu gật đầu liên tục, "Cha mẹ tôi là nhập cư từ hệ Ngân Hà đến đây."

Kha Lam cũng gật đầu, đem đồ trong tay trả cho Lâm Tiêu Tiêu: "Này, đồ của anh."

Lâm Tiêu Tiêu vội vã nhận lấy.

Ngón tay vô tình chạm vào mu bàn tay Kha Lam, tâm hồn Lâm Tiêu Tiêu lập tức treo lên cây.

Aaaaaaa!!!!!! Thế mà được chạm vào tay nữ thần!!!!!! Mặc dù chỉ lướt qua thôi!!!!!!! Nhưng vẫn quá kích động!!!!!!!!!! Cực kỳ đáng để chạy mười vòng quanh sân ăn mừng!!!!!!

Kha Lam nhìn mặt mũi Lâm Tiêu Tiêu đỏ bừng, nhịn không được cười ra tiếng.

Mặt Lâm Tiêu Tiêu lại càng đỏ hơn.

Kha Lam nói: "Được rồi, không nói chuyện cùng anh được nữa, tôi phải về nhà, cũng muộn rồi."

Lâm Tiêu Tiêu nhìn sắc trời, lúc này mới phục hồi lại tinh thần kêu thảm một tiếng, "A… chết cha rồi, muộn thế này rồi!" Cậu ta lưu luyến nhìn Kha Lam một cái, cực kỳ không muốn nhưng lại không thể không đi, "Nữ thần… à không, Kha Lam, tôi phải về gấp, đi trước đây."

Kha Lam nhịn cười gật gật đầu.

Lâm Tiêu Tiêu lập tức ôm đống album poster cong mông chạy, chạy được ba bước lại quay đầu nhìn một cái, suýt nữa vấp phải vỉa hè ngã sấp mặt.

Kha Lam: "…"

Cận vệ hoàng gia đi đến phía sau Kha Lam, hành lễ nói: "Công chúa."

"Ở bên ngoài gọi tôi là tiểu thư." Giọng nói Kha Lam rất điềm tĩnh, hoàn toàn không còn vẻ hoạt bát đáng yêu như ban nãy.

"Tiểu thư" Đồng chí cận vệ nhanh chóng thay đổi xưng hô, "Chuyện vừa rồi…"

"Không phải lỗi của các anh, là tôi bảo các anh đừng đi theo." Kha Lam khoát tay, "Cũng chỉ có mấy tên côn đồ thôi, tôi tự giải quyết cũng được."

Cận vệ cúi đầu: "Vâng."

Nói xong, sắc mặt Kha Lam lại trở lại vẻ hoạt bát ban nãy, xoay đầu lại, cười híp mắt vỗ vai cận vệ: "Ầy, các anh nghiêm túc như thế làm gì, đến đây, mọi người cùng ăn bánh ngọt đi, ăn xong chúng ta lại về cung điện."

Bọn họ nhận lấy bánh ngọt Kha Lam liên tục đưa qua, vẻ mặt nghiêm túc cũng đỏ ửng.

Nữ thần Liên bang quả nhiên là danh bất hư truyền.

Cận vệ hoàng gia ưu tú nhất cũng không hold được…

Lúc Kha Lam về đến cung điện Dor trời đã tối hẳn, Sou đã ngủ rồi.

Kha Lam đứng ở cửa phòng anh trai, giật giật mũi, lập tức ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Ánh mắt Kha Lam lóe lóe, muốn đưa tay đẩy cửa, do dự nửa ngày lại rút tay về, không nói một lời quay về phòng ngủ của mình.

Phòng ngủ của Kha Lam cũng không khác gì phỏng đoán của truyền thông, lấy hai màu hồng và xanh nhạt làm chủ đạo.

Đi ngoài đường cả ngày khắp người đều là mồ hôi, Kha Lam lấy một bộ đồ ngủ in hình thỏ màu xanh đi vào phòng tắm. Vòi hoa sen được mở ra, dòng nước ấm ào ào đổ xuống, bọt nước bắn tung tóe trên đất. Nhiệt độ trong phòng tắm dần tăng lên, hơi nước bắt đầu tràn ngập, tấm gương nhỏ trong phòng tắm dần mờ đi, thân ảnh Kha Lam trở nên mơ hồ.

Đợi đến khi trong phòng tắm kín đặc hơi nước đến mức giơ tay cũng khó thấy được, Kha Lam mới cởi váy trên người xuống. Chiếc váy trắng dài rơi xuống, lộ ra một đôi chân so với nữ sinh bình thường có phần rắn chắc thon dài hơn, ở hạ thân chiếc quần lót trắng tinh ôm lấy một bộ phận nhô ra bất thường.

Kha Lam cởi bỏ tất cả quần áo trên người, bước vào bồn tắm. Dòng nước ấm áp đập vào bờ ngực bằng phẳng màu đồng, trên lồng ngực có rất nhiều vết bầm tím trông cực kỳ dọa người.

“A…” Kha Lam xoa xoa cổ, đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Giọng nói này, so với giọng nói lanh lảnh ban ngày, rõ ràng trầm thấp hơn rất nhiều, hoàn toàn không giống giọng của phụ nữ.

Thực ra Hạ Phi cũng chẳng quá để ý đến điểm kinh nghiệm mình tích được.

Theo quan điểm của hắn, tác dụng duy nhất của việc đối chiến cơ giáp trên mạng ảo là hỗ trợ rèn luyện tinh thần lực. Cho nên lúc nhìn thấy cả đống thư khiêu chiến đập vào mặt như đòi nợ thế này, cả người hắn đều không khỏe nổi.

Hắn login mới được có một tiếng, đã có hơn 1000 cái thư khiêu chiến gửi đến!

Khi đó hắn mới đánh hai trận, đang định tiếp tục khiêu chiến những đối thủ khác, lại thấy hòm thư của mình báo đầy.

Sau khi cảm giác kinh hãi qua đi, Hạ Phi bắt đầu đọc vài bức thư khiêu chiến.

Mẹ nó, không phải trung nhị bệnh thì chính là fan não tàn, cái gì mà bản thiếu gia cung kính bồi tiếp ngài, cái gì mà Phi Thiên đại thần cậu thật là giỏi quá đi quỳ liếm cầu hợp thể, rồi một đống cái quỷ gì gì nữa, thể loại nào cũng có, quả thực không khác gì cái đám chơi võng du đời trước.

Hạ Phi đen mặt từ chối hết, sau đó tự mình đi tìm đối thủ.

Hắn lật xem danh sách đấu thủ, đột nhiên bị một cái tên hấp dẫn —— Tinh thể Aisura.

Tinh thể Aisura - Bảng tranh cúp vô địch. Thông tin tự giới thiệu: Là đàn ông thì lên đi!

Lên cái gì? Lên đâu cơ? Hạ Phi lần thứ hai đen mặt, cái tên này nhất định cũng mắc bệnh trung nhị.

Nhưng cái tên gọi Tinh thể Aisura này lại khiến hắn rất hứng thú, Hạ Phi chỉ do dự một chút, lập tức phát thư khiêu chiến đối phương. Hắn cũng chỉ ôm tâm lý muốn thử xem thế nào thôi, dù sao hắn cũng mới vào bảng sơ cấp, mà đối phương lại ở bảng tranh cúp vô địch, người kia cũng chưa chắc đã đồng ý thư khiêu chiến của một tay mơ như hắn.

Nếu như bị từ chối, hắn lại đi tìm đối thủ khác, cũng chẳng mất gì.

Đã năm phút trôi qua, bên kia vẫn chưa có hồi âm.

Hạ Phi nhún vai, tiếp tục xem danh sách đấu thủ, chuẩn bị năm phút nữa đi khiêu chiến đấu thủ khác, hoặc là chấp nhận thư khiếu chiến của người khác gửi trong hòm thư.

Đúng lúc này, âm thanh điện tử máy móc của hệ thống vang lên ——

Tinh thể Aisura đồng ý lời mời khiêu chiến của Phi Thiên .

Địa điểm đối chiến: sân đấu cao cấp.

Truyền tống hoàn tất trong vòng 30 giây…

Hạ Phi ngây ngẩn cả người.

Quần chúng trong hệ thống mạng giả lập cũng ngây ngẩn cả người.

Đại thần bảng tranh cúp vô địch chấp nhận thư khiêu chiến của một tân binh bảng sơ cấp?!!!

Cái thế giới huyền huyễn gì thế này? Mặc dù Phi Thiên cũng đứng thứ nhất thứ hai trong bảng sơ cấp, nhưng hoàn toàn không thể so với số một số hai của bảng tranh cúp vô địch có được không! Trận này đánh làm gì, Phi Thiên chắc chắn sẽ đi đời trong vòng một nốt nhạc!

Toàn bộ thế giới giả lập đều sôi trào, dồn dập kéo nhau đi xem đại thần PK tân binh, chuẩn bị nhìn đại thần ngược chết cái tên tân binh không biết trời cao đất dày này.

Đương nhiên, cũng có một vài thành phần trung lập bày tỏ quan điểm, nếu như tân binh này là thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết, vào thời khắc cao trào phản kích thành công, vậy thì cũng rất đáng để đi xem. Nhưng mà số người ít ỏi này đều bị fan của đại thần nhấn chìm.

Đáng tiếc là trận đối chiến này không đấu công khai bán vé khán đài, cho nên quần chúng không có cách nào vào xem được.

Hệ thống cùng một lúc nhận được hàng nghìn phản hồi trách móc.

Sao dám không bán vé vào cửa trận đại thần PK tân binh hả!!! Cho đánh giá 1 sao!!!

Đối với vấn đề này hệ thống bày tỏ sự quan ngại sâu sắc rằng chúng tôi rất muốn nhưng rất tiếc đại thần không đồng ý, nên đừng có gửi phản hồi nữa làm gì cho mệt bye ( ) .

Quần chúng đồng loạt khóc ròng.

Mà vào giờ phút này, tại sân đấu cao cấp ——

Hạ Phi đứng trong cơ giáp vừa được thăng cấp nhưng cũng vẫn hết sức đơn giản của mình, thông qua màn hình nhìn Tinh thể Aisura đứng ở phía đối diện…

Tinh thể Aisura đột nhiên lên tiếng: “Phi Thiên, xin chào.”

Hạ Phi sửng sốt một chút, đáp lại: “Xin chào.”

Tinh thể Aisura nói: “Tôi đã nghe qua tên của cậu, là hắc mã trong đám tân binh, mặc dù vài tuần không lên, nhưng bây giờ chắc là cậu trở về rồi.”

Hạ Phi: “Đại khái là vậy…”

Tinh thể Aisura nói tiếp: “Tôi đã xem các trận đấu trước của cậu, phần lớn đều là một đòn trí mạng, kỹ thuật của cậu rất không tồi.”

Hạ Phi: “Ừm… Cảm ơn.” Thực ra chỉ là do tay hắn nhanh thôi.

Tinh thể Aisura : “Thực ra tôi vẫn luôn muốn đối chiến với cậu một lần, chỉ có điều trước đây vẫn chưa có cơ hội. Lần này cậu chủ động khiêu chiến, tôi rất vui.”

Hạ Phi: “… Vậy sao.”

Tinh thể Aisura : “Đẳng cấp và trang bị cơ giáp của tôi đều hơn cậu, nhưng tôi sẽ không chiếm tiện nghi của cậu đâu.”

Hạ Phi đột nhiên thấy trước mắt lóe lên, cơ giáp màu đen rực rỡ tàn khốc trước mắt đột nhiên biến đổi, trở thành một cơ giáp loại cơ bản gần giống của Hạ Phi.

Tinh thể Aisura : “Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Hạ Phi: “…”

Quả nhiên là mắc bệnh trung nhị nặng quá rồi.

Nhìn người trước mặt này hắn lại nhớ đến Giang Thành Điềm, không biết Tiểu Điềm Điềm có chơi cái trò này không nhỉ…

Thi đấu bắt đầu ——

Hạ Phi chưa kịp nhúc nhích, Tinh thể Aisura đã phát động tấn công. Trước mắt lóe lên một cái, hắn đã thấy cánh tay cơ giáp của Tinh thể Aisura nhằm thẳng hướng đầu mình, Hạ Phi vội vã khom lưng lùi về sau, cánh tay cơ giáp của đối phương lướt sát qua phần ngực cơ giáp của hắn. Tiếng kim loại va chạm đặc biệt chói tai, tim Hạ Phi lập tức treo lên đến tận cổ.

Kể từ khi hắn bắt đầu đối chiến cơ giáp trên thế giới giả lập, đây là lần đầu tiên gặp phải đấu thủ mạnh thế này.

Các đấu thủ trước đó cấp bậc tinh thần lực đều ở mức bình thường, động tác cũng chậm hơn Tinh thể Aisura rất nhiều, Hạ Phi có thể dễ dàng đánh bại bọn họ. Nhưng Tinh thể Aisura vừa ra tay, Hạ Phi mới hiểu mục đích phân cấp bảng đấu là gì —— trong bảng sơ cấp rõ ràng chỉ toàn gà mờ!!! Bọn họ mà gặp Tinh thể Aisura nhất định một giây là chết ngắc!!!

Hạ Phi hiện tại hoàn toàn không nghĩ bản thân có cơ hội nào để thắng, một giây chết ngắc thì cũng không đến nỗi… Chắc là kéo đến được một phút thì toi đi.

Tinh thần lực của Tinh thể Aisura rất mạnh, hơn nữa cấp bậc thể lực chắc chắn cũng rất cao, tối thiểu phải là cấp B trở lên. Sau khi Hạ Phi tránh thoát đòn công kích thứ bảy từ phía đối phương, cũng bắt đầu thấy mệt. Dù sao hắn cũng là tân binh tinh thần lực cấp S trâu bò, sao có thể bị Tinh thể Aisura đánh bại dễ dàng thế được?

Hắn chính là thần gõ phím 10 ngàn chữ một giờ đó! Mặc dù tấn công được, nhưng né tránh phòng thủ thì không vấn đề, lúc đã quen dần với nhịp độ công kích của Tinh thể Aisura , Hạ Phi còn có thể đánh trả vài lần, mặc dù không phải lần nào phản kích cũng thành công, nhưng tốt xấu gì cũng được một hai phát.

Hai người cứ như vậy giằng co nửa tiếng.

Nửa tiếng sau, Hạ Phi vẫn rất vui vẻ, tốc độ cơ giáp duy trì không đổi, mà tốc độ Tinh thể Aisura thì đã chậm lại thấy rõ.

Chơi đối chiến giả lập kiểu này mức độ bảo trì tốc độ 90% là do tinh thần lực đảm nhiệm. Có phải ai cũng có cấp S nghịch thiên như hắn đâu hahaha! Cho dù đối phương có là cấp A đi chăng nữa mà bị kéo đến kéo đi nửa tiếng đồng hồ thì cũng chết mệt.

 Tinh thể Aisura bắt đầu mất kiên nhẫn, xưa nay chưa bao giờ gặp phải loại đối thủ chơi kiểu mèo vườn chuột thế này. Phí phạm tinh thần lực nửa tiếng đại thần cũng không còn kiên nhẫn nữa, xác định lộ tuyến của Hạ Phi, trực tiếp cho một đòn cuối cùng đánh bay tên điên này luôn!

Thế nhưng Tinh thể Aisura lại hoàn toàn không tính được, sự kích động nhất thời của mình đã tạo thành vận mệnh cả đời bị Hạ Phi chèn ép sau này.

Đại thần thua.

Thua trong tay một tân binh bảng sơ cấp có số điểm kinh nghiệm chỉ bằng một phần mười mình.

Vì sự kích động nhất thời của đại thần mà Hạ Phi tìm ra được sơ hở để tấn công.

 Tinh thể Aisura , đại thần bảng tranh cúp vô địch, xếp thứ tư trên bảng tổng sắp, cứ như thế oanh oanh liệt liệt bị Hạ Phi đánh vỡ đầu.

53. Chương 53: Tinh Thể Aisura

Kết quả của các trận đấu được nhiều người quan tâm đều được hệ thống tự động công khai trong thế giới giả lập.

Vì vậy khi tin tức Tinh thể Aisura bại trận truyền ra, toàn bộ thế giới giả lập cằm đều rớt xuống đất không nhặt lại được.

Đại thần bảng tranh cúp vô địch bị một tên tân binh bảng sơ cấp đánh bại?!

Đùa nhau à?!

Nhưng thông tin hệ thống phát ra hoàn toàn không phải chuyện đùa, cho nên Tinh thể Aisura thật sự thua rồi? Tân binh Phi Thiên kia rốt cuộc là ai? Mạng giả lập 3d không cho phép đổi tên, như vậy chắc chắn không phải là một đại thần mai danh ẩn tích nào đó quay lại đấu trường. Vậy tân binh này thật sự là một thiên tài? Khiêu chiến vượt cấp một lần đã thắng?!

Có quỷ mới tin!

Tinh thể Aisura những năm qua là đại thần của bao nhiêu thế hệ đấu thủ, hôm nay đột nhiên lại bị một tân binh không tên tuổi đánh bại, bọn họ làm sao có thể chấp nhận được!

Không biết đấu thủ nào đột nhiên phát tán một tọa độ trên kênh tin tức chung, mọi người sửng sốt, sau đó phát hiện ra đây là vị trí sân đấu mà Tinh thể Aisura và Phi Thiên bị truyền tống vào, lập tức chen nhau xông đến, đem cả sân đấu nhồi kín không còn một cái khe.

Lúc này, trong phòng nghỉ ——

Sau khi trận đấu kết thúc, hệ thống sẽ cung cấp cho hai bên một phòng nghỉ, để nếu trong trường hợp muốn gặp mặt đấu thủ nói chuyện cũng không bị người khác quấy rầy. Hạ Phi và Tinh thể Aisura ngồi trong phòng nghỉ hai mặt nhìn nhau, không ai nói lời nào.

Cứ ngồi như thế được nửa ngày, Hạ Phi lên tiếng trước phá vỡ không khí im lặng.

“Cậu bảo tôi ở lại có chuyện gì sao?”

Hắn đẩy đẩy kính râm trên sống mũi, lẽ nào đối phương nhận ra hắn là ai rồi?

Không thể nào, mặc dù ảnh hắn qua sự kiện chuyện tình cẩu huyết kia đã bị post lên mạng, có không ít fan quỳ liếm (mặt) hắn, nhưng trong thế giới đa chiều hắn vẫn rất thu liễm, cũng luôn đeo kính râm, trừ lúc thi đấu ra cũng rất ít khi giao tiếp với người khác, nếu đã như vậy rồi mà vẫn còn bị người ta nhận ra,

chắc chỉ còn nước đeo mặt nạ kín mặt mất.

"Phương thức công kích của cậu rất giống một vị tiền bối mà tôi biết."

Tinh thể Aisura là một thanh niên cao hơn Hạ Phi nửa cái đầu, trên mắt đeo kính quang lọc, không nhìn rõ mặt.

Người này khiến cho Hạ Phi có một cảm giác cực kỳ quen thuộc đến khó hiểu. Hắn hỏi: "Vị tiền bối kia là ai?"

"Hạ Kỳ." Thanh niên đáp, "Nhưng mà vị đó đã mất tích lâu rồi, có tin đồn nói rằng đã hi sinh trong trận chiến với Anh Phù tộc."

Thanh niên dừng một chút, lại nói: "Vị tiền bối đó từng là dệt mộng sư hoàng gia vĩ đại nhất liên bang."

"Hạ Kỳ?" Hạ Phi lắc đầu, "Ngại quá, chưa nghe bao giờ."

Trong lòng hắn đột nhiên nảy lên một suy đoán, họ Hạ, có quan hệ gì với Hạ Kình Thiên sao?

Thanh niên nhíu mày, rất nghi hoặc nhìn hắn: "Không thể nào, đã là người sống ở liên bang không ai không biết đến Hạ Kỳ."

Hạ Phi buồn cười: "Cậu tìm tôi chỉ để hỏi chuyện này? Vậy tôi sẽ nói cho cậu biết, tôi không quen Hạ Kỳ, cũng chưa từng nghe tên, lại càng không có quan hệ gì với người này. Xin hỏi bây giờ tôi đi được chưa?"

Hôm nay hắn đánh một trận với Tinh thể Aisura , vì cấp bậc chênh lệch quá nhiều nên toàn bộ điểm kinh nghiệm đều được nhân ba. Quan trọng hơn là trận này đánh quá mệt mỏi, tiêu hao không biết bao nhiêu tinh thần lực, cơ thể của hắn cũng sắp không chịu nổi, nếu còn không logout ra bổ sung tinh thần lực, nhất định cả người sẽ cứng ngắc không động đậy được!

Thanh niên rất khó hiểu với sự vội vã của Hạ Phi: "Cậu rất vội sao?"

Hạ Phi làm động tác muốn đi vệ sinh: "Đúng vậy, con người có ba cái gấp!"

Thanh niên: "…"

Thanh niên lại nói: "Cậu có thể cho tôi biết tên thật được không? Tôi thấy kỹ thuật công kích của cậu cũng không quá đặc sắc, nhưng sức bền lại rất tốt, có thể duy trì trận đấu cùng tôi lâu như thế, còn thắng được cả tôi, tinh thần lực và thể lực chắc chắn không thấp, tôi nghĩ sau này nếu có cơ hội chúng ta có thể liên lạc trao đổi một chút."

Nói xong, thanh niên đưa tay tháo xuống kính quang lọc trên mắt.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm?!!!

Cầm hắn trực tiếp rớt thẳng xuống đất, cái tên trung nhị bệnh Tinh thể Aisura này thế mà lại là Giang Thành Điềm?! Chẳng trách lại trung nhị như thế… Quả nhiên là trung nhị có đi đến đâu thì cũng vẫn trung nhị mà!

Hạ Phi kinh hãi lắp bắp: "Điềm, Điềm Điềm à, cậu không lên lớp học sao?"

"Hôm nay tôi không có lớp." Giang Thành Điềm theo bản năng trả lời, sau đó cả kinh lùi lại hai bước, "Cậu rốt cuộc là ai?!"

Hạ Phi yên lặng tháo kính râm xuống.

Điềm Điềm lập tức hóa đá.

"Hạ Phi!!! Sao cậu lại ở chỗ này!!!" Giang Thành Điềm rít gào.

Cho dù đang ở trong thế giới giả lập, Hạ Phi cũng có cảm giác tai mình sắp thủng rồi, hắn vội vàng bịt tai lại, nhíu mày nói: "Gào lên như thế làm cái gì hả…" Rõ ràng lúc nhìn thấy mặt đối phương phản ứng của hắn vẫn còn bình tĩnh như thế cơ mà!

Giang Thành Điềm lại hoàn toàn không nghe được lời hắn, ôm đầu vặn vẹo, giống như không thể chấp nhận nổi sự thật này: "Cái đệch, tại sao… tại sao aaaaaaaaaa!!! Mình thua trong tay vô dụng cấp F!!!! Mặc dù tinh thần lực của cậu ta rất mạnh… nhưng đây không phải là nguyên nhân aaaaaa!! Mình thế mà lại thua dưới tay tên này!!! Thua dưới tay một cái cơ giáp ngớ ngẩn!!!"

"Này…" Hạ Phi đen mặt, "Tôi nghe thấy đấy."

"Tôi chính là muốn cho cậu nghe thấy đấy tên khốn này!!! Sao tôi lại thua cậu được cơ chứ! Thua một tên kiểm tra cơ giáp chỉ có 10 điểm!!!" Giang Thành Điềm tiếp tục rít gào.

Mỗi học viên khi vào học viện quân sự đều phải tiến hành kiểm tra.

Trước khi nhập học sẽ tiến hành kiểm tra thể lực và kiến thức lý luận, sau khi nhập học sẽ sát hạch năng lực điều khiển cơ giáp và lắp ghép linh kiện. điểm tối đa là 100 điểm. Hạ Phi sát hạch tổng cộng chỉ được có 10 điểm, lúc bước xuống khỏi cơ giáp còn nôn thốc nôn tháo, bị tất cả học viên khác khinh bỉ.

Thế nhưng bây giờ kẻ đó lại đánh bại mình, đánh bại hạng bốn của top 10 đứng đầu bảng tổng sắp!

Giang Thành Điềm cả người đều hỏng mất.

Cậu ta dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm Hạ Phi đầy lên án.

Khóe miệng Hạ Phi giật giật: "Cậu dùng cái vẻ mặt gì nhìn tôi đấy hả, cứ y như tôi vừa phi lễ cậu không bằng!"

"…" Giang Thành Điềm phát rồ, "Biến."

"Được thôi." Hạ Phi nhanh chóng quay đầu bước đi.

"Cậu đi thật đấy à!" Giang Thành Điềm không kịp suy nghĩ vội vàng túm lấy tay Hạ Phi, "Tôi đã nói xong đâu!"

Hạ Phi liếc mắt nhìn cậu ta, "Còn chuyện gì nữa?"

Hạ Phi bỏ kính xuống rồi lực sát thương của cái bản mặt yêu nghiệt này thật sự là quá kinh khủng, lại còn liếc mắt thế này, cho dù Giang Thành Điềm bình thường rất ghét Hạ Phi cũng cảm thấy xương cốt cả người mềm nhũn, mặt vèo một cái đỏ lên.

Hạ Phi: "???"

Cái phản ứng gì đây?

Giang Thành Điềm nuốt nuốt nước miếng, ở trong lòng điên cuồng niệm chú "Đây là chị dâu mình đây là chị dâu mình đây là chị dâu mình", mặt mới bớt đỏ đi được một chút, khó khăn mở miệng: "Cái này…"

"???" Hạ Phi trừng cậu ta, "Tóm lại là cậu muốn nói cái gì?"

"… Cậu đeo kính vào trước đi đã."

"…" Hạ Phi lườm một cái, đem kính râm đeo lên "Phiền phức."

Thấu kính tối màu cuối cùng ngăn cản được dòng điện công suất cao bắn ra từ cái cái mặt kia, Giang Thành Điềm lắc lắc đầu, hất văng hình ảnh của đôi mắt tím nhạt màu ra khỏi óc, mới tiếp tục nói chuyện: "Cậu học đấu cơ giáp từ ai?"

"Không ai hết," Hạ Phi nói, "Tôi tự học."

Đúng là tự học mà, kiếp trước đánh võng du là tự đánh chứ chẳng lẽ lại còn mời thầy về dạy chơi game!

Giang Thành Điềm biểu thị không tin.

Hạ Phi diện vô biểu tình.

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi lắc lắc cánh tay vẫn đang bị Giang Thành Điềm túm: "Còn vấn đề gì nữa không?"

Giang Thành Điềm lập tức giãy nảy vội vàng thả tay hắn ra.

Hạ Phi xoa xoa chỗ tay bị túm, đau chết mẹ mất, cái hệ thống giả lập này có cần thiết lập cảm quan chân thực như thế không hả?!

"Vậy tôi logout đây, trận hôm nay chơi với cậu rất sảng khoái." Hạ Phi vẫy vẫy tay với Giang Thành Điềm, kéo bảng tùy chọn, click logout.

Giang Thành Điềm nhìn hắn biến mất tại chỗ, lầm bầm nói: "Đây không phải là chơi, đây là đối chiến cơ giáp giả lập."

Lúc Hạ Phi rời khỏi mạng giả lập mở mắt ra, quả nhiên đúng như dự đoán, cả người cứng đờ rồi.

Một trận hôm nay đấu với Giang Thành Điềm bằng mười mấy trận mọi khi đấu với người của bảng sơ cấp. Mặc dù cuối cùng cũng thắng, nhưng mà khắp người mỏi đến phát rồ rồi!

Hắn dùng tinh thần lực gọi cục bông, để nó chữa trị cho mình.

Cục bông đã rất quen thuộc với chu trình Hạ Phi mỗi lần "ngủ" xong đều cần nó hỗ trợ, giương cánh ngắn đứng chờ sẵn bên cạnh khoang kết nối, chỉ đợi Hạ Phi gọi một cái là y như tiểu đạn pháo xông lên!

“Khụ khụ… Cái đệch…”

Hạ Phi hai mắt nổ đom đóm, mẹ nó đừng có lao vào bụng chứ!

Cục bông trị liệu xong, thân thể bắt đầu động đậy được, hắn lập tức bật dậy túm lấy cục bông vò loạn thành một đống.

“Chíp…” Cục bông suy yếu kêu một tiếng, lông xù lên, đôi mắt hạt đậu lờ đờ, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao lại đột nhiên phải chơi cái trò điên đảo này!

Hạ Phi nghiêm túc giáo dục nó: “Sau này không được như thế nữa, chưa nhớ?”

“Chíp?” Cục bông khó hiểu nghiêng đầu.

“Trong bụng tao bây giờ có một cục cưng rất nhỏ, nếu lần sau mày lại nhảy lên bụng tao nữa, chẳng may làm cục cưng bị thương thì sao?”

“Chíp…”

Vì thế nên cục bông lập tức ngoan ngoãn nhận lỗi, dựng thẳng lông tơ biểu thị quyết tâm sau này sẽ không bao giờ nhảy lên bụng hắn nữa?

Làm gì có chuyện đó!

Cục bông lờ mờ hiểu được Hạ Phi đang nói với nó trong bụng hắn có thứ gì đó, muốn nó làm như thế nào đó, nhưng cụ thể là thứ gì và làm thế nào thì nó hoàn toàn chẳng hiểu. Cục bông “Chíp” “Chíp” hai tiếng, lạch bạch bò đến dùng thân hình béo múp cọ cọ vào bụng Hạ Phi. Một luồng tinh thần lực quen thuộc đột nhiên từ trong bụng hắn truyền ra, cục bông rất kinh ngạc “Chíp!” một tiếng, thân thiết xòe hai cánh ngắn ngủn chào hỏi sinh vật kỳ lạ trong bụng.

Hạ Phi lấy ngón tay chọt lên cái bụng tròn vo của nó, cục bông đứng không vững lập tức ngã ngửa.

Cục bông suy yếu lấy cánh che mắt “Chíp…” một tiếng thật dài.

Bụng của bản chíp chíp có thể tùy tiện chọc hay sao! Quả thực là ủy khuất đến không dám nhìn thẳng!

Tiếng gõ cửa đúng lúc này vang lên.

Hạ Phi tưởng là Giang thiếu tướng hết giận rồi nên về phòng, nhét cục bông vào túi đứng dậy đi mở cửa.

Kết quả cửa vừa mở, hắn lại đơ cả người.

Đứng ngoài cửa là Giang Thành Duyệt.

Hạ Phi sửng sốt: "Thành Duyệt?"

Giang Thành Duyệt cười đến cực kỳ ám muội: "Sao hả, chị dâu tưởng là anh cả sao, anh ấy vẫn còn ở trong bếp, không biết đang làm gì."

"Anh ta vào bếp làm gì?" Hạ Phi ngơ ngác, "Ăn vụng à?"

Giang Thành Duyệt: "…"

Hạ Phi lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Giang Thành Duyệt đáp: "Là mẹ tìm chị dâu, mẹ muốn bàn chuyện khám thai và chuyện hôn lễ."

Hạ Phi khóe miệng giật một cái, liên tục xua tay: "Không không không, hôn lễ thật sự không cần tổ chức lần nữa đâu."

Giang Thành Duyệt cười: "Chuyện này chị dâu nói với em cũng vô dụng, mẹ ở phòng bên cạnh, chị dâu nói với mẹ đi."

"… Được rồi." Hắn chỉ có thể đồng ý.

Lúc Giang Thành Duyệt chuẩn bị quay người đi, Hạ Phi đột nhiên hỏi một câu: "Em hai à, tài khoản đăng nhập mạng giả lập của Điềm Điềm tên là gì thế?"

"Tinh thể Aisura, có chuyện gì sao?"

Hạ Phi cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tinh thể Aisura có nghĩa là gì vậy?"

"Tinh thể Aisura là tinh thể đại diện cho Đằng Thụ tộc, là tộc tinh, từ xưa đến nay đều do bạn đời của người nắm giữ quyền lực cao nhất bảo quản."

Hạ Phi vô thức đưa tay che lồng ngực mình, lại hỏi: "Vậy hiện tại tinh thể Aisura do Vương phu của Nữ hoàng bảo quản sao?"

"Thật ra là không phải." Giang Thành Duyệt dừng một chút, nhích đến gần Hạ Phi nhỏ giọng nói, "Thực ra tộc tinh đã mất tích từ nhiều năm trước, đến nay vẫn chưa tìm ra được. Tộc tinh có linh tính, nó sẽ tự tìm ra bạn đời của người đứng đầu toàn Đằng Thụ tộc, sau đó nhập vào cơ thể người đó. Tộc tinh được giao vào tay Vương phu lại đột nhiên mất tích, điều này càng chứng tỏ Nữ hoàng hiện tại không phải là người thích hợp để nắm quyền. Đây là chuyện Nữ hoàng cực kỳ kiêng kỵ, em lén nói cho chị dâu thế thôi, chị dâu cũng đừng nói chuyện này với ai. Tin tức này đã bị Nữ hoàng phong tỏa rất nghiêm ngặt, trừ hoàng thất ra không một ai biết, cho nên nếu như bị truyền ra, hậu quả khó mà lường trước được."

Hạ Phi nghiêm túc gật gật đầu.

Hắn biết trong chế độ quân chủ lập hiến, vật biểu tượng hoàng gia quan trọng đến mức nào, tinh thể Aisura này thậm chí còn có thể tự quyết định xem ai sẽ là người ngồi lên vương vị tiếp theo, tầm ảnh hưởng đã không chỉ dừng lại ở mức là vật biểu tượng nữa rồi.

Cái tinh thể Aisura bám trên người hắn cũng không biết có phải hàng thật không, nhưng nhìn thái độ hung hăng tra hỏi của đám người ngoài hành tinh kiếp trước bắt cóc hắn, cái thứ này tám chín phần mười là thật. Nếu bây giờ để người ta biết trên người mình có thứ này, không nghi ngờ gì nữa lịch sử nhất định sẽ lặp lại, hắn nhất định sẽ lại bị giết chết.

Lúc Hạ Phi đi đến phòng hoa, Giang phu nhân đang ngồi bên trong uống trà tắm nắng.

Phòng hoa là một ban công bán lộ thiên, trần nhà hình vòm trong suốt màu xanh lam có tác dụng ngăn cản tia tử ngoại, khắp phòng bày đủ các loại cây cối và hoa tươi, không khí trong lành, bước chân vào đã cảm thấy thư thái.

Hạ Phi gọi Giang phu nhân một tiếng mẹ, ngồi xuống trước mặt bà.

Giang phu nhân rót trà cho hắn: "Nếm thử đi, đây là trà do mẹ tự chế ra, bên trong là cánh hoa của 13 loại hoa khác nhau, còn có…"

Hạ Phi nghe Giang phu nhân bla bla liệt kê một đống thành phần, bàn tay đang chuẩn bị cầm lấy tách trà cũng run rẩy.

Một đống thứ tạp phế lù như thế trộn vào thật sự uống được hả?

Giang phu nhân cực kỳ trông mong nhìn hắn, "Con mau nếm thử đi."

Hạ Phi cười khan hai tiếng, nhắm mắt uống một hớp.

"Thế nào?"

"Ừm… Rất ngon, rất ngon ạ." Hắn nói xong lại ngửa đầu ực một phát uống nốt chỗ trà còn lại trong tách.

Giang phu nhân cười cực kỳ vui vẻ, lại rót cho hắn một tách nữa.

Hạ Phi: "…"

Cái này đâu có phải là trà hoa… rõ ràng là nước hoa mà! Không chỉ có vị cổ quái, một đống hoa nhét vào một chỗ mùi thơm cũng nồng đến phát hãi, ngửi một cái đã muốn rớt nước mắt. Sao Giang phu nhân lại có thể uống đến vui vẻ như thế hả QAQ!

Quả nhiên hệ thống vị giác của người ngoài hành tinh và người Trái đất hoàn toàn không giống nhau mà…

Hạ Phi ở trong lòng lệ chảy thành sông.

"Những chuyện mẹ muốn bàn bạc Duyệt Duyệt đã nói với con rồi đúng không?" Giang phu nhân ôn hòa nói.

"Vâng" Hạ Phi gật đầu, "Chuyện khám thai và tổ chức hôn lễ."

"Đúng vậy, mẹ đã nói chuyện với Sandy, chủ nhiệm của bệnh viện hoàng gia rồi, bà ấy có kinh nghiệm đỡ đẻ cho hoàng thất ba đời rồi, từ đời ông bà, cha mẹ của mẹ, rồi đến lượt mẹ, Nữ hoàng và cả chị dâu nữa, y thuật rất tốt, mẹ rất tin tưởng bà ấy." Giang phu nhân dừng một chút, lại nói "Còn về chuyện lễ cưới, Tiểu Khải nói không cần làm…"

"…Dạ?" Hạ Phi há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Giang phu nhân.

"Mẹ cũng biết nó quyết định như thế là quá tùy hứng…"

"Không tùy hứng đâu ạ, cực kỳ không tùy hứng!" Hạ Phi liên tục xua tay, "Con nghĩ Giang thiếu tướng đang muốn tiết kiệm các khoản chi lại, chuyện này là rất tốt mà. Mẹ nghĩ mà xem, cái lễ cưới lúc trước cũng đã tốn kém như thế, nếu bây giờ lại làm một cái nữa, mọi người nhất định sẽ nói chúng ta quá xa xỉ phung phí. Con cảm thấy một cuộc hôn nhân không quan trọng ở chỗ lễ cưới có long trọng hay không, mà mấu chốt là ở tình cảm của hai người. Một đôi vợ chồng, ờm… chồng chồng cũng vậy, chỉ cần yêu thương nhau thật lòng, cho dù cuộc sống có nghèo khổ đến mức nào, nhưng chỉ cần vẫn còn có thể ở bên nhau thì đều sẽ hạnh phúc. Còn nữa… A?…Mẹ à?"

Giang phu nhân hai mắt đỏ hồng nhìn con dâu mình.

Hạ Phi: "…"

Giang phu nhân nắm chặt tay hắn, cảm động nói: “Phi Phi, con thật sự là một đứa bé ngoan!”

Hạ Phi: “… Dạ?!”

Giang phu nhân sụt sịt nói: “Tiểu Khải có thể lấy được người vợ giống như con, chính là phúc khí ba đời của nó.”

Hạ Phi: “Vâng…”

Giang phu nhân đanh thép nói: “Những lời con nói thực sự là vô cùng đúng. Chúng ta không nên tổ chức hôn lễ nữa.”

Hạ Phi cảm thấy trà của Giang phu nhân thật là ngon: “Đúng rồi ạ…”

Nhưng Giang phu nhân vẫn chưa nói hết: “Không tổ chức hôn lễ nữa, đem toàn bộ kinh phí đã chuẩn bị dồn hết cho tuần trăng mật đi! Cho hai đứa đi du lịch vòng quanh tinh hệ!”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi: “… Cái gì cơ ạ?!”

Giang phu nhân từ ái sờ sờ đầu hắn: “Mẹ đã chọn cho hai đứa vài hành tinh thích hợp để đi nghỉ tuần trăng mật rồi, lát nữa sẽ cho người đưa tư liệu cho con xem, thích chỗ nào cứ nào với mẹ, thậm chí muốn ra ngoài liên bang, đi tinh hệ khác cũng được, kinh phí tiền bạc cứ để mẹ lo, hai đứa chỉ cần lo chơi cho vui là được rồi.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi cười khan: “Mẹ à, không cần phải như thế đâu…”

“Phi Phi à” Giang phu nhân tiếp tục chào hàng, “Tên ngốc Tiểu Khải từ bé đã lớn lên trong quân doanh, không biết cách chăm sóc người khác, nhất định đã để con chịu khổ nhiều rồi. Nhân dịp này hai đứa tranh thủ bồi dưỡng tình cảm một chút, muốn làm gì thì cứ nhiệt tình mà làm.”

Hạ Phi: “…”

Hắn từ trước tới giờ đều không thể từ chối vẻ mặt trông mong của Giang phu nhân.

Vì vậy mười phút sau, Hạ Phi chỉ có thể đau đớn gật đầu đồng ý, còn phải bày ra vẻ mặt tươi cười như hoa

biểu thị bản thân sẽ vui vẻ cùng Giang Thành Khải đi hưởng tuần trăng mật.

Hạ Phi khóc không ra nước mắt khổ não trở về phòng, lại phát hiện Giang thiếu tướng đang ở bên trong.

Trong tay y còn cầm một thứ đen thui.

Hắn cũng không quan tâm lắm đến thứ đen thui kia, dùng vẻ mặt như đưa đám nhìn y: "Anh nói với mẹ anh không muốn tổ chức hôn lễ?"

"Vì em nói không muốn mà." Giang Thành Khải nói, "Lúc nãy tôi cũng nghe được mẹ với em nói chuyện rồi. Em không vui sao?"

"Không phải thế!" Hạ Phi phát điên, "Hôn lễ không tổ chức thì được rồi, nhưng còn tuần trăng mật là cái quái gì hả!"

Hắn không muốn cùng Giang thiếu tướng đi hưởng cái trăng mật gì gì đấy có được không! Nhất định sẽ bị đè ra làm hết ngày này qua ngày khác!

Cúc hoa yếu ớt làm sao có thể chống đỡ nổi!

"Chuyện này mẹ đã lên kế hoạch từ trước rồi." Giang Thành Khải rất buồn bực với thái độ ghét bỏ ra mặt của hắn, "Cho dù lễ cưới không bị hủy, tuần trăng mật vẫn sẽ phải đi."

"… Tôi biết, " Hạ Phi ai oán một chút, sau đó trông mong nhìn y, "Hay là anh lại nói với mẹ đi, bảo mẹ hủy luôn cả tuần trăng mật có được không?"

"Thật ngại quá, nhưng tôi không muốn nói." Giang Thành Khải rất trực tiếp, "Tôi cực kỳ muốn đi hưởng tuần trăng mật."

Hạ Phi: "…"

Tức giận đến nói không ra lời!

Giang Thành Khải buồn cười chọc chọc má hắn, kéo người ngồi xuống cạnh mình: "Em còn chưa ăn trưa, tôi nấu cho em cái này, nếm thử đi."

"… Cái này?" Hạ Phi kinh ngạc nhìn thứ đen thui trong tay y. Mẹ nó anh cho tôi ăn than đá đấy à?!

Giang Thành Khải vừa nhìn đã biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, lúng túng nói: "Bên ngoài hơi đen thôi,

nhưng mùi vị bên trong cũng không tệ đâu."

Nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Hạ Phi, y lại bổ sung: "Tôi nếm thử rồi."

Giang thiếu tướng cầm lấy dao dĩa, cắt đôi khối than đá đen thui, lộ ra phần thịt hồng nhạt bên trong. Y cắt lấy một miếng chừng một đốt ngón tay, xiên vào đưa đến bên miệng hắn.

Hạ Phi hai mắt trợn trừng nhìn miếng thịt sắp chạm vào miệng mình, theo bản năng muốn ngửa đầu ra sau.

Nhưng còn chưa kịp lùi, Giang thiếu tướng đã dùng ánh mắt cực kỳ bi thương nhìn hắn.

Hạ Phi: "…"

Con mẹ anh!

Hắn nghiến răng, hạ quyết tâm, liều chết há miệng.

54. Chương 54: Dệt Mộng Đại Sư Hạ Tiểu Phi

Ăn ngon!

Đây là phản ứng đầu tiên của Hạ Phi.

Sao Giang thiếu tướng lại nấu ăn ngon thế này? Mặc dù chưa bằng hắn làm, nhưng so với đa số thức ăn ở thế giới này thì thật sự là ngon hơn không biết bao nhiêu lần. Thịt chưa được tẩm ướp, bên ngoài cũng bị nướng hơi quá lửa, nhưng bên trong vẫn giữ được độ ngọt nguyên chất của thịt, rất mềm, hoàn toàn không bị khô.

Chuyện này cmn cực kỳ không khoa học!

Hạ Phi trợn mắt nhìn Giang thiếu tướng, "Anh trước đây… từng làm rồi?"

"Trước đây lúc tham gia huấn luyện dã ngoại… đúng là đã làm rồi." Giang Thành Khải nói khoác không biết ngượng, "Ăn rất ngon đúng không?"

"Cũng được, so với đồ ăn đầu bếp trong nhà nấu ăn ngon hơn, nhưng so với tôi vẫn kém xa." Hạ Phi giành

cái dĩa từ trong tay y, xiên một miếng thịt nữa, “Sao anh không cho gia vị, ăn hơi nhạt.”

“Lúc huấn luyện dã ngoại không tiện mang theo nhiều đồ, có thịt nướng để bổ sung năng lượng đã là tốt lắm rồi. Nhưng mọi người đa phần đều nướng cháy hết, của tôi ít ra cũng còn ăn được.”

“Anh thế mà cũng biết nướng thịt cơ đấy.” Hạ Phi đẩy đẩy vai y, “Sao không đi làm đầu bếp?”

Giang Thành Khải cười cười: “Tôi đi làm đầu bếp thì ai dẫn quân đi đánh giặc?”

“Việc nhẹ nhàng hơn thì không chịu làm” Hạ Phi lườm y một cái, “Thật uổng phí tay nghề này.”

Nói thật, Giang thiếu tướng là người ngoài hành tinh nấu ăn ngon nhất hắn biết kể từ khi trọng sinh đến nay.

Giang Thành Khải vui vẻ xoa đầu hắn: “Nếu em muốn ăn, sau này mỗi ngày tôi đều làm cho em.”

“Không cần!” Miệng Hạ Phi vẫn còn đang nhai thịt, vội vàng giơ tay xua loạn xạ, “Ngày nào cũng ăn thịt nướng nhất định sẽ béo chết.”

“Em không cần nhưng con cần.” Giang Thành Khải hạ tay xuống xoa bụng hắn, “Thai cũng đã được hơn một tháng rồi, tôi đã có thể cảm giác được tinh thần lực của con, nhất định là một đứa bé rất khỏe mạnh hoạt bát.”

Hạ Phi muốn hất cái tay đang xoa bụng mình ra, Giang thiếu tướng lại đột nhiên cúi đầu xuống, áp tai vào bụng hắn.

Hạ Phi kinh hãi giãy dụa: “Này!”

“Ngoan, đừng nhúc nhích, để tôi giao tiếp với con chúng ta một chút.” Giang Thành Khải bóp bóp eo hắn.

Hạ Phi lập tức cười như phát rồ.

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi: “Đã bảo anh là tôi sợ ngứa rồi mà.”

Giang Thành Khải liếc hắn một cái, cúi xuống tiếp tục áp tai vào.

"…" Hạ Phi chỉ sợ lại bị bóp tiếp, cả người cứng ngắc không dám động đậy.

Ở hệ Thôn Nha Tinh, thai được nửa tháng tuổi sẽ bắt đầu nghe được tim thai, dựa vào tim thai sẽ xác định xem có thai hay không. Thai được một tháng sẽ bắt đầu biết nhận thức, ý thức và tinh thần lực, có thể giao tiếp với cha mẹ.

Thời điểm Hạ Phi bị bắt cóc chính là lúc tinh thần lực của đứa bé trong bụng hắn xuất hiện, cảm giác kỳ lạ mà Giang Thành Khải cảm nhận được cũng là do đứa nhỏ đang kết nối với tinh thần lực của y.

Giang thiếu tướng kề sát tai vào bụng Hạ Phi, nhắm mắt lại, cảm nhận tinh thần lực của đứa bé truyền ra.

Giống như biết được y đang nghe, luồng tinh thần lực đứa nhỏ phát ra ngày càng mạnh, thân thiết chào hỏi Giang Thành Khải.

Tinh thần lực của thai nhi ngoài cha mẹ thì chỉ có máy móc chuyên dụng mới kiểm tra ra được, người ngoài rất khó nhận thấy sự tồn tại của nó.

Có lẽ vì sự kỳ diệu của quan hệ huyết thống, rõ ràng vẫn chỉ là một bào thai rất nhỏ, nhưng Giang Thành Khải lại cảm nhận được sự vui vẻ hưng phấn của con đối với y.

Giang thiếu tướng nhịn không được cúi đầu hôn một cái lên bụng Hạ Phi.

Cho dù cách một lớp áo, Hạ Phi vẫn cảm thấy bụng mình nóng ran. Ban nãy hắn còn đang ngửa đầu nhìn trần nhà nghĩ xem Giang thiếu tướng có nghe được cái gì không, đột nhiên trên bụng lại truyền đến cảm giác ấm nóng, vừa cúi đầu nhìn xuống mặt đã vèo một cái đỏ bừng lên.

"Anh anh anh anh…" Hạ Phi kinh hãi lắp bắp, túm lấy tóc Giang thiếu tướng muốn đẩy đầu y ra.

Giang Thành Khải không kịp phòng bị, mái tóc nâu nhạt bất thình lình bị túm rối tinh rối mù.

Vẻ mặt Giang Thành Khải rất phức tạp: "Em…"

Hạ Phi: "… Haha."

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "…Xin lỗi, ngại quá."

Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ buồn cười như thế của y, Hạ Phi nhịn không được cười ra tiếng, chuyện

vừa bị hôn một cái vào bụng cũng quên luôn.

Giang Thành Khải nghẹn lời: “Em cố ý đấy hả?”

Hạ Phi nhịn cười lắc đầu.

“…” Giang thiếu tướng thò tay bóp eo hắn.

“Hahaha buồn quá… Ahahaha… Đừng đừng đừng, tôi không túm tóc anh nữa… đừng mà… hahaha…”

Hạ Phi vừa cười sằng sặc vừa uốn éo muốn tránh.

Giang thiếu tướng: “…”

Lần đầu tiên y nhìn thấy có người sợ ngứa đến mức này, nhịn không được lại bóp bóp thêm hai cái.

Hắn còn đang uốn éo tránh đi, đột nhiên ầm một phát va thẳng vào góc bàn.

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi khổ sở nhăn nhó: “Cái đệch…”

Giang Thành Khải vội vàng ôm hắn sang chỗ mình, kéo áo lên, không ngoài dự đoán thấy được một vết tím bầm.

Y nhẹ nhàng ấn một cái, Hạ Phi lập tức hít khí lạnh.

Giang Thành Khải đau lòng nói: “Đau lắm sao? Sao em lại bất cẩn thế!”

Hạ Phi tức giận nhìn chằm chằm y, “Tôi bị đập vào là tại ai hả!”

“Tại em chứ ai” Giang thiếu tướng đổ hết trách nhiệm lên đầu hắn, “Ai bảo em xoay loạn lên làm gì.”

“…” Hạ Phi hít sâu một hơi, “Ha ha.”

“Bị đập đến tím bầm như thế mà còn cười, em bị ngu à.”

“…”

Ngu em gái anh! Anh mới bị ngu! Cả nhà anh đều bị ngu!

Hạ Phi cảm thấy mình hoàn toàn không thể giao tiếp với cái tên người ngoài hành tinh này được, bĩu môi tức giận lườm y.

Một giây sau hắn đã kêu la thảm thiết.

“Á đau đau đau đau đau —— ”

Cmn Giang thiếu tướng đang dùng sức ấn xuống chỗ bị bầm trên eo hắn!

Hạ Phi khổ sở ôm eo tránh đi, tay Giang thiếu tướng lại tiếp tục áp sát, thậm chí ấn xuống còn mạnh hơn.

Hắn đau đến hai chân mềm nhũn, sắp quỳ luôn xuống đất, lại bị Giang thiếu tướng kéo vào trong ngực, tiếp tục ấn. Có còn để cho người ta sống nữa hay không!

Đợi đến lúc y chịu dừng tay, trên trán Hạ Phi đã đầy mồ hôi lạnh, cả người như bị bại liệt dựa vào ngực Giang Thành Khải, kính cũng lệch sang một bên.

Trước mắt mơ hồ, cái gì cũng không nhìn rõ, hắn cảm thấy việc này cực kỳ phù hợp với tình hình hiện tại.

Bị ngược đãi đến hoa mắt chóng mặt, còn có thể thê thảm hơn nữa được không! Chắc chắn là Giang thiếu tướng bị hắn từ chối tình cảm nên thẹn quá hóa giận nhân cơ hội này trả thù! Đồ tiểu nhân nhà anh!!!

Giang Thành Khải bình tĩnh nhìn hắn: “Phải ấn cho tan máu bầm mới nhanh khỏi.”

Hạ Phi: “…”

Hắn yên lặng dựng thẳng ngón giữa.

Giang Thành Khải: “… Có ý gì?”

Hạ Phi trầm mặc: “Khen anh ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái.”

Giang Thành Khải cũng trầm mặc: “Nhìn vẻ mặt của em rõ ràng không phải là ý này.”

Hạ Phi: “Ha ha.”

Giang thiếu tướng anh đúng là ngu xuẩn! Xem anh còn dám nói tôi bị ngu nữa không!

Người như thế này mà cũng có cả đống người sống chết đòi gả cho được, nếu dùng vẻ đẹp trai của hắn kiếp trước nhất định đã thê thiếp thành đàn vợ con cả đống rồi!

Hạ Phi cả tuần nay cứ bị Giang thiếu tướng y như keo dán chó dính lấy, ngày nào y cũng ở nhà, không bước chân ra cửa, không biết còn tưởng bị quân bộ đuổi việc rồi.

Nhưng hết một tuần, Giang Thành Khải lại bắt đầu bận tối tăm mặt mũi, thậm chí có hôm đến tối vẫn chưa về. Hạ Phi nửa đêm ngủ say mơ màng cảm giác được có người nằm xuống cạnh mình, sáng ra tỉnh lại đã chẳng thấy người đâu. Nếu không phải mặt đệm có hơi nhăn lại do bị nằm qua, hắn còn tưởng mình nửa đêm gặp quỷ.

… Ầy, không đúng, quỷ cũng là một chủng tộc có tồn tại đó, chỉ không ở cùng hệ với hắn thôi.

Mấy ngày đầu Hạ Phi cảm thấy rất vui vẻ.

Mỗi ngày nấu chút đồ ăn, làm vài cái thẻ mộng cảnh, cả ngày chỉ có ăn ăn ngủ ngủ, cuộc đời còn có thể sung sướng hơn được nữa hay không!

Nói đến thẻ mộng cảnh, từ khi tin tức hắn là dệt mộng sư bị truyền ra, lại thêm câu chuyện máu chó Giang phu nhân tìm người bịa đăng lên mạng gây chấn động dư luận, danh tiếng của hắn lập tức bay lên một cảnh giới mới, trở thành dệt mộng sư được săn đón hàng đầu.

Hạ Phi có chút .

Mặc dù kiếp trước hắn học ngành xã hội, nhưng ngữ văn lịch sử địa lý hoàn toàn không phải sở trường, lúc thi cũng chỉ vừa đủ điểm vào. Chẳng qua là Hạ Phi có hứng thú với những thứ như văn hóa truyền thống, thơ cổ, nghệ thuật cổ, đây mới là sở trường của hắn.

Thậm chí sau này viết tiểu thuyết, hắn có thể trở thành đại thần không phải vì văn chương ưu mỹ ngôn từ trau chuốt bút pháp hoa lệ, mà là vì trí tưởng tượng của hắn quá kinh dị, não bổ quá điên cuồng, chỉ một chi tiết nhỏ cũng có thể chém gió ra cả một đống chuyện liên quan, sau đó viết ra mấy ngàn chữ.

Nắm bắt được tâm lý của người đọc, mỗi chương truyện hắn viết ra đều có đề tài khác nhau, độc giả nghĩ nội dung theo lý thuyết phải phát triển thế này, hắn lập tức não bổ xoay tình tiết một phát 360 độ, độc giả bị xoay như chong chóng, đau đớn ôm đầu chỉ mong não mình bổ thêm tí nữa cho kịp mạch truyện.

Mặc dù có khả năng chém gió thần sầu, hắn gia nhập giới viết truyện cũng phải ba bốn năm sau mới nổi tiếng.

Ai như bây giờ, mới qua một đêm đã thăng cấp!

Từ lúc hắn bán ra tấm thẻ mộng cảnh đầu tiên đến giờ còn chưa được một tháng mà nhỉ?

Hạ Phi cảm thấy có chút phiền muộn.

Thực ra hắn biết, nếu không nhờ vụ "Nana" bắt cóc hắn sau đó lại đến Giang phu nhân kích động truyền thông đổi hướng dư luận, có lẽ bây giờ thẻ mộng cảnh của hắn vẫn đang bị treo bán ở một góc nào đó trong cửa hàng, làm gì có chuyện có người gửi thư đặt hắn làm riêng thẻ mộng cảnh như bây giờ.

Thậm chí không phải chỉ một người, mà tận mấy nghìn người!!!

Người gửi thư đa phần đều là các gia đình giàu có, vì lúc trước hắn chỉ bán ra toàn thẻ cao cấp, nên đa số thư yêu cầu đặt làm riêng cũng chủ yếu là thẻ cao cấp, chỉ có một vài người đặt làm thẻ sơ cấp và trung cấp.

Sau khi khiếp sợ đủ rồi, Hạ Phi bắt đầu nhận ra đây là cơ hội làm ăn hiếm có.

Chuyện này có lẽ chính là thứ gọi là hiệu ứng người nổi tiếng của kiếp trước. Chỉ cần một người nổi tiếng có liên quan đến một đồ vật nào đó, thứ đó lập tức thịnh hành, fan não tàn tranh nhau đổ xô đi mua, dùng được hay không không cần biết, cứ phải mua đã!

Hạ Phi chưa bao giờ ngược đãi bản thân, có cơ hội kiếm tiền thì dại gì mà không làm? Một bên có nguồn cung một bên có nhu cầu, giá cả lại hợp lý, chẳng có lý do gì để trì hoãn cả.

Vì vậy ngay sau khi nhìn thấy cả đống thư yêu cầu, hắn lập tức đăng một bài lên Tinh bác với nội dung "Mọi người nghĩ xem tôi có nên mở một cửa hàng online chuyên bán thẻ mộng cảnh không?". Kết quả chưa đến 24 tiếng bài đăng này đã có mười mấy vạn lượt chia sẻ, bình luận của quần chúng đa phần đều là cầu mau mở, cầu đặt làm riêng, cầu địa chỉ trang web bán online, thậm chí còn có cả cầu hợp thể?! Cầu hợp thể là cái quỷ gì?!

Hạ Phi cắn răng hạ quyết tâm, mở!

Hắn lập tức gửi đơn yêu cầu mở cửa hàng online cho ban quản trị website chuyên bán thẻ mộng cảnh.

Muốn được duyệt cho mở cửa hàng online trên website này nhất định phải có địa chỉ cửa hàng thực tế bên ngoài, nhưng Hạ Phi là ngoại lệ. Hắn bây giờ được người người nhà nhà tung hô, ngay cả thành viên ban quản trị web cũng là fan não tàn của couple quốc dân, vì thế ban quản trị lập tức phê duyệt luôn! Vì couple quốc dân không gì là không thể!

Hạ Phi mới gửi đơn yêu cầu đi có mười phút đã nhận được thông báo phê duyệt, hắn đã chính thức có một cửa hàng online của riêng mình.

… Không hổ là người ngoài hành tinh, hiệu suất quá cao rồi!

Thực ra bình thường không có chuyện mười phút đã duyệt đâu, chẳng qua là vì sức ảnh hưởng của fan não tàn quá kinh khủng thôi.

Cửa hàng của hắn vừa được lập hoàn toàn trống rỗng, không có gì hết.

Hạ Phi dùng bách khoa toàn thư Aisura tham khảo vài mẫu cửa hàng được ưa chuộng, bắt đầu sửa sang lại cửa hàng online của mình.

Sau đó đầu hắn nổi đầy hắc tuyến nhìn cửa hàng biến thành một thể loại hoa hòe hoa sói cực kỳ khó tả.

Mẹ nó cái phong cách thiếu nữ gì thế này…

… Nhưng mà có thiếu nữ thế nào đi chăng nữa cũng không thể đọ được với phòng của Điềm Điềm, một phòng toàn thú bông thế kia quả thật là thiếu nữ của thiếu nữ!

Hắn ổn định lại tinh thần, quyết định không đú theo phong cách hường phấn của quần chúng nữa, chọn một phong cách trang trí bình thường tương đối giản dị.

Tốc độ chế tác thẻ mộng cảnh của hắn trung bình khoảng ba ngày hai tấm, nếu một ngày một tấm thì có hơi quá sức, tinh thần lực dễ bị hao tổn, hơn nữa mỗi ngày não bổ ra một câu chuyện để mà thành thần à! Kiếp trước hắn viết là tiểu thuyết dài kỳ đấy, bây giờ bắt hắn phụ trách chuyên mục mỗi ngày một truyện ngắn hắn nhất định sẽ phát rồ!!!

Chính vì vậy Hạ Phi quyết định một tháng bán ra năm tấm, như vậy tinh thần lực không bị tiêu hao quá độ, cũng có thời gian để hắn nghĩ ra nhiều cốt truyện khác nhau.

Nhưng bán hàng online cũng phải có nghệ thuật, không thể cứ vứt toẹt ra năm cái thẻ mộng cảnh xong để cho người mua tự sinh tự diệt được. Hắn bắt đầu đi tìm hiểu thị trường, các cửa hàng khác khi tung sản phẩm online đều đăng kèm một đoạn trailer khoảng một phút để quảng bá những đoạn đặc sắc nhất cho người mua xem qua và lựa chọn.

Phương pháp PR sản phẩm này rất được, nhưng mà có một vấn đề rất nan giải xuất hiện.

Mẹ nó cái trailer kia hắn không biết làm!!!

Lên mạng tìm, đâu đâu cũng dán mác bí mật thương mại không thể tiết lộ, hỏi bách khoa toàn thư, bách khoa toàn thư mang tiếng là tộc tinh của Đằng Thụ tộc thế mà cũng không biết!

Chẳng lẽ phải chạy đến cửa hàng chuyện bán thẻ mộng cảnh hỏi? Nhưng mà "em gái" chuyển giới kia rõ ràng ở bộ phận maketing chứ có phải bên PR đâu!

Xoắn xuýt một lúc lâu, hắn quyết định tìm Giang thiếu tướng nhờ hỗ trợ.

Mà đúng lúc hắn cần đến thì y lại ba ngày liền không về nhà!

Hạ Phi tức đến phát rồ, giận dữ đóng thiết bị di động lại, hắn mặc kệ, không làm nữa! Đi ngủ!

Nhưng ngủ một giấc dậy lại thấy tiếc không chịu được, một đống tiền cả đấy huhuhu! Sao có thể nhìn đống tiền to như thế sắp chạy vào túi lại chạy ra được hả! Tiền nhét vào tay rồi mà còn không cầm thì đúng là quá ngu!

Hắn quyết định đi thư viện tra thông tin. Bức bối ở nhà mấy ngày rồi cũng nên ra ngoài thay đổi không khí một chút.

Nghiên cứu khoa học đã chứng minh rồi, phụ nữ đang có thai phải đi bộ nhiều thì mới dễ đẻ được!

…Đàn ông mang thai như hắn thì chắc là cũng thế đi

Hạ Phi báo với Giang phu nhân là mình muốn ra ngoài, sau đó lên xe huyền phù đi đến học viện quân sự.

Thư viện của học viện quân sự là kho thông tin lớn nhất toàn liên bang, hầu như tất cả mọi loại sách từ sách cổ đến tác phẩm đương đại trong đây đều có lưu trữ bản sao, mong là có thể tìm được thứ hắn muốn tìm.

Lâu rồi không về trường, Hạ Phi cũng có chút nhớ nhớ.

Dù sao hắn cũng bị lột trần như nhộng ngâm nước hơn một tuần ở đó đấy…

Đệch! Nghĩ đến lại thấy kinh rồi!

Thẻ học viên của Hạ Phi đã bị thu lại từ lúc hắn thôi học, thẻ thông hành Giang Thành Khải cho hắn mượn lại không dùng để vào thư viện được. Trong thư viện của học viện quân sự ngoài tài liệu thông thường còn có một số văn kiện cơ mật, trừ khi là đích thân Giang thiếu tướng đến, còn đi mượn thẻ như hắn thì không được vào.

Không vào được thư viện, hắn trốn vào một góc khuất, nhìn hai bên thấy không có ai, mới thò tay nhặt cục bông từ trên đỉnh đầu xuống, nghiêm túc hỏi nó: "Ostrovsky, bảo bối à, mày biết tàng hình mà, có thể làm tao tàng hình theo mày không?"

Cục bông nghiêng đầu ngơ ngác "Chíp" một tiếng, nói cái gì đấy hả? Bản chíp chíp nghe không hiểu!

Hạ Phi phát rồ cào tường, sau đó dùng tinh thần lực trao đổi với nó.

Ai ngờ cục bông đột nhiên hưng phấn điên cuồng vỗ vỗ cánh ngắn, còn "Chíp" "Chíp" liên tục.

… Cái con chim béo này rốt cuộc mày có hiểu đang tao nói gì không thế hả?!

Hạ Phi cau mày, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe.

"A!" Hắn vừa hét lên một tiếng, nhân viên thư viện đứng ở cổng đồng loạt quay đầu nhòm sang.

"…" Hạ Phi vội vàng bịt miệng.

Cơ thể này của hắn có một nửa huyết thống Anh Phù tộc, là tộc người biết tàng hình, thế mà lại quên mất chuyện này!

Hắn rạo rực thử tàng hình, nhưng thử mãi thử mãi cái bóng bị nắng chiếu lên cửa sổ bên cạnh vẫn chưa biến mất.

Chẳng lẽ vì là con lai máu pha tạp rồi nên không tàng hình được?

Thất vọng quá đi QAQ!

Đúng lúc này, có một người từ chỗ rẽ ở hành lang chạy về phía này, chạy thẳng đến chỗ hắn. Hạ Phi theo bản năng lùi vào một chút, nhưng vẫn bị sượt qua người. Người kia đột nhiên dừng lại, quay đầu nghi hoặc nhìn về chỗ hắn đang đứng, nhìn trái nhìn phải mãi vẫn không hiểu mình vừa quệt vào thứ gì, xoay người chạy tiếp.

Ể?! Hai mắt Hạ Phi trợn ngược, phản ứng gì thế hả? Lẽ nào không nhìn thấy mình?

Từ từ, không nhìn thấy mình?!

Hắn vội vàng nhìn về phía cửa sổ bên cạnh, ánh nắng chiếu xuống ô cửa, chỉ có bóng cây đang lay động, hoàn toàn không có bóng người nào.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "…"

Này… làm sao tự dưng lại… tàng hình được rồi?!!!

Hắn kinh ngạc sờ sờ mặt mình, cúi đầu nhìn xuống tay lại chẳng thấy người mình đâu nữa, giống như nhìn xuyên qua một lớp kính.

Đệch, thế mà tàng hình thật!

Mẹ nó còn có thể huyền huyễn hơn nữa được hay không?!

Quá phát rồ!

Thiên thời địa lợi nhân hòa đã đến rồi, Hạ Phi lập tức ung dung đi qua cổng thư viện.

Thư viện của học viện quân sự quy mô còn lớn hơn thư viện quốc gia ở kiếp trước, sách trên giá được xếp theo bảng chữ cái. Hắn không quen thuộc lắm chữ viết ở đây, phải mất một lúc lâu mới tìm được khu để sách có liên quan đến dệt mộng sư.

Hạ Phi tiện tay lấy xuống quyển dày nhất, ngồi xổm xuống đất bắt đầu đọc.

Dệt mộng sư là nghề nghiệp chỉ mới phát triển được hơn một ngàn năm, nhưng lại nhanh chóng trở thành nghề nghiệp số một trong số các ngành nghề giải trí. Người ở Thôn Nha Tinh không thể nằm mơ, trí tưởng tượng cũng theo đó mà bị hạn chế đi rất nhiều.

Tuổi thọ của các tộc người trên Thôn Nha Tinh rất dài, bình quân khoảng vài nghìn tuổi, hơn nữa vì là chủng tộc thực vật nên cứ vài trăm năm cơ thể lại tái tạo một lần, trở về thời kỳ thanh xuân. Thời gian sống dài, khoa học kỹ thuật ở đây cũng càng ngày càng phát triển, tiên tiến hơn rất nhiều so với Ngân Hà.

Nhưng trời lại chẳng cho không ai cái gì, tuổi thọ trên Thôn Nha Tinh nghe thì có vẻ dài, nhưng quỹ đạo

thời gian lại khác hoàn toàn Ngân Hà, mấy nghìn năm ở đây thực ra cũng chỉ bằng khoảng một trăm năm ở trái đất mà thôi.

Giống như Giang phu nhân ấy, bề ngoài trông chỉ như mới ba mươi, nhưng thực ra đã là lão yêu quái sống mấy ngàn năm rồi.

Cơ thể này của Hạ Phi cũng được gần 500 tuổi, mấy tháng nữa là vừa tròn 500, tương đương với đủ 18 tuổi ở trái đất.

Thật không hiểu nổi với tính cách quái gở như nguyên chủ thì mấy trăm năm qua sống thế nào…

… Bỏ đi, cũng không phải việc của hắn, Hạ Phi lắc đầu, tập trung vào chính sự.

Hắn nhanh chóng đọc lướt qua toàn bộ cuốn sách, cũng chẳng tìm được thông tin hữu dụng gì, lại đổi sang vài cuốn hướng dẫn cách làm sao để trở thành dệt mộng sư, cũng chẳng thu được kết quả.

Chẳng lẽ thật sự phải đi nhờ "em gái" ở cửa hàng chuyên kinh doanh thẻ mộng cảnh tìm người hỏi?

Hạ Phi day day trán, cất sách lên giá, tầm mắt lại đột nhiên bị một cuốn sách khác thu hút.

Cuốn sách kia tên là Khởi nguyên của các chủng tộc Thôn Nha Tinh .

Hắn rất thích các loại sách giải thích về nguồn gốc hình thành, quá trình phát triển và thậm chí là nguyên nhân biến mất của các sự vật này.

Đọc các thể loại về dệt mộng sư từ nãy đến giờ sắp phát rồ rồi, Hạ Phi lập tức lấy cuốn sách này xuống, không ngồi dưới đất nữa mà tìm một góc khuất yên tĩnh chậm rãi đọc.

Cuốn sách này rất dày, gáy sách gần bằng một gang tay, cực kỳ nặng, cho nên hắn phải tìm bàn ngồi xuống chứ không ngồi xổm được. Ngồi xổm cầm cái này đọc đảm bảo chưa được năm phút đã sái tay!

Lúc đầu hắn cũng chỉ ôm tâm lý hiếu kỳ mà đọc thôi, nhưng càng đọc, sắc mặt lại càng trầm xuống.

55. Chương 55: Tiêu Tiêu Và Nữ Thần

Lâm Tiêu Tiêu đang lượn lờ trong sân trường, đột nhiên bị gọi lại.

Đồng chí cảnh vệ nói ngoài cổng trường có người đến tìm cậu ta. Mặc dù kỷ luật trường quân đội rất nghiêm, nhưng trong một số trường hợp đặc biệt vẫn cho phép gặp mặt.

Lâm Tiêu Tiêu cực kỳ mờ mịt. Ai có thể đến tìm mình?

Cha mẹ Lâm Tiêu Tiêu là một cặp đôi cuồng đi du lịch, vừa tống cậu ta vào trường xong đã dắt tay nhau đi mất hút, có khi cả năm mới về một lần, nhà đều để không. Nếu không phải sợ cha mẹ mình bất thình lình quay về không có chỗ ở, Lâm Tiêu Tiêu thật muốn đăng biển cho thuê nhà luôn.

Vậy nên lúc nhìn thấy Kha Lam đeo kính râm tươi cười đứng ngoài cổng, Lâm Tiêu Tiêu cả người đều hóa đá.

… Nữ nữ nữ nữ thần?!!!

Cậu ta vui vẻ y như con chó nhỏ chạy tới, mặt mũi đỏ bừng: "Nữ… Kha Lam, sao cô lại đến đây?"

Kha Lam ngọt ngào cười một cái: "Tôi đến tìm anh mà."

Lâm Tiêu Tiêu lắp bắp: "Tìm, tìm, tìm tôi?!"

"Đúng thế. Sao vậy, không hoan nghênh tôi sao?"

"Hoan nghênh hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh!" Lâm Tiêu Tiêu sướng đến phát rồ, chỉ thiếu mỗi ném hoa tươi đầy đường, "Nhưng bây giờ tôi không được ra ngoài trường, cô cũng không được vào, làm sao tôi tiếp đón cô được."

"Ai nói tôi không được vào?" Kha Lam chỉ chỉ đồng chí cảnh vệ, "Cái chú này đồng ý cho tôi vào rồi."

"Hả?" Lâm Tiêu Tiêu sửng sốt. Cảnh vệ của học viện quân sự nổi tiếng là công bằng chấp pháp, lãnh khốc nghiêm minh, làm gì có chuyện đồng ý cho một người không phải học viên cũng không phải giảng viên vào trường.

Đồng chí cảnh vệ cũng rất ngơ ngác: "Tôi đồng ý lúc nào…"

"Chú à, lúc nãy rõ ràng chú nói thế mà." Kha Lam tháo kính xuống, ném một ánh mắt về phía đồng chí cảnh vệ.

"Tôi không…" Đồng chí cảnh vệ nhìn ánh mắt của Kha Lam, cảm thấy vô cùng hỗn loạn "… Đúng, tôi đồng ý rồi, vào đi." Nói xong liền nhấn nút trên dụng cụ điều khiển, cổng điện tử chậm ra mở ra.

"Cảm ơn chú!" Kha Lam vẫy vẫy tay với đồng chí cảnh vệ, sau đó chạy đến bên người Lâm Tiêu Tiêu, khoác tay cậu ta đi vào trong trường.

Lâm Tiêu Tiêu mặc dù bình thường có hơi tiện, nhưng từ bé đến giờ còn chưa nắm tay con gái. Lần trước chỉ chạm nhẹ vào mu bàn tay Kha Lam thôi cũng đủ để cậu ta sung sướng mấy ngày liền, bây giờ lại đột nhiên bị nữ thần mình thầm thương trộm nhớ dán sát vào, tim gan phèo phổi của Lâm Tiêu Tiêu đều sắp bay ra ngoài luôn rồi.

Kha Lam nhận ra Lâm Tiêu Tiêu căng thẳng, rất tự nhiên xoa xoa bờ vai cứng ngắc của cậu ta: "Làm sao thế? Không thoải mái sao?"

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Càng cứng đờ.

Kha Lam càng ghé sát vào: "Hả?"

Một luồng nhiệt nóng hổi phả vào bên tai, vành tai Lâm Tiêu Tiêu lập tức đỏ ửng.

Lâm Tiêu Tiêu mặt mũi đỏ bừng, nghẹn họng không nói ra lời, nghiêng người muốn tránh đi.

Kha Lam sững sờ, nhíu mày, "Anh có ý gì? Anh rất ghét tôi sao?"

"Không phải, không phải thế!" Lâm Tiêu Tiêu điên cuồng lắc đầu. Làm sao mà dám ghét nữ thần hả! Quỳ liếm còn không kịp nữa là!

"Vậy tại sao anh lại tránh tôi?"

"Tôi… tôi chỉ là…" Lâm Tiêu Tiêu vò đầu bứt tai.

"Hôm đó thấy anh cầm album mới của tôi, tôi còn tưởng anh rất thích tôi" Kha Lam mếu máo như sắp khóc "Nên hôm nay mới đến đây để cảm ơn anh đã cứu tôi. Nhưng mà hình như tôi đến làm anh không vui rồi, tôi nên đi thì hơn." Nói xong xoay người tỏ vẻ muốn đi.

Lâm Tiêu Tiêu không kịp suy nghĩ, tay nhanh hơn não lập tức túm lấy tay Kha Lam.

"A, anh làm tôi đau đấy!" Kha Lam khẽ kêu một tiếng, vành mắt đỏ lên.

Lâm Tiêu Tiêu vội vã thả tay ra, giơ hai tay lên biểu thị bản thân cực kỳ vô tội.

Kha Lam xoa xoa chỗ tay bị "đau", vẻ mặt càng thêm ủy khuất: "Rốt cuộc là anh muốn thế nào hả?"

"Xin lỗi, xin lỗi" Lâm Tiêu Tiêu bây giờ cũng mặc kệ mặt mình có đỏ hay không, cuống cuồng giải thích "Tôi không cố ý đâu, chỉ là, chỉ là tôi hơi căng thẳng thôi. Thật ra tôi rất thích cô, thật đấy, từ lúc cô mới ra mắt đã thích rồi, album nào tôi cũng mua hết, buổi biểu diễn nào tôi cũng đi xem, hôm nào không trốn đi được thì đều xem phát trực tiếp trên mạng, tôi thật sự rất rất thích cô! Nữ thần cô nhất định phải tin tôi!"

Lâm Tiêu Tiêu khổ sở giải thích, chỉ thiếu mỗi quỳ luôn xuống đất, sợ nữ thần vẫn hiểu lầm mình.

Kha Lam nghe cậu ta lắp ba lắp bắp giải trình, đột nhiên phì cười.

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Đây là đang cười nhạo mình đấy hả?

Kha Lam cười đến không ngậm được mồm, che miệng nói: "Lâm Tiêu Tiêu, anh đáng yêu thật đấy."

"…" Lâm Tiêu Tiêu đơ cả người, "Nữ thần vẫn nhớ tên tôi à."

Kha Lam nhìn cậu ta: "Tôi đọc đúng hả? Mặc dù tôi không hiểu ngôn ngữ của Ngân Hà lắm, nhưng theo thông tin tôi tra được thì tên anh là tiếng Trung của Trái đất thời cổ đại, bây giờ rất ít nơi còn sử dụng."

"Chuyện này cô cũng biết sao…" Đột nhiên được nữ thần quan tâm như thế, Lâm Tiêu Tiêu cảm thấy có hơi không quen "Tôi còn tưởng cô quên tên tôi rồi."

Kha Lam nói: "Làm sao quên được, anh là ân nhân cứu mạng của tôi mà."

"Nói là ân nhân cứu mạng thì hơi quá rồi…" Lâm Tiêu Tiêu vò đầu, "Tôi cũng chỉ đuổi được ba tên lưu manh thôi."

Kha Lam không nói tiếp, chỉ cười nhìn Lâm Tiêu Tiêu.

Mặc dù đã thấy Kha Lam cười không biết bao nhiêu lần qua màn ảnh, nhưng nhìn trực diện khoảng cách gần thế này, Lâm Tiêu Tiêu vẫn cảm thấy không hold nổi. Hai mắt cậu ta đảo loạn, không dám nhìn vào mặt đối phương, trong lúc vô tình lại liếc thấy rất nhiều học viên đang nhìn về phía hai người bọn họ, cả người đều không khỏe.

Mị lực của nữ thần quả nhiên là quá lớn! Ăn mặc kín đáo thế này mà vẫn có người dám tơ tưởng!

Các người dám dùng ánh mắt dâm loạn (?) nữ thần, không thể tha thứ!

Lâm Tiêu Tiêu vội vàng kéo tay Kha Lam chạy về phía ký túc xá.

Kha Lam cũng rất tự nhiên để cho Lâm Tiêu Tiêu nắm tay mình kéo đi, bâng quơ hỏi: "Chúng ta đi đâu bây giờ?"

"Phòng ký túc xá của tôi."

"… Ký túc xá?"

Kha Lam há hốc mồm, tên này nghĩ cái gì trong đầu thế hả?

Thấy nữ thần đột nhiên dừng lại, Lâm Tiêu Tiêu cũng dừng bước quay đầu nhìn.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của nữ thần, cậu ta mới phát hiện lời nói của mình ban nãy rất kỳ quái.

Lần đầu tiên gặp mặt đã dắt con gái nhà người ta vào phòng mình còn có tiết tháo hay không?!

Lâm Tiêu Tiêu chột dạ nhìn Kha Lam.

Cũng may Kha Lam không có phản ứng gì nhiều, vẫn chỉ cười dịu dàng nhìn Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu đỏ mặt, nhắm mắt nói: "Tôi suy nghĩ không cẩn thận rồi, hay là chúng ta đến thư viện đi, ở đó yên tĩnh." Không thể đi ký túc xá, nhà ăn lại quá đông người, chỉ có thư viện là tương đối yên tĩnh lại không quá riêng tư, còn có thể thể hiện khí chất uyên bác của mình!

Kha Lam cũng không phản đối.

Nhưng Lâm Tiêu Tiêu ngàn vạn lần không nghĩ được mình thế mà lại vớ được Hạ Phi trong thư viện.

Lúc dẫn Kha Lam qua cổng thư viện cậu ta rất lo lắng nhân viên sẽ không cho vào, nhưng nhân viên thư viện cũng giống y như đồng chí cảnh vệ ban nãy, Kha Lam vừa tháo kính xuống đã cho vào luôn.

Quả nhiên ai ai cũng đều háo sắc!

Lâm Tiêu Tiêu biểu thị bản thân cực kỳ khinh bỉ.

Hạ Phi không có thẻ học viên, theo lý thuyết thì cũng không được phép vào mới phải, chẳng lẽ cũng dùng sắc đẹp mê hoặc nhân viên thư viện giống Kha Lam?

"Phi Phi?" Lâm Tiêu Tiêu dẫn Kha Lam ngồi xuống đối diện với Hạ Phi.

Nhưng Hạ Phi còn đang chìm đắm trong thế giới nội tâm đầy biến ảo của bản thân, hoàn toàn không nghe thấy, cũng không phát hiện ra trước mặt mình đã nhiều thêm hai người.

Lịch sử của cái hệ Thôn Nha Tinh này thật sự là quá thần kỳ!

Mỗi chúng tộc ở đây đều có một vị thần sáng thế riêng, Đằng Thụ tộc tôn thờ Thượng đế, cũng giống như Thiên chúa giáo của con người, vậy nên hôn lễ cũng được tổ chức trong giáo đường. Trong tín ngưỡng của Đằng Thụ tộc, thần là người sáng tạo ra bọn họ, ban đầu chỉ là cây cỏ, sau đó bọn họ được thần ban cho khả năng hoạt động, ban cho hình dáng giống như con người. Mặc dù ngoại hình chỉ chia làm nam nữ giống như nhân loại, nhưng giới tính lại theo hệ thống CPW.

Cái tộc người Đằng Thụ này còn não bổ hơn cả hắn nữa! Trí tưởng bở còn hơn cả uống fristy!

Trong sách cũng nhắc đến vật biểu tượng hoàng gia —— tinh thể Aisura.

Tương truyền rằng thần đã hóa thân thành hình người ban tặng cho Đằng Thụ tộc tinh thể Aisura, được tôn sùng làm tộc tinh. Cũng giống như tộc tinh của tất cả các chủng tộc khác trên Thôn Nha Tinh, tinh thể Aisura do người nắm quyền mạnh nhất trong tộc bảo quản.

Người nắm quyền hiện tại của Đằng Thụ tộc là Nữ hoàng, nhưng Vương phu của Nữ hoàng lại làm mất tộc tinh. Hoàng thất đều cho rằng việc này chứng minh tộc tinh không chấp nhận Nữ hoàng nắm quyền, nhưng tinh thể Aisura mất tích mãi vẫn không tìm ra được, liên bang lại không thể không có người lãnh đạo, cuối cùng vương vị của Nữ hoàng vẫn giữ nguyên.

Trong sách còn giới thiệu cả về hình dáng và năng lực của tinh thể Aisura.

Hạ Phi càng xem càng hoảng sợ.

Hắn đưa tay xoa xoa ngực trái, tinh thể bát giác màu xanh lục, chẳng phải chính là thứ trong người hắn sao? Tức là thứ mà hắn đang giữ, chính là tinh thể Aisura thật? Kiếp trước đám người ngoài hành tinh kia bắt cóc hắn cũng là vì muốn tra hỏi nguồn gốc của viên tộc tinh này?

Tinh thể này tượng trưng cho quyền lực cao nhất liên bang, cho nên đám người bắt cóc hắn mới muốn tìm ra nó bằng được, đáng tiếc khi đó chính hắn còn không biết cái tinh thể của nợ mà bọn họ tra hỏi lại đang ở trong chính cơ thể mình.

Nhưng vì sao tinh thể này lại chui vào được trong người hắn? Hơn nữa không chỉ bây giờ, mà trước khi trọng sinh cũng bị nó chui vào? Lẽ nào chuyện này có liên quan đến việc hắn đột nhiên mất trí nhớ một thời gian? Chẳng lẽ khi đó hắn cũng bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi đem cái tinh thể này nhét vào người?

Không đúng, trong sách nói tinh thể Aisura có linh tính, tự nhận chủ, nếu đúng như vậy, tức là người đáng nhẽ phải ngồi trên vương vị bây giờ phải là Giang Thành Khải? Cũng không phải không có khả năng, Giang thiếu tướng rất tài giỏi, lại là nam thần toàn liên bang, nếu như trở thành Quốc Vương nhất định sẽ được người người ủng hộ.

Nhưng nếu như thế cũng không đúng, tinh thể này ở trong người hắn từ kiếp trước cơ mà, làm sao mà nó lại từ Thôn Nha Tinh chạy đến được tận Ngân hà, đến tận Trái đất rồi chui vào người hắn?

Cái thế giới không khoa học gì thế này!!!

Còn nữa, Giang Thành Khải có biết chuyện này không? Liệu có phải y đã biết chuyện này nên mới kiên quyết không chịu ly hôn với hắn, lợi dụng tinh thể trong người hắn để leo lên vương vị, đứng trên vạn người?

Cơ thể của Hạ Phi Giang Thành Khải đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, không thể có chuyện y không nhìn thấy vết bớt màu xanh lục trên ngực hắn được.

Mẹ nó, đừng bảo là Giang thiếu tướng lợi dụng hắn thật nhé…

Hạ Phi càng nghĩ càng thấy rất có khả năng, cảm giác đối với Giang thiếu tướng cũng trở nên cực kỳ phức tạp, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn hết cả lên, vậy nên trước mặt có hai người ngồi hắn cũng không biết, thậm chí một trong số đó còn đang gào thét gọi tên mình hắn cũng không nghe thấy.

"… Hạ Phi, Hạ Phi!"

Lâm Tiêu Tiêu gọi mười mấy câu mà người đối diện vẫn cứ đờ ra, nhịn không được thò tay tát bốp vào mặt hắn một cái.

Hạ Phi lúc này mới từ trong suy nghĩ bản thân bị người ta lợi dụng trở về thực tại, tức giận nhìn về phía Lâm Tiêu Tiêu, gằn giọng: "Làm cái gì đấy hả?"

"…" Lâm Tiêu Tiêu không muốn biểu hiện bản thân yếu đuối trước mặt nữ thần, vì thế cũng ác thanh ác khí quát lại, "Tôi gọi cậu mười mấy lần rồi mà cậu không nghe thấy à?"

Hạ Phi thản nhiên thò tay tháo máy trợ thính xuống, mặt không đổi sắc nói: "Không nghe thấy."

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Kha Lam bật cười: "Bạn anh thú vị thật đấy."

"Vậy sao" Lâm Tiêu Tiêu cười gượng hai tiếng, sau đó quay đầu hung hăng trừng Hạ Phi một cái.

Hạ Phi cũng trừng lại cậu ta, nhét máy trợ thính vào tai

Lâm Tiêu Tiêu khôi phục vẻ mặt tươi cười, bắt đầu giới thiệu: "Đây là Kha Lam, nữ thần đệ nhất liên bang, là thần tượng của tôi. Còn đây là…"

"Tôi biết anh ấy, tôi đã nhìn thấy hình trên mạng rồi." Kha Lam ngắt lời Lâm Tiêu Tiêu, chủ động vươn tay ra trước mặt Hạ Phi "Anh là Hạ Phi đúng không, dệt mộng sư mới nổi trong truyền thuyết, thẻ mộng cảnh của anh rất đắt hàng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Hạ Phi bình thường cũng không quen thân thiết với người lạ, chỉ bắt tay Kha Lam nói một câu "Xin chào" rồi thôi.

Lâm Tiêu Tiêu lập tức trừng mắt nhìn hắn.

Sao lại có thể tỏ ra lãnh đạm với nữ thần như thế hả cái tên này!!!

Hạ Phi nhíu mày trừng lại.

Muốn gì đây? Muốn nhiệt tình xông lên ôm ấp hả?! Cậu thích thì tôi chiều!

Lâm Tiêu Tiêu ủ rũ.

Thôi đi! Cậu biến đi! Nữ thần để mình tôi ôm là đủ rồi!

Kha Lam nhìn bọn họ không nói gì chỉ trừng qua trừng lại, cũng lẳng lặng ngồi nhìn.

Mặc dù Hạ Phi rất trì độn trong chuyện tình cảm, nhưng trực giác của hắn lại cực kỳ chuẩn, y như có giác quan thứ sáu. Từ lúc nhìn thấy vị nữ thần này hắn đã cảm thấy đây chắc chắn không phải là một cô gái đơn thuần, mặc dù vẻ ngoài rất đáng yêu, ngữ khí cũng mềm mại, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Kha Lam nhìn hắn một cái, cảm giác quái dị trong lòng Hạ Phi lại càng tăng cao, nhưng vì sao lại quái dị thì hắn lại không thể xác định được.

Nghĩ mã không hiểu thì tốt nhất là không nghĩ nữa, Hạ Phi lắc đầu, cúi xuống tiếp tục đọc sách.

Cuốn sách này có quá nhiều thứ mới mẻ, không đọc hết nhất định sẽ ngứa ngáy chân tay!

Tiếc là không được mượn về nhà

Kha Lam ngược lại rất có hứng thú với hắn: "Tôi cảm thấy anh rất giống một người."

Hạ Phi ngẩng đầu nhìn Kha Lam, không nói gì.

Lâm Tiêu Tiêu sợ nữ thần lúng túng, vội vàng hỏi: "Giống ai?"

Kha Lam nói: "Hạ Kỳ."

Lâm Tiêu Tiêu kinh ngạc: "Dệt mộng sư hoàng gia tiền nhiệm?"

"Đúng vậy," Kha Lam gật đầu, "Nghe nói ông ấy là dệt mộng sư lợi hại nhất trong lịch sử, quân đội đi tham chiến đều phải đưa ông ấy theo. Đáng tiếc lúc tôi sinh ra thì ông ấy đã qua đời rồi."

Lâm Tiêu Tiêu lập tức an ủi, "Đừng đau lòng, chẳng phải cô nói Hạ Phi giống Hạ Kỳ sao? Cứ coi cậu ta như ông ấy đi."

Hạ Phi: "…"

Con mẹ cậu!

Lâm Tiêu Tiêu lại nói: "Hạ Phi và Hạ Kỳ đều họ Hạ, liệu có phải cha con thất lạc không nhỉ hahaha…"

Hạ Phi: "…"

Kha Lam: "…"

Hạ Phi chậm rì rì nói: "Tôi nhớ cha tôi tên là Hạ Kình Thiên, cha nuôi tên là Hạ Kình An."

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Hạ Phi: "Hạ Kỳ là ai, tôi chưa từng nghe tên người này bao giờ."

Kha Lam: "Chưa từng nghe thì hơi quá rồi, 500 năm trước Hạ Kỳ là người nổi tiếng nhất toàn liên bang. Chỉ tiếc ông ấy là partner, nếu không chắc chắn phải có cả đống người xếp hàng muốn gả cho Hạ Kỳ. Tôi nhớ hình như ông ấy là cô nhi, bạn bè cũng không có nhiều, chỉ có hai người bạn thân nhất là cha anh Hạ Kình Thiên và Giang thượng tướng Giang Trấn."

Lâm Tiêu Tiêu hiếu kỳ: "Sao cô lại biết được chuyện này?"

Kha Lam giơ ngón trỏ lên, kề sát trên môi, "Bí mật."

Lâm Tiêu Tiêu bị động tác đẹp đẽ này cào đến trong lòng ngứa ngáy.

"Kha Lam, sao em lại ở đây?" Một giọng nam đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ.

Kha Lam quay đầu lại, thân thiết thăm hỏi người kia, "Anh họ, anh cũng ở đây à."

Lâm Tiêu Tiêu kinh hãi, "Anh họ? Người nào?"

Kha Lam cười híp mắt: "Cả hai."

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Hạ Phi trầm mặc nhìn Giang Thành Điềm và Bello.

Bello xoa đầu Kha Lam, cười nói: "Anh sẽ báo với bác em trốn học."

Kha Lam ngoài cười nhưng trong không cười hất tay Bello ra: "Em không trốn học."

Bello cũng không để ý, lại hỏi: "Anh trai em gần đây thế nào?"

Kha Lam chống cằm, đặc biệt có thâm ý nhìn vị anh họ này, nhưng vẫn tỏ ra ngây thơ đáp: "Anh ấy vẫn khỏe, chuyện này em nghĩ anh phải biết rõ hơn em chứ."

Ánh mắt Bello lóe lên một chút, khẽ nhếch miệng cười, bảo trì im lặng.

Hạ Phi nhìn bọn họ dùng ánh mắt quái dị nhìn nhau, cũng chẳng có hứng thú đi tìm hiểu xem giữa hai người này có hiềm khích gì. Sự xuất hiện của Giang Thành Điềm lại khiến hắn hứng thú hơn, lần trước Điềm Điềm bị hắn đánh bại, nửa tháng sau hắn lên mạng đa chiều không lần nào gặp được cậu ta, chủ động đi tìm cũng không thấy, chẳng lẽ tâm hồn thiếu nữ bị tổn thương rồi?

Giang Thành Điềm nhìn thấy Hạ Phi cũng nhớ lại trận thua đau đớn kia, vẻ mặt lập tức vặn vẹo.

Hạ Phi mỉm cười: "Điềm Điềm."

Giang Thành Điềm: "… Hừ!"

Đặc biệt ngạo kiều!

Bello nhìn về phía Hạ Phi, gật đầu nói: "Chào cậu."

Hạ Phi cũng lễ phép đáp lại: "Xin chào."

Giang Thành Điềm đột nhiên chen mồm "Này, Hạ Phi, cậu nhìn thấy mối tình đầu sao lại lạnh nhạt như thế hả?"

Hạ Phi: "…"

Bello: "…"

Lâm Tiêu Tiêu lén lút cúi đầu xuống.

Giang Nhị Tinh rơi mất não rồi à?! Cậu ta quên bây giờ Hạ Phi là chị dâu mình sao? Dám đâm chọc chị dâu trước mặt mọi người như thế không sợ Hạ Phi về nhà mách với Giang phu nhân táng chết cậu ta à? Lại còn lôi anh em tốt ra làm đối tượng châm chọc như thế mà cũng được à? Cẩn thận Bello cũng táng chết cậu luôn!

Kha Lam cũng cực kỳ đồng tình nhìn anh họ mình.

Giang Thành Điềm bất chấp hết, tiếp tục khiêu khích nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi chống cằm, nhìn thằng chú ngu xuẩn của con mình: "Ha, lúc đấy tôi vẫn còn trẻ dại, chưa có mắt nhìn người."

Vẻ mặt Bello cứng đờ.

Giang Thành Điềm không chịu buông tha: "Ý cậu là Bello không bằng anh tôi?"

Bello: "…"

Hạ Phi tà tà nhìn Điềm Điềm, cười cực kỳ xấu xa: “Là cậu tự nói thế đấy chứ?”

Giang Thành Điềm: “Đương nhiên là tôi nói…”

Điềm Điềm đột nhiên dừng khựng lại.

“Sao hả?” Hạ Phi trưng ra bản mặt chờ xem kịch vui.

Giang Thành Điềm: “…”

Mẹ nó bị tên này bẫy rồi!

Bello là Thái tử, nếu nói Thái tử không bằng một vị thiếu tướng, đây là tội bất kính, còn chưa kể bọn họ ngoài quan hệ anh em thì còn là bạn tốt. Giang Thành Khải lại là anh trai cậu ta, bình thường Giang Thành Điềm sùng bái anh mình như thế, bây giờ bảo cậu ta nói anh mình không bằng Bello làm sao mà nói được hả?!

Giang Thành Điềm cực kỳ đau khổ bị đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Hạ Phi cố nén cười nhìn chằm chằm cậu ta.

Giang Thành Điềm đổ mồ hôi hột, quay đầu nhìn về phía Bello cầu cứu, lại phát hiện bạn tốt của mình đang che miệng nhịn cười.

Mẹ nó có còn là anh em nữa không!

Giang Thành Điềm dùng ánh mắt lên án đồng đội ngu như heo.

Nhưng đả kích vẫn chưa chấm dứt, Kha Lam bò thẳng ra bàn cười như lên cơn, hoàn toàn không thèm quan tâm đến mặt mũi anh họ nhà mình.

Giang Thành Điềm: “…”

Lâm Tiêu Tiêu hầu kết giật giật, bày tỏ tôi sẽ cố nhịn cười Giang Nhị Tinh anh cứ yên tâm.

Giang Thành Điềm:…QAQ!

Điềm Điềm thẹn quá hóa giận trừng đầu sỏ: “Này, tôi nhớ cậu làm gì có thẻ học viên, sao cậu vào đây

được?"

Hạ Phi: "..."

Em giai này, chọc ngoáy người ta nhiều kiểu gì cũng có ngày bị táng chết đó!

Hắn rất bình tĩnh phun ra năm chữ: "Không phải việc của cậu."

Giang Thành Điềm: "..."

Lâm Tiêu Tiêu thực ra cũng rất hiếu kỳ với vấn đề này, chen mồm hỏi: "Phi Phi, cậu đến thư viện làm gì vậy?"

Hạ Phi ôn hòa đáp, "Tôi đến tìm sách viết về dệt mộng sư."

Kha Lam tiếp lời: "Vậy anh nên đọc các bài viết phân tích mộng cảnh của Hạ Kỳ."

"Hạ Kỳ?" Bello vừa nghe đến cái tên này vẻ mặt liền có chút phức tạp.

Hạ Phi kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

Kha Lam cười cười: "Anh họ, đừng bảo là anh tin mấy lời đồn nhảm kia nhé? Anh rõ ràng là con ruột của cô mà."

Lâm Tiêu Tiêu hiếu kỳ: "Lời đồn gì?"

Kha Lam đáp: "Người ta đồn đại Hạ Kỳ là tình nhân của Nữ hoàng, còn nói sau khi Hạ Kỳ chết Nữ hoàng vì quá đau lòng mới chấp nhận lấy Vương phu hiện tại."

Bello trừng mắt nhắc nhở, "Kha Lam! Chú ý lời nói của em."

Kha Lam lè lưỡi, không nói tiếp nữa.

56. Chương 56: Hạ Kỳ

Tên của Hạ Kỳ đột nhiên xuất hiện liên tục một cách khó hiểu.

Mặc dù dưới sự nhắc nhở của Bello, đề tài về Hạ Kỳ tạm dừng ở đây, nhưng dân đen như Hạ Phi và Lâm Tiêu Tiêu vẫn cảm thấy cực kỳ tò mò với bí mật hoàng gia này.

Hạ Kỳ từng là dệt mộng sư của hoàng gia, có thể tùy ý ra vào cung điện, có nảy sinh tình cảm với Nữ hoàng hay không, chuyện này không ai dám nói chắc. Cũng may Hạ Kỳ là partner, nếu không tin đồn này sẽ còn bị phóng đại đến mức nào.

Lâm Tiêu Tiêu cung phản xạ dài vô tận, đột nhiên vỗ bàn hét lên: "Từ từ, Kha Lam, cô vừa mới nói Đại Tinh và Nhị Tinh là anh họ mình?!"

Âm lượng của cậu ta không nhỏ, mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Bello và Giang Thành Điềm đứng lù lù giữa thư viện toàn người đang ngồi lập tức trở thành mục tiêu của một đống ánh nhìn, hai người vội vàng kéo ghế ngồi xuống. Một người ngồi cạnh Kha Lam, một người ngồi cạnh Hạ Phi. Không cần nhìn cũng biết ngồi cạnh Hạ Phi là Giang Thành Điềm.

Hạ Phi liếc người bên cạnh: "Cậu ngồi cạnh tôi làm gì?"

Giang Thành Điềm cực kỳ ngạo kiều: "Bên kia hết chỗ rồi."

Hạ Phi ôn tồn chỉ dẫn: "Cậu có thể sang bàn khác mà."

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi rất thản nhiên: "Chẳng phải cậu rất ghét tôi sao, tôi cứ nghĩ cậu thà ngồi ở bàn khác cũng không muốn ngồi cạnh tôi chứ, cậu chủ động thế này khiến tôi ngạc nhiên thật đấy."

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm mấp máy môi, nửa ngày sau mới lí nhí nói: "…Tôi có ghét cậu đâu."

Tên vô dụng này dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, lại còn là chị dâu mình…

Không sai, Điềm Điềm trung nhị mang trái tim thiếu nữ cuối cùng đã chấp nhận sự thật đầy đau đớn này rồi!

Hạ Phi không mặn không nhạt "Ồ" lên một tiếng: "Vậy sao, sao tôi không thấy thế."

Giang Thành Điềm: "…"

Lâm Tiêu Tiêu cung phản xạ siêu dài lại tiếp tục kêu gào: “Như vậy Kha Lam chẳng phải là…” Công chúa?!

Thật không dám nói ra cái từ này!

Bello gật đầu: “Đúng như cậu nghĩ.”

“…” Lâm Tiêu Tiêu há hốc mồm, sự thật đến quá nhanh làm sao chấp nhận nổi!

Nữ thần lại là công chúa?!!!

Sao công chúa lại chạy đến cái giới giải trí ngư long hỗn tạp kia làm gì?!

Lại còn là nữ thần liên bang?!!!

Tình tiết này không khoa học!!!

Đổi biên kịch!!!

Kha Lam nhìn Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt há mồm, cực kỳ không vui, sẵng giọng hỏi: “Sao anh lại nhìn tôi cái kiểu đấy hả? Anh không chấp nhận được thân phận này của tôi sao?”

“Không không không…” Lâm Tiêu Tiêu theo bản năng lắc đầu, khàn giọng nói, “Tôi cảm thấy… tôi chỉ là dân đen thôi…tôi trèo cao không nổi…”

Nữ thần tự dưng lại biến thành công chúa…

Bảo Lâm Tiêu Tiêu chấp nhận làm sao nổi?

“Ai bắt anh phải trèo cao?” Kha Lam lườm cậu ta “Anh họ tôi là Thái tử, chẳng phải vẫn là bạn học cùng trường với anh đấy thôi? Mà nửa năm nữa tôi cũng chuẩn bị vào đây học rồi…”

“Hả? Năm sau cô chuẩn bị vào đây học?” Lâm Tiêu Tiêu kinh hãi, đột nhiên hiểu ra, “Quên mất… tuổi của cô đúng là năm sau nhập học rồi.”

“Hừ hừ ~” Kha Lam lầm lầm bĩu môi.

Hai người họ còn đang nói chuyện, bên kia Hạ Phi lại đột nhiên hỏi Bello: “Cậu biết sách viết về phân tích mộng cảnh là sách gì không? Ban nãy tôi tìm trong khu sách về dệt mộng sư không thấy có.”

Bối La rất tự nhiên đáp: “Sách phân tích mộng cảnh chắc là nằm trong khu sách nói về tinh thần lực.”

Giang Thành Điềm kinh ngạc nhìn Hạ Phi rồi lại nhìn Bello, giống như trên đầu hai người bọn họ mọc ra hai bông hoa.

Hạ Phi gật đầu nói: “Cảm ơn.” Nói xong thì đứng dậy đi tìm sách.

Giang Thành Điềm dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Bello.

Bello nhíu mày: “Làm sao?”

Giang Thành Điềm kinh hãi: “Cậu thế mà lại nói chuyện với cậu ta…”

Bello buồn cười: “Sao tôi lại không được nói chuyện với cậu ấy? Cậu ấy thở ra khí độc à?”

Giang Thành Điềm bất đắc dĩ: “Ý tôi không phải thế…”

Bello vỗ vai Giang Thành Điềm: “Người trong cuộc như tôi và cậu ấy còn chẳng thèm quan tâm, cậu để ý nhiều như thế làm gì, cũng chỉ là một bức thư tình thôi, nội dung cũng chẳng có gì bất bình thường, chẳng lẽ chỉ vì mấy chuyện đã qua mà tôi cứ nhìn thấy Hạ Phi là phải tránh như tránh tà à? Như thế lại càng dễ bị người ta dèm pha hơn.”

Giang Thành Điềm: “…”

Nói cũng đúng.

… Nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó quái quái!

Hạ Phi rất nhanh đã quay lại, trong tay còn ôm theo một quyển sách.

Phân tích mộng cảnh là một cuốn sách đặt ở khu sách về tinh thần lực, cuốn này là cuốn nát bươm nhất trong đống sách trên giá, nhìn một cái đã tìm thấy luôn. Bị xem nhiều đến nát bươm thế này chứng tỏ dân tình cực kỳ thích đọc.

Trong thời đại khoa học công nghệ phát triển vượt bậc như hiện tại mà cuốn sách này lại được in trên chất giấy cổ, điều này khiến cho Hạ Phi hết sức ngạc nhiên. Ngay cả kiếp trước đa phần sách đều được chuyển hóa sang dạng sách điện tử, sách in thì cũng chỉ dùng giấy trắng thông thường, ngay cả các tác phẩm lâu đời cũng chẳng còn mấy cuốn giữ được bản in giấy cổ như thế này.

Hắn vừa ngồi vào chỗ đã thấy Giang Thành Điềm đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

Hạ Phi nhịn không được sờ sờ mặt mình: "… Sao thế? Phát hiện ra tôi đẹp trai quá à?"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi cảm thấy tính cách Giang Thành Điềm rất trẻ con, có lúc khiến cho người khác tức đến nghiến răng nghiến lợi, có lúc lại khiến cho người ta nhịn không được muốn bắt nạt. Ví dụ như hiện tại.

Hắn chà chà ngón tay, thò lên véo má Điềm Điềm một cái.

Giang Thành Điềm: "!!!"

Trên khuôn mặt có ba bốn phần giống Giang thiếu tướng lập tức xuất hiện biểu tình y như trời long đất lở.

Kha Lam cười to: "Hahahahahahaha… anh họ, mặt anh ngu thật đấy!"

Giang Thành Điềm: "…"

Điềm Điềm lập tức hai tay bưng mặt, y như thiếu nữ mới lớn bị đàn ông "phi lễ".

Hạ Phi: "…"

Khóe mắt hắn giật giật, cúi đầu đọc sách của mình.

Giang Thành Điềm thấy hắn "phi lễ" mình xong lại rất thản nhiên cúi đầu đọc sách, tâm tình lại càng càng hỏng mất, ai oán nhìn về phía Bello cầu viện.

Bello nhún vai, biểu thị: xin lỗi nhé anh em, nhưng tôi không giúp cậu véo lại cậu ta được đâu, chúc may mắn.

Giang Thành Điềm chửi rủa ngàn lần đồng đội heo của mình, không thể làm gì hơn là quay đầu tiếp tục trừng Hạ Phi.

Hạ Phi hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt giết người kia, hắn còn đang chìm đắm trong đại dương kiến thức mênh mông vô tận!

Hạ Kỳ quả thực không hổ là dệt mộng sư lợi hại nhất trong lịch sử, kiến giải của ông ấy về vấn đề tinh

thần lực rất mới mẻ, Hạ Phi đọc đến không rời mắt ra được. Trong sách nói, dệt mộng sư sơ cấp chủ yếu chỉ có thể chế tạo thẻ mộng cảnh. Nhưng dệt mộng sư cao cấp lại khác, chế tạo thẻ mộng cảnh chỉ là một phần nhỏ trong khả năng của bọn họ, kỹ năng quan trọng nhất phải là chế tạo ảo cảnh.

Độ mạnh yếu của mộng cảnh do dệt mộng sư chế tạo ra phụ thuộc vào tinh thần lực của người đó mạnh hay yếu. Đồng thời, nếu tinh thần lực mạnh còn có thể khống chế tư duy và hành động của người khác. Về chế tạo ảo cảnh, tên cũng như nghĩa, tức là khống chế tư duy của đối phương, dẫn dắt đối phương vào thế giới ảo ảnh do mình tạo ra. Dệt mộng sư có tinh thần lực mạnh không chỉ có thể dẫn dắt một người vào ảo cảnh của mình, mà còn có thể moi được thông tin bí mật của họ, thậm chí thời điểm giao chiến còn có thể giết chết đối phương.

Hạ Kỳ chính là một nhân vật thần kỳ như thế.

Ban đầu ông ấy chỉ chế tạo vài tấm thẻ mộng cảnh kiếm chút thu nhập, mãi đến khi tốt nghiệp học viện quân sự, chính thức vào làm tại quân bộ mới bắt đầu bộc lộ tài năng tiềm ẩn, sau lần đầu tiên tham chiến đã thành danh, trở thành thần tượng của toàn bộ quần chúng liên bang.

Nữ hoàng khi đó vẫn còn là Công chúa cũng bị phong thái của Hạ Kỳ mê hoặc, suýt nữa còn đòi cưới người ta về.

Cuốn Phân tích mộng cảnh chia ra làm nhiều phần khác nhau, Hạ Phi đọc hết từ phần viết về tinh thần lực cho đến phần viết về mộng cảnh và dệt mộng sư, cảm thấy não được khai thông không ít. Hơn nữa cách viết của Hạ Kỳ cũng rất giống giọng văn của hắn khi viết tiểu thuyết, đọc cực kỳ dễ hiểu.

Không biết đã qua bao lâu, hắn đọc đến khi thẩm thấu toàn bộ nội dung cơ bản mới hài lòng đóng sách lại, ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu một cái đã thấy Kha Lam đang nhìn mình.

Hạ Phi sửng sốt, dùng ánh mắt tỏ ý hỏi có chuyện gì.

Kha Lam cười khẽ một tiếng, cực kỳ ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, sau đó rời tầm mắt đi.

Hạ Phi: "…"

Đệch! Em gái à em bị cái gì thế hả?

Bây giờ hắn mới phát hiện Bello và Lâm Tiêu Tiêu đã đi đâu mất, ngồi đối diện chỉ còn lại mình Kha Lam.

"Bello có việc, bạn cùng phòng của cậu bị giảng viên gọi đi rồi." Giọng nói của Giang Thành Điềm đột nhiên vang lên bên cạnh.

Hạ Phi nghiêng đầu quay sang, có chút ngoài ý muốn nhìn cậu ta.

Giang Thành Điềm khó chịu: "Cậu nhìn tôi bằng cái ánh mắt của nợ gì thế hả!"

Hạ Phi lắc đầu: "Tôi chỉ cảm thấy có hơi kỳ quái…"

"Kỳ quái cái gì mà kỳ quái? Chẳng lẽ cậu cấm tôi nói chuyện với cậu?"

"Không phải, tôi cảm thấy kỳ quái là tại sao bọn họ đi rồi mà cậu vẫn còn ngồi đây."

"…"

"Hahaha ——" Kha Lam nhịn không được phì cười, dưới ánh nhìn phẫn nộ của Giang Thành Điềm cực kỳ bình tĩnh chỉ vào sách trước mặt, "Ngại quá, em đang đọc truyện cười."

Giang Thành Điềm: "…"

Mẹ nó trong tiểu thuyết kinh dị có truyện cười à!!! Cười cười cái quỷ ấy mà cười!!!

Giang Thành Điềm tức đến phát rồ, nhưng đột nhiên lại nhớ ra một chuyện muốn hỏi Hạ Phi, vì thế quay đầu sang dùng một ánh mắt cực kỳ khao khát nhìn hắn.

Hạ Phi: "…???"

Hắn vội vàng ôm ngực: "Cậu muốn làm gì?"

"…" Giang Thành Điềm vội ho một tiếng, "Hỏi cậu cái này, tháng này cậu với anh cả đi tuần trăng mật phải không?"

Hạ Phi khó hiểu: "Tôi biết làm sao được, anh ta mấy ngày nay còn chẳng buồn về nhà."

Giang Thành Điềm kinh ngạc: "Cậu không biết à? Anh tôi xin làm tăng ca cả tuần nay rồi."

Hạ Phi mờ mịt: "Sao tự dưng lại phải tăng ca?"

Giang Thành Điềm khinh bỉ: "Đương nhiên là để xin nghỉ đi hưởng tuần trăng mật với cậu rồi. Cậu nghĩ cái chức vụ thiếu tướng kia để trưng cho có à? Mặc dù bây giờ không phải thời kỳ chiến tranh liên miên như mấy trăm năm trước, công việc đa phần cũng chỉ là xử lý văn kiện công vụ, nhưng việc của anh tôi

cũng rất nhiều. Chẳng lẽ cậu nghĩ anh tôi rảnh rỗi mà ở nhà chơi với cậu được cả tuần thế à? Đều là xin nghỉ đấy. Bây giờ đi tuần trăng mật ít nhất cũng phải nghỉ hai tháng, anh cả đương nhiên phải xử lý xong hết công vụ của hai tháng này mới có thể nghỉ mà đi du lịch cùng cậu được."

Trong lòng Hạ Phi cực kỳ hỗn loạn.

Giang thiếu tướng vội vàng muốn đi hưởng tuần trăng mật đến thế cơ à?

Mà cái trăng mật khỉ gió này cũng có phải hắn đòi đi đâu! Rõ ràng là tự Giang thiếu tướng và Giang phu nhân quyết định mà! Hắn hoàn toàn không muốn phải đi hưởng tuần trăng mật với một người đàn ông sau đó ngày ngày lo lắng đề phòng chỉ sợ cúc hoa tàn mất có được hay không!

Cực kỳ khổ bức!

Nhưng hắn có nói Giang Thành Điềm cũng chẳng tin, thà không nói còn hơn.

Đúng lúc này, thiết bị di động trên cổ tay hắn đột nhiên đổ chuông.

Giang Thành Điềm tò mò liếc thử một cái, lập tức kinh hãi, anh cả gọi!

Hạ Phi nhìn nhìn Giang Thành Điềm rồi chạy ra góc tường bên cạnh nhận cuộc gọi video. Khuôn mặt đẹp trai của Giang Thành Khải lập tức xuất hiện trên màn hình.

"Em không ở nhà sao?" Giang Thành Khải chú ý đến quang cảnh sau lưng Hạ Phi.

"Ừm, tôi ở thư viện của học viện quân sự."

"… Sao em vào được?" Giang Thành Khải rất kinh ngạc.

"Không nói cho anh biết." Hạ Phi suy nghĩ một chút, quyết định giấu chuyện mình có thể tàng hình, nói lảng sang chuyện khác, "Tôi gặp Điềm Điềm."

"Hả?" Lực chú ý của Giang Thành Khải quả nhiên bị dời đi nhanh chóng, "Nó lại bắt nạt em à?"

"Không có," Hạ Phi lắc đầu, "Nhưng cậu ấy nói với tôi dạo này anh tăng ca liên tục. Là vì để xin nghỉ đi hưởng tuần trăng mật à?"

Giang Thành Khải sửng sốt gật đầu: "Vốn không định nói cho em biết, nhưng nó đã nói rồi thì tôi cũng không giấu nữa. Thắng cảnh nổi tiếng của Liên bang tôi đã tìm hiểu một lượt rồi, tối nay về sẽ cho em

chọn, nếu em không thích thì chúng ta có thể đi sang tinh hệ khác, chỉ là thủ tục phức tạp hơn là đi trong phạm vi liên bang."

Hạ Phi sợ ngây người! Giang thiếu tướng thật sự vì đi nghỉ tuần trăng mật mà xin nghỉ cả tháng trời…

Mặc dù hắn không muốn đi, nhưng thấy Giang Thành Khải vì "tuần trăng mật" của bọn họ mà phải tăng ca cả ngày lẫn đêm thế này, trong lòng lại có chút cảm giác kỳ lạ, giống như Giang thiếu tướng thật sự vô cùng coi trọng cuộc hôn nhân này.

… Thật ra đúng là y rất coi trọng mà, có chịu ly hôn đâu!

"Hạ Phi?" Giang Thành Khải thấy hắn đờ ra không trả lời, gọi vài tiếng cũng không thưa, "Vui đến choáng rồi à?"

"A… Hả?" Hạ Phi hoàn hồn, nhăn mặt nói, "Thực ra tôi thấy anh không cần phải như thế đâu, thật đấy, tuần trăng mật không đi cũng được mà. Hai chúng ta cứ như bây giờ không phải tốt sao, bày vẽ như thế làm gì."

Giang Thành Khải nghe vậy mỉm cười: "Xem ra em rất hài lòng với quan hệ của chúng ta bây giờ?"

Hạ Phi trừng y: "Tôi dám không hài lòng sao. Anh đẹp trai như thế, lại còn là nam thần liên bang, được gả cho anh đúng là phúc đức tám đời!"

Giang Thành Khải bật cười: "Nói chuyện bình thường đi."

Hạ Phi nhún vai một cái, "Được thôi. Con cũng có rồi muốn bỏ cũng không được."

Huống hồ hiện tại bọn họ ở chung cũng tạm ổn.

Giang thiếu tướng bận bịu đêm không về nhà hắn càng khỏe. Trừ hai lần bị Natalie giở trò quỷ, bình thường lúc ngủ chung Giang Thành Khải cũng không làm gì hắn, nhưng có một vấn đề là sáng nào tỉnh lại hắn cũng nằm trong lòng y.

Đối với việc này Giang thiếu tướng biểu thị tướng ngủ của Hạ Phi quá xấu, để ngăn ngừa việc nửa đêm bị đạp bay xuống giường y chỉ có thể ôm hắn ngủ.

Cho nên tuyệt đối không thể đi tuần trăng mật! Cái cảm giác này quá nguy hiểm rồi!

"Vậy tôi thì sao?" Giang thiếu tướng lại hỏi, "Em không có bất cứ cảm giác gì với tôi à?"

Hạ Phi nghi hoặc: "… Cảm giác gì?"

"Cảm giác của em đối với tôi." Giang Thành Khải nói đến không biết ngượng mồm, "Chẳng phải chính em đã nói còn gì, tôi đẹp trai như thế, lại còn là nam thần liên bang, người sống ở liên bang đến 90% đều thích tôi, em mà không giữ cho chặt là bị cướp mất đấy."

Hạ Phi: "…" Anh cmn buồn nôn vừa thôi!

Còn có thể tự luyến hơn nữa được hay không!!! Quả thật là không dám nhìn thẳng!

Hắn còn đang phun tào trong lòng, đột nhiên lại thấy vẻ mặt Giang thiếu tướng trở nên cứng ngắc.

Chỉ nghe Giang Thành Khải tẻ ngắt gọi một tiếng "Điềm Điềm", Hạ Phi quay đầu lại đã thấy Giang Thành Điềm đang đứng phía sau, biểu cảm trên mặt cực kỳ khó tả, có lẽ đã nghe thấy câu tự kỷ vừa rồi của anh cả nhà mình.

Hạ Phi: "…"

Ha ha ha ha ha ha……

Hắn vịn tường cười đến run rẩy.

Giang Thành Khải trên màn hình cực kỳ lúng túng.

Y chỉ định trêu vợ mình thôi, ai biết thằng em trời đánh lại chui từ xó nào ra nghe được. Hình tượng uy vũ bao nhiêu năm nhọc công vun đắp QAQ!

Giang Thành Điềm hồi thần, lập tức giải vây cho anh trai: "Anh tôi nói đúng đấy, nhiều người thích anh ấy như vậy, cậu không giữ cho cẩn thận nhất định sẽ bị người khác cướp mất!"

Giang Thành Khải: "…"

Mẹ nó thằng em này đang nguyền rủa y đấy à?

Hạ Phi đỡ giá sách cười sằng sạc, cười đến eo cũng sắp gãy luôn.

Giang Thành Điềm cực kỳ câm nín.

Mặc dù mấy lời vừa rồi nghe đúng là có hơi thần kinh, nhưng làm gì mà cười đến mức này hả? Vui lắm à mà cười?!

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi cười đến không dừng được, thở dài một tiếng, nói với Giang Thành Điềm: "Tối nay về nhà một hôm đi."

Giang Thành Điềm gật đầu: "Vâng."

"Gọi cả Thành Duyệt nữa, rồi đưa Hạ Phi về, anh còn có việc ở quân bộ, chắc phải tối muộn mới về được, để cậu ấy chạy loạn ở bên ngoài anh không yên tâm."

Giang Thành Điềm nghiêm túc nhận nhiệm vụ, "Em hiểu rồi."

Bọn họ nói thêm hai câu nữa, sau đó Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi vẫn còn đang bám vào giá sách cười đến co gập cả người, đen mặt ngắt cuộc gọi.

"Nghe thấy chưa, anh tôi bảo cậu đừng có chạy lung tung đấy, đến tối theo tôi về nhà."

Hạ Phi cúi đầu vịn giá sách, vai run rẩy, không trả lời.

"Hạ Phi?" Giang Thành Điềm đến gần hắn, "Chị dâu? Vô dụng? Này!"

Hạ Phi lắc đầu, vịn một tay lên vai Giang Thành Điềm, đau khổ nói: "Rút gân rồi…"

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm nói: "Sao lại thế này?"

Vẻ mặt hắn y như đưa đám: "Cười đau sốc hông rồi QAQ…"

Giang Thành Điềm: "… Bây giờ phải làm thế nào?"

Điềm Điềm lần đầu tiên gặp phải người chỉ có cười mà cũng bị sốc hông, hoàn toàn không biết phải làm gì có được hay không!

Hạ Phi nhăn mặt, hít hít mấy hơi: "Cậu trước tiên… dìu tôi ngồi xuống đã, tôi phải nghỉ ngơi một lúc, được rồi, đỡ tôi."

Giang Thành Điềm không thể làm gì hơn là đem một tay Hạ Phi khoác lên vai mình, đỡ eo hắn đi ra ngoài.

Thật mềm…

Tâm trí Điềm Điềm bay lơ lửng…

Không được không được, Điềm Điềm vội vã lắc đầu điên cuồng, không thể dâm loạn chị dâu!

Thanh âm quái dị của Hạ Phi vang lên bên tai: "Cậu đừng… có thể đặt tay sang chỗ khác được không…"

Ngứa chết cmn mất!

Giang Thành Điềm vừa nhìn thấy vẻ mặt vặn vẹo của Hạ Phi, vừa giống đang cười lại vừa như đang khóc, sợ đến suýt nữa quăng cả người hắn đi.

"Cậu đừng để tay vào chỗ đấy nữa… Tôi sợ ngứa lắm…Ha ha…"

"…"

Giang Thành Điềm vội rụt tay lại.

Hạ Phi suýt nữa thì cắm cả mặt xuống đất.

Hắn vội vàng túm lấy quần áo của Giang Thành Điềm mới may mắn thoát được cảnh thân mật hôn đất, hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta.

Giang Thành Điềm tự biết mình đuối lý, anh cả đã dặn mình phải chăm sóc Hạ Phi cho cẩn thận. Điềm Điềm nghiến răng hạ quyết tâm, thò tay trực tiếp bế ngang người lên đi thẳng ra ngoài, để lại Kha Lam và một đống người trợn mắt há hốc mồm.

Giang Thành Điềm bế Hạ Phi đi ra ngoài thư viện, nhân viên thư viện đều kinh ngạc đến quên luôn cả chuyện hắn đi vào kiểu gì, chỉ lo há hốc mồm nhìn theo. Một đường đi này không biết bị bao nhiêu người nhìn, lê lết mãi cuối cùng cũng về đến ký túc xá, Giang Thành Điềm đóng cửa ngăn lại ánh mắt ngạc nhiên của bạn cùng phòng, thả Hạ Phi lên ghế sô pha.

Hạ Phi ôm bụng, cả người đều không khỏe nổi.

Hắn vừa bị Điềm Điềm bế kiểu công chúa kiểu công chúa kiểu công chúa…

Giang Thành Điềm lau mồ hôi lạnh trên trán, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Cậu không được nói cho anh cả biết!"

"…" Hạ Phi nhìn cậu ta y như nhìn thằng ngu, "Cậu bế tôi cả một đoạn như thế có bao nhiêu người trông thấy, kiểu gì chả bị chụp lại đăng lên Tinh bác, cậu nghĩ anh cậu không biết à?"

Giang Thành Điềm dừng động tác lau mồ hôi, "… Anh tôi không xem Tinh bác đâu."

Hạ Phi bó tay luôn: "Anh ta không xem thì chẳng lẽ không có người khác kể lại?"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi cực kỳ khinh bỉ: "Ngu ngốc, đúng là cái đồ nhị hóa."

Giang Thành Điềm cả người sắp hỏng mất: "Rõ ràng là tại cậu đau đến không đi được nên tôi mới phải bế đấy chứ?"

"Cậu có thể dìu tôi ngồi xuống là được mà!" Hạ Phi đột nhiên bị bế công chúa cũng sắp hỏng mất, "Lúc đó chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi là tốt rồi! Tôi cũng có đau nghiêm trọng lắm đâu!"

"Làm sao tôi biết được, tôi đã đau sốc hông bao giờ đâu!"

"…"

Em giai thể chất cấp S à cậu làm sao có thể thấu hiểu bệnh tình của người thể chất chỉ có cấp F!

"Aaaaaaa anh cả sẽ giết tôi mất!" Giang Thành Điềm ôm mặt nghẹn ngào, y như sắp khóc đến nơi, "Tôi thật có lỗi với anh cả huhuhu…."

"… Bế một cái mà cũng có lỗi à?" Hạ Phi cảm thấy vô cùng câm nín.

"Bế một cái thì không sao, nhưng bế cậu một cái thì tôi nhất định sẽ tàn đời." Giang Thành Điềm ai oán nhìn hắn, "Sao tự dưng tên khốn nhà cậu lại đau sốc hông làm cái gì hả??? Phát rồ!"

Hạ Phi: "… Xin lỗi, nhưng mà tôi cũng không biết vì sao lại bị đau sốc hông. Nếu lần sau còn sốc hông nữa tôi nhất định sẽ không để cho cậu bế đã hài lòng chưa?

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi liếc cậu ta: “Thằng oắt con nhà cậu.”

Giang Thành Điềm khóe miệng giật giật: “Cậu còn sinh sau tôi đấy!”

Hạ Phi bĩu môi: “Nhưng tư tưởng của cậu quá ấu trĩ.”

Bạn cùng phòng của Giang Thành Điềm đột nhiên chui đầu qua khe cửa: “Thành Điềm à, cậu cuối cùng cũng quyết tâm đào góc tường nhà anh mình rồi hả?”

Hạ Phi: “…???” Cái gì cơ?!

Bạn cùng phòng: “Không phải hai người vừa liếc mắt đưa tình à?”

Giang Thành Điềm: “…”

Giang Thành Điềm: “Biến!!!”

57. Chương 57: Tuần Trăng Mật (1)

Bạn cùng phòng biến rồi, lại đến lượt Giang Thành Duyệt chạy tới.

Giang Thành Duyệt vừa bước chân vào cửa đã nói: “Điềm Điềm, sao em dám đào góc tường nhà anh cả hả?”

Giang Thành Điềm: “…”

Hạ Phi: “Ha ha ha ha ha ha ha —— ôi đệch, đau bụng quá…”

Giang Thành Duyệt kinh ngạc nhìn hắn: “Làm sao vậy làm sao vậy? Có phải Điềm Điềm lại bắt nạt chị dâu không? Nó dám đánh chị dâu à?!”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó sao hai anh em nhà này đều nghĩ Giang Thành Điềm bắt nạt hắn thế hả? Nhìn hắn yếu đuối đến thế à! Muốn bắt nạt cũng là hắn bắt nạt Điềm Điềm mới đúng! Ngu như thế mà không bắt nạt đúng là phí của giời!

Giang Thành Điềm cũng rất bất mãn: “Vì sao ai cũng nghĩ em bắt nạt cậu ta thế hả?”

Giang Thành Duyệt nói rất đương nhiên: “Chị dâu trị số vũ lực thấp hơn em nhiều, lại còn bị đau bụng, trong bụng chị dâu bây giờ đang có cháu chúng ta đấy, phải cẩn thận chứ, cái thằng đần này chẳng may gây phiền phức gì anh cả lại táng cho bây giờ.”

Giang Thành Điềm chỉ vào mũi mình: “Chị nói em phiền phức?”

“Chị nói thế lúc nào,” Giang Thành Duyệt hất hàm, “Là em tự nói thế đấy chứ!”

Hạ Phi gật đầu: “Tôi đồng ý.”

Giang Thành Điềm: “…”

Có còn để cho người ta sống nữa hay không! Phát rồ mất thôi!

“Thực ra có bảo em phiền phức cũng không oan đâu, nói xem, mấy tấm ảnh này là thế nào?”

Giang Thành Duyệt mở thiết bị di động lên Tinh bác kéo ra mấy tấm ảnh, nội dung chính là vụ bế kiểu công chúa ban nãy của Hạ Phi và Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm: “…”

Giang Thành Duyệt nhướn mày: “Không muốn giải thích một chút à?”

Giang Thành Điềm trầm mặc: “… Không giải thích.”

Giang Thành Duyệt trợn mắt: “Tức là em thừa nhận chuyện đào góc tường nhà anh cả?!”

Giang Thành Điềm: “…”

Mình có nói thế à?!

Hạ Phi cảm thấy Giang Thành Điềm bị đùa cũng quá đáng thương rồi, lên tiếng giải vây cho cậu ta: “Là vì tôi bị đau bụng nên Điềm Điềm mới bế về.”

“Đau bụng?” Giang Thành Duyệt sốt sắng hỏi, “Có phải đứa bé bị làm sao không? Chị dâu đã nói với anh cả chưa?”

Hạ Phi đầu đầy hắc tuyến: “Đứa bé không sao cả, tại tôi cười nhiều quá nên bụng bị rút gân.”

Giang Thành Duyệt: “…”

Giang Thành Duyệt khóe miệng co giật: “… Được rồi, vậy bây giờ thế nào rồi?”

Hạ Phi mỉm cười: “Đã ổn rồi.”

Giang Thành Duyệt gật đầu: “Anh cả có dặn em, lát nữa bọn em sẽ đưa chị dâu về nhà.”

“???” Giang Thành Điềm cực kỳ bất mãn, “Anh cả rõ ràng đã nói với em rồi, tại sao lại phải gọi cho chị thêm lần nữa làm gì?”

Giang Thành Duyệt nghiêng đầu nhìn em trai ngu đần nhà mình, không trả lời.

Hạ Phi thở dài: “Quá rõ ràng rồi, anh cậu cảm thấy cậu cực kỳ không đáng tin.”

Giang Thành Điềm: “… QAQ!”

Cả ngày hôm nay Hạ Phi lăn lộn trong thư viện, về đến ký túc xá của Điềm Điềm một lúc thì cũng đến giờ tan học, hai người bọn họ và Giang Thành Duyệt lại quay về Giang gia.

Lúc bọn họ về đến nhà, Giang Thành Khải vẫn chưa về, Giang thượng tướng và Giang phu nhân đang ngồi trong phòng khách xem ảnh.

Giang phu nhân nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy bọn họ thì cực kỳ vui vẻ: “Ba đứa sao lại về cùng một lúc thế này?”

Hạ Phi đáp: “Hôm nay con đến học viện quân sự, đúng lúc gặp được Thành Duyệt và Điềm Điềm nên đi cùng nhau luôn.”

“Đi cùng nhau rất tốt” Giang phu nhân cười đến cực kỳ sung sướng, “Cuối cùng cũng giống người một nhà rồi, phải yêu thương chăm sóc lẫn nhau nhiều vào.”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Điềm: “…” Ai muốn yêu thương chăm sóc lẫn nhau với cái tên phát rồ này!

Điềm Điềm sau cả tỷ lần bị cho ăn đau đã đúc kết được, Hạ Phi chính là khắc tinh của mình!

Bề ngoài trông thì yếu đuối vô dụng như thế, mà mở mồm ra một cái là miệng lưỡi sắc như dao. Trước đây trong nhà chỉ có Giang Thành Duyệt chèn ép mình, bây giờ lại thêm cả Hạ Phi nữa, có còn để cho người ta sống nữa hay không thế hả!!! Giang Thành Điềm cực kỳ hoài nghi Hạ Phi trước đây tính cách quái gở không thích giao tiếp nguyên nhân chủ yếu là vì hắn quá độc miệng không ai chịu nổi.

Quả thật là bi thương chết mất!

Vốn mình chẳng có liên quan gì đến cái tên độc mồm độc miệng này, thế mà anh cả tự dưng lại cưới cậu ta về, cuộc sống sau này có bao nhiêu thê thảm chỉ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đủ biết.

Nhân sinh quả thực vô cùng tăm tối, Điềm Điềm đến cơm tối cũng nuốt không trôi.

Cơm hôm nay là Hạ Phi nấu, vẫn như thường lệ ăn cực kỳ ngon. Giang phu nhân ngày nào cũng được ăn đã quen rồi, Giang thượng tướng thì lâu rồi mới được ăn cơm con dâu nấu nên cực kỳ sung sướng ăn một miếng lại khen một câu.

Chỉ có Giang Thành Điềm biểu hiện khác thường lập tức khiến Giang phu nhân chú ý.

Bà ân cần nói: "Điềm Điềm, con khó chịu trong người hả?"

Giang Thành Điềm sững sờ: "Không có ạ."

Giang phu nhân càng lo âu nhìn con trai, "Nhưng miếng thịt trong bát con sắp bị dầm thành thịt băm rồi."

Giang Thành Điềm: "…."

Giang phu nhân hỏi: "Ở trường có chuyện gì sao? Tỏ tình bị con gái nhà người ta từ chối à?"

Giang Thành Điềm đen mặt: "Mẹ, mẹ đừng rủa con thế chứ."

Giang Trấn cau mày: "Cái thằng này nói chuyện với mẹ như thế đấy à!"

Giang Thành Điềm: "…"

Nói gì cũng sai phải sống thế nào đây QAQ!

Địa vị trong nhà đã bay đi theo gió rồi!!!

Điềm Điềm tức giận đến dĩa cũng cầm không chắc, trực tiếp quăng luôn cái dĩa cầm thìa xúc thịt băm trong bát nhét vào miệng.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng mở cửa.

Giang Thành Khải về.

Giang Thành Điềm đang nhai đầy một mồm quay đầu lại thấy anh cả vẻ mặt mệt mỏi đi vào phòng ăn.

Điềm Điềm lập tức niềm nở chào hỏi: "Anh…"

Kèm theo câu chào hỏi là một đống mưa xuân trộn thịt băm văng đến chỗ Giang Thành Khải.

Y vội vàng tránh sang bên cạnh, ghét bỏ nhìn em trai mình: "Ăn cơm đừng có nói chuyện, mất vệ sinh chết đi được."

Giang Thành Điềm: "…"

Mẹ nó không ai cần mình nữa QAQ!

Điềm Điềm ngậm đầy một mồm thịt nước mắt đầm đìa ủy khuất không chịu được bỏ chạy về phòng.

Giang Thành Khải tranh thủ ngồi xuống chỗ Giang Thành Điềm vừa ngồi, cũng chính là ghế bên cạnh Hạ Phi, xoa xoa tay: "Còn đồ ăn không? Tôi đói chết mất."

"Có, vẫn còn." Lần đầu tiên Hạ Phi nhìn thấy Giang Thành Khải mệt mỏi phờ phạc đến thế này, vội vã vào bếp lấy cơm cho y.

Giang Thành Khải nhận lấy cơm hấn đưa, cười một cái sau đó cúi đầu ăn đến không biết trời đất gì nữa.

Hạ Phi run rẩy nhìn Giang thiếu tướng ăn mà như đi đánh nhau, kinh hãi đến cơm của mình cũng quên ăn luôn.

Giang phu nhân thấy vợ chồng bọn họ "ân ái" như thế, sung sướng đến hai mắt đều cong lên.

Giang thiếu tướng dùng tốc độ sét đánh càn quét xong một tô cơm, ngẩng đầu nhìn hấn, "Còn nữa không?"

“Hả… À, còn, anh chờ một chút.” Hạ Phi khó khăn lắm mới xiên được một miếng thịt bò lên, còn chưa kịp nhét vào miệng đã vội vàng thả xuống đi lấy tiếp cơm cho y.

Giang thiếu tướng tiếp tục ăn như phát điên.

Hạ Phi: “…”

Con mẹ nó anh mới đi Châu Phi về đấy à?

Lần thứ ba Giang thiếu tướng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trông mong nhìn hắn, Hạ Phi dứt khoát đem cả nồi ra quăng trước mặt y.

Hắn chỉ tay vào cái nồi to như cái chậu: “Muốn ăn bao nhiêu thì ăn.”

Giang Thành Khải: “…”

Sao lại có cảm giác như cho heo ăn thế này?

Giang Thành Duyệt và hai vợ chồng Giang thượng tướng đã ăn xong về phòng mình từ lâu, trong phòng ăn trừ người hầu ra chỉ còn Giang thiếu tướng vẫn đang điên cuồng hết ăn lại ăn, Hạ Phi ngồi bên cạnh chống cằm nhìn y.

Cuối cùng “heo” Hạ Phi nuôi vẫn vét sạch cái nồi to như cái chậu kia, thỏa mãn buông dĩa xuống.

Hạ Phi dò hỏi: “Ăn no chưa?”

“Ăn no rồi.”

“Có cần ăn thêm nữa không?”

“Không cần.”

“Thật sự thật sự thật sự là no rồi?”

“… Thật.”

“Ừm…”

Giang Thành Khải thấy Hạ Phi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn mình, bất đắc dĩ nói: "Em nhìn tôi kiểu gì đấy hả, chẳng qua là vì tôi ba ngày rồi chưa ăn cơm nên mới thế thôi."

Hạ Phi trợn mắt: "Ba ngày chưa ăn cơm?! Tại sao?"

"Còn không phải là vì em à." Giang Thành Khải bóp mũi hắn.

Hạ Phi gạt tay y ra: "Vì tôi cái gì cơ?"

"Vì tuần trăng mật của chúng ta," Ngón trỏ và ngón cái của Giang Thành Khải kẹp lấy cằm Hạ Phi, lắc lắc đầu hắn đung đưa, "Tôi phải giải quyết xong hết công việc mới có thể xin nghỉ mang em đi chơi được."

"Tôi có đòi đi đâu, rõ ràng là anh với mẹ tự quyết định."

"Em không muốn ra ngoài đi chơi một lần sao? Không cần coi đây là tuần trăng mật, cứ nghĩ đơn giản là chúng ta đi du lịch bình thường là được rồi, đi du lịch em cũng không muốn đi à?"

"Không phải thế…"

"Vậy thì tại sao lại không chịu đi?"

Hạ Phi yên lặng không đáp. Đi du lịch bình thường với đi du lịch cùng Giang Thành Khải làm sao mà giống nhau được, cái trước có thể vui vẻ mà đi, cái sau nhất định là căng thẳng mà đi.

Nhưng Giang thiếu tướng nhiệt tình với chuyến đi này đến độ làm ngày làm đêm không ăn không ngủ, bây giờ hắn mà bảo "Thôi đừng đi nữa cứ ở nhà ngủ đi", y nhất định sẽ phát rồ!

"Vậy bây giờ công việc của anh…"

"Những văn kiện quan trọng tôi đã xử lý xong hết rồi, việc còn lại bọn họ có thể tự lo được."

"…"

"Tôi nói với quân bộ muốn đi hưởng tuần trăng mật, làm đơn xin nghỉ hai tháng rồi, em muốn đi đâu thì chúng ta đi đó."

"…" Giang thiếu tướng quả nhiên là rất muốn đi mà…

Hạ Phi thở dài, tốt xấu gì Giang Thành Khải cũng là bố của con hắn, từ chối thiện ý của người ta thì cũng quá thất đức rồi.

"Anh biết chỗ nào đi được không? Tôi không nghĩ ra được chỗ nào cả."

"Em không cần lo lắng, tôi đã lên kế hoạch hết rồi."

"..."

Này có đúng là anh tăng ca để làm việc không thế hả?

Anh dùng thời gian tăng ca để lập cái kế hoạch chết tiệt này có phải không hả đồ bại hoại?!

Sự thật chứng minh Giang thiếu tướng bỏ cực kỳ nhiều tâm sức để lập kế hoạch, thậm chí còn dùng hẳn một cuốn sổ nhỏ để ghi chép lại, trên sổ viết chằng chịt chữ. Hạ Phi nhòm một chút, thấy y đánh dấu ba cái tên lớn. Nhưng ba cái tên này không phải là tên ba thắng cảnh ở liên bang, mà là tên của ba tinh cầu khác nhau, bên cạnh tên mỗi tinh cầu đều viết một đống thông tin giới thiệu và cả chú thích cá nhân của y, nào là chỗ nào đẹp, có gì để chơi, có gì ăn ngon, có đông người không blah blah…

Hạ Phi vừa nhìn đã thấy choáng váng.

Mặc dù kiếp trước đã đi du lịch rất nhiều lần rồi, nhưng chủ yếu toàn đi theo tour, chẳng phải nghĩ ngợi lên kế hoạch gì nhiều chỉ vác cái thân đi phụ trách ăn, chụp ảnh và mua đồ lưu niệm là hết.

Hắn khổ bức che mặt: "Cứ theo ý anh hết đi, tôi không có ý kiến."

Giang Thành Khải cẩn thận xác nhận lại lần nữa: "Thật sự là cái gì cũng theo ý tôi sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, theo anh hết, cái gì cũng theo anh, tôi sẽ ngoan ngoãn chạy theo mông anh được chưa." Hạ Phi bắn liên thanh một tràng, chỉ sợ Giang thiếu tướng lại hỏi đông hỏi tây.

"Là tự em nói đấy."

"Phải phải, là tự tôi nói."

Hạ Phi cuống quít gật đầu, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt tươi cười cực kỳ thiếu đòn của Giang thiếu tướng.

Hai ngày sau bọn họ lên đường đi hưởng tuần trăng mật.

Hạ Phi phát điên. Mẹ nó có tiền thì ngon à!!! Kiếp trước đi du lịch cùng lắm là đi máy bay thôi, bây giờ người ngoài hành tinh lại còn đi phi thuyền!!! Giang gia thế mà lại có cả phi thuyền!!!

Trong phi thuyền có giường, có phòng tắm, có nhà bếp, có phòng ăn, còn có cả thiết bị giải trí!

Thế này thành căn hộ luôn rồi chứ phi thuyền cái mẹ gì…

Hắn bị tác phẩm đậm chất khoe của này của Giang gia làm cho tê dại, nhớ năm xưa nhà hắn cũng khá giả lắm đấy, mà so với Giang gia quả thật là như muối bỏ bể.

Nhưng chuyện này chưa phải là vấn đề nghiêm trọng nhất, thứ trong phòng ngủ mới càng khiến người ta kinh hoàng!

Khóe miệng Hạ Phi co quắp: "Giang thiếu tướng, anh có thể giải thích một chút vì sao trên giường phải quăng một đống cánh hoa hồng thế này không?"

"Chắc là lúc người hầu quét dọn, biết là chúng ta chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật nên chuẩn bị để tăng không khí ấy mà."

"Thế cái buồng tắm vách kính kia cũng là để tăng không khí à?!"

"Chắc thế?"

"Còn đây nữa!" Hạ Phi hung tàn lôi ngăn kéo tủ đầu giường ra, chỉ vào một đống chai chai lọ lọ bên trong, "Những thứ này là cái quái gì hả! Dầu bôi trơn! Đừng có nói với tôi cái này cũng là để tăng không khí!"

"… Ừ, tôi có nói đâu."

"…"

"Mà này, sao mới lên phi thuyền được có năm phút em đã mò ra được dầu bôi trơn rồi?" Giang Thành Khải rất thản nhiên nhìn hắn.

Hạ Phi rít gào: "Anh nghĩ tôi thích mấy cái này lắm à! Là nó moi ra đấy!"

Hắn giơ tay chỉ vào cục bông đang mềm nhũn uốn éo giữa một đống cánh hoa, trong miệng còn ngậm một cánh hoa hồng.

Mẹ nó tự dưng đang yên đang lành lại thấy cục bông béo múp nhà mình ngậm một lọ dầu bôi trơn chạy đến trước mặt là cái cảm giác kinh khủng cỡ nào!!! Hạ Phi vừa nhìn đã bị dọa đến ngây người luôn rồi!!!

Ánh mắt Giang thiếu tướng nhìn về phía cục bông vô cùng phức tạp.

Cái con chim béo này thâm tàng bất lộ thật à?

Nhận ra ánh mắt của hai người bắn lên người mình, cục bông từ trong đống cánh hoa thò cổ lên, xòe hai cánh ngắn ngủn, cực kỳ kiêu ngạo ưỡn ngực "Chíp!" một tiếng.

Hạ Phi đỡ trán, đầu đau muốn nứt ra: "Con của chúng ta sau này sinh ra đừng bảo là cũng giống nó đấy nhé?"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "Nếu thế thì trông ngu lắm…"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi quyết định bỏ qua vấn đề thiếu não này: "Nói việc chính, chúng ta đi đâu đầu tiên?"

Giang Thành Khải cực kỳ câm nín: "… Trước khi đi tôi đã nói với em rồi mà."

Hạ Phi mặc kệ: "Quên mất rồi!"

"… Chúng ta đến tinh cầu Grey, nơi ở của Hổ Vỹ tộc."

Tinh cầu Grey là một trong các tinh cầu tương đối phồn vinh thuộc phạm vi cai quản của Liên bang, không phải vì chủng tộc này mạnh mẽ, mà vì số bọn họ quá đỏ. Hổ Vỹ, hay còn gọi là Bách Diệp Thảo, là loại cỏ được người ở Ngân hà gọi là cỏ may mắn. Có lẽ bởi thế nên Hổ Vỹ tộc may mắn một cách khó hiểu, buôn bán thì gặp toàn khách hàng đại gia, gặp cướp tinh hệ thì lại may mắn thoát nạn, quả thật là may đến vô tội vạ.

Nếu không xét đến năng lực, chỉ bằng vận may kinh người như thế cũng đủ để Hổ Vỹ tộc có một chỗ đứng vững chắc trong liên bang.

Ngoài vận may kỳ quái, tinh cầu Grey còn có một thế mạnh nữa —— nó nắm giữ thắng cảnh đẹp nhất toàn liên bang, hồ Bách Thảo.

Hồ Bách Thảo nằm ở trung tâm tinh cầu Grey, là nơi tập trung đông dân cư nhất trên toàn bộ tinh cầu, hàng năm đều có hàng ngàn cặp đôi yêu nhau hoặc vợ chồng mới cưới đến đây du lịch.

Điển hình như Hạ Phi và Giang thiếu tướng.

Phi thuyền không gian tốc độ di chuyển rất nhanh, Hạ Phi còn đang gà gật ngủ trưa thì đã đến tinh cầu Grey rồi.

Có lẽ vì đang mang thai, hắn càng ngày càng ăn lắm ngủ nhiều, y như heo, nhưng chẳng hiểu sao thịt trên người vẫn chẳng nhiều thêm được miếng nào, chẳng lẽ ăn bao nhiêu vào nuôi thai hết rồi?

Hạ Phi mắt vẫn không mở ra được lờ đờ ngồi dậy, đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau.

Hắn vẫn còn đang ngái ngủ, có chỗ dựa cũng chẳng suy nghĩ nhiều trực tiếp ngửa đầu ra sau, đem tất cả trọng lượng cơ thể mình đè lên trên người Giang Thành Khải.

Giang thiếu tướng sửng sốt, thuận tay vỗ vỗ lưng hắn.

"Dậy đi, chúng ta đến nơi rồi.

"Ừm…" Hạ Phi nhíu nhíu mày, thấp giọng lầm bầm.

"Cái gì?" Giang Thành Khải không nghe rõ, cúi đầu thấp xuống muốn nghe xem hắn lẩm bẩm cái gì.

"… Tôi muốn ngủ nữa…"

Hơi thở ấm nóng phả vào bên tai, trong lòng Giang thiếu tướng ngứa ngáy như bị mèo cào, chỉ hận không thể đem người đè xuống. Đáng tiếc Hạ Phi vẫn chưa chịu chấp nhận y, không thể quang minh chính đại mà đè được.

Trong đầu Giang Thành Khải chỉ toàn là suy nghĩ muốn hôn hắn, nhịn mãi không được, trực tiếp cúi đầu gặm một cái.

Hạ Phi kinh hãi tỉnh cả ngủ.

Hắn trợn mắt nhìn gương mặt đẹp trai của Giang thiếu tướng gần ngay trước mặt, môi của y kề sát lên môi mình.

Hạ Phi há mồm muốn kêu, lại bị y nhân cơ hội chen đầu lưỡi vào, từng chỗ trong khoang miệng bị liếm qua

đều tê dại, môi lưỡi triền miên dây dưa.

Đây là lần đầu tiên hắn hôn Giang Thành Khải trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Bị một người đàn ông hôn cũng không buồn nôn như trong tưởng tượng của Hạ Phi, ngược lại hắn còn có chút tiếp nhận nụ hôn này.

Giang Thành Khải ôm lấy eo Hạ Phi, đem người siết chặt vào trong ngực, ngang ngược chiếm đoạt môi hắn.

Hạ Phi bị y bóp eo hai cái, ngứa đến muốn cười mà không được. Hắn cố sức đẩy đây vai Giang Thành Khải, kháng nghị kêu "A a" vài tiếng, nhưng giọng mũi mềm mại kêu lên lúc này lại giống như đang cầu hoan.

Vì thế Giang thiếu tướng lại càng dùng sức hôn xuống.

Mẹ nó cứ thế này không tắc thở thì cũng đứt eo mà chết!

Hạ Phi lại đập Giang Thành Khải hai phát nữa, mặc dù lực đạo này đối với y chỉ như đang gãi ngứa, nhưng cuối cùng cũng thành công khiến y chịu buông ra.

Lúc hai đôi môi tách ra kéo theo một sợi chỉ bạc, mặt Hạ Phi vèo một cái đỏ như xuất huyết, thò tay điên cuồng lau miệng.

Giang Thành Khải liếm liếm khóe môi, cúi đầu nhìn hắn cười.

Hạ Phi che miệng, trừng mắt nhìn y, hai gò má đỏ bừng, trông không giống như đang tức giận, lại giống như đang hờn dỗi nhiều hơn.

Giang Thành Khải kéo bàn tay đang điên cuồng chà môi của hắn xuống, dùng ngón tay cái ôn nhu giúp hắn lau khóe miệng.

Hạ Phi: "&gt///////&lt "

Giang Thành Khải dịu dàng cười một cái.

Mẹ nó mặt sắp cháy rồi aaaaa!

Cái loại ánh mắt cmn lưu luyến triền miên như đang nhìn người yêu này là cái quỷ gì hả! Aaaaaaaaa! Đệch đệch đệch sao lại có thể vô đạo đức như thế! Hắn còn trẻ hắn không muốn bị congggggg!!!!

Hạ Phi cả người xiêu vẹo trong gió.

(Đã từng) Là một giai thẳng hàng chuẩn, bị một người đàn ông cưỡng hôn lại không thấy khó chịu, lại còn mặt đỏ tim đập, chẳng lẽ đây là tiết tấu muốn xong đời rồi?!

Mặc hắn hắn làm với y rồi nhưng làm rồi không có nghĩa là hắn cong!

Hắn rõ ràng thích em gái có ngực có mông cơ mà!

… Không đúng, hình như hắn cũng chưa thích em gái nào bao giờ.

Hạ Phi đờ ra.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân hắn mãi không tìm được bạn gái? Hắn không có cảm giác với mấy nữ sinh cùng lớp, là vì hắn là gay tiềm ẩn sao?!

Hạ Phi cả người đều không khỏe nổi.

Giang Thành Khải dở khóc dở cười nhìn sắc mặt Hạ Phi thay đổi như đèn nhấp nháy, mới hôn có một cái sao lại thành thế này? Rõ ràng chuyện thân mật hơn cũng làm cả rồi.

Hạ Phi cực kỳ bi thương, "Mẹ nó ông đây cong thật rồi ư?"

Giang Thành Khải: "… Cong?" Nghĩa là gì?

Hạ Phi tiếp tục rít gào: "Rõ ràng tôi thích em gái cơ màaaaaa…"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải đen mặt.

Đang đi hưởng tuần trăng mật mà nghe vợ nói thế vui được mới là lạ!

Hạ Phi ở trong lòng điên cuồng thôi miên bản thân mình là thẳng là thẳng là thẳng là thẳng, chỉ sợ dừng lại một cái là hết thẳng luôn.

Giang Thành Khải sắc mặt càng ngày càng khó coi. Cuối cùng lúc Hạ Phi gào lên "Tôi tuyệt đối không yêu đàn ông!", y hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa ra khỏi phòng.

Hạ Phi: "…"

Chuyện gì vừa xảy ra thế hả?

Trừ chuyện hắn muốn bỏ đứa bé lần trước, đây là lần thứ hai hắn thấy Giang thiếu tướng tức giận đến như vậy.

Hạ Phi EQ giá trị âm hoàn toàn không hiểu nổi tại sao y lại tức giận.

Nháo loạn một trận xong hắn cũng tỉnh cả ngủ.

Hạ Phi xuống giường, mặc áo khoác, cũng đi ra khỏi phòng.

Ngoài ý muốn lại không thấy Giang Thành Khải đâu.

Hắn tìm hết một lượt trên phi thuyền cũng không thấy bóng y.

Chẳng lẽ y vứt hắn ở đây tự đi chơi một mình rồi? Mẹ nó có tự giác làm chồng hay không thế rõ ràng là đang đi tuần trăng mật đấy!

Hắn mở thiết bị di động gọi vào số của Giang Thành Khải cũng không thấy y bắt máy.

Trong đầu Hạ Phi bắt đầu xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ.

… Đệt, chẳng lẽ bị bắt cóc mất rồi?!

Không đúng, toàn liên bang ai đánh lại nổi Giang thiếu tướng chứ, y không đánh người ta là may rồi…

Chắc là bị tức đến bỏ đi rồi.

Nhưng mà y tức cái quái gì chứ? Tức giận vì mình không nhiệt tình quấn lấy y đòi hôn tiếp à?! Có còn tiết tháo không?!

Giang thiếu tướng bình thường nghiêm túc như thế, thực ra lại cực kỳ muộn tao, lúc ở trên giường hắn đã nhìn ra rồi, bây giờ lại còn vì hắn không chịu nhiệt tình đáp lại mà tức giận bỏ đi, đúng là ấu trĩ!

Hạ Phi cười nhạo Giang Thành Khải đủ rồi, lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Y đẹp trai như thế, chạy lung tung ở chỗ xa lạ thế này liệu có bị em gái bản địa nào chuốc thuốc lừa đi bán không…

Nghĩ như thế, Hạ Phi không nhịn được nữa cũng chạy ra ngoài phi thuyền, đi tìm Giang thiếu tướng.

Nhưng hắn đã quên mình là dân Trái đất chính gốc, trình độ mù đường lại thành thần, đi loanh quanh ở tinh hệ Daours cũng bị lạc, bây giờ chạy loạn ở cái tinh cầu Grey khỉ gió này…

Không ngoài dự đoán, lại lạc đường rồi!

58. Chương 58: Tuần Trăng Mật (2)

Hạ Phi đờ đẫn đứng trên đường nhỏ vắng vẻ.

Nửa tiếng trước hắn bắt đầu lạc đường, đi vòng quanh một lúc thế quái nào đang từ thủ đô đường xá đông đúc đi thẳng đến khu nông thôn vắng hoe này.

Hai bên đường toàn là cây cối rậm rạp, cực kỳ yên tĩnh, đến một bóng người cũng không thấy. Nhìn ra xa tít mù tắp mới thấy có vài nóc nhà lụp xụp, nhưng càng đi về hướng có nhà cửa thì cảm giác khoảng cách lại càng ngày càng xa.

Hắn tức giận gõ gõ thiết bị di động trên cổ tay, rõ ràng có bản đồ vệ tinh mà vẫn lạc đường là thế quái nào!

Thiết bị di động giống như cảm nhận được cơn giận của hắn, vèo một cái hết điện, tắt nguồn.

Hạ Phi: "…"

Cái đệch!

Không còn bản đồ vệ tinh, hắn cũng chẳng biết phải đi thế nào nữa, đành quay đầu lại đi ngược trở về con đường mình vừa đi.

Cục bông ngồi xổm trên đầu hắn, thân thiết "Chíp" "Chíp" mấy tiếng an ủi.

Hạ Phi thò tay bóp bóp, đem lông tơ xanh lam trên người nó vò đến rối tinh rối mù, cục bông suy yếu nằm bẹp xuống đầu hắn, ủy khuất "Chíp!" một tiếng.

Cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Hạ Phi chán nản đá đá mấy hòn sỏi ven đường.

Đi thêm mười mấy phút nữa, hắn đã mệt đến bở hơi tai, ngồi bệt xuống một tảng đá lớn ở bên đường. Mặc dù thời tiết mát mẻ, nhưng cả người hắn vẫn đầy mồ hôi, Hạ Phi lấy tay quạt quạt, thở dài một hơi.

Thiết bị di động tắt nguồn mất rồi, đường về không tra được, Giang Thành Khải cũng không gọi được.

Trời muốn diệt hắn!

… Mẹ nó, biết thế đã chẳng đi tìm Giang thiếu tướng! Không đúng, biết thế không đi cái tuần trăng mật khỉ gió này luôn cho rồi!

Cũng có phải vợ chồng thật đâu, mật mật cái quái gì mà mật!

Hạ Phi ngồi ở bên đường một lúc, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một người Hổ Vỹ tộc đang đi về phía mình. Vẻ ngoài của người Hổ Vỹ tộc rất dễ nhận ra, màu mắt của bọn họ rất đặc trưng, cũng giống như Đằng Thụ tộc mắt màu xanh lục hay Anh Phù tộc mắt màu tím, Hổ Vỹ tộc mắt màu vàng xanh, giống như màu lá của Bách diệp thảo.

Hắn vội vàng chạy đến trước mặt người kia: "Xin chào, có thể làm phiền chú một chút không?"

Người nông dân Hổ Vỹ tộc dừng lại, nghi hoặc nhìn hắn.

Hạ Phi ngượng ngùng gãi đầu: "Tôi bị lạc đường, chú có biết đường nào để về thủ đô không? Tôi đi lạc từ đó đến đây."

"Thủ đô ở cách đây rất xa, cậu đi lạc từ thủ đô đến đây thật đấy à?" Người nông dân kinh ngạc hỏi.

Hạ Phi cười khan: "Tôi cũng không biết nữa, nhưng mà đúng là đi rất lâu… Nhưng chú có biết đường để về đó không? Tôi sợ bạn tôi đang tìm tôi." Hắn giơ cổ tay lên, "Mà thiết bị di động của tôi lại hết điện mất rồi."

"Thôi được rồi." Người nông dân gật đầu, bắt đầu chỉ đường cho Hạ Phi.

Sau khi chỉ đường xong, người nông dân lại nói: "Ở đây rất vắng vẻ, có khi còn có cả cướp, cậu còn trẻ, lại là dân thành phố tay chân yếu, trên đường đi phải cẩn thận đấy."

Hạ Phi cảm kích nói: "Cảm ơn chú nhiều ạ."

"… Chú?" Người nông dân vẻ mặt rất buồn bã, "Trông tôi già thế thật à?"

Hạ Phi: "…"

Hắn lập tức đổi giọng: "Cảm ơn anh nhiều, trông anh đẹp trai thật đấy ha ha."

Vẻ mặt người nông dân lập tức rạng rỡ như ánh nắng ban mai, vui vẻ vuốt vuốt bộ râu quai nón của mình.

Hạ Phi nhìn nếp nhăn trên khóe mắt và đồi mồi lấm tấm trên làn da người nông dân, nghĩ thầm, cmn có gọi là ông cũng không quá…

Tạm biệt ông nông dân, hắn nhớ lại tuyến đường được chỉ, vươn tay bóp bóp cục bông, tâm tình vui vẻ chậm rãi đi về.

Cục bông bị bóp đến sống không bằng chết, co quắp thành một đống, số làm chim sao lại khổ thế này cơ chứ! Chủ nhân là cái thứ gì thế này! Suốt ngày bóp!

Hắn đang đi, một giọng hát đột nhiên vang vọng.

Hạ Phi lập tức đứng im tại chỗ, cả người đều cứng đờ.

Ở nơi hoang vu vắng vẻ đột nhiên có tiếng hát, không phải ma nữ thì chính là thần kinh. Hắn sợ ma từ bé, phản xạ tự nhiên trong đầu lập tức não bổ ra ma quỷ, cả người đều không khỏe nổi.

Tiếng hát càng ngày càng rõ ràng, người Hạ Phi càng ngày càng cứng ngắc.

Cmn sao cảm giác y như nó đang dí vào tai mình mà hát thế này QAQ!

Hắn nhớ lại ông nông dân gặp được ban nãy, rõ ràng lúc trước hắn nhìn khắp nơi gần xa cũng không thấy ai, sao đột nhiên lại xuất hiện một người nông dân? Chẳng lẽ ông ta là ma?!

Hạ Phi cảm thấy bản thân sắp phát rồ mất, cái số chó gì thế này!!!

Đột nhiên hắn cảm giác được sau lưng có người, một bàn tay bất chợt đặt lên vai hắn.

Hạ Phi vội vàng ôm đầu kêu to: "A a a a —— Cứu mạng!!! Đừng có ăn thịt tôi!!! Thịt tôi không ngon đâu tha cho tôi đi!!!!!!!"

Bàn tay kia vẫn túm chặt lấy vai hắn không buông, thậm chí còn muốn kéo ngược hắn lại.

Hạ Phi giãy dụa tránh đi, dự định chạy trốn.

Một bàn tay khác vươn ra túm lấy eo hắn, kéo giật cả người hắn về phía sau.

"A a a a ——" Mẹ nó sợ đến tè ra quần rồi!

"Con ma" kia kéo Hạ Phi vào lòng mình.

"Con ma" mở miệng: "Này!"

Hạ Phi tiếp tục phát điên: "A a a a —— "

"Này! Hạ Phi, em nhìn xem tôi là ai!"

"A a a… A?" Hạ Phi dừng khựng lại, nhìn rõ người phía sau là ai thì lại gào tiếp, "… Con mẹ anh Giang thiếu tướng! Dọa chết tôi rồi!"

Giang Thành Khải cực kỳ bất đắc dĩ: "Tôi gọi em từ nãy đến giờ em không nghe thấy à?"

Hạ Phi giằng ra khỏi ngực Giang thiếu tướng: "Gọi lúc quái nào! Tự dưng anh thò móng heo ra túm vai tôi, lại còn im lặng không nói gì, làm tôi cứ tưởng là ma hiện hồn."

"Em nhát thế." Giang Thành Khải xoa đầu hắn: "Đây là hệ Thôn Nha Tinh, không phải hệ Linh Lượng, lấy đâu ra có ma."

Người ngoài hành tinh như các người hiểu thế quái nào được thế giới tâm linh kỳ ảo của người Trái đất hả? Hắn hừ lạnh một tiếng, không đáp lại y.

Giang Thành Khải cũng không tiếp tục nữa, xoa xoa eo hắn: "Được rồi, đều là lỗi của tôi, chúng ta trở về phi thuyền đi, thân thể em bây giờ không tiện đi lung tung ở ngoài lâu."

"Tôi có chỗ nào không tiện hả!" Hạ Phi lầm bầm, phá lệ không hất tay Giang thiếu tướng ra, ban nãy thật sự là dọa hắn chết khiếp, tiếng hát ma quỷ kia, lại còn bị vỗ vai một cái, mặc dù đấy là Giang thiếu tướng vỗ… Khoan đã! Tiếng hát!

Hạ Phi vội vàng quay đầu lại, suýt nữa va vào người Giang thiếu tướng.

Giang Thành Khải đỡ lấy hắn, cau mày nói: "Cẩn thận một chút."

Hạ Phi túm lấy tay y: "Lúc nãy anh có nghe thấy tiếng hát không?… Hay đấy là anh hát?"

Giang Thành Khải dở khóc dở cười: "Tự dưng tôi hát làm gì?"

"… Thế anh có nghe thấy không?" Hạ Phi truy hỏi.

"Không" Giang Thành Khải lắc đầu, "Em nghe thấy cái gì?"

Hạ Phi nhăn mặt, "Tôi cũng không biết phải tả thế nào nữa, nhưng rõ ràng là có ai đó đang hát. Không phải các bài hát lưu hành hiện nay đâu, không có ca từ, chỉ là tiếng ư hử trong cổ họng thôi, nghe giống như một bài ca dao dân gian ấy."

Giang Thành Khải hỏi: "Giai điệu thế nào?"

Hạ Phi nhắm mắt cố gắng nhớ lại, cố gắng chắp vá lại giai điệu mơ hồ trong trí nhớ, hắng giọng ư hử theo.

Hết cách rồi, hắn thật sự không nhớ rõ! Không bị dọa đến ngất là may rồi ai còn rảnh mà đi nhớ xem nó hát cái quỷ gì!

Hạ Phi ư hử một lúc xong, mở mắt ra đã thấy Giang thiếu tướng đang nhíu mày nhìn mình.

"… Tôi kêu khó nghe quá hả?"

Giang Thành Khải lắc đầu, nghiêm túc nói: "Giai điệu này em nghe được ở đâu?"

"Chính là chỗ này," Hạ Phi chỉ chỉ dưới chân mình, "Tôi nghe thấy tiếng hát thì đứng lại luôn, một lúc sau thì anh vỗ vai tôi, tôi còn tưởng là ma nữ chứ, sợ gần chết. Anh không nghe thấy thật à? Rõ ràng ban nãy… Hửm, hình như bây giờ hết rồi."

"Ở đây?" Giang Thành Khải chân mày càng nhíu chặt hơn, "Không thể nào, khi tôi đến ở đây rất yên tĩnh, chỉ thấy mỗi mình em ngơ ngác đứng giữa đường, gọi em mấy lần em đều không nghe."

Hạ Phi cũng nhíu mày: "Tại sao lại như vậy?"

Giang Thành Khải yên lặng nhìn hắn, đột nhiên giọng điệu trở nên cực kỳ nghiêm túc: "Tiểu Phi, tôi kể cho em một chuyện này, em đừng có hoảng sợ."

"… Được rồi."

"Khoảng 200 năm trước, lúc tôi còn đang học ở học viện quân sự, liên bang xảy ra một thảm án chấn động cả thiên hà, vụ án này khi đó được gọi là sự kiện Oanh ca môn."

"Hả? Oanh ca môn? Sao nghe giống diễm chiếu môn thế…" *(diễm chiếu là phim giới hạn độ tuổi, tục xưng gọi là phim đen đấy ạ)*

"Sự kiện Oanh ca môn nạn nhân lên đến 102 người, đồng thời những người này hoàn toàn không có bất kỳ mối liên hệ nào với nhau. Giới tính khác nhau, tướng mạo khác nhau, nghề nghiệp khác nhau, bối cảnh gia đình cũng khác nhau, nhưng lại chết dưới tay của cùng một hung thủ, theo cùng một cách thức —— tự sát."

"Tự sát? Không phải anh vừa nói…"

"Lúc khám nghiệm tử thi nguyên nhân cái chết ban đầu đều được xác định là tự sát, vì bọn họ đều chết ở những nơi rất vắng vẻ hoang tàn, đồng thời lúc chết lại không có người chứng kiến. Đến khi qua vài ngày người trong nhà phát hiện mất tích, đi báo án, dùng định vị trên thiết bị di động mới phát hiện ra thi thể."

"Hoang tàn vắng vẻ…"

Hạ Phi nhìn xung quanh một chút, nhịn không được nhích sát vào người Giang Thành Khải.

"Vụ án này quân bộ mất mười mấy năm mới phá được, trong khoảng thời gian đó gần như tháng nào cũng có người chết, hơn nữa đều bị kết luận là do tự sát."

Hạ Phi túm chặt tay áo y.

"Lúc bắt được hung thủ, toàn bộ nhân dân liên bang đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng thân phận của hung thủ lại khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, là một thiếu niên chỉ mới hơn 300 tuổi."

Giang Thành Khải thấy hắn vẫn còn mờ mịt, bổ sung: "Tương đương với khoảng 12, 13 tuổi của con người."

Chỉ là một đứa bé!

Hạ Phi da đầu tê dại.

"Đúng là tuổi còn quá nhỏ" Giang Thành Khải gật đầu, "Đến tận bây giờ vẫn không ai có thể hiểu nổi, một đứa trẻ còn chưa trưởng thành tại sao lại có thể giết nhiều người như thế. Lúc bị người của quân bộ bắt, đứa trẻ đó giống như còn chẳng hiểu bản thân đang phải đối mặt với chuyện gì, nó chỉ nhìn bọn tôi rồi

cười."

"Vậy các anh… tử hình đứa bé đó sao?" Hạ Phi cẩn thận hỏi.

"Không, tuổi của nó quá nhỏ." Giang Thành Khải lắc đầu, "Hơn nữa đứa bé đó là người của thiên hà Scarlett, quân bộ không có quyền xử tử nó."

"Vậy các anh đưa nó về thiên hà kia à?"

"Cũng không đưa về được. Ban đầu bọn tôi nghi ngờ đứa trẻ này bị người ta dụ dỗ phạm tội, nên đã tiến hành trao đổi với Đại sứ quán của thiên hà Scarlett, cũng đã phát thông báo tìm người thân cho nó trên hệ thống mạng toàn vũ trụ, suốt mười năm đều không có ai đến nhận là cha mẹ của nó hết."

"Có lẽ là cô nhi, hoặc là bị cha mẹ vứt bỏ."

Giang Thành Khải gật đầu: "Nhưng đứa bé đó đã sát hại nhiều người như thế, chính phủ liên bang không thể thả nó, cũng không liên hệ được với người giám hộ, cho nên đành giam nó lại."

"Giam suốt hai trăm năm?"

"Phải, giam hai trăm năm rồi."

Hạ Phi cảm thấy thật chua xót, nhỏ như vậy, bị giam lại mấy trăm năm chắc chắn là khổ sở không ít.

Nhưng nghĩ kỹ lại có muốn đồng tình cũng không được, cả trăm mạng người như thế, sao có thể chỉ vì hung thủ còn nhỏ mà dễ dàng bỏ qua.

Giang Thành Khải giống như hiểu được hắn đang nghĩ gì, an ủi xoa đầu hắn.

Hạ Phi lúc này mới phát hiện cả người mình đang dính chặt vào Giang thiếu tướng, vội vã đẩy y ra.

Giang Thành Khải bật cười.

Y kéo Hạ Phi vào lòng, nói: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, chuyện kia dù sao cũng đã qua lâu lắm rồi, có lẽ tiếng hát em nghe được chỉ là ảo giác thôi, đừng có tự dọa bản thân."

Hạ Phi cái hiểu cái không gật gật đầu, cũng không muốn suy nghĩ tiếp việc này nữa.

Nhưng hắn có không muốn nghĩ cũng không được, vì tiếng hát kia lại vang lên lần nữa.

Lần này không chỉ có sắc mặt Hạ Phi thay đổi, mà ngay cả Giang Thành Khải cũng cau mày, bởi vì y cũng nghe thấy.

Tiếng hát truyền từ phía con đường ban nãy y vừa đi tới.

Hai người đồng loạt quay đầu lại, tiếng hát như gió đập thẳng vào mặt, giai điệu giống y như đoạn nhạc ban nãy Hạ Phi hát.

Tiếng hát càng lúc càng lớn.

Giang Thành Khải ôm chặt hắn, "Lúc nãy em có gặp ai ở đây không?"

"Có một người," Hạ Phi nói, "Là một người nông dân, tôi còn hỏi đường ông ấy."

"Em có phát hiện ra ông ta có chỗ nào bất thường không?"

"Không có… chỉ là một người nông dân thôi, nhìn rất bình thường."

Giang Thành Khải trầm mặc.

Hạ Phi thử thăm dò nói: "Hay chúng ta đi tìm xem nó phát ra từ đâu?"

Giang Thành Khải trầm mặc một lúc, gật đầu.

Hai người nắm tay nhau cùng đi về phía trước.

Tiếng hát không giống như lúc nãy đột nhiên biến mất, mà càng ngày càng rõ hơn. Bọn họ đi một lúc đã quay về chỗ tảng đá ban nãy Hạ Phi gặp được người nông dân kia. Tiếng hát truyền ra từ trong rừng cây.

"… Thật sự không phải là ma à?"

Tiếng hát này rất êm tai, nhưng âm thanh lại không rõ là nam hay nữ, cực kỳ trung tính, ngay cả tuổi tác cũng khó mà xác định được. Tim hắn theo nhịp điệu lên xuống của tiếng hát kia mà hụt mất mấy nhịp, cả người đều không khỏe nổi.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác của hắn không, Hạ Phi luôn cảm thấy cảm giác lúc nghe tiếng hát

này với cảm giác khi nghe Kha Lam hát giống nhau y hệt, khiến cho tinh thần lực của hắn dao động một chút, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì.

Giang Thành Khải thấy sắc mặt hắn trắng bệch, vội vã dừng bước: "Em sao thế, có chỗ nào khó chịu không?"

Hạ Phi lắc đầu.

Giang Thành Khải lại nói: "Hay là chúng ta trở về đi, nhìn em không ổn chút nào."

Lúc nãy bị lạc đường lâu quá, lại bị tiếng hát này ảnh hưởng nên tinh thần lực của hắn có hơi mệt mỏi. Nhưng chuyện liên quan đến mạng người rất quan trọng, không thể bỏ dở được, vì vậy hắn nói với Giang Thành Khải: "Tôi không sao đâu, chúng ta cứ đi xem thế nào đã."

Giang Thành Khải thấy hắn kiên quyết muốn đi, cũng không phản đối nữa.

Càng đi sâu vào trong, cây cối càng thưa thớt dần, chủ yếu chỉ toàn là thảm cỏ trải dài.

Giang Thành Khải nhíu mày, đột nhiên tầm mắt chuyển đến một góc cách đó không xa.

Hạ Phi cũng đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy một bóng người xanh xanh xám xám ở sâu trong rừng cây không ngừng lắc lư đung đưa, nhìn không rõ mặt mũi. Đến gần hơn một chút, hắn nheo mắt lại, cuối cùng cũng thấy rõ gương mặt người nọ —— chính là người nông dân ban nãy chỉ đường cho hắn!

Cơ thể và hai tay hai chân của người nông dân chậm rãi đung đưa theo nhịp điệu tiếng hát, trên mặt còn mang theo niềm say sưa bất tận, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, giống như đang đắm chìm trong thế giới huyền ảo thoát ly hiện thực. Động tác của người nọ mặc dù có hơi trúc trắc, nhưng nếu ai không biết nhìn thấy, cũng chỉ nghĩ chắc đây là một anh giai bara mang tâm hồn thiếu nữ muốn vào tìm thế giới riêng bung xõa một lần.

Chỉ là càng nhìn, Hạ Phi càng cảm thấy không thích hợp.

…… Quần áo của người nọ dường như càng ngày càng nhuộm xanh thì phải…

Lúc suy nghĩ này vụt ra trong đầu hắn, Giang Thành Khải trong nháy mắt đã lập tức lao đến chỗ người nông dân.

Hạ Phi ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp, đành phải chạy theo y.

Quần áo người nọ càng ngày càng loang lổ những mảng xanh biếc ướt đẫm, là máu.

Xuất phát từ bản thể là thực vật, máu của người Thôn Nha Tinh đều mang màu sắc đặc thù, như cây cối chảy ra nhựa sống, không giống máu đỏ của nhân loại. Các chủng tộc thực vật ở đây máu đa phần đều màu xanh, mà người nông dân Hổ vỹ tộc này cũng không ngoại lệ.

Hình ảnh đáng sợ vẫn tiếp diễn.

Hạ Phi bây giờ mới sâu sắc cảm thấy ban nãy đứng xa nhìn vào đã là hình ảnh tối giản cỡ nào. Người nông dân đứng cách bọn họ chỉ khoảng nửa mét, vừa nhảy múa vừa tự cào rách người mình. Mỗi lần cánh tay đưa lên là vô số miệng vết thương nông sâu khác nhau xuất hiện, vết máu loang lổ trên người cũng theo đó mà càng ngày càng nhiều, nhuộm xanh cả cơ thể bằng thứ chất lỏng sền sệt xanh biếc.

Hạ Phi chỉ cảm thấy cổ họng nhộn nhạo, dịch dạ dày trào lên đắng chát.

Giang Thành Khải định ngăn người nông dân lại, nhưng biên độ động tác của người nọ quá lớn, nếu không cẩn thận, ngay cả chính Giang thiếu tướng cũng sẽ bị thương.

Đúng lúc này, tiếng hát đột nhiên biến mất.

Động tác của người nông dân cũng theo đó đột ngột dừng lại, cả người dừng khựng giữa không trung, sau đó như con rối đứt dây nặng nề ngã xuống đất.

Giang Thành Khải đi đến cẩn thận kiểm tra hơi thở của người nọ.

Đã chết.

Một người khỏe mạnh, dùng phương thức như bị nguyền rủa, chết trước mặt bọn họ.

Hai người lúc này mới phát hiện, trên cổ người nông dân đã có một vết cắt rất sâu, không nhìn kỹ thì không phát hiện được, vết cắt này có lẽ cũng là nguyên nhân chính dẫn đến tử vong, không ai có thể cứu được.

Hạ Phi không chịu được nữa, ôm một gốc cây nôn ra cả mật xanh mật vàng.

Giang Thành Khải đau lòng giúp hắn vỗ vỗ lưng, bắt đầu hối hận tại sao ban nãy mình lại bỏ đi. Nếu không phải y bỏ lại Hạ Phi một mình, hắn sẽ không lạc đường ở đây, càng không phải chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này.

Hai người báo cảnh sát.

Chẳng bao lâu đã có người của đội điều tra đến hiện trường.

Giang Thành Khải và Hạ Phi được yêu cầu làm chứng nhân, tạm thời chưa thể rời đi, phải ở lại cho cảnh sát tinh cầu Grey lấy lời khai.

Trạng thái của Hạ Phi không được tốt, thân thể và tinh thần đều rất mệt mỏi, ngay cả Cục bông hệ chữa khỏi cũng không cải thiện được tình hình. Sắc mặt hắn trắng bệch dựa vào lòng Giang thiếu tướng, chớp mắt một cái cũng không dám, chỉ sợ nhắm mắt lại trong đầu sẽ xuất hiện cảnh tượng ban nãy.

Giang Thành Khải nhìn dáng vẻ mệt mỏi của hắn, đau lòng vô cùng.

May sao cảnh sát ở đây nhận ra y, Giang Thành Khải quyết định đưa số liên lạc thiết bị di động cho bọn họ rồi dẫn Hạ Phi về phi thuyền nghỉ ngơi. Về chuyện tuần trăng mật, chờ hắn khỏe hơn rồi tính sau.

Thật ra Hạ Phi vốn không bánh bèo đến mức thấy người chết đã ngất lên ngất xuống. Kiếp trước hắn xem rất nhiều phim kinh dị còn khủng bố hơn cũng không thấy cơ thể có phản ứng dữ dội như bây giờ. Hơn nữa trước đó hắn còn xâm nhập vào ký ức của những người bị Natalie giết, cảm nhận được sự hoảng sợ và đau đớn của họ, theo lý thuyết hẳn sẽ không thể như bây giờ mới đúng.

Cũng không biết có phải do quá trình mang thai càng về sau tâm sinh lý sẽ càng mẫn cảm không, cũng có thể do cách thức tử vong của người nông dân nọ quá mức phi nhân tính, Hạ Phi lần này bị ảnh hưởng rất lớn, ngay cả cơm chiều cũng không ăn nổi.

Rõ ràng thể xác và tinh thần rất mệt mỏi, lại mãi không ngủ được.

Cuối cùng Giang Thành Khải phải ôm Hạ Phi, vừa dùng chất giọng kỳ dị hát ru vừa vô lưng dỗ hắn ngủ.

…

Hạ Phi nằm mơ.

Nhưng giấc mơ này lại quá chân thật, chân thật đến không giống như đang mơ.

Hắn đứng trong một rừng cây hoang vắng, xung quanh toàn là cây cối héo úa, mặt trăng đỏ như máu lặng lẽ treo trên không trung, âm trầm rợn người.

Hạ Phi sợ hãi chạy về phía trước, nhưng chạy mãi chạy mãi, có chạy thế nào cũng không thể ra khỏi rừng cây này.

Bỗng nhiên, trước mắt hắn xuất hiện một mảnh đất trống. Hạ Phi vội vàng chạy đến nơi đó, cây cối ngày một thưa dần, hắn phát hiện Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm đang đứng cách đó không xa. Hạ Phi còn chưa kịp lên tiếng, tình cảnh trước mắt đã khiến hắn chết lặng tại chỗ.

Quân trang trên người Giang Thành Khải đã ướt đẫm máu xanh, bàn tay y nắm chặt lưỡi dao găm sắc nhọn, dưới ánh trăng đỏ quạch ánh lên tia sáng bạc chói mắt đến rợn người. Mà bàn tay đang nắm chuôi dao, không ai khác chính là Giang Thành Điềm.

Trước ngực Hạ Phi nhói lên, vội lao đến ngăn cản bọn họ huynh đệ tương tàn.

Nhưng hắn càng chạy lại càng không thể đến gần Giang thiếu tướng và Giang Thành Điềm. Lòng Hạ Phi nóng như lửa đốt, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn vũng máu dưới chân hai người họ ngày càng lan rộng, càng lúc càng xa dần.

…

"…… Hạ Phi……. Hạ Phi!"

Tiếng gọi lo lắng của Giang Thành Khải mơ hồ truyền vào trong tai, Hạ Phi mở choàng mắt, khắp người đều mồ hôi lạnh.

"Tiểu Phi, em gặp ác mộng à? Sao lại kêu gào như thế?"

Tròng mắt Hạ Phi đảo loạn, cố thế nào cũng chỉ thấy bóng dáng mơ hồ của y, giống như trong giấc mơ kia, rõ ràng ở cách mình rất gần, lại giống như vô cùng xa xôi, giống như chỉ cần hắn rời mắt đi, người này sẽ biến mất.

Hạ Phi nâng tay run rẩy sờ soạng gương mặt Giang Thành Khải, như đang xác nhận xem có đúng là y không.

Giang Thành Khải sửng sốt, đưa tay nắm tay hắn, cẩn thận gọi: "Tiểu Phi?"

Nghe được xưng hô quen thuộc, xác định Giang thiếu tướng vẫn đang ngồi trước mặt mình, bao nhiêu sợ hãi hoảng hốt đè nén trong lòng trào lên, Hạ Phi ôm lấy cổ y, khóc òa lên.

59. Chương 59: Tuần Trăng Mật (3)

"Ngoan nào, đừng khóc, Hạ Phi, có tôi ở đây rồi, đừng khóc…"

Giang Thành Khải chưa từng an ủi người khác bao giờ, hơn nữa Hạ Phi lại còn khóc đến thê lương thế này, y cũng chỉ có thể liên tục vỗ vỗ lưng cho hắn.

Y có chút cuống quít nê không kiểm soát được lực tay, Hạ Phi mặc dù bị vỗ đến phát đau, vẫn kiên quyết ôm chặt cổ y không chịu buông tay.

Cơn ác mộng kia thật sự quá chân thực.

Không phải hắn chưa nhìn thấy cảnh máu me bao giờ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh người thân cận nhất với mình cả người chìm trong vũng máu, bảo hắn bình tĩnh làm sao được. Từ khi Hạ Phi đến thế giới này, Giang Thành Khải có thể coi như là người thân cận nhất với hắn, nhưng đêm qua hắn lại mơ thấy y nằm ngay trước mặt hắn, khắp người đều là máu.

Hạ Phi cảm thấy hoảng loạn cực độ.

Hắn dựa vào ngực Giang Thành Khải, cảm nhận mùi thơm nhàn nhạt quen thuộc tràn vào khứu giác, cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

Ngực áo Giang Thành Khải đã ướt đẫm một mảng, dính nhớp nháp lên da rất khó chịu. Nhưng y lại không đành lòng đẩy Hạ Phi ra. Trong đầu y chỉ có một suy nghĩ, thì ra người này cũng có lúc yếu ớt như thế, người này rất cần y.

Hạ Phi khóc một lúc lâu, tâm tình cũng từ từ bình ổn lại, ngẩng đầu lên khỏi ngực Giang Thành Khải, nheo nheo đôi mắt sưng đỏ nhìn y.

Giang Thành Khải xoa xoa gương mặt đầy nước mắt của hắn: "Tiểu Phi…"

Còn chưa nói xong, Hạ Phi lại đột nhiên chồm lên hôn y.

Giang Thành Khải: "??!!!"

Hạ Phi không nhìn rõ được mặt của y, chỉ có thể dựa theo cảm giác tìm đến môi Giang Thành Khải. Lúc chạm đến bờ môi mềm mại kia, hắn lại vội vàng cạy mở khớp hàm đối phương đem đầu lưỡi tiến vào, theo bản năng liếm loạn khắp nơi.

Giang Thành Khải bị liếm đến cả miệng đầy nước miếng: "…"

Y thở dài, đỡ gáy Hạ Phi, hôn sâu xuống.

Hạ Phi trở tay ôm lấy cổ y, ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn này, thậm chí còn thăm dò đáp lại.

Giang Thành Khải thụ sủng nhược kinh. Y không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên kích động như thế, chẳng lẽ là mơ thấy thứ gì quá kinh khủng sao?

Y còn muốn hỏi tiếp, nhưng Hạ Phi bị kích động lại nhiệt tình đến đáng sợ. Mỗi lúc Giang Thành Khải muốn rời đi, hắn sẽ vội vã ngậm chặt môi y lại, nhất quyết không chịu nhả ra.

Hôn đủ rồi, Hạ Phi bắt đầu lột quần áo, không chỉ lột của mình mà còn lột luôn cả của Giang thiếu tướng.

Giang Thành Khải cảm thấy hơi hãi, y mới chỉ nghe người ta nói ấm no sinh dâm dục, chẳng lẽ kinh hoảng quá độ cũng sinh dâm dục?!

Lúc y còn đang mải nghĩ ngợi, áo ngoài đã bị người cởi mất.

Giang Thành Khải cúi đầu nhìn Hạ Phi không đeo kính mắt không nhìn rõ được thứ gì, vẻ mặt lại cực nghiêm túc lột áo y, trong lòng giống như bị một phiến lông chim nhẹ nhàng cọ qua, ngứa ngáy đến tê dại, không nhịn được nữa lật người lại, đem Hạ Phi áp xuống dưới thân.

_____(*kéo đèn – tôi là đèn nhỏ do tác giả kéo đó moa*)_____

Hai tiếng sau hai người mới đình chiến.

Lần trước bọn họ làm là cách đây hơn một tháng, đối với Giang Thiếu tướng ăn chay trường kỳ hơn sáu trăm năm lần đầu biết mùi thịt thì đây là chuyện tàn nhẫn đến mức nào, cho nên về sau lúc Hạ Phi gào khóc nói không muốn, y vẫn còn cố mà cầm thú thêm lần nữa.

Hạ Phi co quắp nằm trên giường, khóe mắt đỏ ửng, chăn chỉ đắp đến eo, lộ ra nửa người trên trần trụi chi chít dấu hôn, điển hình của thảm trạng túng dục quá độ.

Mặc dù người đòi hỏi trước là hắn, nhưng Hạ Phi vẫn cảm thấy rất phát rồ.

Giang thiếu tướng cái tên cầm thú này!!!

Biết rõ thể lực của hắn chỉ có cấp F, làm hai lần xong thì phải tự giác mà dừng đi chứ, lại còn cố mà làm tiếp! Mẹ nó định đạt chỉ tiêu một đêm bảy lần đấy à!

Hạ Phi bi phẫn trừng mắt nhìn Giang thiếu tướng.

Ánh mắt hung thần ác sát đặt vào chung với tình cảnh túng dục quá độ hoàn toàn chẳng tạo ra được hiệu quả đe dọa người như mong muốn, chỉ càng làm cho Giang thiếu tướng ngứa ngáy tâm tình mà nhào đến hôn hắn.

Mãi cho đến lúc Hạ Phi sắp không thở nổi, y mới chịu tách ra, khẽ liếm môi đầy thỏa mãn.

Bị ánh mắt nóng bỏng của y nhìn chằm chằm, Hạ Phi vội vàng rụt cả người vào trong chăn, mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt Giang Thành Khải ra sao, nhưng trực giác nói cho hắn biết tình hình cực kỳ báo động, không cẩn thận đề phòng là kiểu gì cũng bị đè ra làm phát nữa.

Giang Thành Khải cũng biết hắn thật sự đã cạn kiệt thể lực rồi, cho nên không tiếp tục làm gì nữa, chỉ kéo người ôm vào trong ngực.

Đột nhiên bị kéo vào trong ngực đối phương, cả mặt áp sát vào cơ ngực rắn chắc, Hạ Phi lại bắt đầu ngứa ngáy, thò tay bóp bóp hai cái.

Mẹ nó dáng người anh đẹp thế này làm cái mẹ gì hả…

"Em mà còn bóp nữa thì đừng có trách tôi" Âm thanh nín nhịn của Giang Thành Khải từ đỉnh đầu hắn truyền xuống, "Bỏ tay."

Hạ Phi lập tức rút móng vuốt về, không dám bóp loạn nữa.

Hai người cứ thế trần trụi ôm nhau nằm trên giường. một câu cũng không nói.

Được một lúc, hắn cảm thấy bầu không khí này có hơi quỷ dị, hanh giọng muốn nói, nhưng vừa mở miệng ra thì: "…"

Đệch, mất tiếng rồi!

Giang Thành Khải cũng phát hiện ra, nhổm người dậy, xoa nắn cổ hắn, đau lòng nói: "Cổ họng sưng rồi."

Hạ Phi: "…" Cái đệch gì cơ?

Giang Thành Khải cười bất đắc dĩ: "Chắc tại lúc nãy em kêu nhiều quá."

Hạ Phi: "…"

Hắn thò tay vớ được cái gối phang thẳng vào mặt Giang thiếu tướng.

Giang Thành Khải đỡ được, vừa kéo cái gối trên mặt xuống đã thấy Hạ Phi đang vén chăn lên bước xuống giường.

Hắn muốn đi mặc quần áo, nhưng chân vừa chạm đất đã ngã xiêu ngã vẹo, may mà Giang thiếu tướng phản ứng kịp nếu không mặt đã tiến hành giao lưu thân mật với sàn nhà rồi. Y dùng chăn bọc kín hắn lại,

bế người lên đi vào phòng tắm.

Hạ Phi còn đang giãy dụa đột nhiên mặt vèo một cái đỏ lên, im lặng không dám nhúc nhích.

Mẹ nó Giang thiếu tướng dám đánh vào mông hắn!!!

Từ bé đến lớn còn chưa bị ai đánh vào mông vào bao giờ, Hạ Phi vừa tức giận vừa xấu hổ, nhưng cổ họng lại mất tiếng, nếu không hắn nhất định phải miệng tiện cho thỏa thích, lật hết gia phả mười tám đời nhà tên phát rồ này lên mà mắng!

Giang Thành Khải đặt Hạ Phi vào bồn tắm, rút chăn ra. Da dẻ trần trụi tiếp xúc với mặt đá lạnh lẽo trong bồn, Hạ Phi rùng mình, co chân run rẩy, nước trong vòi hoa sen đột nhiên phụt ra, phun thẳng vào mặt hắn.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải nhịn cười: "… Xin lỗi, tôi không để ý cái vòi." Y vội vàng chỉnh cho nước chảy xuống vòi xả bên dưới.

Hạ Phi giận dữ trừng mắt nhìn y: "…" Tên khốn nạn nhà anh còn dám cười!

Giang Thành Khải giả vờ như không thấy, co chân lên cũng bước vào trong bồn.

Chưa bao giờ Hạ Phi cảm thấy may mắn vì mắt mình mù lòa như bây giờ. Giang thiếu tướng đứng trong bồn, ngay trước mặt hắn, trong khi hắn thì đang ngồi xổm. Chiếu theo độ cao, cái thứ đang ở trước mặt hắn chắc chắn là cái chỗ ấy ấy kia ! Con mẹ nó thật không dám nhìn thẳng!!! Anh còn dám đứng tiếp tôi nhất định sẽ thiến anh!!!

Giống như nghe được tiếng lòng của hắn, Giang thiếu tướng ngồi xuống, xách gáy Hạ Phi lôi người vào lòng mình.

Hạ Phi: "…"

Mẹ nhà anh, xách cổ tôi như xách mèo thế này là tiết tấu muốn đánh nhau phải không!

Giang Thành Khải đặt hắn ngồi lên đùi mình.

Mông trần trực tiếp tiếp xúc với đùi đối phương, bên eo còn bị thứ cứng rắn của y cọ vào, Hạ Phi cả người đều co giật, y mà phát rồ đè thêm phát nữa hắn nhất định sẽ chết! Sẽ chết!!!

Giang Thành Khải thật ra cũng chẳng làm gì, rất đàng hoàng mà tắm cho hắn, mặc dù trong quá trình vẫn lợi dụng sờ soạng một ít, nhưng nhìn chung là không làm gì quá đáng, tắm xong Hạ Phi cũng cảm thấy đỡ mệt mỏi hơn nhiều.

Giang Thành Khải dùng khăn tắm bọc lấy hắn, lại bế người lên ôm về phòng ngủ.

Hạ Phi: "…???" WTF?! Quần áo đâu?!

Ga giường đã được người máy gia dụng thay cái mới. Hạ Phi đeo kính, tò mò nhìn chằm chằm cục sắt to xác đang ngơ ngác đứng ở góc tường.

"Sao tôi chưa thấy cái này bao giờ?" Hạ Phi thò tay chỉ vào người máy gia dụng.

"Ở nhà có người hầu, dùng cả nó nữa thì quá lãng phí." Giang Thành Khải vừa mặc quần áo vừa nói "Loại người máy vệ sinh này đa số đều dùng trên chiến hạm hoặc phi thuyền quân đội, vì quân nhân lúc ra chiến trường sẽ không có thời gian dọn dẹp vệ sinh, cho nên để bọn họ có điều kiện chiến đấu tốt nhất, quân bộ sắp xếp người máy xử lý các vấn đề vệ sinh sinh hoạt hằng ngày."

"… Vậy cái phi thuyền chúng ta đang đi cũng là chiến hạm?"

"Người máy này là sản phẩm dùng thử," Hắn hỏi một đằng Giang Thành Khải lại trả lời một nẻo, "Là sản phẩm mới bô nghiên cứu mới cải tiến lại, sĩ quan cao cấp mỗi người đều được phát cho một cái để kiểm tra tính năng."

Hạ Phi gật đầu, "Vậy à."

"Bây giờ em nói cho tôi biết được chưa," Giang Thành Khải mặc quần áo xong, đi đến trước mặt Hạ Phi nhìn xuống hắn, "Sáng nay em làm sao thế? Gặp ác mộng sao?"

Hạ Phi khóe miệng giật giật, kéo kéo khăn tắm trên người: "… Anh không đưa quần áo cho tôi mặc à?"

Giang Thành Khải đanh thép: "Em nói em mơ thấy gì trước đã."

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi tội nghiệp nhìn y: "Nhưng mà tôi lạnh."

Giang Thành Khải: "…"

Mẹ nó, vợ dám bán manh!

Giang Thành Khải bị moe đến run rẩy cả người, yên lặng dâng lên một bộ quần áo.

Hạ Phi lật lật hai lần, lại hỏi: "Quần lót đâu?"

Giang Thành Khải: "…"

Y chậm rãi đưa sang một cái quần lót màu trắng.

Hạ Phi đang muốn lột khăn tắm ra để mặc đồ, lại thấy Giang thiếu tướng cứ nhìn mình chằm chằm, tay đặt trên mép khăn cứng đờ.

Giang Thành Khải hỏi: "… Sao em không mặc đi?"

Hạ Phi trừng mắt, ôm quần áo chạy vào phòng tắm, dùng tốc độ sét đánh trong vòng một phút thay xong phi ra ngoài.

Vẻ mặt Giang Thành Khải cực kỳ thất vọng.

Hạ Phi: "…"

Anh muốn cái gì đây hả tên khốn này! Có còn ý thức được mình là nam thần của quần chúng nhân dân không! Cái ánh mắt đói khát này là thế quái nào!!!

Giang Thành Khải vội ho một tiếng, nói một câu rất lạc đề: "Nói đi."

Hạ Phi ngớ người: "Nói cái gì?"

Giang Thành Khải xoa xoa gáy hắn: "Ác mộng của em, em mơ thấy cái gì mà cứ kêu gào mãi, tỉnh lại thì cứ ôm chặt lấy tôi mà khóc, em biết lúc đấy tôi sợ thế nào không?"

Hạ Phi mấp máy môi, nhưng vẫn không nói gì.

Giang Thành Khải cũng không giục, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Miệng hắn há ra ngậm vào mấy lần, cuối cùng cũng chịu nói: "Tôi mơ thấy anh chết…"

Giang Thành Khải sửng sốt.

"Cả người anh toàn là máu, tôi lại không cứu được anh, anh lại càng ngày càng cách xa khỏi tôi, tôi không với tới được."

Nói xong, Hạ Phi mím môi.

Chuyện còn thấy cả Giang Thành Điềm trong giấc mơ đó hắn quyết định không nói ra, dù sao cũng chỉ là mơ thôi, nói ra lại giống như đang chia rẽ tình cảm anh em bọn họ.

Hắn lén lút nhìn về phía Giang Thành Khải, thấy mặt y chẳng có biểu tình gì, trong lòng càng thấp thỏm.

Liệu Giang thiếu tướng có cảm thấy mình đang rủa anh ta không…

Hạ Phi thấp thỏm bất an nửa ngày, Giang Thành Khải mới chậm rì rì nói: "Em chỉ mơ thấy mỗi thế… mà sợ đến như vậy?"

Hạ Phi: "…"

Cái giọng điệu trào phúng này là có ý gì?

Giang Thành Khải thở dài, ôm lấy hắn: "Cũng chỉ là một giấc mơ thôi, em hoảng sợ như thế làm tôi cũng lo lắng sợ hãi theo, em nói xem em bồi thường cho tôi thế nào bây giờ?"

Hạ Phi: "…"

Anh lại giấu tôi cắn thuốc rồi đúng không?!

Nói cái mẹ gì thế hả!!!

Tiết tấu thông thường không phải là Giang thiếu tướng an ủi hắn à?!

Sao tự dưng lại biến thành hắn phải bồi thường cho y rồi WTF!

Hạ Phi cảm thấy vô cùng

Giang Thành Khải nhìn hắn phát ngốc, cười ra tiếng.

Hạ Phi: "…"

Cứ cười nữa đi đồ khốn kiếp!!!

"Được rồi, không trêu em nữa," Giang Thành Khải xoa xoa lưng hắn trấn an, "Tôi chỉ thấy em để ý quá thôi, chỉ mới một giấc mơ đã như thế, sau này đừng làm thẻ mộng cảnh nữa, chẳng lẽ tôi còn không nuôi nổi em sao? Em cũng sắp làm cha rồi, không nghĩ cho bản thân cũng phải nghĩ cho con chứ. Tâm tình em không ổn định như thế, đứa bé trong bụng cũng cảm thấy bất an theo."

Hạ Phi nhìn y chằm chằm: "Anh thật có bản năng làm mẹ."

"Cái gì mà làm mẹ? Tôi đây là đang quan tâm em!" Giang Thành Khải bất đắc dĩ, "Mặc dù thai nhi rất khỏe mạnh, nhưng có khỏe thế nào đi nữa mà cứ bị em dằn vặt tinh thần như thế con cũng không phát triển nổi. Em nghĩ xem từ khi em mang thai đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Đầu tiên là bị cái tên sát nhân hàng loạt gì gì đấy bắt cóc…"

"Tên cô ta là Natalie, không phải gì gì đấy, hoặc anh cũng có thể gọi là Nana." Hạ Phi không nhịn được chen mồm.

"Em câm miệng, nghe tôi nói." Giang Thành Khải trừng hắn, "Lúc trước là bị một tên sát nhân bắt cóc, bây giờ lại chạy loạn ở một tinh cầu xa lạ, chuyện lạc đường nửa ngày trời không tính thì thôi, lại còn đụng phải hiện trường án giết người, em bảo tôi làm sao yên tâm được đây? Sau này nếu không có ai đi cùng em không được phép đi ra ngoài một mình nữa!"

"Nhưng lần nào tôi cũng thoát nạn mà!" Hạ Phi phản bác, "Tôi đi lạc thì anh cũng tìm được rồi còn gì. Còn chuyện lúc trước tôi bị bắt cóc, suốt bảy ngày trời anh chui ở cái xó nào hả? Sao mãi không đến cứu tôi? Cũng may tôi tìm cơ hội trốn khỏi cái khoang kia được, bị Natalie thả một con sâu vào bụng cũng không thấy có vấn đề gì."

"Khoan đã, em vừa nói cái gì cơ? Sâu?!" Giang Thành Khải ngắt lời hắn, "Sâu gì? Sao tôi chưa nghe em nói bao giờ?!"

"… Tôi chưa kể với anh chuyện đó à?" Hạ Phi yếu ớt hỏi.

Thật ra là vì hắn quên mất.

Ngày thứ hai sau khi được cứu ra, bách khoa toàn thư đã giúp hắn kiểm tra tổng quát một lượt, tình trạng thân thể vẫn rất ổn định, ngoại trừ việc hơi thiếu dinh dưỡng thì cũng không có gì đáng ngại. Mấy ngày sau kiểm tra lại kết quả cũng vẫn như thế, cho nên lâu dần hắn cũng quên luôn mất con sâu.

Hóa ra là vẫn chưa nói cho y biết à?

Hạ Phi cảm thấy cực kỳ chột dạ.

Còn Giang thiếu tướng hiện tại đang tức giận đến phát điên!

Bị tên sát nhân kia bỏ thứ kì quái vào bụng lại không chịu nói cho ai biết, lại còn để đến gần cả tháng rồi, nếu có xảy ra chuyện gì thì bây giờ y cũng không biết phải đi đâu để nhặt xác cho cái tên đần này!

Giang Thành Khải túm tay Hạ Phi kéo hắn ra cửa: "Đi, tôi đưa em đến bệnh viện kiểm tra."

"Sao, sao lại phải đến bệnh viện…" Hạ Phi nhăn nhó.

"Đi kiểm tra xem tình hình thế nào, có lấy được con sâu kia ra không!" Giang Thành Khải sắp phát rồ.

"Không cần đâu, cũng đã gần một tháng rồi, anh xem tôi có bị làm sao đâu." Hạ Phi cười khan, cố gắng nói lảng sang chuyện khác "Chẳng phải bây giờ chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật sao? Tôi với anh ra ngoài đi dạo đi!"

Giang Thành Khải không thể tin nhìn vợ mình, tại sao lại có người không thèm quan tâm đến sức khỏe của bản thân như thế!

Hạ Phi vẫn còn đang tiếp tục nói nhảm: "Anh bảo muốn đi hồ Bách Thảo còn gì, chúng ta có thể làm đồ ăn mang theo, nhất định sẽ rất…vui…."

Nhìn sắc mặt y càng ngày càng âm trầm, giọng hắn không tự giác được cũng nhỏ dần, sau đó cấm khẩu luôn.

"… Tôi không thích đi bệnh viện." Hạ Phi rất cố chấp.

Giang Thành Khải không hiểu nổi: "Tại sao?"

Hạ Phi cắn răng, một tay che mặt, một tay vén áo lên, trên bụng lộ ra một đống dấu hôn: "Anh làm tôi thành thế này rồi làm sao tôi dám đi nữa!"

Giang Thành Khải: "…"

Y bật cười, thì ra là vợ e thẹn!

Hạ Phi ghét nhất là vẻ mặt này của y, nhìn thế nào cũng thấy ngứa đòn.

“Trên phi thuyền không có mấy cái thiết bị khám chữa bệnh tại gia gì đấy à?” Giống như trong tiểu thuyết hay viết ấy, quét qua một phát là biết có bệnh hay không.

“… Thật ra là có.”

“Thế sao anh cứ nhất định phải bắt tôi đi bệnh viện?”

“Lúc nãy tôi quên mất.”

“…”

Thiết bị khám chữa bệnh bị lãng quên được đặt ở phòng y tế, vẫn còn rất mới, hình dáng tương tự như máy chụp cộng hưởng từ hạt nhân MRI1, thậm chí so với MRI của con người còn tiên tiến hơn vì còn cả công năng chữa trị các vết thương nhẹ, tác dụng phụ lại không lớn, tương đối an toàn.

Chỉ mất khoảng năm phút đã kiểm tra xong.

Giang Thành Khải nhìn dữ liệu chạy trên màn hình, lông mày khẽ nhíu lại.

Các chỉ số cơ thể của Hạ Phi đều rất bình thường, thậm chí còn tốt hơn dự đoán của y. Theo kinh nghiệm nhiều năm của y, các số liệu này không giống một người thể lực cấp F, mà giống số liệu của cấp E hơn, mặc dù so với đa số mọi người thì kém hơn, nhưng so với cấp F thì vẫn cao hơn một bậc.

Hạ Phi ngồi dậy đã thấy Giang thiếu tướng đang ngẩn người nhìn màn hình, thò tay quơ quơ trước mặt y.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ kéo tay hắn xuống.

“Có vấn đề gì không? Con sâu đang ở chỗ nào?”

“Không có sâu.”

“… Hả?”

Giang Thành Khải chỉ vào màn hình: “Em xem, trừ đứa bé ra, trong bụng không có thứ gì khác nữa, không có con sâu nào cả.”

Hạ Phi giật mình há to miệng: “Lẽ nào… nó vào bụng xong bị tôi tiêu hóa hết rồi?”

Giang Thành Khải: "…" Hơi buồn nôn.

"Anh đừng có đùa," Hạ Phi đập đập y, "Con sâu kia đi đâu mất rồi?"

Giang Thành Khải mặt không đổi sắc nhìn hắn: "Có lẽ bị em tiêu hóa thật rồi."

"… Tôi đang nói chuyện nghiêm túc."

"Tôi rất nghiêm túc," Giang Thành Khải nói, "Nói là tiêu hóa có vẻ không đúng lắm, nói đúng hơn là tôi nghĩ nó bị cơ thể em phân giải rồi."

"Thế cũng được hả?"

"Hiện tại tôi chỉ có thể nghĩ đến khả năng đó. Lúc tên sát nhân kia bỏ nó vào người em có nói gì không?"

Hạ Phi cẩn thận nghĩ lại, lắc đầu: "Không có, cô ta chỉ cười đến cực kỳ hèn mọn."

Giang Thành Khải: "…"

"Bỏ qua chuyện này đi" Hạ Phi đứng lên, "Hôm qua sau khi chúng ta quay về, người nông dân bị chết kia thế nào rồi?"

"Tôi đã gọi cho lực lượng cảnh sát của tinh cầu Grey, đây là công việc của bọn họ, không liên quan đến chúng ta."

"Anh không định hỗ trợ sao?"

"Hỗ trợ cái gì? Đây là án mạng xảy ra ở tinh cầu Grey, không thuộc phạm vi xử lý của tôi, hơn nữa tôi còn đang xin nghỉ phép mà."

"… Đúng là phí phạm cái danh thiếu tướng liên bang mà!"

"Thiếu tướng là để dẫn quân đi xử lý vấn đề quốc phòng, không phải dùng để điều tra án hình sự!"

"Thế sao lần trước…"

"Lần trước vụ án giết người kia giao đến tay tôi vì nạn nhân đầu tiên là sĩ quan của quân bộ, là cấp dưới trực tiếp của tôi. Còn bình thường tôi chỉ xử lý văn kiện và dẫn quân ra chiến trường thôi."

“Thì ra anh vô dụng như thế, chẳng hiểu sao lại lắm fan thế không biết!” Lại còn toàn là fan não tàn!

“… Chuyện đó sau này sẽ giải thích cho em.”

“Ai cần.” Hạ Phi trừng y.

“Đừng bàn mấy chuyện này nữa, chúng ta lên kế hoạch đi chơi thế nào đi.”

Vất vả lắm Hạ Phi mới có dấu hiệu chấp nhận y —— lại còn chủ động muốn làm! Nhất định phải tận dụng mọi thời cơ, khiến hắn không còn suy nghĩ muốn rời bỏ y nữa!

Giang Thành Khải vừa nhắc đến lên kế hoạch, Hạ Phi đã hoảng hốt ôm đầu: “Anh tự quyết định đi, đừng có hỏi tôi! Không biết tôi bị mắc chứng ám ảnh cưỡng chế à!”

Giang Thành Khải nói: “Vậy mọi việc em đều nghe theo ý tôi hết hả?”

Hạ Phi điên cuồng gật đầu.

Giang Thành Khải bắt đầu tính toán: “Nơi đầu tiên là tinh cầu Grey, phong cảnh chủ yếu cũng chỉ có hồ Bách Thảo.”

Hạ Phi: “… Ừ.”

Giang Thành Khải: “Nếu đi ban ngày sẽ có rất đông khách du lịch, nếu không để buổi tối đi cho đỡ đông, cảnh đêm ở đó cũng rất đẹp.”

Hạ Phi: “Ừm…”

Giang Thành Khải: “Đến lúc đó chúng ta có thể ngồi trên bãi cỏ ven hồ, nói chuyện phiếm, ngắm sao, thuận tiện làm một lần…”

Hạ Phi: “Tôi phản đối!!!”

Giang Thành Khải: “Cứ quyết định thế đi.”

Hạ Phi: “Tôi nói tôi phản đối cơ mà!!!”

Giang Thành Khải: “Lúc nãy em đã nói mọi chuyện đều nghe theo tôi rồi, phản đối không có hiệu lực.”

Hạ Phi: "… QAQ!"

Cực kỳ khổ bức!

Con à, bố con đúng là một tên cầm thú…

Thật không hiểu nổi thế quái nào lại thành nam thần liên bang được!

Mẹ nó chẳng lẽ là vì JJ quá lớn?!

Đúng là phát rồ!!!

Chú thích:

(1): Chụp cộng hưởng từ MRI (Magnetic resonance imaging) là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân

60. Chương 60: Tuần Trăng Mật (4)

Cuối cùng Giang Thành Khải cũng không thực hiện được ý định đánh dã chiến của mình.

Bởi vì hồ Bách Thảo có quá nhiều khách tham quan, đến tối cũng vẫn chen chúc cả đống người, Giang Thiếu tướng và Hạ Phi không chen vào nổi, đành tìm một chỗ trống ở khá cao, ngồi xuống ngắm sao.

Hạ Phi vô cùng vui vẻ.

Đánh dã chiến trên bãi cỏ thật sự là quá đáng sợ rồi!

Hai người bọn họ ở tinh cầu Grey tám ngày, Giang Thành Khải đưa Hạ Phi đi thăm thú khắp nơi, cảnh rất đẹp, tâm tình cũng rất vui, đồ ăn cũng… vấn đề này bỏ qua đi. Sau khi nếm trải cái gọi là "đặc sản địa phương" ở đây hắn thật sự không còn dám tin tưởng vào vị giác của mấy người ở thế giới này nữa rồi.

Nói là khó ăn cũng không hẳn, nhưng mà ăn vào cũng chẳng khác gì cơm hộp giá rẻ kiếp trước —— đừng hỏi vì sao con của chủ doanh nghiệp loại vừa như hắn lại biết cơm hộp giá rẻ ăn thế nào, thật sự là một

đoạn ký ức không đành lòng nhìn thẳng!

So ra thì thịt nướng của Giang Thành Khải vẫn ăn ngon hơn nhiều, mặc dù nhìn bên ngoài có hơi đen.

Ngoài ra còn chuyện của lực lượng cảnh sát tinh cầu Grey.

Vụ án người nông dân Hạ Phi và Giang Thành Khải là nhân chứng duy nhất, trong tám ngày bọn họ ở đây thì đã mất hai ngày bị cảnh sát triệu tập đến lấy lời khai. Cảnh sát tinh cầu Grey cũng bày tỏ sự hâm mộ với Giang thiếu tướng, đồng thời tranh thủ xin chữ ký của y.

Nhìn vẻ mặt bọn họ cũng không khác mấy lúc Lâm Tiêu Tiêu mua được album có chữ ký của nữ thần.

Đối với sự hâm mộ của mọi người dành cho Giang thiếu tướng, Hạ Phi vẫn luôn cảm thấy khó hiểu. Thông tin hắn tra được trên internet về y cũng chỉ nhắc đến việc thành tích của y rất xuất sắc, tuổi còn nhỏ đã bắt đầu đánh trận, hơn nữa đánh thắng rất nhiều, đem về vô số vinh quang cho liên bang, ngoài ra cũng không còn thông tin nào nữa. Cũng không phải là ca sĩ diễn viên hay minh tinh nổi tiếng, tại sao lại được nhiều người yêu thích như thế?

Hắn cảm thấy trừ cái mặt đẹp trai ra, y thật sự chẳng có điểm nào khiến mọi người điên cuồng tôn thờ thành nam thần liên bang như thế.

Hạ Phi nghĩ mãi không ra, đem chuyện này hỏi thẳng Giang thiếu tướng.

Sau khi nghe được thắc mắc của hắn, Giang Thành Khải cũng chỉ úp mở nói một câu: “Sau này em sẽ biết.”

Hạ Phi: “…”

Giả vờ nguy hiểm cái mẹ gì! Làm như hắn muốn biết lắm ấy!

Cảnh sát tạm thời vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân chính xác, nên nguyên nhân tử vong bước đầu được nhận định là tự sát, vì lúc hai người bọn họ phát hiện xác người nông dân kia trong rừng, xung quanh cũng không có một ai.

Nhận định sơ bộ vừa được đưa ra, sắc mặt Giang Thành Khải lại trầm xuống.

Năm đó sự kiện Oanh ca môn chấn động cả thiên hà, lại còn xảy ra ngay trên chủ tinh liên bang tinh hệ Daours, phía trên sợ chuyện này sẽ làm dấy lên nghi vấn đối với năng lực lãnh đạo của Hoàng gia và quân bộ, nên sau khi bắt được hung thủ đã đè ép toàn bộ thông tin về thảm án này xuống, phong tỏa toàn bộ các nguồn tin, vậy nên các thế hệ trẻ sau này ở những tinh cầu khác cũng rất ít người biết đến nó.

Giang thiếu tướng có thể xem như ngoại lệ. 200 năm trước khi phá được thảm án kia y đã bắt đầu vào quân bộ, tuổi không quá lớn nhưng cũng không phải còn nhỏ, ký ức kinh hoàng về nó đến giờ vẫn còn chưa phai.

200 năm trôi qua, thủ pháp giết người giống hệt lại một lần nữa xuất hiện, chuyện này liệu có phải là lời cảnh báo rằng, sẽ có một tên sát nhân thứ hai xuất hiện, án mạng liên hoàn sẽ lại tái diễn? Chỉ sợ rằng lần này phạm vi đã không còn giới hạn ở Daours như 200 năm trước nữa, mà đã lan ra toàn bộ liên bang, thậm chí toàn bộ thiên hà.

Giang Thành Khải không nói suy đoán này của mình cho Hạ Phi.

Y cảm thấy, người này nên được sống một cách vui vẻ khỏe mạnh vô lo vô nghĩ, không bị những thứ kỳ lạ quấy rối cuộc sống, càng không nên giống như lần trước, vì muốn tìm ra hung thủ mà nguy hiểm đến cả tính mạng của bản thân.

Nếu không có tinh thể Aisura…

Nhắc đến chuyện này, lòng y lại trầm xuống.

Giang Thành Khải đã từng đi tìm tinh thể Aisura mất tích.

Y nhớ rõ khoảng hơn 100 năm trước, tộc tinh xuất hiện ở Trái đất.

Khi đó y đang phụng mệnh Nữ hoàng đi tìm tinh thể Aisura, trong một lần vô tình lại phát hiện ra tung tích của nó ở Ngân Hà. Giang Thành Khải quyết định đi ngoại hệ, chỉ dẫn theo hơn mười người xuất phát đến Trái đất. Nhưng lúc y xác định được tọa độ của tinh thể Aisura, lại phát hiện nó đang nằm trong người một cậu bé nhân loại khoảng mười ba tuổi. Lúc đó y chỉ biết phải đi tìm tộc tinh, lại không biết rằng một khi tinh thể Aisura đã nhận chủ thì không cách nào lấy ra được nữa. Y chỉ có thể âm thầm theo dõi cậu bé nhân loại kia hơn một tháng, còn chưa tìm ra cách để lấy được tinh thể, đã phát hiện một đám người lạ mặt cũng muốn đoạt tinh thể Aisura đi.

Đánh nhau một trận, cậu bé kia bị thương rất nặng, còn thoi thóp được hoàn toàn là nhờ tinh thể Aisura giữ mạng. Giang Thành Khải không thể vì lấy lại tộc tinh mà tước đoạt mạng sống của một con người, y quyết định để tinh thể lại Trái đất, dẫn theo người của mình áp giải đám người muốn cướp tinh thể về, báo cáo với Nữ hoàng rằng trong lúc đánh nhau tinh thể đã mất tích.

Dù sao việc nó mất tích trong tay Vương phu cũng chứng minh Nữ hoàng không phải người thống trị thích hợp, cho dù có cưỡng ép mang về cũng vẫn sẽ mất tích tiếp, chẳng bằng dùng nó để cứu một mạng người.

Còn chuyện vì sao tinh thể Aisura lại bám vào trên người một nhân loại, y vẫn không hiểu nổi.

Mà hiện tại nó lại chạy vào trong người Hạ Phi.

Ở Thôn Nha Tinh có một truyền thuyết, ai là người được tộc tinh lựa chọn thì bạn đời của người đó sẽ là người nắm quyền thống trị tộc. Trải qua rất nhiều đời vua trong lịch sử của các chủng tộc, truyền thuyết này cũng càng được chứng minh tính xác thực của nó không chỉ là lời đồn, vậy nên đến hiện tại nhân dân toàn bộ thiên hà đều tin tưởng hoàn toàn vào sự linh tính của tộc tinh.

Giang Thành Khải cũng là một trong số đó.

Tinh thể Aisura của Đằng Thụ tộc lựa chọn Hạ Phi, có nghĩa là y có khả năng trở thành người thống trị?!

Suy đoán này khiến y rất hoảng loạn.

Mặc dù y là con của công chúa, theo lý thuyết cũng nằm trong số những người có quyền thừa kế vương vị, nhưng y chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ thay thế Nữ hoàng, trở thành Quốc vương.

Hơn nữa với tính cách đa nghi của Nữ hoàng, nếu để bà ta biết tộc tinh đang ở trên người Hạ Phi, không chỉ có tính mạng hắn gặp nguy hiểm, mà toàn bộ Giang gia cũng sẽ bị kéo vào vòng xoáy tranh đoạt vương vị này.

Vậy nên tuyệt đối không thể để cho Nữ hoàng biết đến sự tồn tại của tinh thể Aisura!

Vụ án mạng của người nông dân rất nhanh đã khép lại, vì không thể tìm được chứng cứ chứng minh là bị giết, cảnh sát tình cầu Grey chỉ có thể lưu hồ sơ là tự sát, sau đó trả thi thể về cho gia đình nạn nhân chôn cất.

Giang Thành Khải nhìn vụ án khép lại với rất nhiều nghi ngờ, lựa chọn im lặng.

Hiện tại chưa thể xác định chính xác liệu có phải "Oanh ca môn" lại tái diễn một lần nữa không, để lộ ra nhất định sẽ khiến cho quần chúng hoang mang. Nhưng để đảm bảo an toàn, y vẫn bí mật báo chuyện này cho Giang thượng tướng.

Sau khi kết thúc tám ngày ở tinh cầu Grey, Hạ Phi và Giang Thành Khải tiếp tục đi đến địa điểm thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư,…

Hai tháng vèo một cái đã trôi qua, Hạ Phi đi chơi đủ, kỳ nghỉ của Giang Thành Khải cũng kết thúc.

Đây có lẽ là cái tuần trăng mật không giống tuần trăng mật nhất trong lịch sử liên bang.

Hạ Phi cảm thấy nếu nói hắn và Giang Thành Khải là vợ chồng, chẳng bằng nói bọn họ là bạn gay, cũng không khác gì mấy tên bạn cùng phòng ký túc của hắn kiếp trước, quan hệ tốt, cùng nhau đi ra ngoài du lịch, cùng hưởng thụ nhân sinh. Chỉ có điều so với bạn cùng phòng, Giang thiếu tướng còn kiêm thêm một chức vụ nữa —— bạn giường.

Sau lần trước hắn chủ động ở tinh cầu Grey, Hạ Phi cũng không trốn tránh, nếu Giang Thành Khải chủ động yêu cầu, hắn cũng thoải mái đáp ứng. Vì thế kết quả là trong hai tháng đi hưởng tuần trăng mật, mất gần 15 ngày hắn không xuống giường được.

Không còn cách nào, thể lực của Giang Thành Khải thật sự là quá trâu bò.

Có lẽ vì Hạ Phi thoải mái đáp ứng, nên Giang Thành Khải cũng thả cửa, tư thế kỳ dị đến mức nào cũng lôi ra thử hết một lượt. Hạ Phi cũng chẳng biết tiết tháo rơi ở đâu mất, phát điên cùng y luôn.

Lúc làm cũng thoải mái lắm, nên tiết tháo à thôi mày cứ đi luôn đi bye bye…

Loại khoái cảm khi tuyến tiền liệt bị chạm đến khiến đầu óc hắn trống rỗng, cảm giác như thân thể không còn ở trên mặt đất nữa. Thậm chí có vài lần dưới sự phục vụ cực kỳ tận tâm của Giang Thành Khải, hắn cũng chẳng biết tiết chế, khắp ga trải giường đều toàn là tinh dịch của hai người.

Hm, quay lại chủ đề chính.

Sau khi kết thúc hai tháng tuần trăng mật, Giang Thành Khải và Hạ Phi quay về Giang gia.

Cái thai của Hạ Phi đã được gần bốn tháng, bụng cũng bắt đầu hơi nhô lên.

"Nhìn y như bị táo bón năm ngày" Hạ Phi sờ sờ bụng mình.

"Cậu đừng có độc miệng như thế được không." Giang Thành Điềm đúng dịp được nghỉ hai ngày trong tháng trở về nhà, "Tôi còn đang ăn bánh ngọt đây này."

Hạ Phi cười giả lả: "Ngại quá, bánh cậu đang ăn là tôi làm đấy."

Tay cầm bánh của Giang Thành Điềm cứng ngắc.

"Nếu thấy buồn nôn quá thì đừng ăn nữa." Hạ Phi nói xong thò tay muốn giật cái bánh trong tay Điềm Điềm.

Giang Thành Điềm lập tức xoay người lại quay lưng về phía Hạ Phi, ôm chặt bánh ngọt vào trong ngực, "Cậu đừng hòng cướp bánh ngọt của tôi!"

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó sao trước đây không phát hiện ra Điềm Điềm yêu đồ ăn hơn cả thú bông thế này?

… Ầy, cả Duyệt Duyệt nữa…

Hạ Phi câm nín nhìn Giang Thành Duyệt ngồi ở phía đối diện mặt không đổi sắc liên tục nhét bánh vào miệng như cái máy.

Cái kiểu ăn như mới chết đói ở châu Phi về này chắc là đặc trưng của người nhà Giang gia rồi.

Giang Thành Điềm nhìn bánh ngọt trên khay số lượng ngày càng ít, bất mãn nói: "Chị, chị ăn như thế sau này không ai thèm lấy đâu!"

Giang Thành Duyệt động tác nhét bánh dừng lại, cả mồm phồng lên, trừng mắt nhìn chằm chằm em trai mình.

"Chị còn trừng em…" Điềm Điềm giọng nói tự động nhỏ xuống, "Chị ăn uống thô thiển như thế, em ăn còn lịch sự hơn chị."

Giang Thành Duyệt nuốt một phát hết chỗ bánh trong miệng, châm biếm nói: "Đúng thế, mọi người đều bảo Giang gia chúng ta có một đứa con trai hai đứa con gái, em gái Điềm Điềm là dịu dàng động lòng người nhất mà!"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "…"

Là chị em ruột thật đấy à?

Giang Thành Điềm tự biết bản thân không đấu lại được cái miệng của chị mình, trực tiếp ngậm miệng điên cuồng gia tăng tốc độ tiêu thụ bánh ngọt.

Khay bánh này là Hạ Phi làm để mọi người uống trà chiều, nhưng vừa nướng xong đặt ra mới qua nửa tiếng đã bị càn quét đến không còn một mống. Hạ Phi nhìn chằm chằm bụng hai người kia xem liệu bọn họ ăn xong có thành bốn tháng giống mình không.

Thấy ánh mắt của hắn, Giang Thành Điềm ngạo kiều hừ một tiếng, xoay người trở về phòng.

Hạ Phi lập tức đứng dậy đi theo.

Giang Thành Điềm vội vàng đóng cửa, Hạ Phi đã chèn một chân vào không cho cậu ta đóng.

Giang Thành Điềm không dám động đến hắn, chẳng may cái tên đang mang thai này xảy ra vấn đề gì, cho dù anh cả không đánh chết mình thì cả nhà cũng sẽ phỉ nhổ mình, đến lúc về trường cũng đừng mong mà sống yên được với fan não tàn của Hạ Phi.

Mặc dù Điềm Điềm đã cố đẩy cửa nhẹ lắm rồi, chân Hạ Phi vẫn bị kẹp đau đến trợn mắt.

Hai mắt hắn trợn ngược, cắn răng đỡ khung cửa: "Con bà nó, cậu ấn cửa mạnh thế làm gì hả…"

"…" Giang Thành Điềm câm nín, "Tự dưng cậu thò chân vào làm quái gì!"

Hạ Phi cố lách người qua: "Tôi rõ ràng đi ngay sau lưng cậu, sao cậu không để cửa cho tôi vào hả!" Hắn uốn éo nhét nốt chân còn lại vào, thành công chui vào phòng, nhanh chóng ngồi xuống ghế.

Giang Thành Điềm khóe miệng co giật nhìn chị dâu ngang nhiên chen vào trong phòng mình, nửa ngày cũng nói không ra lời.

Người ta đóng cửa là không muốn cho vào đấy! Mẹ nó có tính tự giác một chút thì chết à!!!

Chân cẳng bị kẹp một phát chẳng biết làm sao rồi.

EQ của Giang Thành Điềm hiếm khi tăng cao một lần, ngạo kiều hỏi: "Chân cậu có sao không, có cần gọi bác sĩ không?"

"Bị đần à mà mới kẹp một cái đã gọi bác sĩ," Hạ Phi lườm cậu ta, "Tôi tự xoa là được rồi."

Giang Thành Điềm: "…"

Mẹ nhà cậu!

Giang Thành Điềm thăm dò hỏi: "Lúc nào thì cậu ra khỏi phòng tôi?"

"Anh cậu đi quân bộ rồi, tôi chán quá." Hạ Phi không trả lời câu hỏi của Giang Thành Điềm, bám chặt ghế nhất quyết không chịu đi, "Tôi bảo này, Điềm Điềm à, bao giờ cậu mới chịu đánh với tôi một trận nữa?"

Giang Thành Điềm trợn mắt: "Sao tôi lại phải đánh với cậu?!"

Nỗi nhục đại thần PK thua tân binh kia nếm một lần còn chưa đủ à mà còn muốn lần thứ hai, thứ ba nữa! Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Nhầm rồi, Hạ Phi là đàn ông…

Vậy thì độc nhất là lòng dạ Hạ Phi! Cả miệng hắn cũng độc!

Nhớ lại mấy lần bị cái miệng tiện của hắn đánh cho không dậy nổi, Giang Thành Điềm vô cùng đau đớn.

Hạ Phi không biết nội tâm phong phú của Điềm Điềm đang cuồng loạn, tiện tay quơ lấy con thú bông trên bàn ôm vào lòng, gác cằm lên đầu nó: "Nếu không muốn đánh thì cậu giới thiệu cho tôi vài hoạt động giải trí khác cũng được. Tôi ở nhà mãi sắp thành cá mắm luôn rồi."

"… Cá mắm là cái gì?" Giang Thành Điềm hồi thần.

"…" Hạ Phi cứng đờ, "Ờm, chính là… cá… có vị mặn?"

Mẹ nó, phải giải thích cá mắm cho người ngoài hành tinh kiểu gì bây giờ?… Nếu không lần sau hắn làm cho bọn họ ăn thử cho biết vậy.

Giang Thành Điềm không thể tiếp thu nổi lời giải thích kì dị của hắn, chuyển chủ đề: "Cậu muốn tìm loại hoạt động như thế nào?"

"Trong sách nói người đang mang thai cần phải rèn luyện tăng cường thể chất và tính dẻo dai…" Hạ Phi đang lẩm bẩm đột nhiên vỗ tay đốp một phát: "A!"

Giang Thành Điềm sợ hết hồn: "Cái gì thế hả?"

Hạ Phi duỗi ngón trỏ: "Tôi nghĩ ra rồi!"

Giang Thành Điềm trừng hắn: "Nghĩ thì nghĩ thôi, tự dưng rú lên làm cái gì!"

Hạ Phi mặc kệ Điềm Điềm, nói tiếp: "Chúng ta tập yoga đi!"

"Hả… Cái gì cơ?" Giang Thành Điềm bị cái từ ngữ xa lạ kì quái này dọa cho choáng hết cả người.

Ở Thôn Nha Tinh không có khái niệm yoga, Giang Thành Điềm chẳng hiểu Hạ Phi đang nói cái gì, nhưng chuyện này hoàn toàn không thể cản trở hắn truyền bá yoga cho Tiểu Điềm Điềm.

Hạ Phi phát hiện cơ thể này của hắn mặc dù thể lực không tốt nhưng độ dẻo dai lại rất cao, hai tháng trước cùng Giang Thành Khải ở trên giường thử đủ 48 kiểu, mặc dù cuối cùng vì túng dục quá độ mà eo mỏi lưng đau phía sau sưng tấy, nhưng tư thế nào cũng đều làm được hết.

Hạ Phi không biết phải giải thích thế nào cho Giang Thành Điềm hiểu, hắn trực tiếp kéo ghế sang một bên, biểu diễn một tư thế yoga tương đối khó cho Giang Thành Điềm xem.

"!!!"

Giang Thành Điềm hai mắt trợn ngược.

Mẹ ơi đây là cái thứ quái quỷ gì! Thế kia thì gãy cmn cả người rồi còn gì nữa!

Hạ Phi chỉ giữ tư thế kia khoảng nửa phút sau đó thả lỏng cơ bắp, dùng tư thế bình thường ngồi xuống trước mặt Giang Thành Điềm.

Chỉ vỏn vẹn nửa phút nhưng trong lòng Điềm Điềm đã xuất hiện một bóng ma không thể xóa nhòa.

Giang Thành Điềm bị dọa đến run rẩy cả người: "Hạ, Hạ Phi… Cậu biến thái như thế, anh tôi có biết không?"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi phát rồ: "Cái gì mà biến thái hả, đây là một loại aerobics đấy cái thằng nhóc thiển cận này!"

Giang Thành Điềm cực kỳ uất ức: "Tôi lớn hơn cậu đấy!"

Hạ Phi hỏi ngược lại: "Ha, chỗ nào lớn hơn? JJ à?"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "Cậu đã so thử với tôi bao giờ chưa mà biết là lớn hơn hả?"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "Làm người không thể quá tự tin được, nếu không nhất định sẽ có lúc mất mặt đấy, tôi nói có đúng không hả, Tiểu Điềm Điềm?"

Giang Thành Điềm: "…"

Điềm Điềm bị hắn đùa giỡn đến mặt mũi đỏ bừng, một câu cũng không cãi lại được.

Thật ra chỉ cần so vóc người cũng đủ biết của mình lớn hơn Hạ Phi, nhưng làm sao Điềm Điềm dám làm cái trò như ở trong phòng cùng chị dâu lột quần so xem JJ ai to hơn!!! Anh cả mà biết nhất định sẽ xẻo thịt mình mất QAQ!!!

Cho nên Điềm Điềm chỉ có thể dằn lòng nhịn xuống.

Cuộc đời còn có thể giông bão hơn nữa không! Cực kỳ oan ức!

Hạ Phi bắt nạt được em chồng vui vẻ cực kỳ, nín cười quay về đề tài yoga: "Cái tôi vừa mới làm ấy, cậu có muốn thử không?"

Giang Thành Điềm vội vàng lắc đầu.

"Đừng có ngượng mà, tôi tin cậu nhất định có thể làm được!" Vừa nói xong hắn đã kéo Giang Thành Điềm xuống ngồi xếp bằng trên đất giống mình.

Trong nhà mỗi ngày đều có người hầu quét dọn, sàn nhà cũng sạch sẽ. Giang Thành Điềm không dám đẩy tay hắn ra, đành phải ỡm ờ mà ngồi xuống.

"Đầu tiên phải học cách hít thở sâu, hít vào—— thở ra —— "

Hạ Phi bắt đầu công cuộc dạy cá mắm của mình.

Nửa tiếng sau ——

Hạ Phi cố gắng kéo một chân Giang Thành Điềm giơ thẳng lên trên, để đầu gối ngang với khuỷu tay, người hơi nghiêng về phía trước. Nhưng mà xương của Giang Thành Điềm quá cứng, cơ bắp lại nhiều, hắn ấn mãi mà chân Điềm Điềm vẫn không thẳng lên được.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Giang Thành Duyệt cầm một quyển sách đi vào.

"Điềm Điềm, có chuyện này… Cái đệch! Hai người đang làm cái gì thế hả?!… Lẽ nào đây chính là tương ái tương sát trong truyền thuyết?!"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm: "…"

61. Chương 61: Dao Găm

Giang Thành Điềm ngồi xếp bằng dưới đất, lần thứ 100 tự kiểm điểm bản thân đến tột cùng vì sao lại ngu xuẩn đồng ý cùng Hạ Phi làm cái thứ vận động quỷ quái kia.

Nếu không cũng đã không bị Giang Thành Duyệt cười nhạo như bây giờ.

Giang Thành Điềm xụ mặt nhìn chị mình, vô cùng ai oán: "… Chị dừng cười được chưa hả?"

"Được rồi được rồi, từ từ chờ chị cười thêm một lúc nữa đã ha ha ha ha…" Giang Thành Duyệt cười đến không dừng được, "Điềm Điềm em biết vừa rồi trông mình như thế nào không? Giống y như trùng biến hình amip ha ha ha ha ha ha…"

Trùng biến hình amip là một loài sinh vật đơn bào thường vặn vẹo thành đủ mọi tư thế để ẩn nấp trốn tránh thiên địch.

Giang Thành Điềm: "…"

Khóe miệng Hạ Phi giật giật, quả nhiên không phải chị em ruột!

Đợi đến lúc Giang Thành Duyệt cười đủ rồi, Giang Thành Điềm đã co quắp trên giường ôm con gà bằng bông mặt mũi đờ ra.

Giang Thành Duyệt cười đến mặt mũi đỏ bừng, chảy cả nước mắt, ánh mắt sáng bừng giống hệt như ánh mắt của Giang Thành Khải, Hạ Phi nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Giang Thành Duyệt dụi dụi khóe mắt: "Chị dâu à, Điềm Điềm ngu như thế, sao chị dâu còn chơi với nó cái trò quỷ quái kia hả?"

Hạ Phi nhìn Giang Thành Điềm, trong lòng thở dài, tên này đúng là ngu bẩm sinh mà.

Giang Thành Điềm lập tức gào lên phản bác: "Em ngu chỗ nào? Hả? Em làm gì có chỗ nào ngu! Mà có phải em bắt cậu ta chơi với em đâu!" Điềm Điềm chỉ tay về phía Hạ Phi, "Rõ ràng là cậu ta quấn lấy em trước!"

Hạ Phi yên lặng ngoáy ngoáy lỗ mũi.

Giang Thành Điềm tức đến thở phì phì.

Hạ Phi móc tay ra khỏi mũi, búng búng ngón tay, mặt cực kỳ vô tội: "Tôi quấn lấy cậu lúc nào, tại thấy cậu ngu quá nên trêu cậu tí thôi."

Giang Thành Điềm: "…"

Cái cảm giác bị người ta xem như đồ chơi này!

Thật đáng giận!

Điềm Điềm tức đến nói không nên lời, xuống giường đi đến trước tủ quần áo.

"Làm gì thế?" Giang Thành Duyệt hỏi.

"Em về trường." Giang Thành Điềm mở tủ quần áo, lấy ra một cái ba lô.

Giang Thành Duyệt ngớ người: "Về trường làm gì?"

"Ở nhà để cho hai người…" Giang Thành Điềm xoắn xuýt một lúc, hai chữ "bắt nạt" thế nào cũng không nói ra miệng được, quyết định im lặng tiếp tục lấy quần áo nhét vào ba lô.

"Này, em làm cái gì đấy," Giang Thành Duyệt vội vã chạy đến cản lại, "Chị chỉ đùa thôi, em nghiêm túc như thế làm gì hả."

Giang Thành Điềm yên lặng nhìn chị mình.

Giang Thành Duyệt bắt được cơ hội, dùng giọng mềm nhũn nói: "Đừng thế mà, mặc dù chị hay bắt nạt em, nhưng yêu quý lắm mới được bắt nạt đấy, người ngoài chị mày thèm vào mà bắt nạt."

Giang Thành Điềm đương nhiên cũng biết thế.

Từ bé đến lớn ở trong nhà lúc nào cũng bị Giang Thành Duyệt bắt nạt, nhưng khi có chuyện gì bên ngoài, anh cả và chị hai vẫn luôn là người đầu tiên đứng ra bảo vệ mình.

Thế còn Hạ Phi thì sao? Lúc chị mình ở đây thì hai người cùng nhau bắt nạt, lúc chị mình không ở đây thì cậu ta một mình bắt nạt, thế là thế quái nào? Chẳng lẽ cũng yêu quý lắm nên mới bắt nạt? Yêu quý đến nỗi muốn bắt nạt chết mình luôn?!

Giang Thành Điềm run rẩy, cảm thấy cả người đều không khỏe nổi.

Vừa run vừa tiếp tục nhét đồ vào ba lô.

Giang Thành Duyệt giật lấy ba lô trong tay em trai.

Một cái ba lô màu đen tội nghiệp cứ thế bị hai người giằng qua giật lại, cuối cùng "xoẹt" một phát rách làm đôi.

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Duyệt: "…"

Giang Thành Điềm da mặt co giật: "Đây là bản limited sản xuất từ năm năm trước…"

Giang Thành Duyệt: "… Xin lỗi."

Một con dao găm văng đến dưới chân Hạ Phi, hắn cúi đầu nhặt lên, sắc mặt trắng bệch.

Giang Thành Duyệt và Giang Thành Điềm còn đang mải tập trung vào cái ba lô bị rách, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt Hạ Phi đã biến đổi.

Hạ Phi mím chặt môi, nhìn chằm chằm con dao trong tay.

Trong tiềm thức của Hạ Phi, đã hai lần hắn nhìn thấy con dao này trong mơ, một lần là cắm trước ngực Natalie, còn lần thứ hai… là bị Giang Thành Khải nắm trong tay.

Mặc dù hắn đã tự nhủ rất nhiều lần rằng đó chỉ là một giấc mơ, tình cảm của hai anh em bọn họ rất tốt, không thể có chuyện chém giết lẫn nhau được, nhưng bây giờ lại nhìn thấy con dao găm này, toàn bộ ký ức về cơn ác mộng kia lại ập đến, sợ hãi dồn nén suốt hai tháng qua tràn ngập trong trí óc.

Hạ Phi cả người đều không ổn.

Hắn lặng lẽ liếc nhìn Điềm Điềm và Giang Thành Duyệt, thấy hai người vẫn còn đang tranh cãi vấn đề cái ba lô, lén lút giấu con dao găm vào trong quần.

Nếu như con dao này không nằm trong tay Giang Thành Điềm nữa, cơn ác mộng kia chắc chắn sẽ không bao giờ có thể trở thành sự thật.

Lúc này, hai người kia cũng không tiếp tục cãi nhau nữa. Dù sao ba lô cũng hỏng rồi, có xoắn xuýt nữa cũng không liền lại như cũ được, mặc dù đã nghĩ như thế, nhưng sắc mặt Giang Thành Điềm vẫn rất khó

coi, ngồi xổm xuống nhặt quần áo lên.

Giang Thành Duyệt cũng ngồi xuống nhặt cùng.

"Con dao găm của em đâu rồi?" Giang Thành Điềm nghi ngờ bới bới đống quần áo.

"Chắc là rơi ở đâu rồi," Giang Thành Duyệt nghiêng đầu sang muốn hỏi Hạ Phi có thấy không, lại thấy sắc mặt hắn trắng bệch, "Hạ Phi, có chuyện gì vậy, sao sắc mặt lại trắng bệch như thế?"

Giang Thành Điềm cũng nhìn về phía hắn, khẽ nhíu mày.

Có lẽ là vì có tật giật mình, Hạ Phi có cảm giác Giang Thành Điềm đã phát hiện ra hành vi của mình rồi, sắc mặt lại càng trắng hơn.

"Chị dâu khó chịu chỗ nào à?" Giang Thành Duyệt lo lắng, "Để em gọi bác sĩ đến kiểm tra nhé."

"Không cần đâu." Hạ Phi mệt mỏi xua tay, "Tôi chỉ… bụng hơi khó chịu thôi, nghỉ một lúc là được rồi."

"Bụng?" Giang Thành Duyệt cả kinh, "Có phải đứa bé có vấn đề gì không?"

Hạ Phi lắc đầu: "Đừng nói lung tung những chuyện như thế. Tôi chỉ hơi tức bụng, chắc là ăn phải cái gì không hợp thôi."

Giang Thành Duyệt nói: "Em đâu có nói lung tung, tóm lại vẫn phải gọi bác sĩ đến kiểm tra trước đã cho chắc."

Nói xong quay sang dặn dò Giang Thành Điềm: "Em đi gọi điện thoại cho bác sĩ đi."

Giang Thành Điềm gật đầu, lập tức đi ra ngoài gọi điện thoại.

"Thật sự không cần mà…" Hạ Phi không kịp cản bọn họ, lại bị Giang Thành Duyệt đỡ từ dưới đất lên trên giường.

"Cơ thể chị dâu hiện giờ không giống trước đây nữa, trong bụng còn có cháu của bọn em đấy, cho nên không thể qua loa được. Sàn nhà rất lạnh, sau này chị dâu đừng ngồi dưới sàn." Giang Thành Duyệt ấn hắn nằm xuống giường.

Con dao găm giấu trong quần ở ngay sát mông, Hạ Phi vội vàng cong eo lên.

“Sao thế?”

“Không, không có gì…” Hạ Phi thò tay kéo kéo quần, điều chỉnh vị trí con dao một chút, nằm thẳng ra, “Tôi chỉ thấy cái giường này hơi cứng thôi, ha ha.”

“Đúng rồi, giường của Điềm Điềm rất cứng, lúc trước nó đòi đổi nhưng mọi người không cho, ở nhà nằm giường mềm đến lúc về trường sẽ không chịu được, giường của em cũng thế.”

“Nhưng sao giường trong phòng tôi…”

“Không phải đâu,” Giang Thành Duyệt ngắt lời hắn, “Vì để chị dâu ngủ cho thoải mái nên sau này mới đổi lại, lúc trước giường của anh cả cứng như đá ấy.”

Giang Thành Điềm gọi điện cho bác sĩ xong, vừa quay về phòng đã thấy Hạ Phi đang nằm trên giường, còn đắp chăn của mình.

“Này!!!” Điềm Điềm vội vã lao đến.

Giang Thành Duyệt trở tay cản lại: “Làm gì thế?”

Giang Thành Điềm tức đến nổ phổi: “Sao chị lại để cậu ta nằm trên giường em!”

Hạ Phi nghe thấy thế cũng không vui, “Tôi nằm trên giường cậu thì sao? Cũng có phải tôi ngủ với cậu đâu!”

Gương mặt tuấn tú của Giang Thành Điềm đỏ bừng, lắp bắp nói: “Không phải thế… Hạ Phi là chị dâu của chúng ta đấy! Sao chị lại để cậu ấy nằm lên giường em!”

Hạ Phi và Giang Thành Duyệt đại khái cũng đã hiểu được ý của Giang Thành Điềm.

Giang Thành Duyệt buồn cười: “Thì cũng có sao đâu? Hạ Phi chỉ nằm nhờ trên giường em thôi chứ có yêu em đâu mà phải xoắn xuýt thế?”

Giang Thành Điềm: “…”

Hạ Phi: “…”

Cái tư tưởng gì thế này.

Giang Thành Điềm cau mày: “Nhưng bị người ta nói này nói nọ thì sao?”

“Lúc hai người đóng cửa ở trong phòng tạo dáng kỳ quái sao không thấy em sợ người khác nói này nói nọ hả?” Giang Thành Duyệt lập tức phản bác, “Bây giờ cho nằm nhờ trên giường một tí cũng không được, đồ keo kiệt!”

“Vấn đề không phải ở chỗ đấy…” Giang Thành Điềm rất xoắn xuýt.

Giang Thành Duyệt trực tiếp táng cho em trai một phát ngã sấp xuống giường.

“Cái đệch!” Hạ Phi giãy nảy.

Giang Thành Điềm cũng cừng đờ cả người bò dậy.

Lúc nãy bị táng một phát đè thẳng lên người Hạ Phi, không biết có đè vào cháu mình không.

“Không sao chứ, ” Giang Thành Duyệt xách cổ Giang Thành Điềm quăng xuống đất, “Cái tên ngu đần này, sao em không chú ý gì thế hả, lỡ đè vào cháu thì sao.”

Giang Thành Điềm bị quăng xuống đất: “…”

Hạ Phi ngơ ngác nhìn Giang Thành Điềm, cậu ta mếu máo như sắp khóc đến nơi.

Hắn vội vàng vén chăn đứng dậy: “Tôi tôi tôi về phòng mình đây.”

Còn ở đây nữa Điềm Điềm nhất định sẽ bị trầm cảm mất thôi!

Giang Thành Duyệt đỡ hắn dậy.

Hạ Phi bị đối xử như người tàn tật cấp chín có chút dở khóc dở cười, nhưng dù sao cũng là ý tốt của người ta, không thể từ chối được, đành hòa hoãn nói: “Em hai không cần sốt sắng như thế, vừa này Điềm Điềm không đè vào tôi mà, thật đấy, này,…”

Cuối cùng vẫn bị dìu về đến tận phòng.

Hắn không quen mặc quá nhiều đồ lúc đi ngủ, vì thế trước khi nằm xuống cởi bớt áo khoác và quần dài bỏ lên tủ đầu giường.

Giang Thành Điềm đi vào nhìn thấy cảnh này, mặt lập tức đỏ lên.

Hạ Phi: "…"

Đến cùng là vì cái mẹ gì cậu cứ phải đỏ mặt hả! Tôi chỉ cởi quần áo để đi ngủ thôi mà, có múa thoát y quái đâu!

Giang Thành Duyệt nói với hắn: "Đã hẹn được bác sĩ rồi, dù sao cũng sắp đến ngày khám thai định kỳ, hôm nay khám luôn cũng được."

Hạ Phi: "… Sao mọi người lại biết lịch khám định kỳ của tôi?"

Giang Thành Duyệt: "Mẹ đã công bố với cả nhà tất cả các vấn đề cần chú liên quan đến chị dâu."

Hạ Phi: "…"

Thật đáng sợ!

Giang Thành Duyệt vỗ vỗ hắn: "Chị dâu nghỉ ngơi một lúc đi, bọn em không quấy rầy nữa."

Hạ Phi gật đầu liên tục.

Bị bốn con mắt nhìn chằm chằm có muốn ngủ cũng không ngủ nổi.

Chờ hai người kia ra khỏi phòng, hắn bò dậy mò lấy con dao nhét trong quần dài, không thèm mặc lại quần áo vội vàng phi thẳng đến chỗ cái hòm để ở góc phòng, đem con dao nhét xuống dưới cùng.

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị đẩy ra.

"Hạ Phi, bác sĩ đã…" Đến rồi.

Những lời còn lại cứng ngắc trong cổ họng Giang Thành Điềm.

Vì cậu ta nhìn thấy Hạ Phi đang ngồi xổm dưới đất, trên người chỉ mặc mỗi một cái áo phông trắng và một chiếc quần lót màu đen.

62. Chương 62: Nữ Hoàng Và Hạ Kỳ

Giang Thành Điềm theo bản năng vội vàng đóng cửa lại.

Hạ Phi: "Này…"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "Làm gì thế hả…"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi nhìn gương mặt đỏ bừng và ánh mắt tránh né của Giang Thành Điềm, có ảo giác như kiểu bị bắt gian tại trận.

Mẹ nó, bị đàn ông nhìn thì có cái quái gì mà phải ngại?

Hắn đè xuống cảm giác chột dạ, đùng một tiếng đóng nắm hòm lại, hung hăng đi đến trước mặt Giang Thành Điềm.

Đôi chân trắng nõn cùng với xương quai xanh tinh xảo cứ thế đập thẳng vào mắt, Giang Thành Điềm cảm giác bản thân sắp tắc thở chết rồi. Mẹ nó tên cấp F này sao bộ dạng lại yêu nghiệt như thế hả! Chị dâu quá đẹp cũng là một cái tội!

Mắt thấy hắn càng ngày càng đi gần về phía mình, hai mắt Giang Thành Điềm nhắm chặt lại, cả người dính bẹp lên ván cửa.

Hạ Phi: "…"

Đệch, cái tư thế y như gái nhà lành sắp bị phi lễ này là thế quái nào hả?

Hắn thò tay vỗ vai Giang Thành Điềm.

Mắt Giang Thành Điềm hé ra một cái khe nhỏ tí, thấy Hạ Phi ở sát ngay trước mặt, vội vàng nhắm tịt mắt lại.

Hạ Phi buồn cười: "Làm cái gì đấy? Tôi có ăn thịt cậu đâu."

Từ từ, hình như cầm nhầm kịch bản của bá đạo tổng tài rồi! Chuyển cảnh!!

Hắn lắc đầu, vứt suy nghĩ kỳ dị trong lòng đi, tiếp tục nhìn chằm chằm Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm hai mắt vẫn nhắm chặt, nghiêng đầu sang một bên lí nhí nói: "Cậu mặc quần áo vào trước được không?"

Hạ Phi kéo dài âm điệu: "À…"

Giang Thành Điềm nhỏ giọng rít gào: "… Mặc quần áo vào đi rồi nói!"

Bọn họ còn đang diễn vở gái nhà lành gặp cường hào ác bá, cửa đột nhiên bị đạp ra, phang thẳng vào gáy Giang Thành Điềm, Hạ Phi đang đứng trước mặt cậu ta theo hiệu ứng domino cũng bị đập xuống, cả hai ngã đè lên nhau.

Giang Thành Duyệt thò cổ vào đã thấy ngay cảnh Giang Thành Điềm nằm đè trên người Hạ Phi, mà chị dâu nhà mình thì chỉ mặc mỗi áo phông với quần lót!

Giang Thành Duyệt: "…"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó cái tình cảnh này thật quá lúng túng rồi!

Cho dù có mạnh mẽ phóng khoáng đến mấy Giang Thành Duyệt nhìn cảnh này cũng có chút không hold nổi, run rẩy hỏi: "… Hai người đang làm gì thế?"

Giang Thành Điềm: "Em…"

Hạ Phi không đáp, giơ tay tát bay Giang Thành Điềm sang một bên.

Giang Thành Điềm: "… QAQ!"

Hắn chống tay đứng dậy, cực kỳ bình tĩnh đi lấy quần dài mặc vào.

"Bác sĩ đến rồi à? Tôi xuống ngay đây."

"…A?…A!" Giang Thành Duyệt ngơ ngác một lúc thần trí mới quay về, "Chị dâu không cần xuống đâu, bác sĩ sẽ lên đây kiểm tra luôn. Em chỉ định vào gọi Điềm Điềm thôi, ai biết nó lại…" Nói đến đây Giang Thành Duyệt không nhịn được lại nghiến răng trừng em trai nhà mình.

Giang Thành Điềm: "…"

Thần linh ơi con vô tội! Vô tội!

Nỗi oan này còn định chồng chất đến bao giờ đây! Điềm Điềm khóc không ra nước mắt bò dậy, muốn nhảy sông QAQ!

Bác sĩ cũng đã lên đến nơi, đây là vị bác sĩ vẫn thường xuyên khám thai định kỳ cho Hạ Phi.

Michelle là chủ nhiệm khoa sản của bệnh viện hoàng gia, đã phụ trách việc sinh đẻ cho các thành viên hoàng thất trong rất nhiều năm, là bác sĩ có thâm niên lâu nhất trong bệnh viện, được Giang phu nhân đặc biệt mời đến để khám thai định kỳ cho Hạ Phi. Trong thế hệ con cháu hoàng thất ngang hàng Giang Thành Khải, mới chỉ có Hạ Phi mang thai đầu tiên, đứa bé này cũng sẽ là đứa lớn nhất trong hàng kế tiếp, vậy nên cũng rất được hoàng thất coi trọng.

Hạ Phi nằm thẳng trên giường, nhìn bác sĩ Michelle cầm một đống thiết bị dò đến dò đi trên bụng mình, thỉnh thoảng lại đặt ống nghe trực tiếp lên bụng làm hắn lạnh đến phát run.

Sau đó còn bị thoa một lớp gel mỏng lên bụng, bác sĩ dùng một cái máy di di trên bụng hắn, Hạ Phi cực kỳ đáng xấu hổ mà cười như lên cơn.

Đã có kinh nghiệm từ vài lần khám trước, Michelle trực tiếp bỏ qua phản ứng phát rồ của bệnh nhân, rất bình tĩnh nhìn màn hình siêu âm đặt trên tủ đầu giường, trong màn hình đã mơ hồ nhìn thấy cái thai lớn cỡ một bàn tay trong ổ bụng.

Theo thường lệ, Michelle tiến hành ghi chép lại toàn bộ hình ảnh siêu âm và các chỉ số bào thai để cho Giang Thiếu tướng và Giang phu nhân xem.

Kiểm tra rất nhanh đã kết thúc.

Hạ Phi cầm giấy ăn lau gel siêu âm trên bụng, nhổm người ngồi dậy.

"Đứa bé rất khỏe mạnh, có lẽ vì tâm lý cậu không ổn định nên nó có hơi nóng nảy bất an một chút. Nhìn chung về cơ bản là không có vấn đề gì, không cần lo lắng." Michelle nói, "Hình siêu âm và báo cáo khám lần này tôi đã để trong cặp tài liệu, nếu như Giang thiếu tướng muốn xem, Giang thiếu phu nhân cứ nhập vân tay là sẽ mở được."

Hạ Phi gật đầu với bà.

“Nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi trước.”

“Vất vả cho bác sĩ rồi, ” Giang Thành Duyệt cười, sau đó trừng mắt nhìn Giang Thành Điềm, “Sao còn đứng đực ra đấy, tiễn bác sĩ xuống lầu!”

Giang Thành Điềm: “…”

Hạ Phi: “…”

Sao cảm giác lại y như mẹ chồng bắt nạt con dâu nhỏ thế này?

Michelle xua tay: “Không cần đâu, tôi tự xuống được mà, không cần làm phiền đến Tam thiếu gia đâu.”

Bà nói xong thì vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, chỉ sợ Giang Thành Điềm đuổi theo tiễn ra tận cửa.

Hạ Phi nhìn bác sĩ Michelle dùng tốc độ không phù hợp với tuổi tác chạy vèo một cái biến mất, hỏi Giang Thành Điềm: “Trước đây cậu cũng phi lễ bà ấy à?”

Giang Thành Điềm: “…”

Cái gì gọi là cũng hả! Tôi đã phi lễ ai bao giờ đâu!

Giang Thành Duyệt cũng hiếu kì nói: “Đúng thế, bà ấy chạy nhanh như thế cơ mà, lẽ nào trước đây em làm gì bà ấy thật à?”

Giang Thành Điềm phát điên: “Em rõ ràng có làm gì đâu!”

Hạ Phi tiếp lời: “Có lẽ vào lúc bác sĩ đỡ đẻ cho mẹ cậu, cậu đạp cho bà ấy một phát ám ảnh đến tận bây giờ luôn rồi.”

Giang Thành Duyệt gật đầu: “Có thể lắm!”

Giang Thành Điềm: “…”

Cái nhà này phát rồ hết cả rồi!

Còn có ai bình thường nữa không?!

Điềm Điềm ôm trái tim vỡ nát xoay người đi xuống tầng.

Dưới lầu ——

Michelle ôm túi dụng cụ khám bệnh của mình, lên xe huyền phù của bệnh viện vội vã rời đi.

Đi được một đoạn khá xa, xe huyền phù đột nhiên quay đầu đi về hướng khác, không phải đi tới bệnh viện, mà là cung điện hoàng gia.

Khi Michelle đến phòng tiếp khách của cung điện, Nữ hoàng đã ngồi chờ sẵn, đang uống trà.

Michelle vội hành lễ: "Xin Nữ hoàng thứ tội, tôi đến muộn."

Nữ hoàng nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Lý do."

"Tôi đến Giang gia khám thai cho Giang thiếu phu nhân." Michelle thành thật trình báo, "Tôi muốn nhân cơ hội này sau khi khám xong trình luôn kết quả lên cho Nữ hoàng."

Nữ hoàng nhìn chằm chằm Michelle nửa buổi, thấy trên trán bà đã ướt đẫm mồ hôi, mới ung dung gật đầu.

Michelle nhanh chóng đặt dụng cụ lên bàn, đem kết quả kiểm tra trình lên để Nữ hoàng xem.

Một đoạn video siêu âm chỉ khoảng năm phút, Nữ hoàng yên lặng ngồi xem, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm trà, trên mặt không có bất kỳ một biểu cảm nào, giống như đang xem một thứ chẳng liên quan gì đến mình.

Video kết thúc, Michelle lại đưa lên một bản báo cáo số liệu về tình trạng cơ thể của Hạ Phi.

"Cơ thể Giang thiếu phu nhân rất tốt, thai nhi cũng phát triển ổn định, đã được bốn tháng bảy ngày, ngày dự sinh vào khoảng 43 ngày nữa, đứa bé được sinh ra chắc chắn sẽ rất khỏe mạnh."

"Là captain hay partner?"

"Thời điểm hiện tại vẫn chưa xác định được, sau tháng thứ năm gen mới phát ra thông tin giới tính."

"Có thể là worker không?"

"Chuyện này… khả năng rất thấp." Michelle thấp thỏm nhìn Nữ hoàng, "Xin phép Nữ hoàng cho tôi được nói thẳng, nếu Giang thiếu phu nhân là một partner, cha cậu ấy lại là Hạ Kỳ, con của cậu ấy và Giang thiếu tướng gen chắc chắn cực kỳ tốt, rất khó có thể là worker."

Nữ hoàng nghe xong trầm mặc không nói gì.

"… Nữ hoàng?" Michelle nhịn không được lên tiếng.

"Được rồi" Nữ hoàng phất tay, "Ta hiểu rồi, ở đây không còn chuyện của bà nữa, bà về bệnh viện trước đi."

"… Vậy tôi xin phép." Michelle vội vã kéo túi đồ nghề lui ra ngoài.

Michelle đi rồi, Nữ hoàng trở về phòng mình, cho tất cả cận vệ và nữ hầu lui ra, một mình ngồi trên giường ngơ ngác.

Bà biết Hạ Kỳ trong một bữa tiệc.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Kỳ, bà đã rất thích người này, sau đó biết được người này là dệt mộng sư cao cấp trẻ tuổi nhất toàn liên bang, tâm tình thiếu nữ lại càng chìm sâu vào mối tình đầu không thoát ra được.

Bà là con gái thứ hai của Quốc vương đời trước, nhưng lại là đứa con ngoài giá thú, chỉ là một worker. Phía trên bà có một anh trai captain, dưới lại có một em gái partner. Đẳng Thụ tộc rất coi trọng con cái, nhưng Quốc vương vẫn phải chờ đến lúc Vương hậu qua đời mới dám đón đứa con gái này về, ban cho thân phận công chúa.

Chuyện này cũng chẳng thể bù đắp nổi cho những năm tháng tuổi thơ đã phải chịu biết bao nhiêu đau khổ và nhục nhã của một đứa con lớn lên mà không có cha. Vì không có cha, bà và mẹ bị họ hàng thân thích dèm pha chửi bới, vì không có cha, bà bị bạn bè bắt nạt cũng không biết tìm ai để khóc lóc kể khổ.

Mà cho dù có được nhận về, có được làm công chúa, với thân phận chỉ là một worker, trong mắt người khác bà vĩnh viễn cũng không bao giờ sánh được với hai người anh em dòng dõi hoàng tộc chính thống của mình.

Vì thế bà chỉ có thể không ngừng nỗ lực, dùng tất cả khả năng của bản thân để giành lấy những thứ tốt nhất.

Nhưng cái bóng của người anh trai captain kia quá lớn, cho dù bà làm bất cứ chuyện gì cũng đều chỉ là uổng phí, vì vương vị sẽ không bao giờ truyền vào tay một worker.

Bà cứ nghĩ cuộc đời mình vẫn sẽ làm một công chúa như thế, gả cho một vị quý tộc hay sĩ quan cao cấp nào đó, sinh vài đứa con, bình lặng mà sống hết một đời.

Cho đến khi bà gặp được Hạ Kỳ.

Tình cảm Nữ hoàng dành cho Hạ Kỳ càng ngày càng lớn dần, thậm chí bà còn lợi dụng thân phận của mình, đưa người đó lên làm dệt mộng sư hoàng gia.

Hạ Kỳ cũng không để cho bà thất vọng, mỗi tấm thẻ mộng cảnh người đó làm ra đều rất nổi bật, rất khác biệt.

Nhưng thái độ của người đó lại khiến bà rất bất mãn, Hạ Kỳ chỉ coi bà là một công chúa, cho dù bà đã thổ lộ rất nhiều lần, Hạ Kỳ vẫn dửng dưng không đáp lại. Có một lần, trong cơn tức giận bà đã nhốt Hạ Kỳ vào phòng mình ba ngày, cô nam quả nữ ở với nhau trong cùng một căn phòng nhưng lại chẳng có chuyện gì xảy ra, mà chuyện Hạ Kỳ ngủ lại trong phòng công chúa lại bị đồn ầm lên, để lại lời đồn "tình nhân của công chúa" cho đến tận bây giờ.

Sau chuyện đó, Hạ Kỳ lại càng thêm bài xích bà, thậm chí chỉ cần bà đến gần cũng tỏ ra khó chịu.

Sau khi Quốc vương biết được chuyện này rất tức giận, mặc dù biết con gái mình là worker, Hạ Kỳ lại là partner, có xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ có Hạ Kỳ chịu thiệt, nhưng Quốc vương không thích hành vi cưỡng ép người khác của bà, nên đã tìm cơ hội đưa Hạ Kỳ vào quân đội.

Hạ Kỳ cũng chỉ mong có thế, lập tức đi theo quân đội ra chiến trường, lập được không ít chiến công. Sau đó mấy chục năm, Hạ Kỳ tham dự vào trận chiến với Anh phù tộc của đế quốc.

Không ai ngờ được trận này đi chính là đi cả đời.

Quân bộ báo tin về, Hạ Kỳ bị đế quốc bắt làm tù binh, sống chết không rõ.

Trở thành tù binh cho đế quốc cuối cùng cũng chỉ có một kết cục là bị xử tử, cho dù tinh thần lực của Hạ Kỳ có mạnh đến đâu, đối diện với hàng ngàn hàng vạn binh lính, muốn trốn cũng không có cơ hội.

Vì thế mọi người đều ngầm hiểu là Hạ Kỳ đã chết, Liên bang còn lập cho ông ấy một tấm bia mộ liệt sĩ.

Nữ hoàng khóc lóc suốt mấy ngày, cuối cùng tuyệt vọng, được Quốc vương sắp xếp cho kết hôn với một vị quan chức cấp cao, sinh ra Bello.

Thoáng một cái năm trăm năm đã trôi qua.

Trong thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, Quốc vương băng hà, anh trai bà lên thế chỗ. Hai trăm năm sau anh trai bà lại đột ngột qua đời, em gái bà, cũng chính là Giang phu nhân, từ chối kế thừa vương vị, vậy nên bà trở thành Nữ hoàng.

Nữ hoàng cứ tưởng rằng ngồi được lên vương vị rồi, cuộc đời bà sẽ trọn vẹn.

Bà lập ra Tổ chức hỗ trợ worker WEA II, đầu tư một lượng lớn nguồn tài chính vào đây để phục vụ cho việc nghiên cứu ra phương pháp hỗ trợ khả năng sinh sản bị hạn chế của worker đồng thời cải thiện nguồn gen cho đời sau. Mặc dù sinh ra Bello là captain, nhưng chỉ là song A, so với đứa cháu Giang Thành Khải thể chất cấp S tinh thần lực cấp A thì vẫn chênh lệch rất nhiều.

Nếu như vẫn không thể tìm thấy tộc tinh, vậy thì giữa Bello và Giang Thành Khải, vương vị đời kế tiếp được truyền cho ai không cần nghĩ cũng đủ biết.

Nữ hoàng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện đó xảy ra!

Nếu như có thể nghiên cứu thành công, bà có thể sinh thêm vài đứa con nữa, Vương phu là song A, con của bọn họ chắc chắn có thể có thể chất cấp S tinh thần lực cấp A.

Trong lúc đó, tổng phụ trách tiến hành thí nghiệm của WEA II, cũng chính là chủ nhiệm khoa sản bệnh viện hoàng gia Michelle lại trình lên một báo cáo số liệu.

Là báo cáo so sánh gen của Hạ Kỳ và gen của một tình nguyện viên tham gia thí nghiệm.

Nữ vương chỉ nhìn qua kết quả đã không thể bình tĩnh nổi.

Gen tương tự đến 99,9%!

Chỉ có giữa cha mẹ với con mới có thể đạt đến độ tương tự này!

63. Chương 63: Người Chết Nhảy Múa

Hạ Kỳ không chết, còn sinh ra một đứa con trai, đứa con này lại được ngụy trang từ partner thành worker.

Nữ hoàng biết trong chợ đen có lưu hành một loại thuốc ức chế, có khả năng che giấu thông tin của partner, ngụy trang thành các thông số của worker. Lúc tiến hành nhập dữ liệu vào kho gen cho đứa bé kia chắc chắn Hạ Kình Thiên đã động tay động chân, nếu không với độ chuẩn xác của kho gen không thể có chuyện không phát hiện ra đứa trẻ kia là partner được.

Nữ hoàng cảm thấy bản thân có thể hiểu được dụng ý của Hạ Kỳ.

Hạ Kỳ là nhân dân liên bang, lại còn là quân nhân, nếu như giả chết tự ý rời khỏi quân đội, sinh sống ngoài

phạm vi quản lý của liên bang, sẽ bị coi là kẻ phản quốc. Con của kẻ phản quốc nhất định sẽ bị đưa đi sung quân, là captain hay worker còn đỡ, nếu như lập công có thể được xóa bỏ tội danh. Nhưng partner thì không may mắn như thế, bởi vì tỷ lệ partner rất hiếm, có lẽ cả đời sẽ không được tự do.

Hạ Phi là con trai của Hạ Kỳ, nếu như để mọi người biết hắn là partner, cả đời sẽ phải chịu cảnh nô dịch.

Năm đó ba người Hạ Kỳ, Hạ Kình Thiên và Giang Trấn là ba trụ cột vững chắc trên chiến hạm. Giang Trấn là sĩ quan chỉ huy, Hạ Kình Thiên là sĩ quan chấp hành, Hạ Kỳ là quyết sách viên. Ba người hợp tác với nhau đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đánh tan không biết bao nhiêu kẻ địch có ý đồ xâm phạm đến an ninh quốc phòng liên bang cũng như các phần tử tội phạm nguy hiểm trong nước.

Nhưng chiến dịch kéo dài ba năm diễn ra vào 500 năm trước, cả liên bang và đế quốc đều không đạt được mục đích, mà Hạ Kỳ thì lại "bỏ mình" trong trận chiến đó.

Nữ hoàng không hiểu vì sao Hạ Kỳ còn sống lại không chịu trở về Liên bang, cũng không biết tại sao anh trai mình khi đó lại phong tỏa toàn bộ tin tức liên quan đến Hạ Kỳ, bà chỉ biết, những kẻ trợ giúp Hạ Kỳ chạy trốn, chẳng hạn như Hạ Kình Thiên, có chết cũng không hết tội.

Những kẻ dám giấu Hạ Kỳ đi, thậm chí làm tổn thương đến Hạ Kỳ, tất cả đều phải chết!

Cho dù đó có là Giang gia địa vị thâm căn cố đế ở Liên bang, cũng phải diệt tận gốc!

Hạ Phi cứ ở nhà mãi cả người cũng sắp mốc lên.

Giang Thành Điềm và Giang Thành Duyệt hai ngày trước đã quay về trường rồi, chẳng lẽ bây giờ hắn lại đi ra ngoài dạo phố mua đồ với Giang phu nhân? Mặc dù quan hệ mẹ chồng con dâu của bọn họ rất hòa hợp, nhưng một nam một nữ, một già một trẻ dắt nhau đi dạo phố vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hắn cùng từng thử trốn ra ngoài chơi, nhưng vừa chạy ra đến cổng nhà đã bị cảnh vệ do Giang Thành Khải sắp xếp chặn lại, mặc kệ hắn có kêu gào khóc lóc om sòm thế nào bọn họ cũng vẫn thể hiện cực kỳ đầy đủ kỹ năng mặt than chuyên nghiệp của quân nhân, kiên quyết không cho đi.

… May mà bình thường Giang thiếu tướng còn biết cười…

Hạ Phi chống cằm, quẳng tấm thẻ mộng cảnh vừa mới làm xong vào hộp.

Dạo này hắn càng làm càng quen tay, hơn nữa tinh thần lực cũng được huấn luyện tốt hơn nhiều, mỗi lần đối chiến cơ giáp hay chế tạo thẻ mộng cảnh xong cũng không bị kiệt sức đến cứng đờ cả người nữa.

Hắn nhìn mười mấy tấm thẻ mộng cảnh trong hộp, cảm thấy thông tin trong sách của Hạ Kỳ rất hữu dụng.

Từ thời điểm mọi người đột nhiên liên tục nhắc đến Hạ Kỳ, hắn vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện của người này, thậm chí còn có chút chấp nhất.

Hắn từng thử tra tư liệu về Hạ Kỳ trên internet, nhưng không hiểu tại sao đa số thông tin đều bị phong tỏa, được xác định là thông tin cơ mật chỉ người có thẩm quyền mới được xem, còn những thông tin được công khai thì rất chung chung, chỉ nói năm sinh năm mất, lúc nào vào trường quân đội, lúc nào trở thành dệt mộng sư hoàng gia, lúc nào bắt đầu vào quân đội, đã đạt được nhiều thành tựu. Còn cụ thể là thành tựu gì, chiến tích ra sao, thậm chí ngay cả ảnh cũng không có.

Càng như thế Hạ Phi lại càng tò mò.

Hắn mò mẫm khắp các trang web, lại mò ra được một tin tức khá quan trọng. Hạ Kỳ từng là học trò của phái Al, là học trò của Phổ Nhạc đại sư.

Phổ Nhạc đại sư là lão đầu bán nguyên liệu thẻ cho hắn mà!

Lúc trước đi tuần trăng mặt quên mất chuyện này, bây giờ ngâm muối ở nhà không có việc gì làm, hắn phải đi tìm hiểu mới được.

Hạ Phi lập tức gửi tin nhắn cho Giang Thành Khải, nói muốn đi ra ngoài tìm Phổ Nhạc đại sư hỏi một vài vấn đề về dệt mộng sư và thẻ mộng cảnh.

Giang thiếu tướng nhắn lại rất nhanh, dặn hắn nếu đi ra ngoài thì phải mang theo cảnh vệ đi cùng.

Hạ Phi điên cuồng đập gối. Biết ngay mà!

Hắn nhắn thêm một tin nữa đi: *Tôi còn tưởng anh định cấm túc tôi chứ!*

Giang Thành Khải vô cùng kinh ngạc: *Sao em lại nghĩ thế?*

Hạ Phi: *Chẳng phải lúc trước anh bảo tôi không được đi ra ngoài đấy à?*

Giang Thành Khải:… *Tôi nói nếu không có người đi cùng thì em không được ra ngoài một mình!*

Hạ Phi: *Thế à…*

Giang Thành Khải: *Thì ra trong lòng em nghĩ về tôi như thế.*

Hạ Phi: *Tôi nghĩ anh thế nào?*

Giang Thành Khải: *Ngang ngược ép người không nói đạo lý?*

Hạ Phi: *Chính xác!*

Giang Thành Khải: …

Hạ Phi: *Ha ha ha ha ha tôi chỉ đùa thôi.*

Giang Thành Khải: *Không buồn cười.*

Hạ Phi: *Thế thì đừng cười, tôi đi đây.*

Giang Thành Khải:… *Nhớ phải cẩn thận.*

Hạ Phi nhấn lại hai chữ "Bye bye", sau đó tắt thiết bị di động.

Giang Thành Khải nhìn màn hình trên cổ tay tối đen, chuyển tầm mắt về những thứ trên mặt bàn.

Trên bàn đặt hai chồng án lệ, bên trái ít hơn là xem rồi, bên phải nhiều hơn là chưa xem.

Đây là toàn bộ án lệ của vụ Oanh ca môn, là y nhờ vả sĩ quan trong kho tài liệu lấy ra giúp. Quân bộ lúc trước đè ép thông tin về sự kiện Oanh ca môn xuống, khiến cho các tinh cầu khác rất ít người biết đến vụ thảm án này, giống như tinh cầu Grey, cho dù có xảy ra án mạng kỳ lạ cũng chỉ kết luận là tự sát —— thực ra bọn họ cũng không làm sai, vì những người đó đúng là tự chết.

Chỉ có điều nguyên nhân phía sau lại là do hung thủ dùng tiếng hát mang theo tinh thần lực khống chế bọn họ tự giết chết bản thân.

Đây là phán đoán năm đó của quân bộ, cũng nhờ phán đoán đó nên về sau mới tìm ra được "hung thủ" nhỏ tuổi kia.

Giang Thành Khải cứ tưởng rằng vụ án này sẽ kết thúc ở đó, ít nhất là ở Daours đã không còn xảy ra vụ án mạng nào tương tự. Nhưng y đã nhầm, sau khi "công cụ giết người" nhỏ tuổi kia bị bắt, tên sát nhân thực sự đứng phía sau màn thao túng tất cả lại thay đổi phạm vi hành động. Sau khi "công cụ giết người" bị bắt giữ, khoảng 100 năm sau, tất cả các tinh cầu trong phạm vi liên bang lại xảy ra một vài vụ án mạng

với thủ pháp tương tự, tần suất so với trước đây đã giảm xuống nhiều, nhưng gộp toàn bộ các vụ trong vòng 200 năm qua, số nạn nhân cũng lên đến cả trăm người.

Kẻ sát nhân đứng sau màn vẫn còn đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

"Công cụ giết người" bị bắt 200 năm trước vẫn đang bị giam ở khu 9, lẽ nào tên sát nhân kia đã tìm được "công cụ" mới thay thế?

Hạ Phi ngồi trên xe huyền phù, chỉ vì được thả ra khỏi cửa mà hạnh phúc đến muốn khóc.

Còn có tính tự giác của trạch nam nữa không?!

Thực ra kiếp trước hắn ru rú trong nhà ngày ngày gõ chữ đêm đêm cày game, bây giờ ở ngoài hành tinh đối chiến cơ giáp cũng chỉ được một lúc, làm thẻ mộng cảnh thì vèo một cái đã xong, thực sự là rảnh rỗi đến đau "trứng".

Chẳng lẽ lại một ngày ngủ 18 tiếng?!

Vì thế hắn chỉ có thể ra cửa tìm vui.

Mặc dù kiếp trước khoa học kỹ thật cũng phát triển, nhưng chung quy là vẫn không sánh được với tốc độ phát triển của người ngoài hành tinh, ít nhất sẽ không có cái xe nào vừa biết bay vừa đi nhanh như xe huyền phù.

Đi một lúc đã đến nhà Phổ Nhạc đại sư.

Phổ Nhạc đại sư rất bất ngờ với việc Hạ Phi đột nhiên ghé qua, nhưng vẫn rất vui vẻ chào đón hắn, thậm chí còn rót trà mời cả hai đồng chí cảnh vệ.

Con chó ngố của đại sư từ lần trước gặp đã rất thích Hạ Phi, vừa nhìn thấy hắn đã muốn chồm lên ôm hôn thắm thiết một phen.

Phổ Nhạc đại sư kinh hãi vội vàng kéo nó ra ngoài hành lang giáo dục. Ngu ngốc, trong bụng người ta có em bé đấy, mày nhảy một cái chẳng may rớt mất… chắc là không rớt em bé được đâu nhỉ, nhưng chẳng may dọa sợ em bé cũng không tốt tí nào!

Chó ngố không thể tiến hành giao lưu thân mật, vô cùng thất vọng nằm bò ra đất.

Cục bông từ trong túi Hạ Phi đột nhiên thò đầu ra, chó ngố lập tức hưng phấn thè lưỡi trông mong nhìn về phía cục bông. Những người khác trong phòng chỉ thấy chó ngố rất thích túi của Hạ Phi, lại không biết nó nhìn thấy cái gì.

Hạ Phi bắt đầu cảm thấy điên loạn với hệ thống của cái thế giới này, không phải ai cũng thấy được bàn linh mà động vật lại nhìn thấy? Chẳng lẽ vì bọn họ nguồn gốc là thực vật nên mới thế?

Hắn bĩu môi, đứng dậy đi ra hành lang.

Móc cục bông trong túi ra, Hạ Phi giả vờ như đang xoa đầu chó ngố, thực ra là đang đặt cục bông lên đầu nó. Cục bông cực kỳ thân thiết mổ mổ đầu chó ngố, điên cuồng vẫy vẫy hai cánh ngắn ngủn. Chó ngố cũng cực kỳ hưng phấn, sung sướng lăn hai vòng trên đất.

Phổ Nhạc đại sư hoảng hốt nhìn chó nhà mình đột nhiên phát rồ: "…"

Hạ Phi vội ho một tiếng, kéo sự chú ý của mọi người về phía mình.

"Tôi và Phổ Nhạc đại sư có chút việc riêng cần trao đổi, hai anh cứ ngồi ở đây uống trà, nói chuyện nhé."

Hai đồng chí cảnh vệ hoàn toàn không có ý kiến.

Hạ Phi và Phổ Nhạc đại sư đi vào phòng sách.

Trừ lần trốn ra khỏi trường cùng Lâm Tiêu Tiêu đến đây, mấy tháng qua mặc dù hắn vẫn có liên lạc nhưng lại không gặp tận mặt đại sư. Sau vài tháng không gặp, hắn thấy đại sư vẫn y chang như thế chả khác gì lần trước, hoàn toàn không cảm thấy xa lạ chút nào.

Phổ Nhạc đại sư cũng rất kinh ngạc, không nói đến tính cách thế nào, bản thân trên người Hạ Phi đã có một loại khí chất khiến ông rất quen thuộc, không tự giác được mà xem hắn như con trai mình.

Bình thường Phổ Nhạc đại sư cũng không phải người dễ thân thiết với người khác, cứ nhìn quan hệ với hàng xóm xung quanh là biết, ngoài Lâm Tiêu Tiêu ra ông cũng chẳng hay giao tiếp với ai mấy. Nhưng bất ngờ là lần đầu tiên gặp ông đã rất thích Hạ Phi, chỉ dạy cho hắn không ít kiến thức, còn dùng quan hệ của mình giúp hắn mua nguyên liệu thẻ được chiết khấu.

Có lẽ nhìn thấy Hạ Phi khiến ông có cảm giác như nhìn thấy người học trò mà ông từng tâm đắc nhất.

Đại sư còn đang nghĩ trong lòng như thế, Hạ Phi ngay câu đầu tiên đã hỏi về người học trò kia: "Đại sư, người còn nhớ Hạ Kỳ không?"

Phổ Nhạc đại sư sửng sốt.

Cái tên này đã mấy trăm năm ông không nghe người khác nhắc tới, chỉ có tự bản thân thỉnh thoảng lại nhớ đến mà thôi.

"Cháu nghe nói ông ấy từng là học trò của đại sư?" Hạ Phi nói tiếp, "Cháu nghe người ta nói, ông ấy là một thiên tài, cháu cũng đã đọc cuốn Phân tích mộng cảnh của ông ấy rồi, thật sự là một tác phẩm tuyệt vời, sau khi đọc xong đầu óc cháu được mở mang hơn nhiều. Đáng tiếc lúc cháu ra đời thì ông ấy đã… Cháu rất tò mò về ông ấy, cho nên hôm nay cháu mới đến tìm đại sư, cháu muốn biết thêm chuyện liên quan đến Hạ Kỳ."

Phổ Nhạc đại sư bình tĩnh nhìn hắn: "Tại sao cháu lại muốn biết chuyện về đứa học trò kia của ta?"

Hạ Phi ngẩn ra, sau đó cười nói: "Cháu cũng không biết tại sao nữa, chỉ là rất muốn biết thôi ạ."

Phổ Nhạc đại sư quay đầu lại, nhìn về phía một bức ảnh treo trên tường: "Cũng không có gì đáng nói, nó trước đây là học trò của ta, là một thiên tài, nhưng bây giờ người cũng đã không còn, nhắc lại cũng có để làm gì đâu."

Hạ Phi không tự chủ được cũng theo ánh mắt của lão đầu mà nhìn sang.

Đó là một bức ảnh chung, có mười người, đứng ở chính giữa là Phổ Nhạc đại sư.

Hắn đến gần hơn một chút, gương mặt của những người khác đều rất xa lạ, chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên tay trái Phổ Nhạc đại sư khiến cho hắn có cảm giác quen thuộc đến khó hiểu.

Hạ Phi chỉ vào người kia: "Đây là Hạ Kỳ ạ?"

Phổ Nhạc đại sư không trả lời.

Cho dù lão đầu không nói, hắn cũng đã xác nhận được người đàn ông kia chính là Hạ Kỳ. Tìm trên mạng không thấy có bất cứ hình ảnh nào về người này, không nghĩ đến đi một chuyến lại tìm được.

Người đàn ông kia không phải loại cao to uy mãnh vai u thịt bắp, nhưng cũng không phải loại nhỏ nhắn gầy gò yếu đuối, mà là một người rất điềm đạm khí khái, khiến người ta vừa nhìn đã thấy có hảo cảm.

Hạ Phi chợt nhớ tới trước kia Kha Lam từng nói hắn rất giống Hạ Kỳ.

Hắn cẩn thận quan sát mặt mũi đối phương, Hạ Kỳ trong ảnh đại khái cũng tầm tuổi hắn bây giờ. Nếu nói giống thì cũng không đúng, nhưng đôi mắt kia lại có vài phần tương tự, chỉ có điều mắt Hạ Kỳ là màu đen,

còn mắt hắn lại màu tím, nếu chỉ nhìn sơ qua cũng chẳng ai cảm thấy hai người giống nhau.

Hạ Phi lắc đầu cười.

Hắn đang nghĩ cái gì thế này, giống hay không thì cũng đâu có liên quan gì, chẳng lẽ nếu giống thì hắn là con trai của Hạ Kỳ chắc?

Hạ Kỳ mất tích đã nhiều năm như thế, Phổ Nhạc đại sư vẫn còn treo tấm ảnh này ở nơi dễ thấy nhất trong phòng sách, hơn nữa nhìn vị trí đứng trong ảnh, có thể thấy đại sư coi trọng người học trò này đến mức nào.

Nhưng Phổ Nhạc đại sư không chịu mở miệng, Hạ Phi cũng chẳng biết phải hỏi kiểu gì.

Chỉ vì tìm hiểu thông tin của một người xa lạ mà chạy đến quấy rầy đại sư, là hắn quá xúc động.

Bây giờ đã tốn công đi một chuyến lại chẳng thu hoạch được gì tay trắng trở về, vậy thì hắn quá ngu ngốc rồi.

Vì vậy Hạ Phi quyết định dùng chiêu đẹp trai không bằng chai mặt.

Hắn dùng skill kinh điển kiếp trước của bản thân —— làm nũng!

Skill này từng là huyền thoại một thời đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, thành công tiêu diệt toàn bộ ba thành trì vững chắc là ba và hai anh trai hắn!

Phổ Nhạc đại sư quả nhiên ít gặp phải loại chai mặt thế này, mới trúng một skill đã giơ cờ trắng đầu hàng.

Dùng cái bản mặt yêu nghiệt kia làm nũng với một người cao tuổi thì làm gì có ai chống đỡ nổi hả!

Phổ Nhạc đại sư vuốt mặt, thống khổ nói: “Được rồi được rồi được rồi, muốn biết cái gì thì cứ hỏi đi! Đừng có đày đọa cái bộ xương khô như ta nữa…”

Hạ Phi ở trong lòng yên lặng giơ chữ V, ngoài mặt cực kỳ ngoan ngoãn nói: “Đại sư, người nhớ cái gì thì cứ nói hết cho cháu đi, mm… Bắt đầu từ lúc đại sư gặp Hạ Kỳ đi.”

Phổ Nhạc đại sư lườm hắn: “Ta và nó từ lúc làm thầy trò đến khi làm cộng sự cũng đã mấy thập niên, kể hết ra để mệt chết lão già này à!” Hơn nữa ông làm sao mà nhớ hết được! Có biết bệnh đãng trí người già hay không hả cái thằng nhóc láo toét này!

Hạ Phi vội nói: “Thế nên cháu mới bảo đại sư nhớ được cái gì thì cứ nói hết ra đi mà, nếu không cứ chọn những chuyện quan trọng để nói là được rồi.”

Đại sư trợn mắt nhìn hắn, bắt đầu kể lại mọi chuyện.

…

Mặc dù chỉ chọn những chuyện quan trọng, nhưng chuyện xảy ra trong mấy thập niên gộp lại, kể hết toàn bộ cũng đến tận tối mới xong.

Lúc Hạ Phi từ trong nhà Phổ Nhạc đại sư đi ra, sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Cả ngày hôm này ở nhà Phổ Nhạc đại sư không có cơm ăn, chỉ được đại sư cấp phát cho bốn bịch dịch dinh dưỡng.

Trừ lần bị ngâm 7 ngày kia, đây là lần đầu tiên hắn đàng hoàng uống dịch dinh dưỡng, vị y như bột mỳ pha nước, uống một phát suýt nữa thăng thiên luôn! Chẳng biết bổ sung năng lượng ở chỗ nào chứ cái vị này thật sự là quá phát rồ!

Vì thế bây giờ hắn phải rẽ vào cửa hàng tiện lợi mua một chai nước để an ủi vị giác của bản thân.

Mặc dù đồ ăn ở cái thế giới này rất kinh khủng, nhưng thức uống đa phần vẫn khá ổn —— đương nhiên là phải trừ cái dịch dinh dưỡng ma quỷ kia ra.

Chai nước hắn mua chẳng biết là đồ uống gì, vị có hơi chua chua, Hạ Phi vừa uống về đi về hướng xe huyền phù.

Đang đi, hắn đột nhiên dừng khựng lại.

Cảnh vệ phía sau lập tức dò hỏi: “Thiếu phu nhân?”

Hạ Phi không trả lời, bàn tay đang cầm chai nước siết chặt, lông mày cũng nhíu lại.

Cảnh vệ thấy thế lập tức rút súng bên hông ra, cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng lại không thấy có gì bất thường, ngay cả tiếng gió cũng không thấy.

Cảnh vệ nghi hoặc lần thứ hai dò hỏi Hạ Phi: “Thiếu phu nhân, có chuyện gì vậy?”

Hạ Phi thống khổ cau mày: “Hai người không nghe thấy sao? Có tiếng hát!”

Hai đồng chí cảnh vệ ngơ ngác nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu: "Bọn tôi không nghe thấy."

"Sao lại thế…" Hạ Phi không nhịn được bịt chặt hai tai dúi đầu xuống.

Tiếng hát này giống hệt như tiếng hát hắn nghe thấy ở tinh cầu Grey!

Nhưng tại sao cảnh vệ lại không nghe được? Lúc ở tinh cầu Grey rõ ràng Giang thiếu tướng cũng nghe thấy mà!

Hơn nữa, tiếng hát này lại vang lên, có phải là mang ý nghĩa, sẽ có một người sắp bị sát hại?

Không được, hắn không thể trơ mắt nhìn án mạng lại phát sinh ngay trước mắt!

Hạ Phi đã hoàn toàn quên sạch lời dặn dò của Giang Thành Khải, giơ tay chỉ tay về phương hướng phát ra tiếng hát, nhịn xuống cảm giác khó chịu trong người, dẫn theo cảnh vệ chạy về hướng kia.

Cảnh vệ chần chừ một chút, quyết định không cản hắn, cẩn thận theo sát phía sau.

Tiếng hát kia vang rất xa, phía sau khu nhà này có một vườn hoa, chính là nơi Hạ Phi đang nhắm đến. Bây giờ đang là mùa xuân, cả vườn hoa toàn là những búp hoa màu hồng phấn, nếu như bình thường trông sẽ rất đẹp, nhưng đặt vào đêm tối u ám thế này, lại thêm tiếng hát ma quỷ chỉ có mỗi hắn nghe thấy, muốn bao nhiêu kinh dị thì có bấy nhiêu kinh dị.

Hạ Phi đi trước một mình có hơi run rẩy, vội vàng kéo hai cảnh vệ đang theo sau lên, kẹp bản thân ở giữa hai người, chỉ thò ra mỗi cái mặt, chẳng may có cái gì lao ra bọn họ còn chặn trước được.

Lúc đi đến giữa vườn hoa, tiếng hát kia chấn động đến mức khiến đầu Hạ Phi đau nhức choáng váng, hắn nhíu chặt mày cắn răng tiếp tục đi.

Đúng lúc này hai cảnh vệ đồng loạt dừng bước, giơ súng về phía trước quát lên: "Ai?"

Hạ Phi nhìn kỹ lại, thấy ở phía xa là một bóng người đang vặn vẹo theo tiếng hát, không nhìn rõ mặt, không biết là nam hay nữ.

Tình cảnh này giống hệt như lần trước hắn nhìn thấy người nông dân kia!

Hắn vội vàng đập đập cảnh vệ bên cạnh: "Còn đứng đấy làm gì, mau đi cứu người!"

Nói xong lại phát hiện giọng đã thều thào đến không nghe rõ.

Cảnh vệ không nghe lời đi tiếp mà dừng lại đỡ lấy Hạ Phi sắc mặt trắng bệch như sắp ngất đến nơi. Bọn họ là cảnh vệ của Giang gia, an toàn của người Giang gia mới là nhiệm vụ được đặt lên hàng đầu.

Hạ Phi khổ sở đẩy đẩy bọn họ, "Mau lên… cứu người đi…"

Đầu hắn đau quá, mẹ nó, mắt cũng mờ rồi.

Trong lúc hoảng hốt, Hạ Phi cảm giác khóe mắt nhìn thấy một bóng đen lóe lên phía sau, nhưng quay đầu nhìn thì lại không thấy gì hết.

Hắn muốn nói tiếp, nhưng cổ họng lại không phát ra được tiếng nào nữa.

Cuối cùng dưới ánh mắt lo lắng sợ hãi của cảnh vệ, Hạ Phi mất đi ý thức.

Lúc Giang Thành Khải nghe tin Hạ Phi bất tỉnh suýt nữa lật bàn.

Y cứ nghĩ Hạ Phi chỉ đi tìm Phổ Nhạc đại sư, lại có hai cảnh vệ đi cùng thì sẽ không có chuyện gì xảy ra được. Ai ngờ đến tối mịt, y tăng ca xong về nhà vẫn không thấy người đâu.

Chờ mãi mới nhận được điện thoại, lại là điện thoại báo tin Hạ Phi gặp chuyện!

Giang Thành Khải vô cùng phẫn nộ, quyết định trừ lương cảnh vệ!

Khi y chạy đến hiện trường Hạ Phi đã tỉnh rồi, sắc mặt tái nhợt ngồi trên băng ca cứu thương, trên người hắn khoác một cái chăn, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm vào không khí, không nói một lời.

Giang Thành Khải nhìn thấy cảnh đó trong lòng khẽ nhói lên, mím chặt môi, vội vã đi đến trước mặt hắn.

Hạ Phi đang thất thần thì thấy một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt Giang Thành Khải, chậm rãi đưa tay ôm lấy eo người trước mặt.

Giang Thành Khải xoa xoa đầu hắn, nhận ra hắn đang run rẩy, nhất thời càng không biết phải an ủi thế nào.

Hạ Phi càng ôm chặt hơn.

Giang Thành Khải dời mắt nhìn về phía bên kia.

Ở đó đã được thắp đèn sáng trưng, chiếu sáng toàn bộ khu vực vườn hoa. Người dân chen chúc đứng thành một vòng xung quanh vườn, thông qua khe hở giữa vòng người có thể nhìn thấy nhân viên khám nghiệm hiện trường đang bận rộn đi đi lại lại.

Một lát sau, một bộ thi thể bị khiêng ra ngoài.

Trên thi thể phủ một tầng vải trắng mỏng, nhìn màu nâu sậm và số lượng vết máu thấm ra ngoài vải trắng có thể thấy được trên người tử thi chằng chịt vết thương, hơn nữa người này cũng không phải người Đằng Thụ tộc.

Sau khi chào hỏi đội trưởng đội cảnh sát điều tra, Giang Thành Khải ôm lấy Hạ Phi, thấp giọng nói bên tai hắn: "Chúng ta về nhà thôi."

Hạ Phi ngẩn người trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu.

64. Chương 64: Lilian

Một lần nữa chứng kiến cảnh người khác chết ngay trước mắt, thần kinh Hạ Phi chịu kích thích rất lớn.

Hắn hoảng sợ, đứa bé cũng không chịu yên. Vất vả lắm Giang Thành Khải mới dỗ cho hắn ngủ được, nửa đêm lại bị đứa bé trong bụng đạp cho tỉnh.

Có lẽ vì hắn không để ý đến nó khiến cục cưng mất hứng. Hạ Phi có thể cảm nhận được tinh thần lực có nó dao động, nhưng chắc chắn không phải là biểu hiện vui vẻ.

Hắn nói chuyện này cho Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải rất bất mãn, không phải với đứa nhỏ, mà là với Hạ Phi.

"Đã dặn em ra ngoài phải cẩn thận rồi, tại sao em vẫn cứ chạy loạn khắp nơi như thế hả?"

"Chẳng lẽ anh bảo tôi thấy người ta sắp chết mà không cứu?" Hạ Phi đang ngủ bị đạp tỉnh cũng phát điên, "Lần trước anh cũng nghe thấy tiếng hát đấy, cũng nhìn thấy có người chết rồi còn gì. Bây giờ tôi lại nghe thấy nó, chẳng lẽ lại tiếp tục trơ mắt đứng nhìn để thảm cảnh lần trước tái diễn?"

Giang Thành Khải nhíu mày: "Thế sao em không gọi cho cảnh sát! Sao lại đem tính mạng của bản thân

ra đùa như thế, em có biết lúc nghe tin em ngất xỉu tôi lo đến thế nào không!"

Hạ Phi gào lên: "Nhưng những người khác không nghe thấy tiếng hát kia!"

"… Em nói cái gì?" Giang Thành Khải sửng sốt.

"Tôi nói là, tiếng hát kia ngoại trừ tôi và người chết thì không ai nghe thấy hết, hai cảnh vệ đi cùng tôi đều không nghe thấy. Anh bảo tôi báo cảnh sát, nếu cảnh sát cũng không nghe thấy vậy tôi phải giải thích thế nào với bọn họ bây giờ?" Hạ Phi nhìn chằm chằm y.

"Tại sao bọn họ lại không nghe được?"

"Tôi biết làm sao được?" Hạ Phi cắn răng, "Có lẽ là vì cấp độ tinh thần lực của tôi mạnh hơn bọn họ."

Không ngờ lý do hắn thuận miệng nói bừa ra lại được y ủng hộ, "Có khả năng."

Lần này đến lượtHạ Phi khó hiểu, "Tại sao?"

Giang Thành Khải giải thích: "Trừ lần ở tinh cầu Grey, trước đó tôi cũng từng nghe thấy tiếng hát này rồi, là một loại âm thanh được tạo ra bằng tinh thần lực. Người hát có thể khống chế tần suất âm thanh, chọn đối tượng tiếp nhận âm thanh. Nếu không ai cũng nghe thấy, vậy thì nhất định cùng một lúc sẽ chết hàng loạt người, mục tiêu quá lớn, không đúng với mong muốn ban đầu của hung thủ."

"Mục tiêu như thế mà còn chưa đủ lớn nữa? Nhiều người đột ngột bị sát hại như thế, lại vẫn không có cách nào tìm ra hung thủ. Tình huống hiện tại là hung thủ bị bắt 200 năm trước vượt ngục, hay là có người mô phỏng lại thủ pháp giết người?"

"Khả năng vượt ngục là rất thấp." Giang Thành Khải lắc đầu, "Tôi cảm thấy hung thủ năm đó bị bắt chỉ là công cụ bị người ta lợi dụng, kẻ sát nhân thực sự phía sau màn vẫn còn đang ẩn nấp trong bóng tối, chờ thời cơ ra tay lần nữa."

"Tức là tên đó cảm thấy hiện tại thời cơ đến rồi? Quyết định tái xuất giang hồ?"

"Rất có thể là như vậy. Theo quan điểm của cá nhân tôi thì tinh thần lực của tên hung thủ thực sự phải từ cấp B trở lên, vì cảnh vệ trong nhà tinh thần lực đều là cấp C, hai người hôm nay đi cùng em cũng thế. Nếu như hai chúng ta đều có thể nghe được tiếng hát, tức là cấp bậc tinh thần lực của chúng ta ít nhất cũng phải bằng, hoặc thậm chí là cao hơn kẻ đó."

Hạ Phi vui vẻ: "Nếu thế tôi có thể giúp tìm ra hung thủ đúng không?!"

"Không được!" Sắc mặt Giang Thành Khải lập tức tối sầm, "Em ngoan ngoãn ở trong nhà đi, không được đi ra ngoài nữa."

"Anh dựa vào cái gì mà không cho tôi đi ra ngoài?!" Hạ Phi phát điên, "Anh không có quyền nhốt tôi trong nhà!"

Giang Thành Khải lớn tiếng: "Ai bảo em lần nào đi ra đường là cũng có chuyện! Kể cả có cảnh vệ đi theo tôi cũng không yên tâm được!"

Cảnh vệ dù sao cũng nghe lệnh người Giang gia mà làm việc, nếu Hạ Phi cố ý muốn đi bọn họ cũng không thể ngăn cản, hoàn toàn không có giá trị uy hiếp.

Hạ Phi phản bác: "Có phải lần nào cũng có chuyện đâu!"

Giang Thành Khải mặc kệ hắn muốn nói gì thì nói, y cực kỳ cương quyết với chuyện này: "Tôi nói em không được đi là không được đi! Còn nếu em nhất quyết muốn đi thì cứ sinh con ra đã rồi đi đâu thì đi."

"Tôi hiểu rồi!" Hạ Phi cười lạnh, "Trong lòng anh chỉ có con của anh thôi! Nếu tôi xảy ra chuyện thì con anh cũng bị tôi làm liên lụy, cho nên anh mới tức giận với tôi như thế, có đúng không?"

Giang Thành Khải hoàn toàn không nghĩ hắn lại nói ra những lời này, tức giận đến muốn cười: "Em nói linh tinh cái gì thế hả?"

Y lo lắng cho con của bọn họ thì có gì sai? Hạ Phi nghe thế nào mà lại nghĩ y chỉ quan tâm con không quan tâm hắn? Rõ ràng mỗi câu mỗi chữ y đều rất quan tâm đến hắn mà!

"Tôi không nói linh tinh!" Hạ Phi nổi giận, "Trước đây tôi luôn không thể hiểu nổi tại sao trong một khoảng thời gian ngắn như thế anh lại đột nhiên thích tôi. Bây giờ tôi biết rồi, anh làm tất cả cũng chỉ vì muốn có đứa bé này thôi! Lúc chưa biết tôi có thai, anh thấy gen của tôi và anh khớp nhau, thích hợp để sinh con, vì thể anh lừa gạt nói thích tôi để tôi sinh con cho anh. Bây giờ đã có sẵn một đứa rồi, anh lại càng không thể thả tôi đi, chờ tôi sinh con xong rồi thì tôi muốn thế nào cũng mặc xác tôi có đúng không!"

Giang Thành Khải cũng bắt đầu nóng nảy: "Em đừng có kiếm cớ gây sự!"

"Anh mới kiếm cớ gây sự đê tiện vô liêm sỉ mặt người dạ thú thay đổi thất thường là giai thẳng ung thư có một không hai trong lịch sử!"

"… Giai thẳng ung thư* là cái gì?"

**Nguyên gốc là thẳng nam nham : (định nghĩa theo baike) là từ dùng để chỉ một người luôn sống theo thế giới quan và các chuẩn mực riêng của bản thân, lúc nào cũng không thích và không hài lòng với những gì*

người khác làm, lúc nào cũng cảm thấy người khác đang xúc phạm, nhạo báng mình.

Hạ Phi tức giận quay đầu đi, không thèm nói chuyện với y.

Giang Thành Khải cũng sắp bị tức chết rồi.

Y sống đến từng này tuổi, nhân phẩm thành tích đều đứng thứ nhất, chưa bao giờ bị ai mắng đến thê thảm như thế này.

Nếu đổi lại là người khác nói những lời này, y đã sớm đánh chết kẻ kia rồi.

Nhưng người mắng lại là Hạ Phi, Giang Thành Khải chỉ có thể cắn răng nuốt cục tức này vào trong. Y không biết người ở thiên hà khác thế nào, nhưng ở Thôn Nha Tinh các chủng tộc đều là thực vật nên về mặt tình cảm bọn họ rất đơn thuần, không dễ thích người khác, rất ít ai thích đến hai người, đa phần mọi người đã thích ai là sẽ kết hôn sinh con sống cả đời cùng nhau luôn —— đương nhiên là trừ một vài trường hợp cá biệt nhân phẩm bị chó gặm.

Giang Thành Khải đương nhiên cũng thuộc về số đông kia.

Y có hảo cảm, sau đó thích Hạ Phi, mà hai người cũng kết hôn rồi, có gì không đúng sao? Y lo lắng cho hắn, lo lắng cho con bọn họ thì có gì sai?

Y hoàn toàn không nghĩ đến Hạ Phi lại suy nghĩ lệch lạc về hành động của y đến mức này.

Nếu còn tiếp tục ở đây nữa chắc chắn sẽ lại cãi nhau, Giang Thành Khải đẩy cửa đi ra ngoài, muốn để cho đầu óc tỉnh táo lại một chút.

Mới đi ra khỏi phòng được hai bước, y đã nhìn thấy Giang phu nhân đang đứng ở góc cầu thang nhìn sang đây.

Giang Thành Khải cả kinh, khẽ kéo khóe miệng: "Mẹ, muộn thế này rồi sao mẹ còn chưa ngủ?"

"Mẹ đang ngủ," Giang phu nhân đi tới, "Nhưng hai đứa cãi nhau to quá nên tỉnh luôn."

Giang Thành Khải: "…"

Mẹ à sao mẹ lại nói toẹt ra thế hả?

Giang phu nhân có chút lo âu nhìn con trai lớn, "Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Giang Thành Khải lắc đầu, y không muốn chỉ vì vài chuyện cỏn con này mà làm phiền đến bà.

Giang phu nhân không đồng tình, "Có chuyện gì thì phải nói ra, mẹ mới nghĩ cách giúp hai đứa được, con định để hai đứa lại chiến tranh lạnh giống lần trước đấy à?"

Giang Thành Khải ngẩn ra.

Giang phu nhân thở dài: "Mẹ dù sao cũng là người từng trải, lúc còn trẻ mẹ với cha con cũng cãi nhau suốt đấy thôi. Vợ chồng với nhau phải biết bao dung và thấu hiểu, phải biết nhịn xuống cái tôi của bản thân đi, nếu bên nào cũng đều khăng khăng giữ quan điểm của bản thân, không bên nào chịu nhân nhượng trước, cuối cùng kết quả là gì? Con đã quên chuyện lần trước xảy ra với Hạ Phi rồi sao?"

Giang Thành Khải nghe vậy trầm mặc nửa ngày, cuối cùng kể lại chuyện ban nãy cho bà nghe.

"Con chỉ nhắc cậu ấy lo lắng cho đứa bé một chút, đừng đi ra ngoài nữa, cậu ấy lại nói con chỉ quan tâm đến con của bọn con, không quan tâm đến cậu ấy, nói con cưới cậu ấy, thích cậu ấy cũng chỉ vì đứa bé"

"Sao con lại cấm nó không được ra ngoài" Giang phu nhân kinh ngạc "Con làm như thế là hơi quá đáng rồi."

Giang Thành Khải cũng rất khổ não: "Vậy mẹ bảo con phải làm gì, cứ sểnh ra là cậu ấy lại dính đến những chuyện nguy hiểm, có cảnh vệ đi theo cũng vẫn vậy, trực tiếp nhốt luôn trong nhà cho an toàn."

Giang phu nhân cũng bó tay với cái suy nghĩ này của y: "Thế chẳng lẽ con định cứ nhốt nó như thế cả đời?"

Giang Thành Khải sửng sốt, hiển nhiên y không nghĩ đến vấn đề này.

Giang phu nhân thở dài: "Thông tin của Hạ Phi lưu ở kho gen là worker, nếu như lúc đó xác định được thằng bé là partner, được đưa vào học viện tháp ngà học tập có bài bản, khả năng kiểm soát tinh thần lực của nó chắc chắn sẽ mạnh hơn, cũng sẽ có khả năng tự vệ. Không biết nếu như bây giờ đưa nó đi học có còn kịp không…"

"Tuyệt đối không được," Giang Thành Khải vội vàng ngắt lời bà, "Không thể để người khác biết cậu ấy là partner."

"Tại sao?" Giang phu nhân khó hiểu.

"Con nói không thể là không thể, bản thân Hạ Phi cũng không muốn."

Giang phu nhân cũng không muốn bắt ép: "Nếu thế thì để mẹ mời giáo viên trước đây của mẹ đến nhà dạy

cũng được."

Giang Thành Khải gật đầu.

Giang phu nhân đẩy đẩy y: "Con về phòng xin lỗi Phi Phi đi."

Giang Thành Khải cứng đờ.

Giang phu nhân buồn cười: "Chẳng lẽ con định không xin lỗi?"

Giang Thành Khải cực kỳ đanh thép: "Con không làm gì sai cả."

Giang phu nhân: "…"

"Con đến quân bộ đây."

"Bây giờ là nửa đêm…" Giang phu nhân kinh ngạc.

Bà còn chưa nói xong Giang Thành Khải đã vòng qua đi thẳng xuống lầu, muốn ngăn cũng không kịp.

Giang phu nhân thở dài, xoay người quay về phòng mình.

Haiz, chuyện của vợ chồng son thì cứ để chúng nó tự giải quyết đi thôi.

…

Suy nghĩ một đêm, cơn giận của Hạ Phi cũng bay biến. Hắn biết hôm qua bản thân nói năng không suy nghĩ, nhưng hắn vừa nhìn thấy người chết, thần kinh căng thẳng ngủ không ngon, con trong bụng lại quấy, Giang Thành Khải còn uy hiếp nói không cho phép hắn đi ra đường, là người ai mà chịu được.

Sau khi ngủ một giấc tâm tình kích động cũng dần ổn định lại.

Không biết Giang Thành Khải hôm qua ngủ ở đâu, ra phòng khách hay ngủ trong phòng làm việc?

… Chắc là không đến nỗi ngủ luôn ngoài cửa chứ hả…

Giang Thành Khải đúng là không ngủ ngoài cửa, y cũng không ở trong nhà, mà đi thẳng đến quân bộ, điều

động phi thuyền đi đến Khu 9.

Khu 9 là tinh cầu cằn cỗi nhất ở liên bang, sau khi khai phá thì được dùng làm nhà tù.

Ở đây chia ra thành rất nhiều khu vực, dùng để giam giữ các loại tội phạm khác nhau. Giang Thành Khải đi đến trung tâm điều trị đặc biệt, là nơi chuyên giam giữ tội phạm đặc biệt mất kiểm soát hành vi và tư duy chưa bị xử tử.

Trung tâm trị liệu là một tòa nhà lớn rất đồ sộ.

Nếu không biết có lẽ còn nghĩ đây là một bệnh viện, chẳng ai có thể liên tưởng được đây lại là nhà giam.

Nhưng trên thực tế, đây chính là một nhà giam, số phạm nhân bị giam giữ bên trong cũng không phải là ít, mà toàn bộ bọn họ, đều không bình thường.

Đây không phải là lần đầu tiên Giang Thành Khải tới đây. Trước đây y cũng đến rất nhiều lần để áp giải tội phạm, nhưng đến thăm phạm nhân thì đúng là lần đầu.

Giang Thành Khải xuất trình giấy chứng nhận, được cảnh ngục dẫn vào.

Người mà y muốn gặp hôm nay, chính là "công cụ giết người" bị bắt 200 năm trước —— Lilian.

Lilian bị giam ở gian phòng cuối cùng, cả căn phòng kín như bưng, chỉ có duy nhất một lỗ thông gió, ba mặt là tường, một mặt là kính cường lực để bác sĩ phụ trách có thể quan sát tình hình bên trong.

Khi Giang Thành Khải đến, có một người đàn ông lớn tuổi mặc áo blouse trắng đang đứng trước mặt kính, nhìn người ở bên trong.

"Bác sĩ James." Giang Thành Khải lên tiếng chào hỏi.

Người đàn ông quay đầu lại, trên sống mũi là cặp kính viền vàng, da mặt đã nhăn nheo hết cả, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác sự già nua trên gương mặt này rất không chân thật. Bác sĩ James dùng thanh âm khàn khàn cười ha hả nói: "Là Giang thiếu tướng sao, đã lâu không gặp."

Giang Thành Khải hỏi thăm theo phép lịch sự: "Bác sĩ gần đây vẫn khỏe chứ?"

"Không tệ, không tệ, " James gật đầu, "Không biết lần này Giang thiếu tướng tới là có chuyện gì?"

"Tôi đến thăm cậu ta." Giang Thành Khải chỉ về phía người trong phòng, "Liên bang lại xảy ra án mạng."

Ánh mắt James lóe lên, kinh ngạc hỏi: "Nguyên nhân là gì?"

"Nguyên nhân cụ thể tạm thời vẫn chưa điều tra rõ, nên hôm nay tôi mới đến đây." Giang Thành Khải nói, "Tôi có thể nói chuyện với cậu ta một lúc được không?"

"Có lẽ là có thể."

"Sao lại là có lẽ?"

"Cậu nhìn thấy cái vòng trên cổ cậu ta chứ." James chỉ vào một chiếc vòng kim loại đeo sát trên cổ Lilian, "Đó là thiết bị cản âm, để đề phòng cậu ta dùng giọng hát mê hoặc sát hại người khác, cái vòng đó đã đeo 200 năm rồi, cũng không biết bây giờ còn nói được nữa không."

"Làm như thế có phải là hơi…"

"Tàn nhẫn đúng không?" James thở dài, "Cũng là bất đắc dĩ mới phải làm thế. Ban đầu đứa trẻ này mới bị đưa tới đây giam ở một phòng khác, không phải căn phòng này. Nhưng cậu ta lại dùng giọng hát mê hoặc hai cảnh ngục khiến cho bọn họ chém giết lẫn nhau, bọn tôi đành phải đeo thiết bị cản âm rồi chuyển cậu ta sang phòng cách âm này."

Ánh mắt sau cặp kính của James trở nên thâm trầm: "Có bao nhiêu người vô tội đã chết trong tay cậu ta, phải chịu sự trừng phạt thế này cũng chưa thấm vào đâu cả."

Giang Thành Khải mím môi, không phản bác.

"Nếu như Giang thiếu tướng muốn nói chuyện với cậu ta, để tôi cho người đi chuẩn bị giúp cậu."

Giang Thành Khải gật đầu.

Nói là chuẩn bị, thực ra cũng chỉ là kéo tấm cách âm ra, để Giang Thành Khải đứng trước lớp kính cường lực.

Sau khi nhìn thấy James, Lilian cực kỳ vui vẻ, lập tức nhảy xuống khỏi giường, chạy vội đến trước tấm kính.

Cậu ta không nói được, chỉ có thể cong khóe miệng, dùng ánh mắt để diễn tả tâm tình kích động của bản thân.

Suốt hai trăm năm cô độc một mình trong căn phòng này, người duy nhất Lilian tiếp xúc cũng chỉ có James và một vài cảnh ngục.

Giang Thành Khải có chút cảm khái.

Y vẫn tin rằng Lilian bị người ta lợi dụng.

Chuyện này cũng rất dễ dàng đoán được, bởi lúc Lilian bị bắt, cậu ta hoàn toàn không biết vì sao mình lại bị bắt, thậm chí chẳng cảm thấy hoảng sợ hay giận dữ, chỉ như một đứa trẻ tò mò nhìn ngó chạy nhảy khắp nơi, kể cả lúc bị đưa lên tòa án xét xử cũng vẫn hồn nhiên như thế. Phản ứng này không phải là phản ứng mà một tên sát nhân máu lạnh giết người không chớp mắt nên có.

Đương nhiên cũng có những trường hợp tâm lý biến thái lấy việc giết người làm thú vui, nhưng phản ứng tâm lý khi giết người cũng như khi bị bắt của những đối tượng đó đa phần là điên cuồng và thỏa mãn, chứ không ngây ngô đến ngờ nghệch như Lilian. Giang Thành Khải từng đến dự phiên tòa phán quyết tội danh của Lilian, toàn bộ quá trình diễn ra phiên tòa cho đến khi phán quyết được thông qua cậu ta hoàn toàn chẳng có chút thấp thỏm bất an hoảng hốt nào, hoặc nói đúng hơn là, có lẽ Lilian hoàn toàn không hiểu những thứ thẩm phán đang nói, chỉ có lúc bị đưa tới Khu 9, trong ánh mắt cậu ta mới lộ ra một chút buồn bã.

Đứa trẻ này chắc chắn là bị người ta lợi dụng!

Giang Thành Khải nhìn chằm chằm vào Lilian ở phía bên kia tấm kính, Lilian bị y nhìn có hơi giật mình, lùi về sau mấy bước.

Giang Thành Khải dời tầm mắt, nghiêng đầu nói với James: "Có thể tháo thiết bị cản âm một lúc được không? Tôi muốn với cậu ta mấy câu."

James nhíu mày: "Như thế có hơi nguy hiểm…"

Giang Thành Khải phất tay: "Không sao đâu, nếu bác sĩ sợ xảy ra vấn đề thì có thể ra ngoài chờ tôi."

James nhìn Lilian vài lần, lấy ra một cái điều khiển từ xa, nhấn nút, vòng kim loại đeo sát trên cổ Lilian "cạch" một tiếng mở chốt, nhưng vẫn bám trên cổ cậu ta.

Giang Thành Khải đi đến chỗ ống nghe dùng để nói chuyện.

Y cầm lấy ống nghe, gọi tên Lilian.

Lilian cũng chỉ là ngây ngô không hiểu sự đời chứ không phải bị chậm phát triển tâm thần, cậu ta nhìn động tác của Giang Thành Khải, học theo cầm lấy ống nghe bên kia, đặt vào tai mình.

"Chào cậu, Lilian." Giang Thành Khải dùng giọng nói ôn hòa nhất chào hỏi.

"… Xin chào." Hầu kết nhỏ bé của Lilian giật giật, một giọng nói mềm mại từ bên kia ống nghe truyền tới.

Giang Thành Khải sửng sốt.

Y hoàn toàn không ngờ một người bị cấm nói 200 năm lại vẫn nói được, hơn nữa chất giọng lại êm tai như thế.

Chẳng trách giọng hát lại có thể mê hoặc người khác.

Y bình ổn tâm tình, tiếp tục hỏi: "Cậu biết tôi là ai không?"

Lilian nhìn y vài lần, chậm rãi đáp: "…Anh là người Đằng Thụ tộc."

"… Đúng, tôi là Đằng Thụ tộc." Giang Thành Khải thở dài, quả nhiên không thể dùng phương thức thông thường để giao tiếp với người này, "Cậu biết ngôn ngữ của Ngâm Âm thú, đúng không?"

"Ngâm Âm thú? Tôi không biết." Lilian lắc đầu.

"Vậy tôi hỏi cậu vấn đề khác," Giang Thành Khải đổi cách hỏi, "Cậu rất thích ca hát, đúng không?"

Vừa nghe đến hai chữ này, hai mắt Lilian lập tức sáng lên, "Tôi hát hay lắm, anh có muốn nghe không?"

Giang Thành Khải cười lắc đầu: "Hôm nay tôi còn có việc phải làm, không ở lại nghe cậu hát được."

Ánh sáng trong mắt Lilian trở nên ảm đạm, nhìn nét mặt buồn bã của cậu ta, Giang Thành Khải còn cho rằng cậu ta muốn bỏ ống nghe xuống.

Có lẽ vì quá lâu rồi không có ai nói chuyện cùng, mặc dù đối phương không muốn nghe mình hát, nhưng có người nói chuyện cùng vẫn rất vui, vì thế Lilian không buồn bã nữa, tinh thần lại phấn chấn: "Tôi không hát cả bài đâu, hát một đoạn ngắn thôi có được không?"

Giang Thành Khải không trả lời mà hỏi ngược lại: "Trước đây cậu thường hát cho người khác nghe sao?"

"Tất nhiên rồi," Lilian vui vẻ đáp, "Ba tôi nói giọng hát của tôi rất hay, phải để cho nhiều người được thưởng thức!"

"Cậu đã hát cho rất nhiều người nghe?"

"Đúng vậy, người nào nghe tôi hát xong cũng đều vui vẻ nhảy múa, nhảy mệt rồi sẽ nằm xuống ngủ, nếu không phải tôi và ba phải đi, tôi nhất định sẽ gọi bọn họ dậy bảo bọn họ về nhà rồi hẵng ngủ."

Giang Thành Khải nhìn người thanh niên trước mặt cũng đã gần 20 tuổi nhưng tâm trí lại chỉ như đứa trẻ, trong lòng đột nhiên có một cảm giác buồn bực và phẫn nộ.

Hạng người gì lại có thể dùng một đứa trẻ đơn thuần như thế làm công cụ giết người!

Đáng chết!

Giang Thành Khải nói thêm hai ba câu nữa với Lilian, nhưng lại nhất quyết không chịu nghe cậu ta hát, điều này làm cho Lilian rất thất vọng, không được bao lâu đã bỏ ống nghe xuống, không chịu nói chuyện với y nữa.

Giang Thành Khải cũng không ép buộc.

Hôm nay y đã thu hoạch được kha khá thông tin, cần phải về sắp xếp lại một chút.

Giang Thành Khải quyết định chưa trở về tinh hệ Daours vội, y sợ trở về lại cãi nhau với Hạ Phi. Nhốt Hạ Phi ở nhà cũng không phải là biện pháp lâu dài, chỉ có nhanh chóng điều tra ra chân tướng sự việc, bắt được hung thủ mới có thể đảm bảo an toàn cho hắn.

Giang Thành Khải ở lại Khu 9 hơn một tháng.

Thỉnh thoảng y lại đi tới chỗ Lilian, hôm nào đẹp trời còn có thể hỏi ra được vài ba chuyện.

Qua vài lần trò chuyện, Giang Thành Khải biết được trong nhà Lilian chỉ có một người cha và vài người hầu kỳ lạ. Lilian từ bé đã không được tiếp xúc với ai, chỉ ở trong nhà được ba cậu ta dạy hát đủ mọi thể loại. Hát đến khi nào ba cậu ta hài lòng thì sẽ đưa cậu ta ra ngoài hát cho người khác nghe. Mỗi lần Lilian hát xong ba cậu ta đều sẽ khen rất nhiều, nên cậu ta rất vui vẻ càng cố gắng tập hát nhiều hơn.

Xem ra người "ba" kia của Lilian, tám chín phần mười chính là hung thủ phía sau màn.

Người kia huấn luyện Lilian, biến cậu ta thành công cụ giết người, sau khi vụ án bị phá thì vứt bỏ Lilian, để cậu ta trở thành kẻ chịu tội.

Ánh mắt buồn bã năm đó của Lilian khi bị đưa đến đây, có lẽ là vì cậu ta biết sau này sẽ không còn được gặp lại "ba" mình, cũng sẽ không còn được nghe người đó khen ngợi nữa.

Ngoài việc trò chuyện với Lilian, Giang Thành Khải còn cùng bác sĩ James nghiên cứu tần số âm hưởng

của Lilian.

Lilian thích cái gì thì hát cái đấy, chẳng cố định một giai điệu nào, cũng không có lời, chỉ là vui vẻ thì hừ hừ vài tiếng trong cổ họng.

Giang Thành Khải bảo James tháo thiết bị cản âm trên cổ Lilian ra, tiến hành ghe chép lại giọng hát, từ đó phân tích tần số âm và sóng tinh thần. Đáng ngạc nhiên là trong giai điệu lại phát hiện được tinh thần lực, thậm chí chuẩn xác theo cường độ trên một trăm bước sóng ngắn, tức là đồng thời có thể kiểm soát được một người tinh thần lực cấp B và một người tinh thần lực cấp C cao cấp.

Khó trách bọn họ muốn giữ Lilian ở đây để nghiên cứu.

Giang Thành Khải còn chưa kịp đem tin tức này báo về quân bộ, trong nhà đã gọi điện báo một tin khiến cho y sợ hãi đến rơi cả bút đang cầm trên tay, vội vàng lên phi thuyền cấp tốc trở về.

Hạ Phi sinh non.

65. Chương 65: Sinh Con

Thời gian mang thai của chủng tộc thực vật chỉ có 6 tháng, so với tuổi thọ cả ngàn năm của bọn họ thì đúng là quá ngắn ngủi, Hạ Phi lại còn sinh sớm hai tuần. Đối với khoa học kỹ thuật phát triển thì chuyện này cũng không có gì đáng ngại, kể cả phôi thai chỉ mới được nửa tháng lấy ra khỏi cơ thể mẹ cũng có thể tiếp tục nuôi trong khoang nuôi dưỡng, nên sinh non hai tuần không có gì nghiêm trọng.

Điều duy nhất khiến người ta khó hiểu là, thai nhi của các chủng tộc Thôn Nha Tinh rất khỏe mạnh, hiếm có trường hợp nào như thế này xảy ra. Đến cùng là nguyên nhân gì lại có thể khiến hắn sinh non trước tận nửa tháng?

Lộ trình từ Khu 9 về Daours phải mất một ngày, Giang Thành Khải đi 6 tiếng đã về đến nơi.

Hạ Phi đang nằm trong phòng bệnh ở bệnh viện hoàng gia, tình hình tương đối ổn, vẫn còn tỉnh táo. Đứa bé hai mắt nhắm nghiềm nằm trong khoang nuôi dưỡng, cái mũi nhỏ nhẹ nhàng hít hít.

Trẻ sơ sinh của đa số chủng tộc ở Thôn Nha Tinh đều rất nhỏ, chỉ nhỏ bằng một nửa đứa bé mới sinh của loài người. Vì vậy lúc hắn sinh cũng không quá đau, sau khi tiêm dịch trợ sản một lúc thì lấy được đứa bé ra.

Tiếc là đến bây giờ đứa bé vẫn chưa mở mắt.

Đứa nhỏ mới sinh ngũ quan gương mặt còn chưa phát triển hết, chỉ có thể nhìn màu mắt của nó, cũng không biết mắt nó giống ai, màu xanh lục như Giang Thành Khải hay là tím nhạt giống mắt hắn?

Hạ Phi yên lặng thở dài.

… Tốt nhất là màu xanh đi, màu tím yêu nghiệt quá.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đạp ra, hắn sợ đến co rụt cả người lại, đưa mắt nhìn ra.

Giang Thành Khải vẻ mặt lo lắng đang đứng thở hồng hộc ngoài cửa.

"… Sao anh lại ở đây?" Hạ Phi kinh ngạc, "Không phải anh đang ở Khu 9 sao?"

Giang Thành Khải thở không ra hơi: "Em xảy ra chuyện thế này mà bảo tôi còn ngồi yên ở đó được sao?"

Hạ Phi nhịn không được cong khóe miệng.

"Vui đến thế à," Giang Thành Khải xoa đầu hắn, "Người còn chỗ nào khó chịu không?"

"Không sao rồi…" Hạ Phi nhỏ giọng đáp.

Thật ra vẫn còn hơi khó chịu, nhưng loại chuyện đau cúc hoa như bị trĩ thế này làm sao dám nói ra miệng chứ.

Hơn một tháng không gặp, hắn phát hiện bản thân rất nhớ y.

Vốn hắn chỉ nghĩ quan hệ của hai người trên mức bạn bè một chút thôi, nhưng sau lần cãi vã kia, Giang Thành Khải đi biền biệt hơn một tháng, Hạ Phi càng ngày càng nhớ y. Nhưng Giang Thành Khải lúc đó giận dữ bỏ đi như thế, có lẽ giống như lần cãi nhau trước sẽ lại không nghe điện thoại của hắn, Hạ Phi quyết định không gọi cho y.

Kết quả cứ thế qua hơn một tháng.

Giang Thành Khải bỏ đi, Giang phu nhân lại càng quan tâm chăm sóc hắn.

Bà nhận ra Hạ Phi ở nhà một mình rất buồn chán, nên thỉnh thoảng sẽ dẫn hắn đi tham gia một số hoạt động cùng mình, cũng để hắn làm quen thêm nhiều người. Những người Giang phu nhân dẫn hắn đi gặp chủ yếu là trưởng bối, hầu hết đều là partner, có nam có nữ, cũng có worker, toàn bộ đều là bạn thân của Giang phu nhân, là phu nhân của các sĩ quan khác.

Những người này dù sao cũng lớn hơn hắn một thế hệ, đều là người từng trải, tư tưởng đương nhiên khác hẳn quần chúng trên mạng, đối với chuyện trước khi cưới Giang Thành Khải Hạ Phi từng viết thư tình cho người khác có cái nhìn rất thoáng, dù sao còn có người tái hôn lần nữa, chuyện này thì tính là gì. Hơn nữa bộ dạng hắn rất khiến người ta có thiện cảm, tinh thần lực lại mạnh mẽ, đương nhiên đều được các phu nhân yêu quý. Mặc dù ban đầu Hạ Phi có hơi ít nói, nhưng quen biết dần tính cách cũng tốt.

Ngoài ra Giang phu nhân còn mời cho hắn một giáo viên tại nhà.

Hạ Phi đoán có lẽ Giang Thành Khải đã nói cho Giang phu nhân biết chuyện hắn là partner, có hai lần bà còn xoa xoa cục bông, cục bông thoải mái đến run rẩy, lông tơ đều sắp dựng đứng.

Người giáo viên kia là Giang phu nhân mời đến từ học viện tháp ngà, bà cũng không nói rõ thân phận của Hạ Phi với giáo viên, chỉ nhờ giáo viên kia dạy hắn cách khống chế tinh thần lực. Người giáo viên kia cũng rất biết ý mà không hỏi gì thêm, chỉ coi Hạ Phi như một partner loại ưu, dạy hắn tất cả các chương trình giáo dục trong học viện tháp ngà.

Kiến thức mặc dù có hơi trừu tượng, nhưng nhìn chung đầu óc tiếp thu của Hạ Phi tương đối tốt, học được rất nhiều kiến thức quan trọng.

Giang phu nhân lúc rảnh rỗi cũng dạy hắn một vài kiến thức đặc thù liên quan đến partner, bao gồm cả việc làm thế nào để hỗ trợ tăng cường năng lực cho bạn đời của mình.

Hạ Phi rất khiêm tốn tiếp thu toàn bộ.

Mỗi ngày trôi qua cũng coi như yên ổn, dù không thể ra khỏi cửa nhưng vẫn còn có việc để làm.

Nhưng những ngày tháng yên ổn này chỉ kéo dài cho đến ba ngày trước.

Buổi tối ba ngày trước, Hạ Phi đang ngủ trong phòng, đột nhiên bị một giọng hát đánh thức.

Tiếng hát này giống hệt hai lần trước, sóng tinh thần phát ra cũng tương tự, nhưng lần này âm điệu lại khác, giai điệu không theo quy luật như hai lần trước, nhưng lại khiến cho người nghe chấn động tinh thần. Cục bông dường như cũng nghe được, thò đầu ra khỏi chăn, bất an "Chíp!" một tiếng.

Hạ Phi an ủi xoa xoa cái đầu nhỏ, đem nó nhét vào trong chăn.

Có vết xe đổ hai lần trước, lần này hắn không ra ngoài nữa, dù sao có đến cũng không cứu nổi người ta, bụng hắn bây giờ cũng lớn rồi, vì con, không thể quản chuyện của người ngoài được.

Nhưng có tiếng hát tức là có án mạng ở gần đây, Hạ Phi quyết định gọi điện báo cảnh sát.

Nhưng tin tức ngày hôm sau cảnh sát báo về lại khiến hắn kinh hãi.

Tối hôm trước không có án mạng xảy ra!

Hắn rõ ràng đã nghe được tiếng hát mà!

Hạ Phi thấy đồng chí cảnh sát dùng ánh mắt như nhìn một tên rảnh rỗi đi báo án giả nhìn mình, oan uổng không để đâu cho hết.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó, tối tiếp theo hắn lại nghe thấy tiếng hát.

Hắn gọi cho cảnh sát lần thứ hai, nhưng đáng ngạc nhiên là vẫn không có án mạng xảy ra, ngay cả người mất tích cũng không có.

Hạ Phi phát điên, mẹ nó chơi nhau đấy à!

Vì thế đến buổi tối tiếp theo khi lần thứ ba nghe thấy tiếng hát, hắn nổi giận tung chăn vác cái bụng bầu năm tháng đi tìm Giang phu nhân. Quấy rầy mẹ nghỉ ngơi là không tốt, nhưng cứ tiếp tục thế này hắn nhất định sẽ phát điên mà chết mất.

Giang phu nhân nhanh chóng điều động một lượng lớn cảnh vệ, cùng Hạ Phi đi về hướng phát ra tiếng hát.

Daours có thể được coi là một tinh hệ xanh tiêu chuẩn, bất cứ nơi nào cũng có vườn thực vật, trong học viện quân sự có, trong khu dân cư có, trong khu gia đình quân nhân đương nhiên cũng có.

Hạ Phi và Giang phu nhân đi trước, hai đội cảnh vệ theo sát phía sau.

Trong số bọn họ có hai người hôm trước đi cùng Hạ Phi đã chứng kiến thảm án kia, lại càng đề cao cảnh giác, một tiếng gió thổi cũng không bỏ qua.

Bọn họ đi đến vườn cây trong khu nhà.

Trên đường đi Giang phu nhân cũng đã bắt đầu nghe thấy tiếng hát, nhưng tinh thần lực của bà là cấp A, kém hơn Hạ Phi một cấp, ảnh hưởng từ sóng tinh thần trong tiếng hát cũng chịu ít hơn. Còn Hạ Phi lúc này đã bị tiếng hát chấn động đến vô cùng khó chịu, mặc dù chưa đến mức đầu đau như búa bổ, nhưng ý thức cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Chuyện xảy ra sau đó hắn không nhớ rõ.

Hắn chỉ nhớ nghe thấy Giang phu nhân lo lắng gọi tên mình, bản thân mình dựa vào trong lòng bà, nửa người dưới bắt đầu xuất hiện từng vệt máu đỏ thẫm.

Mẹ nó, chảy máu rồi.

Đầu hắn nghiêng sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, sao máu mình lại màu đỏ? Chẳng lẽ máu của Anh Phù tộc màu đỏ? Liệu thân phận của hắn có bị bại lộ không……

Khi tỉnh lại bản thân đã nằm trong phòng chờ sinh.

Cục cưng đáng nhẽ phải nửa tháng nữa mới chui ra, lại đột nhiên đòi ra sớm.

Hạ Phi bị dọa gần chết, bụng hắn mới to được có chừng này, chẳng may sinh ra con thiếu mất cái gì thì xong…

Hắn trợn mắt nhìn bác sĩ tiêm cho mình một ống thuốc, mấy phút sau bụng đột nhiên có cảm giác sụt xuống rõ ràng. Trong cơn đau đớn vì trở dạ, đầu hắn chỉ có đúng một suy nghĩ, uy lực của thuốc trợ sản quả nhiên là quá kinh khủng!

Cái cảm giác kia… thật không biết phải miêu tả thế nào, cảm thấy phía sau căng ra đến sắp rách, giống y như lúc làm với Giang Thành Khải, sau đó bụng đột nhiên nhẹ hẫng, bác sĩ đã lấy được đứa bé ra.

Người đỡ đẻ cho hắn là Michelle, bà chỉ nói một câu cả hai đều ổn, sau đó đem đứa bé ra ngoài.

Hạ Phi được chuyển về phòng bệnh, một lát sau con hắn đặt trong khoang nuôi dưỡng cũng được đẩy vào phòng.

Đứa nhỏ kia y như mèo con còn chưa mở mắt, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Sau đó Giang Thành Khải xông vào.

“Công việc của anh đã xử lý xong chưa?”

“Vẫn còn thiếu đầu mối, nhưng chuyện đó bây giờ không quan trọng” Giang Thành Khải ngồi xuống cạnh giường “Chuyện quan trọng nhất bây giờ là sức khỏe của em.”

Hạ Phi cố gắng giơ cánh tay vô lực của mình lên, nắm ống tay áo Giang Thành Khải.

“Anh hết giận chưa?”

Giang Thành Khải kinh ngạc: “Tôi giận cái gì?”

“Hôm đó tôi nói chuyện rất quá đáng, khiến anh tức giận bỏ đi.”

“Chuyện đó sao,” Giang Thành Khải cười, vò loạn tóc hắn “Từ tối hôm đó tôi đã không tức giận rồi.”

Hạ Phi trợn mắt: “Thế sao anh lại bỏ đi hơn một tháng?!”

Giang Thành Khải ngẩn người, đột nhiên cười xấu xa: “Sao, nhớ tôi đến thế à.”

“Có chó nó nhớ anh!” Hạ Phi quay mặt đi, khẽ lầm bầm, “Chỉ là không thấy anh nên thấy không quen thôi.”

Giang Thành Khải trong lòng mừng thầm, ngoài mặt lại tỏ vẻ thất vọng: “Nếu em không thích tôi vậy tôi lại đi đây.”

“Đần độn!” Hạ Phi ngoài miệng chửi người nhưng tay lại túm chặt áo y không buông, “Anh ngồi xuống cho tôi!”

Giang thiếu tướng nhịn không được bật cười.

Hạ Phi: “…”

Mẹ nhà anh cái tên điên thích cắn thuốc này!

Thật muốn đánh người!

Hắn điên cuồng cấu véo cánh tay y.

Nhưng cấu véo kia vào tay Giang Thành Khải cũng chỉ như đang gãi ngứa, y vẫn rất vui vẻ cười híp mắt ngồi ở mép giường.

Cấu véo kiểu này chẳng đạt được cảm giác thỏa mãn tí nào, Hạ Phi chán nản nói: “Anh đi xem con đi.”

“… Ở đâu cơ?” Giang Thành Khải mờ mịt nhìn khắp phòng.

Hạ Phi: "…"

Hắn yên lặng vuốt mặt, chỉ vào khoang dinh dưỡng đặt trên tủ đầu giường.

Mặc dù cái khoang này là loại nhỏ, chỉ to cỡ một cái hộp, nhưng nhìn qua vẫn thấy gò má của đứa bé mà! Cái loại bố gì mà không nhìn ra con mình ở đâu thế này hả!

Giang Thành Khải lúng túng ho khan một tiếng, đứng lên đi đến xem con mình.

Đây là cái khoang nuôi dưỡng nhỏ nhất mà y từng thấy, đặt gọn trên mặt tủ đầu giường, mới nhìn qua chẳng ai nghĩ ở trong còn đặt một đứa bé. Nắp khoang là bằng kính, một phần vách ngăn cũng vậy, còn lại đều làm từ nguyên liệu tổng hợp, không gây tác dụng phụ cho trẻ sơ sinh.

Cục cưng nằm trong dịch dinh dưỡng chỉ lớn hơn bàn tay y một chút, trông rất nhỏ nhắn đáng yêu, mặt mày lại nhăn nhúm vào trông có chút đáng thương. Giang Thành Khải thậm chí còn có ảo giác con mình là búp bê, nhưng bong bóng nhỏ thỉnh thoảng thổi ra từ miệng cục cưng đã chứng minh nó là người thật.

"Là con trai hay con gái?" Giang thiếu tướng nhìn một chút, quay đầu hỏi Hạ Phi.

"Con trai, là captain."

Đúng như trong dự liệu.

Giang Thành Khải khóe môi khẽ cong lên.

Cục cưng này là con của y và Hạ Phi, là đứa con đầu tiên của bọn họ.

Hạ Phi nhìn gò má Giang Thành Khải, yên lặng bĩu môi.

Đúng là rất thích có con mà… Mặc dù hắn cũng thích, nhưng không đến nỗi như Giang Thành Khải vừa nhìn thấy đứa bé hai mắt đã sáng rực.

Y như sói đói lâu ngày nhìn thấy thịt tươi.

Ầy, so sánh nhầm hình ảnh rồi…

Hắn còn đang lơ mơ nghĩ ngợi linh tinh, Giang Thành Khải lại đột nhiên hỏi: "Sao em lại sinh non?"

“Hả?” Hạ Phi giật mình.

“Mẹ chỉ nói với tôi là em sinh non, không nói rõ nguyên nhân.”

Mặt Hạ Phi đen kịt: “Anh có thể đừng nói hai chữ kia không?”

Đúng là hắn sinh non thật đấy, nhưng mà cứ nghe hai chữ này lại có một cảm giác vô cùng kỳ dị.

“Hai chữ nào?” Giang Thành Khải suy nghĩ một chút, “Sinh non?”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải thấy hắn đen mặt, vội vã cười làm lành: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không nói nữa.”

Hạ Phi lúc này mới thoả mãn gật đầu, kể lại mọi chuyện mấy ngày qua cho y nghe.

Lúc kể đến chuyện tiếng hát kia y như đài phát thanh tối nào cũng bật, hắn có chút nghiến răng nghiến lợi: “Anh nói xem cái tên hung thủ kia có phải là rảnh rỗi đến đau “trứng” không?”

Hát ba ngày liền, lại chẳng giết ai, còn hại hắn sinh n… ờm, hại con hắn phải chui ra sớm, mẹ nó đúng là bệnh thần kinh! Thần kinh nhất cái Liên bang này!

Hạ Phi tức đến thở hồng hộc!

“Tôi lại thấy hắn không rảnh rỗi chút nào.” Giang Thành Khải lắc đầu, “Em có cảm thấy không, hình như tên đó muốn dẫn em ra ngoài?”

“… Không thể nào.”

“Tôi đã xem qua các án lệ trước đấy của vụ Oanh ca môn, nạn nhân đa số đều là song B trở lên, chỉ sau khi Lilian bị bắt thì đẳng cấp của các mục tiêu tiếp theo mới giảm xuống. Việc này cho thấy hung thủ thực sự tinh thần lực phải ở mức trung cấp hoặc cao cấp.”

“Lilian là ai?”

“Là hung thủ bị bắt 200 năm trước, đang bị giam ở Khu 9, một tháng nay tôi ở đó điều tra thông tin từ cậu ta.”

"Tôi nhớ anh bảo là hung thủ rất nhỏ tuổi, hơn nữa cũng không phải người Thôn Nha Tinh, là người của thiên hà Sa gì đấy…"

"Thiên hà Scarlett." Giang Thành Khải nói, "Các chủng tộc trên Thôn Nha Tinh bản thể là thực vật, còn các chủng tộc ở thiên hà Scarlett bản thể là động vật. Lilian thuộc một trong các chủng tộc mạnh nhất ở đó, Ngâm Âm thú."

Hạ Phi lập tức hỏi thăm bách khoa toàn thư.

Tên: Ngâm Âm thú

Loài: Chim

Đặc trưng: Mười hai cánh ánh sáng

Địa điểm sinh sống: tinh cầu Lan Lam – thiên hà Scarlett

Năng lực: Niết bàn, trọng sinh, dùng âm thanh cảm hoá tâm tình, mê hoặc thần trí, chữa trị

Đặc điểm chủng tộc: Ưa chuộng hòa bình

Cái đệch, sao lại có cái thể loại chủng tộc trâu bò thế này!

Lại còn niết bàn! Phượng hoàng ngoài hành tinh hả?!

Chẳng trách dùng tiếng hát lại có thể khiến người ta nhảy múa tự sát, thì ra là có năng lực mê hoặc thần trí, vậy tối hôm qua hắn cũng bị người ta mê hoặc thần trí sao?

Không biết có nhảy múa không… Đúng là phát rồ!

Ngoài cửa phòng có tiếng gõ.

Người bước vào là Giang phu nhân. Vừa nãy bà đi tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình nên không có ở trong phòng, quay lại đã thấy con lớn ở đây từ bao giờ: "Sao con về nhanh thế?"

Giang Thành Khải bất đắc dĩ: "Mẹ báo tin Hạ Phi sinh non chẳng lẽ con còn dám không về nhanh?"

Giang phu nhân cũng thấy mình hỏi hơi thừa.

Bà đi đến bên cạnh Hạ Phi, nhìn sắc mặt của hắn xem đã khá chưa, sau đó xoa xoa đầu con dâu nhà mình.

Tay Giang phu nhân rất mềm, lại còn ấm, Hạ Phi được "mẹ chồng" quan tâm hưởng thụ cực kỳ.

Giang phu nhân nói: "Mẹ đã hỏi bác sĩ rồi, tình hình tổng thể của Hạ Phi tương đối ổn, chỉ là tinh thần lực bị chấn động, cần phải tĩnh dưỡng. Đứa nhỏ cũng rất tốt, các phương diện đều rất khỏe mạnh, vì sinh sớm nên so với thai đủ tháng thì hơi nhỏ, cứ để nó nằm trong khoang nuôi dưỡng đến khi phát triển đủ là được."

Hạ Phi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Có phải cho nó bú sữa không…"

Mẹ nó, đừng bảo là hắn phải cho bú đấy nhé?

Sinh tử văn đã phát rồ lắm rồi bây giờ lại còn sản nhũ văn nữa độc giả sẽ ném đá chết đấy!!!

Cũng may Giang phu nhân không nói ra thông tin gì khiến người ta kinh hãi, chỉ ngạc nhiên nhìn hắn: "Sao lại phải cho bú sữa?"

Bởi vì chúng ta đều là sinh vật hình người!!!

Hạ Phi nội tâm gào thét.

"Thôn Nha Tinh là một trong bốn thiên hà không nuôi con bằng sữa, chỉ cần cho đứa nhỏ uống nước cây là được rồi. Đằng Thụ tộc chúng ta thì uống nước ép đằng thụ, còn như Hổ Vỹ tộc thì uống nước ép cây bách diệp thảo."

Cái đệch! Tam quan lại đổi mới rồi!

Lại còn có thể loại cao cấp thế này nữa!

Nhưng mà nếu thế thì không phải là tự mình ăn mình à…

Hắn mà nói thế Giang phu nhân sẽ phát hiện hắn không phải người ở đây mất!

Giang phu nhân cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ hắn thiếu thường thức cơ bản… Thực ra thiếu thường thức cơ bản cũng rất khổ, nhưng còn hơn là bị người ngoài hành tinh phát hiện mình là người ngoài hành tinh của bọn họ.

Bà nói tiếp: "Mẹ đã cho người đi chuẩn bị nước đằng thụ rồi, lúc nào cây giống được đưa về nhà thì hai đứa phụ trách chăm sóc."

Hạ Phi không dám hỏi thêm gì nữa, yên lặng gật gật đầu.

Thực ra hắn có biết phải chăm sóc cây giống thế quái nào đâu! Phơi nắng tưới nước hay là dùng tinh thần lực nuôi như nuôi cục bông? Một tí kiến thức cũng không có thế này thì phải làm sao?!

Giang phu nhân nói với Giang Thành Khải: "Tiểu Khải, con ra ngoài cho Phi Phi ngủ một lúc đi, nó cũng mệt mỏi cả đêm rồi."

Giang Thành Khải còn muốn ở lại xem con trai nữa, nhưng nhìn đến ánh mắt của mẹ mình, lập tức ngoan ngoãn theo bà ra ngoài.

Hạ Phi không phát hiện dị trạng của hai người, dù sao cũng rất mệt, cửa phòng vừa khép hắn đã nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Nhưng chưa được mấy phút bụng lại đột nhiên nhói lên.

Hạ Phi khó chịu mở mắt ra, cúi đầu nhìn xuống bụng mình.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy bụng đang phát sáng!

Hắn lật chăn lên, ánh sáng tỏa ra từ bụng chói lóa y như tia laser, chói đến mù mắt chó hợp kim titan của hắn rồi!

Hạ Phi bị doạ đến suýt nữa thì tè ra quần.

Bụng phát sáng là cái mẹ gì hả!

Y như người ngoài hành tinh sắp xâm chiếm trái đất thế này!

Không đúng, hắn cũng là người ngoài hành tinh mà… Thế thì rốt cuộc đây là cái quỷ gì hả?!

Ánh sáng lóe lóe một lúc thì biến mất, Hạ Phi cảm giác được trong bụng mình có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Huhu cmn cái gì thế này kinh quá đi mất QAQ!

Sau khi sợ hãi đủ rồi hắn mới nhớ ra một chuyện.

Ba tháng trước Natalie bỏ sâu vào bụng hắn, lâu dần không thấy có vấn đề gì nên cũng quên luôn, ai biết

tự dưng bây giờ nó lại ngọ nguậy! Còn phát sáng! Mẹ nó hóa ra cái thứ kinh dị đấy vẫn sống trong bụng hắn suốt à?! Nhưng sao bách khoa toàn thư lại không phát hiện ra?!

Hạ Phi cảm giác sắp hỏng mất.

Hắn nhìn chằm chằm bụng mình nửa ngày, nhìn mãi cho đến khi cảm giác nhúc nhích trong bụng biến mất, mới giật mình nhớ ra gọi người.

Lúc này Giang Thành Khải và Giang phu nhân đang ở hành lang ngoài cửa thảo luận về vấn đề tiếng hát kia.

Tối hôm đó trước khi hắn bất tỉnh, có một khoảng thời gian thần trí mơ hồ không nhớ rõ được chuyện gì.

Hắn không nhớ rõ, nhưng Giang phu nhân và toàn bộ cảnh vệ xung quanh lại thấy rất rõ ràng.

Càng đến gần nơi phát ra tiếng hát, mặt Hạ Phi càng nhăn lại. Sau đó cơ mặt hắn co quắp, tay chân cũng bắt đầu cứng ngắc chuyển động.

Nhìn qua giống như đang nhảy múa.

Giang phu nhân sợ hãi nắm chặt tay hắn, nhưng vẫn không ngăn được tay chân hắn tiếp tục chuyển động như một con rối.

Lúc đó bà còn tưởng mình sẽ mất đi đứa con dâu này, vì trong nhận thức của bà, một khi tiếng hát này vang lên, không ai có thể thoát chết.

Nhưng kỳ lạ là không biết tại sao Hạ Phi chỉ nhảy khoảng hai phút thì đột nhiên dừng lại, các vết thương vừa xuất hiện trên người lại đột nhiên lành hết, thậm chí còn mở mắt nhìn bà một cái, sau đó mới bất tỉnh.

Mặc dù hắn bất tỉnh, nhưng Giang phu nhân vẫn thấy nhẹ cả người.

Ít nhất cũng đã bảo vệ được tính mạng rồi!

66. Chương 66: Đom Đóm Dolomie

Hạ Phi đột nhiên kêu lên làm Giang Thành Khải và Giang phu nhân đều hoảng hốt tưởng hắn xảy ra chuyện gì.

Hai người vội vã lao vào phòng, thấy Hạ Phi đang tung chăn vén áo nhìn chằm chằm cái bụng trắng toát bằng phẳng của mình, gương mặt đầy vẻ sợ hãi.

Lại có đứa nữa hả?

Giang thiếu tướng và Giang phu nhân liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ đến vấn đề này.

Hạ Phi chỉ vào bụng mình, lắp ba lắp bắp nói mãi không xong: "Bên trong… Bên trong có…"

Giang Thành Khải nói: "Đừng gấp, cứ từ từ mà nói, bụng em làm sao?"

"Sâu… Con sâu!" Hạ Phi cuối cùng cũng nói đến từ mấu chốt, "Con sâu Natalie bỏ vào ấy!"

Giang Thành Khải sắc mặt đại biến, nhanh chóng đi tới xoa bụng hắn.

Hạ Phi bị xoa đúng chỗ buồn, cố nhịn cười cuộn cả người lại thành một nắm.

Giang Thành Khải: "…"

Y nghẹn lời: "Em đang làm gì thế hả?"

Hạ Phi gạt tay y ra: "Anh đừng sờ nữa, ngứa quá tôi không chịu được."

Giang Thành Khải không muốn phí lời với hắn nữa, trực tiếp lấy chăn bọc kín Hạ Phi lại, cúi xuống bế người ra cửa.

Hạ Phi hoảng sợ: "Anh làm cái gì thế?"

Giang phu nhân cũng vội chạy theo: "Tiểu Khải, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Giang Thành Khải không quay đầu lại, bế thẳng Hạ Phi ra thang máy: "Con đưa em ấy đi siêu âm."

"Trong bụng Phi Phi có cái gì hả?" Giang phu nhân lo lắng hỏi.

Ba tháng trước cũng đã kiểm tra thử nhưng lại không phát hiện được gì, Giang Thành Khải lắc đầu: "Con cũng chưa xác định được là có hay không. Bọn con đi kiểm tra thử xem thế nào đã" Y dừng một chút, lại nói tiếp, "Mẹ ở lại phòng đi, cục cưng vẫn đang ở trong đó."

Giang phu nhân trầm ngâm gật đầu.

Hạ Phi cũng yên tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm yên cho Giang Thành Khải bế mình đến phòng siêu âm.

Bệnh viện hoàng gia chỉ phục vụ khám chữa bệnh cho hoàng thất nên quy mô cũng không lớn, hơn nữa thành viên hoàng thất cũng không nhiều nên đa số thời gian bác sĩ ở đây đều rất rảnh.

Trong phòng siêu âm chỉ có đúng một bác sĩ trực ban, bệnh nhân đến một người cũng chẳng có.

Giang Thành Khải bế Hạ Phi vào, trực tiếp yêu cầu làm kiểm tra toàn diện.

Bác sĩ trực ban là một nữ bác sĩ khoảng 30 tuổi, là một thành viên đầy nhiệt huyết trong quân đoàn fan hùng hậu của couple quốc dân. Nữ bác sĩ vừa nhìn thấy Giang Thành Khải bế Hạ Phi đã hạnh phúc đến nghẹt thở, chẳng cần quan tâm xem bọn họ có giấy yêu cầu của bác sĩ điều trị hay không, cực kỳ sung sướng đón hai người vào phòng.

Đừng nói là làm kiểm tra toàn diện, cho dù hai người có muốn khiêng hết máy móc trong phòng về nhà, nữ bác sĩ cũng nhiệt liệt ủng hộ!

Hạ Phi nhìn nữ bác sĩ hưng phấn cười đến cực kỳ biến thái, nhịn không được rúc sát vào lòng Giang Thành Khải.

Nữ bác sĩ càng hưng phấn đến nghẹt thở!

Aaaaaaaaaa nhìn thấy người lạ thì ngại ngùng e thẹn!!!!! Quả nhiên là mảnh mai thụ trong truyền thuyếttttttt!!!!!!!!

Xuất phát từ tâm lý sùng bái mù quáng, nữ bác sĩ trực thuộc quân đoàn fan não tàn dùng tốc độ như ánh sáng bắt đầu tiến hành kiểm tra cho Hạ Phi.

Sau mười phút, kiểm tra hoàn tất.

Hạ Phi cùng Giang Thành Khải đồng thời ghé vào màn hình máy kiểm tra.

Nhìn ở khoảng cách gần thế này thật sự là quá đẹp trai quá moe thật sự là không chịu nổi nữa!!! Nữ bác sĩ đè nén tâm tình kích động muốn xin được ký tên xuống, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh phân tích số liệu kiểm tra.

"Thân thể Thiếu phu nhân tương đối tốt, các chỉ số cũng rất bình thường, mới sinh xong nên có hơi yếu, điều dưỡng vài hôm là ổn."

Giang Thành Khải hỏi: “Còn gì nữa không?”

Nữ bác sĩ sửng sốt: “Còn có gì nữa?”

Giang Thành Khải nói: “Trong người có virus hay ký sinh trùng gì không.”

“Làm sao thế được,” Nữ bác sĩ cười, “Nếu có virus hay ký sinh trùng xuất hiện trong cơ thể, khi kiểm tra máy móc nhất định sẽ cảnh báo, Thiếu phu nhân kết quả kiểm tra rất bình thường, không có những thứ đó đâu, Giang thiếu tướng xin cứ yên tâm.”

“Sao lại thế…”

Hạ Phi kinh ngạc, hắn rõ ràng thấy bụng mình phát sáng mà, bên trong còn ngọ nguậy nữa!

Sao soi bao nhiêu lần vẫn không ra cái gì?

Hạ Phi nghĩ mãi không ra.

Làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ lại xông lên bảo, bác sĩ à, thật ra trong bụng tôi có một thứ biến thái lắm, còn vừa phát sáng như siêu nhân biến hình ấy, còn biết ngoe nguẩy, cô mau nhìn cho kỹ vào, không nhìn được thì sờ, không sờ được thì rạch bụng ra… ầy, bỏ đi, mới nghĩ đã thấy không khỏe rồi…

Giang Thành Khải cũng cảm thấy rất khó hiểu, nhưng quay sang nhìn thấy vẻ mặt anh dũng tìm chết của Hạ Phi, y lại muốn cười.

Y nhịn không được vò loạn tóc Hạ Phi, sau đó dưới cái nhìn hung tợn của hắn và ánh mắt sáng rực của bác sĩ, chậm rãi nói: “Bác sĩ, làm phiền cô cung cấp cho chúng tôi một bản báo cáo số liệu kiểm tra hôm nay vào kẹp tài liệu được không, chúng tôi muốn trở về nghiên cứu thêm.”

Mỗi người từ khi sinh ra đều được cấp cho một kẹp tài liệu mã hóa bằng vân tay lưu trữ tất cả lịch sử khám chữa bệnh và các chỉ số cơ thể cũng như một vài tài liệu liên quan khác, ví dụ như báo cáo khám thai, phim siêu âm thai trước khi sinh của Hạ Phi cũng được lưu trong đó.

Nữ bác sĩ rất vui vẻ đồng ý.

“Cảm ơn bác sĩ.” Giang thiếu tướng khẽ mỉm cười cảm ơn nữ bác sĩ, sau đó đỡ eo Hạ Phi dìu hắn đứng dậy.

Lúc nãy đi vội quá y quên không mang giày cho hắn, người mới sinh xong đều rất yếu, bây giờ mà để hắn đi chân đất về nhất định sẽ ốm luôn.

Giang Thành Khải trầm mặc hai giây, lại bế ngang Hạ Phi lên, mặc kệ hắn kêu gào, nhanh chóng ôm người về phòng.

Nữ bác sĩ đứng đằng sau nhìn bọn họ rời đi sung sướng đến cả người đều run rẩy!

Quả nhiên là couple quốc dân!

Giang Hạ là vương đạo!

Chiến hạm vững chãi nhất Liên bang!

Sau khi hô đủ khẩu quyết trong lòng, nữ bác sĩ mới vỗ vỗ mặt, tiếp tục công việc của mình.

Nữ bác sĩ dữ liệu sắp xếp lại, gửi một bản vào kẹp tài liệu của Hạ Phi.

Lúc chờ tài liệu được chuyển đi, các chỉ số cơ thể của hắn lần lượt hiện lên trên màn hình.

Chiều cao: 173cm

Cân nặng: 55kg

Thể năng: 60

Độ bền cơ bắp: 57

…

Nữ bác sĩ càng xem càng nhíu mày, cô chọn một vài chỉ số tiêu biểu để hệ thống tính toán cấp độ thể chất

---

Tổng hợp thể chất: cấp D (hạ cấp)

Nếu nhớ không nhầm thì Giang thiếu phu nhân là thể chất thiếu hụt cấp F, tinh thần lực biến thái cấp S mà?!

Chẳng lẽ sinh con xong sẽ tăng được cấp bậc thể chất hả? Mà còn tăng một phát tận 2 cấp liền?! Nếu để mấy lão già ở viện nghiên cứu khoa học và sinh vật biết nhất định sẽ phát cuồng vì việc cấp bậc thể lực có thể thay đổi mất.

Nữ bác sĩ do dự một lúc, cuối cùng tâm hồn của một fan não tàn đã chiến thắng đạo đức nghề nghiệp, quyết định xóa bỏ kết quả kiểm tra hôm nay trong máy lưu trữ.

Chuyện này nếu để người khác biết, Giang thiếu phu nhân nhất định sẽ gặp rắc rối lớn.

Thân là một fan não tàn nhỏ bé không cống hiến được gì nhiều, bác sĩ quyết định giúp hắn giải quyết chút phiền toái này.

Vì thế, cơ hội phát hiện sự thay đổi cấp bậc thể chất của Hạ Phi cứ như vậy bị nữ bác sĩ ngăn lại, cũng không biết cuối cùng thì đây là chuyện tốt hay xấu nữa…

Hạ Phi được Giang thiếu tướng bế về phòng, vừa vào cửa đã nhìn thấy một màn khiến người ta kinh hãi.

Cục bông bị hắn bỏ quên trong phòng đang nằm trên giường bệnh giật giật, điên cuồng mổ con bướm nhỏ đang bay lờ vờ trước mặt!

Cái đệch, đấy là bàn linh của Giang phu nhân mà!

Hạ Phi bị dọa cho phát hãi, luống cuống tay chân muốn lao ra khỏi ngực Giang Thành Khải để túm cục bông nhà mình về đánh cho một trận… Nhưng chỉ là muốn thế thôi, Giang thiếu tướng làm sao để cho vợ mình phi chân trần xuống đất được, cho dù là chỉ đi có năm bước cũng không được!

Hai tay y ghìm chặt lại người đang giãy dụa trong lòng, đi đến cạnh giường bệnh mới chịu thả người xuống.

Hạ Phi vội vàng túm lấy cục bông điên cuồng vần vò trong tay. Lông tơ trên định đầu cục bông bị vò đến xơ xác, đôi mắt hạt đậu mờ mịt nhìn chủ nhân, hơi choáng.

Cái gì vừa mới xảy ra thế? “Chíp?”

Hình như là lốc xoáy! “Chíp!”

Cục bông điên cuồng lắc đầu, nhưng lắc thế nào cũng không sửa lại được đống lông tơ rối tinh rối mù trên đỉnh đầu, lấy lòng vẫy vẫy cánh ngắn với Hạ Phi.

Tìm được tiểu đồng bọn mới! “Chíp!”

Đáng tiếc là không thể ăn! “Chíp!”

Hạ Phi: “…”

Nó lên cơn gì mà cứ chíp chíp loạn cả lên thế?!

Nghe không hiểu

Cũng may mà hắn không hiểu, nếu không cục bông nhất định sẽ tiếp tục bị chủ nhân điên cuồng giày xéo trong lòng bàn tay…

Cuộc đời làm chim thật là vô cùng trắc trở!

Giang phu nhân đang ngồi nhìn cháu nội, không biết tại sao ban nãy lại không ngăn cản hành vi đáng sợ của cục bông. Bà thấy con trai và con dâu đã về, có chút sốt ruột hỏi: "Kết quả kiểm tra thế nào rồi?"

Giang Thành Khải lắc đầu: "Không kiểm tra ra được cái gì."

Giang phu nhân lại hỏi: "Vậy cơ thể Phi Phi bây giờ còn chỗ nào khó chịu không?"

"Không ạ." Hạ Phi lắc đầu.

Thực ra ban nãy cũng không phải là khó chịu, chỉ là tự dưng bụng sáng như đèn pha suýt nữa thì tè cả ra quần.

Mẹ nó hắn chỉ là một chàng trai trái đất yếu đuối thôi, đừng bắt hắn phải chấp nhận thứ biến thái như kiểu bụng phát sáng thế này QAQ!

"Nếu con thấy không thoải mái chỗ nào, nhất định phải nói cho mẹ và Tiểu Khải biết, nhớ chưa." Giang phu nhân căn dặn.

Hạ Phi gật đầu liên tục.

Giang phu nhân còn có việc, không thể ở lại với hắn, Hạ Phi cũng không muốn người lớn trong nhà từ sáng đến tối đều ngồi trong phòng bệnh, vừa mệt mỏi cho mẹ mà cảm giác mình cũng như đang ngồi tù. Vậy nên lúc Giang phu nhân áy náy nhìn hắn nói mình phải đi, Hạ Phi rất thoải mái tiễn bà ra cửa phòng.

Nhân lúc Giang Thành Khải đưa Giang phu nhân ra ngoài, Hạ Phi nhanh chóng nhắm mắt lại, để bách khoa toàn thư kiểm tra tổng thể cho mình.

Nhưng bất ngờ là kết quả kiểm tra vẫn giống như lần trước, tất cả đều bình thường.

Ngay cả táo bón cũng không bị.

Trong lúc hắn đang cảm thấy thất vọng tràn trề, bách khoa toàn thư đột nhiên có phản ứng.

Từng hàng văn tự cổ quái chạy vèo vèo trong đầu hắn.

Hạ Phi yên lặng giơ ngón giữa.

… Làm ơn phiên dịch tí đi.

Sau đó bách khoa toàn thư rất ngoan ngoãn mà phiên dịch thật ——

Tên: Đom đóm Dolomie

Chủng tộc: Côn trùng

Địa bàn sinh trưởng: Tinh cầu Dolomie – thiên hà Linh Lượng

Trạng thái: Đã tuyệt chủng cách đây 200 năm

Hình dạng: Hình bầu dục, biết phát sáng

Năng lực: tái cấu trúc lại vật chất, khôi phục trạng thái ban đầu

…

Cái gì cơ?!!

Đã tuyệt chủng?!!!

Hạ Phi phát điên, thứ đã tuyệt chủng 200 năm sao lại ở trong bụng mình! Bách khoa toàn thư mày làm ăn không đáng tin như thế đấy à!

Bách khoa toàn thư biểu thị trầm mặc.

Hạ Phi: "…"

Lại còn tái cấu trúc lại vật chất, khôi phục trạng thái ban đầu là cái quỷ gì?

Khúc sau không hiểu lắm, còn 6 chữ trước chẳng lẽ là kiểu giống như Transformers ấy hả?!

… Mặc dù hắn có hơi não bổ, nhưng mà cái tên Dolomie của con đom đóm này sao nghe lại lừa đảo thế này!

Lúc Giang thiếu tướng quay về phòng, đập vào mắt y là cảnh Hạ Phi cắm đầu vào trong gối, cong mông lắc loạn xạ.

Giang Thành Khải: "…" Đẻ con ra hay là đẻ mất não ra thế?

Đảo mắt đã tới kỳ nghỉ hè.

Lâm Tiêu Tiêu ôm thùng lớn thùng nhỏ bò về nhà.

Kỳ nghỉ hè một tháng đã bắt đầu từ hôm qua. Tối qua Kha Lam đột nhiên nói muốn đến nhà cậu ta chơi, cho nên Lâm Tiêu Tiêu đành phải lết xác về nhà dọn dẹp cẩn thận để tiếp đón nữ thần cho chu đáo, để nữ thần cảm nhận được cảm giác như đang ở chính nhà mình!

Từ sau lần Lâm Tiêu Tiêu đánh bậy đánh bạ thành anh hùng cứu mỹ nhân, Kha Lam vẫn đến tìm cậu ta, đầu tiên là follow tài khoản Tinh bác của nhau, tiện thể triệt tiêu vài tên fan trạch nam. Mặc dù chiêu này bị dân tình chửi bới, nhưng Lâm Tiêu Tiêu vẫn vui vẻ chịu đựng. Sau đó Kha Lam thậm chí còn chủ động trao đổi số liên lạc, thỉnh thoảng lại nhắn tin gọi điện, cuộc đời quả thật là không thể đẹp hơn được nữa!

Nhưng Lâm Tiêu Tiêu hưng phấn nhất vẫn là ngày hôm nay, vì hôm qua Kha Lam chủ động yêu cầu đến nhà cậu ta chơi!

Mang theo tâm tình rạo rực, Lâm Tiêu Tiêu ôm trên tay một đống đồ trở về nhà.

Kết quả là vì ôm quá nhiều đồ, không nhìn thấy bậc thang bước hụt một phát, chuẩn bị cắm thẳng mặt xuống đất, lúc cơ thể tạo với mặt đất một góc 45 độ thì đột nhiên dừng khựng lại.

Lâm Tiêu Tiêu: "???!!!"

Một mùi thơm ngát quen thuộc đột nhiên tràn ngập trong khứu giác, Lâm Tiêu Tiêu lập tức nhận ra đối phương là ai.

Cậu ta cũng chẳng để ý đến đống đồ văng lung tung trên mặt đất, vội vàng ngẩng đầu dậy nhìn người trước mặt, hưng phấn nói: "Kha Lam, cô đến rồi!"

Kha Lam dịu dàng đỡ Lâm Tiêu Tiêu, cười híp mắt: “Sao anh lại bất cẩn thế?”

Lâm Tiêu Tiêu vành tai đỏ bừng, ngượng ngùng gãi đầu một cái.

Kha Lam ngồi xổm xuống nhặt đồ rơi trên đất lên, Lâm Tiêu Tiêu cũng vội vàng ngồi xuống nhặt. Hai người không cẩn thận đưa tay nhặt cùng một thứ, lúc ngón tay mình đụng phải mu bàn tay trắng nõn của Kha Lam, mặt Lâm Tiêu Tiêu đỏ bừng như xuất huyết.

Kha Lam bị dáng vẻ ngây ngô dễ xấu hổ của người này chọc cười.

Lâm Tiêu Tiêu đầu cũng không dám ngẩng lên, ý cười tràn ngập trong mắt đối phương càng khiến cậu ta thêm xấu hổ, vội vàng vơ đồ ôm vào trong ngực, đi về phía nhà mình. Đi được hai bước, Lâm Tiêu Tiêu nhịn không được quay đầu lại. Kha Lam không đi theo.

Lâm Tiêu Tiêu y như thiếu niên mới biết yêu lần đầu, thực ra cũng đúng là như thế thật, thẹn thùng muốn đưa Kha Lam về nhà mình.

Giờ phút này Lâm Tiêu Tiêu cảm thấy vô cùng may mắn vì cha mẹ mình chỉ lo hưởng thụ thế giới hai người mà vứt con trai sang một bên. Nếu như dẫn con gái về nhà chơi mà có bố mẹ tọa trấn, tình cảnh kia quả thực là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lâm Tiêu Tiêu đem đồ đạc quẳng lên bàn, chạy vào bếp tu ừng ực hết mấy cốc nước, vuốt vuốt nước lên mặt.

Được ở chung một mình với nữ thần nỗi kích động này ai có thể hiểu được!

Cậu ta kéo vạt áo lau khô mặt, hít sâu một hơi, đi ra ngoài.

Kha Lam đã ngồi trên ghế sô pha.

Lúc nhìn thấy Lâm Tiêu Tiêu đi ra, Kha Lam cười cười vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Lâm Tiêu Tiêu cảm thấy cúc hoa rất khẩn trương.

Kha Lam thấy cậu ta cứ đứng bất động ở đó, kỳ quái hỏi: “Anh đứng đấy làm gì?”

Lâm Tiêu Tiêu hoàn hồn, chậm rãi nhích đến bên cạnh Kha Lam, ngồi xuống thật mạnh.

Kha Lam: “…”

Ghế sô pha sắp gãy luôn rồi.

Kha Lam yên lặng nhích sang bên cạnh một chút, tránh ngồi vào chính giữa ghế đề phòng ghế sập.

Lâm Tiêu Tiêu vui vẻ móc hai bịch đồ ăn vặt trong túi ra, nhét vào ngực Kha Lam: "Cứ ăn đi! Đừng khách khí!"

Kha Lam: "…"

Kha Lam yên lặng bóc một bịch bắt đầu ăn.

Lâm Tiêu Tiêu hạnh phúc nhìn chằm chằm người bên cạnh, nhìn đến cả người Kha Lam đều cứng ngắc.

Đang ăn mà cứ bị nhìn chằm chằm thế này thì nuốt thế nào được nữa!

Lâm Tiêu Tiêu lại vội vã chạy đi, một lát sau bưng ra hai ly nước trái cây.

Kha Lam kinh ngạc nhìn cậu ta.

Cái tên gan cũng không nhỏ, dám bưng nước trái cây ra cho mình uống, định chuốc say mình sau đó nhân cơ hội say rượu loạn tính hả?

Thực ra là Kha Lam hiểu lầm Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu là nhân loại thuần chủng, nước trái cây uống thay cơm cũng được, không giống như người Thôn Nha Tinh vừa uống đã say. Còn thứ mà Lâm Tiêu Tiêu uống vào say được, lại là thuốc kích dụng của người Thôn Nha Tinh.

Kha Lam phải cảm thấy vui mừng vì Lâm Tiêu Tiêu còn chưa đem rượu ra mời cậu ta đấy!

Vì để tình tiết phát triển được thuận lợi, Kha Lam vẫn lấy một ly nước trái cây, nhấp một miếng.

Lâm Tiêu Tiêu cực kỳ hào phóng ực một phát hết nửa ly.

Kha Lam: "…"

Anh giai này, tửu lượng tốt thật đấy.

Kha Lam lại nhấp thêm một miếng.

Lâm Tiêu Tiêu ực phát nữa hết nốt chỗ còn lại.

Kha Lam: "…"

Lâm Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn Kha Lam, "Uống không ngon sao?"

Kha Lam: "… Không phải."

Lâm Tiêu Tiêu nói: "Vậy sao không uống?"

Kha Lam cười gượng: "Rượu trái cây độ tinh khiết cao như thế, uống nhiều không tốt."

Lâm Tiêu Tiêu sửng sốt, đột nhiên tỉnh ngộ: "Á chết rồi, tôi quên mất!"

Kha Lam: "???"

"Tôi quên mất," Lâm Tiêu Tiêu vô cùng đau đớn, lấy đi ly nước trái cây trong tay Kha Lam, "Tôi quên mất nước trái cây ở Thôn Nha Tinh là rượu, xin lỗi, để tôi đi lấy thứ khác cho cô uống."

Mặc dù Lâm Tiêu Tiêu không thích mùi vị kỳ dị của nước ép cây, nhưng trong tủ lạnh vẫn trữ một ít.

Kha Lam nhìn bóng lưng cậu ta, bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Cho dù có pha huyết thống nhân loại cũng đâu thể uống một phát hết cả ly nước trái cây nguyên chất như thế, thật sự là không say hả?

Kha Lam không biết Lâm Tiêu Tiêu là nhân loại 100%.

Trong thời điểm hiện tại, số lượng nhân loại thuần chủng ở Ngân hà cũng không đến mười ngàn người, không nói cũng biết quý hiếm y như động vật sắp tuyệt chủng. Nếu bị người khác biết nhất định sẽ gặp nhiều rắc rối, vậy nên cả nhà Lâm Tiêu Tiêu chỉ có lúc đăng ký chứng minh thư tại Trái đất mới ghi rõ là nhân loại thuần huyết, còn lúc di dân thì đều khai thông tin là hỗn huyết.

Kha Lam nhìn Lâm Tiêu Tiêu đi vào bếp, không tự chủ được đi theo.

Bước chân Kha Lam rất nhẹ, Lâm Tiêu Tiêu hoàn toàn không nghe thấy. Thậm chí lúc cậu ta rót nước ép

cây xong quay người lại còn va phải người phía sau.

Nước ép cây trong ly hoàn toàn không kiêng dè gì hất thẳng vào vạt áo Kha Lam, thấm ướt một mảng lớn. Lâm Tiêu Tiêu cảm giác cánh tay mình va vào ngực đối phương, mặc dù nói ra không tiện lắm nhưng mà... có phải là hơi bằng phẳng quá rồi không... y như đập vào tường...

Kha Lam phản ứng giống như tất cả mọi cô gái khác, hai tay ôm chặt ngực mình, sắc mặt trắng bệch. Trên mặt cũng bị nước văng vào, trông cực kỳ chật vật.

Lâm Tiêu Tiêu sợ đến hai chân mềm nhũn.

Mẹ nó, mạo phạm nữ thần, tội đáng muôn chết!

Kha Lam thấy sắc mặt Lâm Tiêu Tiêu còn trắng hơn mặt mình, đành phải cười một cái động viên cậu ta: "Mặt anh đau khổ thế làm gì, người bị hất trúng là tôi cơ mà."

Lâm Tiêu Tiêu ở trong lòng rít gào, vì hất vào nữ thần nên mới càng đáng chết!

Kha Lam lại nói: "Tôi có thể mượn phòng tắm một lúc được không?"

"Có thể có thể có thể!!!" Lâm Tiêu Tiêu gật đầu liên tục, dẫn người đến phòng tắm đối diện phòng ngủ của mình, "Đợt tôi một lát, tôi đi lấy khăn mặt và quần áo sạch."

"Khoan đã," Kha Lam gọi với theo, "Anh có thể lấy giúp tôi ba lô của tôi không?"

Cũng không biết Lâm Tiêu Tiêu có nghe thấy không, vẫn đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Kha Lam thấy Lâm Tiêu Tiêu đi khuất, buông lỏng bàn tay đang túm chặt áo ra, trong lòng bàn tay đã ướt đẫm máu xanh, may là hôm nay mặc quần áo tối màu, nếu không đã bị lộ rồi.

Đúng lúc này Lâm Tiêu Tiêu lại quay về.

Kha Lam vội vàng giơ tay che lại vết máu thấm ra, không khống chế được lực tay, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Lâm Tiêu Tiêu không để ý đến dị trạng của Kha Lam, cầm đến khăn mặt mới, quần áo sạch và ba lô của cậu ta.

"Chỗ này đủ chưa?"

Kha Lam nặn ra một nụ cười: "Đủ rồi, anh ra ngoài trước đi."

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu, đem đồ đạc đặt lên trên bồn rửa tay, vội vã lùi ra ngoài.

Kha Lam đóng cửa, khóa lại, lúc này mới khó nhọc thở một hơi.

Cậu ta cắn răng xé ống tay áo xuống, lộ ra một vòng băng gạc rộng cỡ một gang tay, trên băng gạc đã thấm đầy máu xanh lục.

Lúc nãy bị Lâm Tiêu Tiêu va vào cũng không nhẹ, vết thương hai ngày trước vừa mới khép miệng lại nứt ra.

Kha Lam lấy trong ba lô ra thuốc xịt cầm máu. Bình thường cậu ta cũng không thích dùng loại thuốc này, nhưng vì dùng quá nhiều lần dẫn đến ỷ lại vào thuốc, khả năng tự lành của cơ thể cũng giảm dần, đến bây giờ không dùng thì không lành được.

Kha Lam gỡ lớp băng gạc ra, xịt hai lần thuốc, dòng máu còn đang chảy ra từ miệng vết thương lập tức đông lại, miệng vết thương cũng đã bớt dữ tợn hơn ban nãy nhiều.

Cậu ta đắp thuốc bột lên, băng bó lại vết thương, mở vòi hoa sen.

Cũng may Lâm Tiêu Tiêu không quá nhạy bén lại hay xấu hổ, nếu đổi lại là người khác, ví dụ như Hạ Phi kia, vậy thì chưa chắc đã có thể giấu trót lọt.

Kha Lam vừa rửa sơ qua vết nước cây dính trên ngực, vừa nhìn quần áo đặt trên bồn rửa tay.

Nhìn kiểu dáng và size áo, tám chín phần là quần áo của Lâm Tiêu Tiêu.

Kha Lam cầm quần áo lên, một mùi hương không thuộc về người Thôn Nha Tinh phả vào khứu giác. Không phải mùi mồ hôi, cũng phải mùi hương gì kỳ lạ, mà là một mùi hương đặc trưng chỉ thuộc về nhân loại.

Kha Lam tự thấy bản thân có chút biến thái, bởi vì cậu ta cảm thấy mùi hương này rất dễ ngửi.

Kha Lam lắc đầu cười khẽ một tiếng, mặc quần áo vào. Cũng may áo này là áo tay lửng, sẽ không lộ chỗ băng gạc, nếu không chẳng biết phải giấu thế nào.

Cậu ta dọn dẹp lại phòng tắm một chút, bỏ quần áo dính máu vào ba lô, đẩy cửa ra ngoài.

Lâm Tiêu Tiêu không ở phòng khách, cũng không ở trong bếp. Lỗ tai Kha Lam giật giật, phát hiện có động tĩnh trong căn phòng đối diện phòng tắm, Lâm Tiêu Tiêu về phòng ngủ làm gì?

Kha Lam ngạc nhiên bước đến gõ cửa.

Cửa không khóa, chỉ khép lại, bị gõ một cái thì chậm rãi mở ra.

Trong phòng, Lâm Tiêu Tiêu đang cong mông nhét thứ gì đó vào gầm giường.

67. Chương 67: Hạ Phi Và Nghỉ Hè

Giống như cảm giác được có người đứng sau lưng nhìn mình, Lâm Tiêu Tiêu dừng động tác trong tay, quay đầu lại.

Sau đó cả người lập tức cứng đờ.

Áo vì chui ra chui vào gầm giường mà bị kéo đến giữa lưng, cạp quần cũng hơi tụt xuống, lộ ra mép quần lót bên trong…

Lại còn là màu hồng!!!

Lâm Tiêu Tiêu cảm giác bản thân sắp hỏng mất, cả người đều không khỏe nổi.

Mẹ nó vì sao lại để cho nữ thần nhìn thấy bộ dạng này của mình!!!!

Kha Lam làm như không thấy dáng vẻ khôi hài kia của Lâm Tiêu Tiêu, trong lòng cười đến sắp rút gân, ngoài mặt vẫn giả vờ ngây thơ hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“… A, hả?” Lâm Tiêu Tiêu còn chưa phản ứng lại được.

“Anh đang giấu cái gì?” Kha Lam vừa nói vừa đi đến bên cạnh Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu bây giờ mới phản ứng được, theo bản năng áp sát vào cạnh giường, nỗ lực che giấu thứ nhét bên trong gầm.

Cũng không biết Kha Lam làm thế nào, một chồng sách Lâm Tiêu Tiêu vừa mới vất vả nhét vào gầm giường lại bị đẩy ra.

Kha Lam câm nín nhìn các loại tiêu đề sách: "…"

100-phương-pháp-tán-đổ-em-gái#

#Làm-thế-nào-để-nữ-thần-một-lòng-theo-bạn#

#100-nữ-thần-dáng-người-đẹp-nhất-liên-bang#

…

Từng cuốn từng cuốn bị lôi ra, cuốn sau so với cuốn trước càng không có điểm dừng, càng không có tiết tháo…

Lâm Tiêu Tiêu run rẩy che mặt.

Mẹ nó đi chết đi cho rồi…

Làm sao dám nhìn mặt nữ thần nữa bây giờ, lẽ nào chuyện của bọn họ cứ thế này là đi tong?! Còn sống để làm gì nữa!!!

Im lặng cả buổi, Kha Lam mới lên tiếng.

Lâm Tiêu Tiêu không nghe rõ, hé mắt nhìn qua bàn tay đang che mặt, lại không thấy đối phương tức giận hay phẫn nộ như dự đoán.

Kha Lam lại hỏi lại một lần nữa.

Lúc này Lâm Tiêu Tiêu mới nghe được, Kha Lam hỏi là: "Lâm Tiêu Tiêu, anh thích tôi à?"

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Lâm Tiêu Tiêu: "&gt//////////&lt "

Nhìn Lâm Tiêu Tiêu ôm đầu chỉ muốn chui luôn cả người vào gầm giường, Kha Lam bình tĩnh ngồi xổm xuống, hỏi lần thứ ba: "Nói đi, có phải anh thích tôi không?"

Lâm Tiêu Tiêu cắn răng gật đầu.

"Thích đến mức nào? Thích đến mức tất cả những thứ có liên quan đến tôi cũng đều sẽ thích sao?"

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu.

"Thích tôi đến mức, tôi nói cái gì anh cũng nghe sao?"

Lâm Tiêu Tiêu tiếp tục gật đầu.

"Vậy anh có muốn thử hẹn hò với tôi không?"

Lâm Tiêu Tiêu lại tiếp tục gật đầu…

Hả?

Cái gì cơ cái gì cơ cái gì cơ?!!!

Kha Lam nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Lâm Tiêu Tiêu, bật cười: "Này, vẻ mặt của anh kiểu gì thế hả?"

Lâm Tiêu Tiêu: "Là vẻ mặt bị cục vàng từ trên trời rơi xuống đập trúng đầu."

Kha Lam: "Vui đến thế à?"

Lâm Tiêu Tiêu: "Đập phát chết tươi rồi."

Kha Lam: "…"

Lâm Tiêu Tiêu hai mắt phiếm hồng nhìn nữ thần, nức nở nói: "Nữ thần, cô đang đùa tôi phải không?"

Kha Lam nghe vậy, sắc mặt tối sầm, cùng với em gái mềm mại ban nãy giống như chẳng phải cùng một người, quay đầu đi ra ngoài.

"Anh không tin thì thôi."

"Tôi tin tôi tin!" Lâm Tiêu Tiêu lập tức lao đến ôm chân người ta, "Tôi tin mà! Chỉ là việc này có cảm giác giống như không phải sự thật vậy…"

Xác suất thần tượng và fan thành đôi còn nhỏ hơn xác suất thiên thạch va vào chủ tinh đấy…

Kha Lam nhướn mày: "Tức là anh đồng ý?"

Lâm Tiêu Tiêu điên cuồng gật đầu, sao dám không đồng ý chứ, cho dù nữ thần có đùa giỡn với mình, nhưng được mấy ngày cũng là hạnh phúc lắm rồi.

Lúc này nét mặt Kha Lam mới giãn ra, đưa tay xoa xoa đầu chó của Lâm Tiêu Tiêu đang bám trên đùi mình, khóe miệng cong lên một nụ cười ý vị thâm trường.

Lâm Tiêu Tiêu được nghỉ hè, tức là hai chị em Giang Thành Duyệt cũng được nghỉ.

Đây là quãng thời gian vừa đáng mong chờ nhất lại vừa thống khổ nhất cuộc đời của Giang Thành Điềm. Trước đây ở nhà bị chị gái bắt nạt, bây giờ thì hay rồi, lại còn thêm cả một Hạ Phi nữa. Nhưng mà nghe nói tên kia vừa sinh rồi, chắc không rảnh đến làm phiền mình nữa đâu…

Sau đó Điềm Điềm phát hiện ra bản thân vẫn còn non lắm.

Lúc bị Giang Thành Duyệt và Giang phu nhân lôi đến bệnh viện, một tháng đầy bi kịch của Điềm Điềm chính thức bắt đầu.

Theo những gì bác sĩ Michelle dặn dò, thai sinh non phải chờ đến khi mở mắt mới có thể đưa ra khỏi khoang nuôi dưỡng.

Hạ Phi cứ nghĩ được di truyền gen biến thái của Giang Thành Khải, đứa nhỏ chỉ khoảng ba đến năm ngày là sẽ mở mắt. Nhưng thực tế đã qua nửa tháng rồi mà mắt nó vẫn chẳng hé lấy một cái khe. Hắn cũng không thể vứt con ở đây mà xuất viện được, vì thế bọn họ lại tiếp tục nằm viện thêm nửa tháng.

Ở nửa tháng cũng đã đến kỳ nghỉ hè.

Giang Thành Duyệt và Giang Thành Điềm vừa được nghỉ đã đến viện xem cục cưng.

Trước khi hai người đến, Hạ Phi và Giang Thành Khải ở trong phòng bệnh làm một số việc.

Đừng có hiểu lầm, không phải đè nhau ra đâu, mà là Hạ Phi dùng cách thức Giang phu nhân dạy để trợ giúp tăng cường năng lực cho Giang Thành Khải. Tác dụng của việc này không phải ngày một ngày hai là thấy ngay được, nửa tháng này hắn đều dùng tinh thần lực "sạc điện" cho Giang thiếu tướng, cũng giống như mọi khi chăm nuôi cục bông, chỉ có điều tinh thần lực dùng cho việc này phải tinh khiết hơn rất nhiều.

Mỗi lần "sạc điện" xong Hạ Phi đều cảm thấy kiệt sức, không phải cơ thể mà là tinh thần.

Hắn yên lặng cảm thán, làm một partner thật đúng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật cao mà…

Giang Thành Khải thay hắn lau mồ hôi trên trán.

Có lẽ là vì tác dụng tâm lý, gần đây y luôn cảm thấy tư duy của bản thân càng ngày càng trở nên sáng suốt, thể năng không có gì thay đổi mấy nhưng tinh thần lực lại được cải thiện rõ rệt. Dù sao Hạ Phi dùng nhiều tinh thần lực để hỗ trợ cho y như thế, nếu vẫn không có tiến triển gì thì thật sự là quá có lỗi với hắn.

Giang Thành Khải bế Hạ Phi vào buồng tắm trong phòng bệnh.

Mở đủ nước nóng, Hạ Phi tự cởi quần áo chui vào bồn nằm. Đầu đầy mồ hôi, dính cả lên kính và máy trợ thính, hắn tháo cả hai thứ xuống, lau khô để sang bên cạnh.

Giang Thành Khải ngồi bên cạnh nhìn một lúc, đi lấy quần áo sạch cho hắn thay.

"Phi Phi, em mặc cái màu trắng hay màu xanh?" Giang Thành Khải cầm hai bộ quần áo hỏi hắn.

Nói xong y mới nhớ ra Hạ Phi tháo máy trợ thính ra rồi, không nghe được mình nói.

Giang Thành Khải đang định đeo máy trợ thính cho hắn rồi hỏi lần nữa, Hạ Phi lại đột nhiên trả lời: "Anh nói to lên tí được không, lúc nãy tôi không nghe rõ."

Giang Thành Khải sửng sốt: "Em nghe thấy tôi đang nói hả?"

Hạ Phi cau mày nhìn chằm chằm y, "Đã bảo anh nói to lên đi cơ mà, nói lí nhí thế ai mà nghe được hả…"

Hắn đang nói được nửa câu thì dừng khựng lại, phát hiện bản thân không đeo máy trợ thính, theo bản năng sờ sờ lỗ tai, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Giang Thành Khải.

Lúc nãy không để ý lắm, hình như hắn nhìn rõ hơn được rồi, không lờ mờ như trước đây nữa.

Giang Thành Khải cũng rất bất ngờ, y duỗi hai ngón tay ra trước mặt Hạ Phi, hỏi: "Đây là mấy ngón tay?"

Hạ Phi híp mắt nhìn thật lâu, dè chừng nói: "… Ba ngón?"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải: "Là hai."

Mặc dù trả lời sai nhưng Hạ Phi vẫn sung sướng đến sắp điên rồi!

Trước đây tay ở chỗ nào hắn còn không biết chứ đừng nói là xem bao nhiêu ngón! Không đeo máy trợ thị thì người cũng như ma hòa thành một đám hết!

Thế mà bây giờ hắn lại nhìn thấy ngón tay! Mặc dù vẫn còn mờ mờ, nhưng ít nhất cũng biết cái đấy là ngón tay!

Quả thực là hạnh phúc đến run rẩy!

Hạ Phi sướng đến nỗi định nhảy tưng tưng trong bồn tắm, Giang Thành Khải phát hiện ra ý đồ của hắn vội vàng ấn người ngồi lại vào bồn. Mặc dù đang là mùa hè, nhưng vừa ngâm nước xong lại phơi ra thế này lại cảm lạnh mất.

Hạ Phi hưng phấn túm chặt mép bồn tắm: "Tôi nhìn được rồi, mặc dù chả hiểu tại sao lại nhìn được nhưng vẫn là nhìn được rồi ha ha ha!"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải cầm máy trợ thính nhét vào tai hắn: "Em không thắc mắc tại sao lại như thế à?"

Hạ Phi xua tay: "Mặc xác nó, cuối cùng tôi cũng thoát kiếp mù lòa rồi ha ha ha ha ha ha ha —— "

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi tiếp tục lên cơn dại: "Chắc là ông trời bồi thường cho tôi lúc tôi sinh con đây mà, chắc cảm thấy tội lỗi vì chế ra tôi vô dụng quá đó."

Giang Thành Khải: "…"

Não vợ mình rốt cuộc cấu thành từ cái gì thế này?

Hạ Phi tiếp tục sung sướng và Giang Thành Khải tiếp tục câm nín, hì hục một lúc thì tắm xong.

Lúc Hạ Phi lau tóc đi ra khỏi buồng tắm, Giang Thành Duyệt và Giang Thành Điềm cũng vừa bước vào phòng bệnh.

Giang Thành Duyệt nhìn hắn và Giang Thành Khải một trước một sau đi ra từ buồng tắm, buột miệng nói: "Sáng sớm đã tắm uyên ương rồi, hai người hăng hái thật đấy!"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải khóe miệng co giật: "Anh chỉ đứng bên cạnh nhìn thôi."

Vẻ mặt Giang Thành Duyệt cực kỳ khoa trương: "Thế mà anh cũng nhịn được à?"

Hạ Phi: "…"

Em gái à có tiết tháo chút đi!

Nhưng hiển nhiên Giang Thành Duyệt không thể liệt vào danh sách "em gái", mà là nữ hán tử vô cùng hung tàn ác liệt, cho nên tiết tháo ấy hả vứt hết đi! Ngược lại Điềm Điềm moe moe da mặt mỏng lại bị câu nói của chị mình làm cho mặt mũi đỏ bừng, cứ như kiểu đang tận mắt xem bản hiện trường!

Hạ Phi càng thêm nghẹn lời: "…"

Hai cái người này sinh nhầm giới tính cho nhau đúng không o( )o!

Giang Thành Duyệt mạnh mẽ ngồi xuống ghế sô pha, đem cô dâu nhỏ Giang Thành Điềm đạp bay vào một góc.

Giang Thành Duyệt hỏi: "Cháu em đâu rồi?"

Hạ Phi yên lặng chỉ vào khoang dinh dưỡng đặt trên tủ đầu giường.

Giang Thành Duyệt kinh ngạc nhìn sang: "Em cứ tưởng đây là cái hộp."

Hạ Phi: "…"

Sao được cả anh lẫn em chả ai biết đây là cái khoang dinh dưỡng thế hả!

Giang Thành Duyệt tràn đầy phấn khởi đi đến bên tủ, nhìn qua nắp kính thấy một cục cưng nho nhỏ cỡ bằng hai bàn tay đang nằm trong dịch dinh dưỡng, thỉnh thoảng trong miệng lại phun ra bong bóng nhỏ.

"… Đây là cháu trai em đấy hả?" Giang Thành Duyệt kinh ngạc.

Nhỏ thật đấy! Bóp một cái có mà nát mất!

Giang Thành Duyệt lại hỏi: "Đặt tên là gì?"

"Giang Hách." Giang Thành Khải đáp, "Hách trong hiển hách, phát âm giống họ của Hạ Phi."

**Hách và Hạ đều phát âm là he*

Hạ Phi nghiêng đầu lườm y: "Anh đặt tên cho con từ lúc nào sao tôi không biết?"

Giang Thành Khải ôn nhu nhìn hắn: "Định làm em bất ngờ mà."

Giang Thành Duyệt nhìn hai người kia không biết là cố ý hay vô tình show ân ái, da gà da vịt nổi lên ầm ầm, run rẩy hỏi: "Hách và Hạ, chỉ có trong tiếng Trung của người Trái đất mới đồng âm đúng không?"

"Đúng thế, " Giang Thành Khải gật đầu, "Hạ Phi có huyết thống nhân loại, dùng chữ của Trái đất cũng được mà."

"… Tùy anh thôi, dù sao cũng là con hai người mà."

Hạ Phi lấy cùi chỏ huých Giang thiếu tướng: "Tôi đã đồng ý đâu?"

Giang Thành Khải nhíu mày: "Thế em muốn lấy tên là gì?"

"Tôi muốn à…" Hạ Phi xoa cằm, "Nếu không đặt là Barusaly Sandiego Ethan Loran Giang đi!"

May mà vẫn còn nhớ nhét cái họ Giang vào đấy…

Giang Thành Duyệt tha thiết nhìn anh cả nhà mình: "Em cảm thấy tên Giang Hách cực kỳ hay, cực kỳ khí phách!"

Giang Thành Khải cũng rất cảm động nhìn em gái mình: "Cảm ơn, anh cũng là tự nhiên nghĩ ra thôi, không ngờ mọi người lại thích cái tên này như thế."

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi bất mãn: "Này, mấy người có nghe tôi nói không thế!"

Giang Thành Duyệt nắm chặt hai tay: "Hôm nay về em nhất định phải nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ hạnh phúc ngất mất!"

Giang Thành Khải khiêm tốn gật đầu: "Thấy mọi người thích cái tên này như thế, anh cũng yên lòng."

Hạ Phi: "… Này!"

Giang Thành Duyệt quay đầu nhìn Điềm Điềm: "Em cũng thấy thế đúng không?"

Hạ Phi lập tức trợn mắt nhìn chằm chằm.

Giang Thành Điềm: "…"

Từ đầu đến cuối tôi có nói cái quái gì đâu sao các người cứ nhìn tôi!!!

Giang Thành Điềm không muốn cùng tham gia vào cuộc trò chuyện thiếu muối thiếu não của ba người kia, chắp tay sau lưng ngạo kiều đi đến bên cạnh khoang nuôi dưỡng, ngạc nhiên nhòm vào bên trong.

Vừa nhòm một cái hai mắt Giang Thành Điềm đã trợn ngược.

Cục cưng đang nằm trong dịch dinh dưỡng mí mắt đột nhiên giật giật, chậm rãi mở ra.

Giang Thành Điềm kinh ngạc thốt lên một tiếng, tiếng hô này lập tức thu hút sự chú ý của ba người kia.

"Sao thế?" Hạ Phi là người xông đến đầu tiên, vội vàng thò đầu vào tưởng cục cưng xảy ra chuyện gì.

Khi nhìn thấy cục cưng đã mở mắt, hắn cũng không nhịn được mà kêu thành tiếng.

Giang Thành Khải và Giang Thành Duyệt cũng bước sang.

Cục cưng mở to đôi mắt tròn xoe màu xanh lục, tò mò nhìn bốn cái đầu đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Hạ Phi đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng gõ gõ nắp khoang.

Hai mắt cục cưng càng mở lớn, miệng cũng hơi hé ra, hai cánh tay trắng trắng nộn nộn cũng giơ lên.

Thật đáng yêu!

Hạ Phi vui vẻ làm mặt quỷ với cục cưng.

Hai tay cục cưng càng khua khoắng liên tục.

Giang Thành Điềm bĩu môi, khinh bỉ Hạ hành vi ấu trĩ của hắn.

Hạ Phi trực tiếp bỏ qua tên trung nhị bệnh thiển cận này.

Giang Thành Duyệt đột nhiên nói: "Này… Nếu em nhớ không nhầm thì hình như là phải đi gọi bác sĩ chứ hả? Cục cưng thức rồi mà vẫn để nó nằm trong dịch dinh dưỡng thế này có sao không?"

Hạ Phi đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên: "Có làm sao đâu mà, tôi còn bị ngâm trong dịch dinh dưỡng tám ngày đây này."

Giang Thành Duyệt: "… Chị dâu nghiêm túc đấy à?!"

Giang Thành Khải vội ho một tiếng, nói sang chuyện khác: "Để anh đi gọi bác sĩ."

"Em cũng đi!" Giang Thành Duyệt vội vàng chạy theo.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Phi và Giang Thành Điềm, một người sung sướng chọc cục cưng, một người nhìn tên kia tiến hành hành vi ấu trĩ.

"Này." Hạ Phi đột nhiên gọi một tiếng, đầu vẫn không ngẩng lên.

Giang Thành Điềm chẳng phản ứng gì, chờ Hạ Phi gọi tiếp lần thứ hai thứ ba, mới kinh ngạc chỉ vào mũi mình: "Cậu gọi tôi?"

Hạ Phi khinh bỉ liếc mắt: "Trong phòng chỉ có hai người, tôi không gọi cậu thì gọi ma à."

Giang Thành Điềm yên lặng chỉ vào cục cưng.

Hạ Phi: "… Nó không tính."

Giang Thành Điềm ngạo kiều: " 'Này' là cái gì? Tôi không có tên à?"

Hạ Phi qua loa đáp: "Điềm Điềm Điềm Điềm, Điềm Điềm khả ái nhất nhà, được chưa."

Giang Thành Điềm: "…"

Ngữ khí của Hạ Phi đột nhiên nghiêm túc hẳn lên: "Cậu với anh cậu tình cảm thế nào?"

Giang Thành Điềm: "…???"

Hạ Phi tiếp tục: "Khi còn bé có cướp kẹo cướp đồ chơi của nhau không? Đã đánh nhau bao giờ chưa? Đánh nhau vì chuyện gì? Có dùng hung khí gì không? Đánh xong bao lâu thì làm hòa? Bây giờ tình cảm vẫn tốt chứ?"

Giang Thành Điềm: "…"

WTF?!

Môi Điềm Điềm giật giật, yên lặng thật lâu mới cứng ngắc nói: "… Tôi không ăn đồ ngọt."

Hạ Phi trên mặt toàn là vẻ cậu đùa nhau với tôi đấy à: "Thế lần trước ai ăn vụng bánh ngọt trong bếp bị tôi tóm được?"

Giang Thành Điềm nguỵ biện: "Tôi chỉ nếm thôi, nếm rồi mới thấy ăn kinh chết đi được!"

"Thế mà còn ăn tận mười mấy cái!"

Giang Thành Điềm vừa muốn mở miệng, Hạ Phi đã chặn họng luôn: "À, tôi biết rồi, miệng cậu to quá nhét một cái không đủ chứ gì."

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi nhìn Điềm Điềm mặt sắp nứt cả ra, nhịn không được thò tay xoa xoa đầu cậu ta, bật cười thành tiếng: "Cậu cứ trung nhị như thế làm cái gì, không nghĩ một đằng nói một nẻo thì sẽ chết à!"

Giang Thành Điềm: "&gt////////&lt "

Hạ Phi sợ ngây người: “Mẹ nó lại đỏ mặt cái gì đấy?”

Giang Thành Điềm tai ù ù chả nghe được gì nữa, trong đầu lởn vởn ba chữ bị đùa giỡn bị đùa giỡn bị đùa giỡn…

Bị chị dâu đùa giỡn! Nhân sinh quan sụp đổ mất thôi QAQ!

Hạ Phi đẩy đẩy vai Giang Thành Điềm: “Này, đang hỏi cậu đấy!”

Giang Thành Điềm hồn đã lìa khỏi xác.

“Điềm Điềm? Tôi đang nói chuyện với cậu đấy, cậu thiền đứng đấy à?”

“Điềm Điềm Điềm Điềm Điềm Điềm… Đệch, mẹ nó thiền thật đấy à?”

“Này, Điềm Đ…”

Hạ Phi đột nhiên ôm lấy bụng.

Giang Thành Điềm vừa gọi được hồn về xác đã thấy chị dâu quỳ gập dưới đất, hai tay hắn ôm bụng, giữa ngón tay lóe lên vài tia sáng, đúng hơn là bụng đang phát sáng.

Cái tình huống gì thế này?

Chuẩn bị biến hình à?!

Giang Thành Điềm vội vã ngồi xổm xuống đỡ lấy Hạ Phi.

“Cậu không sao chứ?”

Hạ Phi khó khăn lắc đầu. Hắn có chuyện! Chuyện lớn rồi!

Mặc dù bụng không đau, nhưng cứ có cảm giác cái gì đang nhúc nhích ngoe nguẩy ở trong, so với đau bụng thế này còn muốn phát rồ hơn!

Cái đồ côn trùng phá hoại!!!

Sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, Giang Thành Điềm bị dọa cho phát hãi.

"Để tôi đỡ cậu lên giường." Giang Thành Điềm đem cánh tay khoát lên vai mình.

Hạ Phi bình thường gầy yếu, bây giờ lại nặng như đeo chì, Giang Thành Điềm dìu được người lên giường đầu đã đầy mồ hôi. Cậu ta cuống quít đỡ Hạ Phi lên, tay lại không cẩn thận bị vướng, cả người mất thăng bằng nằm úp sấp xuống.

Hạ Phi bị đè bẹp dúm kêu oai oái đưa tay đẩy người ra.

Giang Thành Điềm chống tay nhổm người dậy, mặt vừa vặn đối diện với mặt hắn.

Giang Thành Điềm đơ mất hai giây.

Mà vào đúng hai giây này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Bước vào đầu tiên là chính thất Giang Thành Khải.

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Duyệt bước vào sau, mặt đang tươi cười cũng cứng đờ, lắp bắp: "Cái cái cái cái gì thế này… A?"

"Mẹ nó cái tên đần này cậu có biết cậu nặng thế nào không hả…" Hạ Phi còn chưa mắng xong, hoàn toàn không nhận ra bầu không khí quỷ dị trong phòng, trực tiếp đem người đẩy xuống.

Giang Thành Điềm không kịp chuẩn bị lăn vèo một cái tiếp xúc thân mật với nền nhà.

Hạ Phi ôm bụng ngồi dậy, vén áo lên cúi đầu nhìn bụng.

"Mẹ nó đúng là phát rồ, rốt cuộc là cái mẹ gì thế hả?" Nửa tháng phát sáng hai lần, định cho tao biến hình thành siêu nhân điện quang đấy à cái con đom đóm ngoài hành tinh này!

"Phi Phi." Giang Thành Khải gọi hắn.

"Hả?" Hạ Phi ngẩng đầu lên, "Bác sĩ đến rồi à?"

Giang Thành Khải cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, thấy hắn không giống như đang giả vờ, thầm thở phào một hơi: "Bác sĩ bảo chúng ta tự bế con ra cũng được, bọn họ sẽ mang máy đo thể chất sang đây để kiểm tra gen."

Giang Thành Duyệt đi tới cạnh giường, táng cho Giang Thành Điềm vừa mới lồm cồm bò dậy một phát ngã sấp mặt.

"Cái tội đè lung tung!"

Giang Thành Điềm: QAQ! Mình có cố ý đâu!

Hạ Phi mải phát điên với con côn trùng trong bụng, lúc nãy còn chẳng để ý xem Giang Thành Điềm bị làm sao, chỉ nhớ bụng rất khó chịu lại còn phát sáng, sau đó bị một cục đá đè lên người, thế là hắn vung tay hất vèo xuống đất.

Hắn muốn nói chuyện cái con phát sáng trong bụng mình là thứ gì cho Giang Thành Khải biết, nhưng sợ y biết trong bụng hắn có thứ tuyệt chủng rồi thì sẽ loạn lên mất, đắn đo mãi không biết phải nói thế nào.

Giang Thành Điềm sốt sắng nhìn Hạ Phi, chỉ sợ hắn định mở miệng nói xấu mình, anh cả sẽ đánh chết mình mất thôi QAQ!

Cứ dính đến cái tên này là oan uổng thế hả! Đúng là nghiệp chướng mà!

68. Chương 68: Hạ Lăng

"Chắc tôi phải lo chuẩn bị hậu sự mất thôi."

Hạ Phi ngồi trong xe huyền phù, hai tay ôm bụng, mặt mày cực kỳ thảm liệt.

Giang Thành Khải dở khóc dở cười.

Cũng chỉ là làm kiểm tra thêm lần nữa thôi mà, mặc dù quá trình có hơi "khổ", nhưng mà cũng không đến nỗi thế chứ?

Hạ Phi kiên quyết nói trong bụng mình có sâu, bác sĩ đành phải kê cho hắn một loại thuốc đặc biệt, có tác dụng giúp hiển thị rõ toàn bộ các bộ phận cơ thể trên máy chụp X-quang. Mà cái thuốc kia vị quả thực là quá kinh dị, vừa kiểm tra xong hắn đã nôn ọe liên tục, đến bây giờ mặt vẫn còn trắng bệch.

Nhưng mà kết quả kiểm tra vẫn là không có gì hết.

Thân thể khỏe mạnh, tinh thần lực dồi dào, có cho chạy 20 vòng sân cũng ok!

Hạ Phi mệt mỏi vô cùng, lần nào kiểm tra cũng vẫn một kết quả như thế, có còn để cho người ta sống nữa hay không!

Giang Thành Điềm bế Giang Hách, rúc vào trong góc nỗ lực thu nhỏ độ tồn tại của bản thân, chỉ sợ bị anh mình nhìn thấy.

Hết lần này đến lần khác, bóng ma trong lòng Điềm Điềm đã lớn đến sắp nuốt chửng cả người cậu ta rồi.

Tiểu Giang Hách dường như rất thích Giang Thành Điềm, Hạ Phi còn đang đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng vì có sâu trong bụng không thể bế nó, nó liền tự động chọn chú nhỏ nhà mình, chủ động bò vào lòng Giang Thành Điềm.

Không sai! Vừa mở mắt đã biết bò rồi!

Cục cưng ngoài hành tinh chính là lợi hại như thế đấy!

Các người mau run rẩy đi!

Giang Thành Duyệt rất bất mãn với chuyện này, mình hấp dẫn như thế, lại không bằng Tiểu Điềm Điềm?! Đùa nhau à!

Có lẽ vì nữ hán tử quá hung tàn, Tiểu Giang Hách vừa nhìn thấy ánh mắt của cô mình đã sợ đến co rụt vào trong lòng Giang Thành Điềm, tức chết Giang Thành Duyệt.

Thế mà lại bị cục cưng kỳ thị…

Thật mệt, không muốn yêu thương gì nữa!

Bốn người mang theo tâm tình khác nhau về đến Giang gia.

Hạ Phi vừa vào cửa Giang phu nhân đã vội chạy ra đón.

“Phi Phi, mẹ vừa nhận được tin của Tiểu Khải, mừng con về nhà!”

Hạ Phi cười đáp lại.

Giang phu nhân phát hiện ra hắn có chút cứng ngắc, lập tức dùng ánh mắt dò hỏi con lớn.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ nhún vai.

Giang phu nhân thở ra, có lẽ cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng. Bà giơ tay chỉ vào phòng khách: "Con xem ai tới kìa?"

Hạ Phi theo tay bà nhìn vào, thấy một nam một nữ đang đứng trong phòng khách nhìn mình.

Hạ Phi cảm thấy hai người này nhìn hơi quen quen.

"Mẹ, bọn họ là…?"

Giang phu nhân kinh ngạc nhìn hắn: "Là em trai em gái con mà, không phải sao? Chẳng lẽ hai người này là giả mạo?"

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó, thế mà quên mất.

"Ha ha ha, bọn họ đứng xa quá nên con không nhìn rõ." Hạ Phi cười cười đi vào, "Lâu rồi không gặp, Hạ Lăng, Hạ… ờm, em gái à em tên là gì ấy nhỉ?"

Em gái bị quên tên: "… Hạ Vân."

"À, Hạ Vân, gần đây có khỏe không?"

Hạ Vân nghiến răng nghiến lợi: "Không tệ."

Hạ Phi hỏi: "Hai người đến đây làm gì?"

Hạ Lăng chậm rãi đáp: "Nửa năm rồi anh không về nhà, lại còn tự ý nghỉ học, cha mẹ rất lo lắng cho anh."

Hạ Phi: "Ha ha."

Có quỷ mới tin!

Hắn chỉ ở Hạ gia vỏn vẹn ba ngày cũng đủ biết Hạ Kình An chẳng tha thiết gì đứa con nuôi này.

Lo lắng? Ha ha! Đừng có đùa!

Hạ Lăng cau mày nhìn hắn: "Thái độ của anh là sao?"

Là ghét bỏ các người chứ còn gì nữa!

Hạ Phi mỉm cười: "Không có gì, chỉ hơi bất ngờ thôi. Cha mẹ nói gì?"

Hạ Lăng nói: "Bọn họ muốn anh về nhà một chuyến."

Hạ Phi lần này là kinh ngạc thật: "Tại sao?"

Lông mày Hạ Vân dựng ngược, đang muốn nổi giận mắng người lại nhớ ra đây là Giang gia, đè nén bất mãn trong lòng, gằn giọng nói: "Cha mẹ muốn gặp anh, có vấn đề gì à?"

Giang phu nhân đi phía sau Hạ Phi khẽ nhíu mày, cô gái này sao lại nói chuyện như thế với anh mình?

Bà chỉ biết vợ chồng Hạ Kình An không quan tâm mấy đến Hạ Phi, lại không biết hai anh em sinh đôi của Hạ gia đối xử với hắn cũng chẳng thân thiện gì. Cứ nhìn thái độ của Hạ Vân là biết bình thường hất hàm sai khiến Hạ Phi quen rồi.

Hạ Phi có chút bất đắc dĩ: "Nhưng tôi phải chăm con, không đi được."

Hạ Vân nhìn hắn chằm chằm: "Mang theo nó là được chứ sao, cha mẹ cũng muốn gặp cháu ngoại!"

"Chuyện này… Chỉ sợ không phải do tôi quyết định." Hạ Phi đem củ khoai nóng bỏng tay vứt cho Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải bắt được ám hiệu của vợ, lập tức mở miệng: "Gần nhất đúng là không tiện, hai ngày trước tôi chúng tôi đã nhận được thư mời của Nữ hoàng, bà ấy cũng muốn gặp đứa cháu đầu tiên của thế hệ hoàng thất tiếp theo."

Nữ hoàng hiển nhiên là tảng đá quá to, Hạ Lăng Hạ Vân không phản đối được gì nữa.

Hạ Lăng đột nhiên nói với Giang phu nhân: “Phu nhân, có thể để cháu nói chuyện riêng với anh cháu một lúc không?”

Hạ Phi giật mình: “Chúng ta có chuyện gì mà nói?”

Hạ Lăng: “…”

Giang phu nhân lườm hắn: “Nói chuyện với em trai sao lại như thế.”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải chen vào: “Cậu có chuyện gì?”

Hạ Lăng diện vô biểu tình nhìn y: “Việc tư.”

Giang Thành Khải cũng diện vô biểu tình nhìn lại.

Hạ Vân kéo ống tay áo Hạ Lăng, thấp giọng hỏi: “Anh, anh có chuyện gì mà phải nói với cậu ta?”

Hạ Lăng không trả lời.

Hạ Phi nhìn bên này, lại nhìn bên kia, cảm thấy bầu không khí có hơi sặc mùi thuốc súng. Mặc dù hắn không biết Hạ Lăng có chuyện gì mà lại phải nói riêng với mình, nhưng để bọn họ bùng nổ chiến tranh ngầm kiểu này cũng không phải ý hay.

“Vậy cũng được, mẹ à, bọn con ra sau vườn hoa nói chuyện một chút.”

Giang phu nhân gật đầu: “Để mẹ bảo người chuẩn bị trà bánh nhé?”

Hạ Lăng xua tay: “Không cần đâu ạ, cảm ơn phu nhân.”

Ấn tượng của Giang phu nhân đối với Hạ Lăng cũng không tệ, ít nhất so với Hạ Vân tốt hơn nhiều.

Hạ Vân thấy anh mình và Hạ Phi đi ra phía sau, đang định đi theo, lại bị Hạ Lăng trừng mắt ngăn lại, bất đắc dĩ đứng yên tại chỗ.

Vườn hoa của Giang gia rất lớn, đến mức trước đây Hạ Phi còn từng bị lạc một lần.

Giữa vườn hoa có một chòi nghỉ, bốn phía là cột đá, xây theo kiến trúc châu Âu, ngồi bên trong có cảm giác hơi u ám.

Hiện tại hắn đang cùng "em trai" ngồi ở chỗ này.

Hai người nhìn nhau không nói gì, mãi không ai lên tiếng trước.

Hai mắt Hạ Lăng nhìn Hạ Phi đăm đăm, giống như trên người hắn mới mọc thêm cái gì.

Hạ Phi cực kỳ khó xử. Trong trí nhớ của nguyên chủ, độ tồn tại của Hạ Lăng là thấp nhất trong tất cả người Hạ gia, chỉ có một ký ức nổi bật nhất là có một lần nguyên chủ đang tắm, Hạ Lăng vô tình đi vào. Lúc đó nguyên chủ không mặc quần áo, cũng không đeo thiết bị hỗ trợ, mặc quần áo với đeo các loại máy móc xong chuẩn bị hỏi cậu ta có chuyện gì không thì Hạ Lăng lại đột nhiên chạy như ma đuổi. Mấy ngày sau đó Hạ Lăng cũng không dám nhìn thẳng mặt nguyên chủ.

Hạ Phi xoa xoa cổ, đang chuẩn bị mở miệng, đột nhiên Hạ Lăng lên tiếng trước: "Anh có thể tháo kính xuống cho tôi nhìn một chút được không?"

Hạ Phi nghĩ là cậu ta muốn xem kính, nhanh chóng tháo ra đưa sang.

Nhưng Hạ Lăng lại không cầm.

Hạ Phi nghi hoặc quơ quơ kính trong tay: "???"

Hắn không nhìn rõ lắm nét mặt của Hạ Lăng, chỉ mơ hồ cảm giác được Hạ Lăng không nhìn kính mà đang nhìn… mặt mình?

Mặc dù khuôn mặt này cực kỳ yêu nghiệt, nhưng mà cũng không đến nỗi nhìn đến đần cả người ra thế chứ?

Hạ Lăng mãi vẫn không nhúc nhích, Hạ Phi giơ đến tay tê rần, rút tay về đeo kính lại: "Rốt cuộc là cậu muốn nói gì với tôi?"

Hạ Lăng giật mình vội vã thu tầm mắt, cúi đầu nhìn mặt bàn.

Hạ Phi: "…"

Nhìn bàn làm cái mẹ gì, cuối cùng là muôn gì hả?!

Hạ Lăng tiếp tục cúi đầu: "Anh, anh cảm thấy con người tôi, thế nào?"

Hạ Phi chả hiểu mô tê gì: “Cái gì thế nào?”

Hạ Lăng nói: “Ấn tượng của anh với tôi như thế nào, đánh giá con người tôi ra sao?”

Hạ Phi: “…”

Đây là cái vấn đề quỷ quái gì? Hai chúng ta quen nhau à?

Hạ Lăng bất động chờ câu trả lời của hắn.

“Ầy… Con người cậu ấy hả…” Hạ Phi cảm giác nếu mình còn không trả lời chắc tên này sẽ ngồi bất động như thế vài tiếng nữa mất, bất đắc dĩ đành mở miệng nói, “Con người cậu, tôi cảm thấy rất tốt, là người tôi nhìn thuận mắt nhất trong Hạ gia!”

Đây là lời nói thật, vợ chồng Hạ Kình An không ưa đứa con ghẻ này, Hạ Vân cũng xem thường hắn. Trong trí nhớ của nguyên chủ, Hạ Lăng là ít xuất hiện nhất. Chẳng bao giờ nói chuyện với nguyên chủ, lại càng không vô duyên vô cớ gây sự, cậu ta trực tiếp lờ nguyên chủ đi luôn. Đối tính cách quái gở của nguyên chủ, sự lạnh lùng của Hạ Lăng so với Phương Tĩnh và Hạ Kình An bằng mặt nhưng không bằng lòng đúng là tốt hơn nhiều.

Hạ Lăng nghe vậy nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Hạ Phi thấy Hạ Lăng cười, dù sao trước đây hắn và Hạ Lăng cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc mấy.

Mặt mũi Hạ Lăng cũng rất đẹp, gen Hạ gia không kém, Hạ Phi cho dù không muốn cũng phải thừa nhận, ngay cả đại tiểu thư Hạ Vân xảo quyệt kia cũng là một tiểu mỹ nữ, chỉ tiếc tính khí quá kém, tính cách khiến người ta không ưa nổi.

Hạ Lăng cười một cái, khí chất u ám trên người cũng tan đi không ít.

“Cho dù có thuận mắt, cuối cùng anh vẫn phải gả cho người khác.”

“… Hả?”

Hạ Phi bị câu nói này làm cho mơ hồ, “Đừng bảo là cậu tìm tôi chỉ để hỏi mỗi chuyện đấy thôi nhé?”

“Không phải” Hạ Lăng thu nụ cười, lại trở về dáng vẻ tăm tối ban đầu, “Tôi muốn nhắc anh một chuyện, anh đã thành niên rồi, cũng đã đến lúc lấy lại tài sản thuộc về anh.”

Hạ Phi sững sờ: "Chẳng phải cha mẹ cậu đang quản lý sao?"

Hơn nữa căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, chỗ tài sản kia đã sớm bị Phương Tĩnh và Hạ Kình An vét hết sạch, chỉ còn lại cái vỏ. Đừng nói hắn không muốn lấy, cho dù có lấy, cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng thôi.

"Dù sao đó cũng là của anh." Hạ Lăng nghiêm túc nói.

Hạ Phi nhịn không được đưa tay sờ trán cậu ta, "Cậu ấm đầu đấy à?"

Không giúp cha mẹ mình lại đi giúp một tên con rơi, tư duy có bình thường không thể hả?

Hạ Lăng như bị giật điện co rụt về phía sau, hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Phi: "…"

Cái thái độ gì đây? Chẳng lẽ trán cũng là điểm nhạy cảm?!

Trước đây chỉ thấy người ta bảo tai với cổ nhạy cảm, bây giờ đến trán cũng nhạy cảm?! Đúng là người ngoài hành tinh cái thể loại gì cũng có mà!

Hạ Lăng cũng cảm thấy phản ứng của mình có hơi quá, vội ho một tiếng, móc trong túi ra một bộ nhớ to bằng ngón tay cái, bỏ lên bàn.

Hạ Phi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Chứng nhận bảo quản tài sản," Hạ Lăng đáp, "Trong đó viết rõ cha mẹ tôi chỉ là người bảo quản thay cho anh, sau khi anh trưởng thành, quyền bảo quản sẽ được chuyển giao lại cho anh."

Hạ Phi: "…" Cậu quyết tâm phá kịch bản đến cùng đấy à…

Hạ Phi nhìn người em trai nuôi này với cặp mắt khác xưa.

"Tôi chỉ nói đến đây thôi, chuyện còn lại tôi tin anh có thể tự giải quyết được." Hạ Lăng đứng lên.

"Này…"

Hạ Phi chẳng cần chỗ tài sản này, mặc dù đã từng có ý nghĩ đoạt lại những thứ thuộc về nguyên chủ,

nhưng bây giờ cuộc sống của hắn rất tốt, không cần vì loại chuyện có cũng được mà không có cũng được này mà làm ảnh hưởng đến tâm tình.

Nhưng Hạ Lăng lại không chịu nghe hắn, vòng qua ghế đi thẳng không quay đầu lại. Hạ Phi cũng không tiếp tục giữ người lại nữa, chỉ sợ bản thân nhún nhường thì cậu ta lại làm căng với mình.

Giang Thành Khải thấy hai người nói chuyện cũng lâu rồi mà chưa xong, vừa bước vào vườn hoa đã va phải Hạ Lăng đang đi ra.

Y còn chưa kịp nói gì, Hạ Lăng mở miệng trước, "Chăm sóc tốt cho anh ấy."

Giang Thành Khải ngớ người: "???"

"Nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

"…"

Cái gì đây? Trung nhị chả kém gì Điềm Điềm nhà mình! Giang Thành Khải có chút câm nín nhìn theo bóng lưng Hạ Lăng.

Hạ Phi cũng đi ra.

Giang Thành Khải lập tức hỏi: "Cậu ta nói gì với em?"

"Không có gì," Hạ Phi cũng không biết phải hình dung tâm tình của mình bây giờ như thế nào, "Cậu ta nói tài sản mà cha tôi, à… chính là tài sản mà Hạ Kình Thiên để lại cho tôi, cậu ta muốn tôi lấy lại từ tay cha mẹ cậu ta." Hắn đem bộ nhớ đưa cho Giang Thành Khải.

"Vậy em nghĩ thế nào?"

"Tôi không muốn," Hạ Phi lắc đầu, "Những thứ đó cũng bị bọn họ bòn rút hết rồi, lấy về để làm gì? Đem về đốt lò để tự nướng BBQ ăn à?"

"… Tự nướng BBQ là cái gì?"

"Chính là tự mình… nướng… BBQ?"

"…" Giải thích cũng như không!

Giang Thành Điềm ôm cục cưng đi đến, vừa nhìn thấy Hạ Phi và Giang Thành Khải thì bước chân hơi cứng lại

Hạ Phi thò đầu ra: "Sao thế?"

Giang Thành Điềm theo bản năng lui về sau một bước.

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó ông đây đáng sợ đến thế à? Thằng em nào cũng né?!

Mà để ý mới thấy Điềm Điềm từ lúc trong bệnh viện đã bắt đầu cư xử kỳ quặc rồi!

Giang Thành Khải cũng kỳ quái nhìn em trai mình.

Giang Thành Điềm lắp bắp mở miệng: "Mẹ, mẹ bảo em, cho cục cưng bú."

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Ánh mắt Hạ Phi quét qua bộ ngực bằng phẳng của Giang Thành Điềm, khó nhọc nói: "Cậu cho nó bú?"

Giang Thành Điềm: "…"

Mặt Điềm Điềm đỏ bừng lên, nghiến răng nói: "Không phải tôi! Là tôi cho nó uống nước đằng thụ!"

Hạ Phi: "À…"

Giang Thành Điềm: "… Ánh mắt của cậu kiểu gì đấy hả!"

Hạ Phi: "Mắt tôi vẫn thế mà."

Giang Thành Điềm: "…"

Điềm Điềm mệt mỏi vào bếp tìm nước Đằng Thụ.

Sau khi đứa bé sinh ra được một ngày, Giang phu nhân đã cho người đi tìm cây giống, nửa tháng nay Giang Thành Khải và Hạ Phi thay phiên nhau dùng tinh thần lực nuôi dưỡng, hiện tại đã trữ được không ít nước cây cho bánh bao nhỏ ăn. Hôm nay nghe nói cục cưng được cho về nhà, Giang phu nhân lập tức cho người đặt năm bình lớn vào máy giữ ấm, chỉ sợ cháu nội mình uống không đủ.

Giang Thành Điềm bảo người hầu rót cây nước vào trong bình sữa, vừa cầm lên để sát vào miệng Tiểu Giang Hách, hai móng vuốt nho nhỏ của cục cưng đã túm chặt lấy bình, cái miệng nhỏ xíu như con mèo "Nha" một tiếng, ngậm lấy núm vú bú thun thút, quai hàm phình ra, hai má hóp vào, cằm nhỏ giật giật, uống đến cực kỳ sung sướng.

"Đây là nước cây tinh khiết à?"

Giọng của Hạ Phi đột nhiên vang lên phía sau, Giang Thành Điềm sợ đến suýt nữa thì nhảy dựng.

Cục cưng bị động tác của cậu ta làm sặc, khóc thút thít, không vui!

Giang Thành Điềm vội vã đặt bình xuống dỗ dành nó.

Hạ Phi cũng vội xông đến.

Giang Thành Điềm ôm bánh bao nhỏ trong lòng nhảy ra xa ba mét.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi trừng mắt: "Làm cái gì đấy, trên người tôi có độc à?"

Giang Thành Điềm lắc đầu: "Cậu cách xa tôi ra một chút, tôi không muốn anh tôi hiểu lầm hai chúng ta."

Hạ Phi sửng sốt: "Hiểu lầm cái gì?"

Giang Thành Điềm: "Hiểu lầm chúng ta có quan hệ mờ ám."

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi cảm giác mình đang nghe nhầm: "Cậu dựa vào đâu mà nghĩ tôi muốn có một chân với cậu?!"

Giang Thành Điềm chậm rì rì đáp: "Dù sao tôi cũng đẹp trai như thế, lại còn là ba sao…"

“Còn tôi là Nokia đấy!”

**ba sao (tam tinh) phát âm giống như Samsung, nên Hạ Phi mới nói mình là Nokia =]]*

“… Hơn nữa lúc trước tôi không cẩn thận ngã đè lên cậu, bị anh cả nhìn thấy.”

“… Hả? Lúc nào cơ?” Hạ Phi kinh ngạc, hắn nhớ chỉ có một lần lúc ở nhà thôi mà, mà lúc đấy cũng chỉ có Giang Thành Duyệt chứ làm gì có Giang Thành Khải.

“Lúc ở bệnh viện.”

“Ở bệnh viện lúc nào?!” Vì sao lại không nhớ gì cả thế này!!!

“Lúc bụng cậu phát sáng.”

“…”

Mẹ nó, lúc đấy chỉ mải nhìn sâu, hóa ra thứ đè vào người mình là Điềm Điềm à? Thảo nào sau đó ánh mắt Giang Thành Khải cứ là lạ, hóa ra là đang nghi ngờ mình và chú thằng bé có gian tình! Đúng là phát rồ!

Hạ Phi quét mắt nhìn Giang Thành Điềm, nhìn đến Điềm Điềm sởn cả tóc gáy, tay ôm cục cưng cũng phát run.

“Nhưng mà làm sao anh ta lại nghĩ tôi với cậu có gian tình được cơ chứ! Cậu xem cậu không đẹp trai bằng anh cậu, không cao bằng anh cậu, lại còn đang đi học, lại còn mắc bệnh trung nhị, nhìn đi nhìn lại cũng chẳng thấy có chỗ nào tốt để tôi có một chân với cậu cả!”

Điềm Điềm bị tổn thương vô cùng: “…”

Cửa phòng bếp đột nhiên có tiếng bật cười.

Hạ Phi và Giang Thành Điềm cùng quay đầu lại, thấy Giang Thành Khải đang dựa vào cửa che miệng.

Giang Thành Điềm: “…”

Hạ Phi nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy buồn cười, thế là cười luôn.

Giang Thành Điềm: “…”

Các người cứ ăn ở như thế đi!

Hạ Phi cười đến không đứng thẳng được, ôm bụng run rẩy, “Ha ha ha ha ha ha —— ”

Giống như bệnh truyền nhiễm, cục cưng đang ngơ ngác cũng cười khanh khách, lộ ra hai hàng lợi hồng hồng mềm mềm còn chưa có răng.

Hạ Phi vừa cười vừa nói: “Ha ha cục cưng cứ uống nước cây kiểu này ha ha ha —— lúc nào mới mọc răng được ha ha —— ”

Giang Thành Điềm: “…”

Giang Thành Khải: “…”

Chuyện này có gì buồn cười à?

Hạ Phi vẫn không dừng được, y như bị chạm dây thần kinh, “Đau bụng quá ha ha —— ”

Giang Thành Khải câm nín, “Em bị cái gì đấy…”

“Không biết, không dừng được ha ha ha…”

Hắn gian nan xoa xoa nước mắt vì cười quá nhiều mà tràn ra: “Điềm Điềm đáng yêu như thế, không bắt nạt đúng là phí phạm.”

Giang Thành Điềm: “…”

Giang Thành Điềm bi phẫn: “Tôi là thứ để các người bắt nạt cho vui đấy à!”

Giang Thành Duyệt đúng lúc bước vào, tiếp lời: “Có em trai không phải là để bắt nạt thì để làm gì?”

Giang Thành Điềm: “…”

Các người cứ tiếp tục ăn ở như thế đi!

Điềm Điềm nổi giận đùng đùng cầm lấy bình sữa, bế Tiểu Giang Hách về phòng mình.

Tiếng cười của Hạ Phi ở đằng sau vẫn như âm hồn bất tán không làm thế nào dừng được: “Ha ha ha ha ha—— ”

Mấy ngày sau, trừ Giang thướng tượng bận rộn công việc, năm người Giang gia dẫn theo bánh bao nhỏ đến cung điện hoàng gia.

Bởi vì Nữ hoàng muốn xem cháu lớn.

Đây là truyền thống hàng ngàn năm nay của Liên Bang. Thôn Nha Tinh là một thiên hà đề cao năng lực, kẻ mạnh làm vua. Bọn họ chọn người kế nghiệp vương vị không phải dựa theo cha truyền con nối như Trái đất thời phong kiến tập quyền, mà sẽ chọn ra người có gen và năng lực ưu tú nhất trong số các thành viên hoàng thất cùng thế hệ để lên nắm quyền.

Giang Hách là đứa nhỏ đầu tiên của thế hệ tiếp theo, đương nhiên phải đưa đến cho Nữ hoàng xem.

Lúc bọn họ đến cung điện Dor, Nữ hoàng vô cùng cao quý lãnh diễm đang ngồi trên chủ vị.

Hạ Phi ôm cục cưng, nhìn một cái đã cảm thấy không ổn.

Khi trước trong lễ cưới hắn từng gặp Nữ hoàng một lần, nhưng lại không có mấy thiện cảm. Trong ấn tượng của hắn, quan hệ của Nữ hoàng và Giang gia không tốt, cũng không thân thiết mấy với Giang phu nhân.

Không biết bà ta có ngứa mắt bánh bao nhỏ nhà mình không…

Chẳng hạn như lén lút véo đùi con trai hắn, hay là run tay làm rơi luôn cục cưng, thậm chí âm thầm hạ độc này nọ…

Hạ Phi cảm thấy lo lắng vô cùng.

Nhưng mà cuối cùng những chuyện hắn lo lắng cũng không xảy ra. Nữ hoàng đón lấy cục cưng từ trong tay Hạ Phi, từ ái sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng.

Tiểu Giang Hách cũng rất vui vẻ cười cười với Nữ hoàng.

Nữ hoàng đung đưa cục cưng trong tay, hỏi: “Đã đặt tên chưa?”

“Đã đặt rồi ạ.” Giang Thành Khải đáp, “Gọi là Giang Hách, Hách trong hiển hách.”

“Tên rất hay.” Nữ vương gật đầu, lại hỏi, “Đã kiểm tra cấp độ thể chất chưa?”

Giang Thành Khải nói: “Là cấp S, đã ghi vào kho gen rồi.”

Nữ vương lại gật đầu, đem cục cưng trả lại cho Hạ Phi.

Sau đó gặp mặt kết thúc.

Hạ Phi: WTF?!

Cứ thế là xong rồi? Thần kinh à!

Nếu không phải đối phương là Nữ hoàng, Hạ Phi đã mắng ra miệng rồi.

Sau đó bọn họ kéo nhau về nhà?

Đương nhiên làm sao đơn giản như thế được.

Bọn họ vừa ra đến cửa, một tên cận vệ đột nhiên bước đến cản đường.

69. Chương 69: Kha Lam Và Lâm Tiêu Tiêu

Cận vệ là do Kha Lam phái tới.

Kha Lam nghe nói bọn họ sẽ đến, nên đã cho người chờ sẵn ngoài vương cung của Nữ hoàng, chờ lúc nào bọn họ ra là hốt người về chỗ mình.

Vương hậu tiền nhiệm – Vương phi Eri, Sou và Kha Lam đều ở khu phía tây của cung điện Dor.

Hạ Phi vừa ôm cục cưng bước vào đã vô cùng sửng sốt.

“Lâm Tiêu Tiêu?”

“Hạ Phi?” Người đang ngồi trên ghế sô pha trò chuyện với Kha Lam ngẩng đầu lên, cũng kinh ngạc nhìn sang.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Sao cậu lại sinh con rồi?”

Hai người trăm miệng một lời.

Hạ Phi nghẹn họng: “Sao tôi lại không được sinh con?”

Lâm Tiêu Tiêu nhíu mày: “Hình như sinh hơi sớm.”

Hạ Phi nói: “Cậu đoán đúng rồi đấy, tôi sinh sớm. Vậy còn cậu?”

Lâm Tiêu Tiêu ngượng ngùng liếc mắt nhìn Kha Lam, yên lặng cúi đầu.

Hạ Phi: “…”

Kha Lam trả lời thay, “Chúng tôi đang quen nhau!” Nói xong còn thân mật ôm cánh tay Lâm Tiêu Tiêu.

Hạ Phi: “…”

Cái tình tiết gì thế này?! Sao mới có bao lâu mà thế giới đã đảo điên hết rồi?!

Hạ Phi còn đang khiếp sợ, cục cưng được hắn bế trong ngực lại đột nhiên “oa oa” khóc lên, hai cánh tay nhỏ nộn nộn như ngó sen khẽ quơ quơ.

Hạ Phi quang sang hỏi Giang thiếu tướng, “Con bị sao thế?”

Giang Thành Khải còn chưa kịp nói gì, Giang Thành Điềm đã mở miệng trước, “Nó đói bụng đấy.” Nói xong thì cực kỳ chuyên nghiệp móc trong túi ra một bình sữa có nước cây.

Tiểu Giang Hách vừa nhìn thấy bình sữa thì lập tức ngừng khóc, giãy dụa muốn nhoài về phía Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm vội vã ôm lấy nó từ tay Hạ Phi.

Hạ Phi đưa cục cưng cho cậu ta, có chút ghen tỵ nói: “Đây rốt cuộc là con ai hả? Người không biết còn tưởng là con cậu sinh.”

Giang Thành Điềm cứng đờ: “… Captain không sinh được.”

Lâm Tiêu Tiêu chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, chen mồm vào: “Giang Nhị Tinh thật là có thiên phú chăm con!”

Kha Lam bật cười: “Giang Nhị Tinh là cái quỷ gì?”

Giang Thành Điềm: “…”

Kha Lam lại hỏi: “Đang gọi anh họ nhỏ ấy hả?”

Lâm Tiêu Tiêu: “Đúng vậy!”

Giang Thành Điềm: “Không phải!”

Lâm Tiêu Tiêu và Giang Thành Điềm hai mặt nhìn nhau, Lâm Tiêu Tiêu dùng ánh mắt thân thiết thăm hỏi một chút, Giang Thành Điềm tàn nhẫn trừng lại, Lâm Tiêu Tiêu ủy khuất cụp mắt xuống.

Kha Lam bất mãn: “Anh họ, sao anh lại bắt nạt bạn trai em?”

Giang Thành Điềm kinh ngạc: “Sao cậu ta lại thành bạn trai em rồi?”

Kha Lam nói: “Em thích, không được à!”

Giang Thành Điềm không thể tin nổi: “Bác đồng ý à?”

“Ta đồng ý,” Vương phi Eri dẫn theo hai thị nữ bước ra, đi sau bà là Sou đang được người đỡ, “Có người thích nó, ta vui mừng còn không kịp.”

Giang Thành Điềm vẫn cảm thấy quá khó tin.

Chẳng lẽ bây giờ hoàng thất chọn bạn đời cứ chọn bừa thế à? Ra đường tùy tiện xách một người về cũng được?

Điềm Điềm có cảm giác tam quan lại được đổi mới.

Điềm Điềm mất tập trung, bánh bao nhỏ lập tức không vui, nó thổi ra hai bóng nước nhỏ, muốn túm lấy bình sữa đang theo tay Giang Thành Điềm trượt ra khỏi miệng.

Giang Thành Điềm vội vàng nhét trở lại.

Cục cưng bây giờ mới hài lòng cười một cái, đôi mắt to tròn cong lên.

Vương phi Eri vui vẻ nhìn Tiểu Giang Hách trong lòng Giang Thành Điềm, bước nhanh đến vươn tay muốn ôm một cái, "Đây là con của Tiểu Khải phải không, hôm trước ta nghe tin là mới sinh, bây giờ đã được ra khỏi khoang nuôi dưỡng rồi."

"Đúng vậy," Tình cảm của Giang phu nhân và Vương phi Eri rất tốt, so với Nữ hoàng còn tốt hơn nhiều, hai người dắt nhau ngồi xuống ghế chơi với cục cưng, "Nó vừa mở mắt được hai ngày thôi, bây giờ đã cứng cáp thế này rồi."

Vương phi Eri ôm cục cưng ngồi xuống, cực kỳ yêu thích ngắm nó không rời mắt.

Tiểu Giang Hách cũng rất vui vẻ, uống hết nước cây thì thân thiết phun bong bóng với Vương phi, chọc bà cười không ngừng.

Bên này là thế giới của các bà và bánh bao nhỏ, bên kia là thế giới của người trẻ tuổi.

Trừ Giang Thành Khải ra thì Sou là nhiều tuổi nhất trong thế hệ bọn họ. Chỉ tiếc từ nhỏ đã nhiều bệnh, lại còn là partner, chưa bao giờ bước chân ra khỏi cung điện Dor, tiếng tăm cũng chẳng có, thậm chí rất nhiều người còn không biết vị hoàng tử này tên là gì mặt mũi thế nào, chỉ biết vị hoàng tử này là partner, sớm muộn gì cũng phải gả đi.

"Xem sắc mặt em so với hai năm trước tốt hơn rất nhiều" Trong tất cả anh em thì Giang Thành Khải là người tuổi tác gần nhất, cũng là người tiếp xúc nhiều nhất với Sou.

Trên gương mặt tái nhợt của Sou hiện lên một nụ cười nhợt nhạt: "Vâng, cũng nhờ có cô mấy năm nay quan tâm chăm sóc nhiều cho em."

Giang Thành Khải nghe vậy cũng chỉ cười, không hỏi thêm gì nữa.

Lâm Tiêu Tiêu ngạc nhiên mở miệng: "Sức khỏe điện hạ không tốt sao?"

"Đúng vậy, sức khỏe tôi không tốt lắm," Sou nhàn nhạt cười, "Từ lúc trong bụng mẹ đã thế rồi."

"Vậy sao…" Lâm Tiêu Tiêu gật đầu, "May mà còn có Kha Lam hiểu chuyện chăm sóc cho anh."

“Hiểu chuyện?” Hai mắt Sou trừng lớn, kinh ngạc nhìn Kha Lam.

Kha Lam vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu.

Sou buồn cười: “Đúng vậy, đúng là rất hiểu chuyện, từ lúc 100 tuổi đã không ở nhà phá phách nữa rồi.”

Lâm Tiêu Tiêu: “…” Đây là đang khen đấy hả?

Kha Lam ai oán liếc anh trai mình.

Sou rất có thâm ý nhìn lại, Lâm Tiêu Tiêu thấy bọn họ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nhau, lại không hiểu nổi hàm nghĩa trong đó là gì.

Sou nhìn về phía Lâm Tiêu Tiêu: “Nghe Kha Lam nói, cậu là fan trung thành của nó?”

Lâm Tiêu Tiêu dùng sức gật đầu: “Đương nhiên rồi! Album nào tôi cũng mua, poster photobook nào cũng có, buổi biểu diễn nào cũng cố gắng đi xem!”

Sou nghiền ngẫm: “Nói vậy tức là, cậu thích dáng vẻ của nó trên sân khấu?”

Lâm Tiêu Tiêu sửng sốt.

“Nếu như cậu biết được nó bình thường khác hoàn toàn người trong tưởng tượng của cậu, cậu vẫn thích nó sao?”

“… Khác hoàn toàn là sao?”

Chẳng lẽ đi tất một tháng không giặt, trong phòng đồ đạc quẳng lung tung, kiến gián bay đầy trời?!

… Cho dù Kha Lam có như thế, Lâm Tiêu Tiêu vẫn thấy thích!

Cậu ta tiếp tục gật đầu: “Vâng! Kha Lam như thế nào tôi cũng thích!”

“Cho dù ngực nó phẳng lỳ?”

“Vâng!”

“Cho dù chân nó rất to?”

“Vâng.”

“Cho dù nó cao hơn cả cậu?”

“À… vâng.”

“Cho dù…”

“Anh nói đủ chưa!” Kha Lam nổi giận ngắt lời, “Anh cứ thế này là không muốn cho em có bạn trai hả?”

Sou cười dịu dàng: “Phải, anh cũng không muốn “em gái” bảo bối của mình bị một người không quen biết cướp đi.” Lúc nói đến hai chữ “em gái” còn đặc biệt nhấn mạnh.

Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra là bị cuồng kiểm soát em gái à!

Mấy lời vừa nãy chắc là chỉ để dọa mình thôi đúng không? Tuyệt đối không thể bị lừa! Khả năng nữ thần hung tàn như thế là rất thấp!

Vì thế Lâm Tiêu Tiêu trịnh trọng đáp: “Điện hạ, anh yên tâm, tôi thật lòng thích Kha Lam, cho dù em ấy có ba con mắt tôi cũng vẫn thích!”

Kha Lam: “…”

Sou nhướn mày, “Cậu chắc chắn chứ?”

Lâm Tiêu Tiêu: “Tôi chắc chắn!”

Kha Lam lập tức đổi sang vẻ mặt lệ nóng doanh tròng, thâm tình nắm chặt tay Lâm Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu!”

Lâm Tiêu Tiêu cũng nắm lại: “Lam Lam!”

“Tiêu Tiêu!!!”

“Lam Lam!!!”

“Tiêu Tiêu!!!”

“Đệch —— ”

Lâm Tiêu Tiêu và Kha Lam đồng loạt quay đầu trợn mắt nhìn.

Người phát ra âm thanh sát phong cảnh kia là Giang Thành Duyệt: “Tôi nói này, hai người nói mà không thấy ngượng mồm à.” Buồn nôn chết cmn mất!

Kha Lam bức xúc nhìn chị họ mình: “Bọn em đang bày tỏ tình cảm với nhau!”

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu phụ họa: “Đúng thế!”

“Cậu câm miệng!” Giang Thành Duyệt trừng mắt nhìn Lâm Tiêu Tiêu, sau đó nói với Kha Lam, “Muốn show ân ái thì về phòng đóng cửa mà làm! Đừng có ở đây chọc mù mắt chó hợp kim titan của người khác!” Nói xong vỗ bốp một phát vào gáy Giang Thành Điềm đứng bên cạnh.

Điềm Điềm gian nan gật đầu.

Kha Lam không cam lòng chỉ tay về phía Hạ Phi và Giang Thành Khải, “Thế hai người kia thì sao?”

Giang Thành Duyệt quay đầu lại, thấy Hạ Phi và Giang Thành Khải đang đứng sát một chỗ, chị dâu hình như còn hôn khóe miệng anh cả, sau đấy chị dâu rất bình tĩnh quay lại lườm bọn họ.

Giang Thành Duyệt: “…”

Giang Thành Điềm: “…”

Mẹ nó tất cả đám người show ân ái nhất định phải bị thiêu chết!

Tuyệt chủng hết đi!

“Có chuyện gì mà náo nhiệt thế?”

Một âm thanh đột nhiên vang lên ngoài cửa.

Vương phi Eri ngẩng đầu, sau đó nhiệt tình vẫy tay: “Bello đấy à, cháu đến sao không báo trước một tiếng với ta, mau ngồi xuống đây!”

Bello trên mặt vẫn treo một nụ cười vô cùng tiêu chuẩn, ngồi xuống chỗ trống giữa Vương phi Eri và Sou.

Bello hỏi thăm sức khỏe của Vương phi và Giang phu nhân, sau đó thấy hai người vẫn đang trầm mê trong thế giới của người già và trẻ nhỏ, cũng không quan tâm mình có được hoan nghênh hay không, quay sang gia nhập với bảy người bên này.

"Sou, gần đây sức khỏe anh sao rồi?" Bello khoát một tay lên bả vai Sou.

Sou cúi đầu, nụ cười trên miệng sâu hơn: "Nhờ phúc của Thái tử, cũng không tệ lắm."

"Vậy thì tốt rồi." Bello nói xong, lén lút bóp bóp vai Sou hai cái.

Nhưng hành vi này vẫn bị Hạ Phi đang rảnh rỗi không có việc gì làm phát hiện ra.

Từ lúc Bello xuất hiện, Hạ Phi có hơi khẩn trương, đối tượng thầm mến của nguyên chủ với Giang Thành Khải ở một chỗ thế này không sao chứ hả?

Chẳng may Điềm Điềm não hỏng lại nhắc chuyện thư tình thì làm sao bây giờ?

Chẳng may Giang thiếu tướng để ý chuyện này, sau đó đánh nhau với Bello thì phải làm sao?

Sự thật chứng minh hắn não bổ hơi nhiều, vì căn bản là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Ngược lại trong lúc rảnh rỗi hắn lại phát hiện ra ánh mắt khác lạ của Bello đối với Sou.

Mặc dù Sou cúi đầu không nhìn rõ ánh mắt, nhưng ánh mắt của Bello thì Hạ Phi thấy rõ ràng, ánh mắt kia so với anh em còn thân mật hơn, theo lý thuyết thông thường thì con của Nữ hoàng đương nhiệm không thể nhìn con của Quốc vương tiền nhiệm bằng cái ánh mắt âu yếm thế này được.

Theo môtip thông thường thì hai dạng nhân vật như thế vừa nhìn thấy mặt không lao vào đánh nhau đã là tốt lắm rồi.

Điển hình như Kha Lam ấy, ánh mắt nhìn Bello lúc nào cũng sặc mùi thuốc súng, ngoài cười nhưng trong không cười, hoặc là trực tiếp không thèm nhìn luôn, đây mới đúng theo tiết tấu thông thường chứ.

… Nhưng mà nếu nói thế thì chẳng lẽ quan hệ của bọn họ với Giang Thành Khải cũng là ngầm đấu đá như vậy?

Hạ Phi lắc đầu, hắn tự thấy mình bắt đầu nghĩ lung tung rồi.

“Em còn nhìn người khác chằm chằm như thế tôi sẽ ghen đấy.” Giang Thành Khải ghé vào tai hắn thấp giọng nói.

Hạ Phi co rụt cổ, bịt mỏ y đẩy ra: “Ngứa!

Bello nghe bọn họ ầm ĩ cũng quay đầu nhìn sang: “Hạ Phi, đã lâu không gặp.”

Hạ Phi giả lả cười: “Xin chào.”

Bello nói: “Nghe nói cậu sinh con trai?”

Hạ Phi nhìn về phía Vương phi Eri: “Bác đang bế nó.”

Tiểu Giang Hách giống như nghe hiểu được, lập tức giơ móng vuốt thân thiện chào hỏi Bello.

Bello ngẩn ra, sau đó bật cười.

“Có thể cho cháu bế nó được không?”

“Được, cẩn thận một chút, đỡ cổ thằng bé.” Vương phi Eri đem cục cưng đưa cho Bello.

Bello nghiêm túc cẩn thận đỡ lấy đứa nhỏ.

Tiểu Giang Hách giơ tay đập đập cổ Bello, nắm lấy cúc áo trên cổ tay kéo kéo.

Bello cũng không giận, còn đem cục cưng giơ cao lên, chọc nó cười khanh khách.

“Cháu thích trẻ con lắm đúng không.” Vương phi Eri cười híp mắt nhìn một lớn một nhỏ đang đùa nghịch.

“Vâng ạ.” Bello cười, “Cháu rất thích trẻ con.”

“Cậu tự sinh một đứa đi.” Hạ Phi nói.

Nụ cười của Bello cứng đờ: “Vậy cũng phải có người sinh cho tôi chứ.”

“Tuổi của cháu cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên cân nhắc tìm đối tượng kết hôn đi.” Vương phi Eri nói, “Ta biết có rất nhiều quan chức, sĩ quan trong nhà có con cũng tầm tuổi cháu, hay là cháu đã có người nào

vừa ý rồi?"

Bello há miệng, còn chưa kịp nói, Sou lại đột nhiên đứng lên.

"Xin phép mọi người, con hơi mệt, con về phòng nghỉ ngơi trước."

"A? Sao lại đi nghỉ sớm thế, trong người con có chỗ nào khó chịu sao?" Vương phi Eri vội vã nhìn về phía con lớn của mình.

"Không sao đâu mẹ, con chỉ hơi mệt thôi." Sou cười cười với bà, sau đó được người hầu đỡ về phòng.

Bello nhìn bóng lưng người kia rời đi, muốn nói lại thôi.

Ánh mắt nghi ngờ của Hạ Phi lượn lờ hai vòng, đem cảm giác quái dị trong lòng giấu đi.

"Tít tít tít —— "

Thiết bị di động trên cổ tay Giang Thành Khải đột nhiên kêu liên tục.

Y mở ra xem, lông mày lập tức nhíu lại.

"Sao thế?" Hạ Phi cũng thò đầu nhìn vào.

"Quân bộ cho người áp giải Lilian từ Khu 9 đến đây."

"Lilian là ai?" Hạ Phi vẫn chưa phản ứng được chuyện gì đang xảy ra.

Bello ngược lại kinh ngạc hỏi: "Sao đột nhiên lại áp giải đến đây?"

Các vụ án gần đây quân bộ đều bảo mật toàn bộ thông tin, Bello đương nhiên cũng không biết.

Giang Thành Khải nghĩ Bello dù sao cũng là Thái tử, những chuyện này cũng cần phải được biết, vì thế y kể lại toàn bộ sự vụ một lần. Chuyện Oanh ca môn Bello có nghe nói, nhưng các án mạng gần đây thì bây giờ mới được nghe kể.

Nghe xong Bello nhíu mày "Lilian trốn ra rồi?"

"… Không." Giang Thành Khải lắc đầu, "Nếu cậu ta trốn ra rồi thì bây giờ quân bộ đang áp giải ai."

"Nhưng như thế không có nghĩa là quãng thời gian trước đó cậu ta không được thả ra." Bello nói, "Làm sao anh dám chắc được Khu 9 không có nội gián?"

Giang Thành Khải trầm mặc.

Chuyện này y cũng từng nghĩ đến, nhưng không có bất cứ đầu mối nào thì làm sao tìm ra được nội gián?

"Tóm lại phải đi gặp Lilian trước đã." Hạ Phi tổng kết.

Giang Thành Khải gật đầu.

Bello nói: "Em cũng đi."

Giang Thành Khải kinh ngạc: "Đi làm gì?"

Bello nói: "Hai người đi gặp Lilian còn gì, người nguy hiểm như thế em thấy rất hứng thú."

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải không dị nghị, "Vậy em đi cùng bọn anh luôn."

Sau đó y quay sang dặn dò Giang Thành Điềm và Giang Thành Duyệt: "Hai đứa phụ mẹ chăm Tiểu Hách nhé."

Giang Thành Duyệt và Giang Thành Điềm gật đầu đồng ý.

Hạ Phi đứng lên khỏi ghế sô pha, cục bông đang tàng hình ngồi xổm trên đầu hắn hơi lắc lư hiện hình, sau khi ngồi vững lại tiếp tục tàng hình.

Bello chăm chú nhìn chằm chằm đỉnh đầu hắn, lông mày khẽ nhíu lại.

Hạ Phi: "…" Mẹ nó, đừng bảo là nhìn thấy cục bông nhé?

Hắn nghi ngờ nhìn về phía Bello, chẳng phải captain sau khi kết hợp với người phù hợp mới có thể nhìn thấy bàn linh sao? Thế có nghĩa là vị Thái tử này đã tìm được người phù hợp, còn ấy ấy luôn rồi? Nhưng người kia là ai? Sao mọi người lại không biết việc này?

Hắn cảm thấy não mình hoạt động vẫn chưa đủ công suất.

Giang Thành Khải thấy vợ mình cứ nhìn chằm chằm đối tượng thầm mến trước đây, bất mãn ho một tiếng.

"Hả?" Hạ Phi bị cắt đứt mạch suy nghĩ, quay sang nhìn y.

"… Không có gì, " Giang Thành Khải xoay người, "Chúng ta đi thôi."

Bello cũng dời tầm mắt khỏi đỉnh đầu hắn, đi theo sau hai người.

Lilian bị nhốt trong lồng thủy tinh áp giải đến Daours, khi đến nơi thì bị quân bộ giam vào gian phòng có hệ thống an ninh nghiêm ngặt nhất.

Lúc nhìn thấy Lilian, Hạ Phi có hơi kinh ngạc.

Lilian bị nhốt trong lồng kính chẳng có vẻ gì là khó chịu, da dẻ lâu ngày không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời có hơi tái nhợt, nhưng sắc mặt lại rất vui vẻ, hoàn toàn không có vẻ gì là bị ngược đãi. Trên cổ Lilian có đeo một vòng kim loại, phối hợp với gương mặt non nớt của cậu ta, nhìn qua trông rất điềm đạm đáng yêu.

"… Đây chính là tên sát nhân điên cuồng giết hơn 100 người sao?" Hạ Phi không thể tin nổi chỉ vào người trong lồng kính.

"Trên lý thuyết thì đúng là như thế." Chỉ có điều là bị người khác lợi dụng.

Hầu kết Hạ Phi giật giật: "Nhìn qua hình như còn nhỏ tuổi hơn tôi."

Bello chen vào: "Theo tôi được biết, cậu ta hơn cậu vài chục tuổi đấy."

Hạ Phi: "…"

Được rồi, cách tính tuổi tác của người ngoài hành tinh không giống người trái đất, mấy chục tuổi của bọn họ cũng chỉ như vài tuổi của con người thôi, nhưng nghe hơn mấy chục tuổi thế này vẫn thấy kỳ dị quá, cảm giác người đang bị nhốt trong lồng là một ông già.

Nhưng thực ra là ngược lại.

Lilian nhìn qua cũng chỉ như nhân loại khoảng 15, 16, trên mặt còn mang theo vẻ non nớt không hợp tuổi.

"Thẩm án năm đó, cậu ta phụ trách việc hát hả?" Hạ Phi hỏi.

"Có thể nói như vậy." Giang Thành Khải cảm thấy cách nói này cũng không sai, "Năm đó lúc cảnh sát bắt được Lilian, cậu ta đứng cạnh thi thể, vẫn đang say sưa hát, trên mặt một chút sợ hãi hay hoảng hốt cũng không có."

"Vậy còn hung thủ phía sau đâu?"

"Không biết, đến bây giờ vẫn tôi không hiểu nổi vì sao khi đó hung thủ lại bỏ rơi "công cụ giết người" tại hiện trường."

Hạ Phi có chút thương cảm nhìn về phía Lilian.

Còn nhỏ đã bị lợi dụng để giết người, cuộc đời đúng là quá bi thảm.

Hắn cảm thấy người trong lồng kính kia còn đang thương hơn cả mấy đứa trẻ bị người ta lợi dụng đi ăn xin để kiếm tiền ở kiếp trước.

Giang Thành Khải nhấn nút, kính một chiều bên ngoài hạ xuống.

Lilian ở bên trong hơi sửng sốt, sau đó kích động nhào về phía bọn họ. Cậu ta nhận ra Giang Thành Khải là người từng nói chuyện suốt một tháng với mình.

Giang Thành Khải mỉm cười vẫy vẫy tay.

Miệng Lilian giật giật, nhưng lại không có âm thanh nào phát ra.

"… Máy trợ thính của tôi hỏng rồi à?" Hạ Phi gõ gõ lỗ tai, lại gõ lên mặt kính trong suốt, "Hay đây là kính cách âm?"

"Cậu ta đeo thiết bị cản âm." Bello chỉ vào vòng kim loại trên cổ Lilian, "Lilian là Ngâm Âm thú, là chủng tộc có năng lực dùng âm thanh mê hoặc người khác, có lẽ Khu 9 sợ cậu ta hại người nên đeo cái đó vào."

"Thì ra là như vậy." Hạ Phi gật đầu.

Đứa nhỏ này quá khổ rồi, đến nói cũng không được nói.

"Vậy có thể nói chuyện cùng cậu ta không?" Hạ Phi lại hỏi, "Đừng bảo là chỉ nói chuyện cũng giết người được nhé?"

"Nói chuyện thì không sao, lúc trước tôi nói chuyện với cậu ta một tháng, cũng lấy được không ít thông tin." Giang Thành Khải chào hỏi một nhân viên cảnh vệ, yêu cầu được mở lồng kính.

Nhân viên cảnh vệ chào theo nghi thức quân đội, sau đó bắt đầu nhập mật mã lên khóa.

"Khoan đã!" Đúng lúc này, một ông già mặt đầy nếp nhăn khoác áo blouse trắng chạy tới, "Mọi người không thể vào được."

"Bác sĩ James." Giang Thành Khải lịch sự chào hỏi.

"Giang thiếu tướng." James đáp lễ lại, "Bây giờ cậu không thể vào được."

Hạ Phi không nhịn được hỏi: "Tại sao?"

James nhìn hắn: "Xin hỏi cậu là…?"

"Xin chào, tôi là Hạ Phi, là… bạn đời của Giang Thành Khải." Hạ Phi suy nghĩ một lúc vẫn không nói nổi chữ "vợ" ra miệng.

"Thì ra là Giang thiếu phu nhân, nghe danh đã lâu." James nâng mắt, đưa tay ra.

Hạ Phi chìa tay ta bắt lại.

Nghe danh đã lâu mà mặt còn không nhận ra, đùa nhau à, rõ ràng hắn đẹp trai thế này…

70. Chương 70: Lilian Đến

James bắt tay với Hạ Phi xong lại nhìn về phía Bello.

Hắn còn tưởng ông bác này định mở miệng hỏi "Cậu là ai" tiếp, ai ngờ khuôn mặt già nua của James đột nhiên nhăn lại như cúc hoa, nịnh nọt nói: "Đây chẳng phải là Thái tử Bello sao, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Thái tử đúng là trước sau như một ngọc thụ lâm phong."

Hạ Phi: "…"

Ông được lắm, biết mặt Thái tử mà không biết mặt tôi!

Mẹ nó, chẳng lẽ mình không đẹp trai bằng Bello?!

Hạ Phi ai oán trừng mắt nhìn James.

James cực kỳ bình tĩnh.

Giang Thành Khải bật cười ôm lấy vai hắn vỗ vỗ. Hạ Phi hừ một tiếng.

Giang Thành Khải hỏi lại câu ban nãy: "Bác sĩ, vì sao chúng tôi lại không thể đi vào?"

James lập tức nói: "Không thể đi vào."

"Nhưng mà tại sao lại không thể vào?"

James ấp úng không trả lời được nguyên nhân.

Giang Thành Khải vẫn nhìn ông ta chằm chằm.

Im lặng nửa ngày, James mới ghé sát vào chỗ y, thấp giọng nói: "Lúc trước vì không nghĩ đến lại đột nhiên bị áp giải về đây, cho nên đội nghiên cứu của tôi có tiêm thử một loại thuốc mới điều chế cho Lilian, bây giờ vẫn chưa thấy kết quả gì, cũng không biết tâm tình cậu ta có bị ảnh hưởng gì không, tôi khuyên cậu không nên mạo hiểm."

James là bác sĩ điều trị chính kiêm người giám hộ của Lilian, vậy nên khi cậu ta bị áp giải về đây ông ta cũng đi theo.

Giang Thành Khải trợn mắt: "Ai cho phép các ông… làm như vậy!"

James nói nhỏ: "Trước đây vẫn thế mà, không nói ra thì cũng có ai biết đâu, cũng xem như một loại trị liệu thôi."

Giang Thành Khải: "…"

Y không có quyền phản đối, dù sao y cũng không am hiểu về vấn đề này, không thể phán xét cách làm của bọn họ là đúng hay sai.

Nhưng mọi người lại quên mất một vấn đề, nhân viên cảnh vệ đã bấm xong mật mã trước lúc James chạy đến rồi.

Lilian có hơi ngờ ngệch nhưng không bị thiểu năng, lồng có khóa hay không cậu ta có thể phân biệt được. Vì thế lúc James và Giang Thành Khải còn đang tranh luận, Lilian yên lặng đẩy cửa kính, chậm rãi đi ra.

James: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "…"

Bello: "…"

James khẽ quát một tiếng: "Đi vào!"

Lilian run lên, vai hơi co lại, mím mím môi, quay người đi vào thật, còn đóng cửa, lồng kính một lần nữa được khoá lại.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi bội phục: "Bác sĩ không hổ là bác sĩ, quả nhiên lúc nào cũng có biện pháp!" Nhất định là vì nếp nhăn trên mặt quá nhiều!

James khiêm tốn cười ha ha: "Quá khen quá khen."

Giang Thành Khải nói: "Vậy không mở lồng nữa, có thể để bọn tôi ở riêng trong phòng với Lilian một lúc được không?"

James vẫn rất cố chấp: "Tôi đứng ở đây đợi cũng được, mọi người có gì muốn hỏi thì có thể hỏi tôi."

Bello cười híp mắt nhìn ông ta, trong đáy mắt lại toát ra một loại áp bức không cho phép đối phương từ chối, "Anh tôi nói là, chúng tôi muốn ở riêng với phạm nhân."

James bị khí thế của Bello chấn động đến ngẩn người.

Khóe miệng ông ta co quắp hai cái, sau đó rất không tình nguyện mà đi ra ngoài.

Bello thản nhiên khoanh tay đứng một bên, giống như người ban nãy vừa đuổi James đi hoàn toàn không phải mình.

Khóe miệng Hạ Phi cũng rất muốn co giật vài cái, nhưng Bello vẫn đang đứng bên cạnh nên đành nhịn xuống. Giang Thành Khải ra lệnh cho hai nhân viên cảnh vệ ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ và Lilian.

Hạ Phi hỏi Giang Thành Khải: "Anh định làm gì?"

"Tạo không gian yên tĩnh cho em," Giang Thành Khải khóa cửa phòng lại, "Được rồi, bắt đầu đi."

"… Bắt đầu cái gì?" Hạ Phi ngơ ngác.

Bello có chút hiểu được ý anh họ mình, "Cậu là dệt mộng sư."

Hạ Phi gật đầu: "Đúng rồi."

"Xem thông tin trên mạng thì trình độ của cậu cũng không phải thấp, tôi nghĩ anh họ định để cậu đọc ký ức của Lilian, tìm xem có manh mối nào hữu dụng không."

Hạ Phi há hốc mồm: "Hả…"

Bello buồn cười: "Sao mặt cậu lại như thế?"

Hạ Phi: "Đây là gương mặt chết lặng."

Giang Thành Khải dỗ hắn: "Em cứ thử xem, ha? Em làm được mà."

Hạ Phi khó xử.

Vấn đề không phải là có thành công hay không, mà căn bản là hắn không biết phải làm như thế nào!

"Nhận biết tinh thần lực của đối phương, tấn công vào lực lượng tinh thần của họ, thăm dò tư duy và ký ức, có lẽ là vậy" Bello ngừng một chút "Tôi nghe nói học viện tháp ngà dạy partner như thế."

Trong lòng Hạ Phi cả kinh, chẳng lẽ Bello nhìn thấu được thân phận thật của hắn rồi? Tên này còn nhìn

thấy cả cục bông nữa!

"Cậu nói thế trừu tượng quá." Hắn nhìn Bello, cố gắng che giấu bất an trong lòng.

Bello như cười như không nhìn lại: "Mặc dù cậu là worker, nhưng tinh thần lực của cậu rất mạnh, lại còn là dệt mộng sư, cứ thử đi, sẽ được thôi."

"… Cậu nói nghe nhẹ nhàng quá."

Cuối cùng, dưới ánh mắt cổ vũ của Giang thiếu tướng, hắn vẫn đi đến trước mặt Lilian.

Lilian rất tò mò với cái người xinh đẹp đang đứng trước mặt mình.

Cậu ta cảm giác được tinh thần lực của đối phương rất mạnh mẽ. Khi còn nhỏ, lúc gặp phải người tinh thần lực mạnh hơn mình Lilian chỉ muốn trốn đi, nhưng bây giờ trong đầu cậu ta lại hoàn toàn không có suy nghĩ này. Trên người Hạ Phi có một loại khí tức rất ôn hòa dễ chịu, khiến cho Lilian cảm thấy thân thiết vô cùng.

Lilian chăm chú nhìn hắn không chớp mắt, thậm chí còn cười một cái với hắn.

Hạ Phi theo bản năng cũng kéo kéo khóe miệng, sau đó tập trung nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Lilian sửng sốt.

Hạ Phi cẩn thận nhớ lại lần trước công kích tinh thần "Nana", làm theo như thế. Hắn bắt đầu nhìn thấy được từng sợi từng sợi ánh sáng màu vàng nhạt xung quanh cơ thể Lilian, có lẽ đó chính là tinh thần lực của cậu ta. Hạ Phi dùng tinh thần lực của bản thân khống chế tinh thần lực của đối phương, từng chút từng chút xâm nhập vào nhận thức của Lilian.

Lilian bị chấn động, cả người bắt đầu run rẩy.

Hạ Phi vẫn như cũ nhìn chằm chằm cậu ta, không dám thả lỏng tinh thần. Trước mắt hắn đột nhiên tối sầm, sau đó một luồng sáng loé lên.

Trạng thái này cũng gần giống như lúc tiến hành kiểm tra cấp độ tinh thần lực, hắn thấy bản thân đứng trong một không gian trắng xóa, không ngừng đi về phía trước, ban đầu chỉ là những hình ảnh đơn giản, sau đó cảnh tượng đột nhiên biến đổi.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên chuyển thành đường phố, nhìn phong cách nhà cửa và đường xá khá giống Châu Âu thời trung cổ. Trên đường phố người đến người đi, có cửa hàng, có quán ăn, vừa có nét cổ điển

lại vừa hiện đại.

Lẽ nào đây là nơi trước đây Lilian từng sống?

Hắn đi tiếp hai bước, sau lưng đột nhiên có tiếng cười. Hạ Phi quay đầu lại, thấy một đôi vợ chồng đang ôm một đứa nhỏ rất kháu khỉnh đáng yêu, vừa nói vừa cười đi ngang qua chỗ hắn.

Đứa nhỏ kia nhìn có hơi quen…

Từ từ, kia chẳng phải là phiên bản thu nhỏ của Lilian sao! Đúng là dáng vẻ ngây thơ non nớt kia, hắn chắc chắn không nhầm!

Hạ Phi vội vàng chạy theo. Hắn còn chưa đuổi kịp một nhà ba người bọn họ, cảnh tượng lại thay đổi, chuyển thành một nơi tối đen như mực.

Từng tia sáng le lói rọi qua quạt thông gió chiếu vào, nơi này hình như là nhà kho?

Cửa nhà kho bị mở ra từ bên ngoài.

Ánh sáng đột nhiên ồ ạt tràn vào khiến hai mắt Hạ Phi không mở ra nổi, phải lấy tay che lại. Qua kẽ tay hắn nhìn thấy một người mặc áo choàng đen, nhìn vóc dáng có lẽ là đàn ông, bế một đứa bé đi vào. Hắn lùi về phía sau một chút, không cẩn thận đụng trúng một cái thùng, quay người lại định đỡ, nhưng vừa quay lại một cái đã sợ đến không nói nên lời.

Trong kho đặt mười mấy hòm kính, bên trong mỗi hòm kính đều có một đứa trẻ, nhỏ nhất chỉ mới hai, ba tuổi, lớn nhất cũng chỉ có tám, chín tuổi.

Đây là kho của bọn buôn người?

Có nghĩa là Lilian cũng bị những người này lừa bán?

Người đàn ông áo đen khép cửa nhà kho lại, ôm đứa bé trong tay đi qua chỗ hắn. Hạ Phi nhận ra đứa nhỏ đang ngủ mê man kia chính là Lilian, so với cảnh tượng ban nãy hắn nhìn thấy cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Đây chỉ là ký ức, hắn không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông kia đặt Lilian vào một hòm kính giống như những đứa trẻ khác, sau đó đi ra ngoài.

Cảnh tượng tiếp tục biến đổi.

Lilian lúc này đã khoảng bảy, tám tuổi, ngồi trong lòng người đàn ông áo đen, đang nói gì đó, trên mặt là nụ cười ngây ngô chân thành.

Hạ Phi không dám khẳng định người mặc áo choàng đen này có phải là người trong nhà kho không. Nếu như là cùng một người, lúc đó bắt được nhiều đứa bé như thư thế, không biết đã đưa đi đâu hết, lại chỉ giữ lại mình Lilian?

Trong đầu hắn đột nhiên có một suy đoán.

Nếu như người này và người xuất hiện ở nhà kho là hai người khác nhau, vậy đây rất có thể chính là hung thủ bí ẩn đứng phía sau sai khiến Lilian giết người. Lilian bị lừa bán từ lúc còn rất nhỏ, không phân biệt được đâu mới là cha mẹ thật, có lẽ đã coi người này như cha mình, thậm chí ngay cả cái tên Lilian này cũng rất có thể là do người áo đen này đặt.

Lilian ngồi trong lòng người áo đen một lúc, nói được vài câu thì bị đặt xuống đất.

Lilian nhìn rất buồn bã, giống như muốn được người áo đen kia bế tiếp. Người áo đen nói nhỏ gì đó vài câu, Lilian gật đầu, bắt đầu phát ra tiếng hừ hừ trong cổ họng.

Quả nhiên là thế!

Hành vi của Lilian đã xác nhận suy đoán của Hạ Phi, người áo đen này chính là hung thủ thực sự!

Cảnh tượng lại biến đổi lần nữa.

Lilian đang hát cho một người đàn ông lang thang nghe. Người đàn ông lang thang đang yếu ớt nằm dài trên đất, nghe thấy tiếng hát đột nhiên đứng phắt dậy, tay chân nhúc nhích, bắt đầu nhảy múa, trên mặt còn mang theo vẻ say mê.

Bầu không khí ban đầu chỉ có chút quỷ dị, sau đó càng ngày càng trở nên kinh khủng. Người đàn ông lang thang không biết lấy từ đâu ra một mảnh lon, vừa nhảy múa vừa đem mảnh lon sắc nhọn vạch lên cơ thể, chỉ một lát cả người đã đầy vết cắt, quần áo bẩn thỉu trên người đẫm máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất như mưa.

Lilian thấy thế sợ hãi lùi về sau hai bước, không hát nữa. Người đàn ông lang thang lập tức như con rối đứt dây nặng nề ngã xuống đất. Người đàn ông áo đen lúc này mới xuất hiện, xoa đầu Lilian, khàn khàn cười vài tiếng.

Tiếng cười thô ráp kia khiến Hạ Phi phát run, nhưng Lilian lại giống như nghe được thứ mà mình ao ước đã lâu, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Sau đó là cảnh Lilian lần lượt giết người.

Không biết qua bao nhiêu lần như thế, dần dần về sau khi nhìn thấy nạn nhân khắp người đều là đều là vết cắt đầm đìa máu, Lilian đã không còn sợ hãi nữa, trên mặt chỉ có vẻ ngây ngô đầy mong đợi, vì mỗi lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người áo đen đều sẽ xoa đầu cậu ta, khích lệ cậu ta.

Điều này khiến cho Lilian hoàn toàn đánh mất khả năng phân biệt đúng sai.

Những nạn nhân kia đều bị tiếng hát dẫn dắt vào trong rừng cây hay vườn cây nào đó, sau đó bắt đầu nhảy múa, trên người có vật gì sắc nhọn đều lấy ra tự rạch vào cơ thể, nếu không có gì thì trực tiếp dùng móng tay cào rách khắp người, giống như người nông dân lần trước.

Hạ Phi nhìn từng cảnh tượng diễn ra trước mắt, cả người đều chết lặng. Có lẽ vì đã sinh con rồi, sức chịu đựng không kém như lúc đang mang thai, hoặc có lẽ vì biết đây chỉ là ký ức, hắn cứ yên lặng như thế nhìn hết người này đến người khác dùng phương thức kinh khủng chết đi trước mắt.

Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng nhất.

Hắn phát hiện một điểm đáng ngờ. Mỗi lần Lilian giết người xong, người áo đen kia lại đột nhiên xuất hiện, không phải là đi từ phía nào đó đến, mà là đột nhiên cứ như thế hiện ra tại chỗ.

Chẳng lẽ người áo đen kia cũng giống hắn biết tàng hình? Hay là biết kỳ môn độn giáp độn thổ đào hầm?

Lúc Hạ Phi còn đang thắc mắc vấn đề này, bên tai hắn đột nhiên vang lên một tiếng kêu chói tai.

Giống như tiếng chim hót.

Hạ Phi cảm giác tinh thần lực của bản thân bị thứ gì đó đánh mạnh vào, bị đẩy lùi ra khỏi ký ức của Lilian, cả đầu ong ong, suýt nữa thì thăng thiên luôn.

Một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy hắn từ phía sau, Hạ Phi dựa vào người kia, suy yếu mở mắt.

Vừa mở mắt đã bị dọa cho phát hãi!

Mẹ ơi! Ở đâu chui ra con chim vàng to thế này!

Thực ra là hắn làm quá thôi, cảnh tượng trên thực tế là sau lưng Lilian đột nhiên mọc ra mười hai cánh ánh sáng, từng cánh dài mảnh ghép lại với nhau tạo thành một đôi cánh lớn phát sáng, giống như thiên sứ trong truyện thần thoại, chỉ có điều cánh của Lilian không có lông, mà nhìn rõ được từng vệt từng vệt ánh sáng vàng nhạt trên phiến cánh.

Lẽ nào đây chính là Ngâm Âm thú?

Đôi cánh ánh sáng trên lưng Lilian dang rộng, đầu ngẩng cao phát ra tiếng rít chói tai.

Hạ Phi vội vàng tháo máy trợ thính xuống.

Ngay cả Giang Thành Khải và Bello cũng không chịu nổi phải che tai lại, mày nhíu chặt.

Âm thanh này thật sự là quá chấn động, không chỉ đơn thuần chấn động màng nhĩ, mà là chấn động đến cả tinh thần lực.

"Klaaa —— klaaa —— "

Lồng kính dùng để giam Lilian chậm rãi nứt ra, vỡ tan thành từng mảnh. Lúc lồng kính nổ tung, Giang Thành Khải vội vã ôm lấy Hạ Phi, che hắn dưới người.

Tiếng rít chói tai của Lilian dừng lại.

Hạ Phi ôm đầu chậm rãi thả lỏng cơ thể đang cứng ngắc của mình, bò ra khỏi ngực Giang Thành Khải.

"Anh không sao chứ?"

"Em có sao không?"

Hai người cùng lúc mở miệng.

Kiểm tra sơ qua một hồi, thấy trên người đối phương không có vết thương nào, cả hai mới yên tâm thở ra một hơi.

Bello ở bên cạnh phải một mình chống đỡ mảnh thủy tinh văng tứ tung bị bọn họ chọc mù mắt chó: "…"

Hạ Phi quay đầu nhìn về phía Lilian, cậu ta cuộn tròn ngồi xổm trên đất, đôi cánh ánh sáng tự động bao lấy cơ thể.

Không ngờ một thiếu niên ôn hòa như thế lúc bùng nổ lại kinh khủng đến vậy.

"Vậy bây giờ chúng ta…" Hạ Phi vừa muốn hỏi làm thế nào bây giờ, lại thấy đôi cánh ánh sáng trên lưng Lilian chậm rãi co lại rồi biến mất, chỉ còn lại xương vai trơn nhẵn. Nếu không phải sau lưng áo còn có vết

thủng, chỉ nhìn xương vai nhẵn nhụi kia không ai nghĩ từ đây vừa mọc ra một đôi cánh.

Lilian hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên là đã mất đi ý thức.

Hạ Phi: "…"

Bạo phát một quả nổ tung vũ trụ nhỏ xong thì kiệt sức rồi hả?!

Trong phòng đột nhiên rơi vào yên tĩnh, lúc này hắn mới nghe được cửa đang bị gõ liên tục.

Giang Thành Khải đi đến mở cửa.

James lập tức chạy vào, vừa thấy cảnh tượng trong phòng hai mắt đã trợn trắng.

Nhân viên cảnh vệ đi sau cũng há hốc mồm.

Ban nãy chuông cảnh báo reo ầm ĩ, cấp trên còn tưởng nghi phạm đào tẩu, bọn họ lập tức chạy đến bắt người. Không nghĩ đến vừa vào phòng đã trông thấy cảnh tượng y như vừa bị bão cấp chín quét qua.

Chẳng lẽ nghi phạm vừa đánh nhau với Giang thiếu tướng?!

Có thể lắm!

Mà Giang thiếu tướng đã chế phục được nghi phạm rồi, không hổ là Giang thiếu tướng!

Giang Thành Khải hoàn toàn không biết bản thân đang được cấp dưới yên lặng tung hô.

James sửng sốt một lúc, lập tức vội vàng lao đến bên người Lilian.

"Lilian? Không sao chứ?" Gương mặt James đầy vẻ căng thẳng, lo lắng vỗ vỗ mặt Lilian.

Lilian không nhúc nhích, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

James giống như sắp khóc đến nơi.

Giang Thành Khải khẽ nhíu mày, cho dù là bác sĩ điều trị kiêm người giám hộ và quản lý của Lilian, nhưng quan tâm đến mức này thì có hơi quá rồi. Một bác sĩ giam giữ phạm nhân lại dùng vẻ mặt như khóc tang

nhìn phạm nhân hôn mê bất tỉnh, hợp lý sao?

"Giang thiếu tướng!" Một sĩ quan quản lý chen vào phòng, tiến hành chào theo nghi thức quân đội với Giang Thành Khải, "Xin hỏi Giang thiếu tướng, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?"

Giang Thành Khải nói lại chuyện ban nãy một lần.

Lúc nghe đến chuyện xâm nhập vào ký ức của Lilian, sau lưng James có hơi cứng lại.

"Theo như những gì Thiếu tướng nói thì phạm nhân tự bất tỉnh?" Sĩ quan hỏi.

Giang Thành Khải gật đầu: "Tinh thần lực bị dùng đến cạn kiệt, cơ thể không chống đỡ nổi."

"Tôi hiểu rồi" Sĩ quan quản lý gật đầu, ra lệnh cho cảnh vệ lui ra, mặc kệ cho James ngăn cản vẫn đem Lilian đưa đi, "Tôi sẽ cho người chuẩn bị phòng giam kiên cố hơn."

Sau khi nhân viên cảnh vệ đưa Lilian đi, James chán nản ngồi xuống đống thủy tinh vỡ nát trên mặt đất.

Tuy rằng ông chú này mặt mũi có hơi xấu, nhưng Hạ Phi vẫn thông cảm an ủi một câu: "Xin nén bi thương."

James: "…"

Giang Thành Khải dở khóc dở cười: "Nói bậy gì đấy, Lilian đã chết đâu."

Hạ Phi: "… Nhưng tôi chỉ nghĩ ra được mỗi câu đấy."

James đưa tay vuốt mặt.

Hạ Phi nhìn nếp nhăn trên mặt ông ta dãn ra rồi lại dúm vào, yên lặng quay đầu sang chỗ khác.

James khàn giọng nói: "Tôi trông chừng thằng bé 200 năm, chữa trị cho nó cũng đã 200 năm, mặc dù đến bây giờ vẫn không có kết quả, nhưng nó cũng giống như cháu trai tôi vậy, tôi rất lo cho nó."

Hạ Phi hỏi: "Lo cái gì?"

James than thở: "Lo nó bị xử tử, chẳng phải án mạng lại tiếp tục xảy ra sao?"

Giang Thành Khải nói: “Dù sao cậu ta cũng là phạm nhân, ông không nên giữ thứ tình cảm như thế.”

Hạ Phi khiếp sợ nhìn Giang thiếu tướng, sao tự dưng lại lạnh lùng thế hả?

James nghe y nói như vậy chỉ gật đầu, có chút mất mát đi ra khỏi phòng.

Chờ ông ta đi xa rồi, Hạ Phi mới nhịn không được hỏi Giang Thành Khải: “Sao anh lại nói như thế với ông ấy, chẳng phải anh cũng nghĩ Lilian bị người ta lợi dụng sao?”

“Bị người lợi dụng và vô tội là hai việc khác nhau.” Giang Thành Khải nói, “Hơn nữa, em không cảm thấy biểu hiện của ông ta quá kỳ lạ sao?”

Hạ Phi không hiểu: “Kỳ lạ chỗ nào?”

“Ông ta để ý đến một phạm nhân như thế, trong khi phạm nhân do ông ta phụ trách cũng không chỉ có mỗi mình Lilian, thời gian những phạm nhân khác ở đó cũng lâu hơn, tại sao lại chỉ có thái độ như thế với một mình cậu ta? Hơn nữa lần này quân bộ áp giải Lilian đến đây, James chủ động xin đi theo, ông ta nói là tình huống của Lilian không ổn định, cần có ông ta đi theo kiểm soát.”

Hạ Phi cau mày: “Anh nghi ngờ James? Anh nghĩ ông ta là hung thủ phía sau?”

Giang Thành Khải lắc đầu: “Cũng không hẳn vậy, James quanh năm đều ở Khu 9, nếu có đi ra ngoài tinh cầu sẽ bị ghi chép lại hết, không có nhiều khả năng là người chủ mưu loạt thảm án 200 năm trước.”

“Nhưng ông ta có thể biết nội tình.” Bello chen vào, “Ít nhất, ông ta biết sự tồn tại của Lilian quan trọng đến mức nào.”

“Không sai.” Giang Thành Khải tán thành gật đầu.

“Thế có nghĩa là ông ta không phải người áo đen kia à?” Hạ Phi xoa cằm lẩm bẩm.

“Người áo đen nào cơ?!” Giang Thành Khải và Bello đồng thanh hỏi.

71. Chương 71: Mặt Trăng Máu

Hạ Phi nhớ ra mình còn chưa kể những thứ nhìn thấy trong ký ức của Lilian cho hai người nghe, vội vã kể lại một lượt.

Giang Thành Khải và Bello nghe xong đều trầm mặc.

Nửa ngày sau Giang Thành Khải mới mở miệng: "Ý em là, Lilian không phải đứa trẻ duy nhất bị lợi dụng. Người áo đen trong ký ức của cậu ta rất có thể đã dùng rất nhiều đứa trẻ khác, nhưng chỉ có mình Lilian là hữu dụng. Hoặc có thể kẻ đó vẫn âm thầm nuôi dưỡng những đứa trẻ khác mà Lilian không biết, để chúng đi làm những việc bẩn thỉu thay mình."

Hạ Phi gật đầu: "Cũng chưa chắc tên đó chỉ bắt được một mình Lilian là Ngâm Âm thú, có thể trong số những đứa trẻ khác cũng có người có năng lực giống như Lilian."

"Nhưng chúng ta chỉ nói không thế này cũng không được." Bello nói, "Phải đi điều tra các vụ án trẻ em mất tích trong khoảng thời gian đó thì mới có manh mối để tìm ra kẻ đó là ai."

Giang Thành Khải lắc đầu: "Chuyện này chỉ e là không làm được."

Hạ Phi khó hiểu nhìn y: "Tại sao?"

"Chuyện đó đã qua mấy trăm năm, Lilian lại là người của thiên hà Scarlett, chúng ta không có thẩm quyền tra xét trên lãnh thổ của bọn họ, cảnh sát ở đó cũng chưa chắc đã đồng ý điều tra. Hơn nữa các chủng tộc trên thiên hà Scarlett rất đông, nếu như kẻ áo đen kia không bắt trẻ em trên cùng một tinh cầu mà đi rải rác khắp các tinh cầu mỗi nơi bắt một đứa, vậy phải tìm đến bao giờ mới ra?"

Hạ Phi khổ não: "Vậy phải làm thế nào bây giờ?"

"Chuyện bắt cóc trẻ em tạm gác sang một bên, so với đi điều tra một tên áo đen đến mặt mũi thế nào cũng không rõ, không bằng ra tay từ phía Lilian trước."

"Ra tay kiểu gì?"

"Chẳng phải em vừa thấy được rất nhiều thứ từ trong ký ức của Lilian sao? Chờ cậu ta ổn định lại, chúng ta tìm cơ hội thử thêm lần nữa. Nếu như quan hệ của Lilian và người áo đen kia rất thân mật, biết đâu lại có thể thông qua ký ức của cậu ta nhìn thấy mặt người kia, như vậy vấn đề nan giải của chúng ta cũng sẽ được giải quyết nhanh thôi. Tinh thần lực của em chịu được không?"

"Chịu thì vẫn chịu được, nhưng mà…" Hạ Phi cắn môi, "Tôi sợ người không chịu được là Lilian, phản ứng của cậu ta ban nãy quá kinh khủng. Tôi chỉ sợ nếu chúng ta làm thế lần nữa, cậu ta sẽ cho nổ cả tòa nhà mất."

Vừa nãy Lilian phản ứng vô cùng kịch liệt, giống như cậu ta đang phải chịu đựng hình phạt đau đớn tàn khốc nhất thế gian. Hơn nữa gương mặt của người áo choàng đen trong ký ức bị mũ che khuất quá nửa, chỉ lộ ra chiếc cằm da dẻ nhăn nheo, hắn không nghĩ tiếp tục tìm kiếm trong ký ức có thể mang lại kết quả khả quan gì.

“Đây chính là vấn đề,” Giang Thành Khải nói, “Tôi sẽ nhờ bác sĩ nghiên cứu tìm ra nguyên nhân. Đến khi nào Lilian không phát điên nữa sẽ dẫn em đến thử lần nữa.”

Hạ Phi muốn nói thử nữa cũng không có kết quả, nhưng nhìn Giang Thành Khải, hắn lại không đành lòng làm y thấy vọng, khẽ gật đầu.

“Được rồi, hôm nay em vất vả rồi. Để tôi đưa em về nhà.” Giang Thành Khải đỡ vai hắn.

Hạ Phi phát hiện ra có vấn đề với chữ “đưa” mà y dùng, trở tay nắm lấy tay y, vội hỏi: “Anh còn muốn ra ngoài?”

“Ừ, ” Giang Thành Khải cũng không định giấu hắn, “Tôi định đi điều tra James.”

“Anh thật sự nghi ngờ ông ta sao?”

“Không nghi thật chẳng lẽ lại giả vờ?” Giang Thành Khải bật cười sờ sờ đầu hắn, “Yên tâm đi, tôi sẽ về sớm.”

Hạ Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Bello đứng bên cạnh được mở mang tầm mắt.

Đến lúc nào mình với người kia nhà mình mới có thể quang minh chính đại thân thiết với nhau như bọn họ đây…

Lúc Giang Thành Khải đưa Hạ Phi về đến nhà trời vẫn còn chưa tối.

Y không vào nhà, chỉ dừng xe huyền phù ngoài cửa cho hắn xuống rồi đi luôn.

Hạ Phi nhìn xe huyền phù nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, thở dài quay người đi vào nhà.

Giang phu nhân và hai chị em Giang Thành Duyệt cũng đã từ chỗ Vương phi Eri về nhà, hắn vào đến phòng khách đã thấy ba người đang chơi đùa với cục cưng.

Giang Hách được mọi người yêu thích hơn Hạ Phi nghĩ rất nhiều. Giang phu nhân và Giang Thành Duyệt đều là phụ nữ, lại rất thân thiết với hắn, thích cục cưng đến thế cũng không khó hiểu. Nhưng Giang Thành Điềm bình thường lúc não cũng chỉ sợ cãi nhau với hắn không đủ, bây giờ lại chăm tiểu Giang Hách còn hơn cả người ba ruột như hắn, chẳng lẽ vì đây là cháu cậu ta nên Điềm Điềm cũng gạt bỏ hiềm khích với hắn rồi?

Giang Thành Điềm cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Hạ Phi bắn về phía mình, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn.

"..."

Quả nhiên trung nhị vẫn chỉ là trung nhị mà thôi.

Giang phu nhân kinh ngạc nhìn Giang Thành Điềm, sau đó quay đầu lại, "Tiểu Phi, con về rồi sao? Tiểu Khải đâu?"

"Anh ấy đến quân bộ, nói là muốn tìm tài liệu." Hạ Phi nói, "Anh ấy thả con ở cửa rồi đi luôn."

"Cái thằng này đúng là, chẳng vào nhà chào ai một tiếng." Giang phu nhân cười trách mắng con lớn một câu, kéo con dâu ngồi xuống ghế, "Tiểu Phi, con mệt không? Muốn ăn cái gì để mẹ bảo nhà bếp làm cho con."

Hạ Phi không chút nghĩ ngợi lắc đầu.

"Mẹ cho con một bịch dịch dinh dưỡng là được rồi." Đồ ăn của nhà bếp nấu tốt nhất là tránh xa đi.

Một lát sau người hầu mang ra dịch dinh dưỡng. Hạ Phi cẩn thận nhận lấy, nói cảm ơn rồi uống một hơi cạn sạch. Mặc dù mùi vị nhạt nhẽo như bột mì pha nước, nhưng ít ra cũng chắc bụng.

Trên máy chiếu phim (giống như TV của trái đất) đang phát một bộ phim hoạt hình, cục cưng được Giang phu nhân bế trong lòng mở to hai mắt tròn xoe xem say sưa, thỉnh thoảng cánh tay nhỏ nộn nộn còn đập đập ống tay áo Giang Thành Điềm ngồi bên trái Giang phu nhân.

Hạ Phi ngồi ở bên phải khóe miệng giật giật.

Nhóc con, ba con ngồi ở bên này cơ mà!

Sao con lại bị cái tên Điềm Điềm trung nhị kia dụ dỗ rồi?! Chú con nhìn hơi ngớ ngẩn thế thôi, thật ra là bị ngu đấy! Chơi với cậu ta chắc chắn sẽ không có tiền đồ đâu!!!

Bánh bao nhỏ chẳng nghe được tiếng lòng của ba mình, vẫn tiếp tục vừa xem hoạt hình vừa nắm ống tay áo Điềm Điềm.

Hạ Phi thở dài, quay đầu nhìn màn hình.

Đau lòng quá đi…

Mà nói đi nói lại, cũng lâu rồi hắn chưa được xem TV.

Kiếp trước hệ thống mạng phát triển, tin tức đều lên mạng xem phát trực tiếp, TV căn bản sắp thành đồ cổ, chẳng có mấy nhà dùng đến, mua về cũng chỉ để trang trí.

Trong nhà hắn khi đó cũng có một cái, cả năm chả dùng được mấy lần, đúng chuẩn được khuân về chỉ có tác dụng trang trí nhà.

Thế mà sau khi trọng sinh rồi, lại có lúc cùng cả nhà ngồi trong phòng khách xem TV.

Thực ra máy chiếu phim này cũng có chỗ khác với TV, nó có thể thu được tất cả các tần số tín hiệu, trừ tín hiệu của thiên hà khác, những tinh cầu trong cùng thiên hà có tin tức gì đều có thể thu được toàn bộ, phạm vi truyền hình lớn hơn ở trái đất rất nhiều.

Trên màn hình đang chiếu một bộ phim hoạt hình khá phổ biến ở Thôn Nha Tinh.

Vì bọn họ là chủng tộc thực vật biến dị, nên các nhân vật trong phim hoạt hình đa phần đều là cây cối được vẽ thêm mắt mũi mồm tay chân, biết đi đi lại lại nói chuyện với nhau.

Hạ Phi xem một lúc, phát hiện ra trong đám cây cối kia có một loại hắn biết —— Đằng Thụ.

Thực vật trên Thôn Nha Tinh mặc dù tên gọi có nhiều chỗ tương tự với tri thức phổ cập nhân loại, nhưng về bản chất lại khác nhau hoàn toàn. Cây dây leo của trái đất chủ yếu là các loại dài mảnh, Đằng Thụ ở đây lại chằng chịt dây leo thô to, hình ảnh trên phim hoạt hình kia so với bạch tuộc còn kinh dị hơn, cả màn hình toàn là xúc tu! Nếu không phải Hạ Phi từng dùng tinh thần lực chăm cây non, nhìn chúng nó nảy mầm lớn lên, biết được hình dạng bản thể của loài cây này, chắc chắn hắn sẽ không bao giờ có thể liên tưởng nổi cái loài sinh vật kỳ dị này với Đằng Thụ là một.

Rõ ràng ở hình người thì đẹp trai như thế!

Hạ Phi não bổ một chút cảnh Giang thiếu tướng cả người đầy xúc tu cùng hắn nằm trên giường, mặt mũi xanh biếc dịu dàng liếc mắt đưa tình gọi “Phi Phi”…

Đệch…

Vừa nghĩ đã thấy không khỏe rồi…

Da đầu hắn run lên, tự nhủ cứ xem hoạt hình là được rồi, rảnh rỗi não bổ làm quái gì, thật sự là không

dám nghĩ tiếp nữa.

Xem một lúc, dưới màn hình chạy qua một hàng tin tức.

"Nguyệt thực đỏ một ngàn năm mới xuất hiện một lần?"

Hạ Phi ban đầu cũng không để ý tin tức kia, nhưng Giang Thành Duyệt vừa thốt lên hắn cũng theo bản năng đọc hàng chữ đang chạy phía dưới. Lượng tin cũng không nhiều, chạy ngang màn hình ba lần thì hết.

Nguyệt thực đỏ?

Hắn mới chỉ nghe nói đến nguyệt thực, là trái đất, mặt trăng và mặt trời thẳng hàng, trái đất che khuất mặt trăng.

Vậy nguyệt thực đỏ là cái gì?

Nhìn những người còn lại vẫn rất bình thường, chẳng có vẻ gì như là ngạc nhiên đối với tin tức kia, Hạ Phi cũng không dám hỏi chuyện ra miệng.

Hắn yên lặng đi vào nhà vệ sinh, sau đó lên mạng tra thông tin.

Nguyệt thực đỏ cũng tương tự như nguyệt thực.

Ngân Hà là một trong các thiên hà, thường được người trái đất gọi là dải Ngân Hà. Trong dải Ngân Hà có rất nhiều hệ, trong đó có hệ Mặt trời. Mặt trời là một tinh cầu đặc biệt nằm ở trung tâm của hệ Mặt trời, cung cấp năng lượng ánh sáng cho tất cả các tinh cầu xung quanh nó. Tương tự như vậy, trong thiên hà Thôn Nha Tinh cũng có rất nhiều tinh hệ, Liên bang chính là hệ Daours, tinh cầu trung tâm là tinh cầu Daours. Cách đặt tên của bọn họ không giống con người, tinh cầu trung tâm không gọi là Mặt trời, mà đặt theo tên người thống trị.

Có thứ giống như Mặt trời, đương nhiên cũng sẽ có Mặt trăng. Nguyệt thực đỏ là hiện tượng xảy ra đối với Mặt trăng ở đây.

Khái niệm thời gian ở Thôn Nha Tinh khác Ngân Hà, đơn vị thời gian gấp đến hơn 26 lần so với trái đất, vậy nên tuổi thọ của các chủng tộc ở đây đều rất dài, gần 500 tuổi mới tính là đã thành niên.

Cứ 1000 năm một lần, trong vũ trụ sẽ xuất hiện một tinh vân được cấu thành bởi nhiều hạt bụi và tinh thể nhỏ màu đỏ do lực hấp dẫn, tạo thành dài hẹp dài, kéo qua Mặt trăng vài ngày sau đó theo quỹ tích bay đi, chu kỳ 1000 năm mới quay trở lại một lần. Đây chính là nguyệt thực đỏ của Thôn Nha Tinh.

Trong khoảng thời gian vài ngày tinh vân đỏ đi qua Mặt trăng, ban ngày không có gì khác thường, nhưng đến đêm cả bầu trời sẽ biến thành màu đỏ sậm. Lần nguyệt thực đỏ dài nhất trong lịch sử là một tuần.

Hạ Phi tò mò tìm kiếm vài hình ảnh trên mạng về nguyệt thực đỏ, vừa xem xong cả người liền cứng lại.

Mặt trăng đỏ như máu, giống hệt như cảnh tượng trong cơn ác mộng của hắn!

Hạ Phi biết bản thân nhiều khi vì viết tiểu thuyết mà tưởng tượng hơi nhiều, cũng chỉ là một giấc mơ, vậy nên chuyện nằm mơ thấy mặt trăng máu hắn cũng không muốn để tâm. Hơn nữa từ đó đến giờ cũng đã vài tháng, con cũng sinh rồi, tình cảm của Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm vẫn rất tốt, hắn cũng yên tâm, thả lỏng cảnh giác.

Nhưng tin tức hôm nay xuất hiện giống như một sự cảnh cáo, nhắc nhở hắn rằng mặt trăng máu trong cơn ác mộng kia là có thật. Cũng có nghĩa là, giấc mơ đó rất có thể sẽ phát sinh trong chính khoảng thời gian này.

Hạ Phi siết chặt cánh tay, cả người đều phát run.

"Cốc cốc cốc —— "

Cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị gõ.

Hạ Phi có tật giật mình vội vàng nhảy dựng lên, va vào làm đổ một lô chai chai lọ lọ đặt trên giá.

Người ngoài cửa nghe động tĩnh bên trong một lúc mới mở miệng: "Hạ Phi, mẹ bảo tôi đi hỏi xem cậu có khó chịu chỗ nào không?"

Là Giang Thành Điềm.

Hạ Phi cứng đờ.

Nếu hắn không trả lời, chẳng may mọi người lại nghĩ hắn bị làm sao rồi gọi cấp cứu thì xong. Vì vậy hắn đành lắp bắp nói, giọng điệu y như đang nhai phải đá: "Có, có chuyện, gì, gì sao?"

Giang Thành Điềm nói vọng vào: "Không có gì, cậu ở trong đấy cũng nửa tiếng rồi, mẹ sợ cậu có chuyện."

Đã nửa tiếng rồi?!

Hạ Phi khiếp sợ, hắn mới nghĩ lung tung một lúc thôi mà!

Vì không để mọi người tiếp tục lo lắng cho mình, Hạ Phi đè nén bất an trong lòng, đứng dậy mở cửa.

Hắn kéo kéo khóe miệng cười với Giang Thành Điềm, muốn vòng qua người cậu ta đi ra. Vừa nghĩ đến cơn ác mộng kia, Hạ Phi làm thế nào cũng không thể nhìn thẳng mặt Giang Thành Điềm.

Nhưng Giang Thành Điềm lại túm hắn lại, dùng vẻ mặt cổ quái hỏi: "Cậu không… giật nước à?"

Hạ Phi: "…"

Điềm Điềm, bệnh thần kinh cũng có mức độ thôi…

Hắn không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài: "Giật từ nãy rồi."

Ai ngờ Giang Thành Điềm vẫn tiếp tục truy hỏi: "Thế vừa nãy cậu ngâm trong đấy lâu thế làm cái gì?"

"… Thưởng thức sắc đẹp và trí tuệ của bản thân, không được à?"

"Biến thái." Giang Thành Điềm ghét bỏ liếc hắn.

Hạ Phi bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại.

Giang Thành Điềm đi ngay sát phía sau không kịp dừng, suýt nữa bị đầu Hạ Phi va vào ngực, sợ đến mức vội vàng lùi về sau, kết quả chân trái ngáng chân phải, ngã ngồi xuống đất.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm có chút xấu hổ, vành tai đỏ lên.

Điềm Điềm chống tay, còn chưa kịp bò dậy, đã thấy Hạ Phi xoay người đi thẳng lên gác về phòng đóng cửa.

Giang Thành Điềm: "…"

Có còn lương tâm không?!

Nhìn thấy mình ngã sấp xuống thế này mà ý định đưa tay ra giúp cũng không có… mặc dù mình cũng không cần!

Giang Thành Điềm thở phì phì đi về phòng khách, tiếp tục xem hoạt hình. Chẳng hiểu tại sao mỗi lần mẹ đều bắt mình đi gọi Hạ Phi, sao không bảo chị hai đi gọi! Lần nào nhìn thấy tên kia cũng bị tức chết.

Hạ Phi trở về phòng, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Nếu như hắn trực tiếp hỏi thẳng mặt Giang Thành Điềm "Tại sao cậu lại muốn giết anh cậu", nhất định sẽ bị mọi người tưởng là thần kinh, nếu không thì cũng bị sỉ vả chết.

Hắn nghĩ mãi cũng không ra, Giang Thành Điềm sùng bái anh trai mình như thế, rốt cuộc là lý do gì lại có thể khiến cho hai anh em bọn họ chém giết lẫn nhau máu chảy thành sông như thế.

Hắn tính toán một lúc, con dao găm kia giấu trong hòm không an toàn, chẳng may lúc Giang Thành Điềm và Giang Thành Khải đánh nhau, dùng thể chất trâu bò của bọn họ rất có khả năng sẽ đạp vỡ tan cái hòm, con dao này rơi ra, Giang Thành Điềm mất hết lí trí cầm dao lên đâm, sau đó…

Hạ Phi không dám nghĩ nữa.

Hắn móc con dao từ dưới đáy hòm lên, còn đang tính toán xem giấu ở đâu thì ổn, thiết bị di động trên cổ tay lại đột nhiên kêu ầm lên.

Tay hắn run bắn, dao găm rơi xuống sàn nhà phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hạ Phi hoảng loạn nhìn xung quanh, chỉ sợ có người bước vào. Trong phòng không có thêm ai, chỉ có thiết bị di động là vẫn kêu không ngừng.

Trong lòng hắn âm thầm chửi mẹ nó, lúc nào rồi mà còn làm phiền người ta, bực bội mở thiết bị di động lên.

Là tin nhắn gửi đến từ số lạ.

Hắn tưởng là tin nhắn rác, đang muốn ấn nút xóa thì đột nhiên dừng khựng lại.

Mặc dù là số lạ, nhưng nội dung tin nhắn thì hoàn toàn không lạ chút nào ——

Thứ tôi đưa anh đã xem chưa? Anh định lúc nào thì lấy tài sản về?

Cái giọng điệu và nội dung này, chỉ có thể là Hạ Lăng. Bởi vì ngoài Hạ Lăng ra cũng chẳng còn ai biết chuyện này nữa.

Vài giây sau, lại có vài tin nhắn được gửi đến.

Hạ Phi vừa nhìn đã muốn sặc máu. Hạ Lăng gửi đến vài bức ảnh chụp các tài liệu chứng nhận bảo quản tài sản. Bản lưu trong bộ nhớ hắn chưa mở ra xem, nhưng tại sao trong cái đống ảnh tài liệu cậu ta gửi sang lại có cả ảnh chụp mặt cậu ta là thế quái nào?!!! Em giai này cắn thuốc đấy à!!!

May mà chỉ lẫn có một tấm vào, mấy tấm ảnh khác đều là ảnh chụp tài liệu.

Hạ Phi không muốn trả lời, cũng không muốn dính dáng đến Hạ gia, trực tiếp kéo số liên lạc này vào sổ đen, đóng thiết bị di động lại.

Vấn đề nghiêm trọng bây giờ hắn cần giải quyết là tìm cách ngăn thảm án phát sinh!

Hạ Phi đầy mặt xoắn xuýt, thành kính nâng dao găm của Giang Thành Điềm trong tay.

Phải giấu ở đâu mới được bây giờ?

…

Đêm hôm đó, Hạ Phi lén lén lút lút ra khỏi phòng, đi đến vườn hoa sau nhà.

Giang Thành Khải vẫn chưa về nhà, những người khác đều về phòng hết rồi, đây đúng là thời cơ tốt để đi giấu đồ!

Hắn nhét dao găm vào trong áo, đi vào bếp chôm thêm một cái thìa.

Không sai! Hắn quyết định đem chôn con dao!

Đây là ý tưởng Hạ Phi nghĩ ra sau khi nhận được tin nhắn của Hạ Lăng. Lần trước hai người nói chuyện ở ngoài vườn hoa, người ta thường nói vườn hoa là nơi giấu xác tốt, giết người cuồng sát không tìm thấy thi thể, cứ đến vườn hoa, đào là ra!

Vườn hoa phía sau biệt thư Giang gia lớn như thế, hắn chọn đại một góc khuất nào đó mà chôn xuống, có đào cả tháng cũng không tìm ra, đến lúc đó nguyệt thực đỏ qua rồi, cuộc đời lại tươi sáng!

Nhưng mà liệu có khi nào một ngàn năm sau khi nguyệt thực đỏ lần nữa bọn họ mới đánh nhau không? Chẳng lẽ hắn còn có thể tiên đoán được chuyện 1000 năm nữa mới xảy ra?!

Mà kể cả có đánh nhau cũng không đến nỗi đem toàn bộ đất ở đây đều xới tung lên chứ hả?

Hạ Phi cực kỳ muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to, mình thông minh quá đi mất!

Hắn lần mò đến phía sau chòi nghỉ giữa vườn hoa, ngồi xổm xuống bắt đầu dùng thìa đào đất. Mặc dù cái thìa bé quá, đào hơi lâu, nhưng con dao cũng không lớn, sâu thêm chút nữa là được rồi, tốt nhất là đào thế nào để nhét luôn được nó xuống dưới móng của cái chòi này luôn đi!

Đang hăng say đào đất, đột nhiên sấm sét giữa trời quang, Giang Thành Điềm thò đầu ra từ trong chòi nghỉ cau mày nhìn hắn: "Cậu đang làm cái gì đấy?"

Hạ Phi sợ đến quăng cả thìa trong tay, nhảy dựng lên lùi về sau mười mấy bước.

Giang Thành Điềm xoa xoa cái mũi suýt thì bị hắn táng cả đầu vào, tức giận nói: "Cậu bị cái gì thế hả!" Suýt nữa hủy dung rồi!

Hạ Phi tay run run chỉ vào Điềm Điềm, "Cậu cậu cậu cậu…"

"Tôi làm sao cơ" Giang Thành Điềm nhìn hắn chằm chằm.

Hạ Phi hai tay ôm ngực thở hổn hển. Hắn rướn cổ lên nhìn, phát hiện trên bàn ghế trong chòi nghỉ bày la liệt một đống thú nhồi bông.

Thì ra là đem đồ chơi đi hấp thu tinh hoa của ánh trăng à…

Giang Thành Điềm chú ý tới ánh mắt của hắn, vội vàng biện bạch: "Cái này là lúc sáng người hầu đem phơi quên không cất vào, tôi sợ để qua đêm sẽ bị ngấm sương không khô được nên ra lấy vào!"

Hạ Phi bĩu môi, người hầu cái gì, tự cậu muốn đem các em yêu đi hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt thì cứ nói thẳng ra đi…

Giang Thành Điềm đột nhiên cúi đầu, nhìn thứ đồ phát ra ánh sáng bạc rơi trên đất cách chỗ hắn đứng mấy bước chân. "Kia là cái gì?"

Hạ Phi kinh hãi, muốn vồ lấy giấu đi nhưng vẫn chậm một bước.

Giang Thành Điềm nhảy ra ngoài chòi nghỉ, tóm lấy con dao găm: "Đây là dao của tôi mà! Tôi còn tưởng là rơi ở đâu…" Đột nhiên cậu ta cảnh giác nhìn về phía Hạ Phi, "Tại sao nó lại ở chỗ cậu?"

Hạ Phi cảm thấy sau lưng mát lạnh.

Ánh mắt Giang Thành Điềm trở nên vô cùng phức tạp, "Cậu… lén giấu đi?" Điềm Điềm cau mày một lúc, đột nhiên tỉnh ngộ, "A, là hôm đó. Tìm mãi vẫn không thấy đâu, trong phòng lại chỉ có tôi, chị hai với cậu, thì ra là cậu giấu. Nhưng tại sao cậu lại phải giấu?"

Hạ Phi nhìn Giang Thành Điềm ngồi đó lẩm bẩm, da đầu run lên, có ảo giác chỉ một giây tiếp theo cậu ta sẽ cầm dao vọt sang đâm mình.

Giang Thành Điềm đang lầm bầm thì dừng lại, kinh hãi nhìn về phía Hạ Phi: "Cậu cậu cậu…"

Hạ Phi: "???"

Giang Thành Điềm hai mắt đảo điên thần sắc hoảng loạn: "Cậu không thể như thế, chúng ta không thể như vậy."

Hạ Phi: "… Hả?"

Giang Thành Điềm: "Cậu không thể như thế! Cậu đã có anh tôi rồi, cậu không thể thầm mến tôi được!"

Hạ Phi: "…"

Đệch!

72. Chương 72: Hiểu Lầm

Hạ Phi nghe Giang Thành Điềm nói xong cơ mặt đều co giật.

Tự luyến đến trình độ nào mới có thể nói ra mấy câu thế này hả!

Hắn thật chỉ muốn rút giày phang luôn vào đầu đối phương!

Phải bình tĩnh, phải văn minh, phải làm một người chị dâu thấu tình đạt lý…

Vì vậy Hạ Phi rất bình tĩnh cào một nắm đất lên, vô cùng văn minh ném vào đầu Giang Thành Điềm, hét lên: "Yêu nghiệt mau tán đi!"

Giang Thành Điềm: "…"

Cái mẹ gì thế!

Trong tay Điềm Điềm vẫn cầm dao găm, trên tóc mang theo hơi ẩm từ đất.

Động tác của Hạ Phi quá nhanh, bản thân còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Hạ Phi nhìn Giang Thành Điềm bất động, vội vàng xông đến dùng tốc độ sét đánh muốn cướp lại con dao. Giang Thành Điềm kịp phản ứng vòng tay giấu dao găm ra sau lưng. Hạ Phi khí thế không giảm, dùng thiết đầu công húc mạnh vào ngực Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm đau đến nhe răng trợn mắt, cắn răng run rẩy đẩy đầu hắn ra.

Hạ Phi nhân cơ hội thò tay ra sau lưng Giang Thành Điềm sờ mó…

Sờ mãi không thấy dao đâu, nhưng lại sờ phải chỗ tròn tròn mềm mềm.

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm gào ầm lên: "Tay cậu đang sờ vào chỗ nào thế hả!!!!!"

Hạ Phi: "… Xin lỗi."

Hắn vòng tay ngược lại, cuối cùng cũng móc trúng con dao.

Giang Thành Điềm vừa ngẩn người một giây trong tay đã trống rỗng, còn chưa kịp cướp lại đã thấy Hạ Phi đem con dao nhét vào trong quần.

Giang Thành Điềm: "…"

Không thể nể mặt nhau một chút được à!

Hạ Phi biểu thị không thể.

Giang Thành Điềm mệt mỏi quá rồi. Vì sao chị dâu cứ nhất quyết phải giấu dao của mình! Có biết như thế biến thái lắm không! Chắc là không phải thầm mến mình thật đấy chứ?!

“Sao cậu cứ nhất định phải lấy dao của tôi để làm gì?!” Giang Thành Điềm phát điên.

“… Tôi cảm thấy hoa văn của nó vô cùng đẹp.” Hạ Phi nói bừa.

“Thế thì tự làm riêng một cái đi, sao cứ phải lén lút lấy cái của tôi?!” Hai tay Giang Thành Điềm nắm chặt, “Con dao này có ý nghĩa rất quan trọng với tôi, cậu không thể tùy tiện lấy đi như vậy!”

Hạ Phi kinh ngạc: “Chẳng lẽ cái này là của bạn gái đầu tiên tặng cậu?”

“…” Mặt Giang Thành Điềm vèo một cái đỏ lên, “Tôi còn lâu mới hạ lưu như thế, đây là lễ vật thành niên!”

Hạ Phi: “…”

Bạn gái đầu tiên có chỗ nào hạ lưu?

Cũng có phải bạn giường đầu tiên đâu!

Hạ Phi vẫn kiên quyết đến cùng, “Cho dù có là lễ vật thành niên tôi cũng không thể trả cho cậu được.”

“Ít nhất cậu cũng phải cho tôi một lý do thuyết phục chứ!”

“Yên tâm đi, không phải tôi thầm mến cậu đâu… Dao găm này cứ để tôi cầm đi.” Hạ Phi nói xong quay đầu bước đi.

“Chờ đã!” Giang Thành Điềm túm lấy vai hắn.

Hạ Phi mất thăng bằng ngã ngửa ra sau, bẹp một phát đặt mông xuống đất.

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Điềm: “… Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó, đau mông!

Giang Thành Điềm luống cuống đỡ chị dâu dậy.

"Phi Phi, Điềm Điềm?" Tiếng của Giang Thành Khải đột nhiên vang lên cách đó không xa, "Khuya rồi còn ở đây làm gì thế?"

Hạ Phi bị giật mình, vừa nhấc được mông lên một tí lại tiếp đất lần nữa.

Giang Thành Khải: "…"

Hắn chống eo đứng lên, suy yếu vẫy vẫy Giang Thành Khải: "Anh về rồi đấy à, sao không về phòng nghỉ?"

"Tôi vừa xuống xe, đang định đi vào nhà…" Giang Thành Khải bước về phía bọn họ, "Sao cả hai lại ở đây?"

"Tôi đi ngắm trăng" Hạ Phi chỉ tay về chòi nghỉ, "Điềm Điềm mang thú bông yêu dấu của cậu ta ra hấp thu tinh hoa nhật nguyệt."

Giang Thành Điềm: "…" Ngậm máu phun người! Mình rõ ràng chỉ đi thu thú bông vào!

Nhưng ở trước mặt anh cả Điềm Điềm chỉ muốn tránh tiếp xúc với Hạ Phi càng nhiều càng tốt, vậy nên lựa chọn im lặng không phản bác.

Cậu ta sợ anh trai mình hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ.

Giang Thành Khải cũng không vạch trần lời nói che đậy của Hạ Phi, y nhìn hai người trước mặt, có cảm giác hai người này đang giấu mình chuyện gì đó.

Hạ Phi sợ y nhìn ra được chuyện hắn giấu diếm, vội vàng lao đến ôm lấy cánh tay y, dùng giọng nhão nhoẹt nói: "Khải Khải, anh bận cả ngày rồi, đừng đứng đây nữa, về tắm nước nóng đi ha, tắm xong chúng ta cùng đi ngủ."

Giang Thành Khải: "…"

Rõ ràng có chuyện giấu mình rồi!

Giang Thành Điềm: "…" Dạ dày thật không khỏe…

Hạ Phi nói xong cũng tự thấy buồn nôn, nhưng vẫn cắn răng kéo tay Giang Thành Khải về phòng.

Để lại một mình Giang Thành Điềm ngổn ngang trong gió.

… Thế còn dao của mình thì sao?

…

Trở về phòng, Hạ Phi dùng lý do mỹ miều là y mệt mỏi cả ngày rồi phải tắm đi cho sảng khoái, dùng tốc độ sét đánh đem Giang Thành Khải nhét thẳng vào phòng tắm.

Giang Thành Khải bị kéo kéo đẩy đẩy miễn cưỡng phải đi vào.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, Hạ Phi thở ra một hơi, vội vàng moi dao găm nhét trong quần ra. Mẹ nó chứ, nhét trong quần đi từ ngoài vườn hoa về phòng đúng là muốn giết người mà!

Hạ Phi xoa chỗ eo bị cán dao đè vào, đem dao gắm nhét vào cái hòm lúc trước giấu.

Xem ra hôm nay không đem chôn được rồi, để xem ngày mai có tranh thủ được lúc nào không.

Hai ngày nữa là đến nguyệt thực đỏ, trước khi nó bắt đầu hắn nhất định phải ngăn chặn mọi hậu họa!

"Quần áo của tôi…"

Giang Thành Khải đột nhiên thò đầu ra khỏi phòng tắm.

Hạ Phi vội vàng đóng sập nắp hòm lại.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó, đóng mạnh quá kẹp tay rồi QAQ!

Giang Thành Khải dở khóc dở cười đi đến kéo tay hắn xoa xoa, "Sao em lại bất cẩn như thế?"

Hai mắt Hạ Phi đảo loạn.

Giang Thành Khải trực tiếp hỏi hắn: "Em đang giấu tôi chuyện gì đúng không?"

Hạ Phi cứng đờ cả người.

"…" Quả nhiên là có chuyện giấu mình. Trong lòng Giang Thành Khải có chút khó chịu, ngoài mặt vẫn ôn hòa nói, "Có chuyện gì mà ngay cả tôi em cũng không thể kể?"

"Không nói được." Hạ Phi điên cuồng lắc đầu.

Đây là gián tiếp thừa nhận.

Giang Thành Khải trong lòng càng khó chịu, "Có liên quan đến tôi sao?"

Hạ Phi chần chừ một lúc, khẽ gật đầu.

Tâm tình của Giang Thành Khải thả lỏng không ít: "Là chuyện không tốt sao?"

Hạ Phi rút tay về, quay mặt đi: "Anh đừng hỏi nữa, tôi thật sự không thể nói được."

Giang Thành Khải thấy hắn kiến quyết đến cùng, cũng không đành lòng ép hỏi thêm nữa, đành phải nói: "Được rồi, không nói thì không nói. Lúc nào em thay đổi suy nghĩ, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với tôi."

Hạ Phi gật đầu.

Cứ dứt khoát thế này có phải tốt không!

Hắn ôm lấy cổ Giang Thành Khải, mổ một cái lên môi y.

Giang Thành Khải trực tiếp đỡ mông hắn, bế cả người lên. Hạ Phi kinh ngạc thốt lên một tiếng, hai chân theo bản năng quắp chặt lấy eo y.

"Tắm chung không?" Giang Thành Khải hỏi.

Hạ Phi đỏ mặt gật đầu.

Bọn họ cũng phải hai tháng rồi chưa làm. Đối với đàn ông đang ở độ tuổi sung mãn nhất đây đúng là chuyện khó mà tin nổi. Giang Thành Khải đi Khu 9 hơn một tháng, lúc y về thì hắn lại nằm viện nửa tháng, hai người vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc thân mật lần nào.

Hiện tại Giang thiếu tướng chủ động, Hạ Phi cũng sẽ không từ chối.

Tay Giang Thành Khải duỗi vào trong vạt áo, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn bóng của hắn. Cả người

Hạ Phi run lên, cảm giác tê dại chạy thẳng từ lưng lên óc, hai chân lại càng quắp chặt hơn.

"Tiểu yêu tinh." Giang Thành Khải bóp bóp mông hắn, bế người đi vào buồng tắm.

…

Sáng hôm sau lúc hạ Phi tỉnh lại, Giang Thành Khải đã đi quân bộ.

Hắn ngủ một giấc đến gần trưa, tỉnh dậy cả đầu đều ong ong.

Tối hôm qua Giang Thành Khải giống như phát điên, làm đến eo hắn cũng sắp gãy, tay cũng bị nắm đến tím bầm, cũng không biết mấy ngày mới tan. May mà hôm qua cục cưng ngủ ở chỗ Giang phu nhân, nếu không lại dạy hư con trai mất.

May mắn nhất là chuyện con dao trot lọt rồi.

Cả người Hạ Phi chỉ mặc mỗi một cái quần lót, trên làn da trắng nõn tràn đầy dấu vết khiến người ta phải đỏ mặt. Hắn khó khăn xoay người lại, đang định ngủ tiếp thì cửa phòng lại bị gõ.

Hạ Phi định giả vờ ngủ, nhưng người ngoài cửa vẫn rất kiên nhẫn, gõ liên tục mười phút vẫn chưa đi.

Hắn phát rồ tròng áo ngủ vào, đỡ cái eo sắp tàn phế ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm vừa nhìn thấy Hạ Phi, khóe miệng giật một cái: "… Sao cậu lại đi cái kiểu y như vừa mới túng dục quá độ thế này?"

"…" Hạ Phi, "Thằng nhóc con nhà cậu không biết nói gì thì tốt nhất đừng có mở miệng."

Vài dấu hồng hồng ẩn hiện sau cổ áo hắn, Giang Thành Điềm lúng túng quay đầu sang hướng khác: "Lúc nào cậu mới chịu trả lại dao găm cho tôi?"

Hạ Phi: "…"

Tưởng ngủ một giấc phải quên rồi chứ sao lại quay lại vấn đề này rồi?

Giang Thành Điềm không dám nhìn thẳng hắn, tiếp tục nhìn khung cửa: "Trả lại cho tôi, dù sao thứ đó

cậu cũng đâu cần dùng."

Hạ Phi chém đinh chặt sắt: "Không được."

Giang Thành Điềm: "..."

Hạ Phi thở dài: "Cũng không phải là tôi định lấy luôn không trả, chờ qua nguyệt thực đỏ rồi tôi trả cho cậu có được không?"

Lúc trước chưa biết đến chuyện nguyệt thực đỏ, hắn chỉ có thể đem giấu con dao này đi được lúc nào hay lúc ấy. Bây giờ đã biết chuyện hắn mơ thấy nếu có xảy ra cũng chỉ trong kỳ hạn này, chỉ cần chờ nguyệt thực đỏ kết thúc, mọi việc sẽ an toàn, dao cũng không cần giấu nữa.

Giang Thành Điềm không thể hiểu nổi: "Liên quan gì đến nguyệt thực đỏ?"

"Cậu phiền thật đấy." Hạ Phi eo mỏi lưng đau, sắp đứng không nổi nữa, "Đã bảo qua mấy hôm nữa tôi trả, cậu vội vàng muốn lấy lại làm gì?"

"Tôi không vội làm gì thì cũng phải lấy lại, đấy là dao găm của tôi!" Giang Thành Điềm nói, "Trừ khi cậu cho tôi một lý do chính đáng."

Hạ Phi buồn bực khó chịu, chưa kịp suy nghĩ đã quát ra miệng: "Nếu như con dao này còn để trong tay cậu, cậu sẽ đi giết người mất!"

Giang Thành Điềm yên lặng.

Hạ Phi bị chính lời của mình làm cho kinh hãi, vội vàng nhìn xung quanh, thấy không có ai đứng gần chỗ bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn Giang Thành Điềm còn đang sững sờ, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Giang Thành Điềm bị tiếng cửa sập làm cho chấn động, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, trong đầu chỉ toàn là câu nói vừa rồi của Hạ Phi.

Cái gì gọi là nếu như dao ở trong tay mình, mình sẽ đi giết người?

Giang Thành Điềm chỉ có đúng một lần ngộ sát người khác, là lần đâm Natalie một dao. Nhưng sau đó cũng đã điều tra được Natalie không phải người tốt lành gì, hơn nữa lúc Natalie bị đâm kẻ đoạt xá cô ta cũng đã chạy trốn, nói cách khác là kẻ kia tự dẫn "Natalie' đến để Giang Thành Điềm giết.

Lần đó cũng không phải Giang Thành Điềm cố ý mà chỉ là phòng vệ chính đáng. Tại sao Hạ Phi lại sốt sắng như thế? Cậu ta cảm thấy mình muốn giết ai sao? Nhưng đến cùng là giết ai mới được?

Mấy vấn đề này Giang Thành Điềm suy nghĩ nguyên một ngày vẫn không thể hiểu được, nhưng cậu ta cũng không dám đến đòi dao găm ở chỗ Hạ Phi nữa.

Nếu như lời Hạ Phi nói là thật, nếu như hắn thực sự có thể tiên đoán trước được tương lai…

Giang Thành Điềm buồn bực ném con gà bằng bông trong lòng đi, kéo chăn che kín đầu lại.

Phiền chết đi được!!!

Tâm tình Giang Thành Khải lúc này cũng không tốt.

Lilian vẫn hôn mê bất tỉnh, không thể để Hạ Phi đọc ký ức lần nữa. Trong quá trình y điều tra James cũng phát hiện ra một tình tiết rất quan trọng, James có quen biết Natalie!

James là chủng tộc thuộc tinh cầu khác đến đây, nhưng cụ thể ông ta là chủng tộc nào thì lại không có thông tin ghi chép. Ông ta làm việc cho quân bộ cũng đã mấy trăm năm, từ khi Quốc vương tiền nhiệm còn tại vị đã được chuyển tới Khu 9. Hai mươi năm trước, chính là thời điểm U Linh tộc kia lưu vong đến đây đoạt xá Natalia, bọn họ bắt đầu có liên hệ với nhau.

Giang Thành Khải không biết bọn họ quen biết nhau bằng cách nào, trong ghi chép của quân bộ có nhắc đến một lần WEA II từng đến gặp các bác sĩ ở Khu 9, trong đó có hình ảnh James và Natalie đứng cùng nhau, nhìn thái độ của bọn họ thì có vẻ không xa lạ gì với đối phương.

Chẳng lẽ vụ án giết người của Natalie của liên quan đến "Oanh ca môn"?

Theo như thông tin mà y biết, "Natalie" là U Linh tộc, nguyền rủa giết người mục đích là để chiếm đoạt tinh thần lực. Nhưng tử trạng của những nạn nhân kia đều là bị chém rất nhiều nhát, ngoài tinh thần lực bị lấy đi, máu trên người cũng bị rút hết, nhưng bị rút đi đâu làm gì thì không ai biết.

Các nạn nhân của "Oanh ca môn" trước khi chết cũng tự dùng vật sắc cào rách khắp người cho máu chảy ra, Giang Thành Khải càng nghĩ càng cảm thấy hai vụ việc này chắc chắn có liên quan.

"Bách Dương, cậu nói xem hung thủ giết nhiều người như thế, mục đích là gì?"

Giang Thành Khải ngồi ở phòng làm việc của Bách Dương trong Viện pháp y, hai hàng long mày nhíu chặt lại.

“Theo tôi được biết, có một vài chủng tộc dùng máu để bổ sung năng lượng cho cơ thể.” Bách Dương ngồi bên cạnh y lật xem hồ sơ lưu trữ các vụ án, “Nhưng theo lý mà nói thì sẽ không ăn tạp thế này.”

“Ăn tạp?”

“Các chủng tộc dùng máu để ăn thường chỉ chọn một chủng tộc nhất định nào đó làm con mồi, chuyên lấy máu của họ để khắc phục khuyết điểm của bản thân. Nhưng chọn lựa con mồi lung tung trên phạm vi rộng thế này thì đúng là rất bất thường.”

“Cậu có ý tưởng gì không?”

“Theo như suy đoán của tôi, thứ duy nhất hung thủ có thể khai thác được từ máu của nạn nhân cũng chỉ có gen của bọn họ.”

Giang Thành Khải khó hiểu: “Lấy được gen thì có ích lợi gì? Thông tin về gen của tất cả các chủng tộc đều được cập nhật hết trong kho gen, nếu muốn sao không lấy thông tin từ đó?

Bách Dương nhíu mày: “Biết đâu tên đó muốn tập hợp ưu điểm của tất cả các gen lại tạo thành một người nhân bản thì sao?”

“Nếu như vậy cũng đâu đến nỗi phải giết người? Lấy của mỗi người một ít máu không được sao?”

“Chuyện đấy tôi biết thế quái nào được” Bách Dương khóe miệng giật giật, “Tôi cũng có phải hung thủ đâu.”

Giang Thành Khải đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy bác sĩ James là người thế nào?”

“Ai cơ?” Bách Dương kinh ngạc, “Bác sĩ phụ trách của Lilian á?”

“Ừm.”

“Tôi chưa nói chuyện với ông ta bao giờ. Chỉ có duy nhất một lần đến Khu 9 nhìn thấy ông ta, lúc đó nhìn người này tôi chỉ có một cảm giác”

“Cảm giác gì?”

“U ám.”

“Hả?” Giang Thành Khải kinh ngạc, “Sao lại u ám?”

Mặc dù mặt mũi James có hơi nhăn nheo quá đà, nửa đêm nhìn thấy có nguy cơ bị nhầm thành ma, nhưng nói u ám thì có phải là hơi quá không, ông chú đó trông vẫn rất hòa ái mà.

"Tôi cũng không biết nữa, chỉ là vừa nhìn đã thấy không thoải mái" Bách Dương nhún vai "Đây cũng chỉ là cảm giác chủ quan của bản thân tôi thôi, cũng không nhất định sẽ đúng."

"Được rồi."

Bách Dương nhìn đồng hồ: "Cậu ở đây suốt từ trưa rồi, còn chuyện gì nữa không?"

Giang Thành Khải bật cười: "Đuổi nhau đấy à?"

"Đúng rồi đấy," Bách Dương hoàn toàn không có ý phủ nhận, "Sắp đến giờ tan làm của tôi rồi."

Giang Thành Khải: "…"

Giang thiếu tướng cứ thế bị bạn tốt tống cổ ra khỏi Viện pháp y.

Y nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa, quyết định về thẳng nhà.

Tìm một vòng dưới nhà không thấy Hạ Phi đâu, lúc trở về phòng Giang Thành Khải mới phát hiện vợ mình vẫn còn đang ngủ! Không biết buổi trưa có dậy ăn cơm không hay là ngủ thẳng từ đêm qua đến tận bây giờ.

Giang Thành Khải dở khóc dở cười.

Y đẩy đẩy vai hắn, thấp giọng gọi hai tiếng "Phi Phi"

Hạ Phi than nhẹ một tiếng, trở mình.

Cổ áo ngủ bị động tác của hắn làm cho tuột xuống, lộ ra nửa bên vai, trên làn da trắng nõn chi chit dấu đỏ, cực kỳ dụ người phạm tội.

Đây rõ ràng là trắng trợn câu dẫn mà!

Giang thiếu tướng tối hôm qua còn chưa ăn đủ, yên lặng nuốt nước miếng.

Ăn hay không ăn, đây cũng là một vấn đề.

Lúc y đang tính toán xem nên dùng cách nào để gọi vợ dậy, Hạ Phi mở mắt.

Vì không đeo kính, hắn phải híp mắt lại mới mơ hồ nhìn được có người, còn cụ thể là ai thì vẫn không nhìn rõ. Nhưng dù không nhìn được, trên người Giang Thành Khải vẫn có một mùi thơm đặc trưng khiến hắn dễ dàng nhận ra y. Hạ Phi vẫn còn đang ngái ngủ theo bản năng ôm lấy cổ Giang Thành Khải, kéo người xuống hôn.

Giang Thành Khải đột nhiên đè lên, điên cuồng hôn lại.

Hạ Phi bị hôn đến cả mặt đầy nước, cuối cùng đầu óc cũng tỉnh táo một ít, ba chân bốn cẳng muốn đạp Giang thiếu tướng ra.

Mẹ ơi, đây là cái tình tiết gì! Tối hôm qua không phải vừa mới trình diễn tiết mục cấm trẻ em cả đêm à! Phía sau hắn vẫn còn đang sưng đây này!

Nhưng tiếng lòng bi thiết của Hạ Phi Giang Thành Khải không nghe được, hai ba phát đã lột sạch quần áo, đem hai chân hắn gác lên vai, tiếp tục chăm chỉ cày cấy. Địa phương hôm qua bị dùng quá đà vẫn còn rất mềm, chuẩn bị một lúc đã có thể dễ dàng tiến nhập.

"A…"

Lúc bị đẩy vào Hạ Phi khẽ kêu một tiếng, dúi đầu vào gối.

Mẹ nhà anh Giang thiếu tướng! Đồ khốn nạn! Cầm thú! Không phải là người!

Hắn cảm thấy với cái trình độ đói khát này của y, chẳng mấy chốc sẽ lại sinh tiếp một Tiểu Giang Hách nữa mất, lần trước cũng mới một lần đã dính còn gì!

Miệt mài chán chê cuối cùng cũng xong.

Hạ Phi thở hồng hộc nằm trên giường, từ eo trở xuống đã hoàn toàn mất cảm giác.

Giang Thành Khải xong việc rồi lại còn rất biến thái đem ngón tay nhét vào trong chỗ đó, giống như muốn chặn không cho chất lỏng bên trong chảy ra.

Hạ Phi muốn kéo tay y ra, nhưng vừa nhấc tay lên đã mệt đến thở không ra hơi, hắn chỉ có thể bi phẫn trừng mắt nhìn Giang thiếu tướng, khẽ quát: "Rút tay ra!" Ngay đến giọng nói cũng khàn khàn.

Giang Thành Khải ác ý cong ngón tay một chút, sau khi nghe Hạ Phi nhịn không được rên rỉ ra tiếng mới hài lòng thu tay lại.

Hai mắt Hạ Phi đỏ bừng, tức giận nhìn chằm chằm đối phương.

Ánh mắt này lực uy hiếp chẳng có bao nhiêu, đặt vào hoàn cảnh hiện tại trông lại càng như đang quyến rũ người khác.

Hắn tức giận nói: "Anh định sinh tiếp đứa nữa đấy à?"

"Đâu có." Giang Thành Khải lắc đâu, "Mới vừa sinh một đứa, cứ nghỉ ngơi mấy năm nữa rồi lại sinh tiếp."

"… Thế mà anh còn không biết tiết chế lại! Chẳng may lại mang thai tiếp thì làm sao?"

Giang Thành Khải buồn cười: "Mặc dù khả năng sinh sản của partner tốt, nhưng cũng có phải máy đẻ đâu, cũng phải cách vài năm mới thụ thai tiếp được."

Hạ Phi khó hiểu: "Tại sao?"

"Cơ thể sinh ra chính là như vậy. Giống như worker cả đời chỉ có thể sinh từ một đến hai đứa hay như captain không thể mang thai ấy. Sau khi worker sinh một đứa sức khỏe sẽ suy giảm, không thụ thai được nữa, còn captain thì trong cơ thể vốn không có chất tạo thai."

"Nói thế chẳng lẽ trong người partner có rất nhiều cái chất đấy?"

"Ừ. Nhưng sau khi sinh xong đứa đầu tiên cũng sẽ bị tiêu hao, cần vài năm mới khôi phục lại được, mà càng về sau theo số lần sinh càng nhiều chất tạo thai cũng sẽ không tái tạo lại nữa, cuối cùng cũng không thể tiếp tục thụ thai."

"… Vậy sao."

Lại được phổ cập tri thức mới…

Quả nhiên cấu tạo của người ngoài hành tinh và nhân loại hoàn toàn khác nhau, mặc dù cùng mang hình người, nhưng có lẽ chắc chỉ có mỗi cái hình người này là giống nhau thôi.

"Mệt không? Bế em đi tắm nhé?" Giang Thành Khải dò hỏi.

"Hỏi thừa." Hạ Phi lườm y một cái.

Dùng chăn đem người bọc lại ôm vào phòng tắm, Giang Thành Khải vừa xả nước vào bồn vừa nói: "Hôm nay tôi thu được một tin tức lớn, muốn nghe không?"

Hạ Phi dựa vào vách tường, gật gật đầu.

"Tôi phát hiện James và Natalie quen biết nhau."

Hai mắt Hạ Phi trợn ngược: "Bọn họ biết nhau từ lúc nào?"

Một ông chú già nhăn nheo và một em gái mềm mại ngọt ngào, theo lý thuyết hẳn là không có cơ hội nào để tiếp xúc với nhau.

"Vào khoảng 20 năm trước, Trung tâm trị liệu của Khu 9 và WEA II có tiến hành gặp mặt, WEA II có khả năng chính là tổ chức tiến hành thí nghiệm lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

"Chính là cái tổ chức biến thái nghiên cứu hormones hỗ trợ mang thai ấy hả?" Mắt hắn càng trợn to hơn.

Giang Thành Khải gật đầu.

Trong lòng Hạ Phi có một dự cảm không lành.

Tổ chức kia bí mật ẩn mình cũng lâu rồi, sao bây giờ tự dưng lại xuất hiện trong tình tiết liên quan đến vụ án?

73. Chương 73: Điềm Điềm Mất Tích

Hai ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới thời điểm bắt đầu xuất hiện nguyệt thực đỏ.

Sắc trời còn chưa chuyển tối, phía chân trời đã mơ hồ nhìn thấy một vệt đỏ vắt ngang.

Hạ Phi ngồi trong vườn hoa, nghiêm túc nhìn sắc hồng đang lan rộng phía xa.

Từ hôm nay sẽ bắt đầu, dự tính kéo dài trong vòng năm ngày. Đây là giai đoạn nguy hiểm, nhất định phải cực kỳ thận trọng.

Hắn âm thầm siết chặt tay!

Giang Thành Khải từ phía sau vươn tay bao bọc lấy bàn tay đang siết thành nắm đấm của Hạ Phi: "Em không đi ăn cơm tối đi còn ngồi đây làm gì?"

“Em không muốn ăn, ” Hạ Phi trở tay nắm ngược lại, mười ngón tay đan vào nhau, “Anh ngồi xuống đây một lúc đi.”

Giang Thành Khải nghe lời ngồi xuống bên cạnh hắn, “Vậy để anh bảo người lấy dịch dinh dưỡng nhé?”

Hạ Phi vẫn lắc đầu, “Không có khẩu vị.”

Giang Thành Khải cũng không ép nữa, yên lặng cùng hắn ngồi xem hoàng hôn.

“… Này.” Hạ Phi đột nhiên huých vai y.

Giang Thành Khải nghiêng đầu, “Hả?”

“Anh và Giang Thành Điềm tình cảm rất tốt phải không?”

“Điềm Điềm sao? Cũng coi như là không có vấn đề gì. Sau khi anh bắt đầu vào học viện quân sự thì hai anh em cũng không nói chuyện nhiều như trước nữa, khi còn bé vì tuổi tác cũng không quá chênh lệch nên rất thân thiết với nhau.”

“ Vậy sao…” Hạ Phi ngập ngừng, “Vậy nếu như, em chỉ nói là nếu như… Nếu như Điềm Điềm cậu ấy làm chuyện không tốt, anh có tha thứ cho cậu ấy không?”

Giang Thành Khải nghiêm túc nói: “Phải xem nó gây ra chuyện gì, nếu như làm tổn hại đến gia đình hay liên bang, anh sẽ đích thân bắt nó lại.”

Hạ Phi: “…”

Chẳng phải nên trả lời là dù nó làm chuyện gì anh vẫn sẽ bao dung chấp nhận và tha thứ sao? Sao tự dưng lại nghiêm túc vì nghĩa diệt thân như thế này là thế quái nào hả!

Loại hành động như kiểu giết anh trai này nọ nhất định là thuộc loại phá hoại gia đình rồi! Chắc chắn kiểu gì cũng sẽ bị Giang Thành Khải tóm cổ bỏ vào Khu 9!

Hắn còn đang định đem cơn ác mộng kia kể ra, nhưng nghe y nói thế lại có chút do dự. Giang Thành Điềm cho dù có hơi trung nhị, cũng không thể vì một chuyện còn chưa dám chắc có xảy ra hay không mà làm mất đi tương lai của cậu ấy.

Có lẽ tốt nhất là không nên nói cho Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải thấy hắn trầm mặc không nói, khó hiểu hỏi: “Sao thế, sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Hạ Phi liền vội vàng lắc đầu: “Không sao hết!”

Giang Thành Khải yên lặng nhìn hắn, thái độ này chắc chắn là có chuyện rồi.

Nhưng y biết nếu hắn đã không muốn nói, cho dù có hỏi tiếp cũng không có kết quả, quyết định thay đổi đề tài.

“Tối nay là đêm nguyệt thực đỏ đầu tiên, em muốn xem không?”

Tốc độ chuyển đề tài của y quá nhanh, Hạ Phi ngơ ra một lúc mới phản ứng được: “Đương nhiên là muốn xem rồi, anh không thấy em đang ngồi chờ sẵn ở đây đấy à.”

“… Được rồi,” Giang Thành Khải nhìn sắc trời một chút, “Nửa tiếng nữa mặt trời sẽ lặn hoàn toàn. Đến lúc đó em sẽ được thấy cảnh tượng suốt đời khó quên.”

“Trước đây anh từng xem rồi à?”

“Làm sao mà xem được.” Giang Thành Khải cười, “Anh có hơn 600 tuổi, nguyệt thực đỏ 1000 năm mới xuất hiện một lần.”

“Cũng đúng,” Hạ Phi gật gật đầu, “Vậy chúng ta cùng xem đi?”

“Nếu không em nghĩ anh ngồi đây với em làm gì?”

“Em tưởng anh chỉ đến gọi em đi ăn cơm thôi, không phải à?”

“…”

Hai người ngồi một lúc, Giang Thành Điềm và Giang Thành Duyệt cũng đi ra vườn hoa.

Ánh mắt của Hạ Phi và Giang Thành Điềm vừa chạm nhau, cả hai đều có chút mất tự nhiên quay mặt đi.

Giang Thành Khải trầm ngâm nhìn hai người, không nói gì.

Giang Thành Duyệt thần kinh thô, chẳng phát hiện được không khí khác thường, hớn hở ngồi xuống cạnh anh cả nhà mình, thuận tiện kéo theo em trai nhỏ ngồi xuống cùng luôn. Bàn trong chòi nghỉ là dạng bàn

tròn, Giang Thành Điềm bị lôi xuống ngồi cạnh Giang Thành Duyệt, bên còn lại chính là Hạ Phi.

Hạ Phi vô cùng khổ bức. Hắn vừa thảo luận vấn đề của Điềm Điềm với Giang thiếu tướng xong thì đương sự đã xuất hiện rồi.

Giang Thành Duyệt thần kinh thô đến mấy cuối cùng cũng nhận ra được bầu không khí cứng ngắc giữa mọi người, huých huých tay anh trai: "Sao thế? Sao không ai nói gì?" Lại huých huých em trai, "Cả em nữa, bình thường lắm mồm lắm cơ mà?". Giang Thành Duyệt quay ra muốn huých huých Hạ Phi, nhưng phát hiện chị dâu nhà mình ngồi ở đối diện không huých được, đành phải chớp chớp mắt với hắn, "Chị dâu, chị cũng nói gì đi chứ."

Hạ Phi kéo kéo khóe miệng: "Nói cái gì bây giờ?"

"Đây chính là nguyệt thực đỏ 1000 năm mới có một lần đấy! Sao mọi người chả kích động gì thế hả?"

"Có cái gì hay mà phải kích động" Giang Thành Điềm lầm bầm, "Lần này không xem được thì 1000 năm nữa lại xem, có cái gì đâu mà."

Giang Thành Duyệt táng em trai nhà mình một phát đập mặt xuống bàn, "Cái thằng nhóc con thần kinh thô này!"

Hạ Phi: "…"

Cái bàn này làm bằng đá đấy…

Quả nhiên lúc Giang Thành Điềm ngẩng đầu lên trên trán đã đỏ một cục, khóe mắt còn lấp lánh nước.

Hạ Phi: "…"

Tội nghiệp Điềm Điềm…

Giang Thành Điềm phát hiện ánh mắt cảm thông của Hạ Phi bắn về phía mình, cực kỳ ngạo kiều hất cằm quay đầu đi.

Hạ Phi: "…"

Bị đánh là đáng đời!

Lúc bọn họ mải nói chuyện, nguyệt thực đỏ đã bắt đầu.

Chân trời nhuộm đỏ như máu, màu sắc càng ngày càng đậm, giống như có một nét bút vô hình đang tô vẽ, từng lớp từng lớp chồng lên nhau, cuối cùng tạo thành màu đỏ sẫm. Ánh trăng tròn vành vạnh chậm rãi lộ ra sau áng mây mỏng, đỏ như sắc máu, giống hệt như trong giấc mơ của Hạ Phi.

Hắn nhìn một chút, hô hấp có hơi khó khăn, theo bản năng nhìn về phía Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm.

Hai người bọn họ đều đang chăm chú nhìn trời. Giang Thành Khải phát hiện ánh mắt của hắn, dùng ánh mắt dò hỏi xem có chuyện gì.

Hạ Phi lắc đầu, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời.

Cảnh tượng này quá kỳ vĩ, nhưng cũng không thể ngăn được nội tâm đang sôi trào của hắn, hình ảnh Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm đứng dưới bầu trời đỏ rực, dưới chân là bãi máu xanh thẫm cứ không ngừng hiện ra trước mắt.

"Hạ Phi… Hạ Phi!"

Hạ Phi cảm giác trước mắt có một bóng đen thoáng qua, theo phản xạ vội ngửa người ra sau.

Giang Thành Khải nhanh chóng đỡ lưng hắn, ân cần nói: "Có chuyện gì thế? Cả người em đều là mồ hôi lạnh."

Hạ Phi đưa tay quệt trán, ống tay áo ướt đẫm.

Sao lại ra nhiều mồ hôi thế này?!

Lúc này hắn mới phát hiện ra lưng áo mình cũng đã bị mồ hôi thấm ướt.

"Em về phòng trước…"

Hạ Phi bỏ lại một câu như thế, vội vã chạy về phòng, để lại ba anh em Giang gia đứng ngơ ngác nhìn nhau.

"Hai đứa cứ ở đây xem tiếp đi, anh đi xem cậu ấy thế nào." Giang Thành Khải nói xong cũng xoay người đi theo hắn.

Về đến phòng, Hạ Phi lập tức đi kiểm tra dao găm. Thấy nó vẫn đang nằm yên dưới đáy hòm, hắn mới yên tâm thở ra một hơi, mở tủ lấy quần áo đi tắm.

Giang Thành Khải yên lặng đứng ngoài cửa nhìn toàn bộ, chờ hắn đi tắm rồi mới bước vào phòng.

Do dự một lúc, y quyết định mở cái hòm kia.

Trong hòm là các vật dụng trước đây của Hạ Phi mang về từ Hạ gia. Hạ Phi không dùng đến những thứ này, vậy nên y cũng không động vào.

Nhưng lần này là ngoại lệ.

Ánh mắt Hạ Phi nhìn Giang Thành Điềm cũng không phải là có tình cảm lén lút gì, nhưng rõ ràng vẫn có gì đó khác thường.

Giang Thành Khải lục tìm vài lần, cố gắng để không làm xáo trộn đồ đạc trong hòm. Sau đó y tìm ra được hai thứ đồ khiến bản thân vô cùng kinh ngạc, một cái huy hiệu đặc chế và dao găm của Giang Thành Điềm.

Con dao này là lễ vật thành niên y tặng cho em trai mình, hoa văn trên cán dao là do y tự tay khắc, có đốt thành tro y vẫn nhận ra được.

Nhưng hiện tại con dao này lại bị giấu trong hòm đồ cá nhân của Hạ Phi. Dao y tặng cho em trai lại bị vợ giấu đi. Suy nghĩ này khiến cho Giang Thành Khải cả người đều không khỏe nổi.

Y sẽ không chỉ vì một con dao mà nghi ngờ vợ và em trai có quan hệ bất minh, nhưng trong lòng vẫn không ngăn được cảm giác khó chịu đang dâng lên.

Vì sao Hạ Phi lại phải giấu con dao này? Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện hắn đang giấu mình? Con dao này là Điềm Điềm tự đưa cho Hạ Phi, hay là Hạ Phi nhân lúc Điềm Điềm không để ý lén đem giấu?

Một tiếng "lạch cạch" vang lên, cửa phòng tắm mở ra.

Giang Thành Khải vội vàng nhét hai thứ kia vào túi, đóng nắp hòm lại, dùng tốc độ nhanh nhất có thể ngồi xuống giường làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hạ Phi lau tóc đi ra, nhìn thấy y ngồi trên giường thì hơi sửng sốt: "Sao anh đã về rồi, không xem nguyệt thực đỏ nữa à?"

"Anh lo em làm sao nên về phòng xem thế nào, em không sao chứ?" Giang Thành Khải bình tĩnh nói.

"Em không sao rồi."

“Lúc nãy bị sao thế, khó chịu chỗ nào à?”

“Không có, chỉ là đột nhiên nhớ lại vài chuyện không tốt thôi.”

Giang Thành Khải thức thời không hỏi nữa, chỉ gật đầu.

Hạ Phi đứng đần ra một lúc, đột nhiên cười nói: “Hay chúng ta đi xem nguyệt thực đỏ tiếp đi?”

Thực ra nguyệt thực đỏ chỉ có giai đoạn lúc bắt đầu mới đáng xem, còn về sau thì cũng chỉ có thế, đa phần đều bị tinh vân đỏ che khuất hết, chỉ có lúc tinh vân loãng ra mới lại xem được. Nhưng nhìn ánh mắt lấp lánh rõ ràng là có ý muốn xoa dịu bầu không khí của Hạ Phi, Giang Thành Khải quyết định không nói vấn đề này ra, gật đầu đồng ý.

Vì thế hai người đi đến phòng hoa ở lầu hai. Phòng hoa này là một dạng phòng khách bán lộ thiên, phía dưới chính là vườn hoa, đứng ở ban công nhìn xuống là có thể thấy Giang Thành Điềm và Giang Thành Duyệt đang ngồi trong chòi nghỉ.

Bọn họ ngồi khoảng mười mấy phút, Hạ Phi bắt đầu buồn ngủ.

Giang Thành Khải ôm hắn về phòng đặt lên giường đắp chăn cẩn thận. Xong xuôi lại xoay người ra ngoài.

Giang Thành Điềm và Giang Thành Duyệt cùng lúc từ ngoài vườn hoa vào nhà. Giang Thành Điềm còn chưa bước vào cửa đã bị anh trai kéo tay lôi ra ngoài.

Giang Thành Điềm: “…”

Làm gì làm gì? Đừng bảo muốn đánh mình đấy?

Giang Thành Khải kéo Giang Thành Điềm vào một góc trong vườn hoa, vừa quay đầu lại đã thấy vẻ mặt kinh hoảng của em trai mình, không nhịn được bật cười: “Sao lại nhìn anh như thế? Anh có đánh em đâu.”

Giang Thành Điềm thở phào nhẹ nhõm.

Giang Thành Khải: “…”

Tưởng mình định đánh thật à?!

Giang Thành Khải khóe miệng giật giật, rất muốn táng cho thằng em mình một phát, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, móc con dao trong túi đưa đến trước mặt Giang Thành Điềm.

Hai mắt Giang Thành Điềm trợn trừng, kinh ngạc nhìn y, vô thức lùi về sau hai bước.

Giang Thành Khải nhíu mày, chẳng lẽ con sao này là tự Điềm Điềm đưa cho Hạ Phi?

Y còn chưa mở miệng, Giang Thành Điềm đã lên tiếng trước: "Anh, Hạ Phi đưa con dao này cho anh sao?"

"Em đưa cái này cho cậu ấy?"

Giang Thành Điềm thấy anh mình nhíu mày, vội vàng xua tay: "Không phải! Là Hạ Phi lén lấy của em!"

Giang Thành Khải: "Thật?"

"Thật mà!" Giang Thành Điềm dùng sức gật đầu, tức giận nói, "Cậu ta còn muốn giấu đi, bị em phát hiện ra còn nhất quyết không chịu trả lại, nói cái gì mà dao còn ở trong tay em thì sẽ có chuyện xảy ra. Anh tin không, cậu ta còn nói em sẽ giết người… Sao em có thể làm những chuyện như thế chứ!"

Giang Thành Khải nghe vậy trầm mặc.

"… Anh?" Y mãi không nói gì khiến cho Giang Thành Điềm vô cùng thấp thỏm.

"… Không có gì." Giang Thành Khải lắc đầu, nhét dao găm vào tay Giang Thành Điềm, "Cầm đi, sau này cẩn thận một chút."

Giang Thành Điềm cái hiểu cái không gật gật đầu.

Giang Thành Khải lại hỏi tiếp thái độ gần đây của Hạ Phi thế nào, Giang Thành Điềm trả lời rời rạc vài câu, trong lòng lại thấy khó hiểu. Rõ ràng anh mình ở cạnh Hạ Phi còn nhiều hơn, sao tự dưng lại chạy đi hỏi người ngoài như mình chuyện này?

Mà Giang Thành Khải hỏi xong cũng chỉ gật đầu không nói gì rồi đi luôn, càng làm cho đầu óc Giang Thành Điềm lù mù.

Cậu ta cầm dao găm đứng ngẩn người một lúc, xoa xoa cán dao hai lần mới nhét nó vào túi, chuẩn bị trở về phòng.

Đúng lúc này bên tai đột nhiên có tiếng hát vang lên.

Bước chân Giang Thành Điềm ngừng lại, theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau. Tiếng hát truyền đến từ phía ngoài hàng rào, nhẹ nhàng du dương mềm mại, khiến cho người nghe thả lỏng tinh thần, không

nhìn được mà muốn nghe nhiều hơn.

Giang Thành Điềm từng nghe nói đến sự kiện "Oanh ca môn", nhưng lại chưa bao giờ được nghe tiếng hát giết người kia, vì thế lúc này cũng không cảnh giác, do dự một lúc, quyết định đi về phía phát ra âm thanh…

…

Giang Thành Khải đến phòng thì thấy Hạ Phi đang ngủ rất say sưa, chăn đạp sang một bên, áo cũng bị vén lên, lộ ra cái bụng trắng trắng mềm mềm nhẹ nhàng phập phồng theo nhịp thở.

Y nhớ lại lúc trước khi còn mang thai bụng Hạ Phi hơi nhô lên, bên trong có con của bọn họ. Chỉ tiếc một tháng kia y không ở cạnh hắn, không nhìn được lúc bụng hắn to lên, cũng không được chứng kiến cảnh con trai chào đời.

Đây là chuyện khiến Giang Thành Khải tiếc nuối nhất.

Xem ra sau này phải không ngừng cố gắng, sinh thêm vài đứa nữa.

Nhưng mà vẫn phải đợi mấy năm nữa mới được…

Sau khi đắp kín chăn cho Hạ Phi, y đến phòng Giang phu nhân bế bánh bao nhỏ nhà mình về.

Mang tiếng là con trai mình nhưng số lần Tiểu Giang Hách ngủ trong phòng bọn họ lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu đều là tại y. Hai người đàn ông nói đến chăm trẻ con nhiều khi cũng ngại, nhưng chung quy vẫn là con mình, vẫn nhịn không được muốn thân cận âu yếm nó.

Tiểu Giang Hách từ khi sinh ra tới nay luôn rất ngoan, rất ít khi khóc quấy.

Giang Thành Khải hôn lên cái trán trơn bóng của con trai, đặt nó nằm giữa hai người, lại nhoài người sang hôn lên trán Hạ Phi một cái, chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Đúng lúc này cục bông bị đánh thức xiêu xiêu vẹo vẹo lăn ra khỏi chăn, bất mãn lắc lắc lông tơ trên đỉnh đầu. Cũng muốn hôn nhẹ!

Giang Thành Khải bật cười.

Đúng là chủ nào vật nấy. Y nhấc cục bông tròn vo lên, mổ một cái vào đám lông xanh mềm mại của nó. Cục bông lúc này mới hài lòng híp đôi mắt hạt đậu, thân thiết xòe cánh ngắn, "Chíp" một tiếng đáp lại.

Một đêm yên giấc.

Vừa sáng sớm Hạ Phi và Giang Thành Khải đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Tiểu Giang Hách đang lơ mơ ngủ cũng bất mãn rầm rì hai tiếng, mở mắt ra nhưng không khóc, chỉ chớp chớp vài cái.

Hạ Phi nhìn thấy bánh bao nhỏ nằm bên cạnh cũng sợ hết hồn.

Mặc dù trước đây con trai cũng ngủ trong phòng bọn họ, nhưng là đặt ở trong nôi chứ không dám đặt trên giường. Hai người đàn ông người mét bảy người hai mét chẳng may không cẩn thận đè bẹp luôn con trai thì phải làm sao!

Hắn tức giận trừng mắt nhìn Giang Thành Khải.

Nhưng Giang thiếu tướng lúc này không có tâm trí đâu để tiếp thu ánh mắt tức giận của vợ, y nhíu mày nghe điện thoại, sau đó lập tức xuống giường đi thay quần áo.

Hạ Phi cũng phát hiện ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề: "Xảy ra chuyện gì?"

"Lilian biến mất rồi." Giang Thành Khải vừa mặc quần áo vừa nói, "Sáng sớm hôm nay phát hiện cảnh vệ phụ trách trông coi cậu ta đều chết hết, tử trạng cũng giống hệt như các nạn nhân trước đây, người đầy vết thương, máu chảy sạch. Nhưng chuông báo động lại không kêu, camera cũng không ghi lại được hình ảnh, không biết cậu ta ra ngoài bằng cách nào."

Hạ Phi kinh ngạc: "Lilian lại giết người? Có mấy người chết?"

Giang Thành Khải đáp: "Ba người, đều là quân nhân ưu tú nhất quân bộ, do cấp trên đặc biệt điều động đến trông coi Lilian."

Y ngừng lại một chút, nghiến răng nói: "Lilian lúc trước rõ ràng vẫn đang hôn mê, nhất định là có nội gián trà trộn vào, không chỉ đem cậu ta đi mà còn giết người vô tội! Lần này anh nhất định phải lôi cổ được tên đó ra!"

Hạ Phi cũng nhìn ra được Giang Thành Khải đang vô cùng tức giận, yên lặng xuống giường.

Giang Thành Khải thấy hắn thay quần áo, đang định nói hắn không cần đi, suy nghĩ một chút lại gật đầu: "Em đi cùng cũng tốt, em nhận thức được tinh thần lực của Lilian, biết đâu lại có thể dựa vào nó để tìm ra tung tích của cậu ta."

Lúc này ở quân bộ cũng đang náo loạn.

Phạm nhân biến mất, ba quân nhân ưu tú bị sát hại, tin tức này nếu như truyền ra ngoài, mặt mũi và uy tín của quân bộ sẽ mất sạch, cán cân hai cực giữa quân bộ và hoàng gia cũng sẽ mất thăng bằng.

Hơn nữa rõ ràng lúc áp giải từ Khu 9 về đây không có vấn đề gì, tại sao đến nơi rồi lại xảy ra chuyện?

Quân bộ cũng bắt đầu hoài nghi chuyện có nội gián. Lilian từ lúc được đưa về đây chỉ được hơn một ngày đã hôn mê, trừ bác sĩ phụ trách và các sĩ quan quân nhân được phân trông coi, về cơ bản là không có ai tiếp cận khu vực này.

Bọn họ cũng đã lấy lời khai của bác sĩ phụ trách, James nói lúc đó ông ta và các trợ lý đang nghiên cứu thuốc, không biết chuyện gì xảy ra. Khi ông ta nghe tin Lilian biến mất tỏ ra vô cùng khiếp sợ, giống như không thể hiểu nổi vì sao Lilian lâu nay vẫn luôn ngoan ngoãn lại đột nhiên giết người bỏ trốn.

"Anh nói là, James cho rằng Lilian giết ba quân nhân kia?" Sau khi nghe một sĩ quan cao cấp khác kể lại, Giang Thành Khải cau mày hỏi.

"Đúng thế," Sĩ quan kia đáp, "Tôi thấy ông ta nghĩ như vậy cũng không phải không có lý, dù sao Lilian cũng đã có tiền sử sát hại rất nhiều người."

Hạ Phi não chuyển hai vòng, mở miệng hỏi: "Lần cuối cùng các anh kiểm tra Lilian là lúc nào?"

Sĩ quan nói: "Chạng vạng tối hôm qua, sau khi nguyệt thực đỏ bắt đầu được một lúc, chúng tôi đi cùng bác sĩ James tiến hành kiểm tra cho Lilian. Kiểm tra xong chúng tôi lại rời đi."

Hạ Phi lại hỏi: "Ngoài các anh ra còn có ai vào không?"

"Không có ai. Khu vực này cũng chỉ có sĩ quan cấp bậc tướng quân mới được vào. Nhưng ngoài bọn tôi những người khác cũng đều có công vụ riêng, không ai đến đây cả."

Hạ Phi nghe xong, chân mày nhíu càng chặt.

Tất cả các dấu vết quanh khu vực giam giữ Lilian đều bị xóa sạch.

Hắn còn định ra tay tìm kiếm dựa trên tinh thần lực, thử xem có thể tìm ra tung tích gì không, nhưng hiện trường sạch sẽ đến thế này, có muốn cũng không tìm được.

Nhưng nếu như đúng là ngoài sĩ quan cao cấp của quân bộ và bác sĩ James không ai vào đây được, vậy chẳng lẽ Lilian tự tỉnh lại, giết người, tự xóa sạch mọi dấu vết xung quanh sau đó chạy trốn?

Hạ Phi lắc đầu.

Hắn cảm thấy Lilian không phải người có thể làm ra những chuyện như thế. Dù đã bị phán tội rất nhiều năm, trong mắt cậu ta vẫn chỉ có vẻ đơn thuần ngây thơ không hiểu sự đời. Hơn nữa thông qua ký ức của Lilian lần trước đọc được, hắn càng khẳng định cậu ta bị người khác lợi dụng.

Chỉ là hiện trường trước mắt như thế, nếu như thật sự ngoài cấp cao quân bộ, bác sĩ James và Lilian ra không có sự xuất hiện của bên thứ tư, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là… có liên quan đến James?

Trong đầu Hạ Phi có một giả thiết. James trông coi Lilian 200 năm, nếu như thật sự có nội gián tiếp cận Lilian, ông ta phải là người đầu tiên phát hiện ra mới đúng. Hơn nữa ngày cả Giang Thành Khải cũng từng nói y nghi ngờ James có liên quan đến chuyện của Lilian… Lẽ nào James chính là người trung gian giữa Lilian và hung thủ bí ẩn phía sau màn?

Nhưng đây cũng chỉ là giả thiết, hắn không có bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh suy đoán của mình.

Giang Thành Khải và Hạ Phi ở quân bộ một ngày cũng không thu được tin tức gì hữu dụng. Nhưng bọn họ vừa về đến nhà lại nghe được một tin động trời ——

Giang Thành Điềm mất tích.

.

74. Chương 74: Cảnh Trong Mơ Tái Hiện

Theo lời người hầu, Giang Thành Điềm sau khi xem nguyệt thực đỏ trong vườn hoa thì không trở về.

Người cuối cùng nhìn thấy cậu ta cũng chỉ có Giang Thành Khải.

"Anh nói cậu ấy có thể đi đâu được?" Hạ Phi hỏi.

Giang Thành Khải lắc đầu.

Nếu như Điềm Điềm sau khi được mình đưa con dao cho thì rời khỏi nhà, vậy nó có thể đi đâu?

Giang Thành Khải cảm thấy những lời lúc đó y nói rất bình thường, Giang Thành Điềm cũng không có biểu hiện gì khác thường hay bất mãn, hẳn là không phải tức giận bỏ đi.

"Này, anh thấy liệu em có thể cảm nhận được tinh thần lực của Điềm Điềm không?" Hạ Phi đột nhiên hỏi, "Khi trước lúc cậu ấy bị Natalie tấn công, tinh thần lực bị bức ra, em có thể cảm nhận được sóng tinh thần của cậu ấy."

"Cũng chưa chắc đã có thể cảm nhận được. Nhận biết tinh thần lực cũng chỉ giới hạn trong một khoảng cách nhất định, nếu như Điềm Điềm bị dẫn đi quá xa, em có muốn cũng không thể tìm được sóng tinh thần của nó."

Còn có một khả năng nữa mà Giang Thành Khải không nói ra.

Nếu như một người đã chết, tinh thần lực cũng biến mất, muốn cảm nhận cũng không thể.

Y chỉ hi vọng khả năng này sẽ không bao giờ xảy ra.

Đứa em trai này dù thỉnh thoảng có hơi trung nhị, hơi ngạo kiều, nhưng luôn rất quan tâm đến mọi người, chỉ mong sẽ không gặp phải chuyện gì.

Hạ Phi vẫn muốn thử một lần: "Dù thế nào cũng cứ để em thử xem, biết đâu lại có kết quả."

Giang Thành Khải không phản đối.

Hạ Phi nhắm mắt lại, phóng thích tinh thần lực của bản thân.

Số người hắn tiếp xúc tinh thần lực không nhiều, nên mặc dù ý thức bên trong tinh thần lực của mỗi người đều vô cùng phức tạp, hắn vẫn có thể phân biệt được từng người. Ví dụ như Giang Thành Khải, ví dụ như Giang phu nhân, ví dụ như…

Lilian!

Hạ Phi đột nhiên mở mắt.

"Thế nào?" Giang Thành Khải khẩn trương nhìn hắn.

"Em tìm thấy…" Hạ Phi lẩm bẩm nói.

Giang Thành Khải vui mừng nhìn hắn, nhanh như thế đã tìm thấy rồi?!

"… Em tìm thấy Lilian." Hạ Phi yếu ớt nói.

"Anh cứ tưởng…" Giang Thành Khải giọng nói trầm xuống, đột nhiên kinh ngạc kêu lên, "Em nói cái gì? Em tìm thấy Lilian?!"

"Vâng." Hạ Phi khẳng định gật đầu, "Mặc dù chỉ tiếp xúc một lần, nhưng tinh thần lực của Lilian khác với tinh thần lực của người ở Thôn Nha Tinh, rất đặc biệt, hơn nữa lực lượng tinh thần của cậu ta cũng rất mạnh, em có thể xác định được cả vị trí hiện tại cậu ta."

"Vậy mau đến đó thôi!" Giang Thành Khải nói xong mở thiết bị di động muốn phái người đi bắt Lilian.

"Khoan đã!" Hạ Phi kéo tay y, "Bây giờ em mới chỉ cảm nhận được tinh thần lực của Lilian, nhưng để tìm được người vẫn cần thời gian, chúng ta cứ đi trước, đừng đánh rắn động cỏ vội. Chờ sau khi xác định được tình trạng hiện tại của cậu ta hẵng gọi người, nếu không chẳng may cậu ta lại phát điên như lần trước, hậu quả rất khó lường."

Hồi tưởng lại dáng vẻ hôm đó của Lilian, đến bây giờ trong lòng hắn vẫn có chút kinh hoảng.

Giang Thành Khải trầm ngâm một lát cũng gật đầu: "Em nói không phải không có lý, được rồi, chúng ta đi trước."

Y vào phòng sách, lấy từ trong ngăn kéo ra một khẩu súng laser loại nhỏ nhét vào tay Hạ Phi dặn dò: "Lilian rất có thể đang ở cùng hung thủ thật sự, em cầm lấy cái này để tự vệ. Biết dùng không?"

Hạ Phi đọc một lượt tư liệu về súng laser của bách khoa toàn thư, gật đầu: "Em biết rồi. Anh yên tâm, em sẽ tự bảo vệ mình thật tốt, để anh chuyên tâm đối phó với bọn họ."

Giang Thành Khải thay đồng phục tác chiến, dẫn theo hắn đi xuống hầm để xe.

Hạ Phi nhìn y đi qua xe huyền phù đi thẳng vào sâu phía trong, nhịn không được hỏi: "Không đi xe à?"

"Không" Giang Thành Khải dừng lại trước một cánh cửa, "Hôm nay đi cái này."

Bên trong cửa là một thứ trông gần giống xe mô tô kiếp trước nhưng kết cấu so với xe mô tô thì phức tạp hơn nhiều, vừa nhìn đã biết là đồ công nghệ cao.

Hạ Phi lại được mở mang tầm mắt. Không nghĩ đến ngoài cái xe huyền phù như xe chiến đấu kia còn có một thứ càng giống trong phim khoa học viễn tưởng hơn thế này!

"Chúng ta đi cái này thật hả?" Hạ Phi sốt sắng nhòm ngó một vòng.

Mới nhìn thôi đã thấy kích động rồi!

Giang Thành Khải bật cười lắc đầu.

Xe mô tô thể tích nhỏ hơn xe huyền phù rất nhiều, thích hợp để di chuyển bí mật, tránh bị phát hiện. Lần này đi cũng không biết sẽ phải đối mặt với chuyện gì, tốt nhất vẫn nên đề phòng cẩn thận.

Hai người ngồi trên xe, Giang Thành Khải dựa theo chỉ dẫn của Hạ Phi, chạy về hướng phát ra tinh thần lực của Lilian.

Xe từ từ rời khỏi trung tâm thành phố, chạy đến vùng ngoại ô hẻo lánh.

"Không đúng." Hạ Phi đột nhiên nói, "Tinh thần lực Lilian dao động rất bất thường."

"Cái gì?" Giang Thành Khải lập tức giảm tốc độ, đỗ vào ven đường.

Lúc này bọn họ đang ở ngoại ô, xung quanh toàn là rừng cây, trong phạm vi mấy cây số chỉ có vài nông trại, cực kỳ hoang tàn vắng vẻ.

"Anh còn nhớ lần trước em bị Natalie bắt không?" Hạ Phi hỏi.

Giang Thành Khải sắc mặt âm trầm: "Nhớ."

"Anh biết tại sao em lại đuổi theo được đến trường không? Cô ta cố ý nguyền rủa Điềm Điềm trước mặt em, để em nhận thức được tinh thần lực của cô ta sau đó lần theo. Em có thể nhận biết được tinh thần lực của Natalie, đối phương đương nhiên cũng có thể nhận biết được tinh thần lực của em. Lúc đó em định liên lạc với anh, nhưng anh không nghe máy. Em sợ cô ta chạy mất nên mới xông vào."

Giang Thành Khải trầm ngâm nói: "Ý em là, lần này cảm nhận được tinh thần lực của Lilian cũng là một cái bẫy?"

Hạ Phi nói: "Em không dám chắc."

"Cho dù lần này có là bẫy, cũng như em lần trước ấy, liệu có ngoan ngoãn về nhà không."

Hạ Phi không có gì để phản bác.

Đúng là cho dù đây có là cái bẫy được giăng sẵn, người bọn họ muốn tìm vẫn đang ở đó, không thể không đi.

Quãng đường còn lại không dài, theo cảm nhận của Hạ Phi, Lilian ở rất sâu trong rừng cây. Xe mô tô không lái vào được, cho nên hai người chỉ có thể xuống đi bộ.

Càng đi sâu vào trong rừng đường càng ít, thậm chí về sau còn phải giẫm lên cỏ để đi, hơn nữa càng đi cỏ càng cao, qua cả đầu gối bọn họ.

Lần thứ ba bị côn trùng cắn vào cẳng chân, Hạ Phi phát điên dùng sức giẫm đạp bụi cỏ dưới chân, giống như muốn giẫm bẹp toàn bộ sâu bọ nấp trong đó. Giang Thành Khải thở dài một tiếng, bế hắn lên.

Hạ Phi: "…"

Sao cứ như bế con thế này?

Nhưng mà dù sao cũng tránh được thảm cảnh bị côn trùng cắn lần thứ tư, hắn quyết định không phản đối. Hạ Phi một tay chống lên vai Giang Thành Khải, tay còn lại thò ra bóp bóp cơ đầu vai y. Đây gọi là tay chân đàn ông chứ, da dày thịt béo, bị cắn cũng không thấy ngứa.

"Đừng nghịch." Giang Thành Khải vỗ vỗ tay hắn.

Ki bo! Hạ Phi bĩu môi.

"Nói mới nhớ, hình như lần này em không nghe được tiếng hát." Hắn đột nhiên nói.

Giang Thành Khải dừng bước, "Có lẽ hiện tại cậu ta không hát?"

"Nhưng rõ ràng em cảm giác được tinh thần lực của cậu ta đang dao động rất mạnh…"

"Làm những chuyện khác cũng có thể cần dùng đến tinh thần lực."

Hạ Phi đăm chiêu gật đầu, tiếp nhận lời giải thích này.

Đi tiếp một lúc, trước mặt hai người xuất hiện một mảnh đất trống, hơi lõm xuống, màu sắc cũng không giống đất thông thường, giống như hố bị thiên thạch rơi xuống tạo thành.

Hạ Phi nhảy xuống khỏi người Giang Thành Khải, bước lên phía trước vài bước.

Đúng lúc này tinh thần lực của Lilian lại đột nhiên biến mất.

Không còn bất cứ dấu hiệu nào, hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi!

"Sao vậy?" Giang Thành Khải thấy hắn đứng im tại chỗ không nói lời nào, bước đến bên cạnh hỏi.

"Tinh thần lực của Lilian… biến mất rồi." Hạ Phi khó nhọc nói, "Em không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên nó biến mất, hoàn toàn không cảm nhận được nữa."

Hắn quay người lại, lo lắng nhìn Giang Thành Khải: "Tại sao lại thế được? Tinh thần lực cũng có thể làm giả sao?"

"Theo lý thuyết thì là không." Tinh thần lực xuất phát từ ý thức của con người, không có ý thức thì sẽ không có tinh thần lực, "Không thể làm giả, nhưng có thể che giấu."

"Che giấu?"

"Có khả năng Lilian nhận ra có người đến, dùng một loại thiết bị nào đó che giấu tinh thần lực của bản thân đi."

Hạ Phi kinh ngạc: "Còn có cả thể loại đấy nữa á?"

"Nhiều lúc anh rất nghi ngờ em có phải là người Thôn Nha Tinh thật không," Giang Thành Khải cười sờ sờ đầu hắn, "Thường thức căn bản không biết, kiến thức chuyên nghiệp cũng không hiểu."

Hạ Phi cười gượng hai tiếng, nghiêng đầu tránh khỏi tay y.

Thì đúng là hắn có phải người ở đây đâu! Mặc dù có ký ức của nguyên chủ, nhưng hắn đích xác là người trái đất mà! Là người ở dải Ngân Hà đấy!

Hạ Phi nói lảng sang chuyện khác: "Anh có cách nào để giải quyết cái thiết bị che giấu tinh thần lực kia không?"

Giang Thành Khải nói: "Không có."

Hạ Phi: "…"

Anh trực tiếp quá rồi đấy.

"Nhưng anh có biện pháp tìm ra Lilian."

Giang Thành Khải nói xong, rút súng bắn một phát về phía rừng cây đối diện.

Một bóng đen lóe lên, đạn laser bắn vào thân cây phía sau người nọ, tạo thành một hốc đen bốc khói nghi ngút. Không cần nghĩ cũng biết nếu phát đạn trúng vào thân thể người nọ thì sẽ có hậu quả gì.

Hạ Phi sợ ngây người, vội vã vồ đến kéo tay Giang Thành Khải xuống.

Đùa à, Lilian là manh mối duy nhất của vụ án, cho dù cậu ta có đang là phạm nhân bị truy nã cũng không thể trực tiếp cho một phát thế được! Một phát kia chẳng may mà bắn trúng, không chết cũng tàn tật.

Giang Thành Khải vỗ vỗ mu bàn tay hắn: "Yên tâm đi, anh không nhắm vào cậu ta."

Y hô về phía đối diện: "Đừng trốn nữa, ra đây đi."

Trong rừng cây phát ra chút động tĩnh, một bóng người bước ra. Người kia đi rất chậm, từ lúc xuất hiện cho đến khi đi ra ngoài cũng mất tận năm phút đồng hồ.

Sau khi thấy rõ mặt mũi người kia, cằm Hạ Phi kinh ngạc đến sắp rớt ra.

Gương mặt Giang Thành Khải cũng tràn đầy vẻ khiếp sợ.

"Điềm… Điềm Điềm?!"

Người đi ra từ rừng cây đối diện, chính là Giang Thành Điềm.

"Sao lại, sao lại có thể…" Giang Thành Khải nghẹn họng, nửa ngày cũng không nói được hoàn chỉnh một câu.

Sắc trời dần dần tối xuống, mặt trăng cũng dần dần hiện ra.

Sắc trời xanh nhạt cũng dần dần nhuộm một tầng đỏ thẫm.

Hô hấp của Hạ Phi cứng lại, cảm giác bất an điên cuồng trào lên trong lòng.

Giang Thành Khải nhận ra hắn có chút bất ổn, nghiêng đầu hỏi: "Em sao vậy?"

Hạ Phi khó khăn lắc đầu, trong cổ họng như bị nhét một cái gai, chọc đến tim gan đều khó chịu.

Đây rõ ràng chính là cảnh tượng hắn từng thấy trong mơ!

Không nghĩ tới đã tìm mọi cách ngăn chặn, cuối cùng vẫn chạy không thoát thảm cảnh này.

May là con dao kia bị hắn giấu đi rồi…

Hạ Phi còn đang tự an ủi bản thân, hoàn toàn không biết người đàn ông của mình tối hôm qua đã tự tay đem con dao hắn tìm trăm phương ngàn kế giấu đi trả lại cho Giang Thành Điềm.

Đúng là tự tìm chết mà!

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Có gì không đúng sao?" Giang Thành Khải vừa nhìn thấy sắc mặt hắn đã biết có chuyện không ổn, bản mặt kia trắng bệch, màu sắc cũng sắp y như tờ giấy.

Hạ Phi mím môi, thăm dò nói: "Anh còn nhớ, hơn bốn tháng trước, lúc chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, em mơ thấy ác mộng không?"

"Nhớ" Giang Thành Khải không hiểu tại sao hắn lại nhắc đến chuyện này, "Em nói em mơ thấy…" Nói đến đây, sắc mặt Giang Thành Khải cũng thay đổi.

Hạ Phi cười khổ: "Không sai, em mơ thấy anh chết."

"Chuyện đó…"

"Em mơ thấy… thấy anh bị, bị Giang Thành Điềm…"

Mặc dù Hạ Phi không nói hết, nhưng Giang Thành Khải cũng đã hiểu được ý hắn.

Y cuối cùng cũng hiểu được vì sao mấy ngày nay ánh mắt Hạ Phi nhìn Giang Thành Điềm rất kỳ quái, lại nhất định muốn giấu con dao kia đi, chỉ tiếc là…

Lúc Giang Thành Điềm rút dao găm từ trong túi ra, Giang Thành Khải chỉ hận không thể tự tát cho mình một phát.

Hạ Phi lại càng kinh hãi.

Rõ ràng đã giấu ở đáy hòm rồi cơ mà!

Chẳng lẽ Giang Thành Điềm lúc bọn họ không ở nhà vào phòng lấy? Không đúng, người hầu nói từ đêm qua cậu ta đã không về, chẳng lẽ nửa đêm nhảy cửa sổ vào? Thế là càng không đúng, nếu thế làm sao Giang Thành Khải lại không phát hiện ra được!

Hắn xoắn xuýt một lúc, nhanh chóng nhận ra đây không phải là lúc để nghĩ ngợi lung tung.

Bởi vì Giang Thành Điềm đã giơ dao xông về phía này.

Hạ Phi kinh hãi rùng mình, mặc dù không biết tại sao Giang Thành Điềm lại muốn tấn công bọn họ, nhưng vẫn phải tránh.

Nhưng hắn còn chưa kịp chạy, Giang Thành Điềm đã lảo đảo ngã ra.

Nguyên nhân rất đơn giản, Giang Thành Điềm hiện tại giống như con rối bị người ta điều khiển, hơn nữa kỹ thuật thao túng của người này còn đặc biệt tệ hại, động tác của cậu ta vô cùng trúc trắc, cả người xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa bước được một bước đã ngã lăn ra đất.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Trông đặc biệt ngu xuẩn. Mặc dù trước đây trông Điềm Điềm cũng vẫn rất ngu rồi…

Giang Thành Điềm ngã ra đất mười mấy giây mới loạng choạng đứng lên, trên mặt một chút cảm xúc cũng không có, lần thứ hai giơ dao lao về phía hai người trước mặt, sau đó…

Lại ngã nữa.

Hạ Phi: "Ha."

Giang Thành Điềm giống như nghe được tiếng cười của Hạ Phi, đột nhiên ngẩng đầu, u ám trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Phi yên lặng quay mặt đi.

Đúng lúc này, sau lưng Giang Thành Điềm đột nhiên xuất hiện một đôi cánh ánh sáng, trong bầu trời đêm đỏ thẫm trông đặc biệt chói mắt, vô cùng đẹp đẽ, nhưng lại khiến Hạ Phi lần thứ hai sợ ngây người.

"Chuyện này… Điềm Điềm được mẹ anh nhặt về đấy à?" Hạ Phi lắp bắp hỏi.

Giang Thành Khải cũng rất kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Còn chưa đợi hai người nói thêm, Giang Thành Điềm đã giơ dao vọt đến chỗ bọn họ. Có cánh sau lưng hỗ trợ, cậu ta không cần đi nữa, trực tiếp bay thẳng đến trước mặt Hạ Phi.

Giang Thành Khải nhanh chóng xông đến chắn trước mặt hắn, cản lại đòn công kích của Giang Thành Điềm, thậm chí còn phát huy trọn vẹn ưu thế của cấp S, đem cậu ta đánh văng ra xa.

Giang Thành Điềm sắc mặt trắng nhợt, y như diều đứt dây bay ra ngoài, ầm một tiếng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang rất lớn.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi lắp bắp: "Cậu ấy là em anh đấy…"

Giang Thành Khải thản nhiên vẩy vẩy cánh tay: "Thương tích ở mức đó chưa tính là gì."

Y ngừng lại một chút, lại nói: "Vấn đề quan trọng bây giờ là, vì sao Điềm Điềm lại đột nhiên biến thành thế này."

Tại sao lại đột nhiên mất tích? Tại sao lại đột nhiên có cánh? Giống như… giống như bị Lilian nhập vào!

Giang Thành Khải nghĩ ra chuyện gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Y còn chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình, Giang Thành Điềm đã lại bay trở về, lao thẳng xuống chỗ bọn họ lần nữa.

Giang Thành Khải không thể ra tay quá nặng, chỉ có thể ngăn cản cậu ta tấn công. Để tránh liên lụy đến Hạ Phi, y quyết định dụ Giang Thành Điềm ra chỗ khác.

Hạ Phi trơ mắt mà nhìn anh em bọn họ càng đánh càng xa, một lúc sau ngay cả bóng cũng không thấy.

Hắn đứng một mình ở đó, cảm thấy sắc đỏ nhuộm lên rừng cây âm u này trông còn đáng sợ hơn trong mơ, hơn nữa cũng lo lắng Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm xảy ra chuyện gì, lỡ như cảnh máu me đầm đìa trong mơ tái hiện thì không xong, hắn quyết định chạy theo hai người kia.

Lần theo phương hướng giống như trong giấc mơ từng thấy, Hạ Phi bắt đầu đi. Ban đầu hắn chỉ đi nhanh, nhưng đến lúc phát hiện không thấy bóng dáng Giang Thành Khải đâu nữa mới phát hoảng chạy như điên, chạy đến thở không ra hơi mới nhìn thấy hai bóng người ở cách đó không xa.

Cả hai đều đang đứng, nhìn qua hình như không đánh nữa.

Hắn vừa mới thở ra, liếc mắt nhìn xuống đất một cái cả người đều cứng lại.

Dưới chân Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm là… vết máu sao?

Trong nháy mắt Hạ Phi cảm thấy không thể thở nổi. Hắn vội vàng chạy sang, thấy trong tay Giang Thành Khải đang nắm chặt dao găm của Giang Thành Điềm, máu theo cổ tay chảy xuống thấm đầy ống tay áo. Không chỉ có thế, quân trang màu lam đậm trên người cũng ướt đẫm máu xanh lục, trên vạt áo từng giọt từng giọt máu chậm rãi chảy xuống đất.

Hạ Phi thất thanh kêu lên: "Giang Thành Khải!"

Hai mắt hắn đỏ bừng, cay xè.

Đã cố gắng đến như thế vẫn không cứu nổi y!

Hắn run rẩy đi đến bên cạnh y, "Anh… anh chảy nhiều máu quá. Chắc là không nghiêm trọng đâu, phải không? A? Để, để em đi, em đi gọi cấp cứu…"

Giang Thành Khải thấy hắn run rẩy nói không ra hơi, gian nan cười một cái.

"Ngoan, đừng khóc, đây không phải máu của anh. Em mau giúp anh, dùng tinh thần lực đánh ngất Điềm Điềm đi, anh sắp không giữ được dao rồi!"

Hạ Phi sửng sốt.

Dưới ánh mắt kiên định của Giang Thành Khải, hắn không còn tâm trí đâu mà đi suy nghĩ xem vì sao đây lại không phải máu của y, vì sao lại muốn hắn dùng tinh thần lực đánh ngất Giang Thành Điềm, chỉ có thể nhanh chóng tập trung tinh thần lực, tấn công về phía Giang Thành Điềm.

Sắc mặt trắng bệch của Giang Thành Điềm khẽ dao động, bàn tay đang nắm dao găm cũng bắt đầu run rẩy. Giang Thành Khải nhằm ngay lúc này đoạt lấy dao găm trong tay cậu ta vội vàng ném ra xa.

Giang Thành Điềm không chịu nổi công kích tinh thần của Hạ Phi, hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Giang Thành Khải nhanh chóng đỡ lấy em trai mình.

Hạ Phi thở ra một hơi, mệt mỏi quỳ xuống, đầu đầy mồ hồi.

"Chờ đã, đừng nghỉ vội." Giang Thành Khải gọi hắn lại, "Em lấy Lam Hồ điểu ra được không, trị thương cho Điềm Điềm."

Lúc mới nghe được nửa câu đầu hắn đang định đặt cục bông lên người Giang Thành Khải, nghe đến nửa câu sau thì có hơi giật mình, tay cũng đổi hướng đem cục bông đặt lên bụng Giang Thành Điềm.

Cục bông vẫy vẫy cánh nhỏ, "Chíp" "Chíp" hai tiếng, cả người tỏa ra một tầng sáng màu lam nhạt, bắt đầu tiến hành trị liệu cho Điềm Điềm.

Hạ Phi hỏi: "Giang Thành Điềm bị thương?"

Giang Thành Khải gật đầu, khàn giọng nói: "Máu trên người anh… đều là của nó."

"Tại sao lại thế?"

Giang Thành Khải thở dài, kể lại tình huống ban nãy cho hắn.

Lúc nãy bọn họ đánh nhau càng lúc càng đi xa chỗ Hạ Phi. Giang Thành Khải không yên tâm để hắn một mình, tăng gấp đôi lực tấn công, muốn nhanh chóng đánh ngất Giang Thành Điềm sau đó đem người quay lại tìm Hạ Phi. Thành Điềm thể chất cấp A, căn bản không phải đối thủ của Giang Thành Khải, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong. Đừng nói đến chuyện có thể đâm y, ngay cả lưỡi dao còn chưa đưa được đến gần.

Nhưng lại xảy ra tình huống bất ngờ, động tác tấn công của Giang Thành Điềm đột nhiên dừng lại, Giang Thành Khải không phản ứng kịp, suýt nữa đánh trúng em mình.

Giang Thành Điềm miễn cưỡng tránh được, lại giơ dao lên, nhưng lần này không phải là đâm về phía Giang Thành Khải, mà là chuyển hướng tự đâm vào người mình, vừa đâm tay chân vừa chuyển động, giống như đang nhảy múa.

Giang Thành Khải có thể chống đỡ đòn tấn công của người khác về phía mình, nhưng lại không có cách nào ngăn cản Giang Thành Điềm tự tổn hại bản thân, tự cắt vài vết dao sâu hoắm trên người. Hai người giằng co một lúc, quần áo của Giang Thành Điềm là màu đen nên không nhìn rõ, mà quân trang trên người Giang Thành Khải lại là màu xanh nhạt nên có thể thấy rõ chảy nhiều máu đến mức nào.

Cuối cùng y hết cách, cắn răng dùng tay không nắm chặt lấy lưỡi dao, cũng chính là cảnh mà lúc Hạ Phi chạy tới nhìn thấy.

Vết thương trên tay Giang Thành Khải cũng rất sâu, nhưng so với Giang Thành Điềm máu chảy đầy đất thì cũng không tính là gì.

Giờ phút này y cảm thấy vô cùng may mắn vì bàn linh của Hạ Phi là Lam Hồ điểu, may mà nó có thể trị

liệu cứu người.

75. Chương 75: James

Hạ Phi nghe y nói xong, không nhịn được cầm lấy tay Giang Thành Khải.

Trong lòng bàn tay có một vết cắt sâu đến tận xương, máu thịt lẫn lộn, trông cực kỳ dọa người.

Hắn vừa nhìn đã nhíu mày, yên lặng nhặt cục bông trên bụng Giang Thành Điềm bỏ vào tay y.

Giang Thành Khải hơi rụt tay lại: "Vết thương của anh không nghiêm trọng, em cứ để nó trị liệu cho Điềm Điềm trước đi."

Hạ Phi nhìn về phía Giang Thành Điềm, thấy sắc mặt cậu ta so với ban nãy tốt hơn rất nhiều, hô hấp cũng tương đối ổn định, cực kỳ vô nhân đạo nói: "Điềm Điềm hiện tại không chết được, chính anh cũng nói vết thương của anh không nghiêm trọng còn gì, chữa một lúc là hết thôi."

Hắn nói xong, cục bông liền bắn một vệt sáng xanh về phía tay phải của Giang thiếu tướng, vết thương trong lòng bàn tay dùng tốc độ mắt thường thấy được chậm rãi khép lại.

Trước sau không đến mười giây, cực kỳ cấp tốc!

Cục bông kiêu ngạo ưỡn ngực, sau đó lại ủ rũ cuộn thành một nắm.

Mệt mỏi quá, phải chữa cho tận hai người, đói bụng!

"Chíp ——" Nó suy yếu kêu một tiếng.

Hạ Phi hiểu ý, lập tức dùng tinh thần lực điều dưỡng cho cục bông. Cục bông hạnh phúc đến lông tơ đều run lên, cực kỳ thoải mái.

Sử dụng tinh thần lực cả ngày Hạ Phi cũng bắt đầu thấy mệt, trên trán thấm ra không ít mồ hôi. Giang Thành Khải đau lòng lau mồ hôi giúp hắn, kết quả lau đến cả mặt hắn đều dính đầy máu.

Hạ Phi nhìn vẻ mặt lúng túng của y, chậm rãi thở ra một hơi.

May mà máu của Đằng Thụ tộc màu xanh, chứ nếu như là màu đỏ đảm bảo hắn ngất lâu rồi. Đến lúc đó

Giang Thành Khải vừa phải xách em trai vừa phải xách vợ về nhà, người không biết còn tưởng vợ với em trai đi gian díu với nhau bị Giang thiếu tướng bắt được đánh cả hai thành tàn phế rồi xách về… Phỉ phui! Lại nghĩ bậy rồi!

"Chíp!"

Cục bông đột nhiên nhảy loạn trên tay Giang Thành Khải, hai cánh ngắn ngủn điên cuồng vẫy vẫy về phía Giang Thành Điềm.

Hạ Phi nhìn sang, thấy một tầng ánh sáng nhu hòa màu vàng nhạt tỏa ra trên người Giang Thành Điềm, từng tia sáng thoát ra khỏi người cậu ta, cuối cùng tạo thành một mảng sáng mỏng manh. Mảng sáng kia chậm rãi nâng lên khỏi người Giang Thành Điềm, từng chút từng chút bay lên giữa không trung, biến thành một chùm sáng rực rỡ.

"Đây chính là nguyên hình của Lilian." Giang Thành Khải đột nhiên nói.

"… Cái gì cơ?"

"Lilian là Ngâm Âm thú, anh sớm nên nghĩ đến chuyện này mới phải." Y có chút ảo não, "Ngâm Âm thú lúc sinh ra bản thể là một chùm sáng, lớn lên một chút mới có vẻ ngoài trông gần giống như chim."

Hạ Phi dùng ánh mắt hỏi lại: Thế thì liên quan gì đến chuyện nhập vào người Giang Thành Điềm?

Giang Thành Khải tiếp tục nói: "Đặc điểm lớn nhất của Ngâm Âm thú chính là mười hai cánh ánh sáng. Mười hai cánh ánh sáng này từ lúc sinh ra đã có, càng lớn năng lực càng mạnh, mười hai loại sức mạnh tương ứng với mười hai cánh ánh sáng cũng bắt đầu được kích hoạt. Trong đó có ba loại là sức mạnh bản năng. Thứ nhất, chính là căn nguyên khởi đầu, ánh sáng, đại biểu cho sinh mệnh. Thứ hai, Ngâm Âm thú không thể tự chuyển đổi về hình dáng giống như chúng ta, mà phải dùng gen của người khác để chế tạo ra cơ thể người, sau đó nhập vào, thao túng cơ thể đó như một con rối. Thứ ba là cái ban nãy chúng ta vừa được chứng kiến, bay lượn."

"Tức là cái chùm sáng kia là Lilian?" Hạ Phi chỉ ánh sáng lấp lánh giữa không trung, "Hơn nữa cậu ta nhập vào người Giang Thành Điềm?"

"Nếu anh không nhầm thì đúng là vậy, lúc trước em cảm nhận được sóng tinh thần của Lilian dao động rất mạnh đúng không? Anh nghĩ nguyên nhân là do lúc đó cậu ta bắt đầu nhập vào Điềm Điềm. Nhưng có một vấn đề, bình thường khi Ngâm Âm thú đổi thân thể đều chọn các cơ thể không còn sự sống."

Hạ Phi theo bản năng quay đầu nhìn về hướng Giang Thành Điềm.

Mặc dù Điềm Điềm nằm trên đất không động đậy, dấu hiệu sinh mệnh vô cùng yếu ớt, nhưng lồng ngực của cậu ta vẫn đang nhẹ nhàng phập phồng, rõ ràng vẫn có sự sống.

Vậy tại sao Lilian lại nhập vào?

Hạ Phi hơi nhíu mày.

Lần trước để dùng tinh thần lực dẫn hắn đến trường, người bị tấn công là Điềm Điềm, lần này để công kích hắn và Giang Thành Khải, người bị mất tích cũng lại là Điềm Điềm. Đây chỉ là trùng hợp hay là còn có âm mưu gì phía sau?

Mỗi lần đều là Giang Thành Điềm, hơn nữa lần nào cũng bị thương nặng nhất, Hạ Phi không nhịn được thay cậu ta mặc niệm cho cái vận số thối nát này.

Chùm sáng trên không trung bắt đầu chuyển động, chậm rãi nhúc nhích, từ từ duỗi ra hai phiến cánh, sau đó đến hai chân và đầu, cuối cùng là một cái đuôi lớn vô cùng dài, nhìn qua giống hệt như một con Phượng Hoàng đang phát sáng.

Lilian ở trong hình dáng nguyên thủy của Ngâm Âm thú khẽ ngâm một tiếng, quay đầu bay về hướng khác.

Hạ Phi vội hỏi: "Đuổi theo không?"

Giang Thành Khải không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Lilian bay không xa lắm thì dừng lại, đốm sáng nhỏ trên không trung từ từ hạ xuống mặt đất.

Hạ Phi giúp Giang Thành Khải đỡ Điềm Điềm lên lưng rồi chạy đi nhặt con dao găm lúc nãy bị y ném đi.

Trên lưỡi dao sáng bạc dính đầy máu xanh, giống như chém vào cây. Hạ Phi nhìn có hơi buồn cười, nhưng nhớ ra đầy là máu của Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm, hắn lại không cười nổi.

Hai người cõng theo Giang Thành Điềm đi đến chỗ Lilian đáp xuống, đúng lúc thấy cảnh cậu ta đang nhập vào cơ thể cũ của bản thân. Trên bụng Ngâm Âm thú phát ra vô số tia sáng nhỏ vươn về phía cơ thể Lilian, sau đó chậm rãi dung hợp vào, cho đến khi toàn bộ chùm sáng hòa làm một với cỗ thân thể trên mặt đất.

Sau khi dung nhập hoàn toàn, vầng sáng trên người Lilian cũng dần dần tán đi. Mí mắt Lilian giật giật, chậm rãi mở ra.

Giang Thành Khải và Hạ Phi vội vàng trốn ra sau một thân cây.

Cục bông từ lúc thấy nguyên thể Ngâm Âm thú dạng thú đã kích động cực kỳ, nhưng đột nhiên lại thấy đồng loại của mình chạy vào trong cơ thể một con người, vô cùng mất hứng xông sang, Hạ Phi muốn cản nó lại cũng không kịp.

Vì thế Lilian vừa tỉnh lại đã thấy một cục bông béo múp màu xanh nhạt to bằng nắm tay ngồi xổm trên ngực mình điên cuồng kêu "Chíp!" "Chíp!".

Trừ những lúc nghe lệnh giết người, tâm tính của Lilian vẫn rất trẻ con. Cậu ta tò mò nâng cục bông lên, ngây ngô cười với nó.

Cục bông cũng rất thân thiết xòe ra cánh ngắn chào hỏi.

Mau xoa lông một chút!

Đáng tiếc Lilian không hiểu được mong muốn sâu sắc của cục bông, vẫn chỉ nhìn nó cười.

Cục bông đợi thật lâu vẫn không được xoa xoa, vô cùng đau đớn rũ hai cánh ngắn ngủn xuống.

Giang Thành Khải ho khan một tiếng.

Tay Lilian run lên, suýt nữa đem cục bông quăng đi. Cục bông vội vàng cuộn thành một nắm nằm bẹp ra lòng bàn tay Lilian, chỉ sợ bị cho tiếp xúc thân mật với đất thì đi đời nhà chim luôn.

Giang Thành Khải cõng Giang Thành Điềm đi ra khỏi chỗ nấp.

Hạ Phi lúc đầu định không ra, nhưng cảm thấy một mình nấp ở đó cũng rất ngớ ngẩn, cũng đành yên lặng theo sau.

Lilian trợn mắt nhìn ba người xuất hiện. Cậu ta nhìn Giang Thành Khải, nhận ra đầy là người lúc trước nói chuyện cùng mình hơn một tháng, thân thiện cười một cái với y. Lại nhìn sang Hạ Phi, phát hiện đây là người lúc trước xâm lấn ký ức của mình, làm cho mình nhức đầu mấy ngày, vì vậy giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Phi: "…" Tôi vô tội.

Cuối cùng là nhìn đến Giang Thành Điềm.

Lilian nhận ra đây là thanh niên hôn mê bị mình nhập vào, chỉ vào Giang Thành Điềm, nửa ngày không nói được tiếng nào.

Giang Thành Khải chỉ về phía em trai sau lưng mình: "Cậu biết nó?"

Lilian gật đầu.

“Vì sao nó lại ở đây?”

Lilian suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hôm qua, buổi tối, tôi hát, anh ta đến.”

Giang Thành Khải “Ừ” một tiếng, cũng không hỏi tình huống tối hôm qua thế nào mà chỉ nói: “Vậy còn cậu? Tại sao lại bỏ trốn khỏi quân bộ, trốn đi bằng cách nào?”

“Ba, dắt tôi đi.”

Lời nói của Lilian khiến Hạ Phi giật mình, “Ba cậu?… Là người áo đen kia à?”

Lilian cũng rất kinh ngạc, gật đầu một cái: “Cậu cũng biết ba tôi sao? Cậu là bạn của ba à?”

Trong lòng Hạ Phi thầm nói tôi và ông ta chắc phải gọi là kẻ thù mới hợp lý, bên ngoài vẫn cố gắng bình tĩnh đáp: “Tôi không phải bạn của ba cậu, nhưng tôi từng gặp ông ấy.” Nhìn thấy trong ký ức chắc cũng coi như là gặp rồi đi.

Giang Thành Khải nhân cơ hội hỏi: “Cậu biết ba cậu bây giờ đang ở đâu không?”

Lilian nói: “Ở nhà.”

Giang Thành Khải hỏi: “… Nhà nào?”

Lilian nói: “Chính là nhà tôi ở ấy.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi thấp giọng hỏi: “Nhà cậu ta nói liệu có phải Khu 9 không?” Trong ký ức của Lilian không có nơi nào có thể tạm gọi là nhà, nơi cậu ta và người áo đen kia ở không phải kho thì cũng là hẻm nhỏ, dường như vô cùng nghèo túng.

“Có khả năng.” Giang Thành Khải gật đầu với hắn, quay ra hỏi Lilian, “Nhà mà cậu nói, có phải là phòng kính lúc trước cậu ở không?”

Quả nhiên Lilian gật đầu, “Là cái phòng anh đến nói chuyện với tôi đó.”

Hạ Phi kinh hãi: “Chẳng lẽ ba cậu ta, cái người áo đen kia là nhân viên công tác của Khu 9? Chắc không đến nỗi là phạm nhân khác chứ hả.”

Giang Thành Khải tiếp tục hỏi Lilian: "Cậu có thể miêu tả một chút hình dáng bên ngoài của ba cậu không?"

"Hình dáng bên ngoài?" Lilian nghiêng đầu khó hiểu, cảm thấy vô cùng xa lạ với cái từ này.

Cục bông ngồi xổm trong lòng bàn tay cậu ta cũng học theo nghiêng nghiêng đầu.

Hạ Phi nhìn con chim béo thiếu đòn nhà mình, bất đắc dĩ ngoắc ngoắc ngón tay với nó.

Cục bông trông mong dùng đôi mắt hạt đậu nhìn về phía chủ nhân.

Hạ Phi bình tĩnh tiếp tục ngoắc.

"Chíp…" Cục bông lưu luyến nhìn Lilian một lúc lâu, mới nhào sang phi thẳng vào ngực hắn.

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó, lại béo lên rồi, đụng vào hơi đau!

Lilian cũng rất luyến tiếc cục bông, hai mắt nhìn theo đều sắp chảy nước. Nhưng cậu ta cũng hiểu đồ của người khác không thể lấy, ngại ngùng không dám mở miệng hỏi mượn Hạ Phi.

Hai mắt Hạ Phi đảo một vòng, đột nhiên đem cục bông đặt vào tay cậu ta.

Lilian khó hiểu nhìn hắn.

Hạ Phi nói: "Nếu như cậu dắt chúng tôi đi tìm ba cậu, tôi sẽ cho cậu mượn Ostrovsky chơi mấy ngày, được không?"

Nghe đến tên mình cục bông cực kỳ kiêu ngạo ưỡn ngực!

Mặc dù cái tên kỳ quái này chẳng mấy khi dùng!

Mắt Lilian sáng lên, nhìn cục bông chăm chú.

Giang Thành Khải đứng bên cạnh nhíu mày.

Cục bông uốn éo cái mông nhỏ, định nhảy khỏi tay Hạ Phi bay đến chỗ đồng loại, nhưng tự dưng lại thấy đồng loại cách mình càng ngày càng xa, bất mãn quay đầu nhìn chủ nhân.

Hạ Phi mặc kệ ánh mắt bất mãn của cục bông, đem nó nhét vào trong túi quần.

Chưa đạt thành giao dịch làm sao có thể đưa phần thưởng ra được.

Ánh mắt của Lilian trở nên ảm đạm. Lần thứ hai Hạ Phi hỏi cậu ta có được không, Lilian vừa nhìn chằm chằm túi quần của hắn vừa vội vã gật đầu.

Hạ Phi cảm thấy Lilian chung quy lại vẫn rất ngây thơ, có lẽ không hề biết người ba kia đã sai mình làm những gì, hoặc có lẽ cũng đã biết những việc kia cũng chẳng phải việc tốt đẹp, nên mới dễ dàng đồng ý như thế.

Cần phải nhanh chóng giải quyết chuyện người áo đen kia.

Lúc trở về, Giang Thành Khải không nhịn được hỏi Hạ Phi: "Tại sao Lilian lại nhìn thấy bàn linh của em?"

Hạ Phi: "…"

Ai mà biết được.

Bàn linh là do Thôn Nha Tinh đặt ra, còn Lilian là người của thiên hà Scarlett mà!

Có lẽ cậu ta và cục bông thật sự là đồng loại cũng nên…

Sau khi dẫn tất cả về Giang gia, Giang Thành Khải chỉ nghỉ ngơi một tối liền lập tức chuẩn bị một phi thuyền quân sự đi đến Khu 9, mang theo cả Hạ Phi và Lilian. Giang Thành Điềm được đưa đến bệnh viện hoàng gia, mặc dù vết thương không đáng ngại nhưng vì mất máu quá nhiều nên vẫn cần điều dưỡng thêm.

Khu 9 vẫn hoang vu khô cằn như trước.

Trừ nhà giam và phòng nghiên cứu thì chẳng có một công trình nào khác, ngay cả cây xanh cũng chẳng có mấy mống.

Nếu không phải vẫn có phạm nhân mới được chuyển đến hoặc người nhà phạm nhân đến thăm, có lẽ nơi này sẽ thật sự tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Lilian dẫn đường, Giang Thành Khải mang theo thuộc hạ đi đến phòng nghiên cứu của James.

Giang Thành Khải vừa đi vào đã mơ hồ cảm giác ở đây có hơi khác với lần trước y đến, không phải ở cách bài trí mà là ở bầu không khí trong phòng.

Nói đơn giản, y cảm giác được có nguy hiểm.

May là đã để Hạ Phi ở lại trong phi thuyền trong chiến hạm, dù sao ở đó cũng an toàn hơn ở đây.

Giang Thành Khải giơ tay với thuộc hạ phía sau, mọi người đồng loạt dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong phòng nghiên cứu không có một bóng người, trông càng vắng vẻ lạnh lẽo.

Lilian bị người đẩy ra phía trước.

Giang Thành hỏi: "Ba cậu ở đâu?"

Lilian do dự một lúc, chỉ vào cánh cửa trong cùng của phòng thực nghiệm.

"Ba cậu ở trong này?" Giang Thành Khải hỏi lại một lần nữa.

Lilian khẳng định gật đầu.

"Mười người theo tôi vào trong." Giang Thành Khải ra lệnh, "Một người đến mở mật mã."

Một chuyên gia giải mã bước đến cạnh cửa, gắn máy đọc thẻ vào khung nhập mật mã, không đến mười giây cửa đã tự động mở ra.

Bên trong cánh cửa kia không phải một căn phòng khác, mà là một cầu thang dẫn xuống phía dưới.

Giang Thành Khải làm thủ thế, mười người theo sát y bắt đầu tiến vào.

Căn hầm này còn sâu hơn trong tưởng tượng, bọn họ đi xuống gần hai vòng thang mới đến nơi. Cuối cầu thang có một cánh cửa sắt thông thường, không khóa.

Giang Thành Khải đi đầu tiên, kéo cửa sắt ra.

Cảnh tượng bên trong khiến tất cả những người ở đó đều chấn động.

Cách đây khá lâu, ở Liên bang từng có một đề án thí nghiệm, theo đó mỗi người khi ra đời đều sẽ giữ lại một phần gen, căn cứ vào đó để nhân bản vô tính ra một bản sao khác. Đến khi nào cơ thể người đó bị thương tích hoặc tổn hại quá mức, có thể cung cấp nội tạng, tứ chi, thậm chí là ký ức của bản thể sang cho bản sao được nhân bản vô tính, để bản sao đó thay thế bản thể.

Lúc đưa ra đề án này bị dư luận phản đối kịch liệt, cho rằng làm như vậy là quá vô nhân đạo. Cuối cùng dự luật cũng không được thông qua, nhưng kỹ thuật trong đề án thì vẫn được lưu lại. Từ đó đến giờ cũng không ai dám tiếp tục đi nghiêm cứu chế tạo bản sao nhân bản vô tính nữa.

Cảnh tượng hiện tại lại khiến cho tam quan của tất cả mọi người sụp đổ, bao gồm của Giang Thành Khải.

Đây là một gian hầm rất rộng, bên trong chất đầy khoang nuôi dưỡng dựng đứng hình trụ. Đếm qua có ít nhất hơn một trăm khoang, trong mỗi cái đều có một người đang đứng, nam nữ đều có, hai mắt nhắm nghiền, giống như búp bê được đặt trong tủ kính.

Giang Thành Khải nhìn qua những gương mặt sau lớp kính, sắc mặt y trở nên âm trầm.

Mặc dù không thể chắc chắn toàn bộ, nhưng y có thể xác định trong số này có không ít gương mặt là nạn nhân của sự kiện "Oanh ca môn" hai trăm năm trước!

Thi thể nạn nhân đều đã được chôn cất từ rất lâu rồi, chẳng lẽ đây là bản sao được nhân bản vô tính?!

Hung thủ phía sau rốt cuộc đang có âm mưu gì, giết nhiều người như thế mục đích chỉ là để chế tạo bản sao? Hay là kẻ đó muốn lợi dụng những bản sao này để thực hiện một kế hoạch còn đáng sợ hơn mà chưa ai phát hiện?

Giang Thành Khải đảo mắt nhìn hết toàn bộ căn hầm, ngoại trừ hơn một trăm thi thể trắng bệch bị ngâm trong khoang nuôi dưỡng, trong phạm vi hiện tại không còn bất kỳ một ai khác nữa.

Chẳng lẽ Lilian lừa y?

Không thể nào, nếu như Lilian muốn lừa y, sẽ không dẫn bọn họ đến căn hầm này. Chỉ riêng chuyện nhân bản người bị phát hiện cũng đã ảnh hưởng không ít đến hung thủ đang ẩn nấp.

Y cho người lục soát kỹ một lượt, trừ một cái bồn hoa cao ngang đầu người thì vẫn không phát hiện được gì khác. Giang Thành Khải quyết định dẫn người ra ngoài trước, báo cho quân bộ chuyện phát hiện trong tầng hầm của Khu 9.

Quân bộ nghe tin xong cũng vô cùng khiếp sợ, không thể tin nổi có kẻ dám ở ngay trong phạm vi quản lý của bọn họ làm ra chuyện này. Chưa nói đến chuyện đã giết bao nhiêu mạng người, chỉ riêng chuyện nhân bản vô tính cơ thể người cũng đã đủ để đem ra xử tử mấy lần.

Quân bộ ra chỉ thị cho bọn họ vận chuyển hơn một trăm thi thể nhân bản ra ngoài, đưa về Daours tiến hành điều tra.

Lilian nhìn từng khoang nuôi dưỡng bị người ta mang ra khỏi hầm, trên gương mặt lộ rõ sự kinh hoảng, vội vàng xông đến muốn ngăn cản, lại bị Giang Thành Khải kéo lại.

"Các người không thể, không thể mang đi, đây là của ba…"

"Lilian, ở đây không có ba của cậu." Giang Thành Khải hỏi thẳng vào vấn đề y quan tâm nhất hiện tại, "Cậu có thể nói cho tôi biết ba cậu trốn ở đâu không? Ông ta có còn ở đây không?"

Lilian hoảng loạn nhìn y, gật đầu.

"Vậy ba cậu đâu?"

"Ở đây, trong này."

"Trong này không có ba cậu." Giang Thành Khải vô cùng kiên trì, "Ở đây ngoài tôi với cậu cũng chỉ có thuộc hạ của tôi, chẳng lẽ ba cậu là một trong những người nằm trong khoang nuôi dưỡng?" Y chỉ tay vào các cơ thể nhân bản đặt trong khoang.

Lilian lắc đầu, vẫn kiên quyết khẳng định: "Ba tôi ở đây."

Giang Thành Khải nhìn quanh phòng, ngoại trừ thuộc hạ của y, cũng chỉ có khoang nuôi dưỡng và bồn hoa kia.

Lẽ nào kẻ đó trà trộn vào quân bộ? Giang Thành Khải lắc đầu, những người này đều là thuộc hạ lâu năm của y, trừ khi kẻ kia biết ngụy trang hoặc đoạt xá, nếu không không có khả năng trà trộn vào.

Tầm mắt y di chuyển qua phía bồn hoa, đột nhiên dừng khựng lại.

Cái bồn hoa này, có phải là trông hơi kỳ quái không?

Y giơ tay ra hiệu cho vài người đang đứng gần bồn hoa lùi xa ra, rút súng bắn một phát về phía đó.

Ngay lúc y bóp cò, một cái bóng trong suốt khẽ dao động rời khỏi bồn hoa, lăn sang một bên, lộ ra nguyên hình là một người mặc áo choàng đen.

Lilian vui mừng kêu thành tiếng: "Ba ơi!"

Người áo đen quỳ một chân trên đất, mũ trùm đầu vì động tác lăn ra mà trượt xuống, lộ ra gương mặt tràn đầy nếp nhăn.

Súng trên tay Giang Thành Khải bốc lên một làn khói nhàn nhạt, bồn hoa đã đứt làm hai nửa đổ ập xuống bên cạnh người áo đen tản ra mùi khét lẹt, làm cho biểu tình âm trầm trên mặt người nọ càng thêm dữ tợn.

Người nọ tàn bạo trừng mắt nhìn Lilian, dường như vô cùng tức giận vì kể hoạch của mình bị cậu ta phá hoại.

Giang Thành Khải đem nòng súng chĩa vào đầu người nọ, "Không ngờ lại là ông, James."

James cười khan hai tiếng, đứng lên khỏi mặt đất, không thèm nhìn Giang Thành Khải mà quay sang nói với Lilian: "Không nghĩ đến, cuối cùng người phản bội tao, lại là mày."

Lilian sợ hãi lùi lại mấy bước, luống cuống lắc đầu.

Mình không phản bội ba, sao mình lại có thể phản bội ba được!

Giang Thành Khải tiến lên một bước, đem Lilian chắn phía sau, "Cậu ta không phản bội ông. Muốn trách thì phải tự trách bản thân ông, dụ dỗ bắt cóc trẻ em, bồi dưỡng thành công cụ giết người phục vụ cho mục đích của chính mình. Ông không dạy dỗ những đứa trẻ mình bắt cách làm người, bọn họ phân biệt được cái gì là đúng cái gì là sai, đương nhiên cũng không cảm thấy chuyện dẫn bọn tôi đến bắt ông là đang phản bội ông."

James kéo khóe miệng, cười lạnh một tiếng: "Cậu nghĩ bắt được tôi là mọi chuyện sẽ kết thúc sao? Cậu quá ngây thơ rồi."

Giang Thành Khải cau mày: "Ý ông là gì?"

"Bạn đời của cậu, tên là Hạ Phi phải không, cậu ta cũng đến đây đúng không?"

Giang Thành Khải ngoài mặt vẫn không có thái độ gì, nhưng trong lòng đã căng thẳng đến sắp phát điên.

Nụ cười trên khóe miệng James càng sâu, "Người gần gũi nhất, cũng chính là người dễ dàng phản bội nhất."

Giang Thành Khải lạnh lùng quát: "Đừng có nói nhảm."

Làm sao có chuyện Hạ Phi phản bội y?

Tuy rằng không tin James, nhưng Giang Thành Khải vẫn quyết định quay về chiến hạm xem thế nào. Ông ta nói thế chắc chắn là đã có chuẩn bị, chẳng may Hạ Phi gặp chuyện gì thì y có hối hận cũng không kịp.

James nhìn Giang Thành Khải quay người, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý, dùng sức nhấn nút điều khiển trong tay.

Tiếng nổ ầm ầm liên tiếp vang lên, toàn bộ khoang nuôi dưỡng chứa cơ thể nhân bản đều vỡ tung, người nhân bản bên trong cũng từ từ mở mắt, thân thể trắng bệch nhúc nhích lao ra ngoài, chặn kín lối đi ra khỏi hầm.

James cười u ám, "Cứ từ từ mà hưởng thụ đi, Giang thiếu tướng."

76. Chương 76: Chân Tướng

Hạ Phi ngồi đợi hơn nửa ngày rồi.

Giang Thành Khải không chịu cho hắn ra khỏi chiến hạm, nói là sợ hắn gặp nguy hiểm, còn để lại mười người phụ trách bảo vệ hắn.

Hạ Phi nhàm chán dựa vào ghế, buồn bực mở thiết bị di động lên Tinh bác. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, hắn cũng không nhớ nổi đã bao lâu rồi bản thân chưa lên mạng.

Đề tài nóng trên Tinh bác thay đổi theo từng ngày, đọc các tin tức mới nhất đứng đầu trang chủ hắn cũng chẳng biết bọn họ đang nói chuyện gì. Nhưng trong số tin tức nổi bật lại có một thông tin mà Hạ Phi biết, chỉ là hắn không ngờ bọn họ lại công khai thật, dù sao vị hoàng thất kia cũng là ca sĩ đang hot, hắn còn tưởng hai người đó phải bí mật qua lại thêm vài năm nữa mới dám công khai.

Không sai, Kha Lam và Lâm Tiêu Tiêu công khai chuyện hẹn hò rồi.

Hơn nữa còn vô cùng ồn ào mà công khai.

Trên Tinh bác đăng một tấm hình hai người họ ngồi trong một cửa hàng bánh ngọt, Kha Lam thân mật dựa vào Lâm Tiêu Tiêu, trên mặt cười đến vô cùng hạnh phúc.

Hạ Phi nhìn ảnh xong quyết định thoát Tinh bác.

Lâm Tiêu Tiêu là bạn hắn, nói thẳng, hắn cảm thấy tình yêu của hai người này quá vội vàng. Số lần hắn gặp Kha Lam không nhiều, nhưng mỗi lần gặp mặt hắn đều cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ, giống như đang giấu diếm rất nhiều chuyện. Nhưng Hạ Phi cũng không thể giội cho Lâm Tiêu Tiêu đang chìm đắm trong

mối tình đầu một gáo nước lạnh, chẳng may đều là do hắn nghĩ quá lên, đến lúc đó lại khổ Lâm Tiêu Tiêu.

"Tít tít tít tít —— "

Trên màn hình đột nhiên có tin nhắn đến.

Là số lạ.

Hạ Phi cau mày nhìn một chút, cảm thấy cái số này có hơi quen quen.

Hắn còn chưa kịp nhớ ra đây là số của ai, tin nhắn thứ hai đã được gửi đến, hắn đành phải mở ra đọc.

Anh ra ngoài đi.

Tôi ở nhà giam số 6 chờ anh, tôi có thứ mà anh cần.

Hạ Phi cười khẩy, đùa nhau à? Còn chẳng biết đối phương là ai, muốn hắn đi thì hắn phải ngoan ngoãn đi chắc?

Hắn đóng thiết bị di động, đi rót nước uống.

Ngoài cửa đột nhiên "ầm" một tiếng, Hạ Phi run lên, suýt nữa quăng luôn cốc nước trong tay.

Giang Thành Khải về rồi sao? Hắn chậm rãi đi ra, tay vừa mới đặt lên chốt cửa đã nghe cảnh vệ phía ngoài hô to "Đừng đi ra!", sau đó là một loạt âm thanh kim loại va chạm và cả tiếng súng.

Hạ Phi vội vã rụt tay về, đứng ngơ ngác một lúc, dán tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh.

Âm thanh ầm ĩ ngoài cửa đã biến mất. Hắn điều chỉnh âm lượng máy trợ thính, một loạt tiếng bước chân lọt vào tai, hơn nữa càng ngày càng đến gần.

Hạ Phi kinh hãi lùi về sau hai bước, cuống quít không biết chạy đi đâu.

Cục bông dường như cũng nhận ra có nguy hiểm, nhảy ra khỏi túi quần hắn chạy về bên cạnh. Hạ Phi nhìn hướng cục bông chạy đi, hai mắt sáng lên, nhanh chóng túm lấy nó chui vào tủ quần áo.

Cửa phòng bị người bên ngoài đá văng, dính lên vách tường đối diện. Tranh treo tường bị chấn động rơi xuống đất, thủy tinh vỡ loảng xoảng.

Hạ Phi trốn trong tủ quần áo siết chặt tay, cẩn thận nhìn qua khe tủ quan sát tình hình bên ngoài.

Ngoài cửa có bốn người đàn ông mặc quần áo tù nhân đi vào, người nào cũng đều cơ bắp cuồn cuộn râu ria xồm xoàm, trông cực kỳ dự tợn.

Chẳng phải Giang Thành Khải nói mười người kia là thuộc hạ giỏi nhất của y sao?! Sao lại bị bốn tên tù nhân này xử hết rồi?!

Hắn vừa điên cuồng phát rồ trong lòng vừa cẩn thận chú ý động tĩnh của bốn người kia.

Bốn tù nhân kia sau khi vào phòng không thấy mục tiêu đâu trông có vẻ rất tức giận, một tên trực tiếp đá văng ghế dựa vào bàn nước, lọ hoa và cốc chén trên bàn nát thành một đống. Ba người còn lại cũng bắt đầu đập phá khắp nơi.

Không chỉ bàn ghế, ngay cả cái giường nặng trịch bình thường phải năm sáu người mới khiêng nổi cũng bị lật tung lên. Một tên đi đến chỗ tủ quần áo, giơ tay mở cánh tủ.

Hô hấp Hạ Phi cứng lại, vội vàng che kín mũi miệng.

Tên tù nhân kia nhìn hai lượt không thấy gì trong tủ, hung hăng đạp một phát vào cửa tủ, xoay người đi sang hướng khác.

Hạ Phi bám chặt vào sàn tủ, đầu ong ong như say xe, cố gắng không phát ra bất cứ tiếng động nào. May mà hắn có huyết thống Anh Phù tộc, cái skill tàng hình này đúng là kỹ năng cứu mạng mà! Nếu vừa rồi bị mấy tên kia tóm được, đảm bảo chết thảm rồi!

Hắn theo dõi một lúc, thấy bốn tên tù nhân đang tản ra tìm kiếm ở các góc phòng, cẩn thận bò dậy bước ra khỏi cánh cửa bị đạp hỏng của tủ quần áo, nhón chân chạy ra ngoài.

Cảnh tượng ngoài hành lang khiến Hạ Phi suýt nữa thì kêu ra tiếng. Mười người được phân bảo vệ cho hắn tất cả đều bất động nằm la liệt trên đất, máu bắn tung tóe khắp nơi, không biết là còn sống hay đã chết.

Hắn cắn răng nhắm mắt, run rẩy chạy ra ngoài chiến hạm.

Cảnh tượng phía ngoài lại càng đáng sợ hơn.

Bên ngoài là một đống phạm nhân đang chạy qua chạy lại, may mà hắn tàng hình, nếu không thật đúng là vừa đi ra khỏi hang hùm đã lại chui vào miệng sói.

Hạ Phi nghiêng người tránh khỏi một tên tù nhân chạy qua chỗ mình, trong lòng vô cùng lo lắng cho Giang

Thành Khải.

Giang Thành Khải dẫn theo 200 người đi bắt kẻ áo đen, cũng không biết tình hình thế nào rồi? Bọn họ đã biết chuyện phạm nhân vượt ngục tập thể chưa? Hay là cũng giống như mười người bảo vệ hắn, sống chết không rõ?

Hắn vừa lo lắng vừa đi, còn phải cẩn thận tránh khỏi một đống phạm nhân thỉnh thoảng lại chạy qua người.

Hạ Phi chỉ lo đi nhưng lại quên mất một vấn đề, hắn chưa từng đến Khu 9 bao giờ, đi một lúc đã lạc đường, đành phải đứng ở mảnh đất trống nhìn tù nhân chạy qua chạy lại, đưa mắt tìm kiếm đám người Giang Thành Khải. Bọn họ có hơn 200 người, chắc chắn không thể đi vào bắt người toàn bộ, phải có người đứng bên ngoài canh chừng, chỉ cần tìm được chỗ nào có người mặc quân trang là được.

Hắn chạy một lúc, cách chiến hạm càng ngày càng xa, nhưng vẫn không tìm thấy Giang Thành Khải đâu.

Hạ Phi đứng lại thở hổn hển, tầm mắt đột nhiên phát hiện một tấm bảng cách đó không xa, bên trên viết văn tự của Thôn Nha Tinh —— 6.

Chẳng lẽ đây chính là nhà giam số 6?

Dù sao cũng đến được đây rồi, hắn quyết định đi vào trong, xem xem người gửi tin nhắn cho hắn rốt cuộc là ai. Dù sao bản thân cũng đang tàng hình, đối phương cũng sẽ không phát hiện ra mình.

Vì thế Hạ Phi liều chết đi vào trong.

Những phạm nhân được thả ra có lẽ bắt đầu từ khu phòng giam này, vì dọc đường hắn đi đến đây các khu khác cửa phòng giam đều mở toang, bên trong không còn một tù nhân nào.

Hắn cứ thế đi vào, đi thẳng đến tận cùng của nhà giam. Ở đây có một cánh cửa đang đóng chặt.

Hạ Phi đến gần, đặt một ngón tay lên khung cửa. Trên cửa chỗ ngón tay hắn chạm vào đột nhiên trong suốt thành một cái lỗ nhỏ, hắn cẩn thận thông qua cái lỗ này nhòm vào trong, sau đó suýt nữa thì đem đầu đập luôn lên cửa.

Người đang ngồi bên trong là Hạ Lăng!

Căn phòng này có lẽ là phòng giám sát, Hạ Phi nhìn thấy trước mặt Hạ Lăng có một màn hình to bằng bàn tay, trong màn hình là hình ảnh camera giám sát hành lang, mà ánh mắt của Hạ Lăng dường như đang nhìn vào camera theo dõi đoạn đường hắn vừa đi vào đây.

Hạ Lăng là người nhắn tin cho hắn? Chẳng trách nhìn số lại quen thế. Nhưng rõ ràng hắn đã cho số cậu ta vào sổ đen rồi mà, sao còn nhận được tin nhắn?!

Hơn nữa vì sao Hạ Lăng lại có mặt ở Khu 9? Đây là nơi giam giữ phạm nhân, học viên dự bị của học viện quân sự như cậu ta sao lại đến được chỗ này?

Hắn còn đang xoắn xuýt, đã thấy Hạ Lăng quay đầu nhìn về phía này.

Hạ Phi vội vã rút tay về, nép vào vách tường. Ban nãy mải nghĩ ngợi không khống chế được phạm vi tàng hình, cả cánh cửa đều biến thành trong suốt, ngay cả bức tường hắn đang dựa vào cũng tàng hình theo luôn.

Hạ Lăng còn không phát hiện được thì chính là mù rồi, cậu ta lập tức đứng dậy khỏi ghế, kéo cửa ra.

Hạ Phi vẫn còn đang ngây thơ tưởng chưa bị phát hiện, đến tận lúc bị Hạ Lăng túm lấy vạt áo trước ngực mới kinh hãi, lập tức thoát khỏi trạng thái tàng hình.

Trong mắt Hạ Lăng tràn đầy khiếp sợ nhìn hắn đột nhiên xuất hiện tại chỗ.

Hạ Phi tức giận hất tay cậu ta ra, lùi về sau một chút, bảo trì khoảng cách an toàn: "Sao cậu lại ở đây?"

Hạ Lăng nhìn mu bàn tay mình bị hắn vỗ đỏ lên, kéo kéo khóe miệng: "Tại sao tôi không thể ở đây?"

Hạ Phi câm nín. Đúng là chẳng có lý do gì đối phương phải khai báo với hắn cả.

Hắn quyết định chuyển chủ đề: "Vậy cậu có thể chỉ đường cho tôi đến trung tâm trị liệu không?"

"Không thể." Hạ Lăng từ chối rất thẳng thắn.

"..."

Hạ Phi không biết phải nói gì nữa.

Hạ Lăng nhìn hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt, ánh mắt hơi sáng lên: "Tôi ở đây, là để đợi anh."

Hạ Phi còn chưa kịp phản ứng, sau gáy đã bị chặt một phát tê rần.

Hắn thầm mắng một câu con mẹ nó, sau đó mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trên giường.

Sau gáy đau như sắp rời ra, Hạ Lăng ra tay đúng là không nể nang gì, sợ ra tay nhẹ quá hắn không ngất nổi à?!

Hạ Phi muốn đưa tay xoa gáy một chút, nhưng vừa thử động đậy thì tay chân giống như không phải của mình nữa, làm thế nào cũng không nhúc nhích nổi.

"Anh tỉnh rồi."

Tiếng của Hạ Lăng từ bên cạnh truyền đến.

Hạ Phi cắn răng, toát hết cả mồ hôi mới xoay được đầu sang một chút, thấy Hạ Lăng đang ngồi bên cạnh mình.

"Rốt cuộc… cậu muốn gì?" Hắn khó khăn nói ra vài chữ.

"Thứ tôi muốn, từ trước đến giờ chỉ có một."

"… Cái gì?"

"Anh."

"???"

Đệch, hình như tai lãng rồi…

Hạ Lăng sợ hắn không nghe được, lặp lại một lần nữa, "Thứ tôi muốn, chỉ có anh."

Hạ Phi: "…"

Hạ Lăng: "Từ lần đầu tiên thấy anh, tôi đã biết, cả đời này, anh chỉ có thể là của tôi."

Hạ Phi: "…"

Con mẹ nó em giai này cậu cắn thuốc phải không!!!

Hạ Lăng: "Nhưng từ trước đến giờ anh lại chẳng chịu nhìn tôi lấy một lần, thậm chí ngay cả nói chuyện với tôi một câu cũng không muốn."

Hạ Phi: "…" Đấy là bởi vì cả cậu với nguyên chủ đều cao lãnh có được không! Liên quan quái gì đến tôi! Hai tên cao lãnh giao tiếp với nhau trừ "Ừ" với "À" ra thì còn nói được cái gì nữa hả! Nguyên chủ vừa cao lãnh vừa quái gở, cậu lại còn vừa cao lãnh vừa trung nhị!

Hạ Lăng vẫn tiếp tục: "Cho nên tôi đã đem hồ sơ cá nhân của anh giao cho WEA II."

Hạ Phi: "!!!"

Cái đệch! Tình tiết gì đây! Hắn đang nghe được cái gì đây!!!

Hạ Lăng: "Anh chưa từng thắc mắc vì sao tổ chức kia lại chủ động tìm đến anh sao? Ha, đều là tôi làm đấy. Anh là worker, nên tôi muốn lợi dụng tổ chức này, thông qua bọn họ để anh sinh con cho tôi. Đến lúc đó cho dù người trong nhà có muốn phản đối chúng ta cũng không còn kịp nữa rồi. Ai ngờ… Ai ngờ…"

Hạ Lăng bắt đầu nghiến răng nghiến lợi: "Sau khi WEA II lấy được hồ sơ cá nhân của anh lại từ chối yêu cầu của tôi! Bọn họ thà nhặt một tên đàn ông lang thang ở ven đường về, cũng nhất quyết không đồng ý để tôi làm với anh! Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn anh trải qua một đêm với người đàn ông khác!"

Hạ Phi: "…"

Ầy, người đàn ông lang thang kia là Giang thiếu tướng đó em giai à…

Hạ Lăng: "Mặc dù anh và Giang thiếu tướng có hôn ước từ nhỏ, nhưng chuyện đó từ trước đến giờ đâu có ai nhắc tới. Anh vừa đủ tuổi đã muốn cưới về, lại còn là gả cho một kẻ đã chết, Giang gia bọn họ cũng chẳng phải thứ tốt lành gì! Tôi vốn định chờ thêm vài năm, chờ sau khi tôi tốt nghiệp sẽ đưa anh đi khỏi Giang gia. Nhưng thật không ngờ Giang Thành Khải lại không chết! Được lắm, anh ta thế mà lại không chết! Phá vỡ toàn bộ mọi kế hoạch của tôi!"

Hạ Phi: "…"

Mẹ nhà cậu, làm như Giang Thành Khải chết thật thì tôi sẽ ngoan ngoãn theo cậu ấy, mơ đẹp quá rồi đấy đồ thần kinh!

Hạ Lăng không quan tâm đến ánh mắt khinh bỉ của hắn, cười đầy châm biếm: "Con trai anh, chắc cũng là của người đàn ông lang thang kia nhỉ? Giang thiếu tướng ơi Giang thiếu tướng, anh thông minh một đời, lại nhất thời dại dột, phải nuôi con người khác mà cũng không biết."

Hạ Phi: "…"

Đồ bệnh thần kinh! Cái người đàn ông lang thang mà cậu cứ lải nhải chính là Giang thiếu tướng đấy!

Hạ Lăng: "Nhưng mà những chuyện đó giờ đã không còn quan trọng nữa, cho dù anh đã ngủ với người đàn ông lang thang kia hay thậm chí là cả Giang Thành Khải, đã sinh một đứa con, tôi cũng sẽ không ghét bỏ anh. Chúng ta sẽ giống như trong tưởng tượng trước đây của tôi, tôi sẽ đối tốt với anh, chăm sóc anh cả đời. Chúng ta sẽ rời khỏi tinh hệ Daours, đi đến tinh hệ Jale được không? Nơi đó là địch quốc của Liên bang, bọn họ sẽ không bao giờ tìm ra được chúng ta."

Hạ Phi đen mặt.

Mẹ nó, đã nói là tưởng tượng thì đừng có tiếp tục mơ ước viển vông nữa!

Trung nhị là bệnh, phải trị!

Nếu không phải tay chân không thể động đậy, hắn cực kỳ muốn rút giày quất chết đối phương!

Hạ Phi cảm thấy bệnh trung nhị cũng phân làm nhiều loại. Như Điềm Điềm là vừa trung nhị vừa ngu ngu moe moe khiến người ta muốn bắt nạt, mà như Hạ Lăng vừa trung nhị vừa mắc chứng hoang tưởng kiểu này chỉ khiến người ta muốn thiến!

"Còn cha mẹ cậu…"

"Không cần để ý đến bọn họ," Hạ Lăng khinh thường nói, "Cho dù không có tôi, bọn họ vẫn có thể sống rất vui vẻ. Loại cha mẹ chỉ đặt lợi ích của bản thân lên đầu như thế, không có cũng được."

Hạ Phi nghe cậu ta nói vậy độ ghét bỏ lại càng tăng thêm một bậc. Tốt xấu gì bọn họ cũng là người sinh ra nuôi nấng cậu ta, trong ký ức của nguyên chủ Hạ gia chưa bao giờ để cho Hạ Vân và Hạ Lăng thiếu ăn thiếu mặc, sao bây giờ cậu ta lại có thể nói ra những lời này?

"Cậu cho tôi, uống cái gì, tại sao cơ thể tôi, không nhúc nhích được?"

Chật vật nói xong một câu hắn đã mệt đến thở không ra hơi.

"Không có gì, chỉ là thuốc giãn cơ thôi." Hạ Lăng cười sờ sờ mặt hắn, "Anh yên tâm, tôi sẽ không làm gì thương tổn anh."

Hạ Phi bị cậu ta sờ đến buồn nôn, lại không tránh đi được.

“Vậy cậu, tại sao lại ở, Khu 9?”

“A…” Hạ Lăng xoa cằm, nghiền ngẫm nói, “Chuyện này đều là nhờ quyết định sáng suốt ban đầu của tôi.”

Hạ Phi: “…” Ha ha, có tin tôi đập nát mặt cậu không thằng điên!

“Hai ngày sau khi tôi đưa hồ sơ của anh cho WEA II, có một nữ y tá đến tìm tôi, hình như tên cô ta là Natalie thì phải, mà sau này cô ta cũng chết rồi. Cô ta giới thiệu tôi với James, chính là bác sĩ điều trị chính cho tên sát nhân giết người hàng loạt kia. Chắc anh không đoán nổi đâu, thật ra chính ông ta mới là kẻ giết người.”

Hạ Phi kinh ngạc trợn mắt.

“Nghe nói năm đó ông ta lừa bắt cóc rất nhiều đứa trẻ có năng lực đặc biệt, bồi dưỡng chúng thành sát thủ, nhưng đáng tiếc chỉ bồi dưỡng thành công được một đứa, những đứa khác không chịu nghe lời đều bị ông ta giết sạch.” Hạ Lăng ngừng một chút, khẽ nghiến răng, “Đã giết nhiều người như thế, lấy được không biết bao nhiêu gen, còn định nhằm vào anh! Ông ta bị tóm là đáng đời!”

“Cái gì?!” James chính là người áo đen, hơn nữa còn bị bắt rồi?

“Chắc chắn là bị tóm rồi. Giang Thành Khải đã dẫn người xông đến tận cửa, ông ta lại cho rằng chỉ bằng hơn trăm người nhân bản kia thì có thể đối phó với hai trăm quân nhân tinh nhuệ sao? Đúng là quá ngây thơ. Chỉ có dùng những tù nhân kia mới có cơ hội ngăn cản được bọn họ.”

Hạ Phi kinh hãi: “Cho nên những tù nhân kia là do cậu…”

“Là tôi thả ra đấy, thì sao?” Biểu tình trên mặt Hạ Lăng đột nhiên trở nên dữ tợn, “Ai bảo Giang Thành Khải giải quyết James nhanh như thế làm gì! Tôi còn định nhân cơ hội này đưa anh đi, nhưng một mình tôi không đối phó được mười người kia, chỉ có thể dùng những tù nhân đó làm công cụ. Cũng chỉ là một vị thiếu tướng, có cái gì hơn người, qua mấy trăm năm nữa tôi sẽ nhất định vượt xa anh ta bây giờ, trở thành quân nhân đứng đầu tinh hệ!”

Hạ Phi câm nín nhìn tâm hồn trung nhị của Hạ Lăng cháy hừng hực.

Đúng là người điên thì không thể giao tiếp được mà!

Đại khái là để chiếm được Hạ Phi, Hạ Lăng hoàn toàn không e dè, hỏi gì đáp nấy, giải đáp tất cả mọi thắc mắc của hắn.

Hắn nghe xong toàn bộ mọi chuyện, phát hiện ra thì ra em giai này lại biết nhiều chuyện đến thế! Vậy nên chuyện cậu ta lù lù xuất hiện ở Khu 9 bắt cóc hắn cũng chẳng có gì là lạ.

Cũng không biết Hạ Lăng lấy đâu ra một cái phi thuyền, nhìn qua kích thước cũng không lớn, Hạ Phi ở bên trong còn cảm giác được có hơi xóc nảy.

Cũng không biết đã bay mấy ngày, bay được bao xa, hắn chỉ nhớ Hạ Lăng cho hắn uống dịch dinh dưỡng ba lần, thuốc giãn cơ một lần. Cái thứ thuốc giãn cơ này bên trong chắc chắn có thêm thứ gì đó. Hạ Phi từng muốn thử dùng tinh thần lực để khống chế Hạ Lăng, nhưng làm thế nào cũng không điều động được tinh thần lực của bản thân.

Hắn oán hận nghiến răng, chắc chắn tinh thần lực cũng đã bị ức chế rồi.

Giang thiếu tướng à đến bao giờ anh mới phát hiện ra người đàn ông của anh bị tên em giai tâm thần thích cắn thuốc này bắt mất rồi hả QAQ!

Lại bay thêm vài ngày, Hạ Phi và Hạ Lăng vẫn duy trì trạng thái như trước.

Hạ Phi cứ nằm bất động một chỗ, hắn cảm thấy mình sắp biến thành cương thi luôn rồi, nhưng dù sao cũng tốt hơn lần bị Natalie lột sạch ngâm trong dịch dinh dưỡng, phương thức gian giữ kiểu đấy mới đúng là ác mộng.

Hắn buồn bực nằm trên giường, nhàm chán đếm lông trên người cục bông.

Đột nhiên chuông báo động trong phi thuyền kêu ầm lên.

Đèn báo động màu đỏ lóe lóe, quay qua quay lại khiến hắn hoa cả mắt.

Hạ Phi hình như nghe thấy Hạ Lăng chửi khẽ một tiếng, đứng dậy khỏi ghế đi tới bế ngang hắn lên.

Hạ Phi nghi hoặc nhìn cậu ta.

Hạ Lăng cười lạnh một tiếng: “Giang Thành Khải đến rồi.”

Hai mắt Hạ Phi trừng lớn.

Hạ Lăng tiếp tục nói: “Nhưng tôi sẽ không để anh ta được toại nguyện đâu.”

Nói xong, cậu ta bế Hạ Phi chạy về phía khoang cứu hộ.

Phi thuyền này không lớn, trừ phòng điều khiển cũng chỉ có khoang cứu hộ, lúc trước bọn họ đều ở trong phòng điều khiển.

Khoang cấp cứu cũng chỉ có một chiếc, Hạ Lăng vừa đặt Hạ Phi vào trong khoang, phi thuyền đã chấn động kịch liệt, có lẽ là bị công kích, nhưng lại không đến mức muốn tấn công mà chỉ như đang cảnh cáo.

Sắc mặt Hạ Lăng càng âm trầm.

Khoang cấp cứu cho dù có thả ra cũng chỉ có thể duy trì được một ngày, lâu hơn một giờ người bên trong cũng sẽ thiếu dưỡng khí mà chết, chỉ khi có viện trợ mới có cơ hội sống sót. Giang Thành Khải bây giờ lại đang canh chừng ngay bên ngoài, nếu thả khoang nhất định sẽ bị tóm, không thể dẫn Hạ Phi đi được nữa.

Ánh mắt Hạ Lăng lóe lên, tàn nhẫn trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Phi theo bản năng co rụt người lại.

Mà chuyện xảy ra ngay giây tiếp theo, đã khiến cho tam quan của hắn nát bét hoàn toàn.

Hạ Lăng cởi quần áo ngay trước mặt hắn, lột sạch tất cả chỉ chừa lại đúng quần lót. Dưới ánh mắt kinh hãi của Hạ Phi, Hạ Lăng cúi đầu, cắn một cái lên cổ hắn.

Hạ Phi: "…"

Mẹ nó đây là tiết tấu muốn bạo cúc ông đây à?! Cởi quần áo làm cái mẹ gì hả đồ điên! Có biết hình ảnh này dễ gây hiểu lầm lắm không hả!!!

Câu nói tiếp theo của Hạ Lăng đã chứng minh cho hắn thấy cậu ta hoàn toàn không phải là hiểu lầm, mà là làm thật.

Hạ Lăng nói: "Dù sao chúng ta cũng chạy không thoát, không bằng để cho Giang Thành Khải nhìn cảnh vợ anh ta gào khóc dưới thân người đàn ông khác, để xem xem lúc đó anh ta còn muốn anh nữa không!" Nói xong bắt đầu cởi quần áo Hạ Phi.

Hạ Phi sắp phát rồ rồi.

Tay chân không nhúc nhích nổi, tinh thần lực cũng không dùng được, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn quần áo từng cái từng cái bị cởi ra. Súng laser lúc trước Giang Thành Khải đưa cho hắn giấu ở thắt lưng cũng bị Hạ Lăng lấy đi mất.

Hạ Phi tức giận đến tay chân đều run rẩy.

Hạ Lăng cười khẽ một tiếng: "Anh không cần căng thẳng, tôi sẽ ôn nhu."

Căng thẳng con mẹ cậu!!! Sao cậu không liệt dương cmn đi hả tên điên này!!!

Mặt hắn vì giận dữ mà đỏ bừng lên, trong lòng điên cuồng cầu khẩn sức mạnh hồng hoang trong truyền thuyết mày ở đâu mau đến đây, đánh bay tên thần kinh này đi!

Động tác của Hạ Lăng đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm bụng Hạ Phi.

Hạ Phi không cúi được đầu, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết tên điên kia đột nhiên không sờ mó mình nữa, sau đó vài giây tay chân hắn đột nhiên cử động được!

Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh hồng hoang trong truyền thuyết? Vào thời khắc nguy cấp sẽ bùng phát nổ tung đi vũ trụ nhỏ?!

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, giơ tay đánh bay Hạ Lăng ra ngoài.

Hạ Lăng bị hắn đánh văng ra không thể tin nổi giương mắt nhìn Hạ Phi. Tại sao thể chất cấp A như cậu ta lại bị cấp F như Hạ Phi đánh bay được?!

Hạ Phi nhanh chóng nằm vào khoang cứu hộ, đem nắp khoang đóng lại, dưới ánh mắt tức giận của Hạ Lăng, nhấn nút lệnh phóng khoang cứu hộ ra ngoài.

Áp suất trong phi thuyền đột ngột giảm xuống. Hạ Lăng không kịp phòng bị suýt nữa cũng bị hút ra ngoài không gian. Cậu ta chật vật chạy về phòng điều khiển, từ camera giám sát thấy khoang cứu hộ của Hạ Phi càng ngày càng bay xa về phía chiến hạm của Giang Thành Khải.

Hạ Lăng nóng giận đánh mất lý trí, tay nhanh hơn não nhấn nút lệnh công kích.

Chờ đến khi cậu ta hoàn hồn lại, phát hiện mình vừa làm gì thì đã không còn kịp nữa rồi.

Tên lửa laser lao thẳng về phía khoang cứu hộ của Hạ Phi, trong nháy mắt ánh lửa bắn ra bốn phía, sáng rực một góc trời.

.

77. Chương 77: Giấc Mơ Thứ Ba: Xóa Đi Ký Ức Hạ Phi Qua Đời

Daours là một tinh cầu mưa nhiều.

Từ khi tin tức Hạ Phi qua đời được truyền ra đến nay trời đã mưa tầm tã hơn một tháng không ngớt, giống như ông trời cũng đang khóc thương cho số phận đoản mệnh của hắn.

Giang Thành Khải bình tĩnh đứng trước bia mộ, gương mặt lạnh như băng không có bất kỳ cảm xúc nào.

Hơn hai tháng trước, y bắt được James, hung thủ thực sự của thảm án "Oanh ca môn".

James là người của chủng tộc Kim Địa Thảo. Kim địa thảo còn gọi là cỏ đổi màu, là một chủng tộc có khả năng ẩn giấu thân hình và hơi thở khi bám vào thực vật cỡ lớn, cũng gần giống như khả năng tàng hình của Anh Phù tộc. Nhưng chủng tộc này lại không lớn mạnh như thế, tổng dân số chỉ bằng một phần mười Anh Phù tộc, nơi ở của bọn họ cũng vô cùng cằn cỗi hoang phế.

Kim Địa Thảo tộc không có tinh cầu độc lập. Bọn họ và hai chủng tộc khác cùng chung sống trên một tinh cầu nhỏ trong tinh hệ Daours, thuộc phạm vi quản lý của Đằng Thụ tộc.

Một chủng tộc nhỏ bé như thế, lại có một tộc nhân mang dã tâm lớn đến không tưởng, vọng tưởng muốn tự chế tạo quân đội của riêng mình, đánh bại Đằng Thụ tộc, chiếm lấy toàn bộ Liên bang.

James đã hơn ba nghìn tuổi, tính ra cũng đã trải qua hai, ba kỳ tiến hóa. Kỳ tiến hóa ở Thôn Nha Tinh là thời kỳ đặc thù của các chủng tộc, 500 tuổi sẽ bắt đầu xuất hiện kỳ tiến hóa đầu tiên, sau đó cứ 1000 năm lại tiến hóa một lần. Kỳ tiến hóa là giai đoạn cơ thể tái tạo lại toàn bộ tổ chức cơ năng, cơ thể giống như được biến đổi hoàn, có thể gọi là một dạng hồi xuân.

Tuổi thọ trung bình của các chủng tộc trên Thôn Nha Tinh vào khoảng 5000 tuổi. Các chủng tộc sức sống kém có thể chỉ sống được 3000 năm, nhưng có những chủng tộc mạnh mẽ lại có thể sống đến 6000, 7000 tuổi. Thời kỳ thanh niên là dài nhất trong toàn bộ cuộc đời, sau 500 tuổi sẽ thành niên, có thể kết hôn sinh con. Cũng có không ít trường hợp ngoại lệ chỉ mới 400 tuổi đã tiến hành sinh sản. Tính theo tuổi tác của James, bề ngoài hẳn phải là đàn ông trung niên mới đúng, mặt mũi ông ta già nua nhăn nheo đến vậy đúng là có chút kỳ quái.

Sau khi viện nghiên cứu sinh vật tiến hành kiểm tra, bọn họ phát hiện James trở nên già nua bất thường như thế là vì ông ta di chuyển qua lại giữa các thiên hà rất nhiều lần, tiêu hao tinh thần lực quá độ. Ông ta gần như đã đi đến tất cả mọi thiên hà chỉ trừ dải Ngân hà, ở thiên hà nào cũng bắt cóc trẻ em, đem về nuôi lớn làm thuộc hạ. Sau khi phát hiện không phải đứa trẻ nào cũng đơn thuần ngoan ngoãn nghe lời như Lilian, ông ta thay đổi kế hoạch của mình, quyết định chế tạo một đội quân người nhân bản vô tính, một đội quân vô tri hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của ông ta.

Muốn tạo ra được người nhân bản, nhất định phải có gen làm nguồn dẫn, vì vậy James bắt đầu huấn luyện Lilian giết người. Ông ta không dám nhắm đến các chủng tộc quá lớn mạnh, dù sao năng lực của ông ta và Lilian có hạn, tinh thần lực của Lilian là cấp A, tiếng hát cũng chỉ có thể khống chế người có tinh thần lực cấp A trở xuống.

Theo lý thuyết mà nói, đáng lẽ ra nếu như muốn lấy gen, cũng chỉ cần lấy được mẫu gen trên người của đối tượng là được, không đến mức phải giết người. Nhưng có lẽ đây là một loại dục vọng biến thái, ông ta

muốn giết người, vậy nên cứ giết thôi.

Kim Địa Thảo là một chủng tộc rất bình thường, thể chất và tinh thần lực đều vô cùng bình thường, trong quá trình cạnh tranh từng bị không ít các chủng tộc khác nhạo báng. James xem đây là nỗi hận lớn của toàn tộc, đem nỗi uất hận bị phỉ báng này tính lên đầu tất cả mọi người.

Ông ta có tà tâm, nhưng lại không có năng lực. Vất vả lắm mới lấy được bằng bác sĩ cao đẳng, lại bị điều đến Khu 9 chữa bệnh cho phạm nhân. Kế hoạch của James suýt chút nữa thì chết non, ông ta chỉ có thể để cho Lilian làm thay mình.

Lilian hoàn toàn không phụ sự kỳ vọng của James, trong vòng một năm đã giết chết gần 100 người, lấy được không ít gen tốt.

Chỉ có điều James đã tính sai một việc, Lilian là người của thiên hà Scarlett, cậu ta có kỳ trưởng thành của riêng mình.

Các kiến thức về kỳ trưởng thành ở thiên hà Scarlett sẽ do cha mẹ dạy cho con cái, để con cái không quá hoảng loạn khi bước vào giai đoạn này. Lilian bị bắt cóc từ nhỏ, mặc dù James để phòng ngừa bất trắc, lúc Lilian chuẩn bị tiến vào giai đoạn này, ông ta có trở lại thiên hà Scarlett một lần, lẻn vào giáo đường lấy trộm nước Thánh cho cậu ta uống để tiến vào thời kỳ trưởng thành an toàn hơn. Nhưng James lại không có kiến thức nền tảng để giảng giải cho Lilian hiểu các vấn đề của quá trình này.

Lilian đơn thuần hiểu lầm hiện tượng sinh lý dị thường trong kỳ trưởng thành là bệnh nặng, cậu ta nghĩ bản thân sắp chết, không thể giúp ba mình làm việc nữa. Lilian quyết định, trước khi chết phải hoàn thành nguyện vọng cho người ba kia.

Vì vậy cậu ta bắt đầu ngang nhiên giết người, gần như ngày nào cũng có nạn nhân tử vong.

Không ngoài dự đoán, vì tinh thần lực sử dụng để giết người liên tục, cuối cùng suy yếu đến không thể chạy khỏi hiện trường, Lilian cứ thế bị bắt.

Bị bắt, thẩm tra, giam giữ, xét xử, rồi định tội.

James tưởng rằng bản thân đã mất đi một công cụ giết người đắc lực, nhưng hi vọng lại nhóm lên trong lòng ông ta một lần nữa.

Lilian không bị xử tử.

Lilian là người của thiên hà Scarlett, Liên bang không có thẩm quyền xử tử hình, đành phải phán tội cố ý giết người rồi giam cậu ta vào khu 9. Quân bộ nghi ngờ sau lưng Lilian còn có chủ mưu khác, nên cũng muốn lưu lại cậu ta để tiếp tục điều tra. James lợi dụng chức vụ quyền hạn chẩn đoán Lilian có bệnh đặc thù, để cậu ta được giam trong trung tâm trị liệu.

Sau đó kỳ trưởng thành của Lilian đến.

Trong kỳ trưởng thành, Lilian biến về nguyên hình Ngâm Âm thú, là một con chim lớn màu vàng cả người tản ra ánh sáng chói mắt. Nếu không phải James đem cậu ta nhốt dưới tầng hầm phòng thực nghiệm, có lẽ thân phận thực sự của Lilian đã bị phát hiện ra. Ngâm Âm thú màu vàng là màu sắc chỉ hoàng tộc mới có. James cảm thấy mình đã nhặt được cục vàng rồi, năng lực của hoàng tộc Ngâm Âm thú hoàn toàn có thể đối đầu với hoàng thất Đằng Thụ tộc, là đại biểu cho sức mạnh thống trị.

Kỳ trưởng thành của các chủng tộc của trên thiên hà Scarlett kéo dài khoảng từ năm đến hai mươi năm, chủng tộc càng mạnh thời gian càng ngắn. Sau năm năm mười ngày Lilian kết thúc kỳ trưởng thành của mình, khôi phục cơ thể hình người. Kỳ trưởng thành qua đi, kỳ phát dục cũng đến. James không để ý nhiều, tùy tiện ném một người nhân bản dưới hầm cho Lilian giải quyết nhu cầu sinh lý, cậu ta lại trở về làm một công cụ giết người đơn thuần ngoan ngoãn nghe lời.

James không dám thẳng tay thả Lilian ra khỏi nhà giam. Ổng ta chế tạo bản sao nhân bản của một người thuộc tộc Kim Địa Thảo, ghi âm giọng hát của Lilian để kẻ đó mang đi bắt vài nạn nhân có năng lực cấp trung trở lên. Kim Địa Thảo có khả năng bám vào thực vật cỡ lớn để ẩn nấp, James lợi dụng điểm này, trong vòng hơn một trăm năm gây ra không ít vụ giết người, nhưng vì hiệu quả của ghi âm không cao như Lilian hát trực tiếp, vậy nên tần suất án mạng xảy ra cũng giảm đi nhiều so với lúc trước.

Tất cả mọi kế hoạch vốn đang tiến triển rất thuận lợi, rắc rối là ở chỗ Giang Thành Khải và Hạ Phi. Nếu như ngày đó trên tinh cầu Grey Giang Thành Khải không bỏ ra ngoài, Hạ Phi không vì chạy theo tìm y mà lạc đường, bọn họ sẽ không gặp được cảnh người nông dân bị giết, quân bộ càng không phát hiện ra "Oanh ca môn" 200 năm trước đã trở lại.

Chuyện sau đó xảy ra như mọi người đã biết, bí ẩn được phá giải, James bị bắt, bị xử tử. Nhưng Giang Thành Khải lại chẳng vui vẻ nổi.

Bắt được tên sát nhân, lại mất đi người quan trọng nhất.

Tìm kiếm hơn một tháng trong phạm vi khoang cứu hộ nổ tung không thu được bất kỳ kết quả khả quan nào. Mọi người cũng đã chuẩn bị tinh thần cho kết quả này, bị tên lửa laser bắn thẳng vào nổ tung trong không gian, khả năng thi thể còn nguyên vẹn là rất thấp. Kể cả cho dù không nổ tan xác, trôi dạt ngoài không gian hơn một tháng thì người cũng không sống nổi.

Nhưng Giang Thành Khải không thể chấp nhận chuyện này. Y chống lại quân lệnh, một mình lang thang đi loạn ngoài không gian tìm kiếm Hạ Phi, nhất quyết không chịu trở về. Cuối cùng đích thân Giang Trấn phải ra tay bắt người về mới coi như tạm ổn.

Sau đó là tang lễ của Hạ Phi.

Tất cả quá trình đưa tang, chôn cất, làm lễ truy điệu, Giang Thành Khải chưa từng xuất hiện một lần.

Fan của couple quốc dân trên toàn Liên bang khóc đến mù mắt, thậm chí có người còn lên tiếng chỉ trích Giang thiếu tướng, nói y vô tâm vô phế, vợ chết cũng không đến đưa tang, mắng y là kẻ máu lạnh vô tình.

Dưới mọi sự chỉ trích, Giang Thành Khải chỉ yên lặng.

Một kẻ như y, vô dụng đến mức ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ nổi, y không có tư cách đưa tiễn Hạ Phi, không có tư cách xuất hiện trước mặt mọi người.

Quan trọng hơn là, y không thể đối mặt với hiện thực tàn khốc này.

Y không tin Hạ Phi đã chết, con của bọn họ chỉ vừa mới sinh ra, cuộc sống hạnh phúc của cả hai chỉ vừa mới bắt đầu. Vất vả lắm Hạ Phi mới chấp nhận đáp lại tình cảm của y, bọn họ đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện như thế, tại sao hắn có thể vứt bỏ y lại, vứt bỏ con trai của bọn họ lại mà đi như thế!

Giang Thành Khải cuối cùng cũng hiểu, câu nói lúc đó của James mang hàm ý gì.

Người gần gũi nhất, cũng chính là người dễ dàng phản bội nhất.

Câu nói này không phải để chỉ Hạ Phi, mà là Hạ Lăng. Chỉ là ông ta nói sai rồi, Hạ Phi chẳng hề gần gũi với Hạ Lăng, giữa bọn họ ngay cả quan hệ huyết thống cũng không có. Ông ta nói sai rồi, chỉ có bản thân y ma xui quỷ khiến thế nào lại bị những lời này lừa gạt.

Lúc khoang cứu hộ của Hạ Phi ở ngay trước mắt y nổ tung, cả người Giang Thành Khải chết lặng, như cái xác không hồn trơ mắt nhìn người đó tan biến, ngay cả tro cốt cũng không còn.

Hạ Phi, tất cả, đều đã không còn.

Không biết qua bao lâu, khi Giang Thành Khải khôi phục được thần trí, việc đầu tiên y làm là nhắm thẳng tên lửa về phía phi thuyền kia, đối phương lại dám tránh đi. Giang Thành Khải giống như phát điên bắn một phát mười mấy tên lửa laser, bắn cho đối phương nát đến không còn hình dạng ban đầu.

Nếu không phải thuộc hạ phía sau ngăn cản, y thậm chí còn muốn đem chiếc phi thuyền kia nổ thành bụi phấn để bồi táng hắn.

Khi đó Giang Thành Khải không biết người bên trong là Hạ Lăng, mãi đến sau này khi James nhận tội khai ra, y mới biết kẻ đưa thông tin của Hạ Phi cho WEA II, sau đó bắt cóc Hạ Phi còn giết chết hắn chính là Hạ Lăng.

Tên khốn kiếp đó dám có ý đồ bất chính với cả anh trai mình!

Giang Thành Khải giận đến phát điên.

Y chẳng còn quan tâm đến cái gọi là lý trí hay tư thái của một tướng quân, giống như biến thành kẻ điên, điên cuồng trả thù Hạ gia. Nếu như không phải bọn họ nuôi lớn một đứa con khốn nạn như thế, Hạ Phi cũng sẽ không phải chết thảm thế này!

Y dùng mọi phương thức tra ra toàn bộ việc làm ăn phi pháp từ trước đến giờ của Hạ Kình An, âm thầm dùng quan hệ dàn xếp để Hạ Kình An và Phương Tĩnh bị phán án tù vài trăm năm. Hạ Lăng và James cấu kết, bị quy vào tội phản quốc. Vợ chồng Hạ Kình An sau khi ra tù phải đến quân bộ làm lao dịch, Hạ Vân là partner, sau khi tốt nghiệp cũng sẽ phải chịu cảnh nô dịch cả đời. Chỉ tiếc khi đó phi thuyền kia sau khi bị bắn mấy phát thì bị cuốn vào hố đen, không lấy được thi thể của Hạ Lăng về để nghiền nát.

Một gia đình thương nhân có tiếng, sau một đêm đã lụi bại hoàn toàn.

Giang Trấn và Hạ Kình Thiên từng là chiến hữu, khi Hạ Kình Thiên chết từng giúp Hạ Kình An rất nhiều, nhưng lần này ông cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt với hành vi điên cuồng của Giang Thành Khải. Hạ Phi là con trai của Hạ Kình An, cho dù chỉ là con nuôi được nhặt về cũng vẫn là con. Hạ gia bọn họ cha thì lừa gạt lấy tài sản, con thì hại chết người ta. Chưa nói đến chuyện Hạ Phi là con dâu của Giang gia, chỉ bằng việc hắn là con của bạn cũ, Giang Trấn cũng đã không thể nào tha thứ cho đám người đó.

Xử lý xong tất cả mọi việc, khi Giang Thành Khải có dũng khí đi đến trước mặt Hạ Phi đã là chuyện hơn một tháng sau.

Y đã từng tưởng tượng vô số lần cảnh mình ôm bia mộ hắn gào khóc, nhưng đến lúc thực sự đứng ở đây, nhìn gương mặt đeo kính hơi ngơ ngác trong bức ảnh trên bia đá, y lại chẳng khóc nổi.

Mưa bụi lất phất đầy trời, thấm ướt vai áo.

Bóng người cô độc đứng trong mưa, hai mắt khô khốc, lồng ngực khó chịu.

Tại sao?

Tại sao lại không khóc được?

Giang Thành Khải cắn chặt răng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chảy máu.

…

Nửa năm sau ——

Một người thanh niên ăn mặc rách rưới, quần áo thủng lỗ chỗ, trên tai đeo lủng lẳng cả đống khuyên chạy như bay vào phòng.

"Hạ lão đại! Anh mau đi xem đi, cái đứa bé hôm qua tự dưng lớn tướng lên rồi, y như trẻ con mười tuổi ấy! Có đứa bé nào lớn nhanh thế được hả? Tôi vừa nghĩ đến chuyện phải ngủ cùng một chỗ với quái vật như thế đã sợ đến mơ thấy cả ác mộng rồi!"

"Cậu ngủ ở tầng ba, đứa bé ngủ ở tầng hầm, ngủ cùng thế quái nào được hả. Lần sau còn dám không gõ cửa đã chạy vào phòng làm việc của tôi, đến lúc bị Fils tha đi hóng gió thì đừng có hỏi tại sao."

Con chim lớn màu xanh ở bên cạnh nghe đến tên mình lanh lảnh kêu một tiếng.

Thanh niên kia mặc dù không nghe thấy, nhưng vẫn theo bản năng rụt vai lại.

"Còn nữa…" Hạ lão đại chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng trừng người trước mặt, "Cậu bị ảo giác đấy à? Cậu nằm mơ được lúc nào hả?"

Thanh niên cười hì hì, gãi gãi cằm: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, học theo lão đại mà."

Hạ lão đại trừng mắt, thanh niên lập tức câm miệng.

Yên tĩnh không được mấy phút, thanh niên kia lại liến thoắng: "Lão đại, anh phải đi xem đi. Tôi thấy đứa bé kia lớn nhanh như quỷ ấy, không bình thường đâu, thật đấy!"

"Trông nó thế nào?" Hạ lão đại hỏi.

"Lão đại còn nhớ lúc chúng ta nhặt được nó không? Trông như một khúc cây thủy sinh mới đẻ, nhưng bây giờ trông lại giống như… Nói thế nào nhỉ, giống trẻ con đến tuổi đi học ấy."

"Ồ?" Hạ lão đại nhíu mày, đặt bút trên tay xuống.

"Fils." Hạ lão đại gọi một tiếng, con chim lớn đậu trên giá bên cạnh phẩy phẩy cánh, bay đến đậu trên thành ghế.

Đây là một con chim lớn màu xanh lam cao hơn nửa mét, trên cánh còn có một lớp viền màu vàng chói mắt, trông vừa hoa lệ vừa uy phong.

Hạ lão đại thả tay xuống đặt lên tay vịn hai bên ghế, nhấn nút, ghế ngồi chậm rãi lùi lại, di chuyển.

Chiếc ghế này là một cái xe lăn điện tử. *(mời tham khảo xe lăn của Charlie Xavier =))*

Thanh niên kia dường như đã rất quen thuộc với chuyện này, đi thẳng ra cửa: "Lão đại anh nhanh lên một chút đi."

Hạ lão đại mặc kệ tên kia, chậm rì rì di chuyển.

Thanh niên đứng đợi mười mấy phút Hạ lão đại mới nhích được đến hành lang, dù sao anh ta cũng không nhìn thấy con chim lớn màu xanh đậu trên thành xe, sốt ruột quá trực tiếp túm lấy thành xe đẩy vèo vèo về phía trước.

"Chris!!!" Hạ lão đại vội vàng nắm lấy tay vịn, tức giận gào ầm lên.

Trên mặt Hạ lão đại cũng không có vẻ gì là căng thẳng hay sợ hãi, chỉ có tức giận và bất đắc dĩ, hiển nhiên cái tình huống này đã không phải lần đầu tiên diễn ra rồi.

Thanh niên tên Chris kia cười hì hì, đẩy xe lăn đến thang máy, nhấn nút xuống tầng hầm.

Hai người một chim rất nhanh đã xuống đến nơi. Tầng hầm ở đây rất lớn, là tầng chuyên dụng để tiến hành nghiên cứu.

Chris đẩy Hạ lão đại đến trước cửa một căn phòng, gõ gõ tượng trưng hai cái, sau đó mở thẳng cửa vào.

Nhân viên công tác bên trong quay đầu chào hỏi Hạ lão đại một câu rồi lại tiếp tục công việc của bản thân.

Hạ lão đại bị Chris đẩy đến bên cạnh khoang nuôi dưỡng đặt giữa phòng, liếc mắt nhìn vào trong, vừa nhìn một cái người đã hơi cứng lại.

Chris vẫn đang thao thao bất tuyệt: "Đấy, lão đại thấy chưa, nó tự dưng lớn tướng lên, không phải quái vật thì là gì. Nhưng mà gương mặt này đúng là đẹp thật đấy ha ha ha, nhìn lại còn hơi quen quen… Tại sao lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào chúng ta lại giữ nó lại chứ… Từ từ, lúc đấy là lão đại đòi giữ nó đúng không!"

Chris nghi ngờ nhìn về phía lão đại nhà mình: "Lão đại, đừng bảo là… anh định như thế như thế…"

Dưới ánh mắt thâm trầm của Hạ lão đại, giọng Chris càng nói càng nhỏ.

Đờ mờ lão đại, sao mặt anh lại khủng bố thế kia QAQ!

Hạ lão đại vẻ mặt âm trầm nhìn khoang nuôi dưỡng, ngẩng đầu lên thấy Chris đang hoảng sợ nấp ra phía

sau khoang, nghẹn lời: “Cậu đang làm cái gì đấy hả?!”

Chris đáng thương lắp bắp, “Tôi sợ lão nổi giận đánh chết tôi.”

Hạ lão đại tức giận nhìn anh ta: “Số lần cậu ăn đòn còn chưa đủ nhiều à!”

“Ít hay nhiều thì bớt được lần nào vẫn tốt lần đấy mà…” Chris lẩm bẩm, vừa nói vừa đứng lên, đưa mắt nhìn vào khoang.

Bên trong khoang là một tiểu yêu nghiệt nho nhỏ, hai mắt đang nhắm nghiền.

Tiểu yêu nghiệt kia hiện tại bề ngoài trông khoảng mười tuổi, nhưng lúc bọn họ nhặt được nó, nó còn nhỏ hơn, chỉ có một nắm bé xíu.

Lúc bọn họ đang đi ngoài không gian tìm kiếm mục tiêu thì nhặt được tiểu yêu nghiệt này, cả người nó chắc chỉ bằng bàn linh của lão đại, mặc dù Chris cũng chẳng biết bàn linh của lão đại to bao nhiêu, vì anh ta có nhìn thấy đâu. Trên người đứa nhỏ này chẳng có thứ gì, cứ trôi bồng bềnh như thế, giống như vừa mới sinh ra đã bị cha mẹ đem bỏ ngoài không gian.

Kỳ quái là mặc dù bị thả ra tự sinh tự diệt, nhưng trên người nó lại không có bất kỳ vết thương nào, chỉ số thể năng cũng rất bình thường, quanh cơ thể còn tỏa ra một tầng sáng mỏng màu xanh lục, dường như là tầng sáng này đang bảo vệ cho nó. Sau khi bọn họ đưa đứa nhỏ vào phi thuyền, giống như cảm nhận được tiểu yêu nghiệt này đã được đưa vào một nơi an toàn, tầng sáng kia cũng từ từ biến mất.

Chuyện sau đó lại càng kinh dị. Tiểu yêu nghiệt ngủ say hơn nửa năm, ngày nào cơ thể nó cũng biến đổi, y như là mỗi ngày lớn thêm một tuổi, qua nửa năm đã lớn như trẻ con mười tuổi, vô cùng đáng sợ.

Ban đầu bọn họ không tính giữ lại đứa trẻ không rõ lai lịch này, nhưng Hạ lão đại vừa nhìn thấy nó đã quyết định đem về. Dù sao cũng chỉ là một đứa bé, mọi người cũng không dị nghị nhiều.

Chris lúc đó vô cùng bi thương.

Anh ta tưởng Hạ lão đại ghét bỏ mình rồi, không cần mình nữa, muốn tìm một đứa trẻ khác đem về nuôi —— Chris cũng là do Hạ lão đại nhặt về.

Nhưng nửa năm trôi qua, số lần Hạ lão đại đến nhìn đứa nhỏ kia cũng không quá ba lần, cũng chẳng tìm cách đánh thức nó, chỉ điều một nghiên cứu viên đến theo dõi tình hình.

Sau đó Chris lại choáng váng.

Hạ lão đại chắc chắn không rảnh quần đến độ đi nhặt một đứa nhỏ rách rưới về rồi, quả nhiên càng lớn mặt mũi đứa bé kia càng thêm yêu nghiệt. Trông cái bộ dạng nằm trong khoang kia là cái gì đây, mỹ nam ngủ trong rừng à? Thế đào đâu ra người đến hôn cho nó tỉnh hả? Hạ lão đại chắc?

… Thực ra mỹ nhân còn non thế này, chờ lớn lên một chút, mình làm một phát cũng không phải không được…

Chris còn đang vui vẻ suy tính, đã bị Hạ lão đập cho một trận.

Chris nước mắt lã chã ngẩng đầu lên, gặp ngay phải bản mặt tối sầm của Hạ lão đại: "Cậu dám có ý đồ xấu với nó thử xem!"

Chris: "…"

Ý đồ của mình rõ ràng như vậy sao?

… Hay là lão đại có tật giật mình, suy bụng ta ra bụng người…?

Chris nghiền ngẫm nhìn về phía lão đại nhà mình, hà hà, thì ra lão đại cũng có ý xấu với tiểu mỹ nhân à…

78. Chương 78: Quá Khứ Của Hạ Lão Đại

"Lão đại à, anh thật sự không coi trọng bạn nhỏ này sao? Dù sao mặt mũi nó vẫn vô cùng… A a a người đâu cứu mạng! A! Lão đại tôi sai rồi!!!"

Hạ lão đại vừa nhìn thấy ánh mắt hèn mọn của Chris đã biết ngay trong đầu anh ta chẳng có nghĩ được chuyện gì tốt đẹp, lập tức sai Lam Hồ điểu phía sau mình bay sang mổ chết tên nhóc đầy bụng ý xấu kia.

Bàn linh không thể tấn công trực tiếp gây ảnh hưởng đến người không nhìn thấy mình, nhưng vẫn có thể thông qua những thứ trung gian khác. Fils cực kỳ thông minh vươn móng vuốt quắp lấy cây bút trên bàn, bay về phía Chris dùng bút chọc chọc loạn xạ.

Chris bị con chim lớn mà anh ta không nhìn thấy được chọc cho sống không bằng chết, chạy vòng quanh la oai oái. Cuối cùng phải trốn dưới gầm bàn của nghiên cứu viên mới thoát được một kiếp, còn ánh mắt khinh bỉ của nghiên cứu viên ấy hả… Xấu hổ là cái gì? Có ăn được không? Chris da mặt dày trực tiếp bỏ qua luôn!

Hạ lão đại vẫy tay để Fils bay về đậu trên thành xe lăn, sau đó quay đầu nhìn đứa nhỏ đang ngủ trong khoang nuôi dưỡng, khẽ mím môi, điều khiển xe lăn rời khỏi phòng.

Chris từ dưới gầm bàn thò đầu lên, thấy vẻ thấy lạc trên mặt lão đại, khẽ nhíu mày.

Hạ lão đại là một người đàn ông trầm ổn lại rất có khí chất, là loại mà người khác vừa nhìn đã thấy có hảo cảm, thể chất là cấp B, tinh thần lực cấp S, tiêu chuẩn gì cũng đủ, tại sao lại lưu lạc đến mức hai chân bại liệt, phải làm lão đại của đám cướp vũ trụ bọn họ?

Chris vẫn còn nhớ rất rõ lúc anh ta được Hạ lão đại nhặt về.

Khi đó là hơn 400 năm trước, Chris đang cùng cha mẹ đi du lịch. Ai ngờ phi thuyền đột nhiên gặp phải lốc xoáy vũ trụ, tất cả hành khách đều gặp nạn. Anh ta được cha mẹ ôm chặt vào lòng nên chỉ bị thương, còn cha mẹ anh ta thì đều chết hết.

Khoang cứu hộ và kho lương thực trong phi thuyền phần lớn đều bị hư hại, vài cái còn dùng được thì đều bị những người còn sống khác lấy hết. Chris khi đó chỉ là một đứa bé, bò ra được khỏi lòng cha mẹ thì khoang cứu hộ đã chẳng còn cái nào, trong phi thuyền chỉ còn dư lại vài người già và trẻ em.

Lúc Chris nghĩ rằng bản thân mình sẽ chết ở đây, Hạ lão đại xuất hiện như một vị thần cứu sống tất cả bọn họ.

Hạ lão đại không chỉ cứu những người già và trẻ em sót lại trong phi thuyền, mà còn cho người đưa bọn họ về nhà. Đến lượt mình, Chris lại không muốn đi.

Hạ lão đại mặt không cảm xúc hỏi anh ta: “Tại sao?”

Chris nhớ bản thân đáp thế này: “Anh cứu tôi, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi muốn báo đáp anh.”

Hạ lão đại nghe xong bật cười, cho người đưa Chris lên phi thuyền.

Chris khi đó mặc dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng thể chất là cấp A, khí lực rất lớn, giãy dụa nhảy khỏi người đang bế mình, lảo đảo chạy đến trước mặt Hạ lão đại, nằm bẹp trên chân người này.

Hạ lão đại lúc đó đã ngồi xe lăn rồi.

Hai chân không phải là mất cảm giác hoàn toàn, chỉ không nhúc nhích được thôi. Chris nhào lên mặc dù không dùng nhiều sức, nhưng hành vi vô lễ này vẫn khiến Hạ Kỳ tức giận, xốc nách nhóc con trước mặt lên. Vì Hạ Kỳ đang ngồi nên nhấc lên không cao, Chris cũng chẳng sợ.

“Muốn đi theo tôi? Nhóc con biết bọn tôi là ai không?” Hạ lão đại lạnh lùng hỏi.

Chris mờ mịt lắc đầu.

“Tôi là cướp vũ trụ, bọn họ cũng thế” Hạ Kỳ chỉ những người đàn ông xung quanh, “Bọn tôi là cướp đấy, đòi đi cùng không sợ bị lột da ăn thịt à?”

Nhóm người già trẻ em vừa được đưa lên phi thuyền nghe vậy lập tức hoảng sợ.

Chris nghiêng đầu, nghi ngờ nói: “Các anh vừa cứu bọn tôi mà, còn định đưa mọi người về nhà, làm sao mà ăn thịt tôi được.”

Hạ lão đại im lặng nửa ngày, đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Quả nhiên cái mặt này không đi làm người xấu được mà…” Hạ Kỳ tự lẩm bẩm, sau đó xoa đầu Chris, “Được rồi, nếu muốn thì cứ đi theo bọn tôi đi, dù sao người nhà của nhóc cũng chết hết rồi phải không?”

“… Đúng thế.” Nhớ đến cha mẹ vì bảo vệ mình mà chết, Chris yên lặng cúi thấp đầu.

Nếu không thể báo đáp được công lao nuôi dưỡng của cha mẹ, vậy thì ít nhất cũng phải báo đáp được người đã cứu mạng mình!

Khổ sở vài giây, Chris đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn Hạ Kỳ: “Lão đại! Sau này tôi sẽ theo anh lăn lộn!”

Hạ lão đại ngẩn ra, không biết nghĩ đến chuyện gì, chậm rãi gật đầu.

“Lão đại, anh tên là gì thế?”

“Tên à… Hạ Kỳ.”

“Hạ Kỳ lão đại! Tôi tên là Chris Amberley Jale, bắt đầu từ hôm nay, thề trung thành với lão đại!”

“…” Cái quỷ gì thế?

Vì vậy, Chris khi đó mới hơn 200 tuổi (khoảng 7 tuổi), cứ thế trở thành thành viên nhỏ tuổi nhất trong đoàn cướp vũ trụ của Hạ Kỳ.

Chris là Anh Phù tộc, là người đế quốc, trong nhà ngoại trừ cha mẹ cũng không còn ai, thế nên mới có thể thẳng thắn đòi làm cướp. Chỉ là khi đó Chris còn quá nhỏ, không biết Hạ Kỳ là người của địch quốc, cực kỳ nổi tiếng ở Liên bang.

Sau này lớn lên rồi, Chris mới biết lão đại nhà mình vì phạm tội phản quốc nên phải lẩn trốn, bị hoàn cảnh

ép buộc mà trở thành cướp vũ trụ.

Nhưng Chris vẫn không hiểu, lý do gì lại khiến Hạ lão đại tình nguyện lựa chọn phản quốc, vĩnh viễn phải rời xa quê hương, sống chui sống lủi trong bóng tối không được thấy ánh mặt trời; lý do gì chân của lão đại lại bị tàn phế đến mức khoa học kỹ thuật tân tiến nhất cũng không chữa nổi?

Bây giờ, lý do gì lão đại lại vì đứa trẻ xa lạ này mà xuất hiện vẻ mặt mất mát như thế?

Chris không hiểu, nhưng không dám hỏi, càng không thể hỏi. Anh ta chỉ có thể giấu những nghi hoặc của bản thân vào lòng, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hạ Kỳ duy trì vẻ bình tĩnh về đến phòng, sau đó lập tức mệt mỏi ngả ra ghế.

Fils kêu khẽ một tiếng, lo lắng mổ mổ tóc Hạ Kỳ.

Hạ Kỳ suy yếu cười hai tiếng, vuốt vuốt lông trên lưng Fils, ra hiệu cho nó tự chơi đi.

Đến vừa rồi nhìn thấy gương mặt kia, Hạ Kỳ mới dám khẳng định chắc chắn đứa nhỏ đó chính là đứa con năm ấy bị mình bỏ lại nhờ Hạ Kình Thiên nuôi dưỡng, là đứa con cứ tưởng rằng cả đời này vĩnh viễn cũng không thể gặp lại được nữa.

Chuyện năm đó thật không muốn nhớ lại. Hạ Kỳ chỉ nhớ sau khi vất vả trốn ra được khỏi cung điện Jale, lại phát hiện bản thân có thai, tâm tình lúc đó vô cùng kinh hoảng, sợ hãi và phẫn uất. Người kia làm nhục mình còn chưa đủ, còn lưu lại trên người mình một dấu hiệu vĩnh viễn không thể xóa bỏ!

Hạ Kỳ chưa bao giờ muốn sinh đứa bé này ra, ngay từ đầu đã tìm cách bỏ cái thai đi, lại không thể trở về tinh cầu Daours, sợ bị công chúa Evanni, cũng chính là nữ hoàng bây giờ quấn lấy, đành phải lén lút liên hệ với Giang Trấn và Hạ Kình Thiên, nhờ bọn họ hỗ trợ.

Lúc Giang Trấn và Hạ Kình Thiên nhìn thấy bạn mình thì đều khiếp sợ, vì khi đó bụng Hạ Kỳ đã hơn năm tháng. Hạ Kình Thiên gặp phải đả kích lớn nhất. Hạ Kỳ biết Hạ Kình Thiên thích mình, cũng từng nghĩ sau này nếu không tìm được ai thích hợp hơn thì sẽ sống cùng người này, nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, mọi dự tính lúc trước đều không thể thực hiện nữa.

Cái thai đã được hơn năm tháng, chưa tới một tháng nữa là đến lúc sinh. Trước đó vì muốn bỏ đứa bé này, Hạ Kỳ đã uống không biết bao nhiêu thứ thuốc cổ quái, nhưng cuối cùng cái thai vẫn còn đó, cũng không biết khi sinh ra có bị ảnh hưởng không.

Đứa bé đúng ngày được sinh ra, là một nam partner.

Không ngoài dự đoán, đống thuốc Hạ Kỳ uống vô tội vạ lúc trước đã ảnh hưởng đến đứa trẻ. Mặc dù bề

ngoài không dị dạng, nhưng thể chất lại hoàn toàn bị phá hủy. Thể chất của Hạ Kỳ là cấp B, người còn lại góp phần tạo ra đứa trẻ này là cấp S, nhưng con bọn họ sinh ra lại chỉ có cấp F, thậm chí còn khiếm thính khiếm thị.

Hạ Kỳ quẳng đứa nhỏ cho Hạ Kình Thiên. Hạ Kình Thiên đương nhiên ban đầu không đồng ý, còn nói cái gì mà vì sao hai người sinh con xong không nuôi lại đưa cho tôi nuôi. Hạ Kỳ lúc đó cả sức lực và tinh thần đều đã quá mệt mỏi, mặc kệ tất cả luôn. Bản thân Hạ Kỳ cũng hiểu, làm gì có ai lại vui vẻ nuôi dưỡng con của tình địch như con đẻ mình được.

Nhưng Hạ Kình Thiên lại thật sự làm được.

Hạ Kình Thiên đặt tên đứa bé là Hạ Phi, đưa nó về Liên bang làm thủ tục nhận nuôi.

Để phòng ngừa bất trắc, Hạ Kình Thiên còn đến chợ đen mua thuốc ức chế về cho Hạ Phi uống, dùng quan hệ của bản thân sửa tư liệu của hắn trong kho gen thành worker, sau này chẳng may thân thận có bại lộ, cuộc sống của Hạ Phi cũng sẽ không quá thê thảm. Mọi người đều tưởng Hạ Phi là con riêng Hạ Kình Thiên lén lút sinh ở bên ngoài đem về.

Hạ Kỳ vẫn không muốn quay về Daours. Mặc dù công chúa Evanni đã kết hôn rồi, nhưng trên người Hạ Kỳ vẫn còn một con côn trùng do bà ta bỏ vào, trở về đề tiếp tục bị bà ta nắm trong tay sao? Hạ Kỳ thà rằng chết sớm, còn hơn là bị người ta điều khiển. Giang Trấn và Hạ Kình Thiên cũng không ép, Hạ Kình Thiên cũng hứa là khoảng vài năm sẽ đến thăm Hạ Kỳ một lần, tiện thể báo tình hình đứa nhỏ.

Nhưng lời hứa này lại chỉ thực hiện được đúng một lần.

Bởi vì năm năm sau, Hạ Kình Thiên đã hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ.

Hạ Kỳ biết cái chết của Hạ Kình Thiên chắc chắn là do công chúa Evanni động tay động chân. Trong tư tưởng của vị công chúa kia, Hạ Kình Thiên và Giang Trấn "làm mất" Hạ Kỳ, nghiễm nhiên trở thành đối tượng để bà ta trút giận. Giang gia có địa vị thâm căn cố đế ở Liên bang, bà ta không dám động vào Giang Trấn, chỉ có ra tay từ Hạ Kình Thiên.

Sau đó Quốc vương băng hà, anh trai của công chúa Evanni lên ngôi, tại vị chưa đến hai trăm năm đã bệnh nặng qua đời. Em gái của bà ta lại gả cho Giang Trấn, từ chối kế vị, vậy nên vương vị rơi xuống đầu Evanni.

Công chúa Evanni từ một worker không được coi trọng cứ thế trở thành Nữ hoàng, trở thành người thống trị Liên bang.

Hạ Kỳ nghe được tin tức này chỉ cười lạnh.

Một người lòng dạ hẹp hòi tâm địa ác độc như thế, làm sao có thể trở thành một vị minh quân đây?

Cũng may căn cơ của hoàng gia Đằng Thụ tộc vững chắc, sau khi nắm quyền ba trăm năm, mặc dù không có chiến tích gì đáng kể nhưng ít nhất thì vị Nữ hoàng kia cũng không ra quyết định dại dột, không biến quốc gia thành bãi chiến trường.

Lại qua vài năm, Liên bang hậu sinh khả úy, thế hệ sau xuất hiện một nhân vật tỏa sáng như mặt trời ban trưa khiến cho Hạ Kỳ phải thay đổi cách nhìn.

Giang Thành Khải, con trai cả của Giang Trấn, quái vật thể chất cấp S tinh thần lực cấp A, được quần chúng xưng tụng là nam thần liên bang, từ khi bắt đầu ra chiến trường đến nay gần như là đánh đâu thắng đó, trong vòng 100 năm nhảy vọt từ một thiếu úy nhỏ bé lên cấp bậc thiếu tướng. Thông tin mấu chốt khiến Hạ Kỳ quan tâm nhất là, vị Thiếu tướng này có hôn ước với con trai cả của Hạ gia, chính là Hạ Phi.

Con trai mình vẫn còn sống.

Hạ Kỳ cứ tưởng rằng sau khi Hạ Kình Thiên chết, Hạ Phi có lẽ cũng sẽ không sống được bao lâu nữa. Đứa nhỏ đó chỉ là cấp F, cơ thể lại ốm yếu tàn tật, chắc có lẽ chẳng ai muốn nuôi dưỡng nó.

Nhưng Hạ Phi lại vẫn còn sống, còn sắp gả cho con trai của Giang Trấn.

Hạ Kỳ không biết tâm tình lúc đó của bản thân là gì, chỉ có thể cưỡng ép chính mình không suy nghĩ nhiều nữa. Giang Trấn làm người thế nào Hạ Kỳ đương nhiên biết rất rõ, con trai của người bạn này nhân phẩm chắc chắn sẽ không tệ, Hạ Phi lấy được người như thế cũng coi như may mắn. Đứa nhỏ đó kết hôn xong sẽ có thể an ổn sống tiếp, còn bản thân mình cứ ở đây cả đời, nếu thích thì lập một đội tàu buôn, chán rồi thì mở cửa hàng buôn bán nhỏ, sau đó có lẽ sẽ vì con trùng trong người mà chết sớm cũng nên, liên bang hay đế quốc cũng không cần quan tâm nữa.

Hạ Kỳ lưu lạc ở bên ngoài, vì sức mạnh tinh thần lực quá kinh hãi nên sau một lần hành động đã trở thành cấp cao trong đoàn cướp vũ trụ. Nhưng vì mâu thuẫn với trung đoàn trưởng, Hạ Kỳ quyết định tách ra, dẫn theo một đám người lập ra đoàn cướp Fils, dùng bàn linh của Hạ Kỳ để lấy tên. Đoàn cướp vũ trụ của bọn họ phát triển rất mạnh, nhanh chóng trở thành băng cướp số một số hai trong giới. Còn đoàn cướp lúc trước Hạ Kỳ tách khỏi, nghe nói sau khi đoàn trưởng qua đời, nội bộ lục đục nên đã tan rã.

Năm trăm năm cứ thế trôi qua, không nghĩ đến Hạ Kỳ lại nhặt được chính con trai mình trong không gian.

Ban đầu khi vừa nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn non nớt của Hạ Phi, Hạ Kỳ kinh ngạc vô cùng, tại sao trên đời lại có người giống người như thế. Qua một thời gian khi hắn lớn lên nhanh chóng đến kỳ dị, ngũ quan cũng càng rõ ràng, càng ngày càng giống người kia, Hạ Kỳ không thể không chấp nhận sự thật đang bày ra trước mắt —— mình nhặt được chính con trai mình, Hạ Phi!

Mặc dù rất khó hiểu tại sao Hạ Phi lại xuất hiện ở giữa không gian, tại sao lại chỉ nhỏ như một đứa trẻ mới sinh, nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện kỳ lạ, Hạ Kỳ cũng không muốn truy cứu đến cùng nguyên nhân của những chuyện này.

Trong tay Hạ Phi vẫn luôn ôm chặt một quả trứng nhỏ màu trắng, lúc nở ra cũng không khác mấy Fils năm đó, chắc là bàn linh của con trai, là Lam Hồ điểu giống Fils.

Về phần những chuyện khác, Hạ Kỳ quyết định chờ Hạ Phi tỉnh lại rồi hỏi sau. Nếu Hạ Kỳ nhớ không nhầm Hạ Phi hiện tại chắc khoảng 500 tuổi, chờ đứa nhỏ kia lớn đến đủ số tuổi ban đầu chắc là sẽ tỉnh lại thôi.

Suy nghĩ quá nhiều chuyện khiến đầu Hạ Kỳ ong ong, mệt mỏi đưa tay vỗ vỗ đầu, nằm bò ra giường…

Đúng như suy đoán của cha mình, Hạ Phi tiếp tục ngủ thêm nửa năm nữa, trong quãng thời gian đó chưa từng tỉnh lại lấy một lần.

Lâu dần, Hạ Kỳ cũng sắp quên luôn đứa con trai này.

Hạ Kỳ quên, nhưng lại có một người chưa quên.

Vào một ngày nọ, khi Hạ Kỳ đang nằm trên ban công phơi nắng ngủ gật, Chris đột nhiên gào rú lao vào, suýt nữa đá văng luôn cả bàn trà.

Hạ Kỳ bị phá giấc ngủ, bình tĩnh ra lệnh cho Fils mổ chết tên thiếu đánh kia.

Chris bị cây bút bay lơ lửng giữa không trung chọc cho vừa đau vừa ngứa, vội vội vàng vàng vừa trốn vừa gào lên: “Ai ai ai… Lão đại… Lão đại, tên kia tỉnh rồi! Đừng đừng đừng… Cậu ta tỉnh rồi!”

Hạ Kỳ nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm hỏi: “Ai tỉnh rồi?”

“Là cái đứa… Cái đứa chúng ta nhặt về… Yêu nghiệt tỉnh rồi!” Chris bị chọc đến sống không bằng chết, lắp ba lắp bắp nói mãi không xong.

Hạ Kỳ đem trà trong miệng phun ra đầy mặt Chris, suýt nữa ngã ra khỏi xe lăn… Đương nhiên cũng chỉ là suýt thôi, chân không động đậy được thì có muốn cũng không ngã nổi.

Hạ lão đại lập tức giơ tay ra hiệu cho Fils dừng lại. Chris được đặc xá, không cần lão đại nhà mình mở miệng đã vô cùng thức thời chạy đến đẩy xe lăn ra thang máy, xuống phòng thí nghiệm dưới đất.

Đèn báo xuống đến tầng hầm, cửa thang máy vừa mở ra, Hạ Kỳ đã nghe thấy một tiếng động rất lớn.

Mọi người dưới tầng hầm đều đang túm tụm lại nhìn về phía căn phòng đặt Hạ Phi, hai nghiên cứu viên được Hạ Kỳ sắp xếp trông chừng hắn thì đang đứng cạnh cửa sổ bằng kính nhòm vào trong phòng.

“Mọi người đi làm việc đi, đừng tụ tập ở đây nữa!”

Người lên tiếng không phải là Hạ Kỳ, mà là Chris.

Bình thường nhìn Chris có hơi cợt nhả, nhưng vị trí trong đoàn cướp cũng không thấp, là cánh tay đắc lực của Hạ Kỳ. Vậy nên sau khi anh ta lên tiếng, mọi người đều lục đục trở về phòng làm việc của mình, còn lúc về phòng có đóng cửa nghe trộm hay không thì không ai biết được.

Trước mặt mọi người, Chris cũng không dám cợt nhả, ngoan ngoãn đẩy xe lăn của Hạ Kỳ đến trước cửa.

Bên trong lại truyền đến tiếng đập ầm ầm, thậm chí Hạ Kỳ còn nhìn thấy cửa sắt trước mặt đang rung bần bật, cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn tôi cũng không biết…” Nghiên cứu viên run lẩy bẩy, “Lúc trước đội trưởng Chris đến xem thì cậu ta đột nhiên mở mắt, bọn tôi cũng không nghĩ nhiều. Đội trưởng Chris nói muốn đi thông báo cho trung đoàn trưởng, vậy nên bọn tôi định chờ trung đoàn trưởng đến xem anh quyết định thế nào. Ai ngờ đội trưởng vừa mới đi ra ngoài được một lúc, cậu ta đột nhiên phát điên, đập nát khoang nuôi dưỡng, còn phá tung cả phòng lên. May mà bọn tôi kịp trốn ra ngoài khóa cửa lại, nếu không còn ở trong đó nhất định sẽ bị cậu ta đập chết QAQ!”

Nghiên cứu viên còn lại cũng sợ hãi gật đầu, “May là trong phòng cũng không có thứ gì quan trọng lắm, chỉ có máy móc cơ bản… nhưng mà cũng bị đập nát hết rồi!” Nguồn kinh phí của tổ nghiên cứu rất eo hẹp đó!

Hạ Kỳ nghe vậy gật đầu nói: “Mở cửa ra.”

Vừa dứt lời, bên trong cửa sắt lại bị đập ầm ầm.

Nghiên cứu viên hoảng sợ nhìn Hạ Kỳ: “Trung… Trung đoàn trưởng?”

Mở ra thật hả? Mở ra tên điên kia nhất định sẽ phá nát trụ sở của chúng ta mất thôi!

Chris cũng khuyên nhủ: “Lão đại, hay là cứ quan sát trước xem thế nào đã.”

Hạ Kỳ trầm mặc vài giây, gằn giọng: “Cậu bảo tôi quan sát thế quái nào! Ông đây ngồi xe lăn nhòm được đến cái cửa sổ tít trên kia à? Hả?!”

Chris: “…”

Mẹ nó, chọc phải chỗ đau của lão đại rồi.

May mà lão đại không đem Fils theo, nếu không nhất định sẽ bị chọc thành cái rổ!

Chris âm thầm thở phào trong lòng, cười tà: "Nếu không tôi bế lão đại lên nhòm nhé?"

Hạ Kỳ: "…"

Hai nghiên cứu viên cũng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Chris.

Cmn lá gan đội trưởng quá lớn rồi! Dám nói những lời này không sợ bị ăn đòn à?!

Một giây tiếp theo Chris lập tức ăn đấm.

Hai chân Hạ Kỳ không nhúc nhích được, nhưng tay vẫn hoạt động rất nhanh nhẹn, trực tiếp nện một phát vào trên rốn ba tấc.

Chris ôm bụng nghẹn ngào kêu gào, lui về phía sau cả mét.

Mẹ nó… May mà không phải dưới rốn ba tấc, nếu không thì liệt cmnr… Lão đại quá hiểm độc, suýt nữa hại mình không lấy được vợ…

Hạ Kỳ không buồn quan tâm đến Chris, trực tiếp nắm lấy chốt cửa.

Hai nghiên cứu viên vội vàng trốn vào một góc, run lẩy bẩy ôm lấy nhau, lo lắng nhìn trung đoàn trưởng nhà mình anh dũng mở cửa phòng.

Trong phòng y như bị bão cấp chín quét qua, đồ đạc hỏng hóc văng lung tung khắp nơi.

Khóe miệng Hạ Kỳ giật giật, mở to cửa phòng ra, ngoài dự đoán lại không thấy bất kỳ người nào bên trong.

Hạ Kỳ điều khiển xe lăn chậm rãi tiến vào, bên cạnh đột nhiên có động tĩnh, Hạ Kỳ theo bản năng giơ tay muốn đỡ. Nhưng động tác của Chris còn nhanh hơn, anh ta lao vào đạp bay người đang định tấn công Hạ Kỳ ra ngoài, người kia ngã vào đống đồ vỡ vụn, khói bụi bay đầy trời.

Người kia bị đạp bay xong lại nhanh chóng đứng lên, đề phòng nhìn về phía Chris.

Chris đột nhiên hét to một tiếng, cuống cuồng che mắt lại.

Hạ Kỳ định thần nhìn sang, lập tức hiểu nguyên nhân.

Hạ Phi nằm trong khoang nuôi dưỡng gần một năm, cả người đều trần trụi không một mảnh vải cũng là chuyện bình thường. Không bình thường là Chris, rõ ràng nhìn không ít nam nữ lỏa thể rồi, bây giờ lại còn giả vờ e thẹn cái quái gì.

Hạ Kỳ khinh thường nhìn về phía Chris, sau đó cả mặt đều đen lại.

Cái tên này dám hé mắt qua ngón tay nhìn trộm con trai mình!

Vì trinh tiết của con trai, Hạ lão đại quyết định nện cho Chris một quyền nữa.

Chris đau đớn gào lên, cực kỳ làm màu quỳ bẹp xuống đất.

Hạ Phi mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm hai người trước mặt, nghi hoặc nghiêng đầu. Cục bông đậu trên vai hắn cũng học theo chủ nhân vẹo đầu sang một bên, cực kỳ moe "Chíp!" một tiếng.

"Hạ Phi." Hạ Kỳ gọi hắn.

Ngoài dự đoán, Hạ Phi một chút phản ứng cũng không có, giống như cái tên bị gọi ra không phải của mình.

Hạ Kỳ nhìn biểu tình hờ hững của hắn, phát hiện ra có gì đó không ổn.

Con trai mình là thể chất cấp F cơ mà? Nhưng đống đổ nát ở đây làm sao có thể do một người cấp F gây ra, xem trình độ hư hại kia nói là cấp B vẫn còn khiêm tốn.

Lẽ nào… người này không phải con trai mình, chỉ có gương mặt giống nhau thôi?

Nhưng còn Lam Hồ điểu đang đậu trên vai thì phải giải thích thế nào? Mặt mũi giống nhau thì còn có thể nói là trùng hợp, nhưng ngay đến cả bàn linh cũng giống thì tuyệt đối không thể nói là trùng hợp nữa rồi.

Hạ Phi lần thứ hai hành động.

Hắn dùng tốc độ mắt thường khó thấy được vọt đến chỗ Hạ Kỳ, sau đó… lần thứ hai bị Chris đánh bay ra…

Hạ Kỳ khiếp sợ. Bị Chris đánh đến thế vẫn không vấn đề, thể chất người này nhất định phải là cấp A.

Không để cho đối phương có cơ hội công kích lần thứ ba, nhân lúc Hạ Phi bò dậy, Hạ Kỳ lập tức nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt Hạ Phi run rẩy, không cam lòng ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Đã khống chế được đối phương, nhưng Hạ Kỳ lại tiếp tục khiếp sợ.

Tinh thần lực của đứa nhỏ này cũng phải ở mức ngang ngửa với mình…

Rốt cuộc là thiên phú dị bẩm đến mức nào mà các chỉ số lại đáng sợ thế này?!

79. Chương 79: Tôi Là Ai

Hạ Phi cảm thấy bản thân đã mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ có rất nhiều gương mặt xuất hiện, nhưng lại chẳng có gương mặt nào lưu lại trong đầu hắn.

Hắn cảm thấy trong bụng nóng rát, giống như có thứ gì đó muốn chui ra, vừa trướng lên rất khó chịu, lại vừa cho hắn cảm giác ấm áp, giống như đang nằm trong lòng mẹ.

Sau đó là ánh lửa đầy trời.

Hạ Phi hít vào một ngụm khí lạnh, giật mình tỉnh lại khỏi giấc mơ kia.

Trước mắt là một mảnh trắng xóa, không biết đây là đâu. Hắn muốn ngồi dậy, lại phát hiện tay chân đều bị trói chặt. Loại dây thừng trói tay chân hắn không biết làm bằng vật liệu gì, càng giãy dụa thì càng siết chặt, nhưng lại không gây ra thương tích trên da.

Trong ngực hắn dâng lên một cảm giác buồn bực phẫn nộ, muốn thoát khỏi trói buộc, muốn thoát khỏi nơi này.

Một tiếng "Kèn kẹt" vang lên, cửa phòng được mở ra.

Hạ Phi không ngóc đầu lên được, chỉ nghe thấy âm thanh như bánh xe kim loại ma sát với mặt đất, di chuyển đến gần phía mình.

Khi người kia đi đến bên giường, hắn nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện ra đó là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, mày kiếm mắt sáng, rất có khí chất, là loại khiến người khác vừa gặp đã có thiện cảm.

Hạ Phi cảm thấy gương mặt người này nhìn rất quen, muốn mở miệng hỏi người kia là ai.

Nhưng hắn vừa mở miệng, yết hầu lại chỉ phát ra được vài tiếng "A a a" không rõ ràng.

Hắn không biết phải dùng thứ gì để biểu đạt suy nghĩ của bản thân, trợn mắt nhìn người đàn ông kia một lúc, đại não chuyển hai vòng, cuối cùng cũng tìm được một số từ ngữ đơn giản: "Anh… là… ai?"

"Ta là Hạ Kỳ." Người đàn ông dừng lại một chút, "Là ba của con."

Hạ Phi cũng không có vẻ kinh ngạc như Hạ Kỳ dự đoán, hắn chỉ im lặng nhìn chằm chằm Hạ Kỳ, nửa ngày sau mới khẽ gật đầu, cứng ngắc nói: "B… ba…"

Hạ Kỳ nhíu mày: "Cổ họng con bị sao thế?"

Sao lại nói mãi không được một từ?

Hạ Phi trầm tư một lúc, lắc đầu. Cổ họng hắn không có vấn đề, thứ có vấn đề, là tư duy của hắn.

Những thứ trước mắt rõ ràng trông rất quen thuộc, nhưng Hạ Phi lại không biết phải gọi chúng là gì. Thứ mình đang nằm lên, thứ mình đang đắp trên người… gọi là gì? Hình như là… giường, và… chăn?

Mình là ai? Mình tên là gì? Mình đến từ đâu, tại sao mình lại ở đây?

Những vấn đề tưởng chừng như rất đơn giản, ở trong đầu hắn lại loạn thành một đống.

Một gương mặt anh tuấn đột nhiên lóe lên trong đầu hắn rồi nhanh chóng biến mất. Hắn muốn giữ lại, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra nổi gương mặt kia. Người đó là ai? Tại sao lại xuất hiện trong trí nhớ của hắn?

Hắn thống khổ nhíu mày.

"Hạ Phi…" Mặc dù không được ở cạnh đứa con này từ nhỏ, thậm chí còn từng có ý định muốn bỏ nó đi, nhưng Hạ Kỳ cũng không phải máu lạnh, nhìn con trai thống khổ như thế cũng cảm thấy đau lòng.

Hạ Phi…

Chân mày đang nhíu chặt của hắn hơi giãn ra.

Tên của hắn, là Hạ Phi.

Hạ Phi mở mắt ra, nhìn về phía Hạ Kỳ, quơ quơ tay chân, ra hiệu muốn Hạ Kỳ cởi trói cho mình.

Hạ Kỳ lắc đầu: “Không được, con có khuynh hướng bạo lực, ta không thể thả con ra.”

Hạ Phi không hiểu cái gì gọi là khuynh hướng bạo lực, càng dùng sức giãy dụa, y như một đứa trẻ bướng bỉnh nếu không đạt được cái mình muốn thì nhất quyết không chịu dừng.

“Hạ Phi, con sao thế?” Biểu hiện dị thường của hắn khiến Hạ Kỳ càng thêm lo lắng.

Hạ Phi không chú ý đến câu hỏi kia, giãy dụa càng mạnh hơn, giống như muốn phá nát cả thành giường.

Hạ Kỳ nhìn hắn như thế, không đành lòng móc trong túi ra một cái điều khiển, ấn xuống.

Trên cổ Hạ Phi có một vòng kim loại được Hạ Kỳ đeo vào lúc hắn còn đang hôn mê. Hạ Kỳ vừa nhấn nút, vòng cổ lập tức phát ra dòng điện. Hạ Phi điên cuồng kêu gào vài tiếng, hai mắt trợn trắng, mất đi ý thức.

Hạ Kỳ thở dài, quay người ra khỏi phòng.

Ở bên ngoài các bác sĩ đang đứng thành một vòng, chăm chú nghiên cứu số liệu chức năng cơ thể của Hạ Phi.

Số liệu chức năng cơ thể của hắn hoàn mỹ đến đáng sợ.

Tất cả các hạng mục đều là số liệu của thể chất cấp A cao cấp. Ngay cả Chris là song A cũng không thể không thừa nhận thể chất của Hạ Phi còn cao hơn anh ta, đương nhiên là chỉ cao hơn một chút thôi.

Lúc Hạ Phi hôn mê bọn họ đã tiến hành kiểm tra toàn diện cho hắn, phát hiện cơ năng của hắn giống như vừa được tái tạo lại, hoàn hảo đến không tỳ vết, trong khi rõ ràng chỉ mới gần 500 tuổi, còn chưa trải qua kỳ tiến hóa đầu tiên. Đây quả thực là kỳ tích trong lịch sử y học.

Hạ Kỳ cũng đã nhân cơ hội kiểm tra gen, phát hiện người mình cứu về đúng là con trai mình, Hạ Phi. Nhưng rõ ràng lúc hắn sinh con ra, thể chất kiểm tra được là cấp F, tại sao bây giờ lại là cấp A cao cấp? Chẳng lẽ sau khi lớn lên cấp bậc thể lực có thể biến đổi? Chuyện này không khoa học! Hạ Kỳ nhớ đến trạng thái lúc trước của Hạ Phi, ngủ li bì suốt một năm, tốc độ lớn nhanh đến kỳ dị, sau đó tỉnh lại. Chẳng lẽ khi hắn ngủ say cơ thể cũng tái tạo lại, theo quá trình phát triển từ trẻ sơ sinh đến trưởng thành toàn bộ cơ năng đều đổi mới?

Cũng không phải không có khả năng, dù sao trên đời này cũng có không ít chuyện kỳ lạ.

Nhưng chỉ số cơ thể của Hạ Phi cũng không phải là thứ khiến Hạ Kỳ chú ý. Thứ khiến Hạ Kỳ lưu ý nhất chính là biểu hiện ban nãy của hắn. Hắn biểu hiện giống như một đứa trẻ vừa mới ra đời, thấy mọi vật đều mới mẻ xa lạ nên cảm thấy rất nôn nóng bất an. Khác nhau ở chỗ trẻ sơ sinh khi bất an sẽ khóc, còn Hạ Phi khi bất an sẽ có khuynh hướng bạo lực.

Suy đoán của Hạ Kỳ rất nhanh đã được chứng thực.

Đại não của người bình thường trải qua quá trình suy nghĩ, học hỏi, vận động trí óc sẽ tiếp thu được các mảng kiến thức về vạn vật xung quanh. Hạ Phi thì khác, đại não của hắn giống như bị chặn mất một bộ phận, khiến hắn đánh mất nhận thức về môi trường xung quanh, trở nên nôn nóng bất an. Vì hắn mất trí nhớ, có tư duy nhưng lại không có tri thức cơ bản, đại não trống rỗng, cần có người đến tu bổ phần khuyết thiếu này.

Mà người này, không còn ai khác ngoài Hạ Kỳ.

Sau khi xác nhận suy đoán của bản thân, Hạ Kỳ bắt đầu giáo dục kiến thức cơ bản cho Hạ Phi, đầu tiên chính là dạy hắn nhận biết đồ vật xung quanh.

Hạ Phi bị trói năm ngày, đầu tiên là trói trên giường, sau đó chuyển thành trói chân tay lại đặt ngồi lên ghế.

Dạy trẻ con trước tiên phải dạy nó biết đây là gì, kia là gì, chứ không thể vừa bắt đầu đã dạy đây là chữ gì, viết thế nào. Hạ Kỳ áp dụng phương pháp này, không dạy chữ cho hắn vội, mà dạy hắn phân biệt các đồ vật xung quanh.

Khả năng tiếp thu của Hạ Phi rất cao, dạy một lần đã biết, có vài thứ thậm chí không cần Hạ Kỳ nói hắn cũng tự nhớ ra được. Sau một ngày đã nhận biết được toàn bộ đồ vật cơ bản xung quanh.

Hạ Kỳ rất vui vẻ, Chris lại mệt đến bở hơi tai.

Hạ Kỳ tạm thời chưa nói chuyện của Hạ Phi cho những người khác trong đoàn biết, cho nên chỉ có thể để Chris làm chân chạy vặt.

Nguyên một ngày Chris phải chạy đi chạy lại không biết bao nhiêu lần, mỗi lần còn phải mang về một thứ khác với lần trước, không được lặp lại, mẹ nó nhớ được cái gì mang về rồi cái gì chưa mang về đúng là phát rồ, quả thực chính là hành hạ cả thể xác và tinh thần.

Ngày đầu tiên là nhận biết đồ vật, ngày thứ hai là học chữ, ngày thứ ba là dạy cách giao tiếp, ngày thứ tư cho đọc sách, ngày thứ năm dạy các quy tắc, triết lý sống. Đến ngày thứ sáu, xác định Hạ Phi đã gần đạt ngưỡng người bình thường, Hạ Kỳ quyết định dẫn hắn ra ngoài đi một vòng.

Hạ Kỳ dẫn con trai đến phòng tắm.

Năm ngày bị trói liên tục, Hạ Phi chưa tắm lần nào, Hạ Kỳ cảm thấy con nhà mình sắp mốc lên rồi.

Nhưng Hạ Kỳ lại quên mất chưa dạy hắn cách dùng vòi hoa sen.

Tay Hạ Phi vừa mò đến chỗ vòi hoa sen Hạ Kỳ đã có cảm giác không ổn, còn chưa kịp định hình vấn đề thì ngay một giây sau nước lạnh đã xả xuống từ đầu đến chân.

Hạ Kỳ đen mặt nhìn hắn.

Hạ Phi mặt không cảm xúc nhìn ba mình, trèo vào trong bồn tắm, đem vòi hoa sen quay về phía mình. Lần này đến lượt hắn bị nước lạnh xối từ đầu đến chân.

Hạ Kỳ thở dài, trầm giọng nói: "Xoay cần gạt sang bên trái sẽ có nước nóng."

Hạ Phi nghe lời gật đầu, lập tức xoay toàn bộ sang trái.

Hạ Kỳ: "…"

Hạ Kỳ nhìn con trai ngốc bị nóng đến phát hoảng quăng luôn cả vòi sen vào tường, bất đắc dĩ đỡ trán.

Xem ra muốn đạt được ngưỡng người bình thường thì còn phải cố gắng nhiều…

Khổ sở mãi cuối cùng cũng tắm xong, Hạ Phi trần như nhộng đứng trước gương lau tóc.

Hạ Kỳ đứng phía sau hắn thay quần áo. Cái này đúng là một người tắm hai người ướt! Không thay quần áo kiểu gì cũng cảm lạnh!

Hạ Phi đang lau tóc đột nhiên ngừng lại, khẽ sờ sờ đôi mắt trong gương. Hắn nhớ trước đây hình như mình có đeo kính thì phải, trong tai hình như cũng gắn thứ gì đó. Nhưng rõ ràng bác sĩ đã nói thị lực và thính lực của hắn đều rất tốt, sao lại phải đeo kính?

Hạ Kỳ vừa nghiêng đầu sang đã thấy con trai ngốc đang ngơ ngác nhìn bản thân trong gương, vội ho khan một tiếng, đem khăn tắm đưa qua cho hắn: "Che lại đi. Tự nhìn chằm chằm bản thân trong gương làm gì, lại còn sờ sờ!"

Hạ Phi nhận lấy khăn tắm, quấn quanh hông, lại nhìn tròng mắt màu tím trong gương một lúc nữa, mới quay người nhìn về phía Hạ Kỳ: "Quần áo đâu?"

"Ở đây không có quần áo của con, con đợi một chút để ta bảo Chris đi ra ngoài mua."

Hạ Phi liếc nhìn quần áo trên người Hạ Kỳ: "Mặc của ba là được rồi."

Hạ Kỳ kinh ngạc: "Sao con lại muốn mặc quần áo của ta?"

“Chẳng phải ba là ba sao? Con mặc quần áo của ba không được à?”

Hạ Kỳ: “…” Hình như cũng đúng…

Hạ Kỳ nhìn đứa con 500 năm mới được gặp mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nếu như khi đó mình không vứt bỏ nó, có lẽ quan hệ cha con cũng sẽ không xa lạ như bây giờ đi? Mặc dù mặt mũi con trai thực sự là quá giống tên khốn kia, vừa nhìn khuôn mặt giống tên kia đến tám chín phần đã thấy bức bối hết cả người!

Hạ Kỳ cao lãnh quay đầu đi: “Ta không muốn cho con mặc đấy, sao hả?”

“Ồ.” Hạ Phi đáp một tiếng, quay đầu đi ra ngoài.

“Con định đi đâu?!” Hạ Kỳ kinh ngạc nhìn hắn, không lấy được quần áo thì định cứ trần truồng như thế mà đi?

“Tìm quần áo.” Hạ Phi kéo cửa ra.

Hắn chưa đi được hai bước đã đụng phải Chris đến tìm Hạ Kỳ.

Chris vừa nhìn thấy Hạ Phi thì hai mắt đều sắp rớt ra. Lúc trước mặc dù cảm thấy hắn rất yêu nghiệt, nhưng cũng chỉ giới hạn ở phiên bản “mỹ nam ngủ trong rừng”. Từ sau khi Hạ Phi tỉnh lại, Hạ Kỳ không cho Chris có cơ hội thò một ngón chân vào phòng, nói là không muốn để anh ta gây tai họa. Mình gây tai họa lúc nào hả! Rõ ràng là đôi bên cùng có lợi mà!

Giờ phút này, nhìn thấy yêu nghiệt sống đứng sờ sờ trước mặt, ánh mắt mông lung, tóc ướt sũng, trên người chỉ quấn mỗi một cái khăn tắm ngang hông, trên cổ còn đeo vòng điện. Chris yên lặng nuốt nước miếng ực một cái, hai tay đã vượt khỏi tầm kiểm soát của não bộ duỗi về phía người trước mặt.

Hạ Phi nhìn móng vuốt đang vươn về phía mình, thò tay túm lại, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo.”

Chris: “???”

Hả hả hả?

Chris cười cười: “Muốn cởi quần áo sao, chúng ta vào phòng được không?”

Hạ Phi lắc đầu: “Cởi ở đây.”

“Thì ra mỹ nhân thích màn trời chiếu đất à.” Chris cảm thấy bản thân đã gặp được bảo bối rồi, cảm tạ

Thượng Đế, cảm tạ lão đại đã nhặt mỹ nhân yêu nghiệt trở về!

Chris rút tay về, bắt đầu cởi quần áo.

Đầu tiên là áo khoác, Hạ Phi cầm lấy vắt lên cánh tay.

Chris cũng không để ý, tiếp tục cởi đến áo sơmi.

Hạ Phi cầm lấy mặc thẳng lên người mình.

Chris bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, dừng động tác lại.

Hạ Phi mặt liệt ra lệnh: "Đừng dừng lại, tiếp tục đi."

Đừng dừng lại! Tiếp tục đi!

Đây là đang ám chỉ cái gì đấy phải không!

Cảm xúc trong lòng Chris trào dâng mãnh liệt, nhanh chóng cởi nốt giày và quần dài. Đang muốn cởi nốt quần lót thì động tác tiếp theo của Hạ Phi đã khiến anh ta hóa đá tại chỗ.

Hắn rút khăn tắm trên hông quăng đi, Chris theo bản năng vội đỡ lấy, sau đó trơ mắt nhìn toàn bộ quần áo của bản thân trong vòng năm giây được mặc hết lên người đối phương.

"Chân anh quá to. Quần rách quá nhiều. Nghèo quá thì đòi tăng lương đi." Hạ Phi bất mãn nhíu mày, sau đó vòng qua người Chris đi thẳng.

Cứ thế… đi luôn.

Để lại Chris ngơ ngác cầm khăn tắm, chỉ mặc một cái quần lót run rẩy hỗn độn trong gió.

Hạ Kỳ chậm rì rì nhích xe lăn ra ngoài, thấy bộ dạng của Chris cũng không khỏi há hốc mồm: "Bị cướp sắc đấy à?"

Chris câm lặng ứa nước mắt.

Bị cướp quần áo! Cướp quần áo!

"Đúng rồi, lúc nãy cậu chạy đi đâu thế? Tôi đang định nhờ cậu đi mua quần áo." Hạ Kỳ cắt ngang quá trình u buồn nội tâm của anh ta.

Chris bây giờ mới nhớ ra mục đích mình đến đây, quát to một tiếng: "Chết rồi, không được! Tôi đến là để nói vấn đề này mà sao cậu ta lại đi mất rồi!"

"Có chuyện gì liên quan đến Hạ Phi sao?"

"Không biết tin tức bị ai truyền ra, những đội trưởng khác trong đoàn cũng đã biết việc đứa nhỏ lão đại nhặt về đột nhiên lớn tướng thành một mỹ nam. Bọn họ nói không thể để người không rõ lai lịch ở lại trong đoàn, để đề phòng có nội gián trà trộn, muốn đuổi cậu ta đi."

Hạ Kỳ trừng hắn: "Thế mà còn đứng đần ra đấy? Nhanh đi tìm người về!"

"Dạ dạ!" Chris cuống cuồng quay đầu chạy đi.

"Từ từ! Đẩy tôi đi nữa!" Âm thanh tức giận của Hạ Kỳ từ phía sau truyền đến.

Vì vậy Chris lại dùng vận tốc ánh sáng vòng về, nhấc cả lão đại nhà mình và xe lăn lên, tiếp tục chạy.

Hạ Kỳ: "..."

...

Hạ Phi vừa đi ra khỏi khu phòng bệnh đã bị cả đống người nhìn chằm chằm.

Từ lúc tỉnh lại hắn chưa bị nhiều người nhìn như thế bao giờ, trong lòng bắt đầu cảm thấy buồn bực, ngứa ngáy muốn đánh người.

Đi qua một dãy hành lang, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện hai tên đàn ông râu ria xồm xoàm, vai u thịt bắp, áo trên người trông như sắp rách đến nơi.

Hắn nhìn râu mép bẩn thỉu của bọn họ, yên lặng quay ngược về đường cũ.

Chưa đi được hai bước, đầu đằng này lại xuất hiện thêm ba người đàn ông đô vật cũng râu ria xồm xoàm như thế, trông cực kỳ dữ tợn.

Hạ Phi cay mày nhìn về phía bọn họ, cảm giác được đối phương không có ý tốt.

Nhưng Hạ Kỳ dạy hắn không được đánh người lung tung, gặp chuyện gì trước tiên phải dùng lời nói để giải quyết, động khẩu không được mới có thể động thủ, nếu đã phải động thủ thì cứ đánh thẳng tay, miễn sao đối phương còn thở là được.

Trong đầu Hạ Phi nhanh chóng phán đoán tình hình, cảm thấy hiện tại chắc là vẫn có thể dùng lời nói để giải quyết, vì thế hắn gật đầu, lên tiếng chào hỏi: "Xin chào."

"Chào tiểu mỹ nhân." Một người trong số đó ngả ngớn nhìn hắn.

"Nghe nói cậu là đứa nhỏ trung đoàn trưởng nhặt về sao? Sao đã lớn thế này rồi." Một người khác cũng chen mồm.

Ánh mắt của những người này khiến cho Hạ Phi rất không thoải mái. Nhưng đối phương không động thủ, hắn cũng không thể đánh.

"Đúng, đứa bé kia là tôi. Có thể tránh đường được không? Tôi có việc."

"Cậu thì có việc gì chứ," Người đàn ông thứ ba nói, "Nếu không tiểu mỹ nhân ở đây nói chuyện phiếm với các anh một chút đi." Nói xong vươn tay muốn đặt lên vai hắn.

Hạ Phi nghiêng người tránh sang một bên.

Người kia vồ hụt, râu mép giật giật, cười đến vô cùng dâm tà: "Tiểu mỹ nhân thân thủ không tồi, kỹ thuật trên giường thế nào?"

"Trên giường?" Hạ Phi không hiểu lắm. Hắn suy nghĩ một lúc, nghĩ có lẽ từ này để chỉ hai người đánh nhau trên giường. Bình thường hắn đạp một cước giường cũng sắp thủng, vì thế nghiêm túc đáp: "Sập giường."

Năm người đàn ông nghe câu trả lời của hắn, đầu tiên đều ngẩn ra, sau đó cười phá lên như đang nghe chuyện khôi hài.

"Tiểu mỹ nhân, cậu đáng yêu thật đấy, có muốn các anh đây biểu diễn một chút cho cậu được mở mang tầm mắt xem cái gì mới đúng là sập giường không ha ha ha ha ha ha —— "

Người kia vừa cười to vừa nói, mưa xuân đều phun thẳng về phía hắn. Hạ Phi nhíu mày. Mặc dù đây không phải quần áo của hắn, nhưng trước khi tìm được quần áo sạch thì vẫn phải mặc.

Người đàn ông đang cười phát hiện hắn đang cau mày nhìn mình, không cười nữa, hừ lạnh một tiếng: "Tiểu mỹ nhân ánh mắt của cậu là thái độ gì đấy, xem thường anh đây à?"

Hạ Phi thẳng thắn gật đầu: “Đúng vậy, miệng ông rất thối, nói chuyện còn bắn nước bọt, rất bẩn.”

“…”

Người đàn ông bên cạnh người kia chen vào: “Thực ra các anh đây cũng không thích lên giường lắm. Hay là chúng ta dã chiến luôn ở đây, để mọi người đi qua được chiêm ngưỡng, mỹ nhân thấy thế nào?”

Dứt lời cả bọn liền phá lên cười.

Chân mày Hạ Phi nhíu càng chặt, mấy người này có bệnh à, câu vừa rồi có gì buồn cười?

Hắn lắc đầu, muốn tránh khỏi bọn họ đi ra chỗ khác. Nhưng hắn đi sang phía bên nào những người kia cũng cố tình chặn đường. Hạ Phi mất kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bọn họ: “Chân tay có tật à? Không thể đứng gọn vào một bên sao? Đừng có chắn đường người khác!”

Một người vừa há miệng định nói, đã bị hắn quát một tiếng: “Không cho nói, nước bọt văng tứ tung.”

Người kia nghẹn họng há hốc mồm.

“Anh em, phí lời làm gì, thịt nó!” Người đàn ông lên tiếng đầu tiên ban nãy không nhịn được nữa, thịt tươi trước mắt nói nhiều làm gì, làm luôn mới là đàn ông!

Bốn người còn lại điên cuồng gật đầu.

Bọn họ quây Hạ Phi vào giữa, từ từ ép sát hắn vào tường.

“Này, các ông làm cái gì đấy? Chen đến đây làm quái gì! Đi ra!… Mẹ nó đừng có phun nước bọt lên người tôi! Biến!!!”

…

Lúc Chris khiêng Hạ Kỳ chạy đến đã là chuyện của ba phút sau.

Khi hai người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều kinh ngạc đến suýt rớt quai hàm.

Tổ hợp phía trước trông y như bông hoa loa kèn: Hạ Phi cởi trần đứng ở giữa, cơ mặt co giật đem cái áo sơ mi cướp được của Chris quăng ra xa, xung quanh hắn là năm người đàn ông vai u thịt bắp râu ria xồm xoàm đang nằm rạp ra đất y như cánh hoa xòe ra bốn phía, ôm ngực kêu la oai oái.

Sau khi quăng áo đi, Hạ Phi còn lầm bầm: "Con mẹ nó, cái mùi nước bọt thối này đúng là phát tởm, bên trong cũng có mùi thế này…"

Chris: "…QAQ" Áo sơ mi của tôi…

Hạ Kỳ gọi một tiếng: "… Hạ Phi?"

Hạ Phi ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Kỳ, dùng giọng điệu cực kỳ tiêu chuẩn nói: "Báo cáo, con muốn về tắm lần nữa, nước bọt của mấy người này kinh quá!"

Sau đó hắn vòng qua hai người, đi thẳng về phía phòng bệnh, chuẩn bị đi tắm lần nữa thật.

Năm cánh hoa quỳ rạp trên đất: "…"

Mỹ nhân miệng có cần độc thế không!

Chris nhìn bóng lưng Hạ Phi đi xa, quay đầu lại nhìn năm người kia, mỉm cười ngọt ngào: "Mấy người vừa làm gì với áo sơ mi của tôi? Hả?"

"…"

Đại đội trưởng tha mạng QAQ!

80. Chương 80: Kỳ Tiến Hóa

Sau khi tẩn chết năm cánh hoa loa kèn kia báo thù cho áo sơ mi thân yêu, Chris lại khiêng Hạ Kỳ và xe lăn về phòng bệnh của Hạ Phi.

Hạ Phi vừa tắm xong, đang dùng khăn bọc lấy người.

Không có quần áo mặc!

Chris vừa vào cửa đã thấy hắn dùng đôi mắt màu tím nhạt kia ai oán trừng mình, tay run lên suýt nữa làm rơi cả xe lăn lẫn lão đại.

Hạ Kỳ lập tức đập cho tên sắc lang cả người chỉ mặc độc một cái quần lót đang dám có ý đồ xấu với con trai mình một trận.

Đánh được một nửa, Hạ Phi đột nhiên nói: “Ba, đừng đánh.”

Chris nước mắt lưng tròng cảm động nhìn hắn, quả nhiên con trai nhỏ của lão đại là thông minh khả ái thuần khiết thiện lương nhất!

Sau đó giọng nói đều đều của Hạ Phi lại vang lên: “Đừng đánh vội, để anh ta đi mua quần áo cho con rồi lại đánh.”

Chris: “…”

Hạ Kỳ nghĩ cũng đúng, ban nãy mình cũng định bảo tên nhóc kia đi mua quần áo cho con trai, vì thế hạ tay xuống, nói với Chris: “Đi mua quần áo cho nó, nhanh lên.”

Chris: “…”

Cha con hai người này là cái thứ gì thế hả!

Còn có để cho người ta sống nữa hay không QAQ!

Cuối cùng Chris vẫn phải nuốt nước mắt chạy đi mua quần áo cho Hạ Phi.

Hạ Phi nhìn dáng vẻ bị bắt nạt của Chris, cảm thấy rất quen, giống như hắn từng biết một người như thế, nhưng lại không nhớ ra nổi người đó là ai.

Hạ Kỳ đột nhiên hỏi: “Năm người ban nãy, là con đánh sao?”

“Dạ?” Hạ Phi đem lực chú ý chuyển về ba mình, “Tại bọn họ động thủ trước.”

Hạ Kỳ đại khái cũng có thể hình dung ra tình cảnh lúc đó, cũng hiểu được nguyên nhân những người kia động thủ là gì, thở dài nhìn gương mặt con trai. Bất kể là mắt, mũi, miệng,… không chỗ nào là không giống tên khốn kia, giống như chỉ sợ người khác không biết bọn họ là cha con.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến năm đó Hạ Kỳ cương quyết không muốn nuôi Hạ Phi. Hạ Kỳ khi đó chỉ hận không thể đồng quy vu tận với tên khốn đã làm nhục mình, nếu bây giờ lại phải nuôi một đứa nhỏ có gương mặt giống tên kia đến tám, chín phần, chỉ sợ bản thân nửa đêm mộng du sẽ bóp chết nó mất.

Thời gian trôi qua cũng xoa dịu tất cả căm giận năm đó. Hiện tại con trai đã lớn, mặc dù không hiểu vì lý do gì lại mất trí nhớ, nhưng Hạ Kỳ đã không còn thành kiến với mặt mũi của con mình nữa.

Năm trăm năm, tên khốn kia có lẽ cũng đã cưới vợ sinh con, con cháu đầy nhà rồi.

Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến bản thân nữa. Hạ Kỳ bây giờ là trung đoàn trưởng đoàn cướp vũ trụ Fils, mặc dù có khả năng sẽ chết sớm, nhưng cuộc sống nói chung cũng coi như thoải mái.

Hạ Phi thấy ba nhìn mình đến xuất thần, đưa tay quơ quơ trước mặt Hạ Kỳ.

Hạ Kỳ giật mình, sợ hãi phát hiện bản thân vừa rồi lại nhớ đến tên khốn kia, lúng túng ho khan một tiếng, "Lúc nãy con đang nói đến đâu rồi?"

"Nói bọn họ động thủ trước." Hạ Phi lạnh nhạt đáp.

"Chuyện này ta biết, ta cũng nhìn ra được."

Hạ Phi gật đầu, không nói nữa.

"Sau này con đừng chạy loạn trong căn cứ, tránh gặp những chuyện phiền phức như hôm nay." Hạ Kỳ dặn dò, "Đến lúc thích hợp ta sẽ thông báo với mọi người trong đoàn thân phận của con, nhưng con vẫn phải cẩn thận, người trong đoàn đều là cướp, bọn họ cũng không phải người hiền lành gì."

Hạ Phi cái hiểu cái không gật đầu.

Hạ Kỳ nhìn vẻ mặt mờ mịt vô tội của hắn, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Không hiểu đứa nhỏ này đã phải trải qua chuyện gì mà lại biến thành như bây giờ.

Vì đã rất lâu rồi không cập nhật tin tức về Liên bang, Hạ Kỳ hoàn toàn không biết gia đình nam thần đệ nhất liên bang đã treo băng tang từ hơn một năm trước.

Hơn một năm trước từ khi Hạ Kỳ nhặt được hắn đến nay, đầu óc của Hạ Phi hoàn toàn không phát triển kịp với cơ thể, trí nhớ lúc trước lại mất sạch, khả năng sinh hoạt cơ bản cũng không có, chẳng khác nào đứa trẻ sơ sinh.

Hạ Kỳ thở dài, còn rất nhiều thứ mình phải dạy đứa con ngốc này…

Vài ngày sau, một sự kiện bạo lực tập thể phát sinh trên sân bóng trong căn cứ khiến cho tính toán ban đầu của Hạ Kỳ hỏng bét hết cả, bắt buộc phải công khai sớm thân phận của Hạ Phi.

Hạ Kỳ từng dặn đi dặn lại con trai không được chạy loạn khắp nơi, nhưng Hạ Phi lại chẳng phải đứa nhỏ ngoan ngoãn biết nghe lời. Tâm tính hắn như đứa trẻ lên năm lên ba, cảm thấy người khác không đánh thắng được mình nên chỗ nào cũng chạy, xó xỉnh nào cũng chui vào.

Ban ngày ở ký túc trong căn cứ không có ai, vì thế hắn lượn lờ một vòng, quyết định đi đến sân bóng.

Lúc rảnh rỗi mọi người trong đoàn thường đến sân bóng giết thời gian, cũng có những người đến phòng giải trí chơi trò chơi lên mạng, nhưng đa số đều tụ tập ở sân bóng.

Hạ Phi không tiếng động lướt vào sân bóng, lập tức thu hút tầm mắt của tất cả những người ở đây.

Sau khi mất trí nhớ và nhận thức thông thường, đầu óc hắn rất đơn giản, không ý thức được mức độ sát thương của gương mặt yêu nghiệt này, vậy nên rất hồn nhiên thay quần áo trước mặt Chris, cũng không hiểu được ánh mắt sắc dục của đám cướp đang nhìn mình.

Hắn đi thẳng đến cột bóng rổ, nhìn quanh một vòng, bước đến trước mặt người đứng gần mình nhất, mặt liệt kéo kéo khóe miệng: "Chơi cùng được không?"

Cái này là Hạ Kỳ dạy hắn, khi nói chuyện với người khác phải lễ phép, còn phải cười.

Nhưng mà sự thật là Hạ Phi dùng sai đối tượng rồi.

Người đàn ông kia mặt vèo một cái đỏ lên, may mà chưa chảy máu mũi, điên cuồng gật đầu, gọi vài anh em đến chơi bóng rổ với hắn. Quần chúng đồng loạt túm lại vây xem.

Thể năng và tốc độ của Hạ Phi rất kinh hồn.

Dựa vào thể chất cấp A, hắn thậm chí không biết bóng rổ là cái gì, chỉ đứng ngoài nhìn người khác chơi vài phút đã ra sân. Hắn chẳng biết quy tắc, cũng chẳng có kỹ thuật, chỉ dựa theo bản năng mà chơi, chỉ mấy phút đã lên rổ ba lần.

Nhưng Hạ Phi lại không vui.

Vì mấy người kia lợi dụng lúc tranh bóng thỉnh thoảng lại sờ eo hắn.

Hắn không hiểu vì sao cái chỗ đấy lại dị thế, bị đụng nhẹ một cái đã ngứa phát điên, chỉ muốn ngửa đầu cười ầm lên.

Mấy người kia hiển nhiên cũng phát hiện ra vấn đề này, càng cố tình đùa giỡn hắn.

Hạ Phi ban đầu còn nhịn, càng về sau càng khó chịu, vung tay ném bóng xuống đất. Quả bóng nện xuống mặt sân rồi nảy lên, dùng tốc độ ánh sáng đập thẳng vào giữa hai chân cái tên dám sờ eo hắn nhiều nhất.

Trong một giây khi quả bóng đập vào, tất cả mọi người đều cảm thấy đũng quần mát lạnh, phảng phất như nghe được âm thanh "trứng" vỡ.

Người đàn ông bị đập cho vỡ "trứng" hai tay bưng chặt JJ, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi trầm mặc, mọi người trong sân bóng lập tức bùng nổ.

Chỉ là một thằng oắt được nhặt về lại dám làm càn như thế! Mẹ nó, chỉ nhìn nó ngủ ở phòng cạnh phòng trung đoàn trưởng cũng đủ biết quan hệ giữa hai người là loại gì rồi!

Chẳng qua chỉ là một cái bình hoa di động thôi, bọn họ nhiều người như thế chẳng lẽ không đánh lại thằng oắt này?

Các anh em, lên!

Nhưng sự thực là không đánh được.

Khi Hạ lão đại nghe tin chạy đến hiện trường, mười sáu tên cướp nổi danh hung ác trong đoàn đang nằm la liệt dưới đất, run rẩy kêu rên.

Hạ Kỳ nhìn con trai mình rất bình tĩnh vô tội đứng giữa sân, đau đầu đỡ trán.

Thân phận của Hạ Phi cứ thế bắt buộc phải công khai. Hạ Kỳ đưa ra một bảng số liệu so sánh gen, chứng minh đầy đủ hắn chính là con trai của trung đoàn trưởng đoàn cướp Fils.

Cũng từ đây, danh hiệu cuồng bạo lực của Hạ Phi bắt đầu bị lưu truyền.

Không biết là nhờ uy nghiêm của Hạ Kỳ hay là sợ bị Hạ Phi lên cơn điên đánh người, số người đến quấy rầy hắn sau đó giảm mạnh, người nào gan lớn cũng chỉ dám bắt chuyện với hắn vài câu.

Qua mấy tháng, trạng thái của Hạ Phi tương đối ổn định, vòng điện trên cổ đã được tháo xuống, Hạ Kỳ còn dẫn hắn đi hành động hai lần, thu hoạch khá dồi dào. Hạ Phi thể chất là cấp A, tinh thần lực sau này kiểm tra ra được là cấp S, trở thành người có thực lực mạnh nhất trong đoàn cướp. Hơn nữa hắn còn biết tàng hình, đây cũng là vấn đề khiến Hạ lão đại phát rồ nhất. Con trai mình không chỉ kế thừa mặt mũi, mà còn kế thừa cả năng lực của tên khốn nạn kia! Nhưng dù sao trong đoàn ngoài Hạ Phi còn có Chris cũng là Anh Phù tộc, Hạ Kỳ cũng chẳng nói gì được nữa.

Sau đó, chuyện lớn xảy ra.

Vào lần sinh nhật thứ 502, Hạ Phi bước vào kỳ tiến hóa đầu tiên.

Có lẽ là do khi Hạ Kỳ mang thai hắn uống quá nhiều thuốc linh tinh làm ảnh hưởng, hoặc cũng có thể là do cơ thể bị tái tạo lại một lần, kỳ tiến hóa của Hạ Phi so với người bình thường muộn hai năm, vì người Thôn Nha Tinh đều là khi tròn 500 tuổi thì bắt đầu, còn hắn lại tận 502 tuổi.

Lúc đầu Hạ Kỳ còn tưởng hắn đã trải qua kỳ tiến hóa sớm hơn bình thường rồi, sau đó mới phát hiện hóa ra là bị muộn. Nhưng dù sớm hay muộn thì cũng đều không phải chuyện tốt.

Hạ Phi đột nhiên bị biến trở về hình dạng 13, 14 tuổi hoảng loạn bạo phát, Hạ Kỳ phải dỗ dành mãi, giải thích cho hắn hiểu về kỳ tiến hóa, hắn mới dần dần bình tĩnh lại được.

Hạ lão đại nhìn căn phòng suýt nữa bị đập tan tành, thở ra một hơi.

Xem ra vẫn phải đeo vòng điện cho con trai rồi…

Đứa nhỏ này tính tình nóng nảy cũng không biết là giống ai. Hạ Kỳ nhớ tên khốn kia trước đây cũng là loại khôn khéo miệng nam mô bụng bồ sao găm, sao lại sinh ra một đứa con bạo lực như thế này?

Hạ Kỳ không biết, thực ra tính tình Hạ Phi nóng nảy như thế là bởi vì khi đó cơ thể hắn bị nổ tan tành, lúc dung hợp lại vẫn còn bị ảnh hưởng.

Bắt đầu kỳ tiến hóa, không chỉ cơ thể co lại, ngay cả năng lực cũng giảm xuống chỉ còn một nửa trạng thái bình thường, nhưng chỉ từng đó cũng đủ để Hạ Phi có được chỗ đứng vững chắc trong đoàn cướp.

…

Đảo mắt một cái, mười năm trôi qua.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trên hành lang, cửa phòng làm việc của Hạ Kỳ bị đá văng. Không cần nhìn cũng biết, ở trong căn cứ này, người dám làm càn như thế cũng chỉ có mình Hạ Phi.

“Này! Ba!” Hạ Phi đập một phát lên mặt bàn làm việc, lọ mực trên bàn rung lên.

Hạ Kỳ bình tĩnh giữ chặt lọ mực, ngẩng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

“Lúc trước rõ ràng ba nói kỳ tiến hóa nhiều nhất là mười năm!”

“Ừ, thì sao?”

“Còn sao nữa!” Hắn lại đập bàn phát nữa, chỉ vào cơ thể nhỏ bé của bản thân, “Một tuần nữa là tròn mười

năm rồi, sao con vẫn cứ thế này!"

Hạ lão đại chậm rì rì đáp: "Chẳng phải vẫn còn bảy ngày sao…"

"Vậy nếu sau bảy ngày vẫn không trở về như cũ thì sao?"

"Thì cứ chờ tiếp thôi. Dù sao kỳ tiến hóa của con chậm mất hai năm liền… Nhưng mà ta cũng chưa gặp ai kỳ tiến hóa dài hơn mười năm cả, chắc chỉ có vô dụng mới… Khụ."

Hạ Phi: "…"

Đây là đang quanh co lòng vòng mắng hắn sao?

Hắn rõ ràng là thiên tài thể chất cấp A tinh thần lực cấp S, vô dụng ở chỗ nào?!

Hạ Phi phẫn nộ lật bàn.

Văn kiện đặt trên bàn bay tứ tung, Hạ Kỳ bình tĩnh chỉ tay: "Cho con mười phút, xếp lại gọn gàng."

Hạ Phi: "…"

Sau đó hắn thật sự dựng bàn lên, dùng tốc độ ánh sáng xếp lại văn kiện, trả lại nguyên trạng ban đầu.

Hạ Phi lại đập bàn phát nữa, hung hăng nhìn Hạ Kỳ: "Nếu một tuần sau còn không khôi phục được bình thường, con sẽ đập nát hết phòng làm việc của ba!" Nói xong lại chạy ra ngoài.

"Có đập thì cuối cùng đứa đi dọn vẫn là con thôi." Hạ Kỳ hừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Hạ lão đại đang xem bản kê khai của bộ phận tài vụ. Sau khi có Hạ Phi gia nhập, nguồn thu đầu vào của bọn họ tăng đáng kể, rất nhiều đoàn cướp nhỏ khác xin được sáp nhập, quy mô của Fils càng ngày càng được mở rộng.

Nhưng quy mô mở rộng cũng có nghĩa là bọn họ lọt vào tầm ngắm của quân bộ rồi, bất kể là liên bang hay đế quốc.

Hạ Kỳ đặt báo cáo tài vụ xuống, cầm lên tư liệu tổ quan sát mới gửi về hai ngày trước.

Sào huyệt của cướp vũ trụ đa phần đều đặt ở vùng giáp ranh giữa các tinh hệ, là khu vực không ai quản lý,

cũng là khu vực biên giới nhạy cảm nên cả hai tinh hệ đều sẽ không động đến để tránh phiền phức. Đây là thuận lợi, cũng chính là hạn chế của khu vực này. Nếu hai tinh hệ nước giếng không phạm nước sông, bọn họ có thể ung dung đánh cướp, nhưng nếu như hai bên liên hợp lại, vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi.

Vì đoàn cướp Fils ngày càng lớn mạnh, người thống trị của cả tinh hệ Daours và tinh hệ Jale cũng đã bắt đầu để ý. Gần đây khi vệ tinh của bọn họ tìm kiếm con mồi ở bên ngoài đã phát hiện ra không ít tay chân của quân đội, thậm chí còn bị bắn cảnh cáo hai lần.

Hạ lão đại tính toán án binh bất động khoảng một, hai năm, dù sao bọn họ cũng không thiếu thốn gì, tài sản thu được hiện có thừa sức để sống qua mấy năm.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu, lại bị tiếng chuông báo cắt đứt.

Hạ Kỳ nhấn nút mở máy thông tấn.

Một màn hình ba chiều xuất hiện cùng với gương mặt của Chris.

"Có chuyện gì?" Hạ Kỳ hỏi.

"Vệ tinh của chúng ta ở Lightyear III phát hiện một tàu buôn." Chris đáp, "Trông có vẻ rất sang trọng, chúng ta có định xử không…?"

"Tôi đang muốn bàn với cậu chuyện này, thời gian này chúng ta tạm thời đừng gây ra động tĩnh gì."

"Tại sao?" Chris sửng sốt.

"Hai ngày trước tổ quan sát mới phát hiện ở vùng phụ cận có chiến hạm của quân đội xuất hiện. Có lẽ vài năm gần đây chúng ta gây ra động tĩnh quá lớn, bị quân đội theo dõi rồi, tạm dừng một thời gian cho lắng xuống rồi lại tiếp tục."

"Nhưng mà…" Chris ấp a ấp úng.

"Có gì nói nhanh." Hạ Kỳ cau mày.

Chris chột dạ nói, "Năm phút trước, Phi Phi đã dẫn một đội đi rồi."

"Cái gì?!" Hạ Kỳ đập bàn, "Lightyear III đã không còn nằm trong phạm vi an toàn rồi, nó đi là muốn tự tìm chết à!!! Sao cậu không cản nó lại!"

“A a a lão đại tôi sai rồi, tôi đi tìm Phi Phi ngay đây!”

“Chờ chút!” Hạ Kỳ gọi Chris lại.

“Lão đại còn gì dặn dò?”

“Tôi đi cùng các cậu.”

“Hả?!” Chris giật mình há hốc miệng.

Lúc mới xây dựng Fils, lão đại vẫn cùng các anh em hành động, nhưng mấy chục năm trước đã lui về phía sau chỉ đạo, sao lần này lại tự mình ra trận?

Hạ Kỳ dường như nhìn thấu suy nghĩ của Chris, tức giận mắng: “Hạ Phi là con trai tôi, tôi đi tìm nó về không được à?”

Chris: “… Không có.”

Thế này không giống tác phong bình thường của lão đại tí nào…

Hạ Kỳ tắt máy thông tấn, đưa tay vẫy tay, Fils vỗ cánh bay đến đậu trên thành xe lăn.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, bàn linh của Hạ Phi cũng vỗ cánh, đậu lên vai hắn.

Hạ Phi thò tay móc hạt khô trong túi đưa sang, cục bông vui vẻ cúi đầu ăn.

Đúng ra thì không thể gọi là cục bông nữa rồi.

Cục bông béo múp sau mười năm đã lớn hơn nhiều, đã lớn gần bằng Fils, bắt đầu có hình dáng của Lam Hồ điểu. Mặc dù chưa đạt đến trình độ oai phong lẫm liệt, nhưng tốt xấu gì cũng không còn tròn vo như trước đây.

Cục bông sung sướng xòe hai cánh đã không còn ngắn ngủn nữa, thỏa mãn kêu hai tiếng.

Cuối cùng cũng xứng với cái tên Ostrovsky đầy hoa mỹ kia rồi!

Trong đoàn cướp trừ Hạ Kỳ ra cũng không còn ai là partner, các captain khác thì đều chưa tìm được người phù hợp, vậy nên từ đó đến giờ chưa ai từng nhìn thấy Fils hay cục bông của Hạ Phi, bọn họ chỉ biết bàn

linh của hắn và trung đoàn trưởng là Lam Hồ điểu có năng lực chữa trị mà thôi.

Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản các anh em sùng bái Lam Hồ điểu.

Bọn họ điên cuồng não bổ, Lam Hồ điểu nhất định là một con chim lớn màu sắc rực rỡ oai phong lẫm liệt, gào một tiếng trời long đất lở, vỗ một cánh tạo bão cấp năm, cực kỳ trâu bò!

Ha Phi nhìn cục bông đang vùi đầu ăn say sưa trên vai mình, yên lặng thở dài.

Vẫn ngu xuẩn y như trước mà…

Phi thuyền ra khỏi phạm vi sào huyệt một đoạn, trên màn hình đã xuất hiện hình ảnh của chiếc tàu buôn kia.

Quả nhiên trông rất sang trọng, có lẽ là thương gia nhà giàu nào đó đi làm ăn rồi, bên trong nhất định có hàng tốt!

Sau khi kiểm tra xung quanh không phát hiện có gì nguy hiểm, hắn hạ lệnh mở hết tốc lực tiến về phía tàu buôn.

Bên trong tàu buôn đang bị bọn họ nhắm vào ——

"Thiếu tướng, có tiếp tục tiến vào không?" Một quân nhân mặc thường phục báo cáo tình hình với quân nhân bên cạnh.

Người bên cạnh mặc dù cũng mặc thường phục, nhưng lại không giấu được khí thế uy nghiêm đang tản ra.

"Không cần…" Giang Thành Khải nói xong, trầm ngâm một lúc lại đưa tay ngăn cản thuộc hạ đang chuẩn bị rời đi, sửa lời, "Cứ đi tiếp vào đi."

Thuộc hạ gật đầu.

Ba giây sau, nút lệnh trước mặt y sáng lên.

Giang Thành Khải nhấn xuống, một màn hình ba chiều hiện ra trước mặt y, trong màn hình là một thanh niên đang ôm một đứa nhỏ.

Thanh niên kia vừa nhìn thấy mặt y đã bất mãn gào lên: "Anh, nửa năm rồi anh không về nhà, bây giờ là thời bình chứ có phải thời chiến đâu, có đến mức phải đi biền biệt thế không? Tiểu Hách rất nhớ anh đấy!"

Giang Thành Khải lạnh nhạt nói: "Đã nói rồi, hiện tại cướp vũ trụ hoành hành ngang ngược…"

Giang Thành Điềm trực tiếp thô bạo ngắt lời y: "Đừng có mà nói cướp vũ trụ gì gì đấy, bắt cướp vũ trụ cần Thiếu tướng tự mình xuất trận à! Là bản thân anh không dám đối mặt với sự thật thôi! Cũng đã sắp 12 năm rồi, anh vẫn cứ như thế! Hạ Phi không còn nhưng vẫn còn con trai hai người mà! Quanh năm suốt tháng anh không chịu về nhà, Tiểu Hách phải làm thế nào!"

Cục cưng nhỏ khoảng hai, ba tuổi ngồi trong lòng Giang Thành Điềm nghe chú mình nói xong cũng rướn cổ lên, cực kỳ tội nghiệp nhìn Giang thiếu tướng: "Bố ơi!"

Nhìn gương mặt nho nhỏ giống hệt Hạ Phi, trong lòng Giang Thành Khải run lên, khẽ cắn răng quay đầu đi.

Đúng lúc này, thuộc hạ trở lại báo cáo phi thuyền mục tiêu đã tiến vào phạm vi công kích.

Giang Thành Khải nhân cơ hội nói một câu "Anh bận rồi", sau đó ngắt máy thông tấn.

Ở đầu bên kia Giang Thành Điềm tức đến nổ phổi, xụ mặt nhìn cục cưng: "Bố con rất xấu, có đúng không?"

Cục cưng dùng sức gật đầu: "Đúng!"

Ở bên này, Giang Thành Khải đứng lên khỏi ghế, đi tới phòng điều khiển.

Từ hình ảnh camera của máy thăm dò truyền về, có thể thấy phi thuyền đang tiến gần đến chỗ bọn họ chính là phi thuyền của đoàn cướp vũ trụ Fils.

Đoàn cướp này trong vòng mười năm nay càng ngày càng hung hăng ngang ngược, cướp không biết bao nhiêu tàu buôn qua lại khu vực này. Vừa vặn gặp phải Giang thiếu tướng tâm tình không tốt, tự mình xin với quân bộ đem người đi giải quyết bọn họ.

Thực ra mười mấy năm trước Giang Thành Khải có đến đây một lần, nhưng lần đó bị Nữ hoàng động tay động chân, toàn quân bị diệt, ngay cả mạng y lúc đó cũng khó giữ được. Lần này trở lại, y tuyệt đối sẽ không buông tha cho đám cướp này!

Thấy phi thuyền kia cách vị trí tàu buôn ngụy trang của mình ngày càng gần, Giang Thành Khải phất tay, hạ lệnh cho thuộc hạ cảnh giới đề phòng.

81. Chương 81: Gặp Lại

Trong màn hình, chiếc phi thuyền kia càng ngày càng tới gần.

Thuộc hạ báo cáo: "Thiếu tướng, phe địch gửi yêu cầu muốn kết nối máy truyền tin."

"Nhận đi."

"Rõ."

Trên màn hình lớn của phòng điều khiển xuất hiện hình ảnh một người đeo mặt nạ.

Mặt nạ chỉ che hơn nửa khuôn mặt đối phương, có lẽ là để đề phòng người trên tàu buôn ghi hình lại rồi gửi cho quân bộ phát lệnh truy nã nên mới đeo. Nửa gương mặt lộ ra khỏi mặt nạ kia lại giống như không phải là người lớn, nhìn qua có lẽ chỉ là một thiếu niên.

Giang Thành Khải nheo mắt lại. Trong đám cướp còn có thành viên nhỏ tuổi như thế?

Vì danh tiếng của y quá lớn, không chỉ Liên bang mà ở khác tinh hệ khác cũng có thông tin hình ảnh, nên lần này Giang Thành Khải cũng mặt nạ điện tử, cải trang thành một thanh niên mặt mũi bình thường.

"Còn tưởng người phụ trách là một ông chú nhà giàu bụng bia chứ." Thiếu niên vừa mở miệng đã có vẻ không mấy hài lòng, "Thì ra lại là một người trẻ tuổi nghiêm chỉnh thế này, buồn thật đấy."

Giang Thành Khải bày ra vẻ mặt sợ sệt, lấy lòng nói: "Nếu các vị cảm thấy không thích, có thể thả chúng tôi đi được không?"

"Không thể." Thiếu niên lạnh lùng từ chối, "Mặc dù ngoại hình không duyệt, nhưng đồ trên tàu thì đừng hi vọng mang được ra khỏi đây."

Giang Thành Khải mím môi, trên gương mặt lộ vẻ tức giận mà không dám nói.

Thiếu niên dường như rất hưởng thụ vẻ mặt đó của y, lại nói tiếp: "Đừng cố nữa, tàu của các người bị bọn tôi bao vây rồi. Ngoan ngoãn mở cửa khoang ra, nếu không tiếp theo có xảy ra chuyện gì cũng đừng trách bọn tôi."

Giang Thành Khải ra vẻ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng thở dài một hơi, dặn dò người phía sau mở cửa khoang ra.

Thiếu niên đắc ý nhếch miệng, cắt đứt truyền tin.

Giang Thành Khải khôi phục lại vẻ trầm ổn ban đầu.

"Thiếu tướng, phi thuyền của bọn cướp tổng cộng có ba chiếc, phía trước hai, phía sau có một, quy mô cũng lớn."

"Được rồi." Giang Thành Khải gật đầu, "Xem ra lần này hành động của chúng cũng không lớn. Trước tiên dụ thủ lĩnh của chúng lên tàu đã."

"Rõ." Thuộc hạ nhận lệnh lui xuống.

Phi thuyền của bọn cướp và tàu buôn kết nối đường dẫn, sau đó thân tàu hơi chấn động, bên ngoài cửa khoang bắt đầu truyền đến tiếng ồn ào.

Bọn cướp cắn câu rồi!

Rất nhanh sau đó bọn cướp đã mang vũ khí nghênh ngang đi vào phòng điều khiển, nhưng trong số đó lại không thấy có thiếu niên ban nãy.

Tất cả thuộc hạ của Giang Thành Khải đều đang giả vờ sợ hãi rúc vào một góc, y với thân phận là "người phụ trách tàu", đứng dậy hỏi: "Thủ lĩnh của các người đâu?"

"Thủ lĩnh?" Tên cướp đi đầu bật cười, "Đối phó với đám tép riu các người mà cũng cần thủ lĩnh của bọn tôi đích thân xuất mã?"

Bốn tên râu ria xồm xoàm phía sau lập tức lên tiếng hưởng ứng.

Bọn họ chính là năm cánh hoa loa kèn lúc trước bị Hạ Phi đánh, bị đánh một lần lại thành nghiện, ngoan ngoãn chạy theo sau mông hắn, hắn bảo làm cái gì thì làm cái đó, vứt luôn cả đại đội trưởng Chris để chạy theo vị đội trưởng cấp chín mới được lên chức không bao lâu này.

Nguyên bản ý của bọn họ là Hạ lão đại sẽ không ra trận, chỉ điều đội trưởng đến thôi, nhưng lời này vào tai Giang Thành Khải lại biến thành thiếu niên ban nãy không lên tàu buôn cùng bọn họ.

Trong lòng Giang Thành Khải thầm mắng một tiếng, ban nãy quá sơ suất, tưởng bọn cướp sẽ sang đây hết, có thể nhanh chóng một lưới bắt gọn. Nhưng tình hình hiện tại xem ra bọn cướp chỉ phái tay chân lên thuyền, còn tên thủ lĩnh sẽ không xuất hiện, vậy thì phiền phức rồi.

Mặc dù như thể không có nghĩa là không thể tiếp tục bắt bọn chúng, nhưng mục tiêu ban đầu của Giang Thành Khải là bắt sống, nếu thế này có lẽ sẽ có thương vong.

Đại não y xoay chuyển vài vòng, bình tĩnh tiếp tục nói: "Có thể mời thủ lĩnh của các người ra được không, tôi muốn thương lượng một chút."

"Thủ lĩnh ở căn cứ…"

Một tên vừa lỡ miệng đã bị đồng bọn huých cho một phát, chen miệng nói: "Thủ lĩnh của bọn tôi không xuất hiện đâu, có di ngôn gì thì cứ nói với đội trưởng đi… Ô? Đội trưởng đâu?!"

Đám cướp ngơ ngác nhìn nhau, không biết đội trưởng nhà mình biến mất từ lúc nào.

Đội trưởng à, cho dù cậu biết tàng hình cũng không thể tàng hình ở đây chứ…

"Mẹ nó! Bị lừa rồi!"

Đúng lúc này một giọng nói trong trẻo di chuyển từ phía xa đến gần chỗ bọn họ, một thiếu niên đột nhiên xuất hiện ở giữa phòng điều khiển.

Đồng tử Giang Thành Khải co lại, thiếu niên kia là Anh Phù tộc!

"Khốn kiếp, tưởng dễ bẫy nhau đến thế à!" Hạ Phi nghiến răng trừng Giang Thành Khải, "Trong kho hàng toàn là vũ khí!"

"Cái đệch! Không thể nào?"

"Đội trưởng, tôi biết rồi, bọn họ nhất định là do quân bộ phái tới!"

"Ngu xuẩn, còn cần ông nói chắc!"

"Vậy chúng ta còn ở lại đây làm gì? Chạy mau!"

"Im lặng!" Hạ Phi lạnh giọng quát, "Cửa kho hàng bị đạp nát rồi, có muốn cũng không lấy đồ bên trong ra được."

Đây không phải lần đầu tiên Hạ Phi dẫn đội đi đánh cướp, nhưng là lần đầu tiên trong vòng mười năm qua hắn thấy một tàu buôn lớn đến thế này. Hắn vốn nghĩ rằng bên trong chắc chắn sẽ có nhiều hàng tốt, chuẩn bị thu được món hời lớn an ủi nỗi buồn bực vì kỳ tiến hóa mãi không hết, ai ngờ lúc đi vào kho hàng lại phát hiện ra bên trong chất đầy vũ khí. Hạ Phi tức đến phát điên, lên cơn đạp nát cả cửa kho hàng.

Hắn vừa nói xong thì vài quân nhân mặc quân phục chạy vào phòng, thở hồng hộc nói: "Không, không

xong rồi, Thiếu tướng, trong đám cướp có một tên Anh Phù tộc, hắn đột nhập vào đập hỏng cửa kho, hiện tại không lấy vũ khí bên trong ra được!"

Giang Thành Khải: "…"

Các cậu đến muộn rồi.

Đây là vài hạ sĩ phụ trách trông coi kho hàng. Bọn họ không biết kế hoạch tác chiến của Giang Thành Khải, nói xong thì ngơ ngác khó hiểu nhìn đồng đội mặc thường phục ôm nhau run rẩy trong góc và đám cướp dữ tợn đang đứng ở cửa.

Giang thiếu tướng tức giận trừng mắt, các hạ sĩ lập tức yên lặng đi ra ngoài.

Giang Thành Khải và Hạ Phi đứng đối diện nhau, yên lặng nhìn nhau không nói gì.

"Đội trưởng…" Một tên cướp nhỏ giọng gọi.

Hạ Phi quay đầu lại, vừa muốn mắng người, Giang Thành Khải đã nói trước: "Cậu chính là đội trưởng?"

Hạ Phi xoay đầu lại vị trí cũ, nhíu mày: "Làm sao? Muốn ăn đập à?"

Giang Thành Khải khó hiểu nhìn thiếu niên nóng nảy trước mặt: "Cậu không định trốn sao?"

"Trốn làm gì, vũ khí của các người cũng có dùng được đâu." Hạ Phi khoanh tay trước ngực, "Mà vũ khí của chúng tôi thì vẫn còn nguyên. Đây là lần đầu tiên tôi cướp chiến hạm, kích động thật đấy!"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi đột nhiên khịt khịt mũi, ghé sát vào người Giang Thành Khải hít hít, "Anh dùng nước hoa đấy à?"

Giang Thành Khải khẽ cau mày, lùi về sau hai bước.

Hạ Phi kiên nhẫn nhích đến gần, thậm chí còn tóm lấy cánh tay Giang Thành Khải, dùng sức ngửi ngửi quần áo và cổ y, "Rõ ràng có nước hoa mà, thơm thật đấy." Bởi vì chiều cao chênh lệch, hắn phải kiễng chân mới ngửi được đến cổ người này.

Động tác sỗ sàng của hắn dường như đã chọc giận Giang Thành Khải, y cau mày đẩy mạnh thiếu niên trước mặt ra.

Những sĩ quan khác cũng bị một màn "thủ lĩnh bọn cướp đùa giỡn thiếu tướng" làm cho chấn kinh, đồng loạt há hốc miệng, triệt để câm nín.

Hạ Phi bị Giang Thành Khải đẩy mạnh đến nỗi lùi về phía sau vài bước, được một tên cướp to con đỡ lấy.

Tên cướp này là cánh hoa loa kèn có tật phun mưa xuân, tôn sùng Hạ Phi như tình nhân trong mộng, thấy hắn bị đẩy một cái lập tức gầm thét: "Dám làm thế với đội trưởng, chán sống rồi à!"

Không ngoài dự đoán, mưa xuân phun đầy mặt Hạ Phi.

Hắn nghiến răng tháo mặt nạ xuống đập cho tên kia một phát, điên cuồng chà chà mặt.

Hoa loa kèn phun mưa lập tức cúi đầu nhận sai.

Hạ Phi cũng chẳng buồn xoắn xuýt chuyện mùi thơm mùi thối gì nữa, hắn vừa quay đầu lại, đột nhiên nghe thấy tiếng người đàn ông được gọi là thiếu tướng kia run rẩy.

"… Hạ Phi?"

"Gọi tôi à?" Hạ Phi cau mày nhìn về phía Giang Thành Khải, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, "Sao anh lại biết tên tôi?"

"Em… không nhớ anh sao?" Giang Thành Khải kinh ngạc nhìn hắn.

"Sao tôi lại phải nhớ anh?" Cơ mặt Hạ Phi giật giật, "Anh rất nổi tiếng à?"

"Anh là Giang Thành Khải, là chồng em!" Giang Thành Khải đưa tay nhấn nút sau tai, mặt nạ điện tử biến mất, lộ ra gương mặt anh tuấn khí khái, "Em không chết tại sao lại không trở về Liên bang? Em có biết những năm qua anh khổ sở thế nào không!"

Các sĩ quan ở đó cũng có không ít người nhận ra Hạ Phi.

Nhưng chuyện này quá khó tin, trong số bọn họ có không ít người năm đó từng chứng kiến tận mắt cảnh khoang cứu hộ của Hạ Phi nổ tung, còn cùng Giang Thành Khải tìm kiếm hơn một tháng ngoài không gian. Bây giờ Giang thiếu phu nhân đã qua đời nhiều năm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, lại còn đang ở trong kỳ tiến hóa, chuyện này làm sao có thể tin nổi!

"Anh nói nhảm cái gì đấy!"

Vừa nhìn thấy mặt thật của Giang Thành Khải, trong lòng Hạ Phi đột nhiên có một cảm giác buồn bực khó tả, chỉ muốn lập tức đi khỏi nơi này.

Hắn nghĩ như thế, cũng làm thật luôn, không nói hai lời quay người định đi ra khỏi phòng điều khiển.

Hoa loa lèn phun mưa khó hiểu hỏi: "Đội trưởng, chúng ta không bắt cóc quân nhân làm con tin sao?"

"Bắt cóc cái rắm! Có lấy được tiền đâu mà bắt!" Hạ Phi không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

"Khoan đã!" Giang Thành Khải vội vàng chạy theo, mấy tên cướp đi sau còn chưa kịp ngăn cản, y đã túm lấy cánh tay hắn.

"Cái đệch…"

Vì quá kích động nên Giang Thành Khải không khống chế được lực đạo, Hạ Phi cảm giác xương tay mình sắp nát luôn rồi.

"Xin lỗi." Giang Thành Khải thả nhẹ lực nắm, nhưng vẫn không buông tay hắn ra.

Hạ Phi cố sức giật giật, vẫn không rút ra được.

"Buông ra!" Hắn tức giận quát lên, càng ở gần người này hắn càng cảm thấy bức bối khó chịu.

"Tít tít tít —— "

Máy truyền tin trên tay Hạ Phi đột nhiên kêu lên, tay vẫn đang bị Giang Thành Khải giữ, hắn đành phải dùng cằm ấn nút.

Một âm thanh lo lắng truyền ra: "Đội trưởng, không xong rồi! Tàu buôn này là bẫy! Thiết bị giám sát trên vệ tinh phát hiện hướng 12 giờ của Lightyear I có ít nhất mười chiến hạm quân sự! Chúng ta phải lập tức rút lui! Đội trưởng… Đội trưởng? Cậu có nghe thấy không?"

"Tôi biết rồi, lập tức rút lui, anh sắp xếp các anh em chuẩn bị tiếp ứng."

Hạ Phi ngắt máy truyền tin, lạnh lẽo trừng mắt nhìn về phía Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải chưa từng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng xa lạ như thế trên gương mặt hắn bao giờ, có chút hoảng hốt, cảm giác như người này vừa trở về lại sắp bỏ y mà đi, cánh tay đang nắm tay Hạ Phi càng siết chặt. Lần này cho dù hắn có nhíu mày kêu đau, y cũng sẽ không buông tay.

Nhưng lần này Hạ Phi không cau mày, cũng không kêu đau.

Hắn chỉ lạnh lùng nhìn Giang Thành Khải, bỏ qua bi thương hiện lên trong đáy mắt y, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giang Thành Khải trong lòng căng thẳng.

Một giây sau, một luồng tinh thần lực mạnh mẽ từ chỗ Hạ Phi tản ra bốn phía.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người tinh thần lực từ cấp B trở xuống đều ngã ra, bất tỉnh.

Giang Thành Khải đứng gần hắn nhất, lực công kích phải gánh chịu cũng là lớn nhất. Cũng may tinh thần lực của y là cấp A, mặc dù sắc mặt đã trắng bệch nhưng vẫn chống đỡ được chưa ngất đi. Vài sĩ quan tinh thần lực cấp A khác cũng miễn cưỡng giữ được tỉnh táo, nhưng đều đã nằm rạp xuống, có thể tiếp tục đứng như Giang Thành Khải đã không còn mấy người.

Hạ Phi kinh ngạc, có hơi khiếp sợ với sự cố chấp ngoan cường của Giang Thành Khải. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản hắn đi khỏi đây. Hạ Phi đẩy bàn tay đang nắm cánh tay mình ra, không nhìn đến ánh mắt khẩn cầu của y, dứt khoát quay người.

Giang Thành Khải vừa định bước theo thì chân đã quỳ xuống, không nhúc nhích được nữa.

Hạ Phi đưa lưng về phía y, huýt sáo, một con chim xanh từ ngoài bay vào, đậu trên cánh tay Hạ Phi. Quanh người nó tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, bay đến đánh thức đám cướp đang bất tỉnh.

Mấy tên cướp lần lượt ôm đầu ngồi dậy.

"Đội trưởng… Lần sau trước khi ra đòn thì nhắc anh em một tiếng được không?"

"Mẹ ơi đầu đau quá đi mất, não nứt rồi!"

"Đừng vớ vẩn, nhanh chóng rút lui thôi, chiến hạm quân bộ sắp tới đây rồi!"

Đám cướp cũng không nhiều lời nữa, kéo nhau dậy nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hạ Phi đi hai bước, không nhịn được quay đầu nhìn về phía Giang Thành Khải đang quỳ trên đất. Ánh sáng trong mắt người này khiến hắn rất khó chịu, trong lòng giống như bị thứ gì đè vào, nặng trĩu. Hắn lắc đầu, tiếp tục chạy về phi thuyền của mình.

Phạm vi công kích tinh thần lực của Hạ Phi rất lớn, toàn bộ quân nhân trên chiến hạm đều bị khống chế. Đám cướp dọc đường đi không gặp trở ngại gì, nhanh chóng về đến phi thuyền, đóng cửa khoang.

Ba phi thuyền theo đường cũ rút lui về căn cứ.

Lúc chiến hạm cứu viện của quân bộ đến, đã không còn thấy bóng dáng đám cướp đâu nữa rồi.

Trên phi thuyền, Hạ Phi co rụt người trên ghế, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu.

"Đội trưởng, cậu không sao chứ?" Hoa loa kèn phun mưa ngồi xổm trước mặt hắn, quan tâm hỏi han.

"… Đừng phun nước bọt nữa được không?" Hạ Phi suy yếu trừng mắt.

Hoa loa kèn phun mưa buồn bã quay lưng lại.

Hạ Phi khẽ hừ một tiếng, chân mày càng nhíu chặt hơn. Nhiều năm rồi chưa dùng tinh thần lực công kích trên phạm vi rộng như vậy, ban nãy lại sử dụng quá độ, cơ thể đang trong kỳ tiến hóa hoàn toàn không chịu nổi.

Những người khác cũng để ý thấy Hạ Phi khác thường, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên phát ra một tầng sáng nhàn nhạt, hai mắt nhắm nghiền, không biết có còn ý thức không.

Bọn họ đều đã trải qua kỳ tiến hóa, vừa nhìn đã biết kỳ tiến hóa của Hạ Phi sắp kết thúc, vậy nên không ai dám động vào hắn, sợ ảnh hưởng đến việc kết thúc kỳ của hắn.

Đúng lúc này, máy truyền tin trong phi thuyền lại kêu lên.

Một người vừa nhấn nút nhận, cả đám đã bị tiếng gào thét của lão đại chọc cho thủng màng nhĩ. Bọn họ liên tục gật đầu nhận lỗi, trình bày hiện tại đang đưa Hạ đội trưởng về căn cứ, tất cả đều bình an, đồng thời thông báo cho Hạ lão đại việc kỳ tiến hóa của Hạ đội trưởng đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Hạ Kỳ vừa nghe xong lập tức căng thẳng.

Giai đoạn kết thúc là thời kỳ quan trọng nhất, không thể cắt ngang, nếu không sẽ tạo thành hậu quả gì không ai lường trước được.

Hai nhóm người rất nhanh đã tụ họp.

Hạ Kỳ và Chris điều khiển một chiếc phi thuyền đi tới.

Sau khi hai người lên phi thuyền của Hạ Phi thì ra lệnh cho ba chiếc phi thuyền còn lại tăng hết tốc lực lập tức trở về căn cứ. Còn phi thuyền của bọn họ thì đi với tốc độ ổn định, Hạ Kỳ cẩn thận trông chừng bên cạnh con trai.

Đi được gần một tiếng, phi thuyền đột nhiên chấn động kịch liệt, đèn báo động chớp nháy liên tục.

"Lão đại, không ổn rồi! Là chiến hạm của tinh hệ Jale!"

Phi thuyền lần thứ hai bị công kích, hệ thống năng lượng bị phá hủy hoàn toàn, cả khoang thuyền trong nháy mắt chìm vào bóng tối.

…

Một cảm giác ấm áp từ tim lan ra toàn thân, cả người như được ngâm trong dòng nước ấm, cực kỳ thoải mái.

Hạ Phi cứ thế trôi nổi trong dòng nước ấm này, không biết qua bao lâu, ý thức từ từ tỉnh táo lại.

Hai mắt hắn giật giật, chậm rãi mở ra, trước mắt là một tấm màn màu tím nhạt.

Đây là đâu?

Hạ Phi ngồi dậy quan sát căn phòng mình đang nằm.

Đây là một nơi hoàn toàn xa lạ. Trong trụ sở của bọn họ không bao giờ có loại phòng xa hoa kiểu này, từ đèn chùm, thành giường đến lọ hoa trang trí đặt ở góc tường, thứ nào cũng đáng giá cả đống tiền.

Hắn bị bắt cóc sao? Bị bắt vào nhà giàu hay là cung điện hoàng gia?

Hạ Phi xoa xoa đầu, bước xuống giường.

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một âm thanh điện tử kỳ quái ——

Tinh thể Aisura xác nhận ký chủ, loading information… Loading complete, lần thứ hai chào mừng ký chủ Hạ Phi trở lại.

Tinh thể Aisura? Chẳng phải là tộc tinh của Đằng Thụ tộc sao?

Hạ Phi gãi gãi mặt, nó nói lần thứ hai, tức là trước đây thứ này từng xuất hiện một lần rồi?

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ tiếp, trước ngực đột nhiên phóng ra một luồng sáng màu xanh lục chói mắt. Trong luồng sáng kia có một loại cám dỗ cường liệt, dụ dỗ hắn chạm vào. Khi tay Hạ Phi chạm đến ngực, hắn đột nhiên cảm thấy ấm áp, luồng sáng kia dần dần tản đi, một khối tinh thể bát giác màu xanh sẫm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đây chính là tinh thể Aisura?

Hạ Phi giơ khối tinh thể kia lên trước mắt, cẩn thận nhìn một lúc nhưng vẫn chẳng nhìn ra được thứ gì.

Hắn cũng không quan tâm, đem tinh thể nhét vào túi. Cúi đầu mới phát hiện quần áo trên người đã được thay, hơn nữa, hình như người hắ… dài ra rồi?

Kỳ tiến hóa kết thúc rồi?!

Hạ Phi thở ra một hơi. Mười năm, cuối cùng cũng xong rồi, không phải mỗi lần đi đánh cướp đều phải đeo mặt nạ nữa rồi, cũng không phải lo bị Chris châm chọc vì quá lùn nữa rồi.

Sau khi cảm giác vui vẻ qua đi, hắn bắt đầu cân nhắc tình hình hiện tại.

Nếu như đúng là bị bắt cóc, đầu tiên phải tìm được lối ra.

Hạ Phi đi ra khỏi phòng.

Dọc một hành lang treo đầy đồ trang trí xa hoa tinh xảo, tranh treo tường cũng đều là loại đắt tiền vô cùng.

Hắn tàng hình đi men theo hành lang, dọc đường đi gặp không ít thị vệ tuần tra và thị nữ.

Chẳng lẽ nơi này đúng là cung điện hoàng gia? Hắn bị hoàng gia Liên bang bắt được?

Hạ Phi cau mày. Ký ức cuối cùng của hắn dừng ở thời điểm chạy ra khỏi chiến hạm của vị thiếu tướng kia, quay lại phi thuyền của mình trở về căn cứ. Lúc đó tinh thần lực của hắn bị tiêu hao quá độ, cả người không thoải mái, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sau đó tỉnh lại ở đây.

Lẽ nào sau khi hắn ngủ, viện quân của vị thiếu tướng kia đuổi kịp phi thuyền, một lưới bắt hết bọn họ? Nếu vậy hiện tại bản thân phải ở trong nhà giam mới đúng, sao có thể nằm trên giường trong căn phòng xa hoa thế này? Chẳng lẽ Nữ hoàng liên bang cũng giống như đám cướp kia thích nhìn mặt hắn, muốn đem hắn về độc chiếm?!

Hạ Phi run lên, tiếp tục đi về phía trước.

Hành lang này rất dài, hắn đi mãi đi mãi, nhìn mấy cái đèn chùm pha lê đắt tiền treo trên trần, bắt đầu ngứa ngáy chân tay muốn gọi anh em trong đoàn đến khuân hết đống này đi.

Đi tiếp một lúc nữa, tiếng lọ hoa vỡ đột nhiên truyền vào tai hắn.

Hạ Phi lần tìm theo, phát hiện tiếng động phát ra từ căn phòng cuối hành lang.

Hắn nhanh chóng chạy tới cửa phòng, đặt một ngón tay lên cửa, trên cửa xuất hiện một lỗ tròn trong suốt.

Hạ Phi ghé mắt nhìn vào, vừa nhìn hai chân mày đã nhíu chặt.

Trong phòng, chiếc xe lăn quen thuộc hắn nhìn hơn mười năm nay bị đẩy ngã bên cạnh giường.

Mà trên giường, ba hắn, Hạ Kỳ, đang bị một người đàn ông tóc màu cây đay đè xuống giường, vẻ mặt vô cùng oán giận.

82. Chương 82: Shute Đại Đế

Hạ Kỳ bị người đàn ông tóc nâu nhạt kia đè chặt đến không thể động đậy.

Hai chân đã bại liệt, hai tay lại bị đối phương giữ chặt, y như cá nằm trên thớt, hoàn toàn đánh mất khả năng hoạt động.

Hạ lão đại tàn bạo trợn mắt nhìn người đàn ông đè trên người mình, không phát hiện ra con trai đang đứng ngoài cửa nhìn hết toàn bộ cảnh tượng trong phòng.

Người đàn ông kia nhận ra sự tồn tại của Hạ Phi, nhưng dường như cũng không quá để tâm đến hắn.

"Hạ Kỳ, năm trăm năm rồi, cuối cùng em vẫn về bên cạnh ta, đúng không?"

"Trở lại bên cạnh anh?" Hạ Kỳ cười lạnh, "Không ngờ đã nhiều năm thế rồi, suy nghĩ của anh vẫn kỳ lạ như thế đấy."

"Chẳng lẽ không đúng?" Người đàn ông kia cố định hai tay Hạ Kỳ lên đỉnh đầu, tay còn lại ngả ngớn vuốt ve khuôn mặt người dưới thân, "Em bây giờ, ở trong vương cung của ta, nằm dưới người ta, còn không phải

là về bên cạnh ta rồi sao?"

Hạ Kỳ nghiến răng quay mặt đi, không muốn giao tiếp với kẻ này.

Người đàn ông kia cũng không để ý, giống như dám chắc dù thế nào Hạ Kỳ cũng trốn không thoát khỏi tay mình, thả lỏng tay đối phương ra.

Hạ Kỳ vừa được thả ra, lập tức co rụt cả người lại một chỗ, chỉ có điều hai chân không di chuyển được, vẫn thẳng đuột ra đấy.

Tầm mắt của người đàn ông dời xuống, dừng trên chân Hạ Kỳ.

"Chân của em…" Người kia khẽ mím môi, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không liên quan đến anh." Hạ Kỳ lạnh lùng đáp.

Người đàn ông kia trầm mặc nửa ngày, đột nhiên đưa tay nắm lấy cạp quần của Hạ lão đại.

"Anh định làm gì?!" Hạ Kỳ vừa giận vừa sợ, vội vàng dùng hai tay chống xuống giường bò lùi về sau. Còn chưa kịp giãy dụa, quần đã bị kéo xuống đến tận đầu gối.

Cái đệch, tên kia dám phi lễ ba hắn!

Hạ Phi ngứa chân đạp thẳng cửa lao vào, cơ thể đang tàng hình cũng hiện ra.

"… Con…" Hạ Kỳ nhìn thấy con trai đột nhiên xông tới, vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt đỏ bừng lên, miệng há ra khép lại đến nửa ngày mới nói được một câu, "… Con đi ra ngoài ngay."

"Ba!"

"Ồ?" Người đàn ông kia có vẻ vô cùng hứng thú nhìn về phía Hạ Phi, "Ba? Con chính là con trai của chúng ta sao?"

… WTF?!!!

Lúc này Hạ Phi mới chú ý gương mặt người đàn ông kia rất giống hắn, hoặc nói đúng hơn là hắn cực kỳ giống người kia.

Tóc ngắn màu nâu, cặp mắt đào hoa màu tím nhạt, sống mũi cao, môi mỏng, rõ ràng là cùng một khuôn đúc với cái mặt hắn.

Hắn là con của Hạ Kỳ và người đàn ông này?!

Hạ Phi không có ký ức của thời điểm trước khi hắn gặp Hạ Kỳ, không biết quá khứ của mình như thế nào. Đùng một cái giống như ngủ một giấc thật dài, sau đó tỉnh lại gặp một người ba, mười năm sau lại có thêm một người ba nữa, hắn có hơi không tiếp nhận được.

Người đàn ông kia thấy Hạ Phi đơ ra trông y như vừa bị sét đánh, bất mãn nói: "Sao hả? Được làm con trai của Shute Jaleta ta mà không hài lòng sao?"

"Shute Jaleta?" Hắn cứng ngắc đọc lại tên người kia.

Đây chẳng phải là tên của Quốc vương Đế quốc tinh hệ Jale sao?

Hình như lúc nãy người này cũng nói vương cung gì đó…

Hắn là con trai của Quốc vương? Là hoàng tử?!

Làm cướp hơn mười năm, Hạ Phi cảm thấy thế giới trước mắt điên đảo hết rồi.

Mặc dù nhìn thấy Hạ Kỳ sinh con trai cho mình cũng rất vui vẻ, nhưng phản ứng của Hạ Phi khiến Shute đại đế không hài lòng lắm, bỏ qua con trai chuyển sự chú ý về Hạ Kỳ.

"Em mang theo con trai ta trốn suốt 512 năm?"

"Nó không phải con anh!" Hạ Kỳ nghiến răng nghiến lợi.

"Nó giống ta như đúc, không phải con trai ta thì còn có thể là con ai?"

Hạ Kỳ cười lạnh: "Sao anh dám chắc năm đó tôi chỉ ngủ với một mình anh? Tôi ở trong vương cung lâu như thế, anh cũng không phải không có anh chị em."

Shute nghe vậy sắc mặt tối đi, nhưng rất nhanh lại chuyển về vẻ mặt tươi cười, dịu dàng cọ cọ cằm Hạ lão đại: "Nếu như tôi nhớ không sai, năm đó em bị đưa vào vương cung với thân phận là tù binh. Em cảm thấy trừ ta ra, còn ai dám đè em?"

Mặt Hạ Kỳ cứng lại, không còn gì để nói.

“Hơn nữa theo ta thấy, sau khi bị ta cưỡng bức, em còn có thể tự nguyện lên giường với kẻ khác nữa sao?”

Hạ Phi mặt liệt đứng bên cạnh: “…”

Cưỡng bức người khác mà còn nói đến quang minh chính đại như thế đấy…

Hạ Kỳ hồi tưởng lại chuyện cũ, nét mặt càng thêm giận dữ và xấu hổ, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy.

Shute thấy thế có chút không đành lòng, quay đầu hất cằm với Hạ Phi còn đang ngơ ngác: “Này, con định cứ đứng đấy nhìn chúng ta sao?”

“… A?” Hạ Phi mờ mịt.

Shute đại đế chỉ chỉ hai chân trần trụi của Hạ Kỳ.

Hạ Phi: “…”

Hạ Kỳ cũng nhớ lại tình cảnh của mình bây giờ, lao đến muốn cướp lại quần.

Shute dùng cả hai tay cầm lấy cạp quần, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, vải vụn tung bay, quần rách làm đôi.

Hạ Kỳ: “…”

Hạ Phi: “…”

Thì ra đây là thế giới của người lớn… Phức tạp quá… Hắn không muốn tham gia vào đâu…

Hạ Kỳ nghiến răng nghiến lợi: “Con còn không đi đi!”

Đuổi không được tên điên kia, Hạ lão đại chỉ có thể đuổi con trai nhà mình ra ngoài.

Hạ Phi thấy hai mắt Hạ Kỳ tức đến đỏ lên, hắn lại nhìn sang Shute, cảm thấy tình huống này có lẽ không phải loại tình tiết sẽ xảy ra án mạng, mặt không cảm xúc lui ra ngoài phòng, còn rất tri kỷ đóng giúp cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Kỳ và Shute đại đế mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhìn nhau một lúc lâu, Shute đột nhiên cười ra tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng, cười đến nửa ngày vẫn không dừng lại được.

Hạ Kỳ bị tiếng cười kia làm cho phát hãi, bất đắc dĩ hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Cười em." Shute vừa cười vừa nói.

Hạ Kỳ trừng mắt.

"Mang theo con trốn được ta hơn 500 năm, em cũng giỏi thật đấy."

"Ai nói…" Hạ Kỳ thốt ra một tiếng sau đó đột nhiên im bặt.

Hạ lão đại đang định nói là mười hai năm trước mới nhặt được Hạ Phi về, nhưng nếu như Shute biết bản thân năm đó từng nhẫn tâm bỏ rơi con trai bọn họ, tên kia sẽ lên cơn điên mất, tốt nhất là không nói.

Shute thấy Hạ Kỳ trầm mặc, cũng không cười nữa, đặt tay lên hai chân Hạ Kỳ.

"Này!" Hạ Kỳ muốn lùi về sau, đầu gối lại bị đè chặt.

"Đừng lộn xộn, để ta xem một chút."

Hạ Kỳ định mắng người kia bản tính không đổi, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Shute lại chần chừ, lẽ nào thật sự muốn chữa chân cho mình?

Mà cho dù có muốn chữa cũng vô ích. Công chúa Evanni bỏ vào người Hạ Kỳ một loại cổ trùng lấy từ Ngân Hà, ở Thôn Nha Tinh không có thuốc chữa, cho dù đến tận Ngân Hà cũng chưa chắc đã có thể chữa hết.

Hạ Kỳ đã sớm từ bỏ hi vọng rồi.

Shute kiểm tra hai lần, còn dùng tinh thần lực thăm dò, nhưng vẫn không tìm được căn nguyên bại liệt.

Nhớ năm đó khi Hạ Kỳ chạy trốn khỏi tinh hệ Jale vẫn khỏe mạnh như thế, không ngờ qua 500 năm đã bị phế cả hai chân. Shute đại đế vô cùng khó chịu, nhưng lại không dám biểu hiện ra trước mặt Hạ Kỳ, trong lòng âm thầm nghiến răng, nếu tìm ra được kẻ đã hại Hạ Kỳ, nhất định phải chém tên đó thành trăm mảnh!

“Anh cả, về rồi à.”

Giang Thành Khải vừa vào nhà đã thấy em trai mình ôm cục cưng đi tới.

“Ừm.” Giang Thành Khải thờ ơ đáp một tiếng, xoa đầu Tiểu Giang Hách một cái rồi định đi thẳng lên lầu luôn.

“Anh!” Giang Thành Điềm bất mãn gọi y lại, “Nửa năm rồi anh không về nhà, không muốn nói nửa câu với thằng em này cũng được thôi, nhưng Tiểu Hách là con anh, đừng có lãnh đạm với nó như thế!”

Cục cưng lập tức tội nghiệp rầm rì hai tiếng, đặc biệt hợp với tình hình.

Giang Thành Khải thở dài, xoay người đón lấy nó.

“Đang là giờ làm việc sao không đi quân bộ mà lại ở nhà?” Giang Thành Khải thuận miệng hỏi.

“Còn không phải là để chờ anh về à.” Giang Thành Điềm tức giận nói, “Anh không chịu chăm nó, em không chăm nó thì ai chăm. Mẹ thỉnh thoảng cũng có việc phải ra ngoài, có phải lần nào cũng mang Tiểu Hách đi cùng được đâu. Hôm nay mẹ đến vương cung, em xin nghỉ ở nhà. Sao rồi, cái công tác diệt cướp kia của anh tiến hành thế nào? Một lưới bắt hết chưa?”

“Nhiệm vụ thất bại.” Giang Thành Khải mặt không cảm xúc đáp.

“Thất bại…” Giang Thành Điềm nghẹn họng, “Sao lại thất bại? Chẳng phải lúc trước đã chuẩn bị kế hoạch tác chiến cẩn thận rồi sao?”

“Có nguyên nhân đặc biệt.” Giang Thành Khải dừng một chút, quyết định không nói chuyện gặp được Hạ Phi ra, dù sao hắn cũng không nhớ y là ai, “Trong đoàn cướp xuất hiện một nhân vật mới, thực lực không thể coi thường.”

“Còn có người như thế?” Giang Thành Điềm ngạc nhiên, “Còn lợi hại hơn cả anh?”

Ở thiên hà này số người lợi hại hơn Giang Thành Khải cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Tinh thần lực người đó rất mạnh, năng lực khống chế cũng rất xuất sắc.”

“Trong đoàn cướp có người như thế?” Giang Thành Điềm cảm thấy có hơi khó tin, “Anh có thấy mặt người đó không? Liệu có phải hoàng tộc của tinh hệ nào đó bị lưu đày không?”

"Đừng hỏi nữa, mới chỉ gặp một lần, chưa xác định được."

Giang Thành Khải mất kiên nhẫn, không muốn tiếp tục đề tài này.

Vẻ mặt lạnh lùng xa lạ của Hạ Phi giống như một cái gai trong lòng y, tìm được thứ đã mất nhưng lại một lần nữa mất đi, cảm giác này so với việc tận mắt thấy hắn nổ tung trước mặt mình còn thống khổ giày vò hơn.

Y không biết tại sao Hạ Phi lại còn sống, cũng không hiểu nếu hắn còn sống, tại sao lại không trở về, càng không hiểu vì sao hắn lại không nhớ được mình! Trên đường trở về đây Giang Thành Khải đã quyết định, y sẽ đi tìm Hạ Phi lần nữa.

Y quyết định điều khiển một chiếc tàu buôn thật, đi đến khu vực gần sào huyệt của bọn cướp, có lẽ sẽ gặp lại được Hạ Phi.

Lần này, y nhất định phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

83. Chương 83: Đại Hội Xem Mắt

Một tháng gần đây đế quốc xảy ra rất nhiều chuyện.

Thứ nhất, Shute đại đế thân chinh dẫn quân đội đến vùng giáp ranh bắt cướp.

Thứ hai, Shute đại đế đã bắt được thủ lĩnh của băng cướp vũ trụ Fils nổi tiếng hung ác ngang ngược, hiện đang giam giữ ở chủ tinh tinh hệ Jale.

Thứ ba, Shute đại đế tìm được hoàng tử thất lạc nhiều năm.

Từ khi cố Vương hậu qua đời cho đến nay Shute đại đế vẫn chưa lập Vương hậu thứ hai, vậy nên cũng không có con nối dõi. Trong khi mọi người đang lo lắng huyết thống hoàng tộc sắp đứt đoạn, trong khi các bá tước quý tộc đang nhăm nhe chuẩn bị tranh giành vị trí kế nhiệm, con trai của đại đế được đưa về.

Vị hoàng tử này nghe đồn là một thiên tài biến thái, thể chất cấp A tinh thần lực cấp S, là người có tư cách thừa kế nhất cả về thân phận và năng lực, vậy nên rất nhanh chóng được sắc phong làm Thái tử.

Thái tử này, là Hạ Phi.

"Hả?" Lúc Hạ Phi nghe xong tin này suýt nữa hất văng cốc nước trong tay, "Ba ngày nữa là đại điển sắc

phong? Tuyên bố với bên ngoài tôi là Thái tử?!"

"Phải." Chris nhìn chằm chằm nước trong tay hắn, yên lặng nhấc ghế ngồi lùi về sau ba bước, chỉ sợ hắn hất nước vào người mình, "Kết quả kiểm tra gen cũng đã chứng minh cậu là con của đại đế rồi, đương nhiên phải sắc phong thôi. Dù sao cậu cũng là đứa con trai duy nhất của ông ấy mà."

Chris cũng cảm thấy chuyện này rất khó tin.

Hạ Kỳ cũng coi như là cha nuôi của Chris, cùng nhau làm cướp mấy trăm năm, đột nhiên lão đại kiêm cha nuôi biến thành tình nhân của đại đế, mà em trai nhỏ con của lão đại mười hai năm trước nhặt được về lại là con ruột của đại đế, còn là đứa duy nhất.

Trong nháy mắt cha nuôi biến thành Vương hậu, em trai nhỏ yêu nghiệt biến thành Thái tử, Chris cảm thấy cuộc đời vô cùng điên loạn.

"Đại điển sắc phong là cái gì?" Hạ Phi nhíu mày, "Còn cái gì mà tổ chức tiệc rượu, mời vương thất quý tộc các nước khác đến, sao tôi phải tham gia mấy cái này?"

Năng lực xã giao của hắn ở mức giá trị âm, bảo đi đánh nhau thì còn được nghe được, bảo tham gia tiệc rượu thì miễn dùm.

"Có chừng mực một tí đi." Hai mắt Chris vẫn theo dõi nước trong tay Hạ Phi, nhìn đến nửa ngày vẫn thấy hắn không uống, thò tay cướp lấy tu một hơi cạn sạch, nói từ nãy đến giờ khát chết mất, "Bao nhiêu người muốn làm Thái tử mà còn không được kia kìa. Cậu không biết từ sau khi biết chuyện cậu là con trai đại đế có bao nhiêu gia đình quý tộc tức đến phát rồ à."

"Mặc xác cái quái gì mà shit đại đế." Hạ Phi lạnh mặt, "Tôi không muốn làm, ai thích thì đi mà làm."

"Là Shute đại đế," Chris sửa lại, "Người ta tốt xấu gì cũng là cha cậu đấy, cậu phải để cho ông ấy chút mặt mũi chứ."

"Ông ta cần mặt mũi nhưng tôi không cần. Làm người thừa kế vừa khổ vừa nguy hiểm, phải đi huấn luyện chính quy, anh nghĩ tôi tham gia nổi cái thể loại đấy à? Hơn nữa người khác lúc nào cũng nhăm nhe cái ghế dưới mông mình, bày mưu tính kế lật đổ mình để leo lên, có khi bị giết lúc nào cũng không biết."

Chris kinh ngạc nhìn hắn: "Sao hôm nay tự dưng lại biết nhiều thứ thế?"

Hạ Phi mặt không cảm xúc: "Đoán."

Chris: "…"

"Đừng tưởng tôi không biết," Hạ Phi lườm anh ta, "Anh nghĩ tôi lên làm Thái tử rồi thì cuộc đời anh sẽ nở hoa à? Anh là cướp đấy, có quan hệ họ hàng hang hốc quái gì với shit đại đế đâu."

Hắn vẫn còn nhớ ngày đó khi bản thân và Hạ Kỳ đi đến nhà giam đón Chris và các anh em khác ra, Chris là tên khóc lóc thảm thiết nhất, bộ dạng ngu xuẩn đến không dám nhìn thẳng, hoàn toàn chẳng còn tí dáng vẻ uy phong lẫm liệt nào như lúc đi đánh cướp.

"… Là Shute đại đế," Chris lần thứ hai sửa lời cho Hạ Phi, "Tôi suy nghĩ rất thực tế mà. Cậu nghĩ xem Shute đại đế thích lão đại như thế, yêu ai yêu cả đường đi, nhất định cũng rất thích cậu. Mặc dù cậu là partner sau này sẽ phải kén rể, nhưng kiểu gì vương vị chả đến tay cậu."

Hạ Phi nghi ngờ: "Tôi tưởng vương vị truyền cho người có năng lực mạnh nhất trong cùng thế hệ?"

Chris buồn cười: "Thể chất A tinh thần lực S, cậu nghĩ cùng thế hệ với cậu còn có còn ai ưu tú hơn sao?"

Câu nói này thành công vuốt đuôi Hạ Phi.

Hắn là thiên tài tinh thần lực cấp S đấy…

Tinh hệ Jale là đế quốc lớn mạnh nhất ở Thôn Nha Tinh, thậm chí còn lớn mạnh hơn hơn cả Liên bang tinh hệ Daours. Mặc dù hai tinh hệ này là địch quốc, nhưng không phải lúc nào cũng trong trạng thái giương cung bạt kiếm. Lần đối đầu gần nhất vì tranh chấp quyền quản lý khu vực giáp ranh, cũng đã là chuyện của hơn năm trăm năm trước.

Hiện tại là thời bình, quan hệ giữa các tinh hệ cũng khá hòa hoãn, vậy nên phạm vi khách mời của đại điển sắc phong lần này rất rộng.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Ngày tổ chức đại điển sắc phong, từ sáng sớm Hạ Phi đã bị dựng dậy thay quần áo, tha đến giáo đường hoàng gia.

Nguyên một buổi sáng, thể chất cấp A của hắn cũng không chịu nổi. Không phải cơ thể mệt, mà là tâm tình mệt. Suốt mất tiếng cứ đứng đờ ra đấy, không đứng thì ngồi, không ngồi thì quỳ, nghe người chủ trì làm lễ lải nhải một đống lời lẽ thừa thãi đến phát chán. May mà còn có shit… ờm, Shute đại đế mỉm cười đứng cạnh chống đỡ cả buổi.

Ba mình thì kiên quyết không chịu thò mặt ra, chắc là còn đang ngủ say sưa trong vương cung rồi.

Hạ Phi vô cùng đố kỵ. Hắn cũng muốn ngủ!

Đến giữa trưa nghi thức sắc phong cuối cùng cũng kết thúc, sau đó là tiệc tối kéo dài ba ngày liên tục.

Hoặc đúng hơn phải gọi là đại hội xem mắt.

Hạ Phi cực kỳ muốn chém người, nhưng lại phải nhịn xuống, nhiều người tham gia như thế, hắn vẫn phải giữ chút mặt mũi cho đại đế, chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng giày xéo người cha này.

Mẹ nó vừa mới nhận về đã vội vàng muốn gả hắn đi… Không đúng, là vội vàng muốn cho hắn cưới vợ, nhưng rõ ràng bản thân mình đã đồng ý đâu!

Shute đại đế cũng cảm nhận được oán khí nghi ngút của Hạ Phi, nhân lúc không có ai đế ý kéo hắn ra một góc giải thích mục đích chủ yếu của bữa tiệc này.

"Thực ra cái này chỉ là quy trình thôi, hiểu không? Năm đó lúc ta bị sắc phong cũng đều phải làm hết mấy cái thủ tục này, đại hội xem mắt… không phải, mục đích của tiệc tối chủ yếu là để giao lưu làm quen với các partner ưu tú, trường hợp của con thì phải đổi thành captain. Nếu tìm được người phù hợp thì tốt, không tìm được cũng không sao, cũng không ai ép con phải kết hôn ngay."

"Vậy ạ," Hạ Phi trầm ngâm gật đầu, "Nói thế thì con không tham dự cũng được đúng không?"

"Cái này…" Shute nghẹn lời, "Vẫn phải tham dự chứ… Mặc dù năm đó ta cũng kiếm cớ trốn trong phòng nghỉ gần cả buổi."

"Cảm ơn đề xuất của cha, à không, phụ vương." Hạ Phi thân thiết vỗ vai đại đế.

Shute khóe khóe miệng co rút, có ảo giác hai tiếng phụ vương này nghe vô cùng biệt nữu…

Trời còn chưa tối hẳn, đại hội xem mắt đã bắt đầu, captain từ rất nhiều tinh hệ tụ hội về đây bắt đầu lục đục kéo đến.

Hạ Phi trốn ở khu nghỉ phía sau chăm chú nhìn từng vị khách đang đi vào đại sảnh.

Trai đẹp có cơ bắp, gái xinh có cơ bắp, trai xấu cũng có cơ bắp, gái vô cùng xấu cũng có cơ bắp…

Mẹ nó sao toàn cơ bắp nhung nhúc thế này!

Da mặt Hạ Phi co rút, cảm giác sắp tắc thở mà chết.

Toàn loại người gì thế này… So với anh em vai u thịt bắp trong đoàn còn biến thái hơn, làm sao hắn dám đi ra ngoài đây…

Các quốc gia rất hiếm khi có người kế vị là partner, đến 90% đều là captain, chỉ có hoàng thất nào không có captain, mới phải xét đến các đối tượng khác, mà trường hợp như thế cũng vẫn vô cùng hi hữu. Nếu người thừa kế là partner, sau đại hội xem mắt captain được chọn kết hôn nhất định phải lưu lại tinh cầu Jale làm Vương phu, tương đương với việc sẽ phải từ bỏ quốc tịch nguyên bản, ở rể tại đây, ghi tên vào gia phả hoàng thất.

Chính vì vậy các tinh hệ khác thường sẽ không cử người ưu tú trong vương thất đến tham dự, mà chỉ chọn một vài người có điều kiện tương đối tốt để cử đi. Ở thôn nha tinh chủng tộc càng mạnh thì vẻ ngoài càng đẹp, vậy nên nhan sắc của các vị khách này hoàn toàn không thể so với chủ nhà Anh Phù tộc. Tốt xấu gì trong số cơ bắp ngồn ngộn này cũng còn có trai xinh gái đẹp, nếu như ai ai cũng từ mức xấu đến vô cùng xấu, Hạ Phi chắc sẽ phá sập đại sảnh mất.

Shute đại đế đứng cạnh hắn cũng vô cùng kinh hãi. Rõ ràng lúc trước đại hội xem mắt của mình đều là mỹ nam mỹ nữ tham gia, sao đến lượt con trai lại biến thành đại hội khoe cơ bắp thế này?

Hạ Phi trốn ở phía sau mãi cuối cùng cũng không tránh khỏi số mệnh phải ra chào đón một đám cơ bắp nhung nhúc.

Hắn vừa xuất hiện, tập thể cơ bắp đều ngây người. Shute đại đế đã đẹp như vậy, không ngờ Thái tử lại yêu nghiệt thế này…

Lại còn là partner!

Tập thể cơ bắp cảm thấy mùa xuân của mình đã tới rồi, điên cuồng dùng ánh mắt vẫy gọi: Chọn tôi chọn tôi chọn tôi!

Hạ Phi vừa bước từ trên bục xuống đã bị ánh mắt bốn phía bao vây.

May mà không phải bị cơ bắp bao vây.

Cơ mặt hắn giật giật, cứng ngắc kéo khóe miệng, bắt đầu chào hỏi khách khứa. Những người kia mặc dù ánh mắt nóng rực như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, nhưng vì đều là con cháu gia đình quý tộc, đây lại là tiệc tối của hoàng gia Đế quốc, cuối cùng cũng không có hành vi bất thường nào.

Rượu quá ba tuần, Hạ Phi bắt đầu hơi chóng mặt.

Hắn rất uống ít rượu, tỉnh dậy chưa được hai năm lại bước vào kỳ tiến hóa nên Hạ Kỳ cũng không cho hắn động vào thứ này mấy, hiện tại vừa nhấp ba ngụm tầm mắt đã mơ hồ.

Hạ Phi nhân cơ hội này tìm cớ tránh đi một lúc, được thị vệ hộ tống về phòng nghỉ sau đại sảnh.

Hắn dặn dò thị vệ đi lấy cho mình trà giải rượu, xoay người định đẩy cửa vào phòng.

Chỉ là hắn vừa quay người đi, không khí phía sau đột nhiên dao động. Hạ Phi giơ tay đỡ, nhưng tốc độ của người nọ còn nhanh hơn hắn, đẩy thẳng hắn vào phòng, bản thân người kia cũng vào theo.

"Ầm" một tiếng, cửa phòng đóng sập lại.

84. Chương 84: Có Kẻ Ám Sát

Đầu Hạ Phi choáng váng, bị người nọ đẩy một cái, đứng không vững cắm thẳng xuống tay vịn ghế sô pha.

Hắn lập tức phát điên.

Nếu đây là cái góc bàn thì thành cướp mặt sẹo cmnr!

Hạ Phi tức giận quay đầu lại, còn chưa ra tay đánh người, người kia lại tiếp tục đẩy một cái, lần này cả người hắn nằm bẹp xuống ghế sô pha.

"Này!" Hạ Phi vùng vẫy muốn đứng dậy, lạnh giọng quát, "Ai?!"

Người kia không nói một lời, đè chặt hai tay hắn, ấn môi mình xuống.

"Mmmm!!!" Hạ Phi trợn mắt.

Chuyện này là thế quái nào?!

Là kẻ nào chán sống rồi dám phi lễ hắn?!!!

Nghĩ đến người đang cưỡng hôn mình rất có thể là một thành phần cơ bắp nào đó trong tiệc rượu, cổ họng Hạ Phi đột nhiên đắng ngắt.

Hai tay bị người nọ đè chặt không thể động đậy, hắn vừa định nhấc chân lên đá, đối phương giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn, dùng chân đè lại.

Hạ Phi: "…"

Kẻ địch quá mạnh không đánh được…

Người nọ dán môi mình vào môi hắn cọ cọ hai cái, cảm thấy vẫn chưa đủ còn vươn đầu lưỡi ra.

"Cái…"

Hạ Phi vừa mở miệng, đầu lưỡi đối phương đã vọt vào.

Người nọ dường như đã rất quen thuộc với việc hôn hắn, đầu lưỡi trong khoang miệng quét một vòng, mỗi lần đều chọn đúng điểm nhạy cảm của Hạ Phi, hôn đến mức hô hấp của hắn bắt đầu dồn dập, cơ thể khẽ run lên, tiếng rên rỉ không nhịn được tràn ra từ cổ họng, hạ thân cũng bắt đầu có phản ứng

"Mm hmm…"

Người đang đè bên trên dường như rất hài lòng với phản ứng của hắn, tiếng nước dâm mỹ cuối cùng cũng dừng lại. Người nọ rời khỏi khoang miệng Hạ Phi, nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên khóe miệng hắn.

Hạ Phi bị hôn đến đầu óc quay cuồng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào phòng, chiếu lên gương mặt đối phương. Hắn nheo mắt nhìn, chỉ thấy một đôi mắt màu xanh lục. Trong không khí, lẫn trong mùi rượu nồng nặc còn có một mùi thơm ngát nhàn nhạt vô cùng kỳ lạ.

Trong đầu hắn giống như xuất hiện một cái tên nào đó, nhưng lại gọi mãi không ra được cái tên ấy là gì.

"Anh là…" Hạ Phi khẽ nhíu mày.

"Sao? Nhớ ra rồi? Không giả vờ không quen nữa à?" Giọng người nọ nghe vô cùng quen thuộc.

"Thái tử điện hạ, trà giải rượu đã chuẩn bị xong rồi." Thị vệ bưng khay trà gõ cửa.

Đầu óc Hạ Phi còn đang quay cuồng vì nụ hôn ban nãy, bị tiếng gõ cửa bất ngờ này làm cho tỉnh táo không ít.

Hắn trừng mắt nhìn người đàn ông đang đè trên người mình. Không sai, người nọ là đàn ông đấy, nếu không phải đàn ông thì cái thứ đang chọc vào bụng hắn là cái quái gì!

Trước khi đối phương kịp đưa tay che miệng hắn lại, Hạ Phi đã cao giọng hét lên: "Có kẻ ám sátttt!!!"

Đối phương: "…"

Người nọ dường như không thể tin nổi hắn lại tuyệt tình như thế, vừa mở miệng đã gọi mình là thích khách, nhảy xuống khỏi người hắn muốn chạy về phía cửa sổ.

Hạ Phi vội vàng túm lấy cánh tay đối phương, chân tay được giải phóng nhanh chóng hành động, đè người nọ xuống đất.

"Này!!!" Trong giọng nói của đối phương mang theo bi phẫn và bất đắc dĩ.

Đúng lúc đó cửa phòng bị đạp ra từ bên ngoài, đèn được bật lên, cả căn phòng lập tức sáng bừng.

Người đàn ông bị áp trên đất khẽ nheo mắt lại.

Hạ Phi ngồi trên bụng người nọ, siết chặt cổ tay đối phương đè xuống.

"Điện hạ, ngài không sao chứ?" Thị vệ dồn dập giơ vũ khí chạy vào phòng.

Hạ Phi không trả lời, chỉ cau mày nhìn người đàn ông đang bị mình đè lên.

Người này mặt mũi rất bình thường, là loại mà thả vào đám đông sẽ không nhận ra được là ai, nhưng căn cứ vào sức mạnh và tốc độ ban nãy của đối phương thì tuyệt đối thể chất chắc chắn phải trên cấp A, có nghĩa là không thể mang gương mặt đại chúng như thế này được.

Chẳng lẽ là gian tế nước khác trà trộn vào đại điển sắc phong?

Hai mắt hắn đảo loạn, đột nhiên thả tay ra, sờ sờ phía sau tai người kia, ấn xuống.

Mặt nạ điện tử lập tức biến mất, một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ xuất hiện.

"Anh là…" Hạ Phi cau mày nhìn người kia, "Thiếu tướng?"

Giang Thành Khải khẽ hừ một tiếng, không trả lời.

Y cứ tưởng ban nãy Hạ Phi đã nhận ra mình rồi, ai ngờ hắn lại hô bị ám sát, còn gọi đến cả đống thị vệ như này.

Lúc trước Giang Thành Khải định giả dạng làm thương nhân dẫn tàu buôn đi đến vùng giáp ranh, nhưng trước khi lên đường một ngày y lại nhận được tin Đế quốc tinh hệ Jale muốn sắc phong Thái tử.

Ảnh của Hạ Phi vừa xuất hiện, cả Giang gia đều náo loạn.

Trước đó hắn vẫn đeo kính, lại ít ra đường, nên mọi người hầu như đều chưa nhìn thấy nguyên bản mặt của hắn bao giờ. Nhưng người Giang gia lại khác, sống cùng nhau hơn nửa năm, Hạ Phi có hóa thành tro bọn họ cũng nhận ra.

Giang Thành Khải lập tức muốn đến Đế quốc đưa hắn về, nhưng y lại quên mất một chuyện, Hạ Phi đã trở thành Thái tử Đế quốc. Đến lúc đó y đi, cho dù đế quốc có cho phép thiếu tướng nước đối địch nhập cảnh, cứ cho là dùng thân phận sứ thần đến được chỗ Hạ Phi, thì cũng đời nào bọn họ đã chịu ngoan ngoãn vui vẻ giao Thái tử nước mình cho Giang Thành Khải.

Vì vậy ý định của y cứ thế bị cả nhà đồng loạt phủ quyết.

Nhưng y cũng không thể ngồi không một chỗ thế này!

Giang Thành Khải tâm tình rối loạn, trằn trọc suốt một đêm, cuối cùng quyết định trà trộn vào một đoàn đại sứ nước khác, giả làm thị vệ.

Sau đó mọi chuyện diễn ra như trên.

Giang Thành Khải thuận lợi trà trộn được vào vương cung, yên lặng đứng ở một góc khuất chờ "Thái tử" xuất hiện, sau đó theo hắn đi đến phòng nghỉ này.

Nhưng chuyện Hạ Phi hét lên gọi thị vệ nằm ngoài dự liệu của y.

Ban đầu y cho rằng việc hắn nói không nhận ra mình chỉ là đang giận dỗi, tức giận mình lúc trước không thể bảo vệ hắn, nhiều năm như vậy cũng không đi tìm hắn. Nhưng bây giờ xem ra tình hình không giống như y tưởng tượng, Hạ Phi hình như thật sự không nhớ ra y là ai.

Chuyện này khiến cho Giang Thành Khải phải chịu một cú sốc rất lớn. Người đó không chết, nhưng lại cũng không nhớ ra mình là ai…

Vậy nên khi bị thị vệ áp giải vào nhà giam, y hoàn toàn không phản kháng.

Giang Thành Khải bị áp giải đi rồi, Shute đại đế cũng chạy đến, gương mặt vô cùng tức giận.

"Sao rồi? Sao lại có kẻ ám sát?!"

Trong tiệc tối hoàng gia lại có kẻ ám sát trà trộn vào, đây chính là tát thẳng một phát vào mặt mình, đương nhiên Shute đại đế chẳng thể nào vui vẻ nổi. Chẳng may làm hại đến con trai hay Hạ Kỳ thì phải làm thế nào!

Nếu không phải lão quản gia kịp thời ngăn lại, Shute đại đế còn muốn gô cổ tất cả khách mời lại tra hỏi hết một lượt. Đến lúc đó gây thù chuốc oán với các quốc gia khác cũng không phải là chuyện tốt.

Đại hội xem mắt vì sự kiện ám sát cũng phải kết thúc sớm.

Tập thể khách mời cơ bắp cũng rất buồn bực, là tên không có mắt nào dám phá hỏng tâm tình Shute đại đế, hủy hoại mùa xuân đã gần đến của chúng ta…

Chắc chắn sẽ bị đại đế dùng nhục hình hành chết…

Tên "không có mắt" trong miệng bọn họ giờ phút này ngồi ở phòng thẩm vấn đợi quân đội đế quốc đến hỏi cung. Trong căn phòng nhỏ hẹp chỉ có một cái bàn và hai cái ghế.

Giang Thành Khải đợi rất lâu.

Lâu đến mức cơn sốc vì Hạ Phi bị mất trí nhớ trong lòng y đã giảm đi không ít, thẩm tra viên mới chậm rì rì đi đến.

Thẩm tra viên vừa vào phòng, nhìn thấy mặt Giang Thành Khải, lập tức kinh hãi lùi về sau mấy bước, quay đầu chạy.

Tập thể vệ binh trông coi nghi phạm: "???"

Giang Thành Khải chỉ cười nhẹ một tiếng.

Thẩm tra viên co giò chạy vào vương cung, vội vã xin yết kiến Shute đại đế.

Thị vệ trong vương cung có thể không biết, nhưng thẩm tra viên này làm ở cục thẩm tra quân bộ, đương nhiên biết rõ toàn bộ mặt mũi và năng lực của của các sĩ quan cao cấp ở Liên bang.

Điển hình như vị Thiếu tướng trẻ tuổi nhất tinh hệ Daours đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia.

Thẩm tra viên hoàn toàn không hiểu nổi tại sao một người như thế lại để mười mấy thị vệ bắt được, còn ngoan ngoãn ngồi trong phòng chờ mình đến thẩm vấn.

Lúc thẩm tra viên còn đang sốt ruột đứng đợi chờ được gặp đại đế, là đối tượng "bị ám sát", Hạ Phi cũng không rảnh rỗi.

Hắn nhớ mang máng hình như lúc đó ở trên chiến hạm có người gọi người nọ là Thiếu tướng. Nhưng chẳng lẽ một Thiếu tướng của Liên bang lại lẻn vào vương cung nước địch chỉ để… hôn mình?

Da đầu Hạ Phi run lên, cảm thấy bản thân bắt đầu nghĩ vớ vẩn rồi. Mặc dù mặt hắn trông cũng được, mà chắc không đến nỗi để một Thiếu tướng phải bất chấp cả việc có thể bị xử bắn, chạy sang đây chỉ để hôn hắn một cái đâu.

Nhưng thái độ của tên Thiếu tướng kia lại rất đáng ngờ.

Tên kia hình như biết hắn, nhưng rõ ràng trong trí nhớ của hắn lại chẳng có ấn tượng gì về người này.

Hạ Phi nghĩ đến đoạn ký ức thiếu hụt của bản thân. Lẽ nào hắn và tên Thiếu tướng kia trước đây quen nhau? Nếu như vậy tức là hắn đã từng ở Liên bang? Vậy chuyện gì đã xảy ra, mà lại lưu lạc đến vùng giáp ranh rồi được ba nhặt về, trở thành cướp vũ trụ?

Từ khi bắt đầu có nhận thức tư duy rõ ràng hơn, Hạ Phi vẫn luôn tò mò về quá khứ của mình.

Nhưng hắn không hỏi, vì có hỏi thì Hạ Kỳ cũng không biết. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một người biết về quá khứ của trước đây, hắn nhất định phải tìm cách để người kia nói ra mọi chuyện.

Nghĩ như thế, Hạ Phi lập tức đi đến nhà giam dưới lòng đất của vương cung, là nơi giam giữ tội phạm tạm thời.

Chỉ mong người ở cục thẩm tra chưa làm mấy trò như ép cung nhục hình, nếu không đến lúc đó cả người tên kia đều là máu, muốn hỏi cũng không hỏi được.

85. Chương 85: Chúng Ta Là Chồng Chồng

Lúc Hạ Phi đi đến nhà giam dưới lòng đất, ngoài cửa phòng thẩm vấn chỉ có hai cảnh vệ đang đứng.

"Bắt đầu tra hỏi rồi sao?"

Cảnh vệ hành lễ với hắn, cung kính nói: "Còn chưa bắt đầu thưa Thái tử, thẩm tra viên được cử đến đã đi yết kiến Đại đế rồi."

Hạ Phi gật đầu, định đi vào phòng.

Cảnh vệ tiến lên nửa bước, muốn cản hắn lại.

Hạ Phi nhíu mày: "Sao thế, chẳng lẽ tôi không thể vào xem kẻ định ám sát mình sao?"

"Dạ không…" Hai đồng chí cảnh vệ nhìn nhau, "Chúng tôi chỉ sợ không đảm bảo được an toàn cho điện hạ."

"Nếu có chuyện đã sớm xảy ra rồi, người không phải cũng là do tôi bắt được sao." Hắn lạnh nhạt hất hất tay, ra hiệu cho hai người kia tránh ra, đẩy cửa bước vào phòng.

Người ngồi trong phòng nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn sang.

Hạ Phi có cảm giác, lúc người kia nhìn thấy mình bước vào thì hai mắt sáng rực lên, đáy mắt phát ra ánh sáng chói lóa đến độ sắp chọc mù mắt hắn.

Hắn ho khan một tiếng, đóng cửa lại, ngồi xuống ghế đối diện.

Ánh mắt Giang Thành Khải dán chặt lên người Hạ Phi, chỉ sợ vừa chớp mắt một cái, người kia lại biến mất.

Hạ Phi bị nhìn chằm chằm có hơi khó chịu, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn, lạnh giọng hừ một tiếng: "Nhìn cái gì!"

Giang Thành Khải bị dáng vẻ ngạo kiều của hắn chọc cười, vội đưa tay che đi khóe miệng đang nhếch lên, nhưng vẫn không che giấu được ý cười trong đáy mắt.

Bị ánh mắt nóng rực của y nhìn chăm chú, hai má Hạ Phi không tự chủ được nóng lên, thẹn quá hóa giận, khẽ quát: "Nhìn cái gì! Muốn ăn đập à!"

"Được rồi được rồi, không nhìn nữa." Giang Thành Khải giống như đối xử với tình nhân nhỏ đang cáu giận, bảo gì làm nấy, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hạ Phi: "…"

Ánh mắt nóng bỏng của người kia không dán lên người mình nữa, nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Hạ Phi cắn răng, lầm bầm nói: "Thôi anh mở mắt ra đi."

“Lại sao nữa”

“Nhìn anh trông cứ như đang chờ được hôn.”

Giang Thành Khải bật cười thành tiếng: “Như vậy không tốt sao?”

Hạ Phi cau mày: “Có ý gì?”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy chúng ta rất ăn ý với nhau sao? Như ở phương diện hôn môi chẳng hạn.” Giang Thành Khải mở mắt ra, trong mắt tràn đầy ý cười dịu dàng, “Lúc nãy chúng ta hôn nhau trong phòng nghỉ, em cũng có cảm giác, không phải sao?”

“Có thì sao?” Hạ Phi hất cằm, “Tôi là đàn ông, anh lại cọ như thế, tôi có bị liệt dương đâu mà không có phản ứng.”

Giang Thành Khải hơi ngẩn ra, sau đó lại cười: “Em thay đổi rất nhiều.”

Câu nói của Giang Thành Khải cũng nhắc Hạ Phi nhớ ra mục đích mình tới đây, hắn nhanh chóng nối tiếp vào chủ đề này: “Anh nói như thế, tức là trước đây chúng ta có quen biết sao?”

Giang Thành Khải thành thật gật đầu: “Quen đến không thể quen hơn.”

Hạ Phi: “Tôi với anh… quan hệ của chúng ta là gì?”

Giang Thành Khải nói: “Chồng chồng.”

Hạ Phi nghe không hiểu: “Chồng… Cái gì cơ?”

Giang Thành Khải giải thích: “Là bạn đời, có đăng ký kết hôn rồi.”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải buồn cười nhìn hắn: “Vẻ mặt của em kiểu gì thế?”

Hạ Phi nói: “Táo bón.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi nói tiếp: “Anh có gì để chứng minh không?”

Giang Thành Khải rất bình tĩnh: “Không có.”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải bất đắc dĩ: “Đồ trên người anh đều bị bọn họ lấy đi rồi, làm gì có gì để chứng minh?”

Hạ Phi gợi ý: “Anh có thể kể một vài chuyện trước đây.”

Giang Thành Khải nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải em mất trí nhớ sao? Em chắc chắn những thứ anh nói em sẽ tin?”

Hạ Phi: “…”

Hắn đập tay xuống bàn, lạnh lùng đứng dậy quay đầu đi ra cửa.

Giang Thành Khải ngớ người.

Y đã nói cái gì? Nói gì?! Sao đột nhiên lại tức giận?!

Lúc Giang Thành Khải chuẩn bị xông ra kéo người về, Hạ Phi đột nhiên dừng lại ở cửa. Hắn mở cửa ra, nói với cảnh vệ bên ngoài vài câu, lấy ít đồ từ trong tay bọn họ, quay người ngồi về vị trí ban nãy.

Hạ Phi vừa ngồi xuống đã thấy Giang Thành Khải dùng ánh mắt lo lắng đáng thương nhìn mình, khóe miệng giật giật: “Làm sao thế?”

Vẻ mặt Giang Thành Khải như cô dâu nhỏ, khẽ nói: “Anh tưởng em tức giận.”

Hạ Phi khó hiểu: “Sao tôi phải tức giận?” Hắn đặt đống đồ trong tay lên bàn, “Xem xem có thiếu gì không.”

Giang Thành Khải ngơ ngác.

Hạ Phi cau mày nói: “Lại làm sao nữa? Thiếu đồ?”

“Không phải…” Giang Thành Khải cầm mấy thứ kia lên rồi lại đặt xuống bàn, “Không thiếu gì cả.”

Y chỉ là không nghĩ đến, mặc dù bản thân đang bị coi là nghi phạm ám sát, Hạ Phi vẫn chịu đáp ứng yêu cầu của y.

Rõ ràng cũng đã không còn nhớ y là ai nữa rồi.

Giang Thành Khải vẫn còn nhớ rõ, mười hai năm trước sau khi Hạ Phi mất y đã khổ sở đến mức nào.

Sau khi điên cuồng trả thù Hạ gia, y lại cảm thấy vô cùng trống trải. Hạ Phi đã không còn nữa, đem lăng trì xử tử toàn bộ những kẻ trước đây đã làm tổn thương hắn thì cũng để làm gì? Hắn đã không thể trở về được, vĩnh viễn biến mất trong vũ trụ mịt mù, đến tro cốt cũng không còn.

Mỗi lần nửa đêm giật mình tỉnh dậy, Giang Thành Khải chỉ hi vọng bản thân cũng có thể nằm mơ giống như Hạ Phi, cho dù chỉ là vài phút cũng được, để y được gặp hắn một chút là tốt rồi. Nhưng y lại không thể. Trong cơ thể y không có huyết thống nhân loại, không thể mơ.

Vì vậy Giang Thành Khải bỏ ra hơn nửa năm đi mua lại toàn bộ thẻ mộng cảnh trước đây Hạ Phi đã bán, tối nào cũng mang mũ bảo hộ, mơ giấc mơ mà hắn tạo ra.

Mộng cảnh Hạ Phi chế tác khác với mọi người, Giang Thành Khải có thể cảm nhận được.

Cảnh trong mơ mà hắn xây dựng nên, chỉ trải nghiệm một lần, cả đời cũng không thể quên.

Đương thời Hạ Phi chế tác tổng cộng 30 tấm thẻ mộng cảnh, lại chỉ trong vòng có nửa năm. Đây là nhiệm vụ bất khả thi đối với tất cả dệt mộng sư, mà hắn lại làm được.

30 tấm, mỗi ngày một tấm, hết tháng lại quay lại từ đầu. Giang Thành Khải cứ thế trải qua 12 năm, nội dung của 30 tấm thẻ đó y đã thuộc lòng từ lâu.

Y cứ nghĩ cả đời mình sẽ trôi qua như thế, không ngờ rằng có một ngày còn được gặp lại Hạ Phi.

Vậy nên y bất chấp tất cả chạy đến tinh hệ Jale để gặp hắn, mặc dù hắn đã không còn nhớ gì nữa.

Hạ Phi thấy Giang Thành Khải chỉ ngẩn người nhìn mình, nhìn xong lại còn lệ nóng doanh tròng, mặt hắn đen lại.

Đang định gọi người kia một tiếng, lại phát hiện mình vẫn chưa biết tên của đối phương.

Hắn đẩy đẩy cánh tay Giang Thành Khải: “Này, anh tên là gì?”

Giang Thành Khải: "…"

Cảm giác bi thương trong lòng bị giội cho một gáo nước lạnh, Giang Thành Khải nhắm mắt lại, nói: "Tên anh là Giang Thành Khải, là hoàng thất tinh hệ Daours, con trai cả của Giang gia, là Thiếu tướng quân bộ Liên bang."

"A…" Hạ Phi thở dài một tiếng, "Không quen."

Giang Thành Khải: "…"

Y miễn cưỡng kéo khóe miệng, mỉm cười hỏi: "Vậy còn em? Sao lúc trước lại đến vùng giáp ranh làm cướp, sao bây giờ lại trở thành Thái tử Đế quốc?"

"Chuyện này rất dài dòng…"

Hạ Phi cũng không che giấu, hoặc có lẽ hắn cảm thấy những chuyện này cũng chẳng có gì phải bí mật, đem toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong 12 năm sau khi hắn tỉnh lại kể hết cho Giang Thành Khải.

"Bình thường tôi cũng hay dẫn các anh em ra ngoài cướp tàu buôn, mặc dù có cướp hàng hóa nhưng chưa làm hại ai bao giờ. Ai ngờ sau đó lại gặp phải anh" Nói đến đây, hắn nhịn không được lườm Giang Thành Khải, "Khi đó đang trên đường trở về căn cứ thì kỳ tiến hóa của tôi kết thúc. Lúc ba tôi đến cứu viện thì chúng tôi bị chiến hạm của tinh hệ Jale công kích, sau đó tôi tỉnh lại thì đã ở trong vương cung rồi."

"Ba của em…" Chẳng lẽ là bạn đời của Shute đại đế? Giang Thành Khải cau mày, "Không phải em là con nuôi của Hạ Kình Thiên sao?"

"Anh cũng nói là con nuôi còn gì." Hạ Phi nói, "Mặc dù tôi không biết Hạ Kình Thiên là ai, nhưng ba tôi tên là Hạ Kỳ, bọn họ là anh em họ hàng gì à?"

"Ba em là Hạ Kỳ?!" Giang Thành Khải khiếp sợ, "Không phải ông ấy đã mất cách đây hơn 500 năm rồi sao?"

"Hả? Ba tôi bây giờ còn đang sống sờ sờ kia kìa!" Hạ Phi lắc đầu, "Ba tôi với Hạ Kỳ mà anh nói chắc không phải cùng một người đâu."

… Hạ Kỳ còn sống, là bạn đời của Shute đại đế, lại còn là bố vợ mình…

Lượng tin tức này quá lớn, Giang Thành Khải cảm thấy mình cần chút thời gian để tiêu hóa.

"Thế còn anh?" Hạ Phi khoanh tay nhìn y, "Không phải anh nói có thứ để chứng minh quan hệ của chúng

ta sao, tôi trả đồ lại cho anh rồi, chứng cứ đâu?"

Vẻ mặt Giang Thành Khải cứng đờ.

Hạ Phi nhạy bén phát hiện, sắc mặt lạnh xuống: "Anh đang đùa tôi đấy à? Lừa tôi để lấy lại đồ sao?"

"Không phải thế," Giang Thành Khải vội vã phủ nhận, "Anh đột nhiên nhớ ra ảnh chụp chung của chúng ta để ở chỗ anh ở rồi, không mang theo trên người."

Hạ Phi dùng ánh mắt ngờ vực nhìn y.

"Thật, anh thề." Giang Thành Khải vô cùng chân thành.

Hạ Phi cũng không nói là tin hay không: "Vậy anh dẫn tôi đi lấy."

Giang Thành Khải kinh ngạc: "Em có thể đưa anh ra ngoài?" Nghi phạm ám sát Thái tử mà cũng tùy tiện thả ra được sao?

"Tôi nói được là được." Hạ Phi đứng lên đi ra khỏi phòng.

Lần này Giang Thành Khải rất bình tĩnh nhìn hắn đi ra, vì y biết Hạ Phi nhất định sẽ quay lại. Quả nhiên chỉ một lát sau hắn đã quay về, trong tay còn cầm thêm ít đồ.

Giang Thành Khải vừa nhìn thứ hắn cầm cả người đều không khỏe.

Y làm việc trong quân bộ rất nhiều năm, thủ đoạn của Cục thẩm tra đương nhiên đều biết, vòng điện trên tay Hạ Phi có thể xem như là loại nhẹ nhất rồi.

Hạ Phi đưa một cái vòng đeo cổ và hai cái vòng đeo tay cho Giang Thành Khải: "Đeo vào đi."

Giang Thành Khải khẽ cau mày, trên gương mặt lộ ra vẻ chống cự.

Dù sao bản thân cũng là quân nhân, y không chịu được bị đối xử như tội phạm thế này, quá mức khuất nhục.

"Anh phải đeo cái này bọn họ mới chịu để tôi dẫn anh ra ngoài."

"Vậy còn em?" Giang Thành Khải nhìn về phía Hạ Phi, "Em cũng cảm thấy anh cần phải đeo những thứ

này sao?"

86. Chương 86: Được Thả

"Tôi thì cần gì, tinh thần lực của tôi đủ để xử lý anh rồi, anh mà không ngoan ngoãn nghe lời tôi cho anh ngủ luôn là xong." Hạ Phi nhún vai, "Cái này ngày xưa tôi cũng đeo rồi, lúc bị giật chỉ hơi khó chịu thôi, cũng không có gì đâu."

Giang Thành Khải kinh ngạc nhìn hắn: "Em từng đeo thứ này? Tại sao?"

Chẳng lẽ Hạ Phi cũng từng bị bắt?

Nghĩ đến chuyện vợ mình từng bị nhốt trong phòng giam lạnh lẽo, thậm chí còn có thể bị nhốt chung phòng với một kẻ lạ mặt nào đó, sắc mặt Giang Thành Khải trở nên vô cùng khó coi.

Hạ Phi câm nín nhìn vẻ mặt vị Thiếu tướng này đổi xoành xoạch như đèn nhấp nháy, từ lúc hắn vào cửa đến giờ cũng phải đổi đến ba loại rồi, ngạc nhiên, mất mát, tức giận…

Hắn cực kỳ nghi ngờ liệu người này trước đây có trốn việc ở quân bộ đi đóng phim không…

Giang Thành Khải không nhận được câu trả lời, lặp lại câu hỏi lần nữa: "Tại sao em lại từng đeo thứ này, bọn họ giam em lại sao?"

"Cái gì mà giam với chả không giam," Hạ Phi mím môi, "Lúc tôi mới tỉnh lại, tính khí có hơi… Ờ, hơi nóng nảy, sểnh ra là sẽ đập phá, ba sợ tôi đánh người lung tung, nên mới đeo vòng cổ cho tôi, lúc nào tôi có xu hướng bạo lực thì giật cho ngất."

Giang Thành Khải chần chừ nói: "Là Shute đại đế sao?"

Hạ Phi lắc đầu: "Không phải."

Giang Thành Khải cau mày: "Chẳng lẽ là Hạ Kỳ tiên sinh?"

Hạ Phi gật đầu, hiếu kỳ hỏi: "Sao anh lại gọi ba tôi là tiên sinh?"

Giang Thành Khải đáp: "Bởi vì ông ấy từng là dệt mộng sư Hoàng gia của Liên bang."

Hạ Phi khó hiểu: "Vậy tại sao ba lại biến thành cướp vũ trụ?"

"Ông ấy là cướp?!" Giang Thành Khải cả kinh.

"Anh không biết à? Tôi là cướp, ông ấy là ba tôi, đương nhiên cũng là cướp rồi."

Giang Thành Khải: "… Anh cứ nghĩ ông ấy chỉ là tình nhân của Shute đại đế."

Chuyện này cũng có thể giải thích tại sao Hạ Kỳ lại giả chết không chịu quay về Liên bang. Bản thân là quân nhân Liên bang lại có quan hệ với người thống trị của nước địch thì cũng tương đương như phạm tội phản quốc. Khó trách ông ấy lại cho Hạ Phi uống thuốc ức chế ngụy trang thành worker.

Nhưng cho dù là như vậy, tại sao Hạ Phi lại được Hạ Kình Thiên nhận nuôi? Hạ Kỳ và Hạ Kình Thiên cũng không phải người nhà, chỉ là bạn tốt có cùng họ thôi. Hạ Phi là con của Shute đại đế, cho dù có là con riêng cũng vẫn là hoàng tử, sao phải sống khổ sở ở Hạ gia nhiều năm như vậy?

"Này, chuyện ba tôi thì liên quan gì đến anh, rốt cuộc anh có định dẫn tôi đi xem chứng cứ không?" Hạ Phi sốt ruột gõ gõ bàn.

"Có chứ, đương nhiên là phải đi rồi." Giang Thành Khải hoàn hồn, vội vàng gật đầu.

Năm đó khi Hạ Phi mất, y muốn tìm ảnh của hai người xem mới phát hiện bọn họ ngay cả một tấm ảnh chụp chung cũng không có. Ảnh có mặt cả hai người cũng chỉ có ảnh cưới ghép mà Giang phu nhân dẫn Hạ Phi đi chụp một mình từ lúc y còn chưa trở về.

Rõ ràng chỉ là ảnh ghép, cuối cùng lại trở thành niềm an ủi duy nhất của Giang Thành Khải hơn mười năm qua, vậy nên lúc nào y cũng mang theo bên người, thậm chí lần này đi cũng không quên cầm đi.

"Vậy đi thôi." Hạ Phi chìa vòng điện ra trước mặt y.

Giang Thành Khải lông mày giật giật, tẻ ngắt nói: "Thật sự phải đeo à?"

"Ầy…" Hạ Phi suy nghĩ một lúc, rút vòng cổ lại, đưa vòng tay sang, "Cái kia có thể bỏ nhưng cái này nhất định phải đeo."

Vẻ mặt Giang Thành Khải vẫn cực kỳ không muốn.

Hạ Phi thở dài, đeo hai cái vòng tay lên tay mình, lại đưa vòng cổ sang cho y, "Tôi cũng đeo rồi đấy, anh đừng có làm mình làm mẩy nữa được không? Tôi không có thời gian đâu."

Trong lòng Giang thiếu tướng thầm nghĩ y còn sốt ruột hơn, bất đắc dĩ đành phải nhận lấy vòng cổ từ tay hắn…

Hạ Phi nhìn động tác của Giang Thành Khải chậm rì rì, chỉ hận không thể xông lên đeo luôn vào cổ giúp y.

Nhưng cuối cùng ba cái vòng điện cũng không phát huy được công dụng.

Không phải Hạ Phi nhẹ dạ thỏa hiệp, mà là Giang Thành Khải được thả rồi.

Sau khi mời được Shute đại đế đến phòng thẩm vấn, vừa mở cửa đã thấy Thiếu tướng nước địch và Thái tử điện hạ nước mình, một ngồi một đứng đang vui vẻ nói chuyện với nhau, trên tay còn cầm ba cái vòng điện, thẩm tra viên vô cùng kinh hãi.

Giang Thành Khải lập tức quăng vòng cổ lên bàn, cực kỳ vô tội quay mặt đi.

Hạ Phi: "…"

Shute đại đế đứng sau lưng thẩm tra viên thấy thế khẽ cau mày: "Philip, sao con lại ở đây?"

Giang Thành Khải há mồm: "… Philip?"

Hạ Phi bĩu môi: "Cái này là tên mới đại đế đặt cho tôi."

Làm Thái tử tinh hệ Jale, đương nhiên không thể mang họ Hạ, thế là Shute đại đế tuyên bố với bên ngoài Thái tử tên là Philip Ante Jaleta.

Hạ Phi phát điên: "Philip cái quái gì… Tôi là Haier Brothers1 đây này."

Giang Thành Khải: "…"

Vì không xem hoạt hình bao giờ nên không hiểu vợ nói gì…

Shute đại đế mặc kệ con trai mình nói nhảm, quay sang chào hỏi Giang Thành Khải: "Giang thiếu tướng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Giang Thành Khải cũng đứng dậy, hành lễ theo nghi thức quân đội: "Đặc phái viên Liên bang Giang Thành Khải, ra mắt Đại đế."

"Ồ?" Shute nhíu mày, "Đặc phái viên? Sao ta chưa nghe đến chuyện Liên bang cử đặc phái viên tới Đế quốc?"

Giang Thành Khải mặt không đổi sắc nói: "Bởi vì đoàn đại sứ vẫn chưa tới, tôi là đặc phái viên, đương nhiên phải đến trước tham dự đại điển, chúc mừng Đại đế và Thái tử điện hạ."

Shute cười lạnh: "Phương thức chúc mừng của Thiếu tướng là lẻn vào vương cung sau đó phi lễ con trai ta trong phòng nghỉ?"

"Cũng không phải thế." Giang Thành Khải tiếp tục bịa chuyện, "Tôi chỉ cảm thấy bóng lưng của điện hạ rất giống với bạn đời đã mất của tôi, không nhịn được định bước đến chào hỏi một chút, lại bị hiểu lầm là có ý định ám sát."

Hạ Phi: "…"

Lăn lộn làm cướp mười năm, hắn chưa từng gặp ai mặt dày vô liêm sỉ thế này.

Hôn lưỡi cũng gọi là chào hỏi?! Cút con mẹ nhà anh đi!

Hắn vừa há miệng định phản bác lời nói dối trắng trợn kia, đã thấy Giang Thành Khải liếc mắt nhìn mình, ánh mắt như sắp khóc đến nơi.

Da đầu Hạ Phi tê dại, trong lòng run rẩy, lời ra đến miệng cuối cùng lại biến thành: "Ừm… Lúc đó con uống say, đầu óc không tỉnh táo lắm." Dù sao cũng phải dựa vào người này để tìm hiểu ký ức đã mất, không thể để anh ta bị giam ở đây được.

Giang Thành Khải vô cùng kinh ngạc. Ban nãy y chỉ ôm tâm lý thử nghiệm mà dùng ánh mắt kia nhìn hắn thôi, không ngờ Hạ Phi lại không phản bác, còn hùa theo y nói dối!

Shute đại đế nhìn con trai và Thiếu tướng nước địch ở trước mặt mình mắt đi mày lại, giận đến muốn bùng cháy. Nhưng bản thân lúc đó không có mặt ở hiện trường, tự con trai đã nói nó uống say nói nhầm, cũng không thể áp đặt tội danh cho tên kia được.

Hạ Phi vẫn còn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Phụ vương, dù sao cũng chỉ là hiểu lầm, chúng ta thả Giang thiếu tướng ra đi. Không có lý do gì đột nhiên lại bắt giam Thiếu tướng nước khác, sẽ khiến quan hệ hai nước xấu đi đấy."

Shute đại đế phát điên, quan hệ hai nước vốn đã xấu sẵn rồi!

Mà dưới ánh mắt mong đợi phát ra từ cặp mắt rất giống Hạ Kỳ của con trai, Shute đại đế cuối cùng vẫn mềm lòng, chán nản phất tay ra hiệu thả người.

Hạ Phi vui vẻ ra mặt, nhanh chóng tháo vòng điện trên tay ra quẳng lên bàn, vội vàng kéo tay Giang Thành Khải chạy ra ngoài.

Thẩm tra viên nhìn bọn họ vui vẻ dắt nhau chạy đi, lí nhí hỏi: "Đại đế, vậy không thẩm vấn nữa sao?"

"Thẩm cái quái gì nữa!" Shute đại đế hung hăng trừng mắt nhìn thẩm tra viên, "Về nhà tắm rửa đi ngủ!" Sau đó phất tay áo rời đi.

Thẩm tra viên run rẩy vỗ ngực, quyết định về nhà tắm rửa đi ngủ.

Cứu được Giang Thành Khải ra ngoài, Hạ Phi sung sướng kéo y chạy về hướng Đại sứ quán. Theo những gì cha dạy hắn, nếu Giang thiếu tướng là đặc phái viên vậy thì chắc là phải ở trong Đại sứ quán rồi.

Chưa chạy được hai bước, tay đã bị lôi lại, bị người phía sau kéo vào trong một góc khuất.

"Anh… A!"

Hạ Phi vừa mở miệng đã bị đối phương chặn lại.

Cơ thể bị đè lên tường, khoang miệng bị đầu lưỡi của đối phương quét sạch, mỗi ngóc ngách đều không buông tha, đầu lưỡi bị hút đến đau rát.

Hắn điên cuồng giãy dụa, nhưng thể chất cấp A ở trước mặt cấp S chỉ như trứng chọi đá, một chút giá trị vũ lực cũng không có.

Hạ Phi cảm giác sắp không thở nổi nữa, nghiến răng, cắn xuống.

Giang Thành Khải khẽ rên một tiếng, cuối cùng cũng chịu buông hắn ra.

Được thả ra một cái Hạ Phi lập tức điên cuồng hít thở. Ban nãy nếu còn tiếp tục chắc chắn sẽ tắc thở mà chết.

Giang Thành Khải đưa tay sờ sờ môi, đầu ngón tay dính máu, kinh ngạc nhìn hắn: "Em cắn anh?"

Hạ Phi nghiến răng: "Con mẹ nó, tôi lúc nãy đúng là ngu xuẩn, người như anh tốt nhất cứ giam trong đấy luôn đi!" Nói xong muốn xoay người đi về vương cung.

Cần chứng cứ thì tự phái người đi lục soát là được, sao lại thả tên này ra để y chiếm tiện nghi mình, hắn cảm thấy bản thân đúng là quá ngu rồi.

Giang Thành Khải biết hắn giận thật, vội vàng ôm lấy người.

Hạ Phi không đi được, giãy không ra, mở miệng mắng người: “Bà nội nó, buông ra!”

Giang Thành Khải nói: “Xin lỗi, vừa nãy anh kích động quá.”

Hạ Phi bạo phát: “Kích động em gái anh!”

Giang Thành Khải nhíu mày: “Em có thể nói chuyện tử tế được không, đừng có động một tí là…”

Hạ Phi: “Cút con mẹ anh đi!”

Giang Thành Khải: “…”

Giang Thành Khải đau đầu nói: “Em học cách nói năng thô tục như thế ở đâu hả, trước kia em có như thế đâu.”

Hạ Phi cười lạnh: “Ông đây thích thì cứ nói đấy, anh cấm được à!”

Giang Thành Khải: “…”

Y quyết định đổi đề tài: “Chẳng phải em muốn chứng cứ sao, anh dẫn em đi.”

“Anh nghĩ tôi tin anh à!”

“Nếu như em không tin, cả đời này cũng đừng mong biết được chuyện quá khứ của mình.”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó anh dám uy hiếp tôi à! Anh là cướp hay tôi là cướp!

Hạ Phi quay người lại đối mặt với Giang Thành Khải: “Nếu lát nữa anh còn tiếp tục vớ vẩn thì đừng trách tôi dùng phương thức bạo lực nói chuyện với anh.”

Chú thích:

(1) Haier Brothers (tên tiếng Việt trong một số phiên bản là Tiểu anh hùng vũ trụ, Anh em Hải Nhĩ): là một bộ phim hoạt hình khai thác đề tài nghiên cứu khoa học do Tập đoàn Haier và Công ty hoạt hình vi tính Bắc Kinh hợp tác sản xuất, ra mắt lần đầu năm 1995, kể về quá trình hình thành và phát triển văn minh của loài người, từ thời tiền sử đến thời văn minh, từng được chiếu trên các kênh của HTV, Bibi từ cách đây khoảng hơn chục năm. (*Đoạn này tôi cũng không hiểu Philip với Haier brothers có liên quan gì mà em Phi lại nói thế =v=*)

87. Chương 87: Anh Ở Phòng Tôi

Hô hấp ấm áp của đối phương phả vào mặt, yết hầu Giang Thành Khải giật giật, nhìn chằm chằm vào đôi môi mỏng gần trong gang tấc, đè ép ý định muốn hôn người kia xuống.

Y khẳng định, nếu bản thân còn dám đến gần, Hạ Phi nhất định sẽ trực tiếp dùng đầu đập nát mặt y.

Giang Thành Khải lùi lại hai bước, bảo trì khoảng cách nửa mét an toàn.

Hạ Phi thoả mãn gật đầu: "Bây giờ chúng ta đi thôi."

Giang Thành Khải hỏi: "Đi đâu?"

"Đại sứ quán chứ đâu," Hạ Phi nheo mắt lại, "Anh lại định lừa tôi?"

Giang Thành Khải vội vàng lắc đầu: "Không có, nhưng bây giờ đã muộn thế này rồi, Đại sứ quán chắc đã đóng cửa rồi, không vào được."

Hạ Phi nghi ngờ nhìn y: "Đại sứ quán mà cũng đóng cửa?" Không phải mở cửa 24/24 à?

Giang Thành Khải quả quyết gật đầu: "Đúng thế, cũng không nên đi gọi cảnh vệ mở cửa, người ta làm việc vất vả cả ngày rồi."

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi nửa tin nửa ngờ nói: "Vậy cũng được, ngày mai chúng ta lại đến, bây giờ…"

"Bây giờ chúng ta bàn về vấn đề chỗ ngủ của anh đi." Giang Thành Khải ngắt lời hắn.

"Hả?"

“Muộn thế này rồi, anh không vào Đại sứ quán được, ngủ ở đâu?”

“Khách sạn ở ngoài rất nhiều, anh có thể…”

“Anh không mang tiền,” Giang Thành Khải tiếp tục ngắt lời Hạ Phi, “Nếu không em tìm một chỗ giúp anh đi?”

Hạ Phi nhíu mày: “Thực ra tôi cũng mới đến đây có mấy hôm thôi, chỉ ở trong vương cung, cũng không biết chỗ nào bên ngoài…”

Giang Thành Khải vung tay: “Anh ngủ trong vương cung cũng được.”

Hạ Phi kinh ngạc nhìn y: “Anh muốn bị phụ vương tôi đập chết đấy à?”

Mặc dù Shute đại đế đồng ý thả người, nhưng bản mặt của cha hắn ban nãy giống như chỉ một giây nữa thôi sẽ lập tức xông sang bóp chết Giang Thành Khải, bây giờ mà dẫn y quay lại đảm bảo sẽ bị làm thịt tại chỗ!

Cmn gan anh cũng to thật đấy Giang thiếu tướng…

Giang Thành Khải thở dài: “Em không chịu dẫn anh đi tìm khách sạn, cũng không cho anh vào vương cung, chẳng lẽ em định để anh ngủ ở đầu đường xó chợ? Em nhẫn tâm sao?”

Hạ Phi mặt không cảm xúc gật đầu: “Nhẫn tâm.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi cười cười vỗ vai y: “Tôi đùa thôi, anh đừng khóc.”

Giang Thành Khải: “…” Ai khóc.

Hạ Phi nói: “Nếu không anh ở phòng tôi đi.”

“… Hả?” Giang Thành Khải đơ người. Sao đột nhiên lại được hưởng phúc lợi cao cấp thế này?

“Anh đừng có tưởng bở, tôi chỉ không muốn người duy nhất biết chuyện trước đây của tôi chết đường chết chợ thôi.”

"… Được rồi."

Hạ Phi dẫn theo Giang thiếu tướng quay về phòng ngủ của mình, dọc đường đi gặp không ít thị vệ và thị nữ.

Bọn họ thấy Thái tử nhà mình mặt liệt đi đằng trước, một người đàn ông lạ mặt đẹp trai đến tàn bạo đi đằng sau, tâm hồn bát quái bắt đầu cháy hừng hực.

Người đàn ông kia là ai? Chẳng lẽ là tình nhân mới của điện hạ? Điện hạ dẫn về là tiết tấu muốn ấy ấy hả? Bọn họ ai trên ai dưới? Điện hạ là partner mà, người kia cao to như thế, nhất định là nằm trên rồi! Tiếc là tường ở đây cách âm tốt quá, nếu không đã nghe trộm được rồi…

Đội ngũ bát quái vương cung đã lâu rồi không hoạt động, hôm nay toàn bộ đột nhiên bừng bừng sức sống!

Vừa đi vào phòng, Hạ Phi đã đóng cửa, còn khóa lại.

Giang Thành Khải hỏi: "Sao vừa nãy bọn họ lại nhìn chúng ta như thế?"

Hạ Phi mặt không cảm xúc: "Bọn họ nghĩ anh là tình nhân mới tôi dẫn về."

Giang Thành Khải: "… Tình nhân?!"

Hạ Phi: "Nếu không thì còn có thể là cái gì?"

Giang Thành Khải cố gắng cứu vớt: "Cũng có thể là bạn trai hay gì đó!"

Hạ Phi: "Anh nói cũng có lý."

Giang Thành Khải: "…"

Rốt cuộc thì mười mấy năm qua vợ mình làm thế nào mà sinh hoạt được với người bình thường được thế hả!

Hạ Phi chỉ tay về phía buồng tắm: "Có muốn tắm không?"

"Có." Đi cả ngày Giang Thành Khải cũng có chút mệt mỏi, "Cho anh một bộ quần áo đi."

Hạ Phi bất động: "Không có quần áo."

Giang Thành Khải: “Cái gì?”

Hạ Phi: “Tôi nói không có quần áo.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi: “Không có size của anh.”

Giang Thành Khải: “Vậy em định để anh mặc gì?”

Hạ Phi dứt khoát nói: “Cứ trần truồng đi.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi thấy hai mắt y đột nhiên phát sáng lập lòe, sau lưng khẽ run lên.

Giang Thành Khải như cười như không nhìn hắn: “Thì ra em thích anh lõa thể.”

Hạ Phi cứng ngắc nuốt nước bọt: “Tôi nghĩ anh hiểu sai ý tôi rồi.”

Giang Thành Khải nói: “Anh thấy cũng được mà, nếu em thích anh trần truồng, anh sẽ thỏa mãn em.”

Hạ Phi: “…”

Sao tự dưng lại nghe lời thế làm gì…

Giang thiếu tướng bước vào phòng tắm. Mười phút sau, y thực sự trần truồng đi ra, chỉ cầm mỗi một cái khăn lông ẩm trên tay.

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Khải đi tới trước mặt hắn, tà mị cười.

“Tôi tôi tôi đi tìm quần áo cho anh.” Hắn cứng đờ cả người, run rẩy chạy xuống giường, chân còn chưa chạm đất đã bị lôi lại.

Phía sau lưng tiếp xúc với lồng ngực ấm nóng của đối phương, Hạ Phi cũng bắt đầu cảm thấy khô nóng cả

người.

"Mặc dù chưa lấy được ảnh cho em xem, nhưng chúng ta nói chuyện lúc trước cũng được."

Giang Thành Khải đặt cằm lên đầu hắn, để hắn ngồi lên đùi mình.

Trên người y có một mùi thơm ngát kỳ lạ, tràn vào khứu giác Hạ Phi khiến hắn cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Mọi người đã dạy hắn, Anh Phù tộc khi gặp người phù hợp sẽ ngửi được mùi thơm. Vậy nên mặc kệ thân phận Giang Thành Khải có là gì đi nữa, đây vẫn là người phù hợp của hắn, hoàn toàn không thể phủ nhận.

Hạ Phi tính đến nay mới chỉ gặp Giang Thành Khải được hai lần, nhưng hắn lại không cảm thấy xa lạ với người này, có thể thoải mái nói chuyện giống như với các anh em khác đã sống cùng 12 năm. Hai lần hôn nhau cũng có chút kỳ lạ, nhưng để tiếp tục những gian đoạn tiếp theo thì hắn lại hoàn toàn không biết gì.

Lúc trước Chris từng định mời mọc Hạ Phi, bị hắn đánh cho một trận, từ đó đến giờ không dám nhắc đến vấn đề này trước mặt hắn nữa.

Hạ Phi còn đang nghĩ xem có nên động thủ với Giang thiếu tướng không, y đã nghiêng đầu sang, từ phía sau hôn tới.

Môi vừa bị cắn một cái, hắn đã vung nắm đấm lên, nhưng lại bị đối phương đón được.

Giang Thành Khải nhả ra, liếm khóe miệng hắn: "Đừng giãy dụa, em đánh không lại anh."

Hạ Phi dùng trán mình đập cốp một phát vào đầu y, nghiêm túc chỉ đạo: "Phải nói là 'Cứ kêu đi, có kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu đâu'."

Giang Thành Khải thở dài ôm đầu: "Em ngậm miệng lại đi."

Y thả người xuống, vỗ vỗ mông hắn: "Đi tắm."

Hạ Phi hất tay y ra, hầm hừ đi vào phòng tắm.

Giang Thành Khải chà xát ngón tay, khẽ cười một tiếng.

Hạ Phi cũng tắm rất nhanh, sau đó mặc áo choàng tắm đi ra, lại phát hiện Giang Thành Khải không có trên giường.

Hạ Phi trong lòng lạnh xuống, lẽ nào tên khốn kia nhân cơ hội chạy trốn? Lợi dụng mình để thoát khỏi nhà giam rồi bỏ chạy?!

Cảm giác tức giận vì bị lừa dối tràn ngập trong trí óc, hắn không biết cảm giác trong lòng mình là gì, chỉ muốn đánh người.

Đúng lúc này trong phòng để đồ bên cạnh đột nhiên có tiếng động.

Lửa giận trong lòng Hạ Phi nguôi đi không ít, chậm rãi đi sang bên đó.

Cửa phòng để quần áo khép hờ, có thể nhìn thấy bóng người cao lớn bên trong đang đi lại.

Hắn cau mày, đẩy cửa ra.

Giang Thành Khải đứng bên trong, trên người đã có thêm một cái quần lót nhỏ bó sát, trong tay còn cầm mấy thứ quần áo. Quần lót có vẻ bị chật, bó sát vào cơ thể.

Hạ Phi yên lặng nhìn một đống lồi lên phía trước, da mặt co rút: "Hình như đây là quần lót của tôi mà…"

"Đúng rồi," Giang Thành Khải kéo kéo mép quần, "Anh định mượn một cái mặc tạm, nhưng mà không ngờ lại nhỏ thế."

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi gằn giọng: "Ý anh là tôi nhỏ?!"

"Không phải thế…" Giang Thành Khải liên tục xua tay, "Ý anh là vòng mông của em nhỏ hơn anh, cho nên hơi chật… Không đúng, là rất chật! Em không tìm được quần áo khác cho anh sao?"

"Thế mà anh còn dám mặc vào!"

Giang Thành Khải dở khóc dở cười.

Hạ Phi trực tiếp thò tay giật quần lót trên người y xuống.

"Này này này…" Giang Thành Khải vội vàng túm lấy tay hắn, "Em đừng kéo lung tung nữa, sẽ có chuyện đấy!"

Hạ Phi không quan tâm, tiếp tục kéo quần.

Y mặc quần lót của Hạ Phi đã bị chật, bây giờ hắn lại còn cọ tới cọ lui như thế, Giang Thành Khải cấm dục mười hai năm bắt đầu không bình tĩnh nổi.

Hạ Phi vừa lột được quần lót xuống, một thứ cứng ngắc nóng rực đã đập vào mu bàn tay hắn.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải đỡ trán: "Đã nói em đừng kéo nữa mà …"

Từ sau khi tỉnh lại, đây là lần đầu tiên Hạ Phi nhìn cái thứ đấy của người khác, lại còn to như thế! Hai mắt hắn trợn trắng, của mình chắc không bằng nổi hai phần ba của thứ kia mất…

Bị vợ nhìn chằm chằm vào chỗ nhạy cảm, Giang Thành Khải càng động tình, chỗ kia lại càng cứng hơn.

Hạ Phi khiếp sợ nhìn nó cứng ngắc dựng lên, lại chọc vào mu bàn tay mình.

Hắn ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt tràn ngập tình dục của Giang Thành Khải, vội vàng lùi về sau hai bước.

Giang Thành Khải khẽ mỉm cười, âm thanh có chút khàn khàn: "Phi Phi, em có muốn thử một lần không, có lẽ sau khi làm xong lại nhớ ra được mọi chuyện trước đây cũng nên."

Hầu kết Hạ Phi giật giật, lập tức xoay người, chạy.

88. Chương 88: Bạn Trai Thái Tử

Ánh nắng sớm rọi qua khe hở trên rèm cửa, chiếu vào gương mặt người trên giường.

Hạ Phi nhíu mày.

Mí mắt hắn giật giật, viền mắt cứng ngắc khô ráp, muốn đưa tay lên dụi, tay lại không nhấc lên nổi.

Hắn khó khăn lật người lại, xương cốt trên người kêu răng rắc như đang kháng nghị hành vi giao lưu không hài hòa cả đêm của chủ nhân.

Hạ Phi thở dài trong lòng, chung quy mình vẫn còn non quá, tên kia vừa khích mấy câu đã bị lừa lên giường, quá sa đọa.

"Tỉnh rồi?" Tiếng của Giang Thành Khải từ bên cạnh truyền đến.

"… Ừ." Hạ Phi mở miệng đáp lời, âm thanh phát ra khàn khàn.

Đệm giường hơi động, bên cạnh đột nhiên trống trải, gió lạnh quét qua da, có lẽ là Giang Thành Khải xuống giường. Hạ Phi co cổ lại rúc đầu vào chăn, chuẩn bị ngủ tiếp.

Một lát sau đệm bên cạnh lại lún xuống, nguồn nhiệt ấm áp từ cơ thể người kia chặn lại cảm giác lành lạnh bên vai. Giang Thành Khải vỗ vỗ người đang cuộn tròn thành một vòng trên giường, ôn nhu nói: "Dậy uống nước đi."

"Hm?" Hạ Phi thò đầu ra, rướn mi mắt cũng chỉ hé ra được một cái khe nhìn y, "Cái gì?"

Giang Thành Khải kéo người ra khỏi chăn, đặt dựa vào ngực mình, đưa cốc nước đến sát bên môi hắn: "Uống chút nước đi."

Hạ Phi nhấp hai ngụm, cổ họng khô khốc cuối cùng cũng dịu lại.

Mở được mắt ra, cơn buồn ngủ cũng biến mất. Mặc dù trên người vẫn hơi đau nhức, nhưng khả năng khôi phục của thể chất A cũng khá nhanh, hắn nhúc nhích một chút, đỡ eo ngồi dậy.

Giang Thành Khải ở phía sau giúp Hạ Phi nâng dậy.

Da dẻ trải qua một lần tái cấu trúc và kỳ tiến hóa đầu tiên trở nên bóng loáng non mềm, Giang Thành Khải ngứa tay bóp bóp eo hắn hai cái.

Hạ Phi cau mày gạt tay y ra, trèo xuống giường.

Tấm chăn mỏng manh trên người hắn trượt xuống, trên da thịt trắng nõn loang lổ dấu hôn và vết cắn.

Hầu kết Giang Thành Khải giật giật.

Hạ Phi tàn bạo trừng mắt, cứng ngắc đi vào buồng tắm.

Mặc dù đêm qua sau khi làm xong người kia có giúp hắn xử lý một lần, nhưng thói quen tắm nước lạnh buổi sáng mười mấy năm nay vẫn không bỏ được.

Tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra, khóe miệng Giang Thành Khải khẽ cong lên, dựa vào đầu giường, tiện tay cầm lấy cuốn sách Hạ Phi đặt ở tủ đầu giường, mở ra.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị đạp văng.

Một thanh niên Anh Phù tộc tóc nâu mắt tím hùng hổ xông vào. Tai người này đeo một đống khuyên, áo rộng thùng thình, quần rách te tua.

Thanh niên này dường như rất thân quen với Hạ Phi, vừa xông vào đã gọi to "Phi Phi", nhìn thấy Giang Thành Khải trần truồng ngồi trên giường đọc sách thì kinh ngạc nhảy dựng lên: "Cái đệch, anh là ai? Sao anh lại ở trong phòng Phi Phi?!"

Giang Thành Khải cũng nhíu mày: "Còn cậu là ai? Sao lại tùy tiện xông vào phòng Thái tử?"

"Cũng còn biết cậu ta là Thái tử cơ à…" Chris lầm bầm một tiếng, nghi ngờ nói, "Lẽ nào anh là tình nhân mới cậu ta dắt về?"

Giang Thành Khải: "…"

Y cuối cùng cũng biết những năm qua Hạ Phi bị ai dạy hư rồi.

"Anh lại còn không mặc quần áo!" Chris chỉ vào Giang Thành Khải, kêu ầm lên, "Mẹ nó anh chui từ xó nào ra hả? Chui ở đâu ra mà vừa xuất hiện đã được leo lên giường Tiểu Phi Phi, đúng là phát rồ mà! Nói đi, có phải anh dùng sắc đẹp mê hoặc Phi Phi nhà chúng tôi không?!"

"Mới sáng sớm đã gào rú cái gì thế hả?"

Cửa phòng tắm mở, Hạ Phi lau tóc đi ra, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm.

Chris nhín hắn không chớp mắt, hèn mọn cười: "Phi Phi à, tốt xấu gì tôi cũng gần như anh trai cậu, sáng ra đến chào hỏi một câu không được sao?"

Hạ Phi lắc đầu: "Không được."

Chris vô cùng bi thương: "Tại sao?"

"Anh phá giấc ngủ của tôi."

"Không đâu, tuyệt đối không, nếu cậu sợ bị phá giấc, hay là chúng ta ngủ chung đi?"

“Không cần, tướng ngủ của anh quá xấu.”

Chris ủy khuất bĩu bĩu môi.

Hạ Phi đang định táng cho anh ta một phát, Giang Thành Khải đã lên tiếng: “Sao em lại biết tướng ngủ của cậu ta xấu?”

Ồ? Chris xấu xa quét mắt y, cố ý nói: “Đương nhiên là vì anh đây với Phi Phi đã ngủ cùng nhau rồi!”

Vừa dứt lời, một quyển sách đã bay thẳng đến giữa mặt.

Chris miễn cưỡng tránh được, tức giận nói: “Làm cái gì đấy!”

Giang Thành Khải vô cùng bình tĩnh: “Ngại quá, tay trơn.”

Chris nói: “Tay trơn con mẹ nó! Chẳng may đập trúng khuôn mặt đẹp trai của ông đây thì làm thế nào!”

Giang Thành Khải không quan tâm, quay sang hỏi Hạ Phi: “Nhờ người lấy cho anh quần áo sạch được không?”

Hạ Phi gật đầu, nói với Chris: “Anh đi lấy một bộ quần áo của anh cho anh ta, vóc người hai người cũng gần giống nhau.”

Chris oán niệm: “Sao tôi phải đi?”

Hạ Phi không cảm xúc chỉ vào người anh ta: “Vì ở đây có mỗi anh đang mặc quần áo.”

“…” Chris nâng đầu một góc 45 độ nhìn trời, “Lẽ nào đây chính là ‘người mới dẫn lên giường, người cũ ném qua tường’ trong truyền thuyết?”

Hạ Phi gật đầu: “Đúng thế.”

Giang Thành Khải: “…”

Chris yên lặng nuốt nước mắt chạy đi tìm quần áo.

Giang Thành Khải nhìn về phía Hạ Phi, thần sắc phức tạp, “Em và cậu ta…?” Đừng bảo là có một chân đấy nhé?

Hạ Phi lắc đầu: “Đừng để ý đến anh ta, anh ta chỉ thích người đẹp thôi, thấy ai đẹp là muốn dụ dỗ. Lúc trước anh ta cũng mời mọc tôi, bị tôi đập cho một trận thì thôi.”

Giang Thành Khải yên tâm gật đầu.

“Này,” Hạ Phi đột nhiên nheo mắt nhìn y, “Tôi hôm qua anh lừa tôi đấy à?”

“Lừa em?” Đầu óc Giang Thành Khải mơ hồ.

“Chẳng phải anh bảo làm một lần sẽ nhớ được sao?” Hạ Phi bất mãn, “Sao tôi vẫn không nhớ gì cả?”

Cơ mặt Giang Thành Khải cứng đờ.

Phải nói cái gì bây giờ, nói rằng đúng là mình lừa hắn sao? Không ngờ Hạ Phi sau khi mất trí nhớ lại đơn thuần thế, nói hai ba câu đã tin thật, còn cùng y làm. Mặc dù quá trình rất sảng khoái, nhưng trong lòng Giang Thành Khải luôn có cảm giác như mình đang đi lừa trẻ em lên giường, đồng thời cũng sợ rằng mình lừa được hắn, người khác cũng có thể lừa được hắn.

Nhưng những lời này có đánh chết y cũng không dám nói ra, chỉ cười khan nhìn Hạ Phi:: “Làm gì có chuyện đó, nhìn anh có giống đang lừa em không?”

Hạ Phi: “Giống.”

“…” Giang Thành Khải vội ho một tiếng, “Tối qua anh cũng chỉ nói là có thể nhớ lại, chứ không nói là nhất định sẽ nhớ lại được, đúng không?”

Hạ Phi cau mày.

Giang Thành Khải nói tiếp: “Cho nên nếu em không nhớ lại được cũng là chuyện bình thường, anh không lừa em.”

Hạ Phi trầm ngâm: “Ừm…”

Hắn tiện tay rút khăn tắm quấn trên hông ném lên giường, đi vào phòng để đồ tìm quần áo.

Giang Thành Khải nhìn hắn lõa thể đi sang phòng thay đồ, trong lòng kinh ngạc, cứ thế là trót lọt rồi?

“Cốc cốc cốc —— “

Cửa phòng bị gõ nhẹ vài cái.

Hạ Phi chỉ mặc một cái quần thò đầu ra từ phòng để đồ, thấy Giang Thành Khải không mảnh vải che thân, đành phải tự đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một thị nữ, trong tay thị nữ bê một bộ quần áo mới, phía trên cùng còn đặt một cái quần lót.

Thị nữ thấy Hạ Phi để trần nửa thân trên, đỏ mặt hồng, cúi đầu cung kính nói: "Điện hạ, ngài Chris bảo tôi đưa tới cho ngài."

"Được rồi, cảm ơn cô." Hạ Phi đưa tay lấy quần áo, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, năm, sáu thị nữ nấp sau góc tường chạy ra, bắt đầu tra hỏi thị nữ kia.

"Thế nào thế nào? Có thấy gì không?"

"Có thấy người tối hôm qua Điện hạ mang về không? Dáng người đẹp không? Có cơ bụng không?"

"Mặt mũi thế nào? Ầy… Tự dưng lại đúng hôm tôi không làm ca đêm, nếu không đã được nhịn tận mắt rồi."

"Chắc chắn là captain, worker làm sao có thể lọt vào mắt Điện hạ nhà chúng ta được. Có biết thân phận người kia thế nào không? Liệu có thành Vương phu không?"

Thị nữ đưa quần áo bị đồng bọn vây hỏi đến ong cả đầu, vất vả lắm mới ngăn được năm sáu cái mồm kia, sẵng giọng: "Các cô hỏi toàn cái vấn đề trên trời gì thế hả! Thân phận của người kia thế nào làm sao tôi biết được! Lúc nãy nhìn qua thấy trên giường Điện hạ có một người vóc dáng rất đẹp, da rám nắng, tiếc là không nhìn được mặt."

"Ầy… Chỗ quan trọng nhất lại không nhìn được!" Mấy thị nữ khác thổn thức.

Cửa đột nhiên mở ra.

Đám thị nữ vội vàng chạy tán loạn, sợ bị Điện hạ phát hiện bọn họ không chịu làm việc chỉ lo bát quái, chủ đề bát quái lại còn là scandal của Điện hạ!

Mà Hạ Phi và Giang Thành Khải thể chất đều là loại trâu bò, bọn họ rầm rì ngoài cửa cái gì bên trong cũng nghe được hết rồi.

Giang Thành Khải nghe xong còn hỏi: “Em nói xem liệu anh có trở thành Vương phu không?”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Hạ Phi liếc mắt nhìn y “Trước tiên cứ đưa ra được chứng cứ chứng minh cái vụ chồng chồng mà anh nói đi đã.”

Giang Thành Khải đi theo sau hắn, không khỏi oán thầm: Em không xác định được thân phận của anh mà còn dám cùng anh lên giường, em học xấu!

Hai người đi ra ngoài vương cung, trên đường gặp phải Hạ Kỳ đang đi tắm nắng.

Chris đứng phía sau đẩy xe lăn cho lão đại, nhìn thấy Hạ Phi và Giang Thành Khải đến thì trợn mắt nhe răng.

“Ba, chào buổi sáng.” Hạ Phi gật đầu với Hạ Kỳ.

“Sao hôm nay dậy sớm thế.” Hạ lão đại vui vẻ đáp, tầm mắt dừng lại trên người Giang thiếu tướng, “… Vị này là?”

Giang Thành Khải tiến lên một bước, đứng ngang với Hạ Phi: “Hạ Kỳ tiên sinh, chào ngài, tôi là chồng của con trai ngài.”

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó…

89. Chương 89: Em Trai Xuất Hiện

Hạ Kỳ nhìn Giang Thành Khải một lúc, đột nhiên nói: “Cậu là con trai Giang Trấn?”

“Vâng.” Giang Thành Khải cung kính đáp, “Lúc còn nhỏ tôi vẫn luôn được nghe danh ngài, cha luôn nói ngài là chiến hữu tốt nhất của ông ấy.”

Hạ Kỳ kéo kéo khóe miệng, dời tầm mắt, “Vậy sao…”

Giang Thành Khải gật đầu: “Đương nhiên rồi ạ, ở trong nhà cha rất hay nhắc đến ngài.”

Hạ Kỳ nhàn nhạt đáp một tiếng, dường như cũng không quá để ý, “Mà sao cậu lại ở đây? Đến tham gia

đại hội xem mắt à?" Hạ lão đại nói đến nửa câu sau thì hơi nhíu mày, tham gia đại hội xem mắt toàn là người chưa kết hôn mà.

"Không phải, tôi đến tìm Hạ Phi." Giang Thành Khải nói, "Lúc trước tôi có gặp cậu ấy một lần ở vùng giáp ranh, sau đó nghe nói tinh hệ Jale sắc phong Thái tử nên mới đến đây."

Hạ Kỳ như cười như không nhìn y: "Người ám sát Tiểu Phi hôm qua chính là cậu?"

"Chỉ là hiểu lầm thôi." Giang Thành Khải cười cười, "Vậy nên bây giờ tôi đã được thả rồi."

Hạ Phi chen vào: "Ba à, đừng hỏi nữa, con có việc gấp phải ra ngoài."

"Con thì có việc gì gấp?"

"Con bị mất trí nhớ còn gì, những chuyện xảy ra trước khi ba nhặt con về con đều không nhớ, nhưng anh ta biết. Con muốn đi xem vài thứ liên quan đến chuyện lúc trước ở chỗ anh ta, biết đâu lại nhớ ra được gì."

Hạ Kỳ nhíu mày: "Con muốn đi ra ngoài cung với cậu ta?"

Hạ Phi thăm dò hỏi: "Không được ạ?"

Hạ Kỳ phất tay: "Tùy con."

Hạ Phi "Vâng" một tiếng, kéo tay Giang Thành Khải đi.

Tầm mắt Hạ Kỳ dừng lại trên hai bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, đáy mắt hiện lên nét ảm đạm khó giải thích.

Giang Thành Khải nhận ra ánh mắt của Hạ Kỳ, khẽ cau mày, để mặc Hạ Phi lôi kéo mình đi.

Ra khỏi cổng vương cung, đi được vài bước, Hạ Phi đột nhiên dừng lại.

"Sao thế?" Giang Thành Khải hỏi.

Hạ Phi ngẩng đầu nhìn y: "Anh biết đường đến Đại sứ quán không?"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi bình tĩnh gãi cằm: "Đừng có nhìn tôi như thế. Từ lúc tôi đến đây đã ra khỏi cung bao giờ đâu."

Giang Thành Khải chột dạ cười: "Thực ra… đồ của anh không để ở Đại sứ quán."

Hạ Phi không hiểu: "Thế anh để ở đâu?"

Giang Thành Khải vuốt mặt, kéo hắn đi về hướng khác: "Đi theo anh."

Y dẫn Hạ Phi vòng tới vòng lui, đi đến bãi đậu phi thuyền.

"Anh giấu ở tận phi thuyền?" Hạ Phi hiếu kỳ nói, "Đồ quan trọng lắm à?"

"Rất quan trọng, nhưng không phải giấu."

Giang Thành Khải dẫn Hạ Phi đến chỗ một phi thuyền cỡ trung, nhỏ hơn hẳn các phi thuyền khác trong bãi, vẻ ngoài cũng rất bình thường.

"Đây là phi thuyền của đoàn đại sứ Daours?" Hạ Phi kinh ngạc.

"Hôm qua anh đã nói rồi mà, anh là quân tiên phong, đoàn đại sứ chính thức chắc phải hôm nay mới tới." Chẳng qua vị trí quân tiên phong này cũng không phải của y. Vì thế Giang thiếu tướng anh minh thần võ đã đánh ngất một quân nhân, ngụy trang thành người nọ, trà trộn vào hàng ngũ.

"Tôi còn tưởng anh bịa ra chứ."

Giang Thành Khải cười cười, ấn xuống một chỗ ở phía sau phi thuyền.

Lớp vỏ kim loại dưới đáy phi thuyền chậm rãi tách ra, để lộ một lối đi cao bằng nửa người. Giang Thành Khải quan sát xung quanh thấy không có ai, cúi đầu chui vào. Hạ Phi chần chừ một lúc, cũng chui vào theo.

Lối đi này dẫn vào một kho hàng ngầm.

Diện tích cũng không lớn, nhưng phi hành khí loại nhỏ đặt ngay chính giữa kho lại bắt được ánh mắt của Hạ Phi.

"Phi hành khí đẹp thật đấy…" Hắn lẩm bẩm.

Giang Thành Khải đưa tay sờ sờ gáy hắn.

Phi hành khí này là y lén vận chuyển vào kho hàng, đề phòng trường hợp Hạ Phi vẫn không nhận ra mình thì trực tiếp đánh ngất mang về. Nhưng tình hình bây giờ có lẽ không cần dùng đến nữa, mặc dù Hạ Phi vẫn không thể nhớ ra y.

Hạ Phi rụt cổ lại: "Đồ đâu?"

"Chờ chút." Giang Thành Khải mở nắp kính của phi hành khí, móc một thứ trông giống như cuốn sách từ hộp đựng đồ dưới ghế ngồi ra, đưa đến trước mặt Hạ Phi.

"Đây là..." Ảnh cưới?

Trong ảnh, hai người mỉm cười dịu dàng, dựa vào nhau, cảnh tượng sau lưng đều là khung cảnh ở căn cứ quân sự.

Hạ Phi vừa nhìn mấy tấm ảnh này đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn lật tiếp vài tờ, cảm giác này lại càng mãnh liệt, nhưng lại không rõ cảm giác này là gì.

Giang Thành Khải thấp thỏm nhìn lông mày Hạ Phi càng ngày càng nhíu lại, chỉ sợ vợ mình phát hiện ra đây là ảnh ghép. Mà có là ảnh ghép thì cũng vẫn chứng minh được bọn họ từng kết hôn mà!

Hạ Phi xem hết một lượt cũng không có thái độ gì, chỉ có chút mất mát nói: "Không có."

Giang Thành Khải sững sờ: "Cái gì?"

Hạ Phi ấn quyển album vào tay y, "Tôi không nhớ ra được gì cả."

"Vậy sao..." Giang Thành Khải thầm thở ra một hơi, kéo hắn vào lòng, an ủi, "Đừng gấp, chúng ta cứ từ từ."

Hạ Phi đẩy y ra: "Anh không mất trí nhớ nên anh không gấp, nhưng tôi gấp. Còn cái gì khác không, đưa ra đây."

Giang Thành Khải lắc đầu.

Đồ Hạ Phi để lại cũng không có nhiều, trừ album và thẻ mộng cảnh cũng chỉ có một ít quần áo và đồ dùng linh tinh.

Hạ Phi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Đại não Giang Thành Khải chuyển hai vòng, vội vàng kéo hắn lại: "Đợi đã, có một thứ." Y lấy thiết bị di động trong phi hành khí ra.

Hạ Phi lạnh lùng nhìn y, lầm bầm nói: "Lại muốn làm gì?"

Giang Thành Khải nói: "Chúng ta còn có một đứa con trai, là captain, để anh gọi video cho em gặp nó."

Hạ Phi khiếp sợ trợn mắt: "Sao anh không nói sớm!"

Nghe có vẻ hoang đường nhưng thực sự là Giang Thành Khải kích động quá quên mất con trai. Y cười gượng hai tiếng, bấm số liên lạc của Giang Thành Điềm, màn hình ba chiều quay vòng một lúc thì kết nối.

Gương mặt trưởng thành hơn rất nhiều so với trước đây của Giang Thành Điềm xuất hiện trên màn hình.

"Anh cả?"

Giang Thành Khải phát hiện khung cảnh sau lưng Giang Thành Điềm hơi lạ: "Không ở quân bộ à?"

"Đương nhiên," Giang Thành Điềm bật cười, "Anh quên à? Em ở trong đoàn đại sứ đến tinh hệ Jale mà. Anh đang ở đâu đấy? Lại đi bắt cướp à?"

Giang Thành Khải trầm mặc: "Anh đang ở tinh cầu Jale."

Giang Thành Điềm: "…"

"Anh đùa em đấy à?" Giang Thành Điềm đen mặt, "Cha mẹ đã cấm anh không được tự chạy đi rồi còn gì?"

Giang Thành Khải bất đắc dĩ: "Chẳng lẽ mọi người bắt anh phải trơ mắt nhìn vợ mình trở thành Thái tử Đế quốc, sau đó bị gả cho người khác sao?"

Ai là vợ anh.

Hạ Phi trực tiếp giơ chân đạp y một phát.

Giang Thành Điềm thấy anh mình đột nhiên xiêu vẹo, vội hỏi: "Bên cạnh anh có người?"

Giang Thành Khải hàm hồ "Ừ" một tiếng.

"Thế anh tìm em có việc gì?"

"Anh định gọi để… gặp Tiểu Hách, nhưng thế này thì không gặp được rồi."

"Sao anh không gọi cho mẹ? Mẹ đang ở nhà đấy."

"Anh tưởng em ở nhà với Tiểu Hách, chẳng phải em lúc nào cũng dính lấy nó sao?"

"Ai nói thế!" Giang Thành Điềm ngạo kiều hừ một tiếng, "Vì cả bố lẫn ba của nó quá vô trách nhiệm nên em mới phải chơi với nó thôi."

Giang Thành Khải cười cười, cũng không vạch trần.

Trong Giang gia không ai không biết Giang Thành Điềm lúc nào cũng dính chặt lấy cục cưng, cho ngủ cho ăn, người không biết còn tưởng cục cưng là con cậu ta.

"Anh," Nét mặt Giang Thành Điềm đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Anh gặp được chị dâu chưa?"

Giang Thành Khải nhìn về phía Hạ Phi, vẫy vẫy tay. Hạ Phi lắc đầu, lùi về sau hai bước, đứng dựa vào vách tường, không muốn nói chuyện với người lạ.

Giang Thành Khải bất đắc dĩ, quay đầu lại nói với Giang Thành Điềm: "Gặp rồi…"

Giang Thành Điềm nói nốt nửa câu còn lại hộ y, "… Chị dâu không chịu về cùng anh?"

Giang Thành Khải mím môi, gật đầu.

Giang Thành Điềm nói ra lời kinh người, "Lẽ nào chị dâu thay lòng đổi dạ rồi!"

Giang Thành Khải khẽ mắng: "Miệng quạ đen!"

Giang Thành Điềm ngượng ngùng ngậm miệng, nghiêng đầu sang nói gì đó với người bên cạnh, sau đó nói với anh trai mình: "Em đến nơi rồi, ngắt máy đây."

Giang Thành Khải còn chưa kịp trả lời, màn hình đã tối đen.

Hạ Phi nhìn màn hình lập thể biến mất trước mặt y, hỏi: "Con trai đâu?"

Giang Thành Khải: "… Tạm thời không gặp được."

Hạ Phi hừ lạnh, xoay người ra khỏi phi thuyền, vừa ra ngoài đã giật mình kêu thành tiếng, lùi về sau hai bước.

Giang Thành Khải nhanh chóng đuổi theo. Hai người suýt nữa thì bị quạt gió của chiếc phi thuyền đang bay trên không cuốn phăng, Giang Thành Khải vội kéo Hạ Phi lùi về sau, nhìn phi thuyền kia từ từ hạ cánh xuống bãi đậu.

Đó là một chiếc phi thuyền khổng lồ vô cùng hoa lệ, có lẽ phải chứa được đến 500 người.

Giang Thành Khải vừa nhìn thấy đã cứng đờ cả người.

Hạ Phi thấy bàn tay đang cầm tay mình khẽ siết chặt lại, ngẩng đầu nhìn Giang Thành Khải, lại nhìn ký hiệu trên thân phi thuyền, "Phi thuyền của tinh hệ Daours, người quen của anh à?"

Hắn vừa nói xong thì cửa khoang phi thuyền mở ra. Nhìn thấy người bước ra đầu tiên là ai, khóe miệng Giang Thành Khải điên cuồng co giật.

Người kia nhìn thấy Giang Thành Khải cũng vô cùng khiếp sợ, vẻ mặt kinh ngạc ngớ ngẩn khiến cho Hạ Phi mơ hồ có một loại cảm giác muốn bắt nạt rất quen thuộc dâng lên trong lòng.

"Anh cả? Chị dâu?!"

Hạ Phi nghiêng đầu: "Anh cả là đang gọi anh đấy à? Tên ngốc kia là em trai anh?"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Điềm: "…" Không phải chứ…

Hạ Phi lại nói: "Thế còn chị dâu là gọi ai? Đừng bảo là gọi tôi đấy nhé."

Giang Thành Khải: "… Gọi em đấy."

Hạ Phi: "…"

90. Chương 90: Đại Đế Tức Giận

Ánh mắt Hạ Phi nhìn về phía Giang Thành Điềm đột nhiên trở nên vô cùng ghét bỏ.

Hắn nhận ra đây là người ban nãy gọi điện với Giang Thành Khải. Lúc đó không chú ý lắm, nghe giọng còn tưởng là một tên nhóc, không ngờ gặp mặt lại còn lớn hơn cả mình.

Chị dâu là để cho cậu gọi bừa à!

Tôi rõ ràng độc thân mười hai năm nay!

Khóe miệng Giang Thành Điềm giật một cái, hơn mười năm không gặp, trông dáng vẻ chị dâu càng ngày càng thiếu đòn.

Nhưng mà tại sao cậu ta không đeo kính? Chẳng lẽ tinh hệ Jale nghiên cứu phát minh kính áp tròng cho người mù?!

Cái bản mặt tai họa kia quả nhiên vẫn khiến người khác không dám nhìn thẳng mà…

Giang Thành Khải thấy em trai mình cứ nhìn chằm chằm vào Hạ Phi, hắng giọng ho khan một tiếng, kéo tầm mắt của Giang Thành Điềm về phía mình.

Giang Thành Điềm chất vấn: “Hạ Phi đang ở chỗ anh, sao ban nãy anh không nói?”

Giang Thành Khải thở dài: “Anh chưa định nói cho em biết.”

Giang Thành Điềm khó hiểu: “Tại sao?”

Giang Thành Khải nhìn về Hạ Phi, im lặng không nói.

Hạ Phi đột nhiên hỏi: “Này nhóc con, cậu là em trai Giang Thành Khải à? Tên là Giang cái gì?”

“… Tôi không phải nhóc con.” Giang Thành Điềm đột nhiên phát hiện ra chỗ không đúng, cau mày, “Cậu không biết tôi là ai?”

Hạ Phi khoanh tay trước ngực, hất hất cằm: “Sao tôi phải biết cậu là ai? Cậu có nổi tiếng không?”

Giang Thành Điềm: "…"

Vẻ mặt Giang Thành Điềm xoắn xuýt nhìn anh trai mình: "Cậu ta thật sự là Hạ Phi à?"

Giang Thành Khải gật đầu.

Giang Thành Điềm: "Không phải bị người khác nhập vào à?"

Giang Thành Khải lắc đầu.

Giang Thành Điềm phát điên: "Vậy sao cậu ta lại không nhận ra em? Hai người đang đùa em đấy à?"

Giang Thành Khải thở dài: "Vì cậu ấy đúng là không nhận ra em."

Mặt Giang Thành Điềm dại ra: "…???"

Giang Thành Khải quay đầu giới thiệu với Hạ Phi: "Đây là em trai anh, Giang Thành Điềm, Thiếu tá quân bộ."

Hạ Phi gật đầu chào hỏi Giang Thành Điềm: "Chào cậu, tôi tên là Hạ Phi, tôi là… tạm thời coi như là tình nhân của anh cậu đi."

Giang Thành Điềm: "… Tình… nhân?"

Hạ Phi lại nói: "Nếu cậu thích thì gọi là bạn trai cũng được."

Các người rõ ràng kết hôn rồi cơ mà! Còn có cả con rồi!

Giang Thành Điềm đồng tình nhìn anh cả nhà mình một cái, đến chồng cũng quên luôn…

Giang Thành Khải gật đầu đầy thấu hiểu.

Những người khác của đoàn đại sứ cũng bắt đầu ra khỏi phi thuyền. Một người đi đến, nhìn thấy Giang Thành Khải thì kinh hãi, vội vàng hành lễ: "Thì ra là Giang thiếu tướng, sao ngài lại ở đây?"

"Tôi có nhiệm vụ đặc biệt phải xử lý." Giang Thành Khải liếc mắt ra hiệu cho Giang Thành Điềm, "Mọi người đến Đại sứ quán đi, tôi không làm phiền nữa."

Giang Thành Điềm thức thời gật đầu.

Không chờ vị đại sứ kia mở miệng nói tiếp, Giang Thành Khải đã dẫn Hạ Phi rời khỏi bãi đậu phi thuyền.

"Thiếu tá, người bên cạnh Giang thiếu tướng không phải là…" Đại sứ chần chừ nói.

"Là Thái tử vừa được sắc phong của Tinh hệ Jale, có vấn đề gì không?" Giang Thành Điềm ngắt lời ông ta.

Đại sứ lúng túng lắc đầu, ngoài mặt không nói nữa, nhưng trong lòng lại đang âm thầm tính toán: Thái tử đế quốc và Thiếu tướng liên bang đi cùng nhau, chắc chắn có vấn đề, cần phải báo ngay tin này cho Nữ hoàng biết.

Giang Thành Điềm liếc nhìn ông ta, khinh thường bĩu môi.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết lão già này đang âm thầm tính toán cái gì. Trong đoàn đại sứ lần này có hai người phụ trách, một là Giang Thành Điềm, người còn lại là Thứ trưởng Bộ ngoại giao. Vị Thứ trưởng này là do Nữ hoàng cất nhắc lên, vẫn luôn làm chó săn cho bà ta, cục diện chính trị chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào ông ta cũng phải vội vội vàng vàng báo cho Nữ hoàng biết.

Lần này sang Đế quốc cũng vậy. Giang Thành Điềm đi chuyến này cũng là vì chuyện của anh mình. Giang Thành Khải là người đã kết hôn, không thể tham gia đại hội xem mắt, Giang Thành Duyệt lại đang đi diễn tập ở tinh cầu khác, nhiệm vụ cuối cùng rơi lên đầu Điềm Điềm. Giang phu nhân tranh thủ cơ hội xin Nữ hoàng để Giang Thành Điềm đi. Nữ hoàng ngoài mặt vui vẻ đáp ứng, nhưng trong lòng lại kiêng kị Giang gia, sợ nếu như Giang Thành Điềm được chọn làm Vương phu Đế quốc, Giang gia sẽ có hậu thuẫn uy hiếp địa vị của bà ta, cho nên mới phải sai Thứ trưởng chân chó của mình đến canh chừng Giang Thành Điềm.

Ai ngờ Giang Thành Khải không đợi được nữa đã tự chạy đến rồi, còn đến sớm hơn Giang Thành Điềm một bước.

Giang Thành Điềm còn tưởng anh mình bi thương quá độ đi ra ngoài không gian lượn lờ, ai ngờ Giang Thành Khải lại trực tiếp xông thẳng vào chủ tinh Jale. Nhập cảnh phi pháp là bị bắt đó có biết không!

Điềm Điềm hoàn toàn không biết anh trai mình đúng là đã bị bắt một lần rồi.

"Trước tiên chúng ta đến Đại sứ quán, tối nay trực tiếp tiến cung tham gia tiệc tối, yết kiến Shute đại đế và Thái tử Philip." Giang Thành Điềm dặn dò những người khác.

Thứ trưởng cũng nói vài câu, mọi người trong đoàn bắt đầu di chuyển về phía Đại sứ quán.

Không biết anh cả đang ở chỗ nào… Hạ Phi tại sao lại mất trí nhớ, mà đã mất trí nhớ tại sao thái độ với anh cả lại chẳng xa lạ gì cả, hay chị dâu chỉ quên mất mỗi mình mình?!

Giang Thành Điềm bứt rứt bực bội đi đến Đại sứ quán.

Giang thiếu tướng được Điềm Điềm lo lắng không có chỗ ăn chỗ ngủ lại còn nhập cảnh bất hợp pháp hiện giờ đang cũng vợ quay về vương cung.

Mặc dù quyển album kia cũng chứng minh đúng là mình và Giang Thành Khải từng có quan hệ hôn nhân, nhưng việc không nhớ được gì vẫn khiến Hạ Phi cảm thấy sầu não uất ức.

Đến lúc nào mới có thể khôi phục lại được trí nhớ?

Hai người đi một lúc, đi đến vườn hoa sau vương cung, gặp phải cảnh Shute đại đế đang sàm sỡ...ờ, đang nói chuyện với Hạ Kỳ.

Giang Thành Khải vốn định tránh đi, dù sao ấn tượng của Shute đại đế với y cũng không được tốt. Nhưng Hạ Phi lại đứng lại, còn hét to một tiếng "Ba!", y muốn cản cũng không kịp.

Giang thiếu tướng chỉ có thể trơ mắt nhìn vợ chạy đến chỗ hai bố vợ, yên lặng đi theo sau hắn.

Hạ Kỳ thấy con trai đi sang đây, nhanh chóng hất bàn tay đang đặt trên đùi mình ra, mỉm cười với Hạ Phi: "Về rồi sao? Có thu được gì không?"

"Không có." Mặt Hạ Phi xụ xuống, "Giang thiếu tướng đưa ảnh cưới cho con xem, nhưng con vẫn không nhớ ra được gì cả."

"Không cần vội vàng, mười hai năm rồi, chậm thêm một chút cũng có đáng gì." Hạ Kỳ an ủi hắn, "Ăn trưa chưa? Để ta bảo người làm cơm cho con."

Hạ Phi lắc đầu: "Không cần đâu, con uống dịch dinh dưỡng được rồi."

Hạ Kỳ nghĩ nghĩ: "Hay con tự nấu đi?"

Ánh mắt Hạ Phi sáng lên: "Được ạ?"

Hạ Kỳ nhìn về phía Shute đại đế.

Shute kinh ngạc: "Con biết nấu ăn?"

Hạ Phi gật đầu.

Giang Thành Khải ở phía sau phụ họa: "Đúng vậy, hơn nữa tay nghề còn rất cao. Lúc trước Phi Phi ở nhà tôi, cơm ba bữa đều là cậu ấy nấu, ai ăn cũng khen."

Shute lúc này mới để ý thấy Giang thiếu tướng, nhíu mày: "Sao cậu lại ở đây?"

"…" Giang Thành Khải vuốt vuốt mũi, dù sao đây cũng là địa bàn của bố vợ, "Tôi và Phi Phi cùng đi ra ngoài vừa mới về."

Shute đại đế lại hỏi: "Cậu vừa nói, Tiểu Phi trước đây nấu cơm cho nhà cậu?"

Giang Thành Khải chỉnh lại: "Không phải làm người làm nấu cơm, mà là sống cùng mọi người nên mới nấu cơm."

Lông mày Shute giật một cái, giọng điệu đột nhiên trở nên nguy hiểm: "Tiểu Phi là Thái tử của tinh hệ Jale, cậu nói nó từng sống trong Giang gia ở Liên bang?"

"Nói theo nghĩa nào đó thì đúng là như vậy." Giang Thành Khải bình tĩnh đáp, "Nhưng lúc đó chúng tôi không biết Phi Phi là con trai ngài, khi đó em ấy là bạn đời hợp pháp của tôi ở Daours."

"Cậu nói cái gì?!" Shute đập bàn.

Hạ Phi tốt bụng giảng giải: "Anh ta nói anh ta kết hôn với con rồi, năng lực phân tích của cha kém thật đấy."

"…" Shute đại đế thở không ra hơi, tức đến phát nghẹn, "Không phải con với ba con làm cướp sao? Sao lại chạy đến tinh cầu Daours làm gì?!"

"Mười hai năm trước con mới bắt đầu làm cướp mà." Hạ Phi thờ ơ nói, "Chuyện trước đó thì con quên rồi, chắc gặp phải chuyện gì đấy nên mất trí nhớ luôn."

Shute: "…"

Lần đầu tiên thấy có người nói mình mất trí nhớ mà nói đến thản nhiên như thế, giống như thứ bị mất không phải trí nhớ mà chỉ là một đôi giày!

Shute đại đế tức giận thở hồng hộc, đột nhiên tỉnh táo lại, quay sang chất vấn Hạ Kỳ: "Tại sao con của chúng ta lại lớn lên ở Daours? Không phải em vẫn luôn mang theo nó bên cạnh sao?!"

Hạ Kỳ nhìn Shute đại đế như nhìn một tên ngớ ngẩn: "Tôi là người ở tinh hệ Daours, con tôi lớn lên ở đó thì có gì lạ? Anh nghĩ với cái chân tàn phế này tôi có thể mang theo một đứa bé sống mấy trăm năm à, chỉ

riêng hai cái chân tàn tật này đã đủ lắm rồi."

Shute dịu giọng: "Vậy Hạ Phi ở đâu?"

Hạ Kỳ nói: "Tôi gửi nuôi nó ở nhà người quen."

Shute đại đế lại gào thét: "Là Hạ Kình Thiên hay Giang Trấn?!"

Hạ Kỳ cười lạnh: "Chuyện đó quan trọng sao?"

Shute yên lặng.

Hạ Kỳ tiếp tục nói: "Chuyện quan trọng là con trai tôi đã bình an lớn lên, được gả cho con trai cả của Thượng tướng Liên bang, bây giờ trở thành Thái tử Đế quốc, có vấn đề gì à?"

Trong lòng Shute đại đế điên cuồng bùng cháy, sao lại không có vấn đề!!!

Nhưng vì vấn đề mặt mũi, đại đế không thể tiếp tục gào thét nữa, chỉ có thể tức giận trừng mắt với Giang Thành Khải, sau đó cúi xuống nhấc Hạ Kỳ lên, bế người đi về phòng.

Giang Thành Khải: "…" Đúng là nằm không cũng trúng đạn.

Hạ Phi gọi với theo: "Này, cha! Người quên xe lăn của ba rồi!"

Đáp lại hắn là bóng lưng Shute đại đế nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

91. Chương 91: Điềm Điềm Và Chris

Trời rất nhanh đã tối.

Hạ Phi phiền não đi đi lại lại trong phòng, cực kỳ không muốn đi tham dự đại hội khoe cơ bắp một lần nữa. Giang Thành Khải cũng cực kỳ không muốn vợ mình tham gia cái đại hội xem mắt kia, phải giao tiếp với cả đống captain ở các tinh hệ khác đổ về.

Thị vệ ngoài cửa đã thúc giục hai lần, Hạ Phi đành miễn cưỡng thay đồ, sửa sang lại tay áo, tâm không cam tình không nguyện bước ra cửa.

Giang Thành Khải đeo mặt nạ điện tử, mặc trang phục thị vệ, đi theo sau hắn.

Có lẽ do hôm qua chuyện dung mạo của Hạ Phi bị truyền ra ngoài, người đến dự tiệc hôm nay còn đông gấp ba lần hôm qua. Hạ Phi vừa xuất hiện tất cả ánh mắt đã dồn về, nhìn hắn không chớp mắt.

Giang Thành Khải nghẹn một bụng tức, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết chết toàn bộ những kẻ dám ao ước vợ mình.

Vì vậy quang cảnh trong mắt quần chúng khách mời biến thành Thái tử yêu nghiệt cao quý lãnh diễm đi đằng trước, một thị vệ mặt mũi bình thường ánh mắt hung ác đi kè kè phía sau.

Hạ Phi vô cùng bình tĩnh tiến đến kính rượu các vị quý tộc cơ bắp, còn mỉm cười một cái, làm cho tập thể cơ bắp đều hạnh phúc đến run rẩy. Hắn vừa đi vừa đưa mắt tìm kiếm xung quanh, cả chiều hôm nay không thấy ba đâu, chẳng lẽ vì giấu diếm cha đại đế chuyện kia nên bị đánh thành tàn tật cấp chín rồi? Cũng có thể lắm, dù sao tình tiết đem con đi cho cũng rất nghiêm trọng…

Bây giờ tìm khắp tiệc tối cũng không thấy mặt cha đại đế, chẳng lẽ thật sự ở trong phòng đánh ba?!

Quý tộc cơ bắp của một tinh hệ nào đó đứng trước mặt hắn, thấy mỹ nhân khẽ nhíu mày, lập tức ân cần hỏi han: “Điện hạ, có chuyện gì sao?”

Hạ Phi không yên lòng lắc đầu: “Không có gì.”

Thần sắc lại càng thêm u buồn.

Quả thực chính là mỹ nhân u buồn trong truyền thuyết! Càng buồn càng đẹp!

Quý tộc cơ bắp nhịn không được thò móng heo ra muốn vỗ vai an ủi Hạ Phi.

Giang Thành Khải thấy thế, nhanh chóng đập văng cái tay kia.

Quý tộc cơ bắp hít một ngụm khí lạnh, rút bàn tay bị vỗ đỏ về, trợn mắt nhìn Giang Thành Khải: “Cái tên bình dân này ở đâu ra thế hả, dám đối xử như thế với bá tước à!”

Giang Thành Khải diện vô biểu tình quay mặt đi, làm như việc này chẳng liên quan gì đến mình.

Quý tộc cơ bắp muốn giơ tay đánh người, nhưng tay mới nhấc lên một nửa lại thấy Hạ Phi còn đang đứng trước mặt mình, đành phải cắn răng nhịn xuống, trong lòng điên cuồng mặc niệm: mình là người có thân phận cao nhất trong tất cả khách mời, có khả năng lớn nhất được chọn làm Vương phu, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt cho Thái tử điện hạ!

Quý tộc cơ bắp miễn cưỡng cười một cái: "Điện hạ, đây là thị vệ của ngài phải không, quả thật là tuổi trẻ tài cao."

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi vừa nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông nên không để ý lắm, quay đầu lại đã thấy quý tộc cơ bắp đang cười như bị co giật, da đầu hắn cũng giật giật theo, cũng chẳng biết người kia mới nói cái gì, chỉ bỏ lại một câu "Có việc, xin phép đi trước", đã vội vàng lướt qua người nọ rời đi.

Nụ cười của quý tộc cơ bắp cứng đờ.

Giang Thành Khải bật cười, cũng vòng qua đi theo sau Hạ Phi.

Quý tộc cơ bắp tức giận siết chặt nắm đấm, thấy Hạ Phi đã quay lưng đi được vài bước, ác tâm nổi lên, tàn nhẫn giơ chân đá một phát về phía Giang Thành Khải.

Nhưng Giang Thành Khải là ai? Nếu như một phát này đá trúng thì y cũng chẳng cần mang cái danh Thiếu tướng nữa. Y không quay đầu lại đá ngược về sau, ngáng ngay vào ngang chân quý tộc cơ bắp, người kia lảo đảo ngã sấp xuống, mặt úp thẳng vào đĩa bánh kem trên bàn.

Giang Thành Khải bước nhanh về phía trước, đuổi kịp Hạ Phi.

Sau đó vẻ mặt y cứng ngắc.

Hạ Phi đang đi về phía cái người lần trước xông vào phòng bọn họ, tên cậu ta hình như là Chris? Vừa nghe tên đã biết không phải người tốt rồi!

Nhưng vợ mình lại đang đi đến chỗ tên xấu xa kia.

Giang thiếu tướng còn chưa kịp ngăn cản, vợ đã bắt đầu vừa nói vừa cười với tên đó.

Chris cũng chú ý tới Giang Thành Khải, ghé sát vào Hạ Phi hỏi: "Tên kia là ai? Trai đẹp lần trước ngủ trên giường cậu đâu?"

Hạ Phi nhấp một ngụm rượu trái cây: "Anh ta chính là trai đẹp mà anh nói đấy."

"???" Chris nhìn chằm chằm Giang thiếu tướng, nửa ngày mới nói, "Đeo mặt nạ à?"

"Ừm."

Chris xoa cằm: "Ầy, sao phải đeo thế, thân phận có gì đặc thù sợ bị nhận ra à?"

Hạ Phi nhàn nhạt nói: "Nghe đâu anh ta lúc trước là chồng tôi."

"… Ai cơ?" Ly rượu trên tay Chris suýt nữa bị ném đi: "Lúc trước cậu kết hôn rồi?!"

"Đúng rồi đấy." Hạ Phi nhún vai, "Tôi cũng vừa mới biết hôm qua."

"Vậy sao…" Chris lắc lắc ly rượu, cẩn thận đánh giá Giang thiếu tướng từ đầu đến chân.

Giang Thành Khải bị nhìn có hơi khó chịu.

Cứ người nào mặt mũi đẹp năng lực cao có ý đồ nhăm nhe vợ mình, Giang thiếu tướng đều vô cùng không hoan nghênh.

Y dùng gương mặt ngụy trang bình thường khẽ mỉm cười với Chris.

Sau lưng Chris đột nhiên tê rần, chột dạ quay đầu đi, sau đó hai mắt sáng lên.

Có trai đẹp chói lóa như ánh mặt trời đang đi về phía bọn họ!

Chắc chắn là bị khí chất và gương mặt đẹp trai lai láng của mình hấp dẫn rồi!

Chris sửa sang lại cổ áo, bày ra một nụ cười hoàn mỹ nhất có thể, mặt hướng sang bên cạnh, đang chuẩn bị mở miệng đã thấy trai đẹp kia đi đến trước mặt Hạ Phi, hỏi: "Anh tôi đâu?"

Giọng nói cũng dễ nghe như thế…

Trong lòng Chris cảm xúc dâng trào.

Hạ Phi miệng thì nói "Không có ở đây", nhưng mắt lại liếc về phía Giang Thành Khải đang đeo mặt nạ.

Giang Thành Điềm theo ánh mắt hắn nhìn sang, thấy một người đàn ông mặt mũi bình thường, dò hỏi: "Anh cả?"

Giang Thành Khải gật đầu: "Ừm."

Nhận ra giọng của anh trai, Giang Thành Điềm yên tâm rồi, không hỏi thêm nữa.

Chris đột nhiên chen vào: "Phi Phi, không giới thiệu một chút sao?"

Giang Thành Điềm nghiêng đầu nhìn sang, hỏi Hạ Phi: "Tên này là ai? Người quen của cậu à?"

"Ừm" Hạ Phi nói, "Anh trai nuôi của tôi, tên là Chris."

Chris thân thiết duỗi tay phải ra, mỉm cười nói: "Xin chào, tôi là Chris, tên cậu là gì?"

Giang Thành Điềm đến nhìn anh ta cũng lười, trực tiếp quay sang nói chuyện với Giang Thành Khải: "Anh, sau khi đại điển kết thúc anh định làm thế nào?"

Chris: "…"

Giang Thành Khải nói: "Đến lúc đó rồi tính sau."

Giang Thành Điềm bất mãn nhìn y.

Làm một em trai tiêu chuẩn, phải biết lo nỗi lo của anh trai mình. Giang Thành Điềm không cần nghĩ cũng biết anh mình nếu như không khuyên được chị dâu về cùng chắc chắn sẽ lén lút đánh ngất mang người đi. Nếu Hạ Phi là người bình thường thì không nói làm gì, đằng này chị dâu nhà mình lại là Thái tử Đế quốc, đánh ngất mang về chắc chắn sẽ khiến cho quan hệ hai nước càng thêm tồi tệ, thậm chí trường hợp xấu nhất là còn xảy ra chiến tranh.

Giang Thành Khải rất vô trách nhiệm không chịu để ý đến vấn đề em trai mình đang lo sốt vó, chỉ mải liếc mắt đưa tình nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi: "???"

Giang Thành Điềm: "…" Mẹ, đúng là phát rồ.

Khóe miệng Điềm Điềm giật giật, không thèm quan tâm đến đôi vợ chồng không biết xấu hổ không có tiết tháo này nữa, vừa quay đầu sang đã đụng phải bản mặt cười dịu dàng vô cùng buồn nôn của Chris.

Giang Thành Điềm lập tức lùi về sau hai bước, tức giận nói: "Anh đứng gần tôi thế làm gì?!"

Chris cười đến vô cùng sung sướng: "Cậu và Phi Phi biết nhau sao, là em chồng cậu ấy hả? Nói vậy chúng ta cũng là thông gia mà!"

"… Ai là thông gia với anh." Giang Thành Điềm lườm anh ta rách cả mắt, xoay người muốn đi.

Chris vội kéo người lại: "Đã là thông gia thì cùng đi uống một ly đi."

Giang Thành Điềm giãy giụa muốn rút tay về, nhưng rút mãi không ra.

Cậu ta nghi ngờ nhìn Chris. Thái độ thì hèn mọn, thể chất lại ưu tú, lại còn quen biết với chị dâu, tên này là ai?

… Chẳng lẽ anh ta định đào góc tường nhà anh cả?!!! Muốn lôi kéo mình để chia rẽ từ nội bộ?

Tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra!

Giang Thành Điềm tự não bổ ra tình tiết phá hoại hạnh phúc gia đình trong đầu, lập tức trợn mắt tức giận nhìn Chris.

Chris: "…?"

Giang Thành Điềm nhìn anh cả và chị dâu nhà mình, hạ quyết tâm phải bảo vệ hạnh phúc gia đình cho bọn họ, trịnh trọng nói với Chris: "Là đàn ông thì phải quang minh chính đại tranh giành."

Chris: "???"

Giang Thành Điềm chỉ về một góc trống ít người: "Chúng ta sang bên kia nói chuyện."

Chris hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhưng trai đẹp đã chủ động mời thì anh ta đương nhiên sẽ không từ chối, lập tức ôm vai Giang Thành Điềm đi về phía bên kia.

Giang Thành Điềm cơ mặt giật giật, cố nén xúc động muốn hất tay người này ra, cứng đờ nhấc chân đi.

Vì hạnh phúc của anh cả, phải cố chịu đựng!

Hạ Phi kỳ quái nhìn bóng lưng hai người bọn họ, hỏi Giang Thành Khải: "Sao bọn họ lại thân thiết với nhau rồi?" Chris là tên vừa nhìn thấy người đẹp đã chảy nước miếng thì hẳn hiểu, nhưng còn em chồng kia thì là làm sao? Chẳng lẽ bị bản mặt của Chris mê hoặc? Nhưng rõ ràng ban nãy vẫn còn không thèm nói chuyện cùng mà…

Giang Thành Khải cũng nghĩ mãi không ra, hàm hồ nói: "Có lẽ là… vừa gặp đã quen." Quen mới là lạ!

Hạ Phi cái hiểu cái không gật đầu.

Tiệc tối vẫn còn đang tiếp tục.

Sau khi tiếp đón chào hỏi cả đống khách mời từ cơ bắp nam đến cơ bắp nữ, từ đẹp mắt đến xấu kinh hồn đến tận gần nửa đêm, Hạ Phi lấy cớ muốn đi nghỉ để trốn về.

Đang chuẩn bị rời đi, vừa nghiêng đầu sang đã thấy Chris và Giang Thành Điềm đang uống rượu với nhau.

… Quan hệ đã tốt đến mức này rồi?

Em chồng hình như sắp không trụ được nữa rồi kìa…

Giang Thành Khải cũng nhìn thấy thảm trạng của em trai nhà mình, đang định bước sang thì Giang Thành Điềm đã đứng không vững ngã vào lòng Chris. Chris nhanh chóng đỡ lấy cậu ta, nhìn quanh một vòng, thấy Hạ Phi và Giang Thành Khải đứng bên này thì vẫy vẫy tay với bọn họ, sau đó đỡ Giang Thành Điềm rời khỏi đại sảnh.

Giang thiếu tướng nghĩ dù gì Điềm Điềm cũng là thành viên đoàn đại sứ, ở trong vương cung chắc cũng sẽ không có chuyện gì, hơn nữa người kia còn là anh nuôi của Hạ Phi, mặc dù nhìn qua chẳng đáng tin cậy chút nào, y quyết định không đuổi theo bọn họ.

Nếu như y biết trước được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ lúc đó cho dù có phá nát tiệc rượu cũng nhất định sẽ không giao em trai mình vào tay tên cầm thú này.

92. Chương 92: Điềm Điềm Tức Giận

Khoảng giữa buổi trưa, lúc Hạ Phi đang ăn cơm trưa ở đại sảnh cùng Giang Thành Khải, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu vô cùng thảm thiết.

Ngay sau đó đã thấy Giang Thành Điềm quần áo xộc xệch chạy ra khỏi phòng, chạy thẳng đến đại sảnh, suýt nữa va cả vào bàn.

Hạ Phi và Giang Thành Khải vội vàng đưa tay giữ bàn lại, kinh ngạc nhìn về phía Điềm Điềm.

“Làm sao thế?” Giang Thành Khải hỏi.

“Tối hôm qua đi đánh nhau với ai à?” Hạ Phi nhíu mày.

Giang Thành Điềm mím chặt môi, viền mắt đỏ bừng, giống như sắp khóc đến nơi nhưng vẫn cố nhịn.

Giang Thành Khải nhạy bén phát hiện ra vài dấu hôn trong cổ áo sơ mi của em trai mình, mặt y đen kịt lại, trầm giọng nói: "Tối hôm qua ngủ ở đâu?"

Hạ Phi kinh ngạc nhìn Giang Thành Khải, lập tức hiểu được ý của y, quan điểm về Giang Thành Điềm cũng thay đổi hẳn. Ở vương cung mà em chồng cũng tìm được đối tượng 419, không biết là thị vệ hay thị nữ nào…

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Hôm qua không phải Chris đưa cậu về sao? Anh ta không đưa cậu về phòng à?"

Nghe đến cái tên này, hô hấp của Giang Thành Điềm đột nhiên trở nên dồn dập, tàn bạo trừng mắt nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi ngớ người.

Giang Thành Khải dường như hiểu ra được chuyện gì, sắc mặt càng thêm âm trầm, vèo một cái đứng bật dậy khỏi ghế.

Đúng lúc này, một người nữa cũng chạy ra từ căn phòng ban nãy Điềm Điềm chạy ra, đuổi tới đây, vừa chạy vừa nói: "Cậu đi vội như thế làm gì, tôi có làm gì đâu, rõ ràng tối hôm qua cậu cũng…"

Tiếng nói đột nhiên im bặt.

Hạ Phi trợn mắt nhìn quần áo Chris cũng xộc xệch như Giang Thành Điềm, tầm mắt đảo loạn giữa hai người bọn họ.

Mặt Giang Thành Điềm đỏ bừng lên, không chịu được nữa, đi đến bên cạnh Giang Thành Khải: "Anh, dẫn em về phòng anh được không, em muốn rửa mặt."

Giọng nói thậm chí còn run rẩy.

Giang thiếu tướng nhất thời đau lòng.

Em trai bảo bối nhà mình, sống trong nhung lụa từ bé, mặc dù hay bị Giang Thành Duyệt bắt nạt, nhưng cũng là người trong nhà, chưa bao giờ phải chịu uất ức ở bên ngoài. Bây giờ lại bị tên xấu xa này nhân lúc say rượu chà đạp, nếu không phải đang ở Vương cung tinh hệ Jale, y đã sớm đánh chết tên khốn này rồi!

Dù sao cũng đang ở địch quốc, đối phương lại là Anh Phù tộc, Giang Thành Khải chỉ có thể cắn răng nhịn

xuống, dẫn em trai về phòng Hạ Phi.

Chris muốn cản lại, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của Giang Thành Điềm và gương mặt giận dữ chỉ muốn lột da mình của Giang Thành Khải, đành phải từ bỏ ý định.

Giang Thành Khải đỡ Điềm Điềm rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại Chris đang trừng mắt nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi mặt không đổi sắc tiếp tục ăn cơm.

Từ sau khi đến vương cung đây là lần đầu tiên hắn xuống bếp, uống dịch dinh dưỡng lâu như thế sắp phát ngán rồi.

Chris trừng một lúc, không biết là mỏi mắt hay là đói quá, kéo ghế ngồi xuống, trực tiếp dùng tay bốc thức ăn bỏ vào miệng —— lúc trước ở căn cứ Hạ Phi là thần bếp, ai cũng thích ăn đồ hắn nấu.

Hai người cứ thế yên lặng ăn.

Ăn xong, Hạ Phi đặt dĩa xuống, lau miệng, nhàn nhạt nói: "Anh làm gì với chú của con tôi rồi?"

Chris bị sặc nước canh.

Thầm nghĩ cuối cùng cũng bị đưa lên đoạn đầu đài rồi, Chris lau tay, trả lời: "Cũng không có gì, chỉ là nhìn cậu ấy quá dụ người, đè ra ăn hai bữa thôi."

Hạ Phi liếc mắt nhìn anh ta, tay hơi động, dĩa vừa đặt xuống xé gió lao về phía đối diện.

Chris chửi thề một tiếng, chật vật tránh đi, dĩa ăn chuẩn xác cắm thẳng vào lưng ghế anh ta vừa ngồi, còn rung lên bần bật.

"Cậu muốn giết người thật đấy à!" Chris tức giận.

"Chỉ là cảnh cáo thôi." Hạ Phi đứng lên, lạnh lùng nhìn anh ta, "Anh biết cậu ấy là ai không? Cậu ấy không giống như những đối tượng trước đây của anh, không phải cứ muốn động vào là có thể động."

"Cũng chỉ là con trai của Thượng tướng Liên bang thôi, có gì mà không thể động." Chris không phục, "Hơn nữa tối qua tôi có cưỡng bức cậu ta đâu, cậu ta cũng phối hợp lắm mà! Rõ ràng là đôi bên tự nguyện, tỉnh rồi lại có thể trở mặt nói là tôi ép?"

Hạ Phi nhíu mày lại, không thể tin nổi nhìn Chris: "Anh nói cậu ấy tự nguyện?!"

Chris hất cằm: “Đúng vậy, chẳng lẽ tôi lại lừa cậu?”

Chân mày Hạ Phi càng nhíu chặt hơn.

Không thể nào, Giang Thành Điềm nhìn qua chính là loại trông hơi ngu xuẩn nhưng lại ngạo kiều, làm gì có chuyện tình nguyện bị người khác đè? Lẽ nào tối qua bọn họ thật sự vừa gặp đã quen, nhất kiến chung tình? Nhưng phản ứng ban nãy rõ ràng là rất không muốn mà…

Hai người đang nói chuyện, Giang Thành Khải đã dẫn em trai quay lại.

Giang Thành Điềm thay một bộ quần áo khác trông đỡ chật vật hơn ban nãy nhiều, nhưng sắc mặt vẫn không khá lên chút nào.

Cậu ta vừa nhìn thấy Chris đã theo phản xạ lập tức lùi về sau nửa bước, dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn anh ta chằm chằm.

Chris thấy thế cười híp mắt hôn gió với cậu ta một cái.

Giang Thành Điềm tức giận quay mặt đi.

Giang Thành Khải lạnh lùng nhìn Chris: “Cậu không định giải thích một chút chuyện xảy ra tối hôm qua sao?” Mặc dù ban nãy Giang Thành Điềm đã kể lại đại khái với y, nhưng hiển nhiên lúc đó em trai nhà mình say quá chẳng nhớ được gì, kể cũng câu được câu không.

Nhưng chuyện tên này là kẻ đồi bại thì chắc chắn không lệch đi đâu được!

Chris nhún vai: “Cũng chỉ là tình một đêm thôi, có gì hay mà nói.”

“Anh câm miệng!” Giang Thành Điềm thất thanh kêu lên, “Anh rõ ràng là… là…” Hai chữ ‘cưỡng gian’ làm thế nào cũng không nói ra được.

Chris quỷ dị nhìn cậu ta: “Hôm qua lúc tôi hôn cậu, cậu cũng không phản đối.”

Mặt Giang Thành Điềm đỏ đến sắp chảy máu, một chữ cũng không nói lại được.

Đúng là bản thân không phản đối. Khi đó Giang Thành Điềm bị chuốc say đến hồ đồ, kỹ thuật hôn của Chris lại quá chuyên nghiệp, cứ thế mơ mơ hồ hồ bị đưa về phòng, lừa lên giường.

Hôm sau tỉnh dậy phát hiện bản thân cùng một người đàn ông trần truồng nằm trên giường, Giang Thành

Điềm cảm giác bản thân hỏng mất!

Hiện tại Chris lại bày ra dáng vẻ vô tội, đầy bụng oan ức của Giang Thành Điềm không có chỗ giải phóng. Cậu ta nhìn quanh một vòng, cầm lấy dĩa trên bàn ném sang.

Chris dễ dàng tránh được, cái dĩa rơi trên đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Chris cũng có chút không vui, "Cậu đừng như thế chứ, tối qua lúc ở trên giường cậu có thế này đâu."

"Anh câm miệng cho tôi!"

Nước mắt kềm nén không được tràn ra viền mắt, Giang Thành Điềm vội vã lau đi, co chân đạp bàn.

Bàn bị đạp đổ về phía Chris.

Chris nhìn thấy nước mắt của Giang Thành Điềm chảy ra, ngẩn người, may mà bị Hạ Phi kịp thời kéo sang bên cạnh, nếu không nước với thức ăn trên bàn đã đổ đầy người.

Chris ngơ ngác nói: "Không đến nỗi thế chứ..."

"Anh câm miệng đi!" Hạ Phi cũng không nhìn nổi nữa, đá một phát vào bắp chân anh ta.

Chris vừa đau vừa uất ức: "Cái đệch, tôi cứ tưởng cậu ta tình nguyện chứ! Lúc ở tiệc tối nói chuyện lâu như thế, còn uống say ngay trước mặt tôi, tôi còn tưởng cậu ta đang mời mọc tôi chứ, đúng là quá ngây thơ mà."

Hạ Phi lại đá thêm phát nữa, đi đến trước mặt Giang Thành Điềm: "Đừng khổ sở, tôi nhất định sẽ bắt anh ta cho cậu một câu trả lời thỏa đáng. Bây giờ về nghỉ ngơi trước đi, lát nữa tôi sẽ sai người đưa trà giải rượu tới cho cậu."

Giang Thành Điềm ban nãy quá kích động nên mới chảy nước mắt, nước mắt vừa chảy ra đã tự cảm thấy bản thân quá kém cỏi. Bản thân là một Thiếu tá, lại bị một người đàn ông bắt nạt đến phát khóc, nếu để người khác biết nhất định sẽ trở thành trò cười.

Giang Thành Điềm cũng hiểu được lời nói của Hạ Phi là đang muốn giải vây cho mình, lập tức gật đầu.

Hạ Phi đưa Giang Thành Điềm đến một căn phòng ở gần phòng mình, để Giang thiếu tướng đi vào an ủi em trai, đóng cửa lại, quay đầu nhìn về phía Chris đang đi theo ở phía xa.

Chris tội nghiệp nhìn hắn.

Hạ Phi thở dài.

Chris là loại người gì hắn biết rõ, mặc dù có hơi phóng đãng bất kham, lại ham chơi, nhưng những chuyện như cưỡng bức người khác chắc chắn sẽ không làm, bạn tình trước kia cũng đều là đôi bên tự nguyện, vậy nên hắn vẫn tin tưởng Chris.

Nhưng cũng không thể để mặc Giang Thành Điềm như thế. Chuyện này nói chung lại lỗi lớn nhất vẫn là ở Chris. Hay là để em chồng đánh tên đầu sỏ gây chuyện một trận cho hả giận? Hay là trực tiếp…

"Tôi thấy hay anh cứ để cậu ta đè lại một lần đi, chuyện này cũng dễ giải quyết."

Chris cứng đờ: "…"

Hạ Phi khoanh tay trước ngực: "Nếu không anh tìm cho tôi một biện pháp giải quyết tốt hơn xem nào. Đừng để đến lúc Giang thiếu tướng muốn đánh chết anh để báo thù cho em trai thì tôi cũng không ngăn nổi đâu."

"Nếu không…" Chris ấp úng nửa ngày mới nói được, "Tôi chịu trách nhiệm?"

Hạ Phi nhíu mày.

Chris chần chừ nói: "Hình như đây là lần đầu tiên cậu ấy đến đây, cậu nói tôi và cậu ấy kết hôn luôn có được không?"

Hạ Phi cười lạnh: "Anh muốn chịu trách nhiệm, người ta còn chưa chắc đã đồng ý cho anh chịu trách nhiệm. Cậu ấy là captain, phải tìm một partner để kết hôn, hoặc chí ít thì cũng phải là worker. Bây giờ lại bị một tên sở khanh captain đưa rựa như anh đè, anh nghĩ cậu ấy sẽ chịu kết hôn với anh à?"

"Tôi sở khanh lúc nào!" Chris bất mãn, "Tôi vẫn luôn một lòng với người mình thích!"

"Ờ, một lòng được một tháng là hết." Hạ Phi khinh bỉ.

"Vì bọn họ vốn là bạn tình mà… Lần này không giống thế." Chris nói, "Vậy còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn tôi dùng mạng trả lại sao?"

"Mạng thì không cần, giao thứ phía dưới ra là được rồi." Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Giang Thành Khải lạnh giọng nói.

Hạ Phi hỏi: “Điềm Điềm đâu?”

“Ngủ rồi.” Ánh mắt Giang Thành Khải vẫn không rời khỏi người Chris, “Sao hả? Cậu muốn tự cắt, hay là để tôi giúp cậu cắt?”

Chris vội vã che JJ.

Mẹ nó, chồng của Phi Phi biến thái quá!

93. Chương 93: Người Phù Hợp

Dù sao cũng là anh em của mình, hơn nữa Chris cũng không phải cố ý, thiến luôn thì có hơi tàn nhẫn quá, nhưng chuyện này vẫn rất buồn cười.

Hạ Phi nhìn Chris cảnh giác bịt chặt JJ, không nhịn được cười ra tiếng.

. Chris và Giang Thành Khải đồng loạt trợn mắt nhìn hắn.

Hạ Phi vội che miệng ho một tiếng: “Hai người bình tĩnh trước đã, để tôi vào nói chuyện với Điềm Điềm xem, biết đâu cậu ấy không muốn thiến thì sao.”

Chris gật đầu liên tục.

Giang Thành Khải trầm tư một chút, cảm thấy để Hạ Phi đi vào khai thông tư tưởng cho em trai cũng là một sự lựa chọn tốt, dù sao hai người đều bị đè, có thể sẽ có tiếng nói chung.

Nếu như Giang Thành Điềm biết trong đầu anh cả nhà mình có suy nghĩ này, nhất định phát điên sẽ cắn chết y.

Hạ Phi mở cửa đi vào phòng.

Giang Thành Điềm cũng không ngủ, chỉ ngồi xếp bằng trên giường đưa lưng về phía cửa ra vào, nhìn ra cửa sổ, dường như đang ngẩn người, vừa nghe thấy tiếng mở cửa lập tức cảnh giác quay đầu lại, như một con thú nhỏ bị thương đang hoảng hốt đề phòng.

Nhìn thấy người đi vào là Hạ Phi, Giang Thành Điềm thả lỏng hai vai đang căng cứng ra, xoay đầu về.

Hạ Phi đi đến bên cạnh giường, nhìn cậu ta một lúc, đi thẳng vào vấn đề: "Cậu muốn xử lý Chris thế nào?"

Giang Thành Điềm sau lưng lại căng cứng, không lên tiếng.

Hạ Phi thấy cậu ta không đáp, thay đổi vấn đề: "Tối qua không phải cậu và Chris rất thân thiết sao? Nếu tôi không nhầm hai người là lần đầu tiên gặp mặt mà, phải không? Tại sao thế?"

Giang Thành Điềm gắt gao cắn chặt răng.

Loại chuyện ngu xuẩn như kiểu vì sợ tên sắc lăng nào đó đào góc tường nhà anh mình nên mới tự mình ra trận loại bỏ tình địch giúp nhưng cuối cùng lại biến thành bản thân bị ăn sạch đến xương cũng không còn, Điềm Điềm không có mặt mũi nào mở miệng nói ra được.

Hạ Phi vốn định khai thông tư tưởng, đối phương lại ngay cả mở miệng cũng không chịu, hắn bắt đầu mất kiên nhẫn.

Nhưng nhìn đến gò má tiều tụy của Giang Thành Điềm, hắn lại không đành lòng.

Cuối cùng cũng chỉ là một tên nhóc hơi biệt nữu, uống say lại bị người khác lừa lên giường, lại còn là một tên đại sắc lang lừa lên giường, đây tuyệt đối không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì.

Hạ Phi hoàn toàn quên đối phương so với mình còn lớn hơn vài năm.

"Nếu cậu đã không muốn nói, những chuyện kia tôi cũng không hỏi nữa. Chỉ có một vấn đề cuối cùng, cậu muốn làm thế nào với Chris?" Hạ Phi dừng một chút, "Lúc nãy tôi vừa nói chuyện cùng anh ta, anh ta cũng cảm thấy rất có lỗi, anh ta muốn chịu trách nhiệm với…"

"Ai cần anh ta chịu trách nhiệm!" Hạ Phi còn chưa dứt lời, Giang Thành Điềm đã bùng nổ, vẻ mặt như muốn đem người chém thành trăm mảnh, "Nếu anh ta dám đòi chịu trách nhiệm, tôi sẽ chặt anh ta thành mười tám khúc!"

Hạ Phi: "…"

Quả nhiên biện pháp này không thể thực hiện được mà…

Hắn vội ho một tiếng: "Tôi cũng cảm thấy biện pháp này không thoả đáng. Nếu không cứ thế này đi, cậu cứ đánh anh ta một trận cho hả giận, hoặc là nếu cậu muốn đè ngược lại anh ta tôi cũng có thể giúp cậu."

Lúc hắn nói nửa câu trước vẻ mặt của Giang Thành Điềm chỉ có khinh thường, đến nửa câu sau thì đã biến thành vô cùng ghét bỏ.

Đè lại? Điềm Điềm còn ngại làm ô uế JJ của bản thân!

Hạ Phi buông tay: "Cậu quyết định nhanh một chút đi, anh cậu ở ngoài kia sắp giết người đến nơi rồi, anh ta đòi thiến Chris đấy."

Hai mắt Giang Thành Điềm sáng lên.

Hạ Phi: "…" Này này này có ý gì?

Giọng nói Giang Thành Điềm khó nén được sự hưng phấn: "Tôi cảm thấy đây là biện pháp giải quyết tốt nhất! Không cần anh cả làm, tôi phải tự tay cắt!"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Điềm nói xong vội vàng nhảy xuống giường, vì di chứng từ hôm qua mà eo mềm nhũn ra suýt thì ngã.

Hạ Phi đưa tay đỡ cậu ta: "… Tổ tông à ngài kiềm chế chút đi."

Giang Thành Điềm nghiêm mặt, vỗ tay hắn, ngạo kiều nói: "Ban nãy cậu không nhìn thấy gì hết!"

Hạ Phi: "… Vâng vâng vâng."

Dù sao em chồng hôm qua vừa mới trải qua nỗi đau nhân sinh, cứ chiều theo cậu ta một chút đi.

Hạ Phi nhìn Giang Thành Điềm, cẩn thận nói: "Nếu không thế này đi, tôi thấy cậu tối hôm qua…"

Giang Thành Điềm trừng mắt lên.

"… Tối hôm qua ngủ đến vô cùng an ổn," Hạ Phi thức thời đổi giọng, "Để tôi dùng bàn linh trị liệu cho cậu một chút nhé."

Giang Thành Điềm cả giận nói: "Tôi không bị thương!"

… Còn hét to được thế này thì đúng là không bị thương rồi, chỉ là cúc hoa tàn phế thôi…..

Hạ Phi yên lặng oán thầm, đỡ người về giường.

Giang Thành Điềm tuy rằng ngoài miệng nói không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Giang Thành Điềm vẫn biết bàn linh của chị dâu nhà mình là hệ chữa trị. Hai lần cậu ta bị thương nặng máu chảy thành sông lần trước cũng là được nó cứu về, cho nên Điềm Điềm rất có thiện cảm với bàn linh nhỏ chưa được nhìn thấy bao giờ kia.

… Mà bây giờ muốn nhìn thấy cũng không được nữa rồi. Hôm qua bản thân vẫn còn là xử nam, đến tay người khác cũng chưa từng nắm, hôm nay lại thế này, làm sao có cơ hội mà đi tìm người phù hợp nữa.

Nhưng lúc cục bông nghe tiếng Hạ Phi gọi mà xuất hiện, mọi chuyện bắt đầu không bình thường.

Cục bông mấy năm này đã lớn lên rất nhiều, lông cũng đã thay một lớp, không còn là lông tơ ngắn ngắn lúc trước, đã không cần phải dính vào Hạ Phi cả ngày, lúc nó muốn còn có thể ra ngoài bay một vòng, chơi mệt rồi thì tự bay về, nằm trong ổ ngủ.

Hạ Phi vừa huýt sáo, tiếng hót non nớt lanh lảnh đã vang lên, một con chim màu xanh lam to bằng bàn tay từ ngoài cửa sổ bay vào.

Thật là xinh đẹp…

Giang Thành Điềm nghĩ như thế, cũng nói ra miệng.

Hạ Phi nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Cậu nhìn thấy nó?”

Hắn hỏi xong, Giang Thành Điềm cũng ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, sao mình lại nhìn thấy được…

Chẳng phải chỉ có sau khi cùng người phù hợp kết hợp mới có thể nhìn thấy bàn linh sao?

Cả hai người trong phòng không tự chủ được mà nghĩ đến cái tên nào đó đang bị Giang Thành Khải nhăm nhe đòi thiến ngoài cửa.

“Đừng nói là…” Hạ Phi chần chừ nhìn Giang Thành Điềm.

“Tôi không nghe tôi không nghe!” Giang Thành Điềm bịt tai lại, điên cuồng lắc đầu, “Cậu ra ngoài đi, để tôi yên tĩnh một lúc!”

Hạ Phi cũng cảm thấy phát hiện này quá kinh thiên động địa, cần phải trao đổi với vị kia nhà mình một

chút, mang Cục bông rời khỏi phòng.

Cục bông không hiểu tại sao rõ ràng ban nãy hình như chủ nhân định để nó trị thương cho người này, nhưng bây giờ lại đi ra ngoài? Hơn nữa cái người kia rõ ràng từng được nó cứu hai lần rồi, là người quen!

Cục bông nghẹo cổ, nghiêng đầu moe moe "Chíp" một tiếng.

Dáng vẻ này đúng lúc bị Chris ở ngoài cửa thấy được, không e dè cao giọng nói: "Oa, Phi Phi, chim ở đâu ra thế, đáng yêu thật đấy!"

Câu nói này xuyên qua khe cửa truyền đến tai Giang Thành Điềm. Bả vai Điềm Điềm run lên, tâm loạn như ma, nặng nề nằm xuống giường dùng chăn che đầu lại, giống như làm vậy sẽ trốn tránh được tất cả mọi thứ.

Hạ Phi quay đầu nhìn lại, càng khẳng định suy đoán của bản thân.

Cửa phòng rất nhanh bị khép lại.

Giang Thành Khải nghi ngờ nhìn Chris: "Cậu nhìn thấy bàn linh của Hạ Phi?"

Chris mờ mịt: "Hả? Bàn linh cái gì?"

"Đừng giả vờ." Giang Thành Khải đưa tay nhấc Cục bông đến trước mặt Chris, "Đây chính là bàn linh của Hạ Phi, cậu dám nói cậu không nhìn thấy?!"

"… Đây là… Bàn linh?!" Vẻ mặt Chris cứng lại.

Cục bông kiêu ngạo "Chíp!" một tiếng, xòe cánh.

Hạ Phi khoanh tay trước ngực: "Tôi nhớ hai ngày trước lúc anh đến phòng tôi vẫn còn chưa nhìn thấy nó mà phải không?"

Chris cứng ngắc gật đầu: "Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy con chim này."

"Vậy thì đúng rồi." Hạ Phi ngừng một chút, nhìn về phía Giang Thành Khải, "Giang thiếu tướng, tôi nghĩ chuyện này chúng ta không cần nhúng tay vào nữa đâu."

Giang Thành Khải nhận ra hắn có ý gì, hai mắt trợn trừng.

Hạ Phi gật đầu: “Không sai, vừa nãy ở trong phòng, Điềm Điềm cũng nhìn thấy bàn linh của tôi.”

Giang Thành Khải: “…”

Chris: “Cậu nói…”

Hạ Phi vỗ vai Chris: “Hai người là người phù hợp, lựa chọn tốt nhất chính là kết hôn, nhưng làm sao để đạt được mục tiêu này thì phải xem biểu hiện của anh rồi.”

Giang Thành Khải thật sự không biết phải diễn tả cảm xúc của bản thân lúc này là gì.

Ở Thôn Nha Tinh không phải ai cũng có thể tìm thấy người phù hợp, mà một khi đã tìm được thì chắc chắn sẽ kết hôn với nhau. Hơn nữa giữa người phù hợp với nhau sẽ có một loại sức hấp dẫn mà người khác không thể nào cảm nhận được, cũng chính là lý do bọn họ trở thành bạn đời tốt nhất của nhau.

Không phải captain nào cũng có thể tìm được người phù hợp của bản thân, mà người phù hợp cũng không nhất định phải là partner, một số ít còn có thể là worker, thậm chí có khi còn là người của thiên hà khác cũng không phải không có khả năng.

Thế nhưng chuyện hai nam captain là người phù hợp thì đúng là chưa thấy bao giờ.

Mà chuyện hi hữu này lại rơi vào đầu em trai mình.

Giang thiếu tướng không biết nên cổ vũ em trai mình kết hôn với tên này, hay là đánh chết tên này báo thù cho Giang Thành Điềm.

Hạ Phi kéo Giang Thành Khải nội tâm vẫn còn đang xoắn xuýt đi, không quay đầu lại, nói với người phía sau: “Anh tự giải quyết đi.”

Chris đứng ở cửa phòng, ngổn ngang trong gió.

Chỉ định 419 thôi, cuối cùng lại biến thành mèo mù vớ được chuột chết, tìm được người phù hợp?!

Bao nhiêu người mong còn không tìm được, Chris cảm thấy bản thân đúng là chó ngáp phải ruồi.

Kết hôn với người phù hợp, hơn nữa đối phương còn là một người từ tư thái, tướng mạo đến tính cách đều hợp khẩu vị mình, Chris đương nhiên sẽ không từ chối.

… Chỉ là xem thái độ của đối phương, nếu mình cầu hôn liệu có bị cậu ta cắn chết không?

Chris sờ sờ vết cào sâu hoắm trên bả vai bị lưu lại đêm qua, gian nan nuốt nước bọt, đẩy cửa vào phòng.

Trong phòng ——

Giang Thành Điềm đang quấn chặt cả người trong chăn, cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh mình.

Đệm giường lún xuống một chút, Giang Thành Điềm vén chăn ra, vừa thấy người bên cạnh là ai thì hai mắt trợn trừng, há mồm muốn hét lên đã bị người kia đưa tay bịt miệng lại.

94. Chương 94: Từ Chối

"Yên nào, đừng có hét," Chris dỗ dành, "Cậu không hét tôi sẽ thả tay ra."

Giang Thành Điềm một phát đạp bay Chris xuống giường, thở hồng hộc nói: "Con mẹ nó ai thèm hét hả! Anh vào bằng cách nào!"

Chris từ dưới đất bò dậy, vô tội giơ tay: "Cứ thế đi vào thôi, cửa có khóa đâu."

"Ai cho phép anh vào! Cút ra ngoài cho tôi!" Giang Thành Điềm gầm lên.

"Tôi không cút, tôi vào đây để nói chuyện với cậu." Chris đặt mông ngồi trên giường, cái bên bùi đụng vào tay Giang Thành Điềm đang đặt trên đệm, Điềm Điềm sợ đến nhảy phắt về phía sau, suýt nữa ngã lăn ra khỏi giường.

Chris dở khóc dở cười kéo người lại: "Sợ tôi thế à."

Giang Thành Điềm hất tay anh ta ra, ác thanh ác khí nói: "Ai sợ anh!"

"Cậu không sợ tôi…" Chris liếc nhìn mắt nhìn khoảng cách giữa hai người, trong vòng hai giây Điềm Điềm đã nhích đến tận chân giường, "Thì chạy xa như thế làm gì?"

Giang Thành Điềm trừng mắt, không thèm trả lời.

"Lại đây nào." Chris cười cười, lại đưa tay kéo người về.

Giang Thành Điềm vừa bị kéo vào lòng đối phương, lập tức da gà cả người đều ầm ầm nổi lên. Chỗ phía sau bị xâm phạm vẫn còn âm ỉ đau, không ngừng nhắc nhở chuyện hoang đường xảy ra tối qua giữa hai

người.

"Buông ra!" Giang Thành Điềm giãy dụa mấy lần đều không có kết quả, dùng đầu mình đập vào ngực đối phương.

Bản thân rõ ràng là song A, tại sao ngay cả một tên vớ vẩn thế này cũng đánh không lại?!

Mà một phát vừa rồi cũng cho Chris ăn đủ.

Mẹ nó em yêu này luyện thiết đầu công đấy à!

Chris xoa xoa ngực, mặt nhăn thành một nắm, nhưng vẫn kiên quyết không buông Giang Thành Điềm ra, buông ra chẳng may chạy mất thì phải làm sao? Còn chưa nói chuyện tử tế được câu nào!

Chris nhịn đau, lật người sang, cực kỳ thành thạo đem Điềm Điềm áp xuống giường.

Giang Thành Điềm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó đã thấy tư thế của hai người biến thành trạng thái vô cùng bất bình thường, da đầu run lên, đáy mắt tràn đầy sợ hãi.

Chris bị ánh mắt sợ hãi kia làm cho giật mình.

Giang Thành Điềm quay mặt đi, khàn giọng nói: "Anh buông ra đi, có chuyện gì từ từ nói, trước tiên thả tôi ra đã."

Chris lúng túng nới lỏng tay.

Giang Thành Điềm lập tức bò dậy, co người lại, rúc vào góc giường.

Chris tái mặt.

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy có người tránh mình như tránh rắn rết, thật sự không biết phải làm thế nào.

Nhớ lại biểu hiện trên giường ngây ngô của Giang Thành Điềm tối qua, Chris lại mềm lòng, thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Vừa nãy tôi nghe Hạ Phi nói, cậu có thể nhìn thấy bàn linh?"

Giang Thành Điềm lập tức cảnh giác nhìn anh ta: "Anh có ý gì?"

Chris nói: “Chúng ta sau khi ngủ với nhau thì đều có thể nhìn thấy bàn linh, điều này có nghĩa gì tôi nghĩ cậu cũng hiểu…”

“Anh muốn kết hôn?!” Giang Thành Điềm ngắt lời.

Chris gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đừng có nằm mơ!” Hai mắt Giang Thành Điềm tóe lửa, “Anh là cái thá gì! Kết hôn? Đừng hòng!”

Chris không hiểu tại sao Điềm Điềm lại đột nhiên tức giận như vậy, kết hôn với người phù hợp vốn dĩ là một chuyện rất bình thường mà.

“Cậu rất ghét tôi sao?” Chris không nhịn được hỏi.

Giang Thành Điềm đến trả lời cũng lười.

Chris sờ sờ cằm, cau mày nói: “Tại sao chứ? Rõ ràng tôi đẹp trai thế này.”

Giang Thành Điềm: “…”

Còn biết xấu hổ không?

Giang Thành Điềm nhìn anh ta chằm chằm.

Chris nhìn vẻ mặt đáng yêu của Điềm Điềm, nhịn không được đưa tay sờ một cái.

Giang Thành Điềm không tránh được, tức giận chà chà chỗ bị sờ, mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Chris thở dài nói: “Thật sự không muốn kết hôn sao?”

Giang Thành Điềm chém đinh chặt sắt nói: “Không! Muốn!”

“Vậy cũng tốt,” Chris đứng lên, “Không muốn thì thôi.”

Giang Thành Điềm: “…???”

Hả? Cứ thế là xong? Còn tưởng phải bắt ép đe dọa này nọ?

Nhìn bóng lưng Chris rời đi, trong lòng Giang Thành Điềm có chút mất mát khó giải thích.

"Để Điềm Điềm và Chris ở riêng với nhau thật sự không có vấn đề gì chứ?" Sau khi bị Hạ Phi kéo đi, nỗi lo trong lòng Giang Thành Khải vẫn không giảm bớt được chút nào.

"Không sao đâu, Chris không phải loại người như vậy." Hạ Phi nói, "Mặc dù anh ta đúng là tên sắc lang, nhưng chuyện cưỡng bức người khác chắc chắn sẽ không làm, Điềm Điềm sẽ an toàn thôi."

Giang Thành Khải nhìn hắn: "Đừng bảo em hy vọng Điềm Điềm với tên kia kết hôn với nhau đấy."

"Không có gì hy vọng hay không hy vọng, mấu chốt vẫn là ở hai người bọn họ." Hạ Phi trầm ngâm, "Chúng ta bây giờ có một vấn đề quan trọng hơn cần giải quyết."

"Vấn đề gì?"

"Anh nghĩ nếu tôi cùng anh trở về Daours, liệu có khả năng khôi phục được trí nhớ không?"

Giang Thành Khải vui mừng nhìn hắn: "Em đồng ý cùng anh về nhà?"

Hạ Phi nhíu mày: "Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi hỏi thế là không muốn?"

"Không phải không phải," Giang Thành Khải nói năng lộn xộn, "Tại vì anh ngạc nhiên quá thôi, anh còn tưởng em muốn ở lại đây làm Thái tử."

Hạ Phi nhún vai, nhàn nhạt nói: "Thực ra cả Daours hay Jale tôi đều không thích, chẳng có chỗ nào tôi quen thuộc cả. Cá nhân tôi vẫn thích nhất là được về căn cứ dắt anh em đi đánh cướp."

Giang Thành Khải: "…"

May mà vợ còn đồng ý về Daours, lại đòi về làm cướp thì xong rồi…

Hạ Phi hỏi: "Lúc nào chúng ta xuất phát?"

"Ừm…" Giang Thành Khải cười khan, "Anh cảm thấy chúng ta cần phải thông báo trước cho Đại đế và Hạ Kỳ tiên sinh biết chứ?"

“Anh nói cũng đúng.” Hạ Phi gật đầu, kéo tay Giang Thành Khải, đi thẳng về phía tẩm cung của Shute.

Giang Thành Khải sợ ngây người: “Đi luôn à?”

“Đương nhiên rồi.” Hạ Phi vừa kéo y đi vừa nói, “Phải tranh thủ, tránh đêm dài lắm mộng.”

Giang Thành Khải hoàn toàn không nghĩ ra, đối với người Thôn Nha Tinh không nằm mơ được thì mộng ở đâu ra mà nhiều.

Khi hai người đến tẩm cung của Shute đại đế thì bị thị vệ ngăn lại.

“Đại đế chưa thức dậy thưa Điện hạ.”

“Hả?” Khóe miệng Hạ Phi giật giật, “Phụ vương về phòng từ chiều hôm qua cơ mà, sao bây giờ vẫn còn chưa rời giường?”

Thị vệ nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ thưa Điện hạ.”

“Cũng không cần bẩm báo gì đâu, để tôi đi vào nói một câu rồi đi ra ấy mà.” Hạ Phi nói xong muốn xông thẳng vào.

Thị vệ vẫn ngăn lại.

Hạ Phi bất mãn: “Chỉ vào nói một câu thôi, nói xong đi ra luôn.”

“Rất xin lỗi thưa Điện hạ, không có sự cho phép của Đại đế, chúng tôi không thể tùy tiện để Điện hạ vào.”

“Tôi là Thái tử!”

“Vậy cũng không được, thưa Điện hạ.”

“...”

Hạ Phi bị sự ngoan cố của thị vệ khiến cho tức giận đến trợn trắng mắt.

Giang Thành Khải cười cười với đồng chí thị vệ đầy tính chuyên nghiệp, túm người kia nhà mình lôi đi.

Hạ Phi giãy mãi không ra, không vui nhìn y: "Anh làm gì đấy?"

"Phụ vương của em hiện tại có lẽ đang làm chuyện đại sự, đừng quấy rầy ông ấy." Giang Thành Khải cười cười.

"Hả?" Hạ Phi khó hiểu cau mày, bị Giang Thành Khải tha đi.

Về phần chuyện đại sự gì, tất cả mọi người đều hiểu…

Đại đế đang làm chuyện đại sự trong phòng ngủ, thực ra chuyện đại sự này đã bắt đầu từ chiều hôm qua, đến bây giờ vẫn đang trong quá trình tiến hành.

Hạ Kỳ ôm chăn nằm trên giường, tấm chăn mỏng không che hết được vết tích trên người, vành mắt thâm đen vì thức trắng đêm tiến hành hoạt động hoang dâm vô độ.

Hạ lão đại điên cuồng nghiến răng, 500 năm rồi, cái tên điên từng là Thái tử bây giờ đã trở thành Đại đế này lại vẫn không biết xấu hổ như lúc trước, dám dùng phương thức dâm loạn này đến ép hỏi mình chuyện những năm qua.

Càng phát rồ hơn nữa là bản thân lại không chịu nổi mà khai sạch sành sanh toàn bộ.

Quả thực là vô cùng chó má!

Hạ Kỳ ngấu nghiến đập đập gối.

Đúng lúc này Shute từ phòng tắm đi ra, trên người còn tản ra mùi thơm ngát sau khi tắm.

Hạ Kỳ vội vã nhắm mắt lại, giả vờ như bản thân vẫn còn đang ngủ.

Shute đã sớm nhìn thấy hết, yên lặng cười cười, cũng không vạch trần, đem khăn tắm quấn trên hông quăng đi, vén chăn lên chui vào.

Bên người đột nhiên nóng ấm, Hạ Kỳ không nhịn được siết chặt mông.

Một bàn tay nóng bỏng đặt lên eo, Hạ Kỳ cả kinh, vội vàng duỗi thẳng lưng, cố gắng rút người ra khỏi bàn tay kia. Shute cong cánh tay lại, kéo người sát về phía mình. Tấm lưng trơn bóng của đối phương kề sát lồng ngực mình, mùi hương quen thuộc tràn ngập khứu giác, Shute đại đế nhịn không được vùi mặt vào

gáy đối phương, hít sâu một hơi.

Bọn họ xa nhau đã 500 năm, một đêm căn bản là không đủ, hoàn toàn không đủ.

Hạ Kỳ hoảng sợ phát hiện thứ đang cọ vào phía sau mình càng ngày cứng lên, theo bản năng muốn đưa tay gạt ra, nhưng lúc bàn tay chạm vào thứ kia lại cứng đờ cả người.

"Bảo bối, em nhiệt tình thật đấy." Shute dán mặt vào cổ Hạ Kỳ, cười rộ lên, "Đã lâu như thế, em cũng rất nhớ ta, đúng không?"

"Còn lâu…" Hạ Kỳ nghiến răng nghiến lợi.

Nhiều năm như thế, không cùng người khác làm thì cũng vẫn tự thẩm được! Có bị điên đâu mà cấm dục năm trăm năm!

Làm suốt cả một buổi tối rồi bây giờ lại động dục! Muốn tinh tẫn nhân vong à đồ khốn nạn!

Nhưng tiếng chửi mắng trong lòng Hạ Kỳ hoàn toàn không thể truyền đạt vào đầu đối phương, Shute đại đế cắn một cái vào cái gáy trơn bóng trắng nõn, hài lòng nghe Hạ Kỳ hít vào một ngụm khí lạnh, cười khẩy nói: "Ngoan ngoãn ở đây với ta, không được đi đâu nữa, chuyện em đem con chúng ta cho người khác nuôi ta sẽ bỏ qua."

Hạ Kỳ căm hận: "Tôi đã không tính toán chuyện năm xưa với anh, anh lại còn so đo với tôi."

Shute nhướn mày: "Em chắc chứ? Nếu như ta so đo, sẽ không đơn giản chỉ là mấy ngày đâu. Ta sẽ trói em trong phòng, một tháng, thậm chí là một năm, một trăm năm, để em cả đời này chỉ có thể nhìn thấy một mình ta. Chúng ta còn có thể sinh rất nhiều con, đến lúc đó có chúng nó chơi cùng em, em sẽ không phải sợ ở đây một mình nữa."

Hạ Kỳ không nhịn được rùng mình, chỉ sợ người này sẽ phát điên làm thật.

Shute lại đột nhiên cười dịu dàng: "Em vẫn đáng yêu như trước đây, yên tâm đi, ta sẽ không làm thế với em. Chỉ cần em không lén lút trốn đi, ta sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với em."

Nói xong dùng sức đẩy eo về trước, tiếp tục tiến vào cơ thể đối phương

95. Chương 95: Lén Lút Trở Về Daours

Tình hình trong phòng Shute đại đế tương đối hài hòa.

Nhưng ở chỗ Hạ Phi lại không tốt đẹp được như thế.

Lúc đó bị Giang Thành Khải lôi đi, hắn vẫn không hiểu cha đại đế nhà mình có việc gì mà lại không cho người khác vào, sau khi biết được chân tướng còn cười một trận, nhưng đến buổi tối khi quay lại vẫn bị thị vệ ngăn cản thì thật sự không cười nổi nữa.

Mẹ nó, làm một ngày một đêm, muốn tinh tẫn nhân vong à!

Còn có nguy cơ bị thận hư!

Nghiêm túc mà nói, ở một phương diện nào đó, cách suy nghĩ của Hạ Phi và Hạ lão đại giống nhau một cách thần kỳ.

Liên tiếp hai lần không gặp được người, Hạ Phi bắt đầu khó chịu.

Cho dù đối phương là cha hắn, nhưng cũng chỉ mới nhận về được gần một tháng thôi, hoàn toàn không quen biết đâu gì đâu! Dám bỏ mặc con cái, trốn trong phòng đè nhau, đúng là già rồi mà còn không đứng đắn!

Suy nghĩ mãi, Hạ Phi cuối cùng đưa ra quyết định: "Chúng ta cứ đi luôn đi."

Giang Thành Khải kinh ngạc: "Em không định nói cho Đại đế biết sao?"

"Tôi không nói, ai thích thì đi mà nói." Hạ Phi không thèm quan tâm đến cái người cha từ sáng đến tối chỉ biết làm làm làm kia nữa, "Viết tờ giấy để lại là được rồi, dù sao ông ấy cả ngày cũng chỉ biết, ầy…"

Giang Thành Khải cũng hiểu hắn ám chỉ việc gì, vội ho một tiếng: "Vậy em định đi thế nào?"

Hạ Phi mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói: "Không biết."

Giang Thành Khải: "…"

"Tôi đến tinh hệ Jale cũng mới được có mấy ngày, cái danh Thái tử cũng chỉ để trưng thôi, làm gì có thực quyền, không thể điều động phi thuyền được."

“Nếu không thì thế này đi, em còn nhớ phi hành khí hôm qua không?”

Hạ Phi cau mày: “Đấy không phải loại một người lái à?”

Giang Thành Khải giải thích: “Có cốp sau.”

Hạ Phi trừng mắt: “Anh định nhét tôi vào cốp sau?!”

Giang Thành Khải: “…”

“Thôi, cứ để tôi nói với cha một tiếng đi, biết đâu lại lừa được một cái phi thuyền ở chỗ ông ấy.”

“… Được rồi, mọi chuyện nghe lời em.”

Sau đó hai người bắt đầu dài cổ đợi.

Hạ Phi vào vương cung cũng chưa lâu, rất nhiều chỗ còn chưa đi xem bao giờ. Khu bọn họ ở tráng lệ xa hoa như vậy, những chỗ khác chắc chắn cũng phải dát cả tấn vàng. Vì vậy hai người quyết định đi tham quan một vòng.

Hạ Phi cảm thấy mặt của Giang Thành Khải quá dụ người, cường liệt ép buộc y đeo mặt nạ điện tử để tránh trêu hoa ghẹo nguyệt.

Giang Thành Khải cảm thấy mặt hắn rõ ràng còn dụ người hơn mình, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời đeo mặt nạ vào, mặc quần áo thị vệ theo sau Hạ Phi đi dạo.

Đi một lúc thì gặp Chris.

Vừa nhìn thấy tên kia đang làm gì, cơn giận dữ trong lòng Giang Thành Khải đã bùng cháy.

Chà đạp em trai bảo bối của y, bây giờ lại còn dám thản nhiên nói chuyện với phụ nữ?! Chán sống rồi à?!

Hạ Phi lại không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc.

Chris chính là người như vậy, gặp người đẹp thì xán vào, mặc dù trong mắt người khác hành vi của anh ta có hơi hèn mọn, nhưng thực ra nội tâm của anh ta… cũng vô cùng hèn mọn.

Đi đến gần phía sau Chris, Hạ Phi ho khan hai tiếng.

Các thị nữ đang cười đùa vội vàng cúi đầu hành lễ. Chris quay đầu lại, cười hỏi thăm: "Là Phi Phi à, lâu rồi không gặp."

Hạ Phi mặt không cảm xúc: "Buổi trưa chúng ta vừa mới gặp nhau xong."

Chris chỉ cười.

Giang Thành Khải không nhịn được chen vào: "Em trai tôi đâu?"

"Anh nói Điềm Điềm sao?" Chris suy nghĩ một chút, "Chắc là vẫn đang ngủ trong phòng."

Giang Thành Khải lập tức cảnh giác: "Cậu lại làm gì nó rồi?!"

Chris cực kỳ vô tội: "Trông tôi cầm thú như thế à?"

Giang Thành Khải và Hạ Phi trăm miệng một lời: "Phải."

Chris: "..."

"Tôi nói chuyện với cậu ấy rồi," Chris thở dài, "Cậu ấy có vẻ rất ghét tôi, cũng từ chối lời cầu hôn của tôi."

Hạ Phi lắc đầu: "Anh cứ cà lơ phất phơ thế này người ta không ghét anh mới là lạ."

Giang Thành Khải kinh ngạc: "Cậu cầu hôn nó?"

Chris gật đầu: "Đúng vậy."

Giang Thành Khải bật cười.

Chris bất mãn: "Này, thái độ gì đấy."

Hạ Phi tốt bụng giải thích: "Thái độ kỳ thị anh."

Chris ủy khuất mếu máo nhìn hắn.

Hạ Phi mỉm cười: "Đừng nhìn tôi như thế, thật là ghê tởm."

Chris: "…"

Giang Thành Khải lại nói: "Nó không đồng ý, nên cậu cũng không muốn chịu trách nhiệm nữa?"

"Tôi có nói thế đâu!" Chris lên án, "Là em trai anh vừa nhìn thấy tôi đã tránh như tránh tà, cũng không chịu nói chuyện với tôi, nên tôi không thể nói chuyện đàng hoàng với cậu ấy được. Tôi muốn chịu trách nhiệm mà cậu ấy cứ như vậy thì anh bảo tôi chịu trách nhiệm kiểu gì?"

Giang Thành Khải cũng biết rõ tính cách của Giang Thành Điềm ra sao, không có lời nào để phản bác. Loại chuyện say rượu mất lý trí thế này, Điềm Điềm có lẽ phải mất một thời gian mới chấp nhận được.

"Vậy thì cứ thế này đi." Giang Thành Khải lạnh nhạt nói, "Tôi thiến cậu, thiến xong kiểu gì Điềm Điềm cũng vui vẻ."

Hạ Phi ở bên cạnh thêm dầu vào lửa: "Có khi còn đốt pháo ăn mừng vì ngăn chặn được tai họa cho hàng ngàn người khác."

Chris: "…"

Toàn cái thứ người gì thế này!

Chris sợ Giang Thành Khải nói được là làm được, mặc dù không quen biết nhưng anh ta cảm giác được người này mạnh hơn mình rất nhiều, quyết định trong 36 kế, kế chuồn là thượng sách.

Nghĩ như thế, Chris lập tức quay đầu bỏ chạy.

Hạ Phi: "… Anh ta chạy cái gì?"

Đại khái là sợ bị thiến đi… Giang Thành Khải yên lặng nghĩ.

Chuyện quyết định về Daours mãi đến sáng hôm sau Hạ Phi mới nói được với Shute đại đế.

Vì Shute đại đế sáng hôm sau mới chịu thò mặt ra cửa.

Hạ Phi hoàn toàn không muốn quan tâm chuyện cha đại đế làm gì ba mình mà cần đến tận một ngày hai đêm, hiện tại hắn chỉ muốn mau mau chóng chóng lừa lấy được phi thuyền từ chỗ cha mình.

Nguyên nhân chỉ có một, tối qua hắn nằm mơ.

Hôm qua trước khi ngủ, bụng Hạ Phi đột nhiên phát sáng.

Mặc dù rất ấm áp, nhưng từ trước đến nay hắn chưa nghe nói Anh Phù tộc có thuộc tính này bao giờ. Dùng tinh thể Aisura kiểm tra một chút cũng không phát hiện có gì bất thường.

—— Nói đến tinh thể Aisura, sau khi lấy được viên tinh thể bất ngờ xuất hiện trong ngực mình ra, Hạ Phi dùng dây quấn một vòng, đeo nó vào cổ. Hắn biết việc tộc tinh của các chủng tộc luôn tự lựa chọn bạn đời của người thống trị để bám vào, mà Giang Thành Khải lại là bạn đời của hắn, vậy chẳng lẽ y chính là người thống trị Liên bang?… Cũng không phải không có khả năng.

Mọi chuyện cũng không có gì đặc biệt, nhưng đến lúc ngủ lại phát sinh dị trạng.

Mặc dù Hạ Phi có một phần huyết thống nhân loại, nhưng không phải lúc nào hắn cũng nằm mơ được. Nhưng giấc mơ hôm nay lại đặc biệt chân thực, cũng rất dài, trong mơ xuất hiện Giang Thành Khải và Giang Thành Điềm, còn có một vài gương mặt khác mà hắn không biết là ai nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc.

Hạ Phi nghi ngờ đây chính là một phần trí nhớ hắn bị mất.

Sáng sớm sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên hắn làm là kể chuyện hắn mơ thấy cho Giang Thành Khải.

Đúng như dự đoán, Giang Thành Khải sau khi nghe xong còn tưởng hắn khôi phục trí nhớ rồi, mừng hụt một lúc.

Chuyện thứ hai chính là đi tìm Shute đại đế.

May là Shute đại đế cuối cùng cũng hoang dâm đủ rồi, chịu ra khỏi phòng ngủ gặp mặt con trai.

Hạ Phi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, thông báo chuyện muốn đi Daours, đồng thời kể lại chuyện giấc mơ tối qua cho cha mình nghe.

Shute đại đế nghe xong nghiêm túc suy tư một lúc, sau đó từ chối yêu cầu của hắn.

Hạ Phi: "…"

Hạ Phi: "Tại sao?"

Shute đại đế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Con đừng quên, thân phận của con bây giờ là Thái tử Đế quốc, ảnh của con cũng đã được gửi đến hoàng thất và quân bộ của toàn bộ Thiên hà, con đi đến Daours để bị bắt làm tù binh à?"

Hạ Phi cau mày: "Không nghiêm trọng đến mức đấy chứ, có Giang thiếu tướng đi cùng con mà."

"Con không nhắc ta còn quên mất," Shute đại đế chỉ vào Giang Thành Khải, "Ta điều tra rồi, trong đoàn đại sứ của tinh hệ Daours không có tên cậu ta, cậu ta nhập cảnh phi pháp, ta còn chưa bắt người đấy! Nếu không phải ta nể mặt con, con nghĩ bây giờ cậu ta còn có thể đứng đây nghe chúng ta nói chuyện à? Có mà bị giam lại lâu rồi! Lần này con đòi đi có phải do cậu ta xúi giục không?"

"…" Hạ Phi không biết phải trả lời thế nào.

Đúng là chuyện đi Daours bắt nguồn từ việc Giang Thành Khải nói bản thân từng là chồng hắn, nhưng nói là xúi giục thì có hơi quá, người đòi đi đầu tiên rõ ràng là hắn mà.

Shute đại đế vừa nhìn vẻ mặt của con trai mình đã đoán được tình hình, càng không đồng ý: "Không cần nói nữa, ta sẽ không đồng ý cho con rời khỏi tinh hệ Jale nửa bước, con về phòng đi."

Thấy Shute đại đế xoay người muốn đi, Hạ Phi không còn cách nào, vội vàng tung đòn sát thủ cuối cùng.

Hắn kéo tinh thể Aisura đeo trên cổ ra: "Nhưng trong tay con có tộc tinh của Đằng Thụ tộc, chứng tỏ Giang thiếu tướng là người thống trị tinh hệ Daours sau này. Anh ấy là bạn đời của con, chắc chắn sẽ không hại con. Hơn nữa ở Daours còn có con của con, cho dù cha có cấm con cũng phải đi gặp nó."

Shute đại đế hoàn toàn không nghe được Hạ Phi đang nói cái gì, chỉ kinh hãi nhìn chằm chằm khối tinh thể bát giác màu xanh lục trong tay hắn.

"Con nói đây là… tinh thể Aisura?"

"Vâng." Hạ Phi gật đầu, "Từ lúc con kết thúc kỳ tiến hóa thì lấy được nó ra, còn lúc trước hình như nó vẫn luôn ở trong người con."

Ý của Hạ Phi là có lẽ từ lúc hắn thức tỉnh sau khi mất trí nhớ thì khối tinh thể này đã nằm trong người, nhưng Shute đại đế lại hiểu nhầm thành từ lúc hắn ra đời đã có khối tinh thể này trong người, vẻ mặt càng thêm kinh hãi.

Chuyện này cũng giống như trước đây khi Hạ Kỳ vừa xuất hiện, tộc tinh Anh Phù tộc, tinh thể Abora trên người mẫu hậu Shute đại đế lập tức bay đến chỗ Hạ Kỳ.

96. Chương 96: Trở Về

Con trai trở thành bạn đời của người thống trị Liên bang tương lai, Shute đại đế thực sự không biết bản thân nên vui mừng hay khổ sở.

Đại đế cầm lấy tinh thể Aisura trong tay Hạ Phi, cẩn thận vuốt ve. Lại nói, kể từ sau khi Hạ Kỳ rời đi, cũng đã lâu rồi Shute đại đế chưa được nhìn thấy "Tinh thể lựa chọn" của Anh Phù tộc.

Tộc tinh của các chủng tộc ở Thôn Nha Tinh không chỉ có một viên. "Tinh thể nguyên thủy" là khối đá có nguyên thần mạnh nhất, thường được đặt dưới tầng hầm của giáo đường hoàng gia, chỉ có người thống trị và người kế vị đời tiếp theo mới có thể nhìn thấy. Bên cạnh "Tinh thể nguyên thủy" còn có hai tinh thể bảo hộ cho nó, sức mạnh cũng chỉ đứng sau "Tinh thể nguyên thủy". Hai khối tinh thể này chỉ cần là người có đủ năng lực thì đều có thể nắm giữ, chỉ riêng "Tinh thể lựa chọn" là tự có linh tính của bản thân, không chịu sự ảnh hưởng từ bên ngoài.

Người được "Tinh thể lựa chọn" chọn để bám vào, 99% sẽ trở thành bạn đời của người thống trị tương lai. Nói cách khác, ai kết hôn với người được nó lựa chọn, sẽ trở thành người ngồi lên vương vị kế tiếp.

Nguyên thần của "Tinh thể lựa chọn" không mạnh như "Tinh thể nguyên thủy" hay hai khối tinh thể bảo hộ, thậm chí còn không có khả năng công kích, nhưng theo lịch sử mấy nghìn năm của Thôn Nha Tinh, lựa chọn của nó có công năng bảo vệ còn mạnh hơn bất kỳ sự công kích nào.

Bởi vì sự lựa chọn của nó vĩnh viễn là chính xác nhất.

Shute đại đế cảm thấy vấn đề này quá phức tạp.

Mấy trăm năm trước Đế quốc cũng từng nghe được tin đồn truyền ra từ hoàng thất Daours, nói Vương phu không giữ gìn được "Tinh thể lựa chọn", tinh thể Aisura đã biến mất. Cũng có người nói, ngay từ đầu trong tay Vương phu vốn đã không có tộc tinh, Nữ hoàng đương nhiệm không xứng đáng được ngồi trên vương vị.

Hiện tại tinh thể Aisura chạy đến chỗ Hạ Phi, gián tiếp khẳng định rằng bạn đời của hắn chính là người thống trị Liên bang.

Shute đại đế bắt đầu nghi ngờ mục đích Giang Thành Khải tiếp cận con trai mình, liệu có phải là vì vương vị hay không, không ai dám nói chắc được.

Vì vậy Shute đại đế không chút do dự quyết định duy trì quan điểm ban đầu của bản thân.

"Con còn nhỏ, có rất nhiều chuyện con chưa thể nhìn thấu bản chất bên trong của nó được. Phương thức tìm người phù hợp của Anh Phù tộc chúng ta đơn giản hơn các tộc khác nhiều. Trên người Giang Thành Khải không có mùi gì đặc biệt hết đúng không?"

“Có mà.”

“…”

“Lần đầu tiên con gặp anh ta trên chiến hạm đã ngửi thấy rồi, thơm ngát, rất dễ chịu.”

“…”

Shute đại đế triệt để câm nín.

“Phụ vương?” Hạ Phi thấy cha mình mãi không nói gì, sốt ruột thúc giục, “Cha có đồng ý cho con đi nhé?”

“Vẫn không được.” Shute nghiêm túc nhìn hắn, “Nếu như con thật sự muốn đi Daours, chờ một thời gian nữa để ta sắp xếp đoàn đại sứ, con không thể đi một mình thế này được.”

“Ai nói không thể đi?” Hạ Kỳ đẩy xe lăn đi từ trong phòng ra.

Shute vội vàng bước đến: “Sao em lại ra đây? Sao không ngủ thêm một lát nữa?”

Hạ Kỳ trực tiếp bỏ qua vị đại đế bên cạnh, nói với Hạ Phi: “Con muốn đi thì cứ đi, không cần quan tâm cái người này có đồng ý hay không, đây là quyền tự do của con.”

Shute: “…”

Shute đại đế không nhịn được chen vào: “Ta cũng là vì lo lắng cho an toàn của thằng bé thôi.”

Hạ Kỳ nhàn nhạt nói: “Bao nhiêu năm nay anh không nuôi dưỡng chăm sóc nó, bây giờ mới lo lắng cho an toàn của nó không phải là quá muộn rồi sao?”

Nhắc đến vấn đề này, Shute đại đế cũng nóng máu: “Nếu không phải lúc đó em đột nhiên trốn đi, ta có phải xa vợ con mình lâu thế không? Em không thấy ta bao nhiêu năm nay vẫn không kết hôn sao?”

Hạ Kỳ xoay mặt sang chỗ khác: “Ban đầu tôi cũng không hề có ý định sinh con cho anh.”

Shute nhíu mày: “Nói thế nào thì bây giờ cũng sinh rồi, trên người nó chảy dòng máu của ta, ta trước đây không biết mình có đứa con này nên mới không quan tâm chăm sóc được cho nó, bây giờ biết rồi đương nhiên phải chăm sóc thật tốt.”

“Này, hai người đừng có lạc đề nữa được không?” Hạ Phi ngăn cản bọn họ tiếp tục đấu võ mồm, “Không phải đang thảo luận chuyện con đi Daours sao?”

“Không phải ta đã nói rồi sao, con không thể đi một mình!”

“Ta đã nói rồi còn gì, con muốn đi thì cứ đi, không cần để đến người này.”

Hạ Kỳ và Shute đại đế nhìn chằm chằm đối phương, tức giận đồng loạt quay đầu đi.

Hạ Phi đen mặt.

Giang Thành Khải kéo trọng tâm về mục đích ban đầu: “Vấn đề bây giờ là có muốn đi cũng không có phương tiện di chuyển.”

Hạ Kỳ suy nghĩ một chút: “Lúc chúng ta bị trói về đây, phi thuyền kia chắc có lẽ vẫn dùng được, hai đứa lấy mà đi.”

Shute vội vã đính chính: “Này, cái gì gọi là trói về? Rõ ràng là ta rất nhẹ nhàng đưa mọi người về mà!”

Giang Thành Khải cũng khổ sở nói: “… Bố vợ đại nhân, cái phi thuyền đó hình như bị chiến hạm của tinh hệ Jale công kích đến hỏng cả bộ phát năng lượng rồi.”

Shute tức giận quát: “Ai là bố vợ cậu?”

Giang Thành Khải mặt không đổi sắc đáp: “Là Hạ Kỳ tiên sinh.”

Shute: “…”

Giang Thành Khải là người có năng lực, là con trai của bạn cũ, lại còn là bạn đời của con trai mình, Hạ lão đại vẫn tương đối có thiện cảm với y.

Shute lãnh khốc nói: “Mơ cũng đừng mơ! Phi thuyền đều cất ở trong kho giữ của hoàng gia, ta không cho mượn cái nào hết.”

Cuộc nói chuyện kết thúc trong không vui.

Hạ Phi thở hồng hộc rời khỏi tẩm cung của Shute đại đế.

Giang Thành Khải vội vàng xoay người, trước khi đi nhận được ánh mắt ra hiệu của Hạ Kỳ, y khẽ gật đầu, đuổi theo Hạ Phi.

Shute đại đế phát hiện ra ám hiệu của bọn họ, trừng mắt nhìn Hạ Kỳ.

Hạ lão đại bình tĩnh cúi đầu nhìn mặt đất.

Shute thở dài, bây giờ Hạ Kỳ vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận ở lại đây, chẳng may chọc giận khiến người bỏ đi lần nữa, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Hạ Phi và Giang Thành Khải về đến đại sảnh thì gặp Giang Thành Điềm đang ăn sáng.

So với dáng vẻ đờ đẫn mất hồn hôm qua, hiện tại Điềm Điềm đã khôi phục hơn nhiều, rất có tinh thần, ngồi ăn đồ ăn sáng mà Hạ Phi chuẩn bị sẵn.

Giang Thành Điềm vừa thấy hai người đi tới, vội vàng lau miệng, cứ như sợ người khác phát hiện mình đang ăn vụng.

Hạ Phi nhìn mặt vô tội và hai má phồng ra vì còn chưa nhai hết thức ăn của cậu ta là lại cảm thấy buồn cười.

Hắn ngồi xuống đối diện Giang Thành Điềm, thuận miệng hỏi: "Chuyện của cậu và Chris sao rồi?"

Giang Thành Điềm phun toàn bộ thức ăn trong miệng ra ngoài.

Hạ Phi vội vàng vòng ra sau lưng ghế, kinh hãi nhìn đống thức ăn suýt nữa thì dính đầy lên người mình: "Cậu bị điên à?"

"Cậu mới bị điên! Tự dưng nhắc đến tên kia làm gì!" Giang Thành Điềm rít gào.

Rõ ràng ngủ một giấc xong đã sắp quên được chuyện không vui kia rồi, bây giờ đột nhiên lại bị xoáy vào chỗ đau.

Hạ Phi nói: "Tôi nói thật mà, cậu định thế nào? Tôi không tin cậu chịu bỏ qua cho anh ta dễ dàng như thế."

Giang Thành Điềm: "…"

Thực ra đúng là Điềm Điềm định bỏ qua, xem như chưa có chuyện gì từng xảy ra, sau này cũng không gặp

lại người kia nữa.

Nhưng bị Hạ Phi nói khích một câu, lại không nhịn được cười lạnh nói: “Làm sao có thể bỏ qua được, tôi nhất định phải tìm cơ hội thiến tên khốn kia!”

Hạ Phi mỉm cười: “Rất có chí hướng, nhưng nếu chỉ dựa vào một mình cậu thì chắc chắn sẽ không thực hiện được.”

Giang Thành Điềm: “…” Cũng đúng.

Hạ Phi lại nói: “Tôi cảm thấy có lẽ cậu sẽ cần người trợ giúp.”

Giang Thành Điềm nghi ngờ nhìn hắn: “Sao đột nhiên cậu lại tốt bụng với tôi thế?”

Rõ ràng trước đây toàn bắt nạt mình!

Hạ Phi nhún vai: “Đương nhiên là có điều kiện.”

Giang Thành Điềm: “…” Quả nhiên!

“Tôi muốn cùng anh cậu về Daours để gặp con trai tôi, nhưng cha tôi không chịu cho mượn phi thuyền. Lúc nào thì cậu về? Cho đi nhờ cái đi.”

“Chuyện này tôi không có quyền quyết định.”

“Hả? Tôi còn tưởng cậu là người có chức vị cao nhất trong đoàn đại sứ.”

“Vẻ mặt khinh thường của cậu là có ý gì?” Giang Thành Điềm phẫn nộ đập bàn.

Giang Thành Khải lập tức bất mãn: “Sao lại nói chuyện với chị dâu như thế!”

Giang Thành Điềm: “…”

Có vợ là quên luôn anh em.

Giang Thành Khải cũng cảm thấy cách của Hạ Phi không tồi, nhưng bản thân y cũng biết người nắm quyền cao nhất trong đoàn đại sứ là vị Thứ trưởng kia, Giang Thành Điềm có muốn cũng không quyết định được, chưa kể đến trường hợp liệu Nữ hoàng có sắp xếp nhiệm vụ bí mật gì cho ông ta không.

Giang Thành Khải thở dài: “Tiếc là phi thuyền của đoàn đại sứ là phi thuyền phổ thông, nếu như là chiến hạm thì đã…”

“Ai nói không phải chiến hạm thì không có phi thuyền dự bị loại nhỏ?” Giang Thành Điềm ngắt lời y, “Trong kho có ba chiếc, nhưng vì là loại nhỏ nên chỉ có thể chứa tối đa 5 người.”

“Chỉ cần thế là đủ rồi!” Hạ Phi đập bàn, bát đĩa trên bàn rung lên, “Chúng ta đi luôn bây giờ đi!”

Để tránh đêm dài lắm mộng, Giang Thành Khải cũng không phản đối,.

Giang Thành Điềm đang chuẩn bị dẫn hai người đến kho lấy phi thuyền, thì giữa đường đột nhiên xuất hiện khách không mời.

Giang Thành Điềm trừng mắt nhìn Chris đứng chắn trước mặt mình, chỉ hận không thể dùng ánh mắt đâm người này thành cái rổ.

Chris coi như không thấy, cười híp mắt hỏi Hạ Phi: “Phi Phi, mọi người định đi đâu thế?”

Giang Thành Khải chưa kịp cản, Hạ Phi đã khai toàn bộ luôn.

Quả nhiên vừa nghe nói bọn họ muốn lén lút đi Daours, Chris đã vô cùng phấn khởi hỏi: “Tôi đi cùng được không?”

Giang Thành Điềm nhanh chóng phản đối: “Không được!”

Chris cau mày nhìn cậu ta: “Tôi có đòi đi với cậu đâu, cậu vội vàng cái gì?”

97. Chương 97: Tập Kích

Giang Thành Điềm không giải thích được nguyên nhân, có lẽ là vì trong lòng có ác cảm với Chris, vậy nên theo bản năng luôn muốn phản bác mọi lời nói của người này.

Giang Thành Điềm cắn răng nói: “Đây là phi thuyền của tôi, tôi muốn cho ai ngồi hay không cho ai ngồi là việc của tôi!”

Chris ghé sát vào tai Hạ Phi, nhưng lại dùng âm lượng để tất cả mọi người đều nghe thấy: “Đúng là con trai Thượng tướng đấy à? Sao lại nhỏ mọn thế.”

Giang Thành Điềm: "…"

Loại cặn bã này mà cũng dám nói mình nhỏ mọn…

Trong mắt Điềm Điềm tất cả những thành phần trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi đều là cặn bã, cực kỳ đáng ghê tởm!

Chris nhìn thấy hai mắt Giang Thành Điềm trợn trừng lên, lại nhớ đến đêm kia đôi mắt này của đối phương vì động tình ngập nước, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo.

Tóc gáy Giang Thành Điềm đột nhiên dựng đứng, cả người run lên, quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Chris giương khóe miệng.

Không khí giữa hai người quái dị vô cùng.

Hạ Phi mặc dù tò mò về vấn đề của bọn họ, nhưng việc cấp bách bây giờ là phải lấy được phi thuyền để tranh thủ đến tối rời đi, đi ban ngày nguy cơ bị Shute đại đế phát hiện quá cao, nửa đường bị chặn lại thì đúng là sôi hỏng bỏng không.

Thấy hắn muốn đi, Chris vội cản lại: "Thật sự không cho tôi đi cùng được à?"

Giang Thành Điềm nghiến răng: "Không cho đi!"

Chris không nói gì, chờ câu trả lời từ chỗ Hạ Phi.

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi phất tay: "Muốn đi thì đi, tôi không có vấn đề gì."

Giang Thành Khải mặc dù không vui, cùng vợ về nhà lại phải dẫn thêm một người đàn ông nữa để làm cái quỷ gì, nhưng y cũng không tiện từ chối.

Chris cười xấu xa: "Nếu hai người không chịu cho tôi đi theo, tôi sẽ kể với Đại đế hai người muốn bỏ trốn."

Hạ Phi cau mày: "Ngứa đòn quá rồi à."

Chris chỉ cười không nói.

Hạ Phi thở dài: “Muốn làm gì thì làm.”

Chris ha ha cười vài tiếng, quay đầu chạy đi: “Tôi đi lấy đồ, nhớ phải chờ đấy!”

Hạ Phi mặt không đổi sắc nhìn bóng lưng anh ta chạy biến: “Ngu xuẩn, đã nói đi lúc nào đâu.”

Giang Thành Điềm nghe vậy có chút hả hê, cái tên kia có bị bỏ lại cũng đáng đời.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không thể bỏ lại Chris, không chỉ thế, thậm chí ngay cả Giang Thành Điềm cũng bị kéo lên phi thuyền cùng bọn họ rời khỏi tinh cầu Jale.

Cứ nghĩ đến tên đầu sỏ tạo thành hậu quả này, Giang Thành Điềm chỉ hận không thể bóp chết Chris.

Lúc xế chiều, tranh thủ lúc Chris chạy đi, Giang Thành Điềm dẫn Hạ Phi và Giang Thành Khải đến chỗ phi thuyền để xem qua, sau đó bọn họ lại quay về Vương cung lấy đồ. Nếu biết Chris đang ngồi xổm ở cổng Vương cung, Giang Thành Điềm tuyệt đối sẽ không đồng ý để Hạ Phi anh trai mình quay ngược lại.

Chris nhìn thấy Hạ Phi, tội nghiệp mếu máo: “Sao hai người không đợi tôi?”

Hạ Phi: “Quay lại rồi đây còn gì.”

Chris cảm động nói: “Là vì tôi sao?”

“Không đâu.” Hạ Phi tàn nhẫn phá vỡ ảo tưởng của anh ta, “Ngay từ đầu đã dự kiến đến tối mới đi.”

Chris: “…”

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bốn người xuất phát đến bãi đậu phi thuyền.

Giang Thành Khải tranh thủ lấy đồ đạc của bản thân ra khỏi phi hành khí.

Hạ Phi lưu luyến nhìn phi hành khí trong kho, “Anh định bỏ nó luôn à?”

Giang Thành Khải bật cười: “Sau này vẫn lấy về được, nếu em thích lúc nào lấy về sẽ cho em.”

Hai mắt Hạ Phi phát sáng: “Thật không?”

Giang Thành Khải cười cười: “Có gì mà không thật.”

Giang Thành Điềm nhập mật mã vào phi thuyền của đoàn đại sứ, vào kho lấy một chiếc phi thuyền loại nhỏ ra, cả bốn người lập tức chui vào.

Trong kho của phi thuyền đại sứ cũng có binh lính tuần tra, mặc dù không canh phòng nghiêm ngặt như kho của chiến hạm quân bộ, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đi qua đi lại, nếu không canh chuẩn thời gian nhất định sẽ có khả năng bị phát hiện.

Giang Thành Điềm nhập mật mã và quét nhận diện khuôn mặt, thấy phi thuyền bắt đầu chuẩn bị khởi động, quay sang nói với anh trai: “Em quay lại đây, mọi người đi đường cẩn thận.”

Giang Thành Khải gật đầu, ngồi lên vị trí điều khiển, Hạ Phi cũng rất tự giác ngồi xuống ghế phó lái, chỉ có Chris vẫn đang nhìn đông nhìn tây.

Giang Thành Điềm không nhìn nổi nữa, khẽ quát: “Anh không ngồi xuống đàng hoàng được à! Đến lúc bay lên mất trọng lực ngã chết bây giờ!”

Chris ngẩn ra, quay đầu lại.

Giang Thành Điềm bị nhìn chằm chằm, cau mày: “Làm sao?”

“Cậu lo cho tôi à?”

“… Đồ điên!” Giang Thành Điềm quay đầu muốn đi ra cửa.

Nhưng còn chưa đi được lại bị Chris kéo lại: “Cậu ngại cái gì, rõ ràng vừa rồi…”

Giang Thành Khải quay lại định nhắc nhở bọn họ, đã thấy Giang Thành Điềm dùng sức giằng tay ra, Chris mất đà đập cả người vào vách phi thuyền, lại còn đập đúng chỗ còi báo động.

Giang Thành Điềm: “…”

Chris: “…”

Tiếng còi báo động kêu vang ầm ĩ, lính tuần tra bắt đầu chạy về hướng này.

Giang Thành Khải đen mặt khẽ mắng một tiếng, vội vã đóng cửa khoang lại, gạt cần điều khiển, cất cánh.

Giang Thành Điềm ngớ người đứng yên không nhúc nhích, Chris nhanh chóng kéo cậu ta xuống ghế, thắt chặt dây an toàn. Phi thuyền cất cánh bay ra khỏi kho, vì quá vội vàng suýt nữa còn va vào cửa kho, may mà Giang Thành Khải xử lý tình huống kịp.

Đến khi bay ra ngoài tầng khí quyển, Giang Thành Điềm mới tỉnh táo lại.

Nhận ra mình cũng bị đưa ra khỏi tinh cầu Jale rồi, Điềm Điềm phẫn nộ đạp một phát vào chân Chris, phát điên gào lên: "Đều tại anh!!!"

Đúng là do lỗi của bản thân tạo thành hậu quả bi kịch, Chris yên lặng cúi đầu, không phản bác.

Giang Thành Điềm khổ sở vuốt mặt: "Mẹ nó, tôi phải làm sao bây giờ?"

Giang Thành Khải nói: "Chuyện cũng đến nước này rồi, cũng không có cách nào khác, cứ đi cùng bọn anh về nhà đi vậy."

Giang Thành Điềm nhíu mày: "Nhưng đoàn đại sứ vẫn còn đang ở tinh cầu Jale, chẳng may Shute đại đế phát hiện Hạ Phi trốn cùng anh, nóng giận nhốt tất cả bọn họ lại, em về biết ăn nói thế nào với Nữ hoàng bây giờ?"

Hạ Phi trấn an: "Cậu không cần lo, có ba tôi ở đó, bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu."

Giang Thành Điềm chưa biết đến sự tồn tại của Hạ Kỳ, nghi ngờ hỏi: "Anh vẫn còn ba nữa?"

Hạ Phi gật đầu: "Hạ Kỳ ấy."

"… Hạ Kỳ?" Giang Thành Điềm khiếp sợ, "Hạ Kỳ tiên sinh không phải đã…" Không phải đã hi sinh từ 500 năm trước sao? Sao đột nhiên lại sống lại? Còn là ba của Hạ Phi?

Hạ Phi: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, tôi chỉ kể tóm tắt thôi. Hình như năm đó ba tôi bị Nữ hoàng Liên bang cứ quấn lấy không tha, đúng lúc bị thương trong chiến sự với tinh hệ Jale nên nhân cơ hội giả chết, sau đó bắt đầu làm cướp vũ trụ ở vùng giáp ranh, mười hai năm trước thì nhặt được tôi."

Giang Thành Điềm: "…"

Tóm tắt có phải là hơi ngắn gọn quá rồi không, lượng thông tin lớn thế cơ mà…

Giang Thành Điềm không tin nổi: "Tức là Hạ Kỳ tiên sinh… Ba của cậu trong lúc tham gia chiến sự đã cùng Shute đại đế…"

Cánh cửa thế giới mới lại được mở ra rồi.

Hạ Phi nhún vai: "Chắc là vậy, ba không kể chuyện của bọn họ cho tôi nghe."

Giang Thành Điềm không hỏi nữa, dù sao cũng là việc riêng nhà người ta.

Giang Thành Khải xác định lộ trình, gia tăng tốc lực, thời gian lộ trình tổng cộng khoảng 5 ngày. Có lẽ là nhờ Hạ Kỳ cầm chân, ba ngày đầu không gặp phải truy binh, tâm tình của bọn họ cũng từ từ thả lỏng. Nhưng đế ngày thứ tư, sau khi tiến vào vành đai ngoài của tinh hệ Daours thì phát sinh vấn đề.

Lúc đó phi thuyền đang di chuyển tương đối ổn định theo quỹ đạo lập trình trước, đột nhiên Giang Thành Khải kêu một tiếng.

"Sao thế?" Hạ Phi vội hỏi.

"Hình như… có truy binh." Giang Thành Khải cũng không chắc chắn.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào màn hình theo dõi, chỉ thấy xa xa trong vũ trụ, có một phi thuyền cỡ lớn đang chậm rãi đến gần phi thuyền của bọn họ.

"Nhưng có vẻ không phải là truy binh của tinh hệ Jale, phi thuyền này di chuyển từ phía tinh cầu Daours đến chỗ chúng ta." Giang Thành Khải nói.

Giang Thành Điềm cau mày: "Chẳng lẽ Thứ trưởng Bộ ngoại giao biết chúng ta trở về Daours, báo tin cho Nữ hoàng rồi?"

Giang Thành Khải trầm ngâm: "Cũng không phải không có khả năng."

Khi phi thuyền kia đến gần hơn, hình dáng cũng hiện rõ hơn trong màn hình theo dõi, Giang Thành Điềm thở ra một hơi: "Là ký hiệu của Đằng Thụ tộc, chắc là đến tiếp ứng cho chúng ta."

"Không đâu." Vẻ mặt Giang Thành Khải càng ngưng trọng, "Nếu như đến tiếp ứng, khoảng cách cũng đã gần như thế, tại sao vẫn không gửi yêu cầu truyền tin cho chúng ta?"

Thực ra bản thân y cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng cũng không có căn cứ để khẳng định phán đoán của bản thân.

"Hay là bọn họ quên mất?" Giang Thành Điềm suy đoán.

"Quân bộ Liên bang còn có người vô dụng đến mức thao tác căn bản cũng quên sao?" Chris chen vào.

Giang Thành Điềm: "…"

Chờ tiếp một lúc, Giang Thành Khải lắc đầu: "Không ổn rồi, chúng ta quay lại thôi."

Y nhập lệnh, thay đổi hướng bay của phi thuyền.

Hạ Phi cau mày: "Ý anh là bọn họ muốn tấn công chúng ta?"

Giang Thành Khải không thừa nhận cũng không phản bác: "Anh không dám chắc."

Sự thực chứng minh, trực giác của Giang Thành Khải không sai, bọn họ vừa chuyển hướng, đối phương cũng lập tức đuổi theo. Phi thuyền loại nhỏ của bọn họ không thể so với chiến hạm, không bao lâu đã bị đuổi kịp.

Đối phương ngay cả yêu cầu truyền tin cũng không phát, không báo trước tiếng nào, trực tiếp khai hỏa.

Trong vũ trụ bao la ánh lửa sáng rực.

98. Chương 98: Khôi Phục Trí Nhớ

Sau khi Giang Thành Khải tỉnh lại, y phát hiện vị trí của bản thân đã thay đổi.

Đầu vẫn còn ong ong do di chứng từ vụ va chạm, bản thân y là người thể chất cao nhất mà còn choáng váng, càng đừng nói đến ba người còn lại.

Giang Thành Khải đột nhiên ngẩng đầu lên, nhíu mày

Trước đó bọn họ gặp chiến hạm của tinh cầu Daours, sau đó bị tấn công.

Nhưng hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ tại sao chiến hạm Liên bang lại công kích bọn họ, Giang Thành Khải nhanh chóng bò dậy, tìm kiếm xung quanh. Giang Thành Điềm được Chris ôm trong lòng, cả hai nằm bất tỉnh ở cách đó không xa, nhưng còn Hạ Phi lại không thấy đâu.

Y bỏ qua cảm giác choáng váng của bản thân, vội vàng đến kiểm tra tình hình của Chris và em trai mình, thấy cả hai không có thương tích gì lại đứng dậy đi tiếp, tìm một vòng cuối cùng cũng thấy Hạ Phi hai mắt

nhắm nghiền nằm trong bụi cỏ. Tinh thể Aisura đeo trên cổ hắn phát ra một tầng sáng xanh nhạt, bụng cũng phát sáng chói mắt, giống hệt như mười mấy năm trước đây.

Giang Thành Khải không biết trên người Hạ Phi xảy ra vấn đề gì, liệu có giống như 12 năm trước dùng một loại năng lực thần kỳ nào đó hồi sinh không. Y không dám chạm vào hắn, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến hắn, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Giang Thành Khải đứng trong bụi cỏ chông trừng Hạ Phi, đồng thời từ đây cũng có thể nhìn thấy Chris và Giang Thành Điềm.

Bốn phía ở đây đều là thảo nguyên hoang vắng, y quyết định đi sang đánh thức hai người kia trước, một mình phải trông cả ba người thế này rất bất tiện.

Giang Thành Điềm và Chris bị lay vài cái đã tỉnh.

Giang Thành Điềm mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong lòng Chris, lập tức hét thảm một tiếng, giơ tay đánh bay đối phương.

Giang Thành Khải: "…"

Chris ôm đầu, khổ sở bò về: "Sao cậu lại đánh tôi?"

Giang Thành Điềm rít qua kẽ răng: "Sao tôi lại nằm trong lòng anh?!"

Chris: "… Hả?" "

Chris nghiêng đầu nghĩ một lúc, đột nhiên đập bốp hai tay vào nhau: Tôi nhớ ra rồi! Lúc nãy chúng ta bị chiến hạm kia nã pháo tan tành!"

Giang Thành Điềm: "…"

Chuyện đáng sợ như vậy sao lại có thể nói đến vô cùng sung sướng như thế hả…

Chris: "Hơn nữa chiến hạm kia còn là của Daours!"

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Khải thấy bọn họ không có vấn đề gì, quay người trở lại chỗ Hạ Phi.

Giang Thành Điềm vội vã bò dậy, lảo đảo đi theo: "Anh đi đâu thế?"

"Hạ Phi nằm ở bên kia, anh đi xem cậu ấy."

Giang Thành Điềm bước chân hơi dừng lại, nghiêng nghiêng một chút sau đó lại chống hông đứng thẳng lên, đồng thời đập một phát vào tay người phía sau đang định đặt lên eo mình.

Chris oan uổng xoa xoa mu bàn tay bị đập đỏ lên, rõ ràng ban nãy thấy cậu ta đứng không vững nên tốt bụng định đỡ thôi mà!

Lúc ba người đi đến chỗ Hạ Phi, tinh thể trên cổ và bụng hắn đã không phát sáng nữa, sắc mặt rất hồng hào, giống như chỉ đang ngủ trưa chứ không phải bị nổ phi thuyền mà bất tỉnh.

Giang Thành Khải lúc này mới dám nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má hắn, thấp giọng gọi: "Hạ Phi…"

Gọi vài tiếng, mí mắt Hạ Phi mới giật giật.

Tất cả lập tức tập trung tinh thần nhìn hắn chằm chằm, chỉ sợ xảy ra vấn đề gì.

Vì vậy lúc Hạ Phi vừa mở mắt ra đã thấy ba cặp mắt hai xanh một tím đang trợn trừng nhìn mình chằm chằm, sợ đến suýt nữa thì xuyên qua luôn.

Hắn hít một ngụm khí lạnh, đẩy ba cái mặt kia ra, ngồi dậy.

"Không có sao chứ, có chỗ nào không thoải mái không?" Giang Thành Khải vội hỏi.

Hạ Phi lấy tay che mặt, vẫn không nói gì.

"Phi Phi?" Chris sốt ruột đẩy đẩy vai hắn.

"Hình như…" Một lúc lâu sau Hạ Phi mới mở miệng, nhưng hắn vừa mở miệng đã khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi, "Hình như tôi… tôi nhớ lại rồi."

Chris ngơ ngác: "Nhớ lại cái gì cơ?"

Giang Thành Khải thấp thỏm nhìn hắn: "Em nhớ ra… toàn bộ rồi?"

Hạ Phi chậm rãi gật đầu.

Hắn kể lại đại thể mọi chuyện từ lúc năm đó bị nổ tung, sau đó được Hạ Kỳ nhặt về, rồi đến chuyện 10 năm làm cướp.

Trong những chuyện này, có một số việc xảy ra khi hắn đang hôn mê, nhưng kỳ lạ là mọi hình ảnh lại hiện lên rõ ràng trong đầu, giống như tinh thể Aisura trong cơ thể đã thay hắn ghi lại tất cả mọi sự tình phát sinh rồi chuyển tải vào não bộ.

"Trong người em có một thứ gọi là đom đóm Dolomie." Hạ Phi xoa xoa bụng.

"Đom đóm Dolomie?" Giang Thành Điềm cau mày, "Loại côn trùng này vì bị săn bắt quá nhiều đã tuyệt chủng từ lâu rồi mà."

Đom đóm Dolomie có năng lực tái cấu trúc lại vật chất, khôi phục trạng thái ban đầu, là thứ mà hàng ngàn người đều ao ước sở hữu. Năng lực của loại côn trùng này nghĩa cũng như tên, có thể chữa trị mọi thương tổn vật chất, khôi phục lại y nguyên như khởi điểm, thậm chí có thể làm cho một người đang hấp hối khỏe mạnh trở lại.

Nhưng tiền đề để có thể phát huy hai loại năng lực này là bản thân nó phải thừa nhận kí chủ.

Cũng chính vì tiền đề này mà năm đó hàng ngàn quý tộc và quân nhân đổ xô đi bắt giết đom đóm Dolomie, chỉ để bản thân có thể miễn nhiễm với tất cả tổn thương vật lý.

Lâu dần, vì bị săn bắt quá nhiều, loài côn trùng này tuyệt chủng.

Không nghĩ tới bây giờ lại được thấy một con.

"Cậu kiếm đâu ra được thứ này thế?" Giang Thành Điềm hỏi.

Hạ Phi cẩn thận nghĩ lại: "Hình như là năm đó Natalie bỏ vào bụng tôi."

"Natalie?" Giang Thành Điềm hiển nhiên đã quên mất người này, "Là ai?"

Giang Thành Khải câm nín: "Chính là hung thủ năm đó giết Lawson và ba học viên của học viện quân sự, còn tấn công em suýt chết một lần."

Giang Thành Điềm bây giờ mới nhớ ra.

Có thể quên luôn cả người từng suýt giết mình đúng là vô tâm hiếm thấy.

Hạ Phi nhíu mày: "Không biết tại sao cô ta lại tốt bụng như vậy, nhưng em nghĩ có lẽ cũng là vì lợi ích của bản thân cô ta thôi."

Giang Thành Khải gật đầu. Y cảm thấy bây giờ ngồi tính toán chuyện quá khứ cũng không để làm gì, dù sao Hạ Phi đã khôi phục trí nhớ rồi, chuyện quan trọng trước mắt là phải tìm cách rời khỏi đây.

Phi thuyền của bọn họ cũng không biết có còn không hay là đã nổ tung rồi, tìm kiếm trong phạm vi xung quanh vẫn không thấy bóng dáng, đồ đạc bên trong cũng không thể lấy được. Album ảnh cưới mà Giang Thành Khải giữ gìn suốt 12 năm cũng theo đó mà mất tích. Nhưng hiện tại người đã về rồi, sau này y nhất định phải đưa Hạ Phi đi chụp lại một bộ ảnh cưới khác, là ảnh thật.

Chris nhìn thảo nguyên hoang vu trong tầm mắt: "Không biết đây là tinh cầu nào?"

Giang Thành Khải lắc đầu: "Nếu như nhìn thấy người thì có thể căn cứ vào chủng tộc mà phán đoán, nhưng bây giờ…"

Bốn phía hoang tàn vắng vẻ, trừ bọn họ ra một bóng người cũng không có.

Hạ Phi đột nhiên ngồi xổm xuống, đặt hai tay xuống đất.

Giang Thành Khải: "???"

Hắn nhắm mắt sờ sờ mặt đất một lúc, sau đó mở mắt ra: "Tinh cầu này tên là Cara." Hắn ngừng một chút, lại bổ sung thêm, "Tinh thể Aisura nói thế."

"Tinh thể Aisura?!" Giang Thành Điềm sợ hãi kêu thành tiếng, "Tại sao tinh thể Aisura lại ở trên người cậu?! Rõ ràng nó…"

Rõ ràng nó đã mất tích mấy trăm năm rồi.

Giang Thành Điềm lẩm bẩm: "Hơn nữa tộc tinh ở trên người cậu, vậy chẳng phải là…"

Anh mình là người thừa kế vương vị?!

Giang Thành Điềm chỉ nghĩ thôi cả người đã cảm thấy không ổn.

Nữ hoàng từ lâu đã coi Giang gia bọn họ như cái gai trong mắt, đặc biệt là Giang Thành Khải, lần trước bà ta đã động tay một lần, nếu lần này biết được việc tinh thể Aisura ở trên người Hạ Phi, chắc chắn sẽ càng nung nấu ý định phải tiêu diệt mầm họa này.

Ngay như vừa nãy, nếu như không có tinh thể Aisura bảo hộ, có lẽ mấy người bọn họ cũng đã tan xác cùng phi thuyền rồi.

Một cảm giác lạnh lẽo chạy từ đầu đến chân Giang Thành Điềm, thấu tận tâm can.

Giang Thành Điềm nghĩ được chuyện này, ba người còn lại đương nhiên cũng nghĩ được, vẻ mặt tất cả đều ngưng trọng.

"Nếu Nữ hoàng không biết tinh thể Aisura đang ở chỗ chúng ta, liệu bà ta có cho rằng chúng ta đã chết rồi không?" Chris nói.

"Trước tiên đừng vội kết luận điều gì." Hạ Phi lắc đầu, "Hiện tại còn chưa rõ người có phải là do Nữ hoàng phái đến không, dù sao chúng ta cũng lén lút rời đi, ngoài cha và ba tôi đâu còn ai biết việc này."

"Cũng chưa chắc," Giang Thành Khải nheo mắt, "Em đã quên chuyện chúng ta dùng phi thuyền của ai để đi rồi sao? Lúc đó chúng ta lấy phi thuyền của đoàn đại sứ Daours, nếu bên trong đoàn đại sứ có tay chân của Nữ hoàng thì sao?"

Giang Thành Điềm đanh thép nói: "Chắc chắn là lão Thứ trưởng kia! Ông ta vốn đã là chó săn của Nữ hoàng, nhất định đã thông báo cho bà ta biết. Chúng ta cũng chỉ có đúng một phi thuyền, bà ta chỉ cần cho người đợi sẵn diệt gọn một mẻ là xong. Quá âm hiểm!"

Giang Thành Khải thở dài: "Tác phong của Nữ hoàng chúng ta cũng không phải mới thấy ngày một ngày hai."

"Cái đệch…" Chris không nhịn được chen vào, "Hai người đang nói đến Nữ hoàng tinh hệ Daours đấy hả? Sao nghe mưu mô xảo quyệt thế, không phải đồn đại khác lắm sao?"

Giang Thành Điềm định nói là "Vốn dĩ đã mưu mô xảo quyệt từ lâu rồi", nhưng nhớ ra đối phương là Anh Phù tộc, lại còn là người mình căm ghét nhất, tức giận ngậm chặt miệng. Chuyện nội bộ quốc gia, người ngoài hỏi làm gì, lắm mồm!

Chris nhìn Điềm Điềm mở miệng rồi lại ngậm miệng, bất đắc dĩ gãi đầu.

99. Chương 99: Sinh Hoạt Trên Hoang Tinh

Nếu tạm thời không thể quay về, vậy cũng chỉ còn cách ở lại.

Biết được tên, Giang Thành Khải cũng đã nắm được đại khái thông tin về nơi bọn họ đang ở. Tinh cầu

Cara là một tinh cầu bỏ hoang, thể tích chỉ bằng hai phần ba chủ tinh Daours, điều kiện tự nhiên vô cùng cằn cỗi, chỉ có vài chủng tộc nhỏ lẻ neo người sinh sống ở đây.

Nói đơn giản, bọn họ sắp phải trải qua những ngày tiếp theo trên một hoang tinh.

Tinh cầu Cara không có tài nguyên thiên nhiên, chỉ có thảo nguyên vô tận và đất hoang trải dài.

Cũng may thể chất của bọn họ đều từ A trở lên, có thể săn bắt thú hoang làm thức ăn, nếu như không thể săn, ngồi một chỗ nhìn thấy con mồi rồi đuổi theo, kiểu gì cũng không sợ chết đói.

Hạ Phi vô cùng biết ơn con đom đóm thỉnh thoảng lại phát sáng trong bụng mình. Nó không chỉ cứu tính mạng hắn, thậm chí còn thông qua quá trình tái tạo lại cơ thể, cải thiện thể chất yếu kém ban đầu của hắn. Mười một năm trước khi tỉnh dậy mất trí nhớ có lẽ cũng do cơ thể tái tạo lại không trọn vẹn, nhưng cuối cùng sau một trận chấn động thứ hai nó cũng đã giúp Hạ Phi lấy lại toàn bộ trí nhớ.

Hạ Phi có tra qua thông tin ở chỗ tinh thể Aisura, biết được Dolomie phải dựa vào dinh dưỡng của ký chủ để sống sót, hắn quyết định từ nay về sau phải ăn nhiều đồ ngon bổ một chút, nuôi con trùng nhỏ trong bụng.

Nhưng quyết định vĩ đại này còn chưa bắt đầu thực hiện đã chết yểu.

Bởi vì…

Chris chạy một vòng trở về, thở hồng hộc nói: "Trong phạm vi 2000m đến vật sống cũng không có chứ đừng nói là có thú mà săn."

Một lát sau, Giang Thành Khải cũng quay lại, giơ lên một ổ sâu: "Anh tìm khắp nơi rồi, đây là thứ duy nhất biết động đậy."

Hạ Phi triệt để câm nín. Không có nguyên liệu thì bảo hắn nấu cái gì bây giờ? Nấu đất ăn à?!

Chris an ủi: "Đừng quá thất vọng, Điềm Điềm vẫn chưa về mà."

Giang Thành Khải thấy đối phương gọi tên em trai mình thân mật như thế, đang định nói vài câu, nhưng nghĩ đến lúc Giang Thành Điềm nghe được kiểu gì cũng sẽ ra tay đánh người, mình chỉ cần đứng cạnh xem là được rồi, cực kỳ vô trách nhiệm quyết định không mở miệng nữa.

Hạ Phi nhìn thảo nguyên trải dài đến tận chân trời: "Không tìm được động vật thì ăn thực vật vậy."

Chris trừng mắt: "Quanh đây ngoài cỏ cũng chỉ có đất, làm sao mà ăn được?"

Hạ Phi hỏi ngược lại: “Sao lại không ăn được?”

Chris bĩu môi: “Tôi không phải dê.”

Khóe miệng Hạ Phi giật giật, trong lòng nghĩ lúc đã đói thì có mà vỏ cây cũng gặm chứ nói gì đến cỏ, quay đầu sang đã thấy Giang Thành Điềm từ xa chạy lại, vừa chạy vừa gào lên: “Chạy mau —— chạy mau lên ——“

Cả ba người đều ngơ ngác nhìn theo.

Khi Giang Thành Điềm càng ngày càng chạy đến gần chỗ bọn họ, Giang Thành Khải nheo mắt nhìn một chút, sau đó sắc mặt đại biến.

“Chết tiệt!” Giang Thành Khải khẽ mắng một câu, kéo tay Hạ Phi bỏ chạy.

Hạ Phi bị y kéo đến lảo đảo nghiêng ngả, suýt nữa ngã dập mặt.

Chris ngớ người nhìn hai người kia chạy qua mặt mình, lúc nhìn rõ thứ đuổi theo phía sau Giang Thành Điềm là gì cũng vội co chân chạy.

Phía xa xa là một đàn trâu cao hơn hai mét, không biết là giống gì, cả một bầy chạy rầm rập, khói bụi dưới chân cuộn lên mù mịt.

Chris chạy vài bước, đột nhiên dừng lại.

Mặc dù Giang Thành Điềm ghét người này, nhưng lúc sống chết cũng không thể để mặc anh ta, sốt sắng gào lên: “Anh điên rồi à! Đứng đấy làm gì, chạy mau!”

Chris quay đầu nhìn Điềm Điềm, vẫn không nhúc nhích.

Giang Thành Điềm khẽ cắn răng, quyết định lúc chạy qua sẽ kéo người này đi.

Vì vậy lúc chỉ còn cách chỗ Chris khoảng mười mét, Giang Thành Điềm chậm rãi đưa tay ra.

Giống như tâm linh tương thông, Chris cũng tiến lên một bước giơ tay, túm được cánh tay Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm trở tay nắm chặt tay người kia, đang định kéo người chạy đi, lại bị đối phương kéo ngược về chạy sang ngang. Giang Thành Điềm không biết Chris đang nghĩ cái gì, bị lôi đi mười mấy bước

mới hiểu rõ.

Chris là Anh Phù tộc, đương nhiên sẽ biết tàng hình. Anh ta kéo mình chạy sang bên này, sau đó tàng hình, đàn trâu kia không nhìn thấy bọn họ, sẽ không đuổi sang nữa. Cũng may đàn trâu này cũng chỉ có gần hai trăm con, nếu như đông hơn chỉ sợ có chạy sang ngang cũng bị đè chết.

Giang Thành Điềm thở hồng hộc nằm trên đất, nhìn bầu trời trong xanh phía trên, đột nhiên nói: "Anh tôi với chị dâu đâu?"

"Bọn họ lúc nãy chạy về phía trước còn gì." Chris cũng thở hồng hộc hiện hình, trượt xuống bên cạnh, "Yên tâm đi, có anh cậu ở đó hai người bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Tôi không hỏi cái này." Giang Thành Điềm chống tay ngồi lên, "Nếu hai người họ vẫn chạy về phía trước, chẳng phải chúng ta bị tách ra rồi sao?"

Chris há hốc mồm.

"Tại anh hết, tự dưng kéo tôi chạy loạn!" Giang Thành Điềm tức giận phủi quần đứng lên.

Chris vừa bực mình vừa buồn cười: "Cậu còn trách tôi?"

"Không trách anh thì trách ai?" Giang Thành Điềm đá đá anh ta, "Đừng ngồi nữa, đứng lên, ở chỗ hoang vu thế này bị tách ra rất nguy hiểm, đứng dậy nhanh, đi tìm bọn họ với tôi!"

Chris ôm cẳng chân bị đá ngã lăn ra đất, yếu ớt nói: "Ối mẹ ơi đau quá, tôi bị gãy xương rồi!"

Giang Thành Điềm: "…"

Đá có mấy cái nhẹ hều mà gãy chân cái mẹ gì?! Mắc bệnh xương thủy tinh à?!

Thấy Giang Thành Điềm vẫn không nói gì, Chris tiếp tục ôm chân lăn hai vòng trên đất: "Tôi đau sắp chết rồi, Điềm Điềm phải hôn nhẹ mới đứng lên được."

Giang Thành Điềm: "…"

Cái giống loài mặt dày như tường thành vô liêm sỉ không có tiết tháo này vì sao vẫn còn chưa tuyệt chủng…

Thần linh ơi hãy mau đưa tên khốn nạn này đi để trừ họa cho thế gian!!!

Uổng công bản thân lúc nãy còn lo lắng cho an nguy của người này, rõ ràng là lo lắng thừa! Giống loài du côn vô lại này tốt nhất là phải bị giẫm đạp dưới chân đám trâu điên kia! Không hiểu tại sao người như thế này lại là khách trong vương cung, tiêu chí mời khách của Shute đại đế làm sao có khả năng âm vô cùng như thế được!

Giang Thành Điềm vẫn chưa biết chuyện anh ta là cướp vũ trụ.

Chris thấy Giang Thành Điềm tức giận thật rồi, cũng không dám đùa dai nữa, vội vàng đứng lên, cười làm lành nói: "Sao lại tức giận rồi? Đùa một chút không được sao?"

Giang Thành Điềm lạnh lùng trừng mắt: "Không được."

Chris nghẹn họng.

Nghĩ đến thái độ hoảng sợ và bi phẫn của Giang Thành Điềm buổi sáng hôm nọ, trong lòng Chris lại căng thẳng.

Xem ra đúng là không thể đùa được…

Hai người yên lặng đi vòng quanh, đi từ khi trời còn sáng đến lúc tối mịt, cuối cùng cũng phải chấp nhận sự thật, lạc mất Hạ Phi và Giang Thành Khải rồi.

…

Ở một nơi khác, Giang Thành Khải cũng đang rất lo lắng cho tình hình của hai người họ. Lúc đó y nhìn thấy em trai mình bị Chris kéo sang ngang, bắt đầu cảm thấy không ổn. Nhưng là đằng sau đàn trâu kia vẫn đang hùng hục đuổi theo, chỉ có thể tiếp tục kéo Hạ Phi chạy về phía trước.

Không biết chạy bao lâu, đến lúc ngay cả Giang Thành Khải cũng sắp không trụ nổi, đàn trâu kia vẫn ở phía sau không dừng lại.

Hết cách rồi, trâu cao hơn hai mét, gần 200 con, mỗi con 4 cái móng, so với bọn họ chỉ có hai cẳng thì tốc độ nhanh hơn rất nhiều, chạy đến tận bây giờ vẫn chưa bị giẫm chết đã là kỳ tích rồi.

Hạ Phi đột nhiên nói, "Em biết tại sao Chris kéo Điềm Điềm chạy sang ngang rồi."

Giang Thành Khải còn chưa kịp hỏi đã bị hắn kéo sang. Lúc nhìn Hạ Phi và cả bản thân biến thành trong suốt, y cuối cùng cũng hiểu được dụng ý ban nãy của Chris.

Chạy bở hơi tai mà không nghĩ ra được vấn đề đơn giản như vậy, Giang thiếu tướng từ khi sinh ra đến giờ,

lần đầu tiên cảm thấy bản thân ngu không chịu nổi.

Cuối cùng cũng cắt đuôi được đàn trâu kia, hai người đều nằm vật ra đất thở hổn hển.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Giang Thành Khải nhìn trời: "Chúng ta hình như… lạc mất hai người kia rồi."

Hạ Phi đính chính: "Không phải hình như, mà đúng là lạc thật rồi."

Giang Thành Khải thở dài: "Nghỉ tạm một đêm đã, sáng mai đi tìm bọn họ."

Hạ Phi gật đầu.

Vốn đã chỉ có bốn người, bây giờ còn tách làm hai, tình hình càng ngày càng tồi tệ.

"Anh nói xem tại sao Điềm Điềm lại chọc phải đám trâu hoang kia? Cậu ta đi cướp đồ ăn của bọn nó à?"

"Sao đột nhiên đàn trâu hoang lại đuổi theo cậu?"

Chris vừa dùng cành khô cời đống lửa vừa hỏi.

Giang Thành Điềm ngạo kiều hừ một tiếng, không trả lời.

"Đừng nói là cậu định xông vào bầy đánh chết một con mang về nhé?"

Lần này Giang Thành Điềm không hừ nữa, chỉ chột dạ nhìn trời.

Chris: "…"

Đoán trúng thật?!

Cái mạch não này có cấu tạo giống người bình thường không thế hả, một mình lao vào đàn trâu gần 200 con?! Chưa bị húc bay đúng là phúc bảy đời!

Giang Thành Điềm cũng rất sầu não.

Mỗi chủng tộc đều có một năng lực đặc thù. Giống như Anh Phù tộc biết tàng hình, Đằng Thụ tộc có khả năng thúc đẩy thực vật phát triển và kiểm soát chúng. Khi đó Giang Thành Điềm đang điều khiển bụi cỏ cao quấn lấy một con trâu kéo về chỗ mình, ai ngờ đám trâu kia lại đột nhiên di chuyển.

Giang Thành Điềm không có kinh nghiệm, thấy đám trâu di chuyển thì vội đứng bật dậy khỏi bụi cỏ, bị chúng nó phát hiện ra, giống như phát rồ, điên loạn kéo cả đàn đuổi theo.

Đến bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy kinh. Bản thân là học viên tốt nghiệp loại ưu của học viện, lại đang là Thiếu tá quân bộ, thế mà lại rơi vào thảm cảnh bị một đàn trâu điên dí cho chạy đến không biết trốn vào đâu, chuyện này mà nói ra thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Chris chống cằm nhìn vẻ mặt Giang Thành Điềm chuyển từ sầu não sang xoắn xuýt, cảm thấy người này càng ngày càng đáng yêu.

Nhìn một lúc không nhịn được đưa tay xoa đầu Giang Thành Điềm.

100. Chương 100: Săn Đêm

Giang Thành Điềm bị sờ vào đầu giãy nảy lên như gặp quỷ, kinh hãi nhìn chằm chằm Chris.

Chris bất đắc dĩ thở dài, "Cậu sợ tôi đến thế sao?"

"Ai thèm sợ..." Giang Thành Điềm định phản bác thì Chris đã ngăn lại.

"Được rồi, cậu không sợ tôi, cậu ghét tôi. Thể chất của cậu đâu có kém hơn tôi, bây giờ hai chúng ta cũng không uống say, nếu tôi có làm gì quá đáng cậu cứ đánh tôi là được, sao cứ phải trốn tránh tôi?"

Giang Thành Điềm cũng không hiểu nổi bản thân. Mặc dù chưa được như Giang Thành Khải là một cấp S một cấp A, nhưng tốt xấu gì bản thân cũng là song A, chênh lệch không bao nhiêu so với Chris, kể cả không đánh lại được thì cùng lắm là chạy, nhưng giống như đã hình thành phản xạ có điều kiện, không tự chủ được lại né tránh anh ta.

Nói là sợ người này, có lẽ cũng không sai, nhưng Điềm Điềm tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận. Nhịn xuống cảm giác bức bách trong lòng, Giang Thành Điềm lại ngồi xuống trước mặt Chris.

"Cậu cũng biết rồi đấy, chúng ta là người phù hợp." Chris đột nhiên nói.

Giang Thành Điềm cảnh giác.

Chris cúi đầu, trong mắt ánh lên một tia sáng kỳ lạ, cười khẽ: "Cậu có muốn biết trên người mình có mùi gì không?"

Giang Thành Điềm theo bản năng giơ tay lên ngửi, lúc phát hiện ánh mắt đối phương nhìn mình mới hiểu được ý anh ta là gì, vành tai đỏ bừng lên, không suy nghĩ nhặt cành cây khô trong đống lửa ném sang.

Chris nghiêng người tránh đi, giẫm tắt đốm lửa trên đầu cành cây.

"Đừng ném lung tung, xung quanh đây đều là thảo nguyên, chẳng may cháy lan ra đồng cỏ thì sao?"

Giang Thành Điềm tức giận quay mặt đi.

Nói chuyện cùng tên này đúng là sai lầm.

Giang Thành Điềm hiểu rõ Chris ám chỉ cái gì. Anh Phù tộc khi gặp người phù hợp sẽ ngửi thấy mùi thơm đặc trưng trên người đối phương. Các chủng tộc khác không có khả năng này, cách nhận biết duy nhất là sau khi kết hợp nhìn thấy bàn linh thì mới có thể chứng thực, vậy nên tỉ lệ tìm được người phù hợp là rất hiếm, những trường hợp hiếm hoi tìm được đa phần cũng đều là ngẫu nhiên may mắn mà thôi.

Giang Thành Điềm từng nghĩ nếu như mình cũng có khả năng của Anh Phù tộc thì thật tốt, nhưng đến lúc bản thân trở thành người phát ra hương thơm, lại chẳng thể nào tiếp thu nổi.

Chris ảm đạm cười: "Cậu biết không, mùi thơm trên người cậu rất giống hương rượu trái cây."

Giang Thành Điềm cau mày: "Anh câm miệng!"

Chris tiếp tục chậm rãi nói: "Tối hôm đó tôi luôn cảm thấy mùi rượu thoang thoảng khắp nơi, cứ nghĩ là bản thân say rồi nên sinh ra ảo giác, không ngờ lại là mùi thơm tản ra từ cơ thể cậu."

Giang Thành Điềm tức giận quát lên: "Tôi bảo anh câm miệng cơ mà!!!"

Chris nhìn thẳng vào mắt người đối diện: "Cậu thật sự không muốn thử chấp nhận tôi sao? Chúng ta ở trên giường cũng… hài hòa, còn là… Này! Cậu đi đâu thế?"

Không chờ Chris nói xong, Giang Thành Điềm đã không nghe nổi nữa, đứng dậy quay đầu đi thẳng. Mẹ nó, thà bị trâu điên đuổi còn hơn ngồi đây nghe tên này dùng lời nói sỉ nhục mình.

Chris vội vàng chạy theo: “Sao cậu lại giận? Tôi nói sai gì sao? Tôi chỉ muốn nói chuyện nghiêm túc với cậu thôi mà. Trời tối rồi cậu định đi đâu, vất vả lắm mới tìm được chỗ trốn kín đáo, bây giờ cậu ra ngoài chẳng may gặp phải thú hoang nguy hiểm như đám trâu ban ngày thì sao? Còn nữa…”

Giang Thành Điềm đi bao lâu, Chris ở bên cạnh nói bấy lâu.

Đầu Giang Thành Điềm đau như búa bổ, trong đầu ong ong toàn là giọng của người kia, vừa định quay lại quát câm miệng, đã bị đối phương kéo xuống, cả hai nặng nề ngã trên đất.

“Anh làm gì… Mm!”

“Yên lặng ——” Chris một tay bịt miệng Giang Thành Điềm, một tay ra dấu im lặng, nằm đè trên người cậu ta, gương mặt hai người dán sát vào nhau.

Hơi thở của đối phương phả vào bên cổ và trên tai khiến Giang Thành Điềm căng thẳng, nhưng lúc nhìn thấy cả người đối phương và bản thân bắt đầu trong suốt thì cũng không dám lộn xộn nữa, yên lặng nằm im.

Quả nhiên một lúc sau có âm thanh lạ vang lên ở gần đó.

Giống như tiếng gầm của dã thú.

Bản thể của người Thôn Nha Tinh là thực vật, năng lực quan sát trong bóng đêm cũng chỉ tương tự như nhân loại, so với động vật kém hơn rất nhiều. Hơn nữa trình độ nhận thức của Giang Thành Điềm đối với tinh cầu Cara cũng không nhiều, chỉ biết được vài thông tin cơ bản là hết, ở đây có những loại động thực vật nào cũng hoàn toàn không biết, vậy nên cậu ta không dám cử động, cố gắng hít thở thật nhẹ, để Chris làm cho cả hai tàng hình.

Mấy con dã thú lượn lờ một vòng không tìm được con mồi, nhanh chóng rời đi.

Đợi đến khi chúng nó đi xa hẳn, Giang Thành Điềm mới dám thở ra một hơi, đẩy đẩy người phía trên.

Chris vẫn bất động áp trên người cậu ta, trong cổ họng phát ra vài tiếng cười trầm thấp.

Giang Thành Điềm bị người kia cười đến có chút sợ hãi, vội giơ tay muốn đánh, hai tay lại bị túm lấy kéo lên đỉnh đầu.

Giang Thành Điềm: “!!!”

Chris yên lặng nhìn chằm chằm cậu ta không chớp mắt, nhìn đến mức Giang Thành Điềm sắp nổi cả da gà,

mới cúi xuống hôn nhẹ lên khóe miệng đối phương.

Giang Thành Điềm tê cứng cả người, quay mặt đi, lầm bầm nói: "Anh buông tôi ra!"

"Không buông." Chris nói xong lại mổ một cái.

Ký ức về tối hôm đó vô thức lại tràn về, trong lòng Giang Thành Điềm dâng lên một cảm giác sợ hãi đến tột cùng, giống như thấm ra từ tận xương tủy, sợ hãi bản thân mình bất cứ lúc nào cũng có thể chết dưới tay người này.

Chris nhìn trong mắt đối phương tràn đầy nỗi sợ hãi, khẽ cụp mắt xuống, thả lỏng tay ra.

Giang Thành Điềm lập tức lách người chui ra ngoài, thở hổn hển đứng lên.

"Chuyện ban nãy, cảm ơn anh." Giang Thành Điềm buồn bực nói, thực ra không muốn cảm ơn đâu, nhưng chuyện người này cứu mình hai lần là thật.

Chris cười khẽ: "Cảm ơn tôi hôn cậu sao?"

"Anh!" Giang Thành Điềm tức giận quay đầu đi ngược về chỗ ban nãy bọn họ ngồi.

Chris nhịn cười, bò dậy đi theo sau.

Đống lửa ban nãy vẫn còn, nhưng ánh lửa cũng đã yếu đi nhiều, Giang Thành Điềm nhặt thêm cành khô bỏ vào, cảm thấy hơi đói.

Cả ngày hôm nay chưa được ăn gì, vốn định gửi gắm hi vọng vào đám trâu kia, cuối cùng lại thành công cốc, thậm chí còn bị lạc mất anh cả và chị dâu, Giang Thành Điềm cảm thấy vô cùng thất bại.

"Cậu đói không, chúng ta đi tìm ít đồ ăn đi?" Chris ngồi xuống bên cạnh.

"Không đói." Giang Thành Điềm yên lặng nhích ra xa.

"Nhưng tôi đói…" Chris vừa nói xong, bụng bụng anh ta đã vô cùng phối hợp kêu ọc ọc hai tiếng.

Khóe miệng Giang Thành Điềm nhịn không được khẽ cong lên.

Chris tranh thủ: "Tôi đói lắm Điềm Điềm, chúng ta đi tìm cái gì ăn đi."

“Không phải anh bảo tối rồi đi ra ngoài rất nguy hiểm à?”

“Vậy chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn tôi đói chết?”

“Loại tai họa như anh tốt nhất cứ chết đói đi.”

Chris: “…”

Giang Thành Điềm ngoài miệng nói thế, nhưng vẫn cùng Chris đi tìm đồ ăn, dù sao bản thân cũng rất đói.

Hai người không dám đi quá xa, dù sao ngày mai còn phải đi tìm hai người Giang Thành Khải, vừa đi vừa đánh dấu ký hiệu ở ven đường.

Dọc đường đi Chris vô cùng yên lặng, không còn lảm nhảm như ban nãy nữa, có lẽ là đói quá không còn sức nói nữa, cứ cách vài phút Giang Thành Điềm lại nghe thấy bụng anh ta kêu ọc ọc một lần.

Tinh cầu Cara vô cùng cằn cỗi, đi một lúc lâu ngay cả thực vật ăn được cũng chưa thấy.

Giang Thành Điềm càng ngày càng thấy đói, mắt cũng bắt đầu hoa lên, đột ngột dừng lại, suýt nữa va vào Chris đi phía sau.

“Sao thế?”

“Không muốn đi nữa.” Giang Thành Điềm ngồi bệt xuống đất.

Chris thở dài, cũng ngồi xổm xuống bên cạnh.

“Cách xa tôi ra.”

“…”

Giang Thành Điềm quờ quạng trên đất một lúc, tay túm phải một cái lá cây to bản.

Vừa kéo một cái, có thứ gì đó bị nhổ lên, bùn đất văng tung tóe lên chân.

Giang Thành Điềm: “…”

Chris: "…"

Chris hỏi: "Đây là cái gì?"

Giang Thành Điềm lắc đầu: "… Không biết."

Dưới lá cây là hai củ gì đó màu xám to bằng nắm đấm, không tròn đều mà lồi lồi lõm lõm, xung quanh còn có một ít rễ nhỏ lơ thơ.

Chris nhíu mày: "… Cái này là… khoai tây à?"

Giang Thành Điềm vẫn lắc đầu: "Không biết."

Chris yên lặng ngắm nghía: "Có vẻ giống khoai."

Giang Thành Điềm: "Vậy chắc là ăn được?"

Chris gật đầu: "Có lẽ thế."

Hai người bắt đầu ngồi xổm xuống đào đất, đào ra được thêm vài cây có củ như thế nữa, gom lại mang về chỗ nhóm lửa ban đầu.

Không có phương tiện gì lại cũng không biết nấu, bọn họ quyết định dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đào một cái hố đem khoai chôn vào sau đó châm lửa đốt phía trên. Chỉ một lát sau mùi khoai nướng đã từ trong bùn đất truyền ra.

Chris dùng cành cây tách lớp đất khô phía trên, hương thơm lập tức phả vào mặt.

Không nghĩ đến phương pháp đơn giản thế lại làm ra mùi thơm như vậy, ăn chắc chắn sẽ rất ngon.

Cả hai đều đã đói đến sắp ngất, mỗi người cầm lấy một củ khoai nóng hổi, lột vỏ bỏ vào miệng.

Sau đó…

Cả Giang Thành Điềm và Chris đều nhăn mặt, suýt nữa phun hết thứ trong miệng ra.

Đồ nướng cũng không có vấn đề gì, vấn đề là ở chỗ vị của cái khoai này vô cùng dị, phải nói là cực kỳ cực kỳ cực kỳ dị mới đúng. Ăn nhão nhão dính dính, vị lại còn cay nồng rất gay mũi.

Vừa ăn vào đã cảm thấy choáng váng.

101. Chương 101: Khoai Tây Chí Mạng

Cho dù có khó ăn đến mấy nhưng ít ra cũng có thể lấp đầy bụng. Một người là quân nhân chuyên nghiệp, một người đã lăn lộn làm cướp từ khi 11, 12 tuổi, người trước dám chịu khổ, người sau đã nếm đủ khổ, một chút này có đáng là gì.

Vì vậy cả Giang Thành Điềm và Chris đều ăn sạch chỗ "khoai tây" có mùi vị kỳ dị kia.

Giang Thành Điềm xoa xoa bụng, trong miệng vẫn còn đọng lại vị cay nồng ngai ngái, đầu có hơi choáng, trong người bắt đầu cảm thấy nóng ran, theo bản năng muốn kéo cổ áo ra cho bớt khó chịu, lại nhìn thấy Chris ngồi ở đối diện hai má đỏ bừng, trong ánh mắt mang theo ý tứ khó hiểu.

Giang Thành Điềm vốn không định để ý đến anh ta, nhưng tầm mắt nóng rực của đối phương vẫn dán chặt lên người cậu, nhìn đến mức Điềm Điềm lạnh cả sống lưng.

"Anh nhìn cái gì?" Giang Thành Điềm cau mày.

Cơ thể nóng quá.

"Nhìn cậu." Chris cười.

Giang Thành Điềm nheo mắt lại.

Chris nói: "Tôi thấy cái vị này hơi quen, ừm… hình như là cái được bỏ thêm vào rượu…"

Giang Thành Điềm: "Hả?"

Chris thở ra một hơi, khàn khàn nói: "Nóng quá."

Nói xong thì cởi áo ra quăng xuống đất.

Giang Thành Điềm lập tức cảnh giác đứng bật dậy.

Có lẽ do đứng lên quá nhanh, Giang Thành Điềm chỉ cảm thất toàn thân nóng rực, hai chân mềm nhũn, hạ thân bắt đầu có phản ứng.

Điềm Điềm kinh hãi cúi đầu nhìn, giống như ở chỗ đó vừa mọc thêm một bông hoa.

Tại sao chỉ ăn vài củ khoai tây… lại có phản ứng được cơ chứ?!

Chris cũng phát hiện ra dị trạng của cậu ta, trầm thấp cười một tiếng.

Giang Thành Điềm quẫn bách nhìn anh ta chằm chằm.

“Tôi hiểu rồi…” Chris đột nhiên nói.

“…”

“Tôi nhớ ra đây là vị của cái gì rồi.”

“Cái gì?”

“Chất cồn.”

Nghe đến hai chữ này, sắc mặt Giang Thành Điềm lập tức trắng bệch.

Ở Thôn Nha Tinh, nước trái cây của con người có tác dụng như rượu, còn chất cồn mà con người dùng làm rượu thì có tác dụng tương đương với chất kích dục, lúc cần trợ hứng cũng chỉ nhỏ một hai giọt pha loãng với rượu trái cây. Chris nổi tiếng trăng hoa cũng mới chỉ nghe danh thứ này chứ chưa từng dùng, Giang Thành Điềm làm xử nam mấy trăm năm đương nhiên lại càng không biết.

Vừa rồi hai người bọn họ thậm chí còn ăn một phát hết ba bốn củ “khoai tây”, hậu quả tiếp theo không cần nghĩ cũng đủ hiểu.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện mình và tên kia rất có khả năng sẽ phát sinh một màn “say cồn loạn tính”, Giang Thành Điềm chỉ muốn tự bóp chết bản thân.

Nhưng ba bốn củ “khoai tây” chứa cồn không phải chuyện đùa, Giang Thành Điềm chẳng có tâm trí đâu đi quan tâm xem Chris thế nào, vì bản thân cũng đã sắp không giữ được tỉnh táo nữa rồi.

Tầm mắt mơ hồ, Giang Thành Điềm chỉ biết là hình như Chris đi đến trước mặt mình, sau đó có thứ gì đó ấm nóng đè lên môi.

Chút lý trí còn sót lại nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, nhưng tay chân đã không còn nghe theo bản thân nữa rồi, trong đầu Giang Thành Điềm chỉ còn suy nghĩ muốn làm dịu đi cảm giác khô nóng trong người, ra

sức ôm chặt lấy cơ thể phía trên.

Chris thấy Giang Thành Điềm không cự tuyệt, nửa ôm nửa dìu đem người đè xuống đất.

…

Không biết qua bao lâu, đến tận lúc trời tờ mờ sáng, hai người mới ôm nhau ngủ thiếp đi.

Ngủ đến tận lúc mặt trời lên cao, Giang Thành Điềm bị nắng chói mắt mà tỉnh. Khẽ giật giật cổ, phát hiện bản thân không phải đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo mà đang nằm sấp trên một thứ ấm nóng, vừa cứng rắn lại mềm mại. Điềm Điềm khẽ híp mắt ngẩng đầu lên, nhìn thấy làn da màu đồng ở ngay trước mắt thì giật bắn cả người.

Có lẽ do nhổm người dậy quá vội vàng, eo cậu bủn rủn vô lực, đáng sợ hơn nữa là phía sau hình như có thứ gì đó vẫn đang ở trong cơ thể.

Giang Thành Điềm chậm rãi cúi đầu, bản thân đang ngồi trên hông người kia, vậy thứ bên trong là… là….

Đúng lúc này Chris cũng tỉnh lại.

Anh ta mắt nhắm mắt mở muốn ngồi dậy, thứ còn đang chôn trong người Giang Thành Điềm theo động tác đó cũng khẽ trượt ra một chút. Chris cứng đờ cả người không dám nhúc nhích, kinh ngạc nhìn đối phương đang ngồi trên bụng mình.

Môi Giang Thành Điềm run rẩy, nói không ra lời.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí im lặng đến quỷ dị.

Nửa ngày sau, Chris mới khó khăn mở miệng: “Cậu…”

Anh ta vừa lên tiếng, Giang Thành Điềm giật mình hồi thần, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng chân mỏi eo đau, chưa nhổm lên được nửa phân đã nặng nề ngồi xuống vị trí cũ.

Thứ kia đột nhiên đâm sâu vào bên trong, Giang Thành Điềm hít một ngụm khí lạnh, hạ thân lại bắt đầu có phản ứng.

Chris cũng không nhịn được rên khẽ một tiếng, thứ bên trong bị nội bích ấm áp vây chặt, nhanh chóng cứng lên.

Hạ Phi và Giang Thành Khải tìm được một hang núi nhỏ để trú tạm qua đêm.

Sau khi tránh thoát đàn trâu, bọn họ đi tiếp một lúc thì tìm thấy nơi này, mặc dù có hơi ẩm thấp, nhưng cũng đủ để che mưa chắn gió, tránh được thú hoang.

Hạ Phi sử dụng tinh thể Aisura, theo sự chỉ dẫn của nó tìm được kha khá thực vật có thể ăn, cũng coi như tạm lấp đầy dạ dày.

Hắn làm đồ ăn ngon, Giang Thành Khải ăn rau dại cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cục bông bình thường không cần ăn uống cũng phá lệ nhá hai lá rau.

Sau khi ăn uống no đủ, hai người lại xuất phát đi tìm Chris và Điềm Điềm.

Không xác định được phương hướng cụ thể, cũng không biết hai người kia chạy theo hướng nào, bọn họ đành phải men theo con đường hôm qua chạy đi vòng ngược về, hi vọng trên đường có thể gặp được Điềm Điềm và Chris cũng đang đi tìm mình.

Đi suốt một ngày vẫn không thấy bóng người, sắc trời đã chuyển tối.

Hạ Phi và Giang Thành Khải quyết định nghỉ ngơi tại chỗ.

Từ sau khi Hạ Phi khôi phục trí nhớ, đây là buổi tối thứ hai hai người ở cùng nhau. Hôm qua vì bị đuổi chạy nguyên một ngày quá mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống đã ngủ thiếp đi, hôm nay mới có thời gian nói chuyện.

Nhìn Giang Thành Khải dùng củi gảy đống lửa, Hạ Phi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hắn mất trí nhớ mười hai năm, suốt mười hai năm qua sống như một đứa trẻ bắt đầu học mọi thứ căn bản, hoàn toàn không có cảm giác mất mát đau khổ khi chia ly. Nhưng Giang Thành Khải lại khác, y phải sống 12 năm đơn độc, lúc nào cũng nghĩ hắn đã chết rồi, nỗi đau đớn hụt hẫng và trống rỗng này hoàn toàn không thể diễn tả được bằng lời.

Hạ Phi muốn an ủi y, nhưng không biết phải nói thế nào mới đúng, lời vừa ra đến miệng lại giống như bị nuốt mất lưỡi, làm sao cũng không nói nổi.

Giang Thành Khải thêm củi khô vào đống lửa, vừa quay đầu lại đã thấy vẻ mặt Hạ Phi như sắp khóc đến nơi, lo lắng hỏi: “Em sao thế?”

Giọng nói dịu dàng trầm thấp của y vừa vang lên, Hạ Phi cuối cùng cũng không thể kiềm nén được nữa, hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má.

Giang Thành Khải hoảng hốt, không biết hắn bị làm sao, vội vàng nâng mặt Hạ Phi lên, nhẹ nhàng lau đi nước mặt trên mặt hắn, ôn nhu nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Phi nhắm mắt lại, yên lặng lắc đầu.

Giang Thành Khải còn định hỏi lại, Hạ Phi đã vòng tay ôm chặt lấy y.

Giang Thành Khải thở dài, cũng nhắm mắt lại.

Quên đi thôi…

Hạ Phi ôm chặt lấy Giang Thành Khải, hít thật sâu mùi hương quen thuộc trên người đối phương, lúc này tâm tình mới ổn định lại một chút.

Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm: "… Xin lỗi."

"Cái gì?" Giang Thành Khải không hiểu.

"Xin lỗi… Quên mất anh lâu như thế." Hạ Phi mím môi, "Nếu như em có thể nhớ ra sớm hơn, anh cũng không phải khổ sở lâu đến vậy."

"Không sao đâu…" Giang Thành Khải cuối cùng cũng hiểu được vì sao hắn đột nhiên lại khóc, thở phào nhẹ nhõm, bật cười, "Có gì mà phải xin lỗi, chỉ cần em còn sống là đủ rồi, chúng ta còn có thể gặp lại nhau là quá tốt rồi."

"Nhưng vẫn khiến anh khổ sở rất nhiều năm, xin lỗi."

Giang Thành Khải cười, xoa đầu hắn.

"Đúng rồi, Tiểu Hách thế nào rồi? Không phải lần trước anh nói muốn cho em nhìn con sao?"

"Tiểu Hách rất tốt, đã biết chạy nhảy rồi. Mặc dù cũng có lúc nó đòi em, nửa đêm có hôm còn mơ gọi em ầm ĩ, nhưng nói chung so với trẻ con bình thường nó ngoan hơn rất nhiều. Điềm Điềm và mẹ chăm sóc nó rất chu đáo, những năm này anh… anh là một người bố rất vô trách nhiệm, Điềm Điềm quan tâm chăm sóc nó, còn giống bố nó hơn anh."

Hạ Phi nhíu mày: “Anh nói vô trách nhiệm là sao?”

Giang Thành Khải lúng túng ho một tiếng: “Tiểu Hách trông rất giống em, anh nhìn nó là lại nhớ đến em, cho nên… không mấy khi ở nhà.”

“Sau này chúng ta phải bù lại cho cục cưng thật nhiều.” Hạ Phi nghĩ một chút, lại thấy có hơi buồn cười, “Em không tưởng tượng ra được cảnh Điềm Điềm chăm sóc cục cưng thế nào nữa.”

Giang Thành Khải nói: “Nó chăm Tiểu Hách đến chuyên nghiệp luôn rồi, đi đâu cũng dính lấy nhau, hiện tại Tiểu Hách còn thân thiết với Điềm Điềm hơn với anh.”

Hạ Phi thở dài trong lòng, anh quanh năm không chịu ở nhà với con, làm sao nó có cơ hội gần gũi với anh.

Hai người nói chuyện rất lâu, nói toàn bộ những chuyện xảy ra trong 12 năm qua, nói đến tận khuya khi mệt rã rời mới dựa vào nhau ngủ thiếp đi.

Hôm sau lại tiếp tục lên đường, đi hai ngày vẫn không tìm thấy người đâu, có lẽ là khoảng cách vị trí của bọn họ và hai người Điềm Điềm quá xa, lúc gặp được nhau đã là bốn ngày sau.

Mà tình cảnh gặp lại cũng vô cùng không hài hòa.

Khi đó Giang Thành Điềm đang bị Chris đè lên thân cây, dùng sức ra ra vào vào.

.

102. Chương 102: Cứu Viện

Bị bắt gian tại trận không phải là một trải nghiệm vui vẻ gì.

Giang Thành Điềm bị dọa đến mức suýt nữa thì liệt luôn, giãy dụa muốn đẩy người ra, nhưng Chris hình như không phát hiện phía xa xa đã có thêm hai người, vẫn giữ chặt tay Giang Thành Điềm tiếp tục làm.

Đến lúc Giang Thành Điềm không còn sức nữa, thở hổn hển nhìn sang, chỗ ban nãy Hạ Phi và Giang Thành Khải đứng đã không còn một bóng người.

Mặc dù cả hai không cởi quần áo, nhưng chỉ nhìn động tác thôi người có nhận thức cũng thừa hiểu bọn họ đang làm chuyện gì, thật sự không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Giang Thành Điềm nhắm mắt, trong lòng có một loại ham muốn tự sát điên cuồng.

Chris sửa sang lại quần áo cho cậu và bản thân, sau đó quay ra xa hô lên: "Hai người ra được rồi!"

"…"

Hạ Phi và Giang Thành Khải chậm rãi đi ra từ một góc đằng xa.

Giang Thành Điềm quay đầu, vùi mặt vào thân cây phía sau.

Ánh mắt Giang Thành Khải như muốn ăn tươi nuốt sống Chris, Hạ Phi cũng cau mày, nhưng so với tức giận thì hắn cảm thấy tò mò nguyên nhân của tình cảnh vừa rồi nhiều hơn. Không khí yên lặng đến quỷ dị, cuối cùng tất cả ngầm thống nhất không nhắc đến chuyện ban nãy nữa. Việc này cũng khiến quẫn bách trong lòng Giang Thành Điềm giảm đi phần nào, ít nhất cũng đã chịu quay ra nhìn bọn họ.

Giang Thành Điềm chống tay vào thân cây đứng thẳng lên, cố gắng giữ cho giọng nói của bản thân được bình tĩnh: "Anh, chị dâu."

Hạ Phi lúng túng xua tay: "Cậu cứ gọi tôi là Hạ Phi đi, đừng gọi chị dâu…"

Giang Thành Điềm gật đầu: "Ừ, Hạ Phi."

Hạ Phi: "…"

Hắn quan sát sắc mặt Giang Thành Điềm, cân nhắc lựa chọn từ ngữ, thăm dò hỏi: "Mấy ngày nay bị tách ra, vẫn ổn chứ?"

Giang Thành Điềm: "… Không sao, mọi chuyện đều ổn."

Miệng thì nói vậy, nhưng nhìn sắc mặt Điềm Điềm đã biết không ổn chút nào.

Sau tối hôm đó ăn phải "khoai tây" có chất cồn, Chris như dã thú bị đánh thuốc, từ sáng đến đêm chỉ đè Giang Thành Điềm ra làm, mà bản thân Giang Thành Điềm, lại tự nguyện chấp nhận.

Tác dụng của cồn vẫn còn, lại cũng không phải lần đầu tiên hai người làm với nhau, dù sao cũng không khó chịu, Giang Thành Điềm quyết định buông bỏ tất cả mà phóng túng một lần theo bản năng, mặc kệ tất cả đi. Bốn ngày trôi qua cứ như ở giữa ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, cơ thể thỏa mãn nhưng trong lòng lại nguội lạnh, Giang Thành Điềm nghĩ, nếu như còn được cứu về, sau này mỗi người đi một ngả, không gặp lại nhau nữa là được, còn nếu bất hạnh vùi thây ở đây, vậy cũng chẳng còn gì để tiếc, mối liên kết nghiệt ngã giữa hai người bọn họ sẽ không còn, không phải mệt mỏi nữa.

Nhưng ai ngờ lại bị anh cả và chị dâu bắt gặp, may mà Hạ Phi và Giang Thành Khải đều không hỏi gì.

Giang Thành Khải không hỏi chuyện của hai người họ, chuyển sang nói về vấn đề cấp bách hiện giờ: "Cứ tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp tốt, ở đây nguồn lương thực rất khan hiếm, hiện tại còn có thể cầm cự được, nếu về lâu dài cơ thể chắc chắn sẽ không chịu nổi."

Giang Thành Điềm lắc đầu: "Chúng ta không có thiết bị liên lạc trên người, không thể gọi cứu viện."

"A!" Hạ Phi đột nhiên hét lên.

Giang Thành Điềm hoảng hốt: "Sao thế?"

"Tôi có một thứ gần giống thiết bị liên lạc."

"Thế sao không gọi cứu viện?!"

"Vì cái này là loại một chiều." Hạ Phi gọi cục bông ra, nó xòe cánh đứng trên bả vai hắn, ngửa đầu "Chíp" một tiếng.

Hạ Phi mò mẫm lấy từ trong đám lông trên cổ cục bông ra một cái hoa tai nhỏ, bên trong có gắn một con chíp. Đây là chíp định vị của các thành viên trong đoàn cướp, chỉ có khả năng truyền tin một chiều, thường dùng để Hạ lão đại theo dõi tình hình và ra chỉ thị cho bọn họ.

"Cái này không phải là…" Chris nhíu mày.

"Đúng rồi đấy." Hạ Phi móc con chíp ra khỏi hoa tai, đặt vào lòng bàn tay, "Nhưng nó chỉ phát tín hiệu một chiều, chỉ có ba biết được tọa độ của chúng ta, chúng ta lại không thể báo tin cho ba biết."

"Cái này tôi cũng có mà." Chris lấy một con chíp giống hệt ra khỏi vòng cổ, "Không báo tin được thì có tác dụng gì."

Hạ Phi nhướn mày: "Ai nói không có tác dụng?"

Chris hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ cậu định dùng cái này truyền tin cho lão đại?"

"Đương nhiên." Hạ Phi nắm chặt tay lại, bóp nát con chíp trong lòng bàn tay.

"Này!"

Hắn phủi phủi mảnh vụn trong tay, bình thản nói: "Con chíp này cũng tương đương với thiết bị kiểm soát an toàn, sau khi tôi bóp nát nó, ba sẽ thu được tín hiệu chíp bị tổn hại mà biết chúng ta gặp nạn, có thể căn cứ theo tọa độ nó phát ra tín hiệu cuối cùng đến cứu chúng ta."

"Tức là bây giờ cứ ngồi đây đợi là xong?"

"Điều kiện tiên quyết là ba tôi phải vào phi thuyền của căn cứ nhìn thấy tín hiệu."

"… Nếu thế thì nói làm gì." Chris cắn răng, "Phi thuyền bị Shute đại đế giữ rồi, Lão đại lại ở trong Vương cung, làm sao thấy được?"

Hạ Phi nhếch miệng: "Vậy cũng chưa chắc."

Tất cả dựa theo dặn dò của Hạ Phi, không dám rời khỏi vị trí cố định, chờ suốt ba ngày, cuối cùng thật sự có phi thuyền xuất hiện.

Trên phi thuyền không có ký hiệu của bất kỳ quốc gia nào, chỉ có biểu tượng của Fils, Hạ Phi vừa nhìn đã nhận ra.

Ngoài dự liệu của hắn, Hạ Kỳ đích thân điều khiển phi thuyền đến cứu bọn họ.

Chris thụ sủng nhược kinh, lệ nóng doanh tròng nói: "Lão đại, không ngờ lão đại lại lo lắng cho tôi như thế, còn đích thân cứu giá!"

Giang Thành Điềm châm chọc: "Hạ Kỳ tiên sinh lo lắng cho con trai ông ấy, đừng có ảo tưởng nữa."

Chris yên lặng bóp mông cậu ta.

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Kỳ không đáp lời hai người, thậm chí cũng không hỏi Hạ Phi, trực tiếp nói với Giang Thành Khải: "Daours xảy ra vấn đề rồi."

Giang Thành Khải chấn động.

Bọn họ ở đây chưa đến một tuần, Liên bang đã xảy ra chuyện rồi?

"Liên bang có chuyện gì vậy ạ?"

“Không phải liên bang,” Hạ Kỳ đính chính, “Chỉ có tinh cầu Daours thôi, Nữ hoàng nhốt hai đứa nhỏ con của anh trai bà ta lại rồi.”

Giang Thành Điềm thất thanh kêu lên: “Nữ hoàng nhốt Sou và Kha Lam?!”

Hạ Kỳ gật đầu: “Không biết hoàng thất Daours xảy ra vấn đề gì, lần này ta sẽ đi cùng mấy đứa.”

Giang Thành Khải ngập ngừng: “Chuyện này…”

Hạ Kỳ nói: “Không cần lo lắng vấn đề thân phận, ta có thể cải trang. Chỉ đưa mấy đứa về thôi, không tiến hành nhập cảnh.”

Hạ Phi cau mày: “Nữ hoàng sao đột nhiên lại lên cơn động kinh thế?”

Giang Thành Điềm cười nhạo: “Bà ta có lúc nào không động kinh?”

Hạ Kỳ thấy thái độ bất mãn của Giang Thành Điềm, nhịn không được hỏi: “Sao mấy đứa lại ở đây?”

Hạ Phi còn chưa mở miệng, Giang Thành Điềm đã tức giận nói: “Tất cả đều tại Nữ hoàng! Chắc chắn là bà ta phái người tấn công, nếu không có tinh thể Aisura…”

Đang nói một nửa đột nhiên im bặt, thấp thỏm bất an nhìn về phía Hạ Kỳ.

“Không cần lo lắng, ta đã biết cả rồi.” Hạ Kỳ cười cười với Giang Thành Điềm, sau đó lại nghiêm mặt nói, “Hiện tại phải nhanh chóng trở về Daours. Evanni có lẽ thật sự điên rồi, nhốt cả cháu mình vào ngục giam. Phải xử lý thế nào chỉ có thể trông cậy vào cậu thôi, Giang Thiếu tướng.”

Hạ Phi chen vào: “Evanni là ai?”

Giang Thành Khải giải thích: “Đấy là tên của Nữ hoàng.”

Hạ Phi tặc tặc lưỡi.

Giang Thành Khải nghi hoặc: “Sao vậy?”

Hạ Phi lắc đầu: “Không có gì, chỉ là cái tên này nghe chẳng hợp với người chút nào, em còn tưởng Nữ hoàng phải tên là Bloody Mary gì đấy.”

Giang Thành Điềm giễu cợt nói: “Cái tên này đúng là vô cùng thích hợp với bà ta.”

Hạ Phi ngạc nhiên: “Cậu ghét Nữ hoàng lắm à?”

“Còn phải hỏi!” Giang Thành Điềm nghiến răng, “Năm đó nếu không phải mẹ từ chối đăng cơ, có đến lượt bà ta ngồi lên vị trí này không? Mẹ đã nhường ngôi rồi, nhưng bà ta lại không biết đúng sai, chỉ ham muốn quyền lực. Những năm qua không biết bao nhiêu lần chèn ép cha chúng ta và các lãnh đạo khác của quân bộ, muốn thâu tóm toàn bộ quyền khống chế liên bang vào tay. Anh cả rõ ràng là người được chọn để kế vị, bà ta lại năm lần bảy lượt muốn hại chết anh cả, sau khi trở về tôi phải… phải…”

Hạ Phi kiên nhẫn chờ Giang Thành Điềm nói tiếp, xem em chồng ngạo kiều nhà mình có thể nói ra lời đe dọa kiểu gì.

“Tôi phải công khai chuyện cậu có tinh tế Aisura, để anh tôi đăng cơ, cho bà ta xuống làm dân thường!”

Hạ Phi: “…”

Giang Thành Điềm thở phì phì, tức giận nói: “Cậu nhìn tôi như thế làm gì! Chẳng lẽ tôi làm gì bà ta được chắc!”

Chris ngồi bên cạnh rất thiếu đòn cười vài tiếng.

Hạ Kỳ thấy bọn họ nói đủ rồi, chuyển trọng tâm về đề tài ban đầu: “Phi thuyền này có ký hiệu của đoàn cướp, không thể dùng nó để về. Ta đã bảo Shute thả phi thuyền của đoàn đại sứ về rồi, chúng ta sẽ dùng nó để đi vào.”

“Không phải chúng ta,” Giang Thành Khải ngắt lời, “Hạ Kỳ tiên sinh, ngài không thể về được.”

“Nhưng…”

“Năm đó bà ta quá chấp nhất với ngài, nếu bây giờ ngài xuất hiện, sẽ xảy ra chuyện gì không ai lường trước được. Vì lý do an toàn, tốt nhất ngài cứ đợi ngoài tầng khí quyển tiếp ứng cho bọn con, nếu có tình huống khẩn cấp còn có thể ứng cứu kịp thời.”

Y đã nói đến thế này, Hạ lão đại cũng không phản bác nữa.

Mọi người lần lượt lên phi thuyền của Hạ Kỳ, sau đó chuyển tiếp sang phi thuyền đại sứ, trở về Daours.

103. Chương 103: Thân Phận Thực Sự

Một năm hai tháng ba ngày.

Đây là thời gian tính từ khi hai người chia tay đến nay.

Lâm Tiêu Tiêu tự thấy bản thân là một người bạn trai tương đối mẫu mực. Kha Lam có yêu cầu gì Lâm Tiêu Tiêu cũng đều đáp ứng, chỉ trừ nhu cầu vật chất, nhưng đối phương là công chúa, cũng chẳng đòi hỏi tiền bạc bao giờ. Vương Phi Eri cũng rất thích Lâm Tiêu Tiêu, không tỏ ra bất mãn gì với thân phận bình dân của cậu ta, thậm chí lần nào cũng an cần hỏi han.

Lâm Tiêu Tiêu hoàn toàn không hiểu mình đã làm gì khiến Kha Lam không hài lòng đòi chia tay.

Mặc dù từ đầu cũng xác định mối quan hệ với nữ thần có lẽ sẽ không được lâu dài, nhưng đột nhiên bị đá thế này vẫn khiến Lâm Tiêu Tiêu không chấp nhận được.

Kha Lam lúc vào học viện quân sự đã rời khỏi giới giải trí, bây giờ chia tay rồi, có muốn nhìn đối phương qua màn ảnh cũng không thể.

"Này! Sao lại đứng đần ra thế?"

Sau vai đột nhiên bị vỗ mạnh một cái, Lâm Tiêu Tiêu suýt nữa văng mất cả phổi ra ngoài, tức giận quay đầu lại: "Làm gì thế!"

"Tôi sợ cậu không tập trung bị khiển trách nên nhắc thôi! Đồ không có lương tâm." Stirling khoa trương khua tay, đây là đồng đội sau khi vào quân bộ của Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu hừ hừ hai tiếng: "Vậy phải cảm ơn cậu rồi."

Stirling vỗ ngực: "Không sao, tôi từ trước đến giờ vẫn luôn là người khoan hồng độ lượng."

Lâm Tiêu Tiêu: "..."

Stirling liếc đồng hồ: "Nửa tiếng nữa là đổi ca, chúng ta đi tuần hai vòng rồi về là vừa."

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu, cùng hắn một khối đi xa.

Nhắc đến cũng thật trớ trêu, hai năm trước sau khi tốt nghiệp, không biết có phải do Kha Lam sắp xếp không, Lâm Tiêu Tiêu được điều động đi làm cảnh vệ tuần tra của cung điện Dor. Làm được hai năm lại chia tay với Kha Lam, cũng không biết đây là may mắn hay xui xẻo.

Tiêu chuẩn để lựa chọn cảnh vệ tuần tra của vương cung rất cao, người được điều động sang vị trí này đều là học viên xuất sắc, thể chất cấp B như Lâm Tiêu Tiêu, ngoại trừ đi cửa sau, nếu không cả đời cũng không thể phấn đấu vào nổi vị trí này.

Thế nhưng bọn họ chia tay rồi.

Mười năm ở bên nhau, đối với Lâm Tiêu Tiêu mà nói đã là một niềm hạnh phúc quá xa xỉ trước đây cậu ta hoàn toàn không dám mơ tới. Đã đi đến bước này, Lâm Tiêu Tiêu cũng không hy vọng xa vời, chỉ mong Kha Lam sau này gặp lại không dùng ánh mắt căm ghét nhìn mình.

Khu vực Lâm Tiêu Tiêu phụ trách là pháo đài phía Đông cung điện, cũng là nơi ở của Vương phi và hoàng tử tiền nhiệm, là do Kha Lam đặc biệt sắp xếp.

Lâm Tiêu Tiêu làm việc ở đây, mỗi lúc đi tuần tra, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy Kha Lam, mặc dù đối phương không quan tâm đến mình.

Nhưng đã năm ngày trở lại đây Lâm Tiêu Tiêu không nhìn thấy Kha Lam đâu.

Cậu ta còn đang nghĩ xem hôm nay có gặp được người kia không, phía trước đột nhiên có tiếng ồn ào.

Lâm Tiêu Tiêu và Stirling nhìn nhau, vội vàng chạy đến, thấy một đội cận vệ đứng thẳng tắp thành hai hàng trước cửa khu phòng ở pháo đài phía Đông, bên trong đại sảnh còn có tiếng quát tháo, một lát sau hai người bị áp giải ra từ bên trong.

Lâm Tiêu Tiêu kinh ngạc trợn mắt.

Hai người kia không phải là Kha Lam và Sou ư?! Tại sao bọn họ lại bị bắt?

Cận vệ vây thành một vòng không cho ai tiếp cận trong phạm vi nửa mét, Lâm Tiêu Tiêu không thể đến gần, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy Kha Lam trong lớp lớp quân lính.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, Kha Lam đột nhiên quay đầu lại, khẽ cười.

Trong lòng Lâm Tiêu Tiêu tê rần.

Phi thuyền của Hạ Phi mất hai ngày mới từ tinh cầu Cara về được đến chủ tinh Daours.

Quang cảnh ở đây vẫn rất yên bình, hoàn toàn không bị tình tiết Nữ hoàng bắt nhốt cháu trai gây ảnh hưởng.

Giang Thành Khải xuất hiện ở khu vực làm thủ tục nhập cảnh khiến tất cả cảnh viên ở đây đều vô cùng kinh ngạc —— Giang thiếu tướng chạy ra ngoài từ lúc nào? Hình như còn chưa làm thủ tục xuất cảnh thì bây giờ nhập cảnh kiểu gì… Hình như còn dẫn cả Giang thiếu phu nhân về… Từ từ, thiếu phu nhân không phải đã qua đời mười hai năm trước rồi à?

Các đồng chí cảnh viên đầu quay ong ong, trực tiếp thả người qua cửa khẩu.

Giang Thành Khải không biết sau khi nghe tin bọn họ còn sống trở về Nữ hoàng sẽ có phản ứng gì, nhưng chưa biết việc này thì hiện tại bà ta đã đủ điên rồi. Không biết Sou và Kha Lam bị bắt vì nguyên nhân gì, nhưng sớm muộn gì chắc chắn cũng đến lượt Giang gia.

Lúc trước còn có Quốc vương, Nữ hoàng ít nhiều cũng kiêng dè, bây giờ chỉ còn lại một mình Vương phi Eri là partner yếu đuối đấu không lại bà ta, bà ta cứ thế được một tấc lại lấn một thước, bắt giam luôn cả Kha Lam và Sou.

Lúc bọn họ về đến Giang gia, Hạ Phi cảm thấy dường như mình đã rất lâu rồi không trở lại đây, nhưng vì trí nhớ của hắn thiếu hụt, nên cảm giác mới chỉ như qua mười mấy ngày chứ không phải mười mấy năm.

"Tiểu Phi?!" Giang phu nhân đang đi xuống cầu thang, nhìn thấy Hạ Phi đứng đó thì ngỡ ngàng đến suýt giẫm vào vạt váy.

"Mẹ cẩn thận!" Cả Giang Thành Khải, Hạ Phi và Giang Thành Điềm chạy vội đến, thấy Giang phu nhân đứng vững rồi mới thở ra một hơi.

Chỉ có Chris một mình đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn bốn người.

Giang phu nhân cũng chú ý đến người khách lạ mặt này, ung dung bước xuống từ cầu thang, mỉm cười đức hạnh mời Chris vào nhà, giống như người ban nãy giẫm phải váy suýt té lầu hoàn toàn không phải mình.

Chris nhìn dáng vẻ ung dung hoa quý của Giang phu nhân, nhìn đến ngẩn cả người.

Mẹ anh ta trước đây cũng là một phụ nữ con nhà quý tộc, sau đó cả cha và mẹ đều qua đời trong lần tai nạn hơn 400 năm trước, Chris lớn lên trong đoàn cướp, xung quanh đâu đâu cũng là đàn ông vai u thịt bắp mặt mày dữ tợn, một đứa trẻ chỉ có 200 tuổi không bị bọn họ giẫm bẹp đã là may rồi. Về sau trưởng thành cũng có quen vài cô gái, nhưng đã giao du với cướp thì cũng chẳng phải hiền lành gì, toàn là loại ngả ngớn lẳng lơ. Nghĩ lại, kể từ khi mẹ mất, đã rất lâu rồi anh ta mới được nhìn thấy một người phụ nữ dịu dàng ưu nhã như thế

Chris hít sâu một hơi, mỉm cười với bà: "Mẹ vợ đại nhân, chào mẹ, con là Chris Amberley Jaleta."

Giang phu nhân: “???”

Giang Thành Điềm: “…”

Hạ Phi: “Ha ha ha ha ha ha ha —— “

Nụ cười trên mặt Giang phu nhân cứng ngắc: “Cậu… cậu quen… Duyệt Duyệt nhà chúng tôi sao?”

Giang phu nhân nghe đối phương gọi mình là mẹ vợ, theo bản năng nghĩ người này chắc là bạn trai Giang Thành Duyệt, dù sao trong nhà có ba đứa, ngoài đứa thứ hai ra, đứa lớn kết hôn rồi, đứa thứ ba… Giang phu nhân thật sự chưa bao giờ nghĩ đến khả năng con út nhà mình có bạn trai.

Chris liên tục xua tay: “Dạ không ạ, con quen Điềm Điềm.”

Giang Thành Điềm: “…”

Các người giết tôi đi.

Giang phu nhân khiếp sợ nhìn con trai nhỏ. Ôi thần linh ơi con trai ngu xuẩn nhà mình làm captain hơn 500 năm vì sao bây giờ lại bị một captain khác đè?! Đùa nhau à?!

Giang Thành Điềm khóc không ra nước mắt.

Mẹ à, làm ơn đừng nhìn con nữa QAQ…

Chris không sợ chết tiếp tục nói: “Con thật sự thích Điềm Điềm, mong mọi người tác thành cho bọn con.”

Giang phu nhân: “…”

Chris cúi đầu: “Bọn con… có quan hệ rồi.”

Giang phu nhân: “…”

Giang Thành Điềm ôm ngực thổ huyết.

Điềm Điềm cảm thấy bản thân đã không còn thích hợp để sống ở đây nữa rồi, phải đi đến thiên hà Linh Lượng —— đi đến đó sống cùng một đám hồn ma và xương khô, chết quách đi cho xong!

Nếu không phải do giáo dưỡng từ nhỏ cũng như đã trải qua nhiều bất ngờ trong cuộc sống, Giang phu nhân có lẽ đã hét ầm lên rồi.

So với việc con dâu cải tử hoàn sinh trở về, chuyện đáng sợ hơn là gì? Là sau khi con dâu về còn dẫn theo một con rể! Con rể kia vừa xuất hiện đã mở miệng cầu hôn, đối tượng cầu hôn lại còn là con trai captain của mình, cho dù Giang phu nhân có va chạm xã hội nhiều năm, gặp đủ mọi loại tình huống kỳ quái cũng không tiếp thu được.

Giang Thành Điềm chân sắp đứng không vững nữa, trong lòng có một ham muốn mãnh liệt phải bỏ nhà trốn đi, đi đến một nơi thật xa thật xa không có Chris, nếu còn tiếp tục ở đây bản thân sẽ chết mất.

"Chú ơi! Bố!"

Đúng lúc này, một giọng trẻ con non nớt trong trẻo vang lên, phá vỡ bầu không khí lúng túng trong phòng khách.

Một đứa nhỏ khoảng 2, 3 tuổi thò đầu ra từ lan can tầng hai, sau khi nhìn thấy mấy người dưới nhà thì cười híp mắt, vội vàng co cái chân ngắn ngủn lạch bạch chạy xuống cầu thang, nhưng vì chân ngắn quá nên bước hụt, vèo một cái lăn thẳng xuống.

Hạ Phi: "…!!!!!!!"

Hấn kinh hãi lao ra, Giang Thành Điềm nhanh tay hơn, hoàn toàn không có vẻ gì là kinh ngạc, bình tĩnh bế Tiểu Giang Hách lên khỏi mặt đất, phủi bụi trên người cục cưng: "Mười mấy ngày không gặp có nhớ chú không?"

Hạ Phi: "…"

Không phải nên xem xem thằng bé có bị thương ở chỗ nào hay không sao?!

Ngay sau đó hấn lập tức biết đáp án ——

Tiểu Giang Hách hưng phấn ngẩng đầu lên, lanh lảnh nói: "Nhớ!!!"

Hoàn toàn không có vẻ gì là mới vừa lăn một vòng từ tầng hai xuống tầng một, ngay cả một chút xây xát nhỏ cũng không có.

Cục cưng được Giang Thành Điềm bế trong tay loay hoay xoay đầu, mắt híp lại thành một đường chỉ, vẫy vẫy Giang Thành Khải: "Nhớ bố nữa!"

Giang Thành Khải nghe vậy nở nụ cười, đẩy Hạ Phi đang đứng bên cạnh lên trước mặt mình.

Hạ Phi kinh ngạc nhìn y, vừa quay đầu lại đã đối diện với cặp mắt tròn vo màu xanh lục đang mở to nhìn mình.

"… A," Tiểu Giang Hách nghi hoặc nhìn hắn, cảm thấy người vô cùng thân thiết, thăm dò hỏi, "Ba nhỏ?"

Sau khi cảm động đến sắp khóc, khóe miệng Hạ Phi giật một cái.

Cái gì gọi là ba nhỏ?

Tiểu Giang Hách thấy hắn không phủ nhận, hơn nữa khí vị trên người Hạ Phi cũng khiến cục cưng cảm thấy quen thuộc và an tâm vô cùng, viền mắt đỏ ửng, khóc òa lên nhào vào lòng hắn.

104. Chương 104: Chris

Giang Hách từ khi bắt đầu biết nhận thức chưa từng được nhìn thấy Hạ Phi, cục cưng vòng hai cánh tay nhỏ nhỏ trắng nộn ôm chặt lấy cổ hắn, nhất quyết không chịu buông ra, chỉ sợ vừa thả lỏng tay ra ba nhỏ sẽ lại đi mất.

Ký ức của Hạ Phi về Tiểu Hách cũng chỉ dừng lại ở một tháng sau khi hắn sinh cục cưng ra. Nhỏ nhỏ trắng hồng mũm mĩm, rõ ràng một câu cũng không nói được lại khiến người ta chỉ cần nhìn nó đã thấy vui vẻ. Chớp mắt một cái bánh bao nhỏ mềm mại hắn ôm năm nào đã biết đi biết chạy, còn biết gọi ba rồi, Hạ Phi đè xuống cảm giác mất mát trong lòng, những năm qua hắn không được nhìn con trai lớn lên, sau này sẽ dùng tất cả thời gian còn lại để bù đắp cho Tiểu Hách.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ dính chặt lấy nhau cả ngày, ăn cơm ngủ nghỉ thậm chí đi vệ sinh vẫn bế nhau đi cả đôi, Giang Thành Khải có hơi ghen tỵ, con trai còn chưa bao giờ thân thiết với y như thế. Nhưng chuyện này y cũng chỉ có thể tự trách bản thân, khi đó lại chỉ vì hèn nhát không dám đối diện với sự thật mà xa lánh Tiểu Hách.

Đến tối, phát sinh vấn đề chia chỗ ngủ.

Cục cưng kiên quyết bám chặt lấy cổ Hạ Phi muốn ngủ cùng ba nhỏ, Giang Thành Khải đương nhiên không phản đối.

Giang Thành Điềm còn đang thương tâm vì cục cưng vừa có ba đã quên mất chú, đã bị câu nói của Chris làm cho dây thần kinh đông cứng.

Chris nói: “Điềm Điềm, tối hôm nay chúng ta ngủ chung đi.”

Giang Thành Điềm: “Cút mẹ anh đi!!!”

Giang phu nhân cũng cảm thấy để bọn họ ở chung phòng không ổn, đề nghị: “Dưới tầng có phòng dành cho khách, cậu Jaleta cứ tùy ý chọn một phòng, chen chúc với Tiểu Điềm làm gì cho chật chội?”

Chris cười híp mắt với bà: “Mẹ gọi tên con là được rồi, căn bản là con muốn cùng Điềm Điềm thúc đẩy tình cảm thôi.”

Giang phu nhân: “…” Ai là mẹ cậu!

Giang Thành Điềm tức giận gào lên: “Anh đừng có gọi loạn! Ai muốn cùng anh thúc đẩy tình cảm hả!”

Chris ủy khuất nhìn cậu ta: “Chẳng lẽ cậu định không chịu trách nhiệm với tôi sao?”

Giang phu nhân: “???”

Giang Thành Điềm: “…”

Giang phu nhân quan sát từ sáng đến giờ, mặc dù cũng là captain, bà cảm thấy giá trị vũ lực của con nhà mình có vẻ kém hơn người này, hơn nữa cũng hơi ngu, chắc là nằm dưới, nhưng bây giờ nghe người này nói vậy, chẳng lẽ Điềm Điềm nhà mình nằm trên?!

Ánh mắt Giang phu nhân nhìn về phía Giang Thành Điềm tăng thêm vài phần trách cứ.

Giang Thành Điềm oan ức đến nhảy sông cũng không rửa sạch, nhưng trước mặt mẹ lại không thể nói toạc ra mình mới là người bị đè, chỉ có thể tàn bạo trừng mắt nhìn Chris, lên gác về phòng, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

Khóe miệng Giang phu nhân giật giật, lúng túng nhìn thanh niên trước mặt mình: “Chris phải không, Tiểu Điềm nó từ bé đã bị chúng ta làm hư, không biết lễ phép, cậu đừng để ý.”

“Không đâu ạ,” Chris liên tục xua tay, “Điềm Điềm rất tốt, con rất thích cậu ấy, cậu ấy đối xử với con tốt vô cùng.”

Hạ Phi và Giang Thành Khải trầm mặc.

Nếu như hết chân đấm tay đá lại đến trợn mắt gào thét là tốt, vậy thì Điềm Điềm đúng là tốt với Chris vô

cùng.

Giang Thành Khải nhìn Giang phu nhân bị Chris làm cho điên đảo toàn bộ nhân sinh quan, âm thầm quyết định sau này sẽ tìm thời cơ thích hợp nói cho bà biết vậy. Còn hiện tại thì cứ nhắm một mắt mở một mắt đi.

"Chắc là Điềm Điềm xấu hổ ấy mà, để con lên nói chuyện với cậu ấy." Chris hồ hởi chạy một mạch lên gác.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Điềm trở về phòng, khóa cửa lại. Mắc kẹt trên tinh cầu bỏ hoang gần một tuần, ăn ở sinh hoạt đều bất tiện, mặc dù cũng tìm được hồ nước để tắm rửa, nhưng chắc chắn không thể so được với bồn tắm thoải mái sạch sẽ ở nhà. Giang Thành Điềm quyết định việc đầu tiên là phải đi tắm đã.

Áo mới cởi được một nửa, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng lách cách, bị người bên ngoài đẩy ra.

Giang Thành Điềm: "…"

Cái đệch gì thế rõ ràng đã khóa cửa rồi cơ mà!

Da đầu Giang Thành Điềm co giật nhìn Chris rất bình tĩnh bước vào phòng, cuống cuồng mặc lại áo.

Chris cười cười: "Mặc lại làm gì, đằng nào cũng cởi."

Giang Thành Điềm run rẩy chỉ cửa: "Sao anh lại mở được?!!"

Chris quơ quơ cọng dây kim loại trong tay: "Không có gì, nghề cũ thôi."

Giang Thành Điềm: "…"

Rốt cuộc mình đã chọc phải thứ gì thế này…

Không đúng! Có phải mình chọc đâu, là tên khốn kiếp kia mặt dày quấn lấy trước!

Vẻ mặt Giang Thành Điềm y như sắp giết người.

“Cậu đừng có nhìn tôi như thế,” Chris bất đắc dĩ thở dài, “Không phải cậu định tắm à? Nhanh đi tắm đi.”

Giang Thành Điềm theo bản năng túm chặt quần áo trên người: “Không tắm!”

“Trông cậu cứ như gái nhà lành bị người ta phi lễ ấy.”

Giang Thành Điềm không tiếp tục vấn đề tắm hay không nữa, lạnh lùng nói: “Đây là nhà tôi, anh nghĩ anh còn có thể trắng trợn chèn ép tôi như lúc trước sao? Tôi khuyên anh, tốt nhất là anh rời khỏi nhà tôi đi, tôi sẽ coi như những chuyện trước đây chưa từng xảy ra.”

“A!” Chris ảm đạm kêu một tiếng, “Điềm Điềm, cậu cũng bạc tình bạc nghĩa thật đấy, lúc trước chúng ta rất vui vẻ cơ mà, cậu quên rồi sao? Cậu muốn vứt bỏ người phù hợp của mình để đi tìm đối tượng khác sao? Đây không phải là tác phong của người Thôn Nha Tinh.”

Giang Thành Điềm âm thầm cắn răng.

Đương nhiên không quên, loại cảm giác đáng sợ đó cả đời này cũng sẽ không thể quên.

Nếu như là một người đứng đắn đàng hoàng, Giang Thành Điềm sẽ không bài xích đến mức này. Nhưng đáng tiếc đối phương lại là Chris.

Giang Thành Điềm biết Chris là loại đào hoa ăn chơi, người như vậy trên đời cũng không ít, nhưng người Giang Thành Điềm quen biết từ trước đến giờ thì lại chẳng có một ai. Giang Thành Điềm xuất thân trong gia đình quân nhân, luôn giữ mình trong sạch, nhưng cũng không phải cậu coi thường khinh miệt những người đó, chỉ là nếu người như thế dám có ý đồ với mình, Giang Thành Điềm hoặc là đánh cho kẻ đó một trận, hoặc là đoạn tuyệt quan hệ.

Nhưng hai việc này nếu như làm với Chris lại hoàn toàn không có tác dụng.

Đánh một trận, đánh không lại.

Đoạn tuyệt quan hệ, tên kia lại bám dính không tha.

Giang Thành Điềm cảm thấy Chris nhất quyết không chịu buông tha mình, có lẽ chỉ là vì mình là người phù hợp anh ta.

“Nếu như tôi không phải là người phù hợp của anh, nếu như trên người tôi không có mùi thơm, nếu như anh cảm thấy lên giường với tôi không thoải mái, liệu anh còn kiên quyết muốn kết hôn với tôi không?” Nín nhịn suốt bao nhiêu ngày qua, Giang Thành Điềm thật sự không kìm nén được nữa, vấn đề này giống như tảng đá to luôn đè nặng trong lòng cậu, tốt nhất cứ dứt khoát một lần, giải thoát cho cả hai.

"Tôi…"

"Anh không cần nói nữa, câu trả lời chắc chắn là không rồi." Giang Thành Điềm trào phúng cười, "Anh làm ơn nhìn thẳng vào sự thật đi, tôi và anh quá khác nhau, anh thích chơi đùa một lúc một nhát, tôi có thể chơi cùng anh, nhưng thế là quá đủ rồi. Sau này tôi muốn nghiêm túc tìm một người hiểu được mình, kết hôn, sinh con, sống với nhau cả đời. Anh buông tha cho tôi đi, được không?"

Đây có lẽ là câu nói dài nhất Giang Thành Điềm có thể bình tĩnh nói với Chris sau những ngày qua.

Chris yên lặng không đáp.

Từ khi bắt đầu làm cướp, trừ Hạ Kỳ, Chris chỉ tiếp xúc với toàn những hạng người mà người ta gọi là cặn bã xã hội. Bọn họ không xấu, nhưng cách sống buông thả và phóng túng của họ lại bị xã hội phê phán. Anh ta cũng từng cặp kè với không ít người, nhưng cũng chỉ là quan hệ theo nhu cầu, xong việc thì sòng phẳng chia tay, thứ gọi là tình cảm ở trong thế giới đó không thể tồn tại.

Nghiêm khắc mà nói, Giang Thành Điềm là người đầu tiên khiến anh ta cảm thấy không kiểm soát được cảm xúc của mình.

Không biết có phải do liên kết giữa người phù hợp gây ảnh hưởng hay không, nhưng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thành Điềm, trong lòng Chris đã có một cảm giác hứng thú kích động đến kỳ quái, thôi thúc anh ta đến gần đối phương, thậm chí còn xảy ra quan hệ.

Ít nhất cho đến hiện tại, anh ta không coi mối quan hệ với Giang Thành Điềm chỉ là chơi đùa nhất thời.

Nhưng Chris lại không nói ra được.

Anh ta biết tính cách bản thân mình từ trước đến giờ đều là thích thì theo đuổi, vậy nên mới bám riết lấy Giang Thành Điềm, nhưng lại không dám chắc cảm giác của bản thân đối với Giang Thành Điềm có thể kéo dài được bao lâu, càng không dám hứa hẹn chuyện lâu dài. Tình cảm yêu đương là một thứ quá xa xỉ, Chris chưa từng yêu ai, chỉ biết cố gắng mặt dày bám theo Giang Thành Điềm để đối phương chú ý đến mình, hoàn toàn không biết rằng việc này lại khiến cho khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Nghe Giang Thành Điềm nói những lời vừa rồi, nhiệt tình trong lòng Chris lạnh xuống, sau đó lại giống như phát điên bùng lên.

Khát vọng của bản thân với Giang Thành Điềm còn mãnh liệt hơn gấp trăm lần trong tưởng tượng, muốn anh ta từ bỏ? Đừng hòng!

"Hiện tại tôi rất thích cậu, lý do đó chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Giang Thành Điềm mím môi.

Ý của Chris là gì cậu hiểu rõ, cũng chỉ là "hiện tại" mà thôi.

"Càng như vậy tôi càng không thể chấp nhận anh." Thứ mà Giang Thành Điềm muốn là một mối quan hệ xây dựng trên tin tưởng, thấu hiểu và đồng cảm, giống như anh cả và chị dâu vậy, qua bao nhiêu năm vẫn có thể trở về bên nhau.

"Nếu như tôi và cậu kết hôn thì sao?"

Giang Thành Điềm cau mày: "Anh nghĩ làm như vậy có nghĩa lý gì sao?"

Chris sửng sốt: "Cái gì?"

"Dùng cả đời để đánh đổi sự yêu thích nông nổi nhất thời, anh cũng thật là biết đùa."

Chris yên lặng.

"Bốn ngày vừa qua tôi đã cố gắng thỏa mãn anh rồi, làm ơn buông tha cho tôi đi" Giang Thành Điềm nhắm mắt lại, mệt mỏi nói, "Tôi muốn nghỉ ngơi, anh ra ngoài được không?"

Chris vẫn không nói gì.

Giang Thành Điềm cười lạnh, người không cùng một thế giới, cuối cùng vẫn không thể giao tiếp được.

Điềm Điềm cũng không phí lời nữa, lấy quần áo đi vào phòng tắm, khóa cửa lại, mặc dù cái khóa này với người kia chẳng có tác dụng gì.

Lo lắng Chris sẽ bất thình lình phá cửa vào, Giang Thành Điềm không dám tắm lâu, chỉ vội vàng thoa sữa tắm, tráng sạch người một lần rồi mặc quần áo đi ra.

Ngoài dự liệu, Chris đã không còn trong phòng nữa.

Lẽ nào những lời vừa rồi cuối cùng cũng phát huy tác dụng, tên kia hiểu ra rồi?

Giang Thành Điềm thở ra một hơi, sau này về hưu rồi chắc đổi nghề đi làm bác sĩ tâm lý cũng được. Cậu ta cẩn thận áp tai vào cửa, có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng Chris đang nói chuyện cùng ai đó. Nói chuyện cũng tốt, tốt nhất là nói thâu đêm đi, đừng đến quấy rầy người khác nữa.

Giang Thành Điềm mệt mỏi ngáp một cái, vùi đầu vào đống thú nhồi bông, yên tâm ngủ say.

Nhưng đến nửa đêm, cửa phòng lại bị cạy mở.

105. Chương 105: Vượt Ngục

Trừ người trong hoàng thất, không ai biết dưới tầng hầm giáo đường hoàng gia ngoài nơi đặt tộc tinh còn có một khu nhà giam.

Lâm Tiêu Tiêu rón rén bước xuống bậc thang làm bằng đá, cố gắng không để phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Ba ngày trước Kha Lam và Sou đột nhiên bị bắt giam không rõ nguyên nhân, nhưng người hạ lệnh chắc chắn chỉ có thể là Nữ hoàng, trực giác của Lâm Tiêu Tiêu mách bảo rằng có chuyện không hay nào đó sắp xảy ra. Mặc dù bọn họ đã chia tay, nhưng Lâm Tiêu Tiêu vẫn không thể trơ mắt đứng nhìn Kha Lam bị bắt đi. Bí quá hóa liều, cậu ta quyết định dùng tinh thần lực tìm kiếm tinh thần lực của Kha Lam, lần theo đến đây.

Sau khi Kha Lam bị bắt, Lâm Tiêu Tiêu có hỏi thăm vài người bạn học cũ, nhưng lại nhận được tin Kha Lam và Sou không hề bị nhốt vào nhà giam vương cung, vậy rốt cuộc bọn họ bị đưa đi đâu?

Lâm Tiêu Tiêu lập tức nghĩ đến biện pháp thăm dò tinh thần lực. Phương pháp này trước đây Lâm Tiêu Tiêu chưa từng sử dụng bao giờ, thậm chí ngay cả kiến thức cơ bản về vấn đề này cũng không có, chỉ nghe nói tinh thần lực cấp A trở lên có thể thực hiện, vật nên cậu ta bắt đầu thử.

Không ngờ mới thử lần đầu tiên đã thu được kết quả.

Mặc dù sóng tinh thần của Kha Lam rất yếu, nhưng hai người họ đã ở bên nhau hơn mười năm, Lâm Tiêu Tiêu rất nhanh đã cảm nhận được phương hướng nơi tinh thần lực của đối phương xuất hiện, lần theo một đường, lần đến giáo đường hoàng gia.

Giáo đường hoàng gia các ngày thường đều không cho phép tùy tiện ra vào, Lâm Tiêu Tiêu mặc đồng phục cảnh vệ tuần tra, lợi dụng đêm tối trà trộn lẻn vào, phát hiện một lối đi ngầm dẫn xuống phía dưới.

Lâm Tiêu Tiêu mắc chứng sợ bóng tối, nhưng nghĩ đến Kha Lam, cậu ta cắn răng nhịn xuống, đi vào lối ngầm.

Tầng hầm phía dưới không phải là một nơi tối tăm hắc ám, cũng không có sinh vật kỳ quái nào nhảy ra, mà ngược lại, được đặt không biết bao nhiêu thứ kỳ lạ, chiếu sáng khắp cả không gian.

Lâm Tiêu Tiêu đè xuống cảm giác sợ hãi, chậm rãi bước vào.

Đi một lúc đã đi tới một nơi rất rộng, ở chính giữa đặt một viên tinh thể to bằng một vòng tay người ôm, xung quanh là tám khối tinh thể lớn nhỏ khác nhau, trông vô cùng trang trọng.

Lâm Tiêu Tiêu không rõ những khối tinh thể này là gì, không dám động vào, cẩn thân đi qua. Lúc đi ngang qua, ánh sáng của tinh thể rọi vào người, có một cảm giác thoải mái khó giải thích xuất hiện, Lâm Tiêu Tiêu hơi dừng lại một chút, nhưng cũng chỉ dừng một chút, sau đó tiếp tục chạy sâu vào phía trong, vì cậu ta cảm nhận được sóng tinh thần của Kha Lam càng ngày càng mãnh liệt.

Lâm Tiêu Tiêu cửa sắt lớn khảm trên vách đá cuối hầm, chân mày nhíu chặt.

Do dự một chút, cậu ta đưa tay gõ nhẹ lên cửa sắt.

Cửa sắt bị gõ phát ra tiếng vang vô cùng chói tai, nhưng ngạc nhiên là dường như cảnh vệ trên giáo đường không nghe thấy, không có bất kỳ động tĩnh nào. Lâm Tiêu Tiêu căng thẳng đợi một lúc, người bên trong cửa cũng không có phản ứng.

Chẳng lẽ bị bịt miệng hay là bị dùng cực hình?

Lúc Lâm Tiêu Tiêu giơ tay chuẩn bị gõ lần thứ hai, người bên trong đột nhiên lên tiếng, nhưng không phải giọng Kha Lam.

"Có chuyện gì?"

Lâm Tiêu Tiêu nhận ra đây là giọng nói của Sou, vội vàng đáp: "Vương tử, tôi là Lâm Tiêu Tiêu."

Người bên trong trầm mặc một lúc, ô cửa nhỏ trên cửa sắt được kéo lên, gương mặt mà Lâm Tiêu Tiêu ngày nhớ đêm mong xuất hiện, nhíu mày nhìn ra: "Anh ở đây làm gì?"

Lâm Tiêu Tiêu quan sát một chút ô cửa này, có lẽ được dùng để đưa cơm.

"Hôm đó anh nhìn thấy hai người bị bắt, anh rất lo lắng."

"Tôi biết rồi." Trên mặt Kha Lam chẳng có chút cảm xúc nào, thậm chí ngay cả một chút bi thương phẫn nộ cũng không có, "Nên tôi mới hỏi sao anh lại ở đây? Anh hẳn phải biết người bắt bọn tôi là ai rồi."

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu: "Anh chỉ định xem có giúp gì được không."

"Yên chí," Kha Lam hờ hững phất tay, "Cũng chỉ là bị nhốt lại thôi, có bức cung nhục hình gì đâu mà cần giúp. Cô hiện tại không thể giết chết anh em tôi được." Chữ "cô" kia nói đến vô cùng mỉa mai.

Nếu như người nghe là Giang thiếu tướng hoặc Giang Thành Điềm, bọn họ chắc chắn sẽ hiểu được "không thể giết chết" trong lời nói của Kha Lam khác hoàn toàn so với "sẽ không giết chết".

Nhưng bây giờ ở đây cũng chỉ có Lâm Tiêu Tiêu, cậu ta hiểu nhầm sang ý sau, nghĩ dù sao cũng là người nhà, cô ruột sẽ không đến mức giết cháu mình đâu. Nếu như cậu ta biết chuyện từ nửa tháng trước Nữ hoàng đã hạ lệnh cho người bắn nát phi thuyền của Giang Thành Khải, chắc chắn sẽ không thể bình tĩnh thế này.

"Còn chuyện gì không?" Kha Lam hỏi.

"Không có gì…" Lâm Tiêu Tiêu ấp úng, "Chỉ là…"

Còn chưa nói xong đã bị Kha Lam ngắt lời: "Đừng có chỉ là nữa, đây không phải nơi anh nên đến, mau rời khỏi đây nhanh lên."

"Anh chỉ hỏi một vấn đề thôi!" Lâm Tiêu Tiêu cố chấp.

"Nói đi."

Mặt Lâm Tiêu Tiêu hơi hồng lên, lắp bắp nói: "Hiện tại hỏi vấn đề này có lẽ đã muộn rồi, nhưng anh vẫn muốn biết, lúc trước, tại sao em lại…"

Kha Lam nhướn mày: "Anh muốn hỏi lúc trước tại sao tôi đồng ý quen anh, hay là tại sao tôi lại đòi chia tay?"

"… Cả, cả hai." Thực ra chủ yếu Lâm Tiêu Tiêu vẫn muốn hỏi chuyện sau hơn.

Kha Lam dùng ngón trỏ gãi gãi cằm,"Được thôi, nếu anh đã muốn biết, ghé sát tai vào đây…"

Lâm Tiêu Tiêu nghe lời ghé vào, nghe chưa được hai câu, gương mặt có chút ngượng ngùng trở nên trắng bệch.

"Lý do đấy." Kha Lam cười híp mắt.

Lâm Tiêu Tiêu kinh hãi nhìn Kha Lam, hoàn toàn không thể hiểu được vì sao người này sau khi nói ra những lời tàn nhẫn như vậy lại có thể bình tĩnh mỉm cười như thế.

"À, đúng rồi, còn có một chuyện quên không nói," Kha Lam bổ sung, "Tôi không phải phụ nữ, tôi là đàn ông. Tôi nghĩ anh cũng đã sớm phát hiện ra rồi, phải không?"

Đúng là Lâm Tiêu Tiêu cũng từng nghi ngờ…

Nhưng khi đó bị tình yêu làm mờ lý trí, chỉ nghĩ Kha Lam thể chất tốt mới cao hơn mình, chưa bao giờ nghĩ đến khả năng người này là nam.

Kha Lam nhìn vẻ mặt mất mát của Lâm Tiêu Tiêu, ánh mắt lóe lên, sau đó lại khôi phục vẻ bình thản ban đầu.

"Bây giờ anh đi được rồi chứ?"

Câu nói này giống như một mồi lửa đốt cháy tất cả, Lâm Tiêu Tiêu quay đầu chạy đi, giống như phía sau có thứ gì đó vô cùng đáng sợ đang đuổi theo.

Kha Lam ảm đạm cười, đóng ô cửa nhỏ lại.

"Phải làm đến mức đó sao?" Sou vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng.

Kha Lam bình thản nhìn anh mình: "Ý anh là gì?"

Sou nhàn nhạt nói: "Ép buộc bản thân nhiều năm như vậy, không mệt mỏi sao?"

Kha Lam vẫn chỉ mỉm cười: "Vì gia đình chúng ta, có mệt mỏi nữa cũng đáng."

Sou thở dài: "Cho dù như thế cũng đâu đến mức phải lừa cậu ấy, cậu ấy trông rất đau lòng."

Kha Lam khẽ rũ mắt: "Đây là chuyện không thể tránh được, vì báo thù, có những thứ tất yếu phải hi sinh."

Sou nhíu mày: "Cho dù thứ đó là tình yêu của bản thân?"

Kha Lam không đáp, chỉ là vô tội chớp mắt.

Sou nhìn đứa em trai từ nhỏ đã giả gái của mình, còn phải dùng thuốc ức chế ngụy trang từ captain thành worker, nặng nề thở dài một tiếng.

…

Lâm Tiêu Tiêu hoảng loạn chạy khỏi giáo đường hoàng gia, trên đường bị vấp đến hai lần, đến lần thứ ba thì không còn đứng vững được nữa, ngã thẳng ra đất.

Cũng may bây giờ là hơn nửa đêm, trên đường không có ai.

Lâm Tiêu Tiêu soa cái cằm bị đập trầy xước một mảng, chật vật bò dậy, khóe mắt ngập nước, cũng không biết là vì ngã đau hay là vì lời nói ban nãy của Kha Lam.

Nữ thần… không, hiện tại có lẽ phải gọi là nam thần mới đúng, chỉ vài câu nói của người kia đã phá tan hoàn toàn ảo tưởng đẹp đẽ về tình yêu suốt mười năm qua của Lâm Tiêu Tiêu.

… Không được nghĩ đến nữa! Lâm Tiêu Tiêu tàn nhẫn vỗ mặt mình, bọn họ đã chia tay, cho dù không có người kia cũng vẫn tiếp tục phải sống.

Chỉ là, thật sự rất khó vượt qua…

Lâm Tiêu Tiêu còn chưa gắng gượng được mấy ngày, một tin tức chấn động đã bùng nổ.

Sou và Kha Lam vượt ngục, đúng vào đêm rạng sáng hôm Lâm Tiêu Tiêu lẻn vào.

Hơn nữa người trợ giúp có lẽ là nội gián, cửa phòng giam được mở ra bằng chìa khóa, không có bất kỳ dấu hiệu cạy phá hay hư hao nào.

Nữ hoàng tức giận đến phát điên, phát lệnh truy nã khắp toàn bộ Liên bang.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó trên tinh cầu Daours ——

Cơ mặt Kha Lam giật giật nhìn hai người đang ôm hôn nhau trước mặt, không nhịn được lên tiếng: “Này này, đủ rồi đấy, hôn sắp được mười phút rồi! Hai người có thấy người sống đang đứng lù lù ở đây không!”

Hai má Sou đỏ bừng, nhẹ nhàng đẩy đẩy người đang ôm chặt mình.

Người kia khiêu khích nhướn mày, cười khẩy nhìn Kha Lam: “Chuyện tình cảm của bản thân không thuận lợi thì ghen tỵ với anh trai mình sao, hả?”

Gương mặt người này, nếu như Hạ Phi nhìn thấy, lập tức sẽ gọi ra tên người đó là ai.

106. Chương 106: Lẻn Vào Vương Cung

"Chắc chắn có âm mưu phía sau!" Hạ Phi ngồi ở trên ghế dựa, chém đinh chặt sắt nói.

Giang Thành Điềm nhìn hắn giơ cục cưng lên lên xuống xuống, không nhịn được thò tay cướp lấy Tiểu Hách, ôm vào trong lòng, trừng mắt nhìn Hạ Phi: "Chuyện này ai mà chẳng biết!"

Hạ Phi nhìn hai tay trống không, bất đắc dĩ thở dài, "Tôi biết cậu dạt dào bản năng làm mẹ, nhưng đừng có cướp con trai tôi chứ? Trả Tiểu Hách cho tôi mau lên, để tôi bồi dưỡng tình cảm với nó."

"… Không cho." Giang Thành Điềm ôm chặt cục cưng trong lòng.

Hạ Phi triệt để câm nín.

Thái độ của Điềm Điềm từ hôm qua đã bắt đầu không bình thường, chẳng lẽ vì Tiểu Hách theo mình không chơi với cậu ta?

Nếu đã thích thế sao không tự sinh lấy một đứa ấy!

Từ từ… Hạ Phi liếc mắt nhìn phía sau lưng Điềm Điềm, vẻ mặt sáng tỏ.

Giang Thành Điềm nhíu mày, theo tầm mắt hắn quay đầu lại, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng ôm cục cưng trốn sau lưng Hạ Phi.

Bàn tay vừa giơ lên định chào hỏi của Chris cứng đờ tại chỗ.

Giọng nói của Giang Thành Điềm tràn ngập địch ý: "Anh vào đây làm gì?"

Chris kinh ngạc: "Tôi là khách chứ có phải phạm nhân đâu, tại sao lại không được vào đây?"

"Anh mà là phạm nhân được thì tốt quá rồi…" Nếu thế sẽ không quấn lấy mình nữa, càng không có chuyện nữa đêm bò lên giường mình! Cũng sẽ không cười nhạo đống thú bông của mình!

Trong phòng có nhiều thú bông thì làm sao! Hả! Làm sao!

Ánh mắt Giang Thành Điềm nhìn về phía Chris càng thêm ai oán.

Hạ Phi nghĩ đến chuyện gì đó, đột nhiên đứng dậy lôi Chris ra ngoài.

“Làm cái gì đấy? Tôi muốn ở đây bồi dưỡng tình cảm với Điềm Điềm!”

Giang Thành Điềm trợn mắt giận dữ.

Chris chỉ kịp cười lấy lòng một cái, đã bị Hạ Phi kéo đi.

Giang Thành Điềm thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất.

Nửa đêm đang ngủ đột nhiên bị người ôm lấy, đối phương lại còn là Chris, Điềm Điềm hoảng loạn căng thẳng đến phát điên.

Nửa đêm không ngủ lại chạy đến phòng mình, tuyệt đối là có ý xấu!

Nhớ lại những lần trước, Giang Thành Điềm muốn đạp người kia xuống, nhưng đối phương lại dùng cả tay lẫn chân quấn chặt như bạch tuộc, nhất quyết không chịu nhúc nhích.

Chuyện làm Giang Thành Điềm tức giận nhất cũng không phải việc này.

Chris cũng không giở trò gì, rất nghiêm chỉnh ôm nhau ngủ. Chỉ có điều sáng hôm sau lúc Giang Thành Điềm tỉnh lại đã thấy người này ngồi trên giường cười đến chảy cả nước mắt.

“Ha ha ha ha —— Tiểu Điềm Điềm cậu đáng yêu thật đấy, sở thích cũng tràn đầy tâm hồn thiếu nữ thế này ha ha ha —— ”

Giang Thành Điềm lập tức đá Chris ra khỏi phòng, oán khí nghi ngút nhìn đống thú bông.

Thú bông thì làm sao?! Tâm hồn thiếu nữ thì làm sao?! Liên quan quái gì đến anh ta!

Giang Thành Điềm đang nghĩ đến thất thần, ống tay áo đột nhiên bị kéo kéo.

“Sao thế?” Giang Thành Điềm cúi đầu nhìn cục cưng.

Tiểu Giang Hách mở to hai mắt, nói ra lời kinh người: “Chú ơi, chú kia là bạn trai chú ạ?”

“Bạn tr…?!” Giang Thành Điềm suýt nữa sặc chết, “Ai tiêm nhiễm cho con cái tư tưởng này thế hả?!”

Cục cưng chớp chớp mắt: “Vì chú kia bảo thích chú mà, giống bố với ba đó.”

"Làm gì có chuyện đó…" Giang Thành Điềm lầm bầm, mặt hơi đỏ lên, "Được rồi, tiểu tổ tông của tôi, đừng có lo chuyện người lớn, con bây giờ chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ là được rồi!"

Cục cưng bĩu bĩu cái miệng nhỏ: "Chỉ biết ăn uống ngủ nghỉ rõ ràng là gia súc."

Giang Thành Điềm: "…"

Giang Thành Điềm nghiến răng: "Con trật tự đi."

"… Nha."

Ở bên ngoài, Chris cũng đang bất mãn khoanh tay nhìn Hạ Phi.

"Có chuyện gì mà không nói trong kia được?"

"Không được." Hạ Phi kéo Chris đến vườn hoa, "Nếu để cho Điềm Điềm biết, cậu ấy chắc chắn sẽ nói cho Thành Khải."

Chris trợn mắt: "Có chuyện gì mà không thể nói cho Giang thiếu tướng biết?… Chẳng lẽ cậu định ăn vụng?!"

Anh ta nhìn xung quanh một vòng, hai tay bắt chéo trước ngực, nghiêm mặt nói: "Tôi nói cho cậu biết, tôi có Điềm Điềm rồi, cậu đừng hòng mạo phạm tôi!"

Hạ Phi: "…"

Hắn co chân đạp một phát, nghiến răng: "Đầu anh bị nước vào à! Tôi đang nói chuyện nghiêm túc!"

Chris thả tay xuống: "… Vậy sao."

Hạ Phi hạ giọng: "Tôi đang định tàng hình lẻn vào vương cung, tìm hiểu xem Nữ hoàng có âm mưu gì."

"Oa, cậu thông minh thật đấy, phương pháp này cũng nghĩ ra được!" Chris tỏ vẻ kinh ngạc khoa trương vỗ tay hai cái, Hạ Phi còn chưa kịp nói tiếp đã lập tức bị giội một gáo nước lạnh, "Cậu nghĩ ra được thì người khác không nghĩ được chắc? Cậu nghĩ cận về hoàng gia đơn giản à? Tàng hình chỉ che giấu được bên ngoài, nhưng thân nhiệt không thể giấu được, trừ khi là người chết. Đến lúc đó bọn họ dùng thiết bị dò xét nguồn nhiệt, kiểu gì cũng bị tóm."

Hạ Phi: "…"

“Hơn nữa một khi bọn họ phát hiện có Anh Phù tộc tàng hình đột nhập, cậu nói xem người đầu tiên bọn họ nghĩ đến là ai?”

… Người đầu tiên chắc chắn là hắn!

Trên toàn bộ tinh cầu Daours, người có con ngươi màu tím ngoài hắn ra có lẽ chẳng còn ai nữa.

À, bây giờ có thêm Chris.

“Nhưng mà…” Chris sờ sờ cằm, “Tôi cũng không chắc vương cung Đằng Thụ tộc thiết bị dò xét nguồn nhiệt không, tôi chỉ biết Vương cung tinh hệ Jale của chúng ta có thôi.”

Hạ Phi: “…”

Hạ Phi: “Anh đùa tôi đấy à?”

Chris vô tội nhìn hắn.

Đêm đó, Hạ Phi dẫn theo Chris nấp sau cây đại thụ ngoài cổng cung điện.

Chris bất mãn vẩy vẩy cánh tay bị hắn túm: “Lôi tôi đi làm gì? Tôi phải ở nhà với Điềm Điềm.”

Hạ Phi lạnh lùng trừng mắt: “Nếu hôm nay anh không chịu đi cùng tôi, sau này đừng mong được gặp lại Điềm Điềm của anh.”

“Sao cậu có thể ác độc như thế hả? Uổng công tôi đối xử với cậu như anh em bao nhiêu năm, uổng phí cho gương mặt này, thật không ngờ cậu lại là loại mỹ nhân rắn rết!”

“… Câm miệng!”

Chris vẫn còn lải nhải: “Người can đảm phải biết đối diện với mặt trái của nhân sinh! Cho dù anh em có là mỹ nhân rắn rết, vì Điềm Điềm, nhất định phải kiên trì sống tiếp!”

Hạ Phi: “…”

Hắn thò chân đạp một phát, Chris suýt nữa đã gào lên.

“Cậu làm cái quái gì thế!!!”

“Im lặng, có người đến!” Hạ Phi che miệng anh ta, chỉ về phía trước.

Ở cửa Vương cung có một thanh niên tóc vàng óng đang chuẩn bị đi vào trong, mặt mũi rất anh tuấn, phía sau còn có mấy thị vệ đi theo.

Chris buồn bực hỏi: “Người đó là ai?”

Hạ Phi lập tức thả tay ra khỏi miệng đối phương, ghét bỏ chùi chùi tay lên áo anh ta.

Chris cũng không để ý, chỉ nhìn chằm chằm thanh niên tóc vàng kia: “Mặt mũi không tồi.”

Hạ Phi nhíu mày, trong mắt ánh lên tia nguy hiểm: “Anh lại giở thói rồi, muốn bỏ chú của con tôi để đi theo tên này?!”

“Nói nhảm gì đấy!” Chris liếc hắn, “Tôi chỉ nhận xét thôi, là thuần túy đánh giá thôi hiểu không. Nhưng mà… Người này và Điềm Điềm nhìn có nét giống giống nhau thì phải.”

“Đương nhiên rồi, anh em họ mà.”

“Anh em họ? Vậy đó chẳng phải là…”

“Thái tử Bello, con trai độc nhất của Nữ hoàng.”

“Ồ? Cậu ta là Thái tử, cậu cũng là Thái tử, nếu hai người đụng mặt nhau sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả.” Hạ Phi mặt không cảm xúc, “Tôi và cậu ta gặp nhau từ lâu rồi.”

“Này, nếu chúng ta bắt cóc Thái tử Daours liệu có thể tra hỏi được thông tin gì hữu dụng không?”

“Anh không thể nghĩ ra phương án nào thực tế hơn à?!”

“Có chứ!” Chris chỉ tay vào Bello, “Chúng ta đi theo bọn họ vào.”

“… Hả?”

“Nếu như tên kia là Thái tử, trà trộn vào bên cạnh cậu ta rồi đi vào sẽ an toàn hơn.”

"…" Cũng có lý.

Hai người tàng hình đi theo sau thị vệ của Bello, trót lọt qua được cổng cung điện.

Cảnh vệ tuần tra của cung điện Dor không nghiêm ngặt như vương cung tinh hệ Jale, sau khi vào được bên trong, Hạ Phi và Chris tách khỏi đoàn người của Bello, nhưng lại không biết phải đi đâu tiếp theo.

Lúc trước Hạ Phi từng đem Giang Hách đến tẩm cung của Nữ hoàng một lần, đường đi vẫn còn nhớ mang máng. Nếu quên cũng không sao, có thể nhờ tinh thể Aisura cung cấp bản vẽ sơ đồ cung điện để tìm đường.

Dưới sự trợ giúp của tinh thể Aisura, cuối cùng hai người cũng đến được tẩm cung của Nữ hoàng.

Hạ Phi đứng trong đại sảnh cung điện, thả tinh thần lực dò xét sóng tinh thần của Nữ hoàng, rất nhanh đã tìm được bà ta đang ở trong phòng ngủ, hơn nữa thông qua tần suất dao động sóng tinh thần có thể thấy tâm tình của Nữ hoàng hiện tại đang rất không ổn định.

Quả nhiên, vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng đổ vỡ loảng xoảng trong phòng và tiếng gào thét chói tai của Nữ hoàng.

107. Chương 107: Âm Mưu Của Nữ Hoàng

"Tại sao!!! Rốt cuộc là tại sao!!! Sao tất cả đều phải chống đối lại tôi!!!"

Hạ Phi nhận ra đây là giọng của Nữ hoàng.

"Cô mới là kẻ chống đối lại tất cả mọi người." Một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên.

Đây là ai? Chân mày Hạ Phi giật giật, đặt ngón tay lên tường, trên tường xuất hiện một lỗ tròn nhỏ trong suốt, hắn ghé mắt nhìn vào, có một người đàn ông tóc xám nét mặt lạnh lùng đang đứng trước mặt Nữ hoàng.

Hắn cẩn thận lục lọi trong trí nhớ, cuối cùng cũng nhớ ra hắn từng nhìn thấy ảnh người này —— Vương phu, chồng của Nữ hoàng.

Hạ Phi chưa từng thấy Vương phu cùng xuất hiện bên cạnh Nữ hoàng bao giờ, không ngờ lần đầu tiên được gặp lại đang trong tình cảnh vợ chồng bọn họ cãi nhau. Nói là cãi nhau cũng không đúng, bởi vì chỉ có mình Nữ hoàng tức giận gào thét.

"Anh im đi!" Nữ hoàng tàn bạo chỉ vào chồng mình, "Nếu không phải tại anh vô dụng, không giữ được tinh thể, sao tôi phải rơi vào thảm cảnh ngày hôm nay!"

Vương phu trào phúng nhìn bà ta: "Tinh thể biến mất nguyên nhân không phải do cô sao? Cô không xứng đáng là người trị vì, nên tinh thể Aisura mới tự đi tìm kiếm ký chủ thích hợp."

"Câm miệng! Tôi đã ngồi lên vị trí này mấy trăm năm, ai dám nói tôi không xứng đáng làm người thống trị!"

"Vị trí này cô ngồi lên danh chính ngôn thuận sao?" Vương phu cau mày, từng câu từng chữ lạnh như băng, đánh mạnh vào lòng Hạ Phi, "Lão Quốc vương đột ngột qua đời, Quốc vương tiền nhiệm lên ngôi chỉ được 200 năm lại bệnh chết, những chuyện này chỉ là trùng hợp sao? Cô có dám khẳng định bản thân không làm gì để hổ thẹn với lương tâm không, Nữ hoàng bệ hạ?"

"Anh có ý gì?" Ánh mắt Nữ hoàng tỏa ra sát ý, nhưng nếu để ý kỹ lại thấy hai tay bà ta hơi run lên.

Hạ Phi phát hiện ra, Vương phu đương nhiên cũng nhìn thấy.

"Evanni, cô là kẻ ngu ngốc nhất tôi từng gặp. Cô cho rằng bản thân đã sắp xếp mọi việc kín kẽ không một khe hở, nhưng thực ra tất cả mọi người đã biết hết những chuyện xấu xa bẩn thỉu cô làm rồi, chỉ có bản thân cô tự lừa mình dối người không chịu tin thôi, vẫn ung dung ngồi trên cái ghế được đắp bằng máu tươi của chính cha ruột và anh trai mình! Cô đã bao giờ tự hỏi lại lương tâm mình chưa, đã bao giờ cảm thấy áy náy hổ thẹn chưa?"

"Tại sao tôi phải áy náy?" Nữ hoàng cắn răng cười lạnh, "Những thứ này đều là bọn họ nợ tôi, là những thứ tôi đáng được nhận!"

"Hoàng thất Daours chưa bao giờ nợ cô cái gì…"

"Anh im đi! Anh không hiểu! Bọn họ nợ tôi, tất cả đều nợ tôi!" Nữ hoàng điên cuồng gào lên, hai mắt đỏ ngầu, nét mặt dữ tợn, "Anh biết những ngày đầu tiên được đưa về đây tôi phải sống thế nào không? Bọn họ đều nói tôi là con hoang, nói tôi là đứa con không ai cần! Mẹ tôi, bà…"

"Đây đều là hậu quả do chính hành vi của mẹ cô gây ra!" Vương phu nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Một phụ nữ đi phá hoại gia đình người khác còn đòi hỏi có được cuộc sống hạnh phúc ư?! Còn cô nữa, sai lầm là từ cha mẹ cô mà ra, cô lại tính lên đầu người vô tội, hại chết không biết bao nhiêu người. Tôi nói có đúng không, công chúa ngoài giá thú?"

Câu cuối cùng của Vương phu dường như kích thích đến thần kinh của Nữ hoàng, bà ta hét lên, nhào đến chỗ chồng mình.

Nữ hoàng là worker, Vương phu lại là captain, chân đấm tay đá chưa được mấy cái đã bị Vương phu đẩy

ra, ngã ngồi trên đất.

Vương phu phủi phủi quần áo: "Cô càng ngày càng khiến tôi buồn nôn. Lúc cô lấy tôi trong đầu chỉ có Hạ Kỳ tôi cũng không tính toán. Bao nhiêu năm qua cô không xem tôi như chồng mình, tôi cũng bỏ qua. Nhưng bây giờ cô lại muốn lợi dụng chính con trai mình, muốn giết chết con của anh trai, em gái cô! Tôi khuyên cô nhanh chóng từ bỏ dã tâm của bản thân đi. Cô nên nhớ, tôi cống hiến cho hoàng thất Daours, không phải cho cô. Nếu như cô dám làm gì ảnh hưởng đến thế hệ tiếp theo của hoàng thất thì đừng trách tôi không nể tình vợ chồng!"

Nói xong trực tiếp bước qua Nữ hoàng đang chật vật ngã dưới đất, đẩy cửa đi thẳng ra ngoài.

Vì khổ người tương đối cao lớn, lúc Vương phu đi ngang qua, vạt áo khoác của ông khẽ quệt qua mặt Hạ Phi.

Hắn vội vàng rụt cổ lại.

Vương phu dừng lại, nghi ngờ nhìn về chỗ Hạ Phi đang đứng.

Hạ Phi căng thẳng nín thở.

Vương phu nhìn một lúc không thấy gì khác thường, xoay người đi tiếp.

Đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, Hạ Phi và Chris mới thở ra một hơi, đồng thời hiện hình.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đều là kinh ngạc và khiếp sợ.

Người Thôn Nha Tinh tuổi thọ dài, mỗi người thống trị đều sẽ tại vị khoảng hơn 2000 năm mới truyền ngôi cho đời sau. Nhưng Liên bang chỉ trong vòng 500 đổ lại đây đã đổi đến ba đời quốc vương. Cha của Nữ hoàng, Lão Quốc Vương tại vị được gần 1000 năm thì mất, còn Quốc vương tiền nhiệm chỉ lên ngôi được gần 200 năm đã phát bệnh qua đời. Giang phu nhân từ chối kế vị, vậy nên vương vị rơi xuống đầu Nữ hoàng.

Mọi người đều cho rằng vận mệnh của mấy đời thống trị Liên bang quá thăng trầm, nhưng không ngờ đằng sau lại ẩn giấu tầng tầng âm mưu đoạt quyền soán vị.

Mà kẻ chủ mưu cho tất cả lại là Nữ hoàng Evanni.

Hạ Phi không thể tin nổi lại có người dám giết chết chính cha ruột và anh trai mình, nếu như khi đó Giang phu nhân không từ chối kế vị, liệu kết cục của bà có giống hai người trước không, hắn thực sựkhông dám nghĩ tiếp nữa.

"Chúng ta…"

Chris vừa mở miệng, cửa phòng đột nhiên có động tĩnh, bọn họ nhanh chóng tàng hình.

Nữ hoàng mở cửa đi ra, hai mắt đỏ đậm, dáng vẻ điên cuồng.

Hạ Phi âm thầm lặng lẽ đi theo sau bà ta, Chris cũng theo sau hắn.

Nữ hoàng rẽ trái rẽ phải, đi đến kịch đường của một dãy hành lang nào đó thì dừng lại, ấn lên vách tường bằng phẳng. Vách tường từ từ tách sang, lộ ra một lối đi ngầm, Nữ hoàng khom lưng đi vào.

Hạ Phi và Chris cũng vội vã chui vào, suýt nữa bị vách tường kẹp nát chân.

Bên trong là một lối đi hẹp dài tăm tối, mặt ngang chỉ đủ cho một người đi. Nữ hoàng đi phía trước, Hạ Phi và Chris một trước một sau bám sát bà ta. Sau khi đi được khoảng mười mấy phút, bước chân của Nữ hoàng từ từ chậm lại, có lẽ là đến nơi rồi.

Đúng như dự đoán, phía cuối lối đi ngầm lại là một vách tường nữa. Nữ hoàng sờ soạng ấn ấn vài lần, vách tường giống như cái ban nãy nhanh chóng mở ra. Nhưng lần này thời gian vách tường khép lại chậm hơn lần trước rất nhiều, sau khi Hạ Phi và Chris đi ra, vài giây sau nó mới đóng lại.

"Ai?" Nữ hoàng đột nhiên quát lên.

Hạ Phi cả kinh, theo bản năng nhìn về phía Chris, phát hiện anh ta không biết đã hiện thân từ lúc nào, mà bản thân hắn cũng vậy. May mà cả hai đều mặc áo choàng có mũ, vẫn chưa bị nhận ra thân phận.

"Anh Phù tộc? Sao các người dám xông vào vương cung? Các người theo dõi ta bao lâu rồi?" Thấy hai người vẫn không đáp, vẻ mặt Nữ hoàng càng thêm âm trầm, "Cho dù các người không nói, ta cũng có biện pháp để ép các người nói!"

Nữ hoàng đưa tay ấn lên viên tinh thể bên cạnh, cả Hạ Phi và Chris đều cảm nhận được có một cỗ áp lực vô hình xuất hiện.

Lúc này Hạ Phi mới chú ý đến quang cảnh ở đây, đây là một khu hầm rộng trống trải, ở giữa đặt một khối tinh thể to cỡ một vòng tay người ôm, xung quang nó đặt tám viên tinh thể lớn nhỏ khác nhau.

Thánh điện Tinh thể.

Bốn chữ này đột ngột xuất hiện trong đầu hắn.

Hạ Phi biết tinh thể Aisura đang truyền đạt thông tin cho hắn, nhưng vẫn không thể ngăn cản được bản thân khụy chân quỳ xuống đất.

Không còn cách nào, uy lực của khối tinh thể nguyên thủy quá mạnh mẽ.

Tinh thể lựa chọn trên cổ hắn nhận ra tình huống nguy hiểm, chậm rãi bay ra khỏi cổ áo, tỏa ra một tầng sáng chói mắt. Hạ Phi cảm nhận được áp lực từ tinh thể nguyên thủy đã biến mất, cả người thoải mái hơn nhiều.

Chris bước lên chắn trước người hắn, cảnh giác nhìn về phía Nữ hoàng.

Nữ kinh hãi nhìn một màn vừa rồi, lắp bắp chỉ vào Hạ Phi: "Không… thể nào… Không thể nào! Sao các người lại có tinh thể lựa chọn?! Rốt cuộc các người là ai?!"

Hạ Phi nghĩ Nữ hoàng không có khả năng uy hiếp đến mình, do dự một chút, đưa tay kéo mũ trùm đầu xuống.

"Hạ Phi!" Nữ hoàng rít lên, "Thì ra… thì ra Giang Thành Khải mới là kẻ được chọn để kế vị!"

Hạ Phi cau mày nhìn Nữ hoàng điên cuồng mất lý trí, hắn còn chưa mở miệng, bà ta đã ngửa mặt lên trời cười to.

Hạ Phi: "…"

Chris: "Khó nghe quá."

Tiếng cười của Nữ hoàng im bặt.

Bà ta oán độc nhìn về phía Chris, quay đầu bỏ chạy.

Hạ Phi: "…"

Chris: "…Bà ta bị làm sao thế?"

Chắc lẽ điên thật rồi?

Sau khi cảm nhận được "Tinh thể lựa chọn", "Tinh thể nguyên thủy" tản ra một luồng ánh sáng ấm áp dễ chịu, không chỉ Hạ Phi mà ngay cả Chris đứng bên cạnh được nó chiếu đến cũng thấy rất thoải mái. Hạ Phi không biết công năng của tộc tinh, nhưng hắn có thể chắc chắn đây là thứ hữu dụng.

Nữ hoàng đã chạy mất, Hạ Phi cũng không nán lại lâu, đi theo hướng bà ta chạy đi.

Nữ hoàng đã sớm không thấy bóng dáng, nhưng hắn cũng phát hiện ra một vấn đề, nơi bọn họ đang đứng là giáo đường hoàng gia, tức là có một lối đi bí mật thông từ vương cung đến đây.

Nhớ lại lúc trước hắn từng đứng ở đây đọc lời tuyên thệ kết hôn với "di ảnh" của Giang Thành Khải, Hạ Phi nhịn không được khẽ bật cười.

Chris ở bên cạnh đột nhiên nói: "Tôi quyết định rồi, sau này khi tôi và Điềm Điềm kết hôn, phải cho cậu ấy mặc váy cưới bước vào lễ đường này!"

Hạ Phi: "…"

Khóe miệng Hạ Phi giật giật: "Đầu tiên, Điềm Điềm chưa hề đồng ý sẽ kết hôn với anh. Thứ hai, nếu như anh dám bảo cậu ấy mặc váy cưới, tôi bảo đảm hạ thân của anh rất nhanh thôi sẽ được rời khỏi cơ thể, cho anh thể nghiệm tuyệt kỹ của Giang gia, chân chính trải nghiệm cái gì gọi là người-chym-chia-lìa."

108. Chương 108: Kha Lam Vương Tử

Lúc Hạ Phi và Chris trở lại Giang gia trời đã tảng sáng.

Trước khi đi Hạ Phi có viết giấy để lại trong phòng cho Giang Thành Khải, nói mìnhcó việc phải ra ngoài, sẽ về muộn. Hiện tại vừa vào cửa đã thấy một bóng đen ngồi lù lù trên ghế sô pha trong bóng tối.

Hắn đưa tay bật đèn phòng khách, thấy Giang Thành Khải đang ngồi bất động nhìn chằm chằm mình và Chris, sắc mặt âm trầm.

"Cả đêm qua hai người đi đâu?" Giang Thành Khải bình tĩnh hỏi.

"… Anh tức giận sao?" Hạ Phi dè dặt hỏi lại, "Em và Chris chỉ đi… Đi ra ngoài có chút chuyện."

Giang Thành Khải đập mạnh lên thành ghế, ngữ khí nặng nề: "Có chuyện gì mà phải đi suốt một đêm đến gần sáng mới về nhà?!"

Hạ Phi kinh ngạc trợn mắt.

Chris thấy tình thế không ổn, bỏ lại một câu "Tôi đi lên xem Điềm Điềm", sau đó ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên gác.

Có tiếng cửa phòng mở ra đóng lại trên tầng, trong phòng truyền ra tiếng kêu sợ hãi, sau đó thế giới im lặng.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải vội ho một tiếng, tiếp tục nghiêm mặt chất vấn: "Sao? Không nói được?"

Hạ Phi cau mày, nếu nói mình và Chris nửa đêm lẻn vào vương cung nghe trộm Nữ hoàng cãi nhau với chồng, nhất định kiểu gì cũng bị nghe mắng.

Giang Thành Khải thấy hắn ấp úng nói không ra lời, trong lòng càng khó chịu.

Y và Hạ Phi bị chia cách mười hai năm, mà mười hai năm này người ở bên cạnh Hạ Phi lúc hắn mất trí nhớ đều là Chris. Mặc dù trên danh nghĩa là anh em nuôi, nhưng ai dám đảm bảo không có tình cảm vượt mức. Bây giờ bọn họ lại cùng nhau đi ra ngoài cả đêm đến sáng mới trở về, hỏi đi đâu thì lại không dám nói…

Y vì tin tưởng Hạ Phi nên mới cố nén xúc động muốn đi tìm người, ngồi đây đợi suốt một đêm, nhưng bây giờ thực sự không thể nhịn được nữa.

Hạ Phi kinh hãi nhìn hơi thở của Giang Thành Khải càng ngày càng nặng nề, sắc mặt cũng càng ngày càng tối tăm, vội vàng nói: "Thả lỏng! Thả lỏng! Hít vào —— thở ra —— đúng rồi, lấy hơi đi, hít vào —— thở ra —— "

Mặt Giang thiếu tướng đen như đít nồi: "Em nghĩ anh đang sinh con đấy à?"

Hạ Phi lắc đầu: "Anh có sinh được đâu."

"Anh đương nhiên không sinh được." Giang Thành Khải nhìn lướt qua bụng hắn, "Vậy em định lúc nào thì sinh cho anh đứa nữa?"

Hạ Phi: "… Em không sinh."

Giang Thành Khải nghe vậy mặt lại càng đen hơn: "Em không sinh con cho anh thì em định sinh cho ai?!"

Hạ Phi: "…"

Bố nó à hôm nay anh quên uống thuốc phải không?!

Giang Thành Khải giận dữ: "Hả? Nói đi, em định sinh con cho ai?"

"Ai cũng không sinh!" Hạ Phi ngồi xuống cạnh y, "Anh sao thế, vì em về muộn nên anh tức giận sao? Em đã viết giấy nhắn lại rồi mà."

"Không phải vì cái này!"

"Thế thì vì cái gì?"

"Vì em ở cùng với Chris suốt cả đêm!"

"Hả?"

Giang Thành Khải không muốn thể hiện ra sự ích kỷ của bản thân, quay mặt đi, rầm rì nói: "Nếu như em và cậu ta không làm chuyện gì mờ ám thì phải nói cho anh biết hôm qua hai người đi đâu, nếu không đừng mong anh chịu làm lành với em."

Hạ Phi: "…"

Hắn quyết định phải vào bếp lấy thuốc cho y, có biết thuốc một ngày cũng không được ngừng không?!

Cái người này là ai?! Giang thiếu tướng anh minh thần võ đây à?! Có chắc là không bị quỷ ám không?!

Hạ Phi vừa đứng dậy, cánh tay đã bị túm lại, cả người bị kéo về phía sau, ngã ngồi vào lòng Giang Thành Khải. Tim hắn nhảy vọt lên tận cổ, còn tưởng đối phương định đánh mình, ai ngờ Giang Thành Khải chỉ dùng ánh mắt ủy khuất nhìn hắn.

Hạ Phi thở dài: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Anh chỉ muốn biết tối hôm qua em làm gì."

"Chuyện này…" Hạ Phi chần chừ một chút, thấy trong mắt Giang thiếu tướng bắt đầu ánh lên một tia nguy hiểm, vội vàng nói, "Em nói, nhưng anh không được tức giận!"

Giang Thành Khải cả kinh: "Chẳng lẽ em thật sự giấu diếm anh đi với người khác?!"

"…Anh não bổ vừa thôi, em và Chris đến vương cung… A!"

Giang Thành Khải đứng phắt dậy khỏi ghế, thất thanh nói: "Nữ hoàng triệu kiến hai người?!"

"Đệch…" Hạ Phi đỡ eo từ dưới đất bò dậy, nhăn mặt, "Không phải, em với anh ta tàng hình đột nhập vào. Tự dưng anh đứng bật dậy làm gì hả, đau chết mất."

Giang Thành Khải đỡ hắn dậy: "Hai người đột nhập vào cung điện làm gì? Ăn no rảnh rỗi thì đi chạy bộ đi, làm những chuyện nguy hiểm như thế có biết anh lo lắng thế nào không!"

"Vì sợ anh phản đối nên ngay cả Điềm Điềm em cũng phải giấu không dám nói mà. Nữ hoàng đã dám bắt nhốt con của anh trai mình, nếu vậy sớm muộn gì cũng đến lượt Giang gia chúng ta. Em muốn đi thăm dò tình hình một chút, kết quả lại nghe được một chuyện động trời."

"Chuyện gì?"

"Lúc bọn em lẻn vào, hai vợ chồng Nữ hoàng đang cãi nhau. Vương phu nói Lão Quốc vương và Quốc vương tiền nhiệm đều là do bà ta hại chết, bà ta còn tính toán mưu hại hoàng thất đời kế tiếp để củng cố vị trí của bản thân."

"…"

"Sao anh không nói gì?"

Giang Thành Khải bất đắc dĩ nhìn hắn: "Chuyện động trời em nói là cái này?"

"Đúng vậy." Hạ Phi nghiêm túc gật đầu, "Rất kinh thiên động địa còn gì! Mọi người phải cẩn thận."

Khóe miệng Giang Thành Khải giật một cái: "Phi Phi."

"Sao?"

"Chuyện Nữ hoàng có dính dáng đến cái chết của ông ngoại và bác, mọi người đã sớm nghi ngờ rồi, nhưng chưa tìm được chứng cứ."

"…" Hạ Phi đơ ra vài giây, khó nhọc nói, "Vậy tại sao mọi người không có động tĩnh gì? Cứ để mặc bà ta lộng hành như thế sao?"

"Đương nhiên là không rồi. Những năm qua vẫn để yên là vì không tìm được chứng cứ buộc tội mưu sát, Nữ hoàng cũng không làm gì tổn hại đến lợi ích của quốc gia nên không thể tìm lý do khác để hạ bệ bà ta. Còn chuyện tộc tinh biến mất, thực ra cả ông ngoại và bác đều không phải là người được tinh thể Aisura chọn làm người thống trị."

“Hả?”

“Đúng là trong lịch sử Thôn Nha Tinh người thống trị các tinh hệ đều do tộc tinh chọn, nhưng vì tuổi thọ lâu dài, một nhiệm kỳ trị vì có thể kéo dài vài nghìn năm, vậy nên thực tế cách mấy nghìn năm tộc tinh mới lựa chọn một lần. Đằng Thụ tộc cũng không cấm người ngoài hoàng tộc không được lên trị vì, chỉ có điều thể chất và tinh thần lực của người trong hoàng thất thường ưu tú hơn mọi người bình thường. Ông ngoại và bác không phải người kế vị chính thống. Vì sau khi ông cố qua đời tinh thể Aisura không chọn ai nên bọn họ được chọn để thay thế tạm thời, chờ tộc tinh chọn người kế vị tiếp theo.”

Hạ Phi cau mày nghiền ngẫm, hắn vốn cho rằng chỉ có mình Nữ hoàng là lên ngôi trái với sự lựa chọn của tộc tinh, bây giờ mới biết thì ra hai vị Quốc vương trước cũng giống bà ta, đều không phải người kế vị chính thống.

“Vậy anh thì sao? Tinh thể Aisura ở trên người em mà, anh là người kế vị chính thống đúng không?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ là vậy.”

“Vậy sao anh không lên thay thế Nữ hoàng?”

“Làm Quốc vương rất khổ, anh cũng không có hứng thú với vị trí đó.”

“Em biết rồi…”

Bản thân Hạ Phi cũng không muốn để Giang Thành Khải lên tiếp nhận vị trí đó, nhưng cũng không thể để Nữ hoàng tiếp tục lộng hành được.

“A!” Hắn đột nhiên hét to một tiếng.

“Em sao thế?” Giang Thành Khải vội hỏi.

“Chết rồi…” Hạ Phi móc tinh thể Aisura đeo trên cổ ra, “Em quên không nói với anh, Nữ hoàng phát hiện ra tinh thể lựa chọn đang ở trên người em rồi!”

“…”

“Bà ta hét ầm lên cái gì mà không thể nào không thể nào, sau đó chạy luôn. Anh nói liệu bà ta có làm gì em không?”

“… Em ăn gan gì thế hả…”

Hạ Phi phất tay: “Gan gì cũng ăn.”

Giang Thành Khải: “…”

Nhưng chuyện hắn lo lắng không xảy ra.

Sau mấy ngày phía Nữ hoàng vẫn không có động tĩnh gì, giống như bà ta đã hoàn toàn quên mất chuyện xảy ra đêm hôm đó.

Hạ Phi không dám buông lỏng cảnh giác, sợ rằng đây chỉ là sự bình yên trước cơn giông bão, còn Nữ hoàng đang im hơi lặng tiếng để ủ mưu.

Sou và Kha Lam bỏ trốn không biết tung tích, Nữ hoàng cũng không tiếp tục truy nã họ nữa, phát lệnh trục xuất vĩnh viễn.

Điều này càng khiến hoài nghi trong lòng Hạ Phi tăng lên.

Hắn không tin bà ta có thể bình chân như vại để hai anh em Kha Lam bỏ trốn, càng không tin bà ta sẽ để yên cho người thừa kế chính thống như Giang Thành Khải.

Loại bình yên giả tạo này kéo dài đến buổi tối một ngày nào đó.

Tối hôm đó Giang phu nhân đi du lịch qua đêm cùng hội chị em, Giang thượng tướng vẫn đang ở quân bộ, Giang Thành Duyệt đi huấn luyện ở tinh cầu khác, trong nhà chỉ còn lại Hạ Phi, Giang Thành Khải, Chris, Điềm Điềm và Tiểu Giang Hách.

Sau khi ăn cơm tối xong, Hạ Phi đang chơi cùng cục cưng thì có người nhấn chuông cửa.

Muộn thế này còn ai đến?

Hạ Phi và Giang Thành Khải đưa mắt nhìn nhau, Giang Thành Khải đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông chiều cao xấp xỉ y, mặc trang phục nhân viên chuyển phát nhanh, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang bảo hộ, trong tay còn cầm một cái hộp.

“Chào ngài, tôi giao bưu kiện chuyển phát nhanh.” Một giọng nói trong trẻo từ tính xa lạ lại có chút quen thuộc vang lên.

Giang Thành Khải nhất thời không nhớ ra được vì sao giọng nói này lại quen thế, nói với người kia: "Chúng ta không đặt hàng chuyển phát."

"Không, ngài có đặt."

Nói xong, người kia ngẩng đầu lên, hơi kéo khẩu trang xuống, mỉm cười nhìn về phía y.

Giang Thành Khải kinh ngạc sửng sốt.

109. Chương 109: Hợp Tác

"Ai vậy?" Hạ Phi hỏi với ra.

Giang Thành Khải lấy lại tinh thần, cẩn thận nhìn xung quanh một lượt, sau đó kéo người kia vào, đóng cửa lại.

Chris cảnh giác ẩn thân đứng sau ghế, không biết sự xuất hiện của mình có làm ảnh hưởng gì không, tốt nhất cứ tạm tránh mặt.

"A Khải?" Hạ Phi kinh ngạc nhìn Giang Thành Khải dẫn một thiếu niên đội mũ lưỡi trai, mặc quần áo nhân viên chuyển phát vào nhà.

Thiếu niên kia cởi mũ lưỡi trai xuống, một gương mặt xinh đẹp quen thuộc xuất hiện, cả Giang Thành Điềm và Hạ Phi đều kinh ngạc đến ngớ người.

Chỉ có cục cưng vừa nhìn thấy mặt người kia đã cười toe toét, xòe hai cánh tay mũm mĩm vẫy vẫy: "Cô ơi!"

Nụ cười trên mặt thiếu niên cứng đờ.

Thiếu niên ai oán nhìn về phía Giang Thành Khải: "Anh họ, con trai anh chẳng đáng yêu chút nào."

"Kha Lam?" Hạ Phi lúc này mới phản ứng lại được, "… Sao lại cắt tóc rồi? Mới đi phẫu thuật chuyển giới à?"

"… Anh họ, vợ anh cũng chẳng đáng yêu chút nào."

Hạ Phi: "…"

Kha Lam vò vò tóc: “Không phải tôi cắt tóc, từ đầu đã là tóc ngắn rồi, lúc trước là đội tóc giả.”

Hạ Phi nhíu mày: “Sao lại phải đội tóc giả?”

“Để ngụy trang chứ làm gì” Kha Lam chỉ vào mặt mình, “Anh nhìn tôi thế này có giống con gái không?”

Hạ Phi: “… Không phải cậu là con gái à?”

Kha Lam như cười như không nhìn hắn.

Ánh mắt Hạ Phi lướt qua phần nhô ra trên cổ đối phương, xuống bộ ngực bằng phẳng đến hai bờ vai rộng, kinh hãi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Mẹ ơi, A Khải, em họ anh có sở thích cosplay à?!”

Kha Lam: “…”

Giang Thành Khải thở dài: “Không phải có sở thích cosplay, tình thế bắt buộc mới phải làm vậy.”

Hạ Phi vẫn không quá tin tưởng.

Kha Lam mỉm cười nhìn hắn: “Chị dâu, tôi chính thức giới thiệu lại với anh. Tôi là Kha Lam Sandy Daraours, nam captain, con trai thứ hai của Quốc vương tiền nhiệm, chức vụ đương nhiệm là Thiếu tá quân bộ Liên bang.”

Hạ Phi kinh ngạc: “Không phải cậu đang đi học à?”

Kha Lam: “Tốt nghiệp lâu rồi.”

Hạ Phi: “… À, tôi quên mất.” Suýt nữa quên mất đã 12 năm rồi.

Hạ Phi quay sang nhìn về phía Giang Thành Điềm: “Điềm Điềm à, cậu nhiều tuổi hơn Kha Lam mà, sao hai người lại cùng một cấp bậc chức vụ thế? Nếu tôi nhớ không cậu cũng là Thiếu tá phải không?”

Giang Thành Điềm: “… Thế thì có vấn đề gì?”

Hạ Phi nhún vai: “Không có gì, trêu cậu thôi.”

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi lại nhìn về phía Kha Lam: "Nhưng tôi vẫn không hiểu, sao cậu lại phải giả gái? Đàn ông không thể làm minh tinh sao?"

"Không phải nguyên nhân này." Kha Lam nhìn Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải tiếp lời: "Thật ra là thế này, Quốc vương tiền nhiệm qua đời từ lúc Vương phi Eri còn đang mang thai Kha Lam. Khi đó tất cả mọi người đều nghi ngờ Nữ hoàng nhưng lại không tìm được chứng cứ. Ai ai cũng đều cảnh giác đề phòng, Vương phi Eri không dám để Nữ hoàng biết đứa bé trong bụng mình là nam captain, mà mẹ từ chối kế thừa vương vị cũng là vì lý do này, Thành Duyệt và Thành Điềm còn nhỏ, mẹ không muốn mạo hiểm."

"Vậy nên Vương phi nói dối Nữ hoàng rằng mình sinh con gái?"

"Không chỉ thế, ba mẹ cũng hỗ trợ Vương phi thay đổi ghi chép về giới tính của Kha Lam trong kho gen, thằng bé cũng giống như em, dùng thuốc ức chế ngụy trang từ captain thành worker. Nữ worker là ít khả năng cạnh tranh nhất, Vương phi hy vọng làm vậy có thể để cho Kha Lam được sống an ổn."

"Nhưng hiện tại…" Hạ Phi nhìn về phía Kha Lam.

"Mặc dù từ bé bị nuôi lớn như nữ worker, nhưng tôi cũng hiểu bản thân cần phải làm gì." Kha Lam ảm đạm cười, "Cha tôi bị Nữ hoàng hại chết, thậm chí bà ta còn muốn sát hại các anh chị em của tôi, thậm chí ngay cả con trai ruột bà ta cũng không buông tha, người ác độc như thế không xứng đáng ngồi lên vương vị."

Kha Lam dừng một chút, vuốt mặt, nói tiếp: "Cho nên tôi mới đi làm ca sĩ. Anh họ được quần chúng xưng tụng là nam thần liên bang, tôi cố gắng chiếm nốt vị trí nữ thần, đến lúc đó dư luận sẽ đứng về phía chúng ta, muốn lật đổ Nữ hoàng cũng dễ dàng hơn. Tôi cũng truyền tinh thần lực vào tiếng hát, giống như một dạng thôi miên nhẹ, khiến người nghe vô thức ủng hộ tôi."

"Thì ra là thế…" Thảo nào trước đây lúc nghe bài hát của Kha Lam hắn cứ có cảm giác quái lạ, thì ra là vì trong tiếng hát có truyền thêm tinh thần lực.

Nhìn thiếu niên còn nhỏ hơn mình vài tuổi từ bé đã phải đeo trên lưng thù nhà nợ nước, mỗi ngày đều phải tính toán đối phó với kẻ thù giết cha, Hạ Phi đột nhiên cảm thấy hình tượng của Kha Lam cao lớn vô cùng.

Hắn đột nhiên nhớ đến người bạn cũ đã lâu không gặp của mình: "Tiêu Tiêu biết chuyện này không?"

"…" Kha Lam không trả lời.

"Sao thế?"

“Bọn họ chia tay lâu rồi.” Giang Thành Điềm nói, “Hình như cũng được hơn một năm rồi đấy.”

Hạ Phi khiếp sợ, “Tại sao?”

Kha Lam quay mặt đi: “Không tại sao cả, không thích nữa thì chia tay thôi.”

Hạ Phi còn muốn hỏi xem nguyên nhân chia tay là gì, Lâm Tiêu Tiêu bây giờ đang ở đâu. Nhưng nghĩ đến dù sao đây cũng là chuyện tình cảm của hai người họ, quyết định không hỏi thêm nữa.

Thấy hắn không truy hỏi nữa, Kha Lam thở ra một hơi, điều chỉnh lại nét mặt, ném ra một quả bom hạng nặng: “Anh trai em mang thai rồi.”

Mọi người: “!!!!!!”

Kha Lam nói: “Nếu không vì chuyện này em cũng sẽ không phải bất chấp nguy hiểm chạy đến đây tìm mọi người.”

Giang Thành Khải hỏi: “Biết từ lúc nào?”

“Hai ngày trước, bụng anh ấy đột nhiên không thoải mái, Be… Em tìm người đến hỗ trợ kiểm tra một chút.”

“Là Bello phải không.” Giang Thành Khải không chút lưu tình nói toạc ra, “Người giúp hai đứa trốn ra chắc cũng là Bello rồi.”

Kha Lam không phủ nhận.

Hạ Phi: “Vậy cha đứa bé…”

Kha Lam: “Tạm thời chưa thể nói cho mọi người được.”

Giang Thành Khải: “Là Bello đấy.”

Hạ Phi: “!!!”

Kha Lam: “…”

Hạ Phi kinh ngạc: “Anh đùa đấy à, bọn họ không phải anh em họ sao…” Hắn nhìn vẻ mặt ngầm thừa nhận của Kha Lam, không thể tin nổi hỏi lại, “Thật sự là Bello à?”

Kha Lam bất đắc dĩ gật đầu.

"Nhưng bọn họ không phải…"

"Thì làm sao?" Sắc mặt Kha Lam cực kỳ không tốt nhìn hắn chằm chằm, "Pháp luật Liên bang không cấm anh em họ kết hôn, anh có ý kiến gì?"

Hạ Phi: "… Không có."

Kha Lam cười lạnh: "Có ý kiến thì cũng đâu làm được gì, anh nghĩ tôi không có ý kiến với anh ta à? Mỗi ngày đều lượn lờ quyến rũ anh tôi, biết rõ sức khỏe anh trai tôi không tốt mà còn… Mẹ nó, bây giờ mẹ anh ta lại còn hại anh em tôi có nhà mà không thể về. Nếu không phải anh ta cứu bọn tôi ra, tôi đã sớm giết chết tên khốn đó rồi."

Hạ Phi: "…" Xem ra cậu rất có thành kiến với người anh họ kiêm anh rể kia rồi…

Hắn nhỏ giọng lầm bầm: "Cho dù Bello không cứu hai người thì cậu cũng đâu thể giết chết cậu ta, cậu muốn anh cậu ở góa sao?"

Kha Lam: "… Anh câm miệng."

Kha Lam quay đầu nói với Giang Thành Khải: "Anh trai em thân thể bất tiện, Bello giấu anh ấy ở một nơi rất bí mật, nhưng em vẫn cảm thấy không an toàn. Lần này em đến đây là muốn mọi người đến đón anh trai em, đưa anh ấy về đây lánh tạm một thời gian."

Giang Thành Khải cau mày: "Bọn anh? Liệu có gây động tĩnh quá lớn không?"

Kha Lam chỉ vào Hạ Phi: "Chị dâu không phải Anh Phù tộc sao, tàng hình là được."

Hạ Phi: "…?"

Ký ức của hắn về Kha Lam vẫn chỉ dừng lại ở mỹ nữ trên poster dán đầy phòng Lâm Tiêu Tiêu, hiện tại nhìn thanh niên trung nhị chẳng kém gì Điềm Điềm năm xưa trước mặt thật sự là không quen được.

Giang Thành Khải dò hỏi nhìn hắn: "Hạ Phi?"

Hạ Phi khoát tay: "Mặc dù tôi và Sou vương tử không gặp nhau nhiều, nhưng vẫn là thân thích, đương nhiên phải giúp rồi. Bây giờ anh cậu ở đâu?"

Kha Lam đưa tay ra: “Trước tiên cho tôi xem năng lực của anh đã.”

Hạ Phi: “???”

Hạ Phi: “Làm gì, muốn bắt tay à?”

“…” Trán Kha Lam giật giật, “Không phải, tôi muốn anh làm tôi tàng hình.”

“… À.”

Hạ Phi cầm lấy tay Kha Lam, cả hai người biến mất.

Tiểu Hách kinh hãi nhìn chỗ ba mình vừa đứng đã không còn ai, mếu máo gọi: “Ba ơi?!”

Giang Thành Điềm vội vàng dỗ: “Không sao không sao, ba con chỉ tàng hình thôi, vẫn đứng đây mà, đừng khóc.”

Giang Thành Điềm vừa nói xong, Kha Lam và Hạ Phi lại xuất hiện ở chỗ cũ.

Kha Lam hỏi: “Năng lực của anh có thể duy trì được bao lâu?”

“Tôi cũng không biết.” Hạ Phi nhún vai, “Chưa thử tính thời gian bao giờ.”

“Tinh thần lực của anh là cấp S, thời gian tàng hình chắc chắn sẽ không ngắn.” Kha Lam trầm ngâm xoa cằm, cẩn thận tính toán khoảng cách từ Giang gia đến chỗ anh mình, “Chắc là không có vấn đề gì.”

Hạ Phi gật đầu, đang chuẩn bị đi cùng Kha Lam, đột nhiên bị Giang Thành Khải kéo lại.

Hạ Phi khó hiểu nhìn y.

“Em đi một mình không an toàn.” Giang Thành Khải quay ra nói với khoảng không phía sau, “Chris!”

“Chuyện gì?” Chris bất đắc dĩ hiện hình.

Đồng tử Kha Lam co rút, lùi về sau nửa bước, cảnh giác nhìn tên Anh Phù tộc xa lạ đột nhiên xuất hiện trong phòng: “Anh là ai?”

"Tôi là Chris, là anh nuôi của Hạ Phi." Chris nặn ra nụ cười cứng ngắc, sau đó ai oán trừng mắt nhìn Giang thiếu tướng.

Giang Thành Khải nói thẳng: "Cậu đi với Hạ Phi đi, có gì còn trợ giúp lẫn nhau. Tôi không biết tàng hình, đi cùng cũng chỉ gây thêm phiền phức."

110. Chương 110: Bị Bắt

Chris bất mãn: "Này! Tôi đã đồng ý đâu!"

Kha Lam đề phòng: "Tôi không cần sự giúp đỡ của người này."

Chris kinh ngạc nhìn Kha Lam: "Cậu dám từ chối sự trợ giúp của Chris vĩ đại à!"

Hạ Phi: "…"

Kha Lam lạnh lùng nói: "Thứ nhất, chúng ta không quen. Thứ hai, tôi không cần một tên bỉ ổi không rõ lai lịch đột nhiên nhảy ra từ giữa phòng giúp mình."

Chris: "?!!"

Giang Thành Điềm trào phúng cười: "Ha."

Chris: "Cậu là ai mà dám nói tôi bỉ ổi! Cậu biết lúc trước có bao nhiêu người vừa nhìn thấy tôi đã th…"

Còn chưa nói xong tay áo đã bị Hạ Phi giật giật, Chris cứng ngắc cả người vội vàng nhìn sang Giang Thành Điềm, quả nhiên sắc mặt đối phương đã bị mây đen giăng kín.

Quả thực đúng là lấy đá đập chân mình! Chris chỉ muốn tự cắn lưỡi chết quách đi cho xong, xông đến ôm chặt đùi Giang Thành Điềm: "Điềm Điềm!"

Giang Thành Điềm giãy vài cái không được, trực tiếp đem cục cưng trong tay đặt thẳng lên đầu người kia, khoanh tay trước ngực.

Mặc dù mông Tiểu Hách nhỏ xíu, đầu Chris cũng to, nhưng có phải làm xiếc đâu mà giữ được thăng bằng. Cục cưng hoảng hốt túm chặt lấy nắm tóc màu nâu nhạt, mếu máo nhìn Giang Thành Điềm: "Chú —— "

Chris bị mông cục cưng đè trên đầu, tóc còn bị giẳng, cũng ủy khuất nhìn gọi "Điềm Điềm ——", một tiếng này so với Tiểu Hách gọi còn mềm nhũn hơn.

Mọi người trong phòng đồng loạt nổi da gà.

Hạ Phi bước đến nhấc cục cưng lên, cứu con trai nhỏ khỏi thảm cảnh ngã ngửa: "Điềm Điềm, miệng anh ta lúc nào cũng tiện, cậu đừng chấp nhặt với tên này."

Giang Thành Điềm hừ lạnh: "Tôi không chấp nhặt với anh ta, tôi không quen người này."

Chris cười híp mắt: "Điềm Điềm, cậu ghen à?"

Giang Thành Điềm: "…"

Kha Lam không có thời gian rảnh rỗi nhìn bọn họ nói nhảm, lên tiếng nhắc nhở: "Chị dâu, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát, anh tôi đang có thai, một mình ở đó không an toàn."

"Phải rồi." Hạ Phi nhét cục cưng vào lòng Giang thiếu tướng, túm cổ áo Chris kéo lên, "Bọn tôi chuẩn bị xong rồi, đi thôi."

Chris giãy dụa, "Này! Tôi không đi!"

Hạ Phi trực tiếp nắm cổ áo anh ta kéo người ra cửa, vừa đi vừa nói: "Em họ, cậu yên tâm, người này miệng chó không nhả ra được ngà voi, nhưng nhân cách không chó má như mồm anh ta đâu, anh ta thành thạo việc tàng hình hơn tôi, đưa đi chỉ có lợi chứ không có hại."

Kha Lam nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt kẻ này, nhưng nếu còn tiếp tục chần chừ thì tình hình của Sou càng không được bảo đảm, cắn răng nói: "Anh đi cùng bọn tôi được không?"

Chris vặn vẹo: "Tôi phải ở nhà với Điềm Điềm."

Giang Thành Điềm tức giận xông đến đá anh ta: "Ai ở nhà với anh, bảo đi thì đi đi, anh không chịu đi là muốn anh họ tôi có chuyện phải không?"

Chris lập tức nghiêm mặt: "Điềm Điềm bảo đi thì đương nhiên phải đi rồi, đi thôi. Đi nhanh lên, đừng để anh họ gặp nguy hiểm!"

Giang Thành Điềm: "…"

Hạ Phi: "…"

Lật mặt như chớp thế này có biết xấu hổ không?!

Biệt thự Giang gia nằm ở khu nhà cho gia đình quân nhân, ban nãy Kha Lam phải lén lút ngụy trang để vào. Hiệt tại đã có Hạ Phi và Chris, ba người cùng ẩn thân ra khỏi khu nhà đi thẳng đến chỗ Sou đang trốn.

Địa điểm giữa hai nơi không gần, ba người đi hết gần một tiếng mới đến nơi, dừng lại trước cửa một kho hàng bỏ hoang.

Kha Lam dặn dò: "Hai người chờ ở đây, tôi dẫn anh trai ra."

Hạ Phi gật đầu.

Kha Lam vòng ra phía sau kho hàng, chui qua một cửa nhỏ. Khoảng mười phút sau nhảy ra ngoài.

Hạ Phi cau mày nhìn cậu ta vẫn chỉ có một mình: "Anh cậu đâu?"

"Không thấy nữa." Trên trán Kha Lam nổi đầy gân xanh, "Bị bắt rồi."

Lúc tỉnh lại, cả người Lâm Tiêu Tiêu đều ê ẩm, dưới người cảm giác được mặt phẳng lãnh lẽo cứng rắn, có lẽ là nằm trên đất.

Khi đó chuyện Kha Lam nói làm cho Lâm Tiêu Tiêu bị chấn động tâm lý rất mạnh, cả ngày đờ đẫn, sau khi về nhà chỉ muốn ngủ. Đến hôm nay đang ngủ thì có người gõ cửa, sau đó bị đánh thuốc mê.

"Cậu tỉnh rồi." Một giọng nói dễ nghe truyền đến từ phía trên.

Lâm Tiêu Tiêu nhíu mày, mở mắt, chậm rãi ngồi dậy.

Nơi này là một căn phòng rất âm u, chỉ có một cái đèn nhỏ được đặt trên góc bàn. Nơi Lâm Tiêu Tiêu đang nằm cũng không phải dưới đất, mà là trên một mặt giường kim loại, mặt giường không có đệm mà chỉ trải một tấm ga mỏng.

Bên cạnh cậu ta là một người tuấn nhã đang ngồi co chân ôm đầu gối.

Lâm Tiêu Tiêu kinh ngạc trợn mắt: "Vương tử điện hạ?!"

"Nói nhỏ thôi," Vẻ mặt Sou có chút mệt mỏi, "Đây là phòng kín, sẽ có tiếng vang."

Lâm Tiêu Tiêu vội vàng che miệng.

Yên lặng được một lát, cậu ta hạ thấp giọng hỏi: "Điện hạ, anh biết đây là đâu không? Sao chúng ta lại bị bắt đến đây?"

Sou rũ mắt, lắc đầu, có vẻ như không muốn nói chuyện.

Lâm Tiêu Tiêu cũng không hỏi nữa, nhìn một vòng "phòng giam".

Cậu ta và Sou cũng không thân quen, cùng lắm chỉ tính là quen biết, mặc dù Lâm Tiêu Tiêu và Kha Lam quen nhau hơn 10 năm mới chia tay, nhưng trong khoảng thời gian đó Lâm Tiêu Tiêu cũng rất ít khi nhìn thấy người anh trai này của Kha Lam. Có lẽ vì thân thể ốm yếu, Sou chưa từng ra khỏi cung điện Dor bao giờ, mà phần lớn thời gian cũng chỉ ở pháo đài phía Đông nghỉ ngơi.

Lâm Tiêu Tiêu cảm thấy vị vương tử điện hạ này có hơi lập dị, không dám chủ động nói chuyện cùng. Trên người cậu ta không có thương tích gì, vì bị đánh thuốc mê hơi lâu lại còn nằm giường sắt nên mới nhức mỏi. Lâm Tiêu Tiêu giãn gân cốt, xuống giường đi quanh phòng hai vòng.

Đây đúng là một căn phòng kín như bưng, trừ cửa sắt và một cái lỗ thông gió nhỏ ở gần sát trần nhà, tất cả những nơi khác một khe hở cũng không có, muốn chạy trốn là chuyện bất khả thi.

Lâm Tiêu Tiêu chán nản ngồi xuống giường, lại phát hiện Sou đang dựa đầu giường, hô hấp đều đặn, hình như đang ngủ.

Cậu ta thở dài, xem ra sức khỏe của người này thực sự rất yếu.

Lâm Tiêu Tiêu không dám quấy rầy Sou nghỉ ngơi, nằm xuống tận cuối giường. Mặc dù giường rất cứng, nhưng bây giờ cũng không có biện pháp, chỉ có thể ngủ lấy sức để tính toán ứng phó với tình huống tiếp theo.

Kha Lam đi đi lại lại liên tục trong phòng khách, vẻ mặt thâm trầm lạnh lẽo.

Giang Thành Điềm ngồi trên ghế sô pha ngửa đầu: "Đừng đi nữa, chóng mặt quá."

Kha Lam dừng lại lườm một cái sắc như dao, tiếp tục đi.

Giang Thành Điềm: "…"

Điềm Điềm quyết định chơi với cục cưng.

Giang Thành Khải bưng đĩa từ trong bếp đi ra: "Có nóng vội cũng vô dụng, ăn một chút đi, cả buổi sáng đã không ăn uống gì rồi."

Kha Lam tức giận: "Anh nghĩ em ăn nổi sao!"

Hạ Phi đi theo sau lưng Giang Thành Khải ra khỏi bếp, đưa một bịch chất lỏng ra: "Không ăn thì uống dịch dinh dưỡng vậy, cậu không ăn không uống, đến lúc quỵ ra đấy thì ai đi cứu anh cậu?"

Kha Lam yên lặng nhìn hắn chằm chằm, đưa tay cầm lấy dịch dinh dưỡng, ngửa cổ uống sạch.

Hạ Phi lấy lại vỏ đem vứt, sau đó gọi những người khác ngồi xuống ăn cơm.

Kha Lam nhìn bốn người kia bình thản ngồi xuống bắt đầu ăn, bức xúc gào lên: "Này! Bây giờ anh em bị ai bắt đi còn chưa rõ, sao mọi người còn có thể bình thản ngồi đây ăn cơm được hả?!"

Chris nhíu mày: "Không thì thế nào? Chẳng lẽ bọn tôi phải không ăn không uống, sau đó như rắn mất đầu không có manh mối đi ra ngoài tìm loạn lên ba ngày ba đêm?"

Kha Lam tàn bạo nghiến răng: "Câm miệng cho tôi."

Sắc mặt Chris trầm xuống, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bọn họ muốn ăn, Kha Lam cũng không thể cấm bọn họ ăn, thúc giục cũng vô dụng, chỉ có thể đi vòng vòng quanh bàn để khiến bọn họ ăn không trôi.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi ghé sát vào Giang Thành Khải, thấp giọng nói: "Hay là cứ nói với cậu ta đi?"

Giang Thành Khải còn chưa kịp trả lời, Kha Lam đã phát hiện, vội vàng lao đến trước mặt Hạ Phi, suýt

nữa hất bay cả bát cơm trong tay hắn: “Anh nói cái gì? Nói cái gì với tôi cơ?!”

Hạ Phi: “Này…”

Hắn chần chừ nhìn Giang Thành Khải.

“Không được nhìn anh ta, nhìn tôi đây này!” Kha Lam nắm cằm Hạ Phi giật mạnh về phía mình.

“…”

Hạ Phi vội hất tay cậu ta ra, Giang Thành Khải cũng không nhìn nổi nữa kéo hai người ra.

Kha Lam lại lao đến: “Anh nói đi chứ!”

“Được rồi…” Hạ Phi thở dài, “Thật ra sáng sớm hôm nay Bello đã gửi tin báo anh trai cậu và Lâm Tiêu Tiêu bị mẹ cậu ta bắt nhốt rồi, trước mắt tạm thời an toàn.”

Kha Lam cứng đờ: “… Sao lại liên quan gì đến Lâm Tiêu Tiêu?”

“Tôi cũng rất muốn biết đây.” Hạ Phi cau mày, “Không phải hai người đã chia tay rồi sao? Nữ hoàng bắt anh trai cậu thì không nói, đến bạn trai cũ của cậu cũng bắt là có ý gì?”

“… Tôi làm sao biết được.” Kha Lam chột dạ quay mặt đi.

Chân mày Hạ Phi nhíu càng chặt.

Kha Lam tức giận: “Anh nhăn nhó với tôi thì làm được gì, còn không mau đi cứu người!”

111. Chương 111: Tinh Thể Của Lâm Tiêu Tiêu

“Chính vì em cứ nôn nóng như thế nên bọn anh mới không nói cho em biết chuyện này.” Giang Thành Khải giảng giải, “Tính tình em quá nóng nảy, nếu như kích động lên làm những chuyện dại dột bọn anh cũng không cản kịp.”

Kha Lam đứng bật dậy, cơ bắp cả người căng cứng, nghiến răng: “Nếu không mọi người bảo em phải làm gì, ngồi đây chờ chết à?!”

Giang Thành Khải: "…"

Giang Thành Khải bất đắc dĩ nói: "Nhẫn nhịn được nhiều năm như vậy rồi, bây giờ cần gì phải nóng nảy vội vàng?"

"Nhưng lúc đó anh trai em chưa bị bắt! Cả Lâm Tiêu Tiêu…" Kha Lam ngừng một chút, tay siết chặt, mặt đanh lại, quay đầu muốn đi ra cửa, "Nói tóm lại bây giờ em phải đi tìm Bello."

Chưa ra được đến cửa trước mặt đã bị cản lại.

Kha Lam quắc mắt: "Tránh ra."

Hạ Phi lắc đầu: "Bello nói chuyện này cứ để cậu ta xử lý, cậu cứ ở đây đã, không được đi đâu hết, nếu không sẽ phá hỏng kế hoạch của cậu ta."

"Anh ta? Anh ta thì có kế hoạch quái gì, ngoài việc lôi kéo anh tôi lên giường anh ta còn biết làm cái mẹ gì nữa?!" Kha Lam tức đến hai mắt đỏ quạch, lời nói ra cũng không suy xét.

Hạ Phi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ba người khác cũng không nói được một lời.

Kha Lam phát hiện bản thân lỡ lời, cắn môi hầm hừ: " Bello cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, các người tin tưởng anh ta thì cứ chờ chôn cùng anh ta luôn đi!"

Nói xong dứt khoát quay đầu mở cửa đi ra ngoài.

"… Không đuổi theo hả?" Chris yếu ớt hỏi.

Đáp lại là tiếng dao dĩa va loảng xoảng.

"…"

Lần thứ hai Lâm Tiêu Tiêu tỉnh lại, không biết đã qua bao lâu.

Trong căn phòng này tối tăm mù mịt, trừ ngọn đèn bàn ra thì không có một chút ánh sáng tự nhiên nào,

không thể xác định đang là ngày hay đêm. Lần này Lâm Tiêu Tiêu tỉnh lại, Sou cũng đã tỉnh, cũng chỉ chậm rãi đưa mắt nhìn cậu ta, không nói gì.

Lâm Tiêu Tiêu cũng không muốn mặt nóng đi dán mông lạnh, Sou đã không muốn nói chuyện, cậu ta cũng không lên tiếng.

Hai người một tựa vào đầu giường, một người ngồi ở cuối giường, không khí nhìn chung cũng tương đối hài hòa.

"Lâm Tiêu Tiêu."

Đột nhiên nghe đến tên mình, Lâm Tiêu Tiêu theo phản xạ thẳng lưng lên, kinh ngạc quay đầu lại.

Sou mím môi, có chút trúc trắc hỏi: "Cậu tên là Lâm Tiêu Tiêu, đúng không?"

Lâm Tiêu Tiêu lúng túng: "… Đúng vậy."

Sao đột nhiên vương tử cao quý lãnh diễm lại chủ động mở miệng?

Sou nói tiếp: "Cậu biết cậu bị ai bắt đến đây không?"

Trong lòng Lâm Tiêu Tiêu nghĩ thầm khi đó còn đang ngái ngủ đã chị chụp thuốc mê rồi làm sao nhìn được là ai, lựa chọn từ ngữ một chút: "Tôi cũng không biết, tôi đang ngủ ở nhà, đột nhiên bị đánh thuốc mê, chưa kịp nhìn thấy bọn họ là ai."

Sou nói: "Tôi biết."

Lâm Tiêu Tiêu: "…?"

"Là đội cận vệ của Nữ hoàng."

"Nữ hoàng?" Lâm Tiêu Tiêu trợn mắt, "Nữ hoàng bắt tôi làm gì? Tôi rõ ràng chỉ là dân thường không quyền không thế, chẳng lẽ bà ta nhìn trúng mặt tôi rồi?"

Sou: "…"

Không biết có phải là ảo giác không, Lâm Tiêu Tiêu thấy hình như vương tử điện hạ xưa nay nhã nhặn ôn hòa vừa lườm mình.

"Nữ hoàng bắt cậu là vì Kha Lam. Chúng ta đều là người rất quan trọng đối với Kha Lam, bà ta muốn dùng cách này để ép nó thỏa hiệp."

"Không phải chứ…" Lâm Tiêu Tiêu cười méo xệch, "Chắc Nữ hoàng nhầm rồi, tôi làm sao mà là người quan trọng của cậu ấy được, cậu ấy đã nói ban đầu tiếp cận tôi cũng chỉ vì tinh thể trên người tôi thôi."

"Cậu để tinh thể ở đâu? Nó nói ngay từ đầu nó tiếp cận cậu là vì thứ này, vậy lần đầu tiên hai người gặp nhau nó đã nhìn thấy chưa?"

Lâm Tiêu Tiêu sững lại, móc trong cổ áo ra một khối tinh thể bát giác màu xanh lục to cỡ ngón tay cái, màu sắc xanh biếc tươi đẹp.

Viên tinh thể này từ khi còn nhỏ Lâm Tiêu Tiêu đã luôn đeo trên người. Ba mẹ cậu ta nói đây là tinh thể hộ mệnh, không được để nó rời khỏi người, nên Lâm Tiêu Tiêu móc nó thành mặt dây chuyền đeo trên cổ, cũng rất ít khi để người khác nhìn thấy, vì chẳng ai rảnh rỗi đến độ gặp người nào cũng phải móc ra khoe mình có một viên tinh thể cả.

Lâm Tiêu Tiêu nhớ, lần đầu tiên Kha Lam nhìn thấy khối tinh thể này là sau khi bọn họ đã hẹn hò được vài năm. Khi đó vẻ mặt Kha Lam vô cùng kinh ngạc, giống như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khó tin, nhưng lúc Lâm Tiêu Tiêu hỏi thì Kha Lam lại không nói gì.

Trong ký ức của Lâm Tiêu Tiêu đó là lần đầu tiên Kha Lam thấy thứ này, nhưng Kha Lam lại nói với cậu ta là bản thân đã chú ý đến khối tinh thể này từ lâu rồi. Việc này làm cho Lâm Tiêu Tiêu không biết rốt cuộc nên tin vào lời nói của người kia hay tin vào mắt mình.

Mặc dù Kha Lam nói chỉ đang lợi dụng cậu ta, nhưng Lâm Tiêu Tiêu vẫn không có cách nào khắc chế tình cảm của bản thân được.

Âm thầm thích hai năm, chính thức quen nhau hơn mười năm, nói buông tay là có thể buông sao?

"Kha Lam nói đây là tộc tinh của Đằng Thụ tộc." Lâm Tiêu Tiêu đem tinh thể đặt lên lòng bàn tay mình, "Nghe nói tộc tinh sẽ tự chọn người kế vị, tộc tinh ở trên người ai thì người đó sẽ là bạn đời tương lai của người thống trị."

Sou gật đầu: "Cậu nói không sai."

Lâm Tiêu Tiêu ngơ ngác: "Nếu như thế, tức là nếu Kha Lam tiếp tục duy trì quan hệ với tôi, tương lai cậu ấy sẽ ngồi lên vương vị?"

Sou yên lặng không trả lời.

Sou không nói cho Lâm Tiêu Tiêu, viên tộc tinh này cũng không phải là tộc tinh kia, cũng không biết phải giải thích ra sao, nhưng Sou đã quan sát tinh thể nguyên thủy trong thánh điện dưới tầng hầm giáo đường rất nhiều lần, căn cứ trên màu sắc của tinh thể nguyên thủy thì tinh thể lựa chọn có màu xanh sẫm, đậm màu hơn viên này rất nhiều.

Lâm Tiêu Tiêu thấy Sou trầm mặc lại nghĩ đối phương ngầm thừa nhận, cười khổ nói: "Nếu đúng là như vậy, một chút nữa thôi là cậu ấy có thể đạt được mục đích rồi, tại sao lại đòi chia tay? Cho dù cậu ấy có vì quyền lực mà kết hôn với tôi, cũng là bản thân tôi tự nguyện mà…"

Sou nhìn vị "si hán" tội nghiệp này, lại nghĩ đến đứa em trai biệt nữu nhà mình, khẽ thở dài.

Tương lai hai người này đến được với nhau có lẽ còn rất xa…

Sou chậm rãi xoa bụng, thực ra con đường của bản thân mình cũng rất mông lung, cũng đâu có tư cách nói người khác.

Ngoài cửa sắt đột nhiên có tiếng vang.

Lâm Tiêu Tiêu vội vàng nhét tinh thể vào trong cổ áo, đứng lên khỏi giường, đi đến trước cửa sắt, giơ cánh tay lên.

Cửa sắt bị mở ra từ bên ngoài, không có ánh sáng rọi vào hay vũ khí vây kín như trong tưởng tượng, Lâm Tiêu Tiêu yên lặng thả tay xuống, vô cảm nhìn người bên ngoài.

Nữ hoàng đạp giày cao gót đi về phía trước cách cửa khoảng hai mét, hất cằm ra hiệu.

Người hầu theo sau bà ta lập tức gật đầu nhận lệnh, lạnh nhạt ngạo mạn mở miệng: "Hai người, đi theo Nữ hoàng bệ hạ."

112. Chương 112: Đàm Phán

Lâm Tiêu Tiêu và Sou chậm rãi đi trên hành lang nhỏ hẹp.

Phía trước là Nữ hoàng và người hầu, phía sau là cận vệ phụ trách áp giải, mặc dù không bị còng tay chân hay cưỡng chế di chuyển, nhưng cảm giác bị đưa đi như tù nhân vẫn khiến Lâm Tiêu Tiêu khó chịu.

Bị nhốt trong phòng kín, đi lại thì bị áp giải, nói không phải tù nhân đúng là không ai tin.

Nhưng Lâm Tiêu Tiêu vẫn không hiểu nổi tại sao Nữ hoàng lại phải bắt mình? Sou là vương tử, là người đứng đầu hàng thừa kế, Nữ hoàng muốn ra tay tiêu diệt hậu quả còn có thể hiểu được. Nhưng còn bản thân mình thì sao? Tại sao phải bắt một tên bạn trai cũ không tên không tuổi của công chúa? Đúng ra thì cũng không thể gọi Kha Lam là công chúa được.

Khoan đã, lẽ nào chuyện Kha Lam là nam Nữ hoàng đã biết rồi?

Trong lòng Lâm Tiêu Tiêu sợ hãi.

Nếu khai đao, ngoài Sou ra phải bắt đầu từ Giang gia mới đúng, Giang thiếu tướng là người mạnh nhất trong số hoàng thất cùng thế hệ, muốn củng cố địa vị phải ra tay từ y mới phải. Lẽ nào Nữ hoàng đã biết chuyện mình có tinh thể rồi, sợ rằng nếu Kha Lam kết hôn với mình sẽ lên nắm quyền, nên quyết định lấy mạng mình để địa vị của bà ta thêm vững chắc, để con trai bà ta được thừa kế ngai vàng? Nhưng rõ ràng vẫn cảm thấy bất hợp lý ở đâu đó, vẫn có chỗ nào đó không đúng lắm…

Lâm Tiêu Tiêu vì hiểu lầm tinh thể trên người mình là tinh thể lựa chọn, tự đẩy suy nghĩ của bản thân vào ngõ cụt.

Sou thở dài nhìn người đi cạnh mình hai chân vẫn bước nhưng đầu óc đã bay đi tận nơi nào. Không hiểu tại sao em mình lại thích một người ngốc như vậy.

Lâm Tiêu Tiêu đầu óc lơ mơ mà đi, bị dẫn vào một căn phòng từ lúc nào cũng không nhận ra, Sou phải đưa tay kéo cậu ta mới dừng lại.

Lâm Tiêu Tiêu mờ mịt ngẩng đầu, thấy ngay ánh mắt của người hầu đi phía trước vừa bị cậu ta giẫm vào chân. Người hầu oán hận trừng mắt, nhưng vì Nữ hoàng không hạ lệnh nên không dám manh động.

Lâm Tiêu Tiêu không biết mình vừa giẫm vào chân người ta, thấy người kia nhìn mình chằm chằm thì ngơ ngác giơ tay lên quơ quơ: “Này?”

Người hầu: “…”

Lâm Tiêu Tiêu thấy người kia chỉ trừng mắt nhìn chứ không làm gì, không quan tâm nữa, quay đầu nhìn quanh cảnh xung quanh.

Căn phòng này… là phòng tra tấn sao? Nữ hoàng đưa bọn họ đến đây làm gì? Chẳng lẽ muốn bức cung nhục hình? Cả người Lâm Tiêu Tiêu run lên, chỉ sợ suy đoán trở thành sự thật.

Nhưng Nữ hoàng chỉ đưa bọn họ vào phòng, phân phó hai cận vệ trông cửa xong thì đi ra ngoài.

Sou yên lặng ngồi xuống ghế. Lâm Tiêu Tiêu không bình tĩnh được như thế, đi vòng quanh trong phòng.

Cậu ta đi vài vòng, đi đến hoa mắt không chịu được nữa mới ngồi xuống, Sou vẫn giữ nguyên tư thế từ đầu đến cuối.

Lâm Tiêu Tiêu bắt đầu hoài nghi vị vương tử điện hạ trầm mặc này có phải đang theo đuổi phương pháp ngủ mở mắt không.

Nhận ra tầm mắt nghi hoặc của cậu ta, Sou đột nhiên ngước mắt lên, sau đó lại chuyển tầm mắt về phía trước, bất động như tượng.

Lâm Tiêu Tiêu: "…"

Hóa ra là vẫn thức à…

Đúng lúc này, vách tường trước mặt bọn họ đột nhiên được đẩy lên, lộ ra một vách kính trong suốt. Phía bên kia vách kính là một căn phòng khác cũng tương tự như bên này, chỉ có điều hình như không gian rộng hơn, ghế cũng nhiều hơn.

"Nữ hoàng rốt cuộc muốn làm gì?" Lâm Tiêu Tiêu vừa lẩm bẩm một câu, cửa phòng bên kia đã mở ra.

Nữ hoàng bước vào đầu tiên.

Lâm Tiêu Tiêu khẽ cau mày, làm trò gì thế này, chẳng lẽ ngồi xem tra tấn à? Lại còn phải xem qua kính nữa!

Một giây sau, nhìn thấy người đi theo sau Nữ hoàng là ai, Lâm Tiêu Tiêu vội vàng bật dậy lao vào vách kính.

Kha Lam có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ sau từng đấy chuyện xảy ra mà bản thân vẫn còn có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện cùng Nữ hoàng. Đơn giản là vì Nữ hoàng gửi cho Kha Lam một tấm hình, trong ảnh Sou đang ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, mặt hơi cúi xuống, cuối giường, người đã ở bên mình suốt mười năm đang cuộn tròn ngủ như chết.

Lâm Tiêu Tiêu?!

Sao Lâm Tiêu Tiêu lại bị nhốt cùng một chỗ với anh mình?!

Kha Lam không kịp suy xét đã vội vàng tìm đến chỗ Nữ hoàng.

Khi thấy vẻ mặt đắc ý của bà ta, Kha Lam hiểu mình hiện tại đã rơi vào tình thế không có đường lui nữa rồi. Cả anh trai và người kia đều là uy hiếp quá lớn, không thể không đến, chỉ là không ngờ địa điểm đàm phán mà Nữ hoàng sắp xếp lại là phòng giam dưới lòng đất ở vương cung.

Lâm Tiêu Tiêu và anh mình bị giam ở đây sao?

"Anh trai cháu và bạn trai nhỏ của cháu đều nằm trong tay ta, số phận của bọn họ đều phụ thuộc vào quyết định của cháu đấy, cháu trai."

Kha Lam lạnh lùng nhìn bà ta: "Bà muốn gì?"

Nữ hoàng nhìn lướt qua vách tường làm bằng gương, không nhanh không chậm nói: "Ta muốn cháu phế bỏ cơ thể của bản thân, làm một phế nhân, cả đời này cũng không có tư cách tranh giành vương vị nữa."

Kha Lam bật cười thành tiếng.

Người đàn bà này đúng là điên thật rồi.

Nữ hoàng nhìn nheo mắt: "Cháu trai có ý gì đây, không đồng ý sao?"

Kha Lam nói: "Trước khi bà đưa ra yêu cầu, không phải nên để tôi biết tình huống hiện giờ của anh tôi sao? Nếu như người đã bị bà động tay động chân rồi, bà có tư cách gì mà đặt điều kiện với tôi?"

Kha Lam cố ý không nhắc đến Lâm Tiêu Tiêu, hy vọng Nữ hoàng cảm thấy người kia không có giá trị uy hiếp thì sẽ bỏ qua.

Cơ mặt Nữ hoàng co rút lại.

Bà ta nhìn chằm chằm Kha Lam thật lâu, mới xoay người nhấn nút bấm trên tường.

Mặt gương lớn đột nhiên lóe lên, chuyển thành kính trong suốt, căn phòng đối diện xuất hiện.

Đập vào mắt Kha Lam là gương mặt dính sát vào trên kính của Lâm Tiêu Tiêu.

Kha Lam: "…"

Nữ hoàng: "…"

Mặt của Lâm Tiêu Tiêu bị ép chặt lên kính, hai mắt nhìn chằm chằm vào Kha Lam, tư thế giống như sắp đập vỡ kính xông sang.

Kha Lam cưỡng ép bản thân thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Sou sau lưng Lâm Tiêu Tiêu, thấy anh trai mĩnh có vẻ vẫn bình tĩnh, không giống như đã bị tra tấn ngược đãi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nữ hoàng nhắc nhở: "Người cũng đã nhìn thấy rồi, bây giờ…"

Bà ta còn chưa nói xong đã bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

Nữ hoàng lúc đầu không quan tâm, nhưng tiếng gõ cửa cứ vang lên không ngừng khiến bà ta không thể nói được, giống như nếu cửa không mở thì sẽ gõ cả ngày.

Nữ hoàng nhíu mày, sốt ruột quát lên: "Ta nói rồi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng không được quấy rầy ta!"

Cửa bị mở vào.

Trên mặt Nữ hoàng ánh lên một tia tàn độc, sau khi nhìn thấy người bước vào là ai mới chậm rãi tán đi.

"Sao con lại đến đây?" Bà ta nghi hoặc nhìn người kia, dùng giọng điệu tương đối bình tĩnh hỏi.

Kha Lam không quay đầu lại xem ai vào, chỉ cần nhìn sắc mặt anh trai mình phía bên kia khẽ động, người không tự chủ được hơi nghiêng về phía trước cũng đủ biết người vừa đến là ai. Kha Lam khẽ nhích sang một chút, chắn giữa đường nhìn của Sou và Nữ hoàng.

Người vừa đến nhìn lướt qua cảnh tượng ở căn phòng bên kia, bàn tay trong tay áo khẽ siết chặt thành nắm đấm, trên mặt vẫn treo một nụ cười ôn hòa, nói với Nữ hoàng: "Con đến xem mẹ có cần con hỗ trợ gì không."

113. Chương 113: Đàm Phán Thất Bại

Nữ hoàng mặt không đổi sắc khoát tay: "Ở đây không có việc của con, con về phòng đi."

Bello vẻ mặt bất biến, bất động tại chỗ.

Nữ hoàng nheo mắt nhìn con trai mình, cũng không nổi giận, chỉ nói: "Muốn ở lại cũng được." Bà ta chỉ vào Kha Lam, "Con canh chừng nó đi."

Kha Lam nhìn Bello, không nói gì.

Nữ hoàng tiếp tục vấn đề bỏ dở ban nãy: "Cháu có đồng ý với đề nghị của ta không? Nếu cháu đồng ý, chúng ta tiến hành luôn, anh trai và bạn trai nhỏ của cháu cũng sẽ được thả ra ngay lập tức."

Kha Lam lạnh nhạt nhếch mép: "Nữ hoàng bệ hạ, lời nói của bà chẳng đáng tin chút nào."

Sắc mặt Nữ hoàng tối sầm.

"Nếu không thì để Bello đưa hai người họ ra ngoài trước, sau đó tôi thực hiện yêu cầu của bà, thế nào? Bên ngoài đều là cận vệ của bà, tôi làm sao chạy được, đúng không?"

"Cháu không sợ Bello lật lọng không thả người sao? Nó là con trai ta đấy."

Kha Lam cười khẩy: "So với bà, tôi thấy anh ta còn đáng tin hơn."

Nữ hoàng mím môi, nhấc cằm với Bello: "Con sang phòng bên kia đi."

Bello cầu còn không được, giả vờ hơi do dự một lúc, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

Lúc cửa phòng bên này bị mở ra, Lâm Tiêu Tiêu dời mắt nhìn Bello vừa bước vào đúng một giây, sau đó lập tức quay lại tiếp tục nhìn chằm chằm Kha Lam ở bên kia, vậy nên cũng không thấy được Bello khoát tay lên bả vai Sou, nhẹ nhàng bóp bóp.

Kha Lam đứng bên kia: "…"

CMN đối đầu với kẻ địch mạnh các người có thể thu liễm một chút cho tôi được hay không!

May là lực chú ý của Nữ hoàng đều tập trung trên người Kha Lam, không chú ý đến động tác thân mật của con trai mình với cháu trai lớn.

Bà ta chỉ tay vào chiếc ghế đặt giữa phòng: "Ngồi vào cái ghế kia đi, nhanh lên."

Kha Lam bất động khoanh tay lùi về sau một bước, cười nói: "Thái tử điện hạ vẫn chưa đưa hai người bọn họ ra ngoài an toàn mà."

Nữ hoàng lạnh lùng trừng mắt: "Muốn kéo dài thời gian à? Vô dụng thôi!"

Kha Lam ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bà ta.

Hai người giằng co một lúc, bên nào cũng không chịu nhượng bộ trước.

Sự kiên nhẫn của Nữ hoàng bắt đầu giảm xuống, vẻ mặt vặn vẹo dữ tợn.

Bà ta tàn bạo trừng Kha Lam, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày nghĩ mày thoát được à? Mày và cha mày cũng thật giống nhau, chết đến nơi rồi vẫn còn cứng đầu."

"Ít nhất tôi khác cha tôi ở một điểm, đến chết vẫn nhầm tưởng rằng em gái mình vô tội."

Kha Lam vừa dứt lời, ngoài cửa đã truyền đến tiếng nổ vang.

Nữ hoàng biến sắc, vội vã kéo cửa ra, hô lên: "Có chuyện gì thế?!"

Cận vệ đứng ngoài cửa tất cả đều bất tỉnh nằm trên đất. Nữ hoàng vừa bước ra nửa bước, cả người đột nhiên cứng đờ, không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn không khí bên cạnh hơi vặn vẹo, một bóng người từ trong khoảng không hiện ra.

"Hạ! Phi!" Nữ hoàng dường như sắp cắn nát cả chân răng.

Tại sao kẻ này lại ở đây?!

Không khí bên cạnh Hạ Phi cũng bắt đầu vặn vẹo, hai giây sau, Giang Thành Khải cũng xuất hiện, bên cạnh còn có cả Chris và Giang Thành Điềm.

Giang Thành Điềm đứng tương đối gần Nữ hoàng, vừa ngẩng đầu lên đã suýt va vào gương mặt vặn vẹo của bà ta, vội vã lùi về sau hai bước.

Con ngươi màu xanh lục của Nữ hoàng biến thành đỏ đậm, nhưng làm thế nào cũng không chống lại được khống chế tinh thần của Hạ Phi, tức giận đến mức cơ thể đang bất động cũng run bần bật.

Tiếng của Kha Lam từ phía sau truyền đến, "Tôi đã nói rồi, phải chờ anh tôi và Lâm Tiêu Tiêu an toàn, thỏa thuận của chúng ta mới có thể bắt đầu."

Kha Lam vừa nói xong, cửa phòng cách vách được mở ra.

Người đầu tiên lao ra là Lâm Tiêu Tiêu, cậu ta muốn tìm Kha Lam, nhưng vì Nữ hoàng đang chắn trước cửa nên không vào trong được, vội vàng bám lên vai bà ta nhòm vào trong.

Kha Lam: "…"

Hạ Phi: "…"

Trước khi hành động có thể để ý tình huống xung quanh một chút được không!

Tiếp theo là Bello và Sou.

Lúc nhìn thấy tay con trai mình đang thân mật khoác lên vai Sou, gương mặt đang vặn vẹo của Nữ hoàng tái mét, hoàn toàn không ngờ người phản bội mình lại chính là đứa con mình dùng trăm phương nghìn kế để nó được kế thừa vương vị.

"Bello… Con giỏi lắm!" Nữ hoàng khàn giọng rít lên.

Bello mím môi, bình tĩnh nói: "Nếu như mẹ không động đến Sou, con sẽ không nhúng tay vào chuyện của mẹ. Nhưng mẹ lại bắt nhốt anh ấy, con không thể khoanh tay đứng nhìn được."

Nữ hoàng kinh ngạc, nửa ngày sau mới tìm lại được giọng: "Con với nó…?"

Bello nắm chặt vai Sou, rũ mắt: "Xin lỗi mẹ, con không thể để mẹ làm tổn thương anh ấy được."

Hạ Phi xen vào: "Thân thể Vương tử thế nào rồi?"

Sou nhàn nhạt đáp: "Không có vấn đề gì." Dừng một chút lại nói, "Cảm ơn."

Hạ Phi khoát tay: "Không có gì, là chuyện nên làm mà."

Một lúc sau, Vương phu cũng dẫn theo quân đội chạy đến.

Lúc trước vì không xác định được Nữ hoàng ở đâu nên không dám gọi viện trợ. Sau khi Giang Thành Khải theo Bello đến nhà giam dưới lòng đất, Hạ Phi xác định được tinh thần lực của bà ta, y mới thông báo cho Vương phu.

Gia tộc của Vương phu là gia đình phục dịch lâu đời cho hoàng thất, nếu không lúc đó ông cũng không chấp nhận lấy vị công chúa đang bị dư luận đồn đại có quan hệ với dệt mộng sư hoàng gia này. Mấy trăm năm sống cùng nhau, mặc dù Vương phu đã rất cố gắng nhưng những hành vi của bà ta càng ngày càng khiến ông thất vọng, nhiều lần muốn tàn nhẫn vạch trần, nhưng nghĩ đến người này vẫn là vợ mình, là mẹ của con trai mình lại nhịn xuống. Không ngờ rằng cuối cùng có một ngày lại tan cửa nát nhà chỉ vì cưới nhầm người.

Nữ hoàng bị bắt tại trận.

Những năm qua Kha Lam cũng đã lặng lẽ tiến hành thu thập chứng cứ việc Nữ hoàng ám hại ông nội và cha mình, nhưng vì đều là chứng cứ gián tiếp, nếu đưa ra vẫn chưa đủ sức nặng, vậy nên cậu ta vẫn án binh bất động. Lần này Nữ hoàng bị bắt quả tang giam giữ người trái phép, đe dọa giết người, cộng thêm phần chứng cứ kia nữa, đủ để bà ta cả đời này cũng không ngóc đầu lên được.

Nhân dân Liên bang cũng không có quá nhiều cảm tình với vị lãnh tụ này. Chỉ cần Quốc vương mới danh chính ngôn thuận lên ngôi, có thể đảm bảo kinh tế xã hội và cuộc sống được ổn định, sẽ không ai có ý kiến gì.

Vì vậy Nữ hoàng nhanh chóng bị phế truất.

Lúc bị áp giải vào nhà giam, bà ta vẫn không thể tin nổi công sức bao nhiêu năm nay của mình cứ thế đổ sông đổ biển.

Bà ta bám vào song sắt, điên cuồng gào lên với con trai mình: "Mày nghĩ mày phản bội lại tao thì có thể ngồi lên vương vị sao? Tao nói cho mày biết, tinh thể Aisura đang ở trên người Hạ Phi đấy, Giang Thành Khải mới là người thống trị danh chính ngôn thuận đời tiếp theo! Nếu như mày không phản bội mẹ mày, hai nghìn năm nữa người ngồi trên vương vị đã là mày rồi! Đồ ngu xuẩn!"

Ngoài dự đoán của Nữ hoàng, phản ứng của Bello vẫn rất bình tĩnh: "Mẹ, mẹ quá cố chấp với quyền lực. Mẹ nghĩ mẹ hại chết ông ngoại, hại chết bác rồi thì có thể bình thản nắm quyền sao? Đến mức đó rồi mà mẹ vẫn không dừng lại, mẹ còn muốn tiếp tục nhắm vào Kha Lam và Sou. Sau đó thì sao, đến lượt Giang Thành Khải, Hạ Phi, thậm chí cả con trai của họ mẹ cũng muốn giết hết đúng không?! Mẹ, mẹ không cảm thấy mình quá tàn nhẫn sao?"

Nữ hoàng lạnh lùng nói: "Mày ăn sung mặc sướng mà lớn lên, mày làm sao có thể hiểu được mẹ mày ngày xưa vì thân phận thấp kém mà bị người ta chà đạp khổ sở thế nào, mày không bao giờ hiểu được!"

"Đấy cũng không phải lý do để mẹ có thể lạm sát chính người thân của mình! Mẹ có biết Sou đang..." Bello vội vàng ngừng lại.

"Nó làm sao?" Nữ hoàng nghiến răng, "Nó chỉ là đồ yêu tinh mê hoặc mày để mày phản bội lại cả mẹ ruột của mày thôi!"

Bello phẫn nộ quay đầu đi, chuyện Sou có thai không thể nói ra được, nếu không Nữ hoàng nhất định sẽ phát điên.

"Tóm lại, bây giờ mẹ cứ ở đây chờ quân bộ xét xử đi. Mẹ yên tâm, con sẽ không để bọn họ động đến mạng sống của mẹ."

“Nếu phải ngồi tù chung thân thì thà một phát bắn chết tao luôn đi!”

“…”

Bello thật sự không chịu nổi nhìn mẹ mình thế này, không nói nữa, yên lặng rời đi.

Nữ hoàng nhìn bóng lưng con trai, bờ vai thẳng tắp rũ xuống, trong nháy mắt giường như đã già đi cả trăm tuổi.

“Nữ hoàng bệ hạ.” Cảnh ngục đứng bên ngoài đột nhiên lên tiếng.

“Ta bây giờ đã không còn là Nữ hoàng nữa rồi, đừng gọi cái danh xưng đó nữa.”

“Nữ hoàng bệ hạ có muốn ngồi lên vương vị lần nữa không?” Người kia hỏi.

Nữ hoàng cảm giác như gặp phải một tên thần kinh, ngồi xuống ghế, quay lưng về phía cảnh ngục.

Cảnh ngục cũng không để ý thái độ lạnh nhạt của bà ta, tiếp tục nói: “Tôi đã nghiên cứu tinh thể nguyên thủy của tinh thể Aisura mấy trăm năm rồi, biết được một chuyện, chỉ cần tinh thần lực đủ mạnh, có thể dùng nó để nghịch chuyển thời không, trở lại quá khứ.”

Bờ vai Nữ hoàng khẽ động, hơi nghiêng người sang.

Cảnh ngục cuối cùng cũng ngả bài: “Mà tôi đúng lúc lại chính là người có tinh thần lực đủ mạnh để làm việc này. Nếu như Nữ hoàng bệ hạ cần tôi trợ giúp, tôi nhất định sẽ cống hiến hết sức mình.”

Nữ hoàng xoay cả người lại, nhìn thẳng người kia.

“Có mục đích gì?”

“Tôi chỉ không đành lòng nhìn Nữ hoàng bệ hạ bị người thân cận nhất phản bội thôi.”

Nữ hoàng do dự hỏi: “Vì sao ta phải tin tưởng những chuyện vớ vẩn này?”

Cảnh ngục kia không đáp, đưa tay đẩy vành mũ lên, lộ ra một gương mặt quen thuộc.

“… Là ông?!”

114. Chương 114: Biến Mất

Nữ hoàng bị phế truất, đương nhiên phải có Quốc vương mới lên thay.

Giang Thành Khải có bạn đời được tinh thể Aisura lựa chọn, Thái tử Bello, Con trai của Quốc vương tiền nhiệm, Vương tử Kha Lam, một trong ba người này ai cũng có khả năng đăng cơ, chỉ có điều Giang Thành Khải được quần chúng ủng hộ nhiều hơn.

Thứ nhất vì y là nam thần toàn dân, thứ hai là vì tinh thể trên người Hạ Phi.

Thực ra chuyện tinh thể Aisura trên người Hạ Phi bọn họ quyết định không công khai ra ngoài, vì Giang Thành Khải không muốn kế thừa vương vị.

"Anh, anh thật sự không muốn ngồi lên vị trí kia sao?" Giang Thành Điềm hỏi.

Giang Thành Khải không chút do dự lắc đầu: "Không muốn."

Hạ Phi kỳ quái nhìn Điềm Điềm: "Cậu thích anh cậu lên làm vua đến thế à?"

"Đương nhiên rồi!" Giang Thành Điềm hùng hồn nói, "Anh cả là người kế vị chính thống được tộc tinh chọn, không làm thì ai làm!"

Hạ Phi cười xấu xa: "Thừa nhận đi, cậu là cái đồ sùng bái anh trai điên cuồng thôi, thứ gì tốt cũng muốn để cho anh mình."

Mặt Giang Thành Điềm hơi đỏ lên, "Đừng có nói bậy!"

Hạ Phi chép miệng: "Lại còn đỏ mặt…"

Giang Thành Điềm: "Câm miệng!"

Chris chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, chen mồm vào: "Bảo bối, gần đây cậu chẳng đỏ mặt với tôi gì cả."

Giang Thành Điềm quay đầu lại đá một phát, "Bảo bối em gái anh, tránh xa tôi ra!"

Hạ Phi hả hê: "Đến thế này rồi mà còn ngại cái gì."

Giang Thành Điềm cả giận mắng: “Ngại con mẹ cậu, tôi không quen tên này!”

Chris dùng âm lượng tất cả mọi người đều nghe thấy lầm bầm: “Lên giường rồi mà còn không quen…”

Giang Thành Điềm: “…”

Giang Thành Khải nói sang chuyện khác: “Anh nghĩ để Bello lên là thích hợp nhất.”

Lực chú ý của Giang Thành Điềm thành công bị dời đi: “Tại sao? Thể chất và tinh thần lực của Kha Lam thậm chí còn mạnh hơn Bello.”

Giang Thành Khải lắc đầu: “Có thể trở thành người thống trị hay không không phải chỉ dựa vào thể chất và tinh thần lực để quyết định. Mặc dù kha lam thể chất S tinh thần lực A, nhưng nó còn quá trẻ, nhiều lúc hành xử còn quá kích động. So với Kha Lam, Bello thích hợp làm người lãnh đạo hơn.”

Giang Thành Điềm vẫn cau mày.

Giang Thành Khải lại nói: “Hơn nữa làm Quốc vương không có tự do. Mỗi ngày đều phải xử lý sự vụ quốc gia và quan hệ ngoại giao, không mấy khi ra khỏi vương cung được, như thế thì có khác gì ngồi tù. So với quyền lực tối cao nhưng không có tự do, anh thích cuộc sống như hiện tại hơn. Em muốn cả nhà chúng ta sau này đều bị nhét vào vương cung, giam lỏng trong cung điện Dor sao?”

Giang Thành Điềm vội vàng lắc đầu.

“Vậy thì được rồi, chúng ta không bàn vấn đề này nữa, cứ để tự bọn họ quyết định thôi, chúng ta cứ sống cuộc sống ổn định của chính mình, tránh cho đến một lúc nào đó rơi vào thảm cảnh giống Nữ hoàng.”

Lúc này Giang Thành Điềm mới coi như thôi.

Nữ hoàng đã bị bắt, Hạ Phi quyết định đón Hạ lão đại về. Đôi chân bại liệt của Hạ Kỳ cũng phải chờ Nữ hoàng giải quyết, không biết khi đó bà ta bỏ thứ gì vào người mà để ba hắn bại liệt đến mức này, hình như tuổi thọ cũng giảm đi, nhất định phải nhanh chóng giải quyết triệt để.

Phi thuyền của Hạ Kỳ từ khi đưa bọn họ trở về vẫn ngụy trang thành tàu buôn đứng đợi ở ngoài tầng khí quyển tinh cầu Daours.

Hạ Phi truyền tin nói muốn đón người về. Hạ Kỳ mặc dù nghe tin Nữ hoàng bị bắt nhưng vẫn kiêng kị không muốn trở lại Daours, hắn phải khuyên nhủ hết nước hết cái, nhắc đến chuyện chữa chân Hạ lão đại mới đồng ý.

Hạ Phi đưa Hạ Kỳ vào Giang gia.

Giang Trấn bình thường rất ít khi ở nhà, khi Hạ Kỳ được đưa về đúng vào lúc ông được nghỉ. Khi xưa Giang Trấn, Hạ Kỳ và Hạ Kình Thiên là thiết tam giác, hợp tác tác chiến đánh đâu thắng đó, chỉ có duy nhất trận chiến 500 năm trước là ngoại lệ, cũng là trận chiến khiến ba người họ âm dương chia cách.

Mỗi khi nghĩ đến Hạ Kỳ bị dồn ép đến nỗi không thể về Daours, Hạ Kình Thiên vì trợ giúp Hạ Kỳ đào tẩu mà bị Nữ hoàng hại chết, Giang Trấn lại căm hận đến thấu xương. Hiện tại Nữ hoàng đã bị phế truất, rất có thể sẽ bị xử chung thân, nhưng vẫn không thể làm nguôi ngoai nỗi hận trong lòng ông.

Sự xuất hiện của Hạ Kỳ cuối cùng cũng xoa dịu được phần nào nỗi mất mát nhiều năm này.

Giang Trấn vốn tưởng rằng cả đời cũng không thể gặp lại người anh em tốt này nữa, bây giờ nhìn người còn sống sờ sờ đứng trước mặt, kích động muốn xông sang ôm lấy đối phương, nhưng vừa nhìn rõ tình trạng của Hạ Kỳ thì cả người đều khựng lại.

"Chân của cậu…"

"Cái này ấy hả?" Hạ Kỳ tùy ý vỗ vỗ đầu gối mình, nhàn nhạt nói, "Bại liệt thôi, lâu rồi."

"Từ lúc nào?"

"Sau khi sinh Hạ Phi khoảng mấy chục năm. Ban đầu còn có thể chống gậy đi lại, bây giờ thì không động đậy được nữa, mà không mất cảm giác hoàn toàn, dây thần kinh vẫn chưa tê liệt hết."

Hạ Kỳ rất bình tĩnh nhắc lại vấn đề này, nhưng Giang Trấn có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng năm đó của bạn mình.

Một quân nhân, thể chất và tinh thần lực đều ưu tú, mất khả năng đi lại chính là bị bóp chết tương lai, Giang Trấn thật sự không thể tưởng tượng nổi những năm qua Hạ Kỳ sống thế nào.

Hạ Kỳ thấy Giang Trấn nhíu mày, khẽ mỉm cười: "Đừng như thế, tôi vẫn còn sống đây không phải sao?"

Giọng Giang Trấn khản đặc: "Những năm qua cậu sống thế nào? Cậu trốn ở đâu mà tôi tìm mãi không thấy."

"Tôi đi đầu quân làm cướp vũ trụ." Hạ Kỳ nói xong, mặt Giang Trấn biến sắc đúng như dự đoán, "Tôi biết, cướp không phải là thứ tốt lành gì." Hạ lão đại ngừng một chút, ngữ khí bỗng dưng chuyển thành ưu thương, "Nhưng phải mang một đôi chân tàn phế, ngoại trừ làm cướp ở vùng giáp ranh tôi thật sự không tìm được nơi nào để có thể sống tiếp nữa."

Hạ Phi: "…"

Ba à, phong cách nói chuyện sao lại đột nhiên biến đổi thế này, ba lại ủ mưu gì đây…

Giang Trấn không nghĩ được sâu xa như Hạ Phi, vừa thấy vẻ mặt ưu thương của Hạ Kỳ đã bị lây nhiễm, vẻ mặt thống hận ghét bỏ ban nãy lập tức biến đổi: "Cậu đừng khổ sở, tôi biết nỗi khổ tâm trong lòng cậu, tôi hiểu mà!"

Hạ lão đại vuốt vuốt khóe mắt, cười đầy u buồn: "Cậu có thể hiểu được là tốt rồi. Thực ra tôi là lão đại của một đoàn cướp khá lớn, mọi người đều là thủ hạ của tôi, sau này còn cần cậu chiếu cố nhiều rồi."

Giang Trấn: "…"

Sao cứ có cảm giác sai sai ở đâu?

Hạ Phi: "…"

Ba à lừa chiến hữu tốt mấy trăm như thế mà được à…

Nhưng mà xem tình hình, nếu ba đã dụ Giang thượng tướng làm bảo kê kiểu này thì có lẽ là muốn tiếp tục làm cướp rồi, không biết cha đại đế có đồng ý không.

Hạ Kỳ ở phòng cho khách tại Giang gia, chuẩn bị hôm sau vào nhà giam thăm một người đã lâu không gặp —— Nữ hoàng Evanni.

Đến tối, lúc chuẩn bị đi ngủ, Hạ Phi hỏi Giang Thành Khải: "Anh nghĩ liệu bà ta có chịu nói phương pháp giải quyết cho chúng ta không?"

"Bà ta nói hay không không quan trọng," Giang Thành Khải cởi quần áo nằm lên cạnh hắn, "Tinh thần lực của bà ta không bằng em, em có thể xâm nhập vào ký ức của bà ta xem khi đó thứ bị bỏ vào người ba em là gì."

"Làm thế cũng được à?" Hạ Phi kinh ngạc.

"Chắc là sẽ ổn thôi, dù sao tinh thần lực của em là cấp S cơ mà." Giang Thành Khải xoa đầu hắn, "Ngủ đi, hôm nay đi đi lại lại cả ngày rồi."

Quy trình đưa Hạ Kỳ từ ngoài tầng khí quyển vào cũng tốn không ít thời gian.

Hạ Phi "Ừ" một tiếng, một lát sau đã ngủ.

Nhưng đêm nay hắn ngủ không ngon.

Hạ Phi mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất quỷ dị. Trong mơ hắn chưa trọng sinh đến Thôn Nha Tinh, vẫn đang ở Trái đất, có lẽ chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, đang học cấp ba, vẫn còn đang tràn đầy sức sống, xung quanh toàn là bạn học cùng cấp ba, cũng có cả những người sau này học cùng đại học. Nhưng quãng thời gian này Hạ Phi từng bị mất trí nhớ, không biết tại sao lại mơ thấy cảnh tượng này.

Trong mơ, hắn đang đi chơi cùng bạn bè, sau đó cảm thấy có gì đó, nhưng quay đầu lại thì không thấy gì hết. Cảnh tượng thoáng một cái lại biến đổi, trời tối, hắn đi chơi cả ngày với bạn về đến nhà, đang định lên gác đi ngủ, vừa bật đèn phòng khách lên đã bị dọa cho giật mình.

Ngoài cửa sổ trong góc phòng có một người đang đứng!

Hình dáng người kia trông rất mơ hồ, Hạ Phi ghé sát vào cửa sổ cũng không nhìn rõ được mặt mũi người nọ ra sao, nhưng hình như người kia đang mỉm cười, nụ cười này khiến hắn có một cảm giác thân thuộc khó tả.

Hạ Phi mở miệng, khi hắn vừa gọi ra cái tên trong đầu, người kia lại biến mất không còn tăm hơi.

...

Hắn tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, trời đã sáng rồi.

Hạ Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, từ trên giường ngồi dậy. Giang Thành Khải không biết đã rời giường từ khi nào, đệm giường bên cạnh lạnh như băng, không giống như có người từng nằm ngủ qua.

Tiểu Hách yên lặng ngủ trong giường nhỏ bên cạnh, thỉnh thoảng lại chẹp chẹp cái miệng nhỏ.

Tối qua cục cưng ngủ ở phòng bọn họ sao? Sao hắn không nhớ nhỉ?

Hạ Phi lắc đầu, đầu vẫn đau buốt. Hắn lảo đảo xuống giường, đi rửa mặt cho tỉnh táo, nhưng rửa xong vẫn không thấy đỡ hơn.

Lúc từ trong phòng tắm đi ra, cảm giác không khỏe trong lòng Hạ Phi càng mãnh liệt. Hắn nhìn quanh phòng, hình như vật dụng bài trí so với hôm qua cũng thay đổi rồi, nếu nhìn qua trông không khác biệt mấy, nhưng rõ ràng không phải là trạng thái hôm qua.

Hạ Phi không hiểu bản thân bị làm sao, quyết định phải đi tìm Giang Thành Khải để hỏi xem thế nào.

Hắn vừa bước ra khỏi cửa phòng đã đụng phải Giang Thành Điềm.

"Điềm Điềm, chào buổi sáng." Hạ Phi thuận miệng chào hỏi.

Giang Thành Điềm quái dị nhìn hắn, gật đầu: "Chào."

Thái độ của cậu ta khiến cảm giác bất an trong lòng Hạ Phi càng tăng lên, cười gượng nói: "Cậu biết anh cậu đi đâu không? Mới sáng sớm đã không thấy anh ấy đâu rồi."

Vẻ mặt Giang Thành Điềm càng quỷ dị.

Giang Thành Điềm nhìn hắn từ đầu đến chân một lượt, chậm rãi nói: "Cậu đang nằm mơ đấy à? Anh tôi hơn 100 năm trước đã qua đời rồi, nói bao nhiêu lần cậu mới chịu nhớ đây."

Hạ Phi chết đứng tại chỗ.

115. Chương 115: Anh Ấy Không Chết

"Cậu đang nói cái gì đấy, chuyện này không đùa được đâu." Hạ Phi cười gượng, "Hôm qua chúng ta vẫn còn nói chuyện cùng A Khải mà, cậu mất trí nhớ à?"

Giang Thành Điềm lạnh nhạt nhìn hắn: "Tôi thật sự không hiểu đầu óc cậu hỏng chỗ nào rồi, rõ ràng hôm qua còn ôm ảnh anh tôi ngủ, hôm nay lại không nhớ."

Hạ Phi cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi.

Lúc ở trong phòng hắn thấy không đúng là bởi vì trên tủ đầu giường có thêm một tấm ảnh đen trắng của Giang Thành Khải, mà thái độ của Giang Thành Điềm đối với hắn lại lạnh nhạt bất thường, giống như chẳng mấy khi nói chuyện cùng nhau.

Lẽ nào hắn vẫn đang ở trong mơ? Nếu không tại sao Giang Thành Điềm lại có thể nói Giang Thành Khải đã chết 100 năm! Kể cả tính từ khi y bị tưởng nhầm là đã chết lúc sắp cưới đến bây giờ cũng mới chỉ có gần mười ba năm, làm sao có thể chết từ 100 năm trước được?!

Hạ Phi dùng sức tát mạnh vào má mình, tát hai cái đau đến chảy cả mắt nước mắt, vẫn không làm thế nào tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng này được.

Giang Thành Điềm nhìn hắn như nhìn người bệnh tâm thần, lắc đầu đi xuống phòng khách, để lại một

mình Hạ Phi ngơ ngác đứng trước cửa.

Rốt cuộc là cái quái gì đang xảy ra?!

Không tỉnh lại được, chẳng lẽ đây không phải mơ? Nếu đây không phải mơ, vậy ngày hôm qua là gì? Nếu đây là hiện thực, vậy ký ức về gần 13 năm qua chẳng lẽ đều chỉ là một giấc mơ?

Hạ Phi quay lại phòng, lên mạng tìm kiếm thông tin về Giang Thành Khải.

Từng tấm ảnh đen trắng của Giang Thành Khải lần lượt xuất hiện trên các trang web, Hạ Phi run rẩy bấm mở một cái, vừa đọc qua hai mắt đã tối sầm.

Họ tên: Giang Thành Khải

Giới tính: Nam captain

Chức vị: Trung tá Liên bang tinh hệ Daours (truy phong Chuẩn tướng) *(Chuẩn tướng là cấp cao hơn cấp tá nhưng thấp hơn Thiếu tướng)*

Bối cảnh gia đình: Cha là Giang Trấn, Thượng tướng đương nhiệm. Mẹ là hoàng thân, em gái của Nữ hoàng, công chúa Bona.

Cuộc đời:…

…

Mộc nguyên năm 23213 (Dương lịch Trái đất năm 3043), hi sinh trong khi chấp hành nhiệm vụ bí mật trên Trái đất, hưởng thọ 518 tuổi.

Hạ Phi cả người phát lạnh.

Hắn không dám tin vào mắt mình nữa, nếu như có người dàn cảnh để trêu đùa hắn, làm đến mức này cũng quá chân thực rồi.

Là sự thật sao? Hai mươi năm sống trên Trái đất, mười ba năm ở Thôn Nha Tinh, toàn bộ đều là do hắn tự tưởng tượng ra sao?

Hạ Phi hoảng loạn ôm đầu, đầu đau buốt như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào. Hắn ấn chặt hai bên thái dương, đột nhiên cảm thấy rất muốn uống nước chanh, quyết định xuống bếp tìm.

Trước đây hắn rất ghét đồ chua, ăn vào luôn bị nhức răng, nhưng bây giờ lại đột nhiên thấy rất thèm.

Bài trí trong phòng bếp vẫn giống như trong trí nhớ, Hạ Phi mở tủ lạnh lấy ra một bình nước, trực tiếp vắt thẳng chanh vào, chua đến rùng mình, hắn ực một phát uống hết cả cốc lớn, cơn đau đầu mới dịu lại.

"Tiểu Phi?" Một giọng nói ôn nhu quen thuộc từ phía sau truyền đến, "Con dậy rồi à?"

Hạ Phi quay đầu lại: "Mẹ."

Giang phu nhân lập tức phát hiện hắn không ổn, ôn nhu nói: "Con sao thế?"

Hạ Phi không biết sắc mặt mình khó coi đến mức nào, lại rót một cốc nước chanh uống hết.

Trừ Giang Thành Khải, Giang phu nhân là người thân cận nhất với hắn ở thế giới này, sau khi uống nước xong, hắn mở miệng: "Mẹ, con gặp một vấn đề rất lớn."

Giang phu nhân kiên nhẫn nhìn hắn: "Sao?"

Hạ Phi nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "A Khải, anh ấy thật sự biến mất rồi sao?"

Giang phu nhân khó hiểu: "Ý con là gì?"

"Con cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, rõ ràng hôm qua mọi người vẫn cùng nhau ăn cơm nói chuyện, con và A Khải còn đi đón ba con về để chữa chân. Nhưng chỉ ngủ một giấc, vừa tỉnh lại mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn."

Giang phu nhân nghi hoặc: "Ba con?"

Hạ Phi gật đầu: "Ba con là Hạ Kỳ ấy, mẹ không nhớ sao? Hôm qua mẹ vừa mới gặp mà."

Giang phu nhân mờ mịt lắc đầu: "Con đang nói gì thế, ba con là Hạ Kình Thiên mà, Hạ Kỳ đã hy sinh trong trận chiến với Đế quốc hơn 500 năm trước rồi."

Trong lòng Hạ Phi căng thẳng.

Giang phu nhân ngay cả Hạ Kỳ cũng không nhớ, chắc chắn Chris cũng không xuất hiện ở Giang gia.

"Mẹ, con không hiểu, Điềm Điềm nói con nằm mơ, nhưng con biết chắc chắn là không phải. Con nhớ rất

rõ con và A Khải lần đầu tiên gặp nhau thế nào, con của bọn con làm sao mà có, sinh ra lúc nào. Con bị thương, mất trí nhớ lưu lạc ở ngoài không gian 12 năm, gần đây mới trở về, nhưng bây giờ lại thành thế này, con thật sự không biết đâu mới là thật nữa."

"Con chưa bao giờ gọi nó là Điềm Điềm… Hơn nữa hơn mười năm qua con vẫn luôn ở nhà, chưa bao giờ rời khỏi tinh cầu Daours."

"Con biết, những chuyện xảy ra bây giờ khác hoàn toàn với ký ức của con."

Giang phu nhân thương xót nhìn hắn: "Tiểu Phi, có phải gần đây con quá mệt mỏi không, nếu không để mẹ chăm Tiểu Hách cho, con tìm vài người bạn đi du lịch mấy ngày đi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa…"

"Mẹ! Con không bị hoang tưởng!" Hạ Phi vừa thấy thái độ của Giang phu nhân đã biết bà cũng nghĩ hắn đang nằm mơ, vội vàng ngắt lời, "Những gì con nói đều là sự thật!"

Giang phu nhân lắc đầu: "Làm sao có chuyện con sống cùng Tiểu Khải được, nó đã mất lâu lắm rồi…"

"Mẹ, con không nói bừa đâu, con biết A Khải không thể ăn cay, anh ấy nướng thịt nướng rất ngon. Còn nữa, trên cánh tay anh ấy có một vết sẹo, lưu lại từ lần đầu tiên anh ấy ra chiến trường, anh ấy nói nó có ý nghĩa kỷ niệm, nên không giải phẫu để xóa đi."

"… Không thể nào," Giang phu nhân khiếp sợ, "A Khải… Sao con biết trên tay nó có sẹo, con đã gặp nó bao giờ đâu!"

"Vậy Tiểu Hách từ đâu ra?"

"Thông qua kho gen sinh ra."

"Không đúng, Tiểu Hách là do A Khải…" Hạ Phi đang nói, đầu lại cảm thấy đau nhói, vội vã rót một ly nước chanh uống tiếp.

"Con chưa bao giờ uống đồ chua…" Giang phu nhân kinh ngạc nhìn hắn, bỗng nhiên nói, "Có phải con cảm thấy đầu rất đau không?"

Hạ Phi vừa uống nước chanh vừa gật đầu.

Giang phu nhân cắn môi: "Uống nước chanh có thể giết chết ký sinh trùng bám vào đồ ăn, còn có thể…"

"Còn có thể cái gì?" Hạ Phi truy hỏi.

"… Có thể giảm bớt thương tổn của đại não sau khi bị cưỡng chế loại trừ ký ức."

Hạ Phi choáng váng.

"Con nói tối hôm qua con vẫn ở cùng Tiểu Khải?"

"Đúng vậy."

"Nếu đúng là như thế, tức là có người tối qua đã xuyên qua thời không, trở lại quá khứ giết chết Tiểu Khải."

"Mẹ, xuyên qua thời không có phải là hơi…"

"Trên lý thuyết thì là không thể, hơn nữa thần cũng không cho phép." Giang phu nhân nhìn hắn, "Nhưng có một thứ có thể trợ giúp thực hiện việc này."

Hạ Phi trong lòng hơi động, bật thốt ra: "Tinh thể Aisura ạ?"

Giang phu nhân kinh ngạc: "Sao con biết?"

Hạ Phi lúng túng: "… Con đoán."

Giang phu nhân: "…"

"Thực ra không phải tộc tinh của chủng tộc nào cũng có năng lực này, hơn nữa muốn sử dụng tinh thể để xuyên qua thời không nhất định phải đánh đổi cái giá rất lớn, điều kiện đầu tiên là tinh thần lực phải rất mạnh."

"Vậy con thì sao? Tinh thần lực của con là cấp S, có thể thử không?"

"Con muốn trở lại quá khứ cứu Tiểu Khải?"

Hạ Phi không chút do dự nói: "Đương nhiên rồi! A Khải rõ ràng hôm qua vẫn còn sống sờ sờ nằm bên cạnh con, hôm nay lại đột nhiên biến mất, con không thể chấp nhận chuyện này được! Con sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào dám làm hại anh ấy!"

Giang phu nhân nghe hắn nói như chém đinh chặt sắt, ngơ ngẩn cả người.

"Mẹ, đừng do dự nữa, đưa con đi tìm tinh thể nguyên thủy của Aisura đi!"

Giang Thành Khải đã chết từ 100 năm trước, Nữ hoàng chắc chắn không bị phế truất, bà ta chắc chắn sẽ không để hắn tự tiện xông vào thánh điện trong giáo đường hoàng gia.

Hạ Phi đưa tay sờ sờ lồng ngực mình.

Tinh thể bát giác to bằng ngón tay cái vẫn đeo trên cổ hắn. Hạ Phi không biết tại sao rõ ràng Giang Thành Khải đã biến mất, tinh thể lựa chọn lại vẫn ở trên người hắn? Liệu có phải điều này có nghĩa là Giang Thành Khải sẽ trở về được? Suy đoán này tiếp cho Hạ Phi thêm niềm tin, ánh mắt nhìn về phía Giang phu nhân cũng càng thêm kiên định.

Giang phu nhân bị ánh mắt này của hắn làm cho chấn động. Bà hoàn toàn không biết tình cảm Hạ Phi dành cho con trai mình lại nhiều như thế, rõ ràng bọn họ đến một lần gặp mặt nhau cũng chưa từng có.

Giang phu nhân thở dài: "Vậy để mẹ dẫn con đi."

Bà cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao muốn vận dụng năng lực của tinh thể trước hết phải được tinh thể thừa nhận. Bà không biết người nào lại có khả năng sử dụng tinh thể nguyên thủy trở lại quá khứ giết chết con trai mình, nhưng chắc chắn kẻ đó rất mạnh, thậm chí có thể còn mạnh hơn cả Giang Thành Khải.

Giang phu nhân là công chúa, đi vào thánh điện rất dễ dàng, chỉ là Hạ Phi gặp chút phiền toái. Lịch sử bị thay đổi, hắn không phải là dệt mộng sư có tiếng tăm trước đây, cũng không phải bạn đời của nam thần đệ nhất Liên bang, càng không phải Thái tử Đế quốc tinh hệ Jale, màu mắt của hắn cũng dễ dàng nhận ra là người ngoại tộc, thủ vệ canh giữ thánh điện vô cùng đề phòng.

Cuối cùng nhờ vào Giang phu nhân, Hạ Phi vẫn qua cửa trót lọt.

Hắn đã từng thấy qua tinh thể nguyên thủy một lần, nhưng bây giờ nhìn đến khối tinh thể to lớn kia vẫn cảm thấy khiếp sợ. Tinh thể lựa chọn trên cổ hắn cảm ứng được tinh thể nguyên thủy, chậm rãi lơ lửng bay ra.

Giang phu nhân kinh ngạc nhìn khối tinh thể trên cổ hắn: "Sao tinh thể lựa chọn lại ở trên người con?!"

Hạ Phi nói: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, thực ra bản thân con cũng không rõ lắm."

Ánh mắt Giang phu nhân có chút phức tạp.

Hạ Phi vội vã chuyển đề tài đến việc quan trọng: "Mẹ, nói cho con biết phương pháp mở cánh cửa thời không đi."

Giang phu nhân thật ra vẫn chưa quá tin tưởng chuyện Hạ Phi nói, nhưng nếu như Hạ Phi thật sự có thể trở lại quá khứ, cứu tính mạng Giang Thành Khải, bà tuyệt đối sẽ không từ chối. Hơn nữa trong tay Hạ

Phi có tinh thể lựa chọn, tỷ lệ cánh cửa thời không mở ra thành công là rất lớn.

Giang phu nhân móc trong túi nhỏ đeo trên người ra một quyển sách.

Hạ Phi: "…"

Lại còn có sách hướng dẫn?!

Giang phu nhân đọc phương pháp mở cánh cửa thời không trong sách viết cho Hạ Phi, hắn dùng não phân tích một chút, sau đó bắt đầu vận chuyển tinh thần lực.

Sử dụng tinh thể nguyên thủy cần sức mạnh rất lớn, không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên bị tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền tới đánh thức. Hạ Phi tưởng có người đến ngăn cản, lập tức chuyển toàn bộ tinh thần lực còn sót lại ra ngoài. Thân thể cạn kiệt sức lực ngã quỵ xuống, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Có người đỡ lấy hắn.

Hạ Phi mở mắt ra, thấy Giang phu nhân đang lo âu sốt ruột đỡ lấy mình.

"Chúng ta ở đây một ngày rồi, đã kinh động đến Nữ hoàng, nhưng con đừng lo, mẹ sẽ ngăn cản bọn họ. Cánh cửa thời không đã mở ra rồi, con đi mau đi. Nhớ kỹ, thời hạn xuyên qua thời không chỉ có một ngày, nếu như quá một ngày mà con không trở lại, khe hở không gian thời gian sẽ đóng chặt, con sẽ vĩnh viễn mắc kẹt tại quá khứ, phải hết sức cẩn thận."

Hạ Phi được bà đỡ dậy, suy yếu trịnh trọng gật đầu.

"Đi mau đi." Giang phu nhân buông lỏng tay ra.

Hạ Phi quay người, phía sau hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một khe hở màu đen cao bằng nửa người, đủ để một người chui qua.

Hạ Phi đi đến trước khe hở, đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu: "Mẹ, tại sao ngay cả mẹ cũng quên mất A Khải còn sống, chỉ có mình con nhớ?"

Giang phu nhân ngẩn ra, vừa vui mừng vừa sợ hãi nói: "Mẹ nghĩ, có lẽ con đã xuất hiện ở nơi đó, hai đứa… có lẽ đã gặp nhau tại thời không kia."

Hạ Phi sững sờ, còn chưa hiểu được ý bà là gì, đã bị khe hở hút vào.

116. Chương 116: Trở Lại Quá Khứ

Bước ra khỏi khe hở không gian, Hạ Phi ngã xuống một khoảng sân cỏ nhỏ.

Lúc đó đang là chạng vạng, ánh nắng cuối ngày chói lọi đỏ rực phía chân trời, ma mị diễm lệ như một bức tranh, hắn không nhớ nổi đã bao lâu rồi bản thân không bình thản ngồi ngắm hoàng hôn như thế này.

Nơi này khá vắng vẻ, lúc Hạ Phi xuất hiện xung quanh cũng không có ai. May là không có ai, nếu không hắn đột nhiên chui ra giữa đường, ăn mặc lại còn không giống người Trái đất, đảm bảo kiểu gì cũng bị người ta tưởng là người ngoài hành tinh bắt lại đem cho NASA nghiên cứu.

… Thực ra hiện tại hắn đúng là người ngoài hành tinh rồi….

Hạ Phi từng sống ở đây 20 năm, mọi ngóc ngách ở đây hắn đều thuộc nằm lòng, xem xét một vòng đã có thể xác định được bãi cỏ này là công viên nhỏ sau khu nhà mình, nơi này bình thường sau 6 giờ chiều sẽ không có mấy ai đi qua nữa.

Trước khi xuyên qua thời không thời, Hạ Phi đã dùng tinh thần lực xác định vị trí của Giang Thành Khải một ngày trước khi y xảy ra chuyện, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ lại ở gần nhà cũ của mình như vậy. Lẽ nào Giang Thành Khải hơn 100 năm trước đi làm nhiệm vụ trên Trái đất ở ngay gần nhà hắn? Đây có lẽ là duyên phận đi.

Hạ Phi cười khổ, bắt đầu tìm kiếm tinh thần lực của Giang Thành Khải.

Tinh thần lực của Giang Thành Khải là thứ hắn quen thuộc nhất, chưa đến một phút đã xác định được vị trí của đối phương. Hạ Phi nhanh chóng tàng hình, chạy về hướng phát ra sóng tinh thần của y.

Chỉ là càng chạy hắn càng cảm thấy không đúng.

Sao đường này lại giống đường về nhà mình thế?!

Lúc đứng trước cửa nhà, tâm tình Hạ Phi kích động vô cùng. Sóng tinh thần của Giang Thành Khải phát ra vô cùng mạnh mẽ, tim hắn sắp nhảy ra ngoài, vội vàng muốn mở cửa xông vào, nhưng vấn đề lại phát sinh.

Không có chìa khóa nhà.

Hạ Phi khổ sở ngồi xổm trước cửa, đột nhiên trong đầu lóe lên, đứng dậy nhấn chuông cửa.

"Ai vậy?" Trong nhà truyền đến giọng nói của một thiếu niên.

Hạ Phi nhận ra đây là giọng mình, trong lòng cảm khái vô cùng.

Phiên bản 15 tuổi kiếp trước của mình…

Hạ Phi phiên bản thiếu niên mở cửa ra, nghiêng đầu đầu nhìn xung quanh hai lần nhưng không thấy ai, hơi nhíu mày, đột nhiên có cảm giác như vai mình bị thứ gì va vào, người hơi nghiêng ra sau, kinh ngạc đứng bất động tại chỗ.

… Chẳng lẽ có ma?!

Cả người cậu run bắn, lập tức đóng cửa lại, quay đầu về phía phòng ngủ gọi ầm lên: "Giang đại ca!!!"

"Sao thế?" Một thanh niên mang gương mặt trẻ hơn năm, sáu tuổi so với trong ký ức của Hạ Phi từ trong phòng bước ra.

Hắn vừa chui vào nhà, nhìn thấy Giang Thành Khải đã kích động đến mức suýt kìm chế được mà gọi tên y. Giang Thành Khải của 100 năm trước trông chỉ như mười tám, mười chín tuổi, đặc biệt non! Mặc dù dáng người đã cao lớn gần bằng hiện tại rồi, nhưng gương mặt non nớt kia kia thật khiến người ta vừa nhìn đã muốn bắt nạt.

Hạ Phi vẫn còn đang ngơ ngẩn, Hạ Phi trái đất phiên bản thiếu niên đã lao đến.

"Giang đại ca, trong nhà có ma rồi!!!" Thiếu niên Hạ Phi 15 tuổi quắp chặt lấy cánh tay Giang Thành Khải, Hạ Phi đứng bên này nhìn đến đỏ mắt, chỉ muốn hất văng bản thân mình trong quá khứ ra khỏi người y.

Có lẽ do cảm xúc thay đổi, sóng tinh thần của hắn dao động mãnh liệt hơn mình thường, Giang Thành Khải đột nhiên quay đầu sang nhìn về phía hắn.

Hạ Phi lập tức nín thở.

Giang Thành Khải chỉ nhìn lướt qua, sau đó lại cúi đầu an ủi thiếu niên đang bám trên tay mình như sứa: "Trên đời này không có ma, hơn nữa trong nhà còn có tôi, nhóc sợ cái gì?"

Trong lòng Hạ Phi chua loét.

Mẹ nó, cái cảm giác tình địch là chính bản thân mình này thật sự là quá tàn nhẫn!

Bây giờ là khoảng 8 giờ tối, hắn nhớ rõ thói quen của bản thân trước đây, chưa đến 12 giờ thì tuyệt đối không ngủ được. Vừa nghĩ đến chuyện phải nhìn vị kia nhà mình trong quá khứ với phiên bản trái đất thu nhỏ của mình ôm ôm ấp ấp thêm 4 tiếng nữa, hắn đã cảm thấy cả người đều không khỏe nổi.

Hạ Phi sưng mặt ngồi xổm ở huyền quan, hờn dỗi suy nghĩ vấn đề phải làm cách nào để ngăn cản Giang Thành Khải không bị giết.

Đến bây giờ hắn vẫn chưa biết người trở về quá khứ giết y là ai. Nghi phạm lớn nhất là Nữ hoàng, Giang Thành Khải chết từ 100 năm trước, bà ta sẽ không bị phế truất, không bị vạch trần. Nhưng hắn lại không thể nào xông thẳng vào vương cung chất vấn bà ta "Có phải bà giết chồng tôi không?", quá ngu, kiểu gì cũng bị gô cổ lại.

Cho nên những gì Hạ Phi có thể làm bây giờ chỉ là yên lặng đi theo Giang Thành Khải, nếu tình huống nguy hiểm phát sinh thì lập tức ngăn chặn. Mặc dù phương án này cũng rất ngu, nhưng cũng không có biện pháp nào khả quan hơn.

Hắn ẩn thân đi lòng vòng quanh nhà, nhớ ra quãng thời gian này ba mình đang đi công tác, một tháng nữa mới về, hai anh trai ở trong ký túc xá trường đại học, trừ cô giúp việc hằng ngày đến nấu cơm thì chỉ có mỗi mình hắn ở nhà, rảnh rỗi thì ngồi chơi một mình hoặc rủ bạn bè ra ngoài.

Khoan đã, trong ký ức hắn đã gặp Giang Thành Khải bao giờ đâu!

Lúc nãy nhìn thấy y chỉ mải vui mừng kích động mà không suy xét kỹ vấn đề. Giang Thành Khải sao lại xuất hiện trong nhà hắn, trong khi ký ức của hắn khi còn sống trên Trái đất hoàn toàn không có sự tồn tại của người này!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Hạ Phi đang ngồi trên bàn ăn ngẩn người, Giang Thành Khải ban nãy còn đưa Hạ Phi phiên bản 15 tuổi về phòng đột nhiên xuất hiện trong phòng ăn.

"Ra đây đi." Y trầm giọng nói.

Hạ Phi cả kinh, suýt nữa ngã sấp khỏi bàn.

"Đừng trốn nữa, tôi cảm nhận được tinh thần lực của cậu rồi."

Hạ Phi: "…"

Mải dò xét tinh thần lực của Giang Thành Khải, quên không ẩn giấu tinh thần lực của bản thân.

Nếu đã bị phát hiện, Hạ Phi cũng không giấu nữa, hiện hình.

Giang Thành Khải nhìn thấy một thanh niên rực rỡ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, tuổi tác cũng không khác mình là bao, hơi nhíu mày, đề phòng hỏi: "Anh Phù tộc? Cậu xuất hiện ở đây có mục đích gì!"

Hạ Phi nhìn sau lưng y một vòng: "Tôi… Hạ Phi đâu?"

Câu hỏi của hắn khiến Giang Thành Khải càng thêm cảnh giác, thậm chí đã bắt đầu đưa một tay vào túi áo.

Hạ Phi vội trốn ra sau bàn, cuống quít nói: "Đừng kích động, tôi không phải người xấu! Tôi… Tôi đến để tìm cậu!"

Hắn thấy sắc mặt Giang Thành Khải vẫn rất khó coi, bất đắc dĩ nhìn y: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện được không, ở trong này không tiện."

Có lẽ Giang Thành Khải cảm thấy người trước mắt không có gì uy hiếp đối với mình, gật đầu đồng ý.

Hai người đi đến sân nhà.

Hạ Phi cười khan: "Tôi biết những chuyện tôi sắp nói có thể sẽ rất hoang đường, nhưng với sự thông minh của cậu thì chắc chắn sẽ hiểu được, nên cậu có thể nghe tôi nói vài câu được không?"

"Nếu như tôi bảo không muốn nghe thì cậu sẽ không nói nữa à?"

Hạ Phi: "…"

"… Tôi vẫn phải nói."

Giang Thành Khải ra hiệu cho hắn nói.

Hạ Phi hít sâu một hơi, kể lại đại khái quan hệ của mình và Giang Thành Khải trong tương lai.

"Khoảng hơn 100 năm sau chúng ta sẽ kết hôn. Lúc đó cậu đã là Thiếu tướng rồi, dẫn quân đi tiêu diệt cướp vũ trụ, nhưng không may toàn quân bị diệt, chỉ có cậu may mắn còn sống. Nhưng quân bộ không biết việc này, thông báo với bên ngoài là cậu chết rồi, lúc đó tôi kết hôn với cậu… Ờ, thực ra là kết hôn với bài vị của cậu."

"Lúc đầu tôi nghĩ chúng ta không quen biết nhau, nhưng sau đó mới phát hiện ra, vì một số lý do, tôi tham

gia vào một thí nghiệm nghiên cứu hormones trợ giúp mang thai, chúng ta khi đó đã gặp nhau rồi, còn… ờm, sau đó tôi mang thai. Hai chúng ta có một đứa con trai, là captain, tên là Giang Hách."

"Sau đó đứa em não tàn của tôi bắn cho tôi một phát nổ tung ngoài không gian, tôi mất trí nhớ, được đoàn cướp nhận về, sống ở đó 12 năm. Lão đại đoàn cướp kia là ba ruột của tôi, người cha còn lại là Shute đại đế của Đế quốc,… là địch quốc của Liên bang, sau đó tôi trở thành Thái tử Đế quốc."

"Nữ hoàng Liên bang là loại người gì tôi không cần nói chắc cậu cũng biết rõ rồi. Trong tương lai cậu và Bello liên thủ phế truất bà ta, vậy nên bà ta muốn trả thù, cho người xuyên qua thời không quay về quá khứ giết cậu, tôi đến đây để cứu cậu."

Giang Thành Khải chỉ lẳng lặng nghe, sắc mặt từ đầu đến cuối hoàn toàn không có chút thay đổi nào.

Hạ Phi cười gượng: "Cậu tin tôi không?"

Giang Thành Khải khẽ nói: "Cậu nghĩ thế nào?"

Nụ cười trên mặt Hạ Phi biến mất: "Cậu không tin."

"Ừm."

"Cậu không tin tôi cũng được, tôi ẩn thân bảo vệ bên cạnh cậu là được rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không hại cậu đâu."

"Tôi không cần cậu bảo vệ."

Hạ Phi biết chắc chắn Giang Thành Khải tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin lời một người lạ nói, hắn cũng không ép nữa, hắn cứ yên lặng bảo vệ y là đủ rồi, chỉ cần qua ngày mai là mọi chuyện sẽ ổn.

Hắn vò tóc, cứng ngắc hỏi tên chính mình: "Hạ Phi đâu?"

Giang Thành Khải đáp: "Cậu ấy đang ngủ."

Hạ Phi sợ hãi kêu lên: "Cậu đánh ngất cậu ta rồi?!"

Giang Thành Khải: "…"

Y lặng lẽ dùng ngón trỏ chỉ vào thái dương mình.

"…" Hạ Phi ngại ngùng sờ mũi, "À… Dùng tinh thần lực."

Hắn dừng một chút, thấy Giang Thành Khải không có gì muốn nói nữa, lúng túng nhìn y: "Tôi đi trước đây."

Lúc Hạ Phi đi ngang qua người Giang Thành Khải, y đột nhiên giơ tay lên. Hạ Phi theo bản năng quay đầu lại, cảm thấy eo đau buốt, sau đó mất đi ý thức.

Trước khi bất tỉnh hoàn toàn, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ.

Mẹ nó! Nam thần liên bang mà cũng đánh lén!

117. Chương 117: Tin Tưởng

Khi Hạ Phi tỉnh lại, hắn phát hiện bản thân đang ngồi trên ghế.

Tay chân không bị trói, nhưng bên hông bị Giang Thành Khải dùng kìm chích điện giật cho một phá vẫn còn tê tê. Đây là một căn phòng nhỏ, trước mặt Hạ Phi đứng một hàng người mặc trang phục chuyên dụng bó sát, hắn biết loại quần áo này, đây là trang phục đặc chế dùng cho quân đội, có công năng ngụy trang và ẩn nấp cao.

Những người này tám chín phần là bộ hạ của Giang Thành Khải, theo y đến Trái đất chấp hành nhiệm vụ.

Thông tin lúc trước hắn tra được nói y hi sinh trong quá trình chấp hành nhiệm vụ cơ mật, mà nhiệm vụ cơ mật này là gì, có lẽ chỉ có những bộ hạ này biết rõ.

Những người trước mặt này Hạ Phi chưa từng thấy bên cạnh Giang Thành Khải, có lẽ bọn họ chính là quân đoàn bị diệt sạch trong sự kiện đi tiêu diệt cướp vũ trụ nửa tháng trước khi hắn trọng sinh đến Thôn Nha Tinh.

Hạ Phi thở dài, ánh mắt nhìn bọn họ tràn đầy cảm thông và nuối tiếc.

Những gương mặt tinh anh tương lai rạng ngời này, nếu biết bản thân 100 năm sau phải hy sinh chỉ vì một âm mưu của Nữ hoàng, không biết bọn họ sẽ có cảm giác gì.

Đội ngũ quân nhân tinh anh ngơ ngác nhìn nhau, không ai hiểu tại sao tên "gián điệp" lại nhìn mình bằng ánh mắt kỳ dị như thế.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng bước chân.

Hàng người trước mặt dồn dập tách ra hai phía, để lộ ra gương mặt mà Hạ Phi vẫn luôn trông ngóng, hắn ngẩng đầu lên, đáng thương gọi một tiếng "A Khải…"

Các bộ hạ đều giật mình trợn mắt, ngay cả Giang Thành Khải cũng nhíu mày: "Rốt cuộc cậu là ai? Đến Trái đất có mục đích gì?"

"Tôi nói rồi, tôi đến tìm cậu!" Hạ Phi ủy khuất vô cùng, càng nói càng oan ức, viền mắt đỏ ửng lên, "Cậu không chịu tin, còn dùng điện giật tôi bất tỉnh, trở về tôi nhất định sẽ mách mẹ cậu!"

Hắn biết mình đột nhiên xuất hiện, còn nói toàn những chuyện như hoang tưởng, người bình thường nào nghe xong cũng sẽ không tin. Hạ Phi cũng chỉ là vì muốn cứu y thôi, nhưng Giang Thành Khải lại không chịu phối hợp, trong lòng hắn cảm thấy bức bối vô cùng.

Gương mặt yêu nghiệt này cộng với hai mắt đỏ hoe và vẻ mặt mếu máo quả nhiên có lực sát thương cấp max, một đồng chí trong đội ngũ tinh anh lên tiếng: "Trung tá, anh ta thật sự không phải là nhân tình trước đây của anh à?"

Mọi người nghe xong đều cười ầm lên.

Hạ Phi ai oán nhìn Giang Thành Khải: "Nhân tình cái quái gì, tôi với Giang Thành Khải của các cậu là vợ chồng hợp pháp đấy, con cũng có rồi."

Tiếng cười im bặt.

Không khí im lặng một lúc lâu mới có người lắp bắp gọi: "… Trung tá?"

Mặc dù đây là một tên Anh Phù tộc xa lạ, nhưng bọn họ tin chẳng ai lại đem chuyện kết hôn sinh con ra để đùa cợt, đặc biệt là với tên tuổi của Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải lạnh lùng trừng mắt nhìn người vừa mở miệng, quay sang nói với Hạ Phi: "Toàn bộ liên bang đều biết tôi chưa kết hôn, cậu nói những lời này là có ý đồ gì?"

"Để bảo vệ tương lai của cậu chứ làm gì!" Hạ Phi sắp phát điên rồi, "Bây giờ chưa kết hôn thì sau này sẽ kết hôn! Còn sinh con! Chúng ta là thông gia từ bé, Giang thượng tướng biết chuyện này đấy, đừng hòng chối bỏ trách nhiệm!"

Một người phía sau tò mò thò cổ lên: "Lúc nãy anh vừa nói anh với Trung tá có con rồi, sao bây giờ lại biến thành vị hôn phu?"

"Ai cần cậu lo! Tôi thích ảo tưởng thế đấy không được à! Con sớm muộn gì cũng có!"

Hắn nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người không hẹn mà gặp đều đồng loạt nhìn về nửa người dưới của Giang Thành Khải.

Hạ Phi: "…"

Giang Thành Khải quắc mắt: "… Nhìn cái gì!"

Các bộ hạ này quan hệ dường như rất thân thiết với y, có một người còn trêu chọc: "A Khải, cậu như thế là không được rồi, có vị hôn phu như hoa như ngọc thế này sao lại dám giấu diếm anh em hả."

Giang Thành Khải cau mày: "Tôi nói rồi, tôi không quen người này!"

"Bây giờ không quen tương lai sẽ quen!" Hạ Phi cường ngạnh chen vào, "Nếu vẫn không tin thì để tôi cho các người xem!"

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã bị cưỡng ép đưa vào ảo cảnh.

Dệt mộng sư năng lực đủ mạnh không chỉ chế tạo được thẻ mộng cảnh, mà còn có thể sáng tạo ra ảo cảnh, đưa người khác vào ảo cảnh của mình. Một khi đối phương đã bị đưa vào ảo cảnh sẽ bị người chế tạo ảo cảnh khống chế hoàn toàn, thậm chí có thể bị giết chết. Trước đây Hạ Phi chỉ từng vô tình dùng ảo cảnh với Lâm Tiêu Tiêu và một lần dùng để khống chế "Natalie", hai lần đó đều là bộc phát theo bản năng, lần này vì tình thế ép buộc, vậy mà lại thành công triệt để.

Nhưng vì mở cánh cửa thời không đã tiêu hao không ít tinh thần lực, bây giờ cùng một lúc lại phải đưa mười mấy người vào ảo cảnh, thực sự đã là cực hạn của hắn. Hạ Phi chỉ có thể đưa bọn họ vào khoảng ba, bốn cảnh tượng mình và Giang Thành Khải ở cùng nhau tại Giang gia, đã không chịu nổi nữa phải thả người.

Thoát ra khỏi ảo cảnh, gương mặt đờ đẫn của nhóm quân nhân lập tức tỉnh táo lại, nghi ngờ đề phòng nhìn hắn.

Giang Thành Khải cũng tỉnh táo.

Trong số những người ở đây, tinh thần lực của y chỉ đứng sau Hạ Phi. Y có thể cảm nhận được rõ ràng ảo cảnh hắn tạo ra không ổn định, rõ ràng tinh thần lực đã gần cạn kiệt, nhưng Hạ Phi lại vẫn cố chấp duy trì những cảnh tượng kia cho bọn họ xem, có thể thấy hắn gần như đã gửi gắm toàn bộ hy vọng cuối cùng của bản thân vào việc này.

Y đi đến trước mặt Hạ Phi, hơi khom lưng lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Hạ Phi mệt mỏi mở mắt, môi giật giật, một chữ cũng không nói ra được.

Giang Thành Khải mím môi, dưới ánh mắt kinh ngạc xen lẫn chút ái muội của bộ hạ phía sau, cúi xuống bế ngang hắn lên.

Y tin tưởng người này.

Những người khác có thể không rõ, nhưng Giang Thành Khải sống ở Giang gia hơn 500 năm, y hiểu rất rõ, nếu như không cùng bọn họ chung sống một thời gian dài thì tuyệt đối không thể tưởng tượng ra cảnh tượng chân thực đến vậy. Mặc dù chuyện này quá mức hoang đường, nhưng lời đồn về việc tinh thể Aisura có thể dịch chuyển thời không chính bản thân y cũng đã từng được nghe, vậy nên Giang Thành Khải lựa chọn tin tưởng.

Hạ Phi cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của đối phương, an tâm chìm vào giấc ngủ.

Giang Thành Khải bế hắn về phòng của "Hạ Phi". Thiếu niên kia bị y dùng tinh thần lực cưỡng chế đi ngủ, trong phòng tối đen yên tĩnh, y lại đem người mang về phòng mình, đặt lên giường.

Tiếp xúc với đệm giường mềm mại, Hạ Phi dùng mặt cọ cọ hai cái, yên ổn ngủ tiếp.

Giang Thành Khải kéo ghế ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn hắn ngủ.

Mặc dù quyết định tin tưởng, như y vẫn chưa thể thích ứng được, người này trong tương lai thực sự sẽ kết hôn với mình sao?

Hạ Phi ngủ một giấc đến tận hừng đông.

Lúc phát hiện bản thân ngủ mất gần nửa ngày, hắn gần như phát điên. Bản thân chỉ có một ngày ở đây, thế mà lại ngủ mất nửa ngày rồi, đúng là muốn chết mà!

Nhưng khi nhìn thấy Giang Thành Khải lặng yên ngồi bên giường, trong lòng hắn lại an tĩnh. Y vẫn an toàn.

Hạ Phi dò hỏi: "Cậu tin lời tôi nói không?"

Giang Thành Khải vậy mà thật sự gật đầu: "Ừ."

"Cho dù không… Hả?" Hạ Phi kinh ngạc, "Cậu chịu tin rồi?" Lúc trước chẳng phải còn nghĩ hắn là gián điệp sao?

"Không phải hôm qua cậu đã cho tôi xem rồi sao? Đấy đúng là Giang gia mà tôi biết."

"Ừm… Đúng vậy."

"Cậu không thể nào tàng hình vào nhà tôi quan sát mà không bị phát hiện được, những thứ cậu nói nếu đúng là tương lai, tôi cũng không thể đi tìm chứng cứ, chỉ có thể tạm thời tin lời cậu. Nhưng nếu như cậu dám gây ra chuyện bất lợi cho nhiệm vụ lần này của bọn tôi, thì đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn."

"… Được rồi."

Trước giờ Giang Thành Khải chưa bao giờ lạnh lùng như thế với hắn, Hạ Phi có hơi tủi thân, nhưng dù sao đây cũng là kết quả tốt nhất có thể đạt được hiện tại, chỉ cần vài tiếng nữa là mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Y đã chấp nhận tin tưởng, hành động tiếp theo cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Mặc dù tôi không biết cụ thể người định giết cậu là ai, nhưng khi tôi xuyên qua thời không từ tương lai trở về đây là một ngày trước khi cậu bị giết. Cậu thử nghĩ lại xem mấy hôm nay có gặp ai khả nghi không?"

"Có."

"Trông thế nào? Cao bao nhiêu? Kẻ đó đã làm gì cậu chưa?"

"Tôi chỉ gặp mỗi cậu."

"…"

Hạ Phi câm nín: "Tôi không đùa đâu, tôi đang nói chuyện nghiêm túc đấy!"

Giang Thành Khải nhìn hắn: "Tôi cũng rất nghiêm túc mà, trừ cậu ra không có bất kỳ kẻ khả nghi nào từng xuất hiện."

"Có lẽ thời điểm kẻ kia trở lại quá khứ muộn hơn tôi. Nhưng mà này, nhiệm vụ bí mật ở Trái đất lần này là gì?"

Sắc mặt Giang Thành Khải biến đổi.

Hạ Phi vội xua tay: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn biết tại sao người kia lại chọn lúc này để trở lại giết cậu thôi, rõ ràng nhân lúc đang đánh trận nhốn nháo ra tay dễ hơn nhiều."

Khóe miệng Giang Thành Khải co quắp: "Cậu có vẻ rất hi vọng tôi bị giết đấy nhỉ."

"Đừng có nói bậy!"

Hạ Phi tức đến nói không thành lời, Giang thiếu tướng trước kia không bao giờ nói chuyện với hắn kiểu này, quả nhiên ai cũng có một thời tuổi trẻ ngông cuồng. Giang Thành Khải lúc này chỉ có 518 tuổi, nếu quy về tuổi Trái đất là khoảng mười tám, mười chín, hai người có thể xem như là bằng tuổi nhau, chỉ là không ngờ ít đi 100 tuổi, tính cách người này lại khác xa hoàn toàn so với trong tương lai.

Giang Thành Khải nhìn Hạ Phi tức đến đỏ bừng cả mặt, khẽ cười một tiếng.

Nhìn thấy nụ cười quen thuộc của người kia trên gương mặt non nớt này, Hạ Phi ngẩn ra, trong lòng mềm xuống, kết quả một câu tiếp theo của đối phương lại khiến hắn muốn bùng cháy.

"Tuổi chúng ta chắc cũng bằng nhau, tại sao trông cậu lại ngu xuẩn thế?"

Hạ Phi: "…"

Ông đây cực khổ xuyên qua nghìn năm ánh sáng về cứu anh, anh lại còn dám bảo tôi ngu!!! Sau này trở lại nhất định phải tính món nợ này lên đầu Giang thiếu tướng! Quả nhiên khi còn trẻ ai cũng không đáng tin!

Có lẽ vì vẻ mặt hắn quá thú vị, Giang Thành Khải càng cười vui vẻ hơn.

Vì vậy Hạ Phi cũng càng tức giận hơn.

Bầu không khí quỷ dị trong phòng kéo dài được một lúc thì bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

"Giang đại ca, anh dậy chưa?" Giọng của "Hạ Phi" vang lên ngoài cửa.

Hạ Phi theo phản xạ kéo chăn che ngực, rõ ràng hai người đang ngồi bình thường mặc quần áo đầy đủ, hắn vẫn có cảm giác y như bị bắt gian.

Giang Thành Khải dùng ánh mắt vô cùng khó tả nhìn hắn, đứng dậy đi mở cửa.

"Hạ Phi" bên ngoài đang định gõ thêm lần nữa, cửa phòng đã mở ra.

Giang Thành Khải cao hơn cậu ta cả một cái đầu, "Hạ Phi" phải ngửa đầu lên hỏi: "Tôi làm đồ ăn sáng, anh muốn ăn không?"

Giang Thành Khải lắc đầu: "Tôi không đói, cậu cứ ăn đi."

"À, được rồi." "Hạ Phi" có chút mất mát gật đầu, theo bản năng nhìn vào trong phòng, trên giường chỉ có một tấm vỏ chăn nhăn nhúm, "Tôi hôm qua không hiểu sao tự dưng tôi lại ngủ mất, anh đưa tôi về phòng à?"

"Ừ, có lẽ cơ thể cậu mệt mỏi nên mới vậy."

"Tôi biết rồi…" "Hạ Phi" gật đầu, chậm rãi xoay người đi về phía phòng ăn.

Giang Thành Khải đóng cửa, xoay người lại.

Trên giường đã không còn ai, y nhìn khắp phòng một lượt cũng không thấy người đâu, trong lòng lạnh xuống, lẽ nào tên kia nhân cơ hội y không chú ý bỏ trốn rồi?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Giang Thành Khải đã cảm thấy có một trận gió nhẹ lướt sát qua sau lưng, vừa giơ tay xoay người lại đã nhìn thấy ánh mắt oan ức của Hạ Phi.

"…" Giang Thành Khải yên lặng thả tay xuống, "Cậu làm gì thế?"

"Câu này phải là tôi hỏi mới đúng." Hạ Phi ai oán nhìn y, "Cậu rõ ràng vẫn không tin tôi, rõ ràng tôi đã nói tôi không bao giờ làm hại cậu, cậu lại phản ứng như thế."

Giang Thành Khải trầm mặc.

Y chấp nhận tin rằng người này sẽ là người nhà mình trong tương lai, nhưng chuyện này không thay đổi được sự thật hiện tại hắn vẫn chỉ là một người lạ lai lịch không rõ ràng.

Vấn đề này Hạ Phi cũng hiểu, nhưng trong lòng hắn vẫn không vui.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng kẻ được Nữ hoàng phái về nhanh chóng xuất hiện để hắn có thể giải quyết triệt để chuyện này, sau đó trở lại thế giới nguyên bản với Giang thiếu tướng của hắn, Giang Thành Khải trong quá khứ này thật sự làm người ta bức xúc quá.

Hạ Phi không biết nhiệm vụ của y là gì, nhưng theo quan sát của hắn, y cố thủ trong nhà mình suốt từ hôm qua đến giờ, chắc chắn là muốn tìm thứ gì đó trong nhà, hoặc nói đúng hơn là muốn tìm thứ gì đó trên người hắn trong quá khứ.

Nhưng tại sao bản thân lại không có ký ức gì về chuyện này?

Hắn không giỏi nhận mặt người lắm, có khi gặp ai đó vài lần đã quên, nhưng gương mặt anh tuấn pha lẫn nét đẹp của cả phương đông và phương tây như Giang Thành Khải, nếu đã gặp một lần thì chắc chắn sẽ không quên, vì trước khi trọng sinh hắn chưa từng gặp người nào hoãn mỹ như vậy.

Câu hỏi hôm qua một lần nữa lại xuất hiện trong đầu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Hắn nhớ khi mình mười lăm tuổi từng có một khoảng thời gian bị mất trí nhớ, lẽ nào chính là lúc này?

Khi đó ba hắn đi công tác, hai anh trai đều đi học, trong nhà chỉ còn một mình, những chuyện tiếp theo hắn không nhớ gì hết, chỉ biết khi tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, mặc dù không có thương tích gì nhưng lại mất trí nhớ về quãng thời gian đó.

Rất có thể việc mất trí nhớ của hắn liên quan trực tiếp đến nhiệm vụ lần này của Giang Thành Khải. Hắn lúc đó chỉ là một con người bình thường sống trên Trái đất, căn cứ theo giá trị vũ lực của người Thôn Nha Tinh, nếu không có y ở bên cạnh bảo vệ, có lẽ hắn đã đi đời nhà ma lâu rồi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hạ Phi nhìn về phía Giang Thành Khải trở nên nhu hòa.

Giang Thành Khải lạnh sống lưng: "…"

Trời rất nhanh đã về chiều, tâm tình bình tĩnh của Hạ Phi cũng bắt đầu nóng vội.

Hai tiếng nữa là đến thời hạn hắn phải trở về, tại sao tên sát thủ vẫn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ khi đó xác định thời gian trở về là trước khi Giang Thành Khải chết một ngày, tinh thể Aisura thật sự đưa hắn về đúng trước 24 tiếng so với thời điểm tên sát nhân ra tay không lệch 1 phút?! Nếu vậy đến thời hạn hắn phải về tên kia mới xuất hiện sao?? Mẹ nó, biết thế đã chuyển thời điểm quay về thành sáng nay rồi!

Hắn càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Mặc dù hắn đã nhắc nhở Giang Thành Khải, y chắc chắn sẽ đề phòng cẩn thận hơn. Nhưng chỉ biết mình sắp chết, còn ai giết, giết ở đâu, vào lúc nào lại hoàn toàn không biết, muốn phòng ngừa tuyệt đối là chuyện không tưởng.

Hạ Phi chỉ hy vọng tinh thể Aisura không cứng nhắc đến độ nói trước một ngày thì đúng là trước một ngày tính chuẩn từng giây, ít nhất hắn phải đợi người kia xuất hiện mới có thể an tâm mà đi được.

Giang Thành Khải nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, tâm trạng cũng hơi khẩn trương.

Lúc này, trường cấp ba tan học.

Giang Thành Khải xác định được vị trí của tinh thể Aisura trên Trái đất nên mới đến đây, không ngờ rằng tộc tinh đã bám vào trong người một thiếu niên nhân loại, không làm thế nào lấy ra được. Trước đây y chỉ biết chuyện tinh thể Aisura tự chọn ký chủ, nhưng chưa nghe nói nó sẽ khảm hẳn vào trong cơ thể ký chủ như thế này bao giờ, y hoàn toàn không biết phải giải quyết ra sao. Nhưng nếu tay không trở về, Nữ hoàng tuyệt đối sẽ không để yên, cho nên y chỉ có thể ở đây tiếp tục chờ đợi, chờ xem có cách nào lấy được tộc tinh ra không.

Cứ thế chờ ròng rã nửa tháng.

Trong thời gian nửa tháng chờ đợi, Giang Thành Khải tìm cách tiếp cận thiếu niên này, thậm chí đã được vào ở trong nhà đối phương.

Sau đó một thanh niên tự xưng là bạn đời tương lai của y xuất hiện.

Đối với việc người kia nói một ngày nữa y sẽ bị giết, Giang Thành Khải vừa tin vừa không tin, không thể làm gì khác hơn là tăng cường cảnh giác.

Lúc "Hạ Phi" trong quá khứ đi học, y không theo vào trường được nên phải nấp ở một góc khuất quan sát.

Xuất hiện tung tích của tinh thể Aisura trên Trái đất là tin tức không phải chỉ riêng hoàng thất thu được, khó tránh khỏi có rất nhiều thế lực muốn ngầm đoạt lấy. Trước khi Hạ Phi xuyên qua thời không về đây Giang Thành Khải đã tiêu diệt hai nhóm, đây cũng là lý do vì sao y đề phòng hắn như thế.

Hạ Phi và Giang Thành Khải ẩn thân nhìn "Hạ Phi" vui vẻ lẫn trong đám học sinh ra khỏi cổng trường.

Giang Thành Khải không thể nói cho thiếu niên loài người này biết trên người cậu ta có tộc tinh vô cùng quan trọng của Đằng Thụ tộc, vậy nên cũng không thể nói ra thân phận thật sự của bản thân, chỉ có thể âm thầm đi theo bảo hộ.

Hai người ẩn thân yên lặng theo sau "Hạ Phi" về nhà.

Hạ Phi cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Hắn nhớ trước đây nếu ở nhà không có ai, lúc tan học bản thân sẽ cùng đi chơi với đám bạn đến tối mới về, giống như giấc mơ đêm hôm trước hắn đã mơ. Tại sao bây giờ trở lại quá khứ, trông bản thân mình lại có vẻ sốt sắng muốn về nhà thế kia?

…Chẳng lẽ mình trong quá khứ có ý gì đó với Giang Thành Khải, nên mới muốn về nhà thật nhanh để gặp y?!

Cái đệch! Rõ ràng lúc học cấp ba hắn vẫn thẳng tắp cơ mà!!!

Phán đoán này khiến cả người hắn đều không khỏe nổi, về đến tận cửa nhà rồi vẫn còn thẫn thờ.

Nhìn thấy phiên bản thiếu niên của mình vừa thay giày vừa vui sướng gọi "Giang đại ca", da đầu Hạ Phi giật giật, đầu đau đến sắp nứt ra.

Đột nhiên suy nghĩ của hắn bị một dao động sóng tinh thần vô cùng mãnh liệt cắt ngang.

Hạ Phi vội vã ẩn giấu tinh thần lực của bản thân, duy trì trạng thái tàng hình chạy ra khỏi phòng.

Hắn vừa chạy ra đến nơi, trên sân cỏ sau nhà đã xuất hiện một khe nứt cao bằng nửa người, từ bên trong có một người mặc áo choàng đen chui ra. Có lẽ vì khe hở không đủ rộng, mũ trùm đầu của người kia bị kéo lệch sang, lộ ra một gương mặt nhăn nheo già nua tái nhợt mà cả đời này Hạ Phi cũng không bao giờ quên.

Bác sĩ James!

Không phải ông ta đã bị xử tử rồi sao?

Hắn còn đang ngơ ngác, James đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, khóe miệng nhăn nheo kéo lên một nụ cười quái dị.

Dáng vẻ này quả thật là có thể sáng ngang với ma quỷ trong phim kinh dị!

Hạ Phi sợ hãi lùi về sau nửa bước, va phải Giang Thành Khải từ trong nhà đi ra.

Giang Thành Khải không nhìn thấy hắn, chỉ theo bản năng đưa tay đỡ.

Khi Hạ Phi ổn định được cơ thể xong, hắn đưa mắt nhìn về phía James, ông ta đã biến mất không còn tăm hơi.

Đi ra từ khe hở thời không, người giết Giang Thành Khải chắc chắn chính là ông ta!

Hạ Phi lấy lại bình tĩnh, hiện hình, quay người nắm chặt vai Giang Thành Khải, trịnh trọng nói: "Giang trung tá, tôi nhìn thấy người định giết cậu rồi."

"… Hả?"

"Ông ta mặc áo choàng đen, tóc hoa râm, mặt mũi nhăn nheo, trông đặc biệt hèn mọn, cậu vừa nhìn chắc chắn sẽ nhận ra! Còn nữa, ông ta thuộc chủng tộc Kim Địa Thảo, có khả năng ẩn dấu thân hình khi bám vào thực vật cỡ lớn, cậu phải cẩn thận."

Giang Thành Khải nhìn khuôn mặt lo lắng nghiêm túc của đối phương, chậm rãi gật đầu.

Thấy thế, Hạ Phi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Xác định được sát thủ là James rồi mọi chuyện cũng dễ xử lý hơn nhiều, chuyện bây giờ cần làm là phải xem xét biện pháp trở về.

Hắn đưa tay móc từ trong cổ áo ra một sợi dây chuyền.

Giang Thành Khải vừa nhìn thấy mặt dây chuyền sắc mặt đã đại biến. Y thô bạo túm lấy tay Hạ Phi, gằn giọng hỏi: "Cậu lấy đâu ra khối tinh thể này?!"

Hạ Phi bị thái độ của y khiến cho hơi giật mình, lúng túng đáp: "Tôi vẫn luôn đeo trên cổ mà, đây là tinh thể lựa chọn của Đằng Thụ tộc không phải sao, cậu không biết à?"

Chân mày Giang Thành Khải nhíu chặt. Chính vì biết rõ đây là tinh thể lựa chọn y mới không bình tĩnh nổi. Rõ ràng lúc trước y đã tận mắt nhìn thấy tinh thể bay đến khảm nhập vào trong ngực thiếu niên kia, tại sao bây giờ trên cổ người này lại có một khối nữa?!

118. Chương 118: Không Trở Về Được

Hạ Phi duỗi tay quơ quơ trước mặt y: "Sao rồi?"

Giang Thành Khải túm lấy tay hắn, trầm giọng hỏi: "Cậu nói thật cho tôi biết, cậu lấy được khối tinh thể này ở đâu?"

"Cái gì mà lấy ở đâu…" Hạ Phi ngơ ngác, "Tự nó bay đến chỗ tôi mà, cái này là tinh thể lựa chọn đấy, tinh thể lựa chọn có nghĩa là…"

Giang Thành Khải ngắt lời: "Tôi biết tinh thể lựa chọn là gì, vấn đề là tại sao nó lại xuất hiện trên người cậu!"

"… Làm sao tôi biết được?" Hạ Phi nghẹn họng, sự lựa chọn của tinh thể không phải là ý chí của thần à?

Đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một khả năng, cũng hiểu được ý mà Giang Thành Khải muốn nói là gì.

"Có phải…" Hắn trở tay nắm chặt lấy tay y, hầu kết giật giật, "Có phải người ở trong nhà, trên người cậu ta cũng có tinh thể lựa chọn?"

Giang Thành Khải im lặng xem như ngầm thừa nhận.

"Thì ra là thế…"

Hạ Phi khẽ lầm bầm, thả tay y ra.

Hắn mất một phần trí nhớ lúc mười lăm tuổi, sau đó trên lồng ngực xuất hiện một vết bớt kỳ lạ, lúc đó Giang Thành Khải lại ở bên cạnh mình, nguyên nhân đều xuất phát từ tinh thể Aisura.

Giang Thành Khải vì tìm kiếm tinh thể Aisura mới đến Trái đất, phát hiện tinh thể bám vào trên người một nhân loại như hắn, bắt đầu bám sát bên cạnh tìm cơ hội lấy lại tộc tinh. Nhưng vì một nguyên nhân nào đó, y không lấy tộc tinh ra mà quyết định để lại nó trên người hắn, vậy nên sau này hắn mới có dị năng bách khoa toàn thư kỳ lạ, rồi bị người ngoài hành tinh bắt đi tra hỏi về tinh thể Aisura, sau đó bị bắn chết.

Tinh thần lực cao cấp có khả năng xóa bỏ ký ức của người khác. Việc hắn mất trí nhớ căn bản không phải do bị thương tạo thành, mà là Giang Thành Khải cố ý xóa bỏ đoạn ký ức có sự xuất hiện của y đi.

"A Khải, tôi biết mục đích cậu đến Trái đất là gì."

Xưng hô thân mật của Hạ Phi khiến Giang Thành Khải hơi nhíu mày, nhưng cũng không phản bác, chỉ yên lặng nghe. Gương mặt y có hơi căng thẳng, hỏi ngược lại: "Cậu biết cái gì?"

Hạ Phi ghé sát vào tai y, thấp giọng nói: "Tinh thể Aisura."

Giang Thành Khải đột nhiên đẩy hắn ra.

Hạ Phi lảo đảo hai bước mới đứng vững được, khổ sở nhìn y: "Cậu làm gì thế!"

"Rốt cuộc cậu là ai?!"

Hạ Phi thở dài: "Tôi đã nói rồi còn gì, tôi là…"

"Đừng nói những thứ nhảm nhí đó nữa!" Giang Thành Khải khẽ gắt, "Bây giờ tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu!"

"Tôi cũng rất nghiêm túc! Tôi biết cậu tạm thời chưa thể tiếp thu được, nhưng tôi thật sự không phải người xấu, tại sao cậu không chịu tin tôi?! Tinh thần lực của tôi mạnh hơn cậu rất nhiều, nếu tôi muốn làm gì thì bây giờ cậu còn có thể đứng ở đây được sao? Tôi chỉ muốn bảo vệ cậu thôi, nếu không vì sao tôi phải khổ sở chạy từ 100 năm sau về đây làm gì? Về để cãi nhau với cậu à?! Mẹ nó!"

"… Tôi chưa nói là không tin cậu" Giang Thành Khải khô khốc mở miệng, "Có điều đây là cơ mật của hoàng thất, không thể tiết lộ cho người ngoài."

"Như thế chính là không tin! Tôi biết bây giờ tôi chỉ là một người lạ đột nhiên xuất hiện, nhưng tôi là Thái tử của tinh hệ Jale, tôi có cả Đế quốc trong tay, cần gì phải đi lừa gạt lấy tộc tinh của Đằng Thụ tộc? Hơn nữa tinh thể lựa chọn đã chọn tôi, mà tôi trong tương lai sẽ là bạn đời của cậu, cậu có hiểu ý tôi không? Có cần tôi phải nói toạc ra cậu chính là người thống trị Liên bang tương lai không?"

"Đừng nói nữa!" Giang Thành Khải vội vàng che miệng Hạ Phi, "Không được để người khác nghe thấy!"

Những người y dẫn theo không phải đều là bộ hạ của y, trong đó còn có thân tín của Nữ hoàng, nếu như để bị nghe được, với tính tình đa nghi của bà ta, sau khi trở về chắn chắn y sẽ gặp phiền phức lớn.

Hạ Phi nheo mắt nhìn y chằm chằm.

Giang Thành Khải thở dài: "Cậu nói trong tương lai tinh thể Aisura lựa chọn cậu, vậy nhân loại trong nhà thì sao? Tinh thể Aisura bám vào người một nhân loại trên Trái đất, sau đó lại chuyển sang bám trên người cậu ở tương lai, nếu vậy người thống trị ban đầu, bạn đời của nhân loại kia là ai? Chẳng lẽ trong vòng 100 năm tiếp theo sẽ chết, nên tinh thể mới thay đổi ký chủ?"

"Tôi biết làm sao được, có lẽ là sự an bài của Thượng Đế cũng nên." Hạ Phi qua loa đáp.

Trước mắt, hắn không dự định nói chuyện sau này mình sẽ trọng sinh cho Giang Thành Khải biết, nếu không y lại loạn lên, bản thân lại mất công đi giải thích dài dòng, thời gian bây giờ đã không cho phép làm những việc thừa thãi nữa rồi.

Không ngờ Giang Thành Khải nghe hắn nói thế cũng nghiêm túc gật đầu: "Không sai, đây chính là sự an bài của Thượng Đế."

Hạ Phi: "…" Này!

"Sự lựa chọn của tộc tinh, bản chất đã là sự an bài của Thượng Đế. Vương phu và Nữ hoàng làm mất nó, cũng chính là ý của Thượng Đế."

"Vậy chuyện tương lai cậu sẽ trở thành Quốc vương Liên bang cũng là ý của Thượng Đế!"

"…" Giang Thành Khải đỡ trán, "Chuyện này không thể nói lung tung được."

"… Tôi biết rồi."

“Phải rồi, cậu vừa nói người định giết tôi…”

“Ông ta… Đệt! Hỏng bét rồi!” Hạ Phi vừa muốn giơ tay chỉ về phía James cả người đã cứng lại. Từ lúc hắn va phải Giang Thành Khải người kia đã biến mất rồi!

Mẹ nó, mải cãi nhau nên quên mất, đúng là phát rồ!

“Sao thế?” Giang Thành Khải hỏi.

Hạ Phi xấu hổ nhìn y, cúi đầu nói: “Xin lỗi A Khải, vừa nãy quên không nói, ông ta chạy mất rồi.”

Giang Thành Khải: “…”

Hạ Phi vội vã cứu vãn tình hình: “Đừng quá lo lắng! Tôi nhất định sẽ tìm ra ông ta nhanh thôi! Tinh thần lực của ông ta so với cậu thấp hơn một chút, còn so với tôi thì kém hơn rất nhiều, tôi sẽ giúp cậu giải quyết kẻ này!”

Chỉ mong là vẫn còn kịp thời gian trở về.

Thời gian còn lại chưa đến một tiếng, James lại hoàn toàn không xuất hiện, giống như bãn nãy cảnh ông ta chui ra khỏi khe nứt không gian chỉ là ảo giác của Hạ Phi. Hắn chán nản đứng trong góc phòng ăn nhìn phiên bản quá khứ của Giang Thành Khải và bản thân mình vui vẻ ăn cơm cùng nhau.

Mẹ nó…

Tự đi ghen tức với bản thân mình thực sự là vô cùng ngu xuẩn!

Đúng lúc này, cửa kính ngoài ban công vỡ toang, một quân nhân bị ném vào phòng khách, bàn trà nát vụn, người kia cũng bất tỉnh.

“Hạ Phi” sợ hãi hét lên một tiếng, suýt nữa ngã ngửa khỏi ghế.

Giang Thành Khải vội vã chắn trước người cậu ta.

Hạ Phi: “…”

Đấy cũng là bản thân mình thôi, phải tỉnh táo tỉnh táo…

Mặc dù đã điên cuồng mặc niệm như thế nhưng trong lòng hắn vẫn không ngăn được cảm giác khó chịu.

Hạ Phi ẩn thân chạy ra ban công dò xét tình hình, lại không phát hiện ra bất cứ người nào, giống như quân nhân kia bị từ phía xa vào nhà.

Hắn đi quanh ban công một vòng, tầm mắt đột nhiên dừng lại trên hai bồn cây lớn.

Đây là hai cây cọ cao hơn 2m, hắn không nhớ rõ lắm trước đây nhà mình có hai cái cây này không, nhưng đây chắc chắn là chỗ tốt nhất để James ẩn nấp. Hạ Phi đi đến gần, dùng tốc độ nhanh nhất có thể phóng tinh thần lực về vị trí của một trong hai bồn cây, nhưng kỳ lạ là không thu được kết quả nào.

Lúc chuẩn bị tấn công đến cây còn lại, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai.

"Hạ Phi" ngã ngồi trên đất, hoảng sợ nhìn về phòng bếp. Trong bếp, Giang Thành Khải đang bị một thứ vô hình nào đó đè chặt lên vách tường, trông vô cùng chật vật.

Hạ Phi cả kinh.

Không thể nào!

James là Kim Địa Thảo, muốn ẩn thân phải dựa vào thực vật cỡ lớn, phòng bếp đến một chậu hoa cũng không có, tại sao ông ta vẫn tàng hình được?! Chẳng lẽ có đồng bọn?!

Không đúng, từ lúc James ra khỏi khe nứt đến giờ chưa tới một tiếng, làm sao chạy đi đâu tìm đồng bọn được.

Hạ Phi xông thẳng đến chỗ bọn họ, đưa tay túm lấy thứ đang áp chế Giang Thành Khải quăng ra, người nọ văng vào vách tường đối diện, đồ treo trên tường loảng xoảng rơi xuống.

Trong ánh mắt khiếp sợ của "Hạ Phi", cả hắn và người kia cùng hiện hình.

Đối phương mặc áo choàng đen, làn da nhăn nheo già nua ẩn hiện sau vành mũ trùm đầu.

Giang Thành Khải thở hổn hển: "Chuyện gì thế này? Không phải cậu nói ông ta là Kim Địa Thảo sao?"

"Nếu tôi không nhớ nhầm thì chính xác là như vậy."

Bản thân hắn cũng không hiểu nổi tình trạng hiện giờ sao lại biến thành thế này.

“Giang đại ca…” Một giọng nói yếu ớt truyền đến, Hạ Phi lúc này mới chú ý tới mình trong quá khứ đang ngã dưới đất, vội vã đưa tay đỡ người dậy. Sau khi đứng vững, “Hạ Phi” kia nhanh chóng trốn ra sau lưng Giang Thành Khải, đề phòng nhìn hắn.

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó, thật muốn tự táng cho bản thân mình một trận!

Giang Thành Khải sờ sờ đầu thiếu niên, ôn nhu nói: “Ngoan, về phòng trước đi, bao giờ tôi gọi mới được ra ngoài.”

Thiếu niên “Hạ Phi” vô cùng nghe lời Giang Thành Khải, không dị nghị gì gật đầu đồng ý, có lẽ cũng tự hiểu nếu mình còn ở đây thì chỉ gây thêm phiền phức, nói một câu “Giang đại ca cẩn thận” xong thì quay đầu về phòng, trước khi đi còn không quên liếc Hạ Phi một cái.

Hạ Phi: “…”

Mẹ nó tên kia mi quay về đây cho ông! Cái ánh mắt như nhìn tình địch kia là thế quái nào! Ông đây với mi là cùng một người đấy, mặt mũi khác nhau nhưng linh hồn vẫn là một thôi!

… Mẹ nó, sao trước đây hắn không phát hiện ra bản thân lại có cái loại đức hạnh thiếu đòn này cơ chứ…

“Cậu có sao không?” Hạ Phi thuận miệng hỏi.

Giang Thành Khải lắc đầu, nhìn về phía nhà bếp, sau đó sắc mặt cứng đờ.

Hạ Phi cũng cứng cả người.

…

Người đâu?

James vừa bị đập bất tỉnh nằm trên đất đâu rồi?!

Hạ Phi trầm mặc nhìn Giang Thành Khải, có thể yên lặng không một tiếng động biến mất ngay trước mắt hai người bọn họ, năng lực của người chắc chắn không phải là James ở tương lai hắn biết.

Năm đó hắn lưu lạc ngoài không gian, không được tận mắt chứng kiến quá trình, nhưng nghe mọi người nói Giang thiếu tướng bắt được James rất nhanh chóng, ngoại trừ hơn trăm người nhân bản làm công cụ, thực

lực của ông ta hoàn toàn không đáng kể, tạo sao bây giờ lại có thể tùy ý tàng hình, có thể áp chế Giang Thành Khải, có thể qua mặt cả hai người bọn họ?

Quan trọng nhất là năm đó rõ ràng James đã bị xử tử rồi, đích thân Giang Thành Khải tự tay hành quyết, vì sao lại còn sống để giúp Nữ hoàng quay về quá khứ trả thù?!

Chẳng lẽ trên thế giới còn lưu hành cái trò cải tử hoàn sinh này à!

… Ờ, hình như đúng là có lưu hành thật, bản thân hắn cũng trải qua tận hai lần rồi đấy thôi…

James ẩn giấu tinh thần lực của bản thân, Hạ Phi không thể xác định được ông ta đang ở đâu. Hiện giờ kẻ này có thể tàng hình như Anh Phù tộc, nếu đối phương cương quyết ẩn giấu đến cùng, bất lợi chắc chắn sẽ nghiêng về phía mình.

Giới hạn thời gian không còn nhiều, hắn cắn răng tiếp tục thả ra tinh thần lực, vẫn không thu được gì.

"Đừng lãng phí tinh thần lực." Giang Thành Khải đột nhiên nói.

Hạ Phi khó hiểu: "Sao lại gọi là lãng phí?"

Đại ca của tôi ơi ông ta đến đây để giết anh đấy! Sao trông anh chẳng căng thẳng tí nào thế hả!

Giang Thành Khải nhớ lại tràng diện bị tấn công ban nãy, cẩn thận nói: "Có lẽ ông ta muốn trốn tránh để tiêu hao sức lực của chúng ta, chờ chúng ta kiệt sức thì xuất hiện, một lưới bắt hết."

"Một lưới bắt hết?" Cách dùng từ của y khiến Hạ Phi không thể lý giải nổi, "Ý cậu là ông ta rất mạnh?"

"Rất mạnh, thậm chí…" Giang Thành Khải dừng một chút, "Thực lực cao hơn cả tôi."

"Đừng đùa!"

Y cau mày: "Chuyện thế này cậu nghĩ tôi còn tâm trí nào mà đùa sao?"

Hạ Phi lắc đầu: "Nhưng trong tương lai cậu bắt ông ta rất dễ, năng lực của ông ta kém hơn cậu nhiều."

Chân mày Giang Thành Khải càng nhíu chặt hơn: "Cậu nói tôi và kẻ đó trong tương lai đã gặp mặt?"

Hạ Phi gật đầu: "Ông ta là tội phạm giết người hàng loạt, còn chế tạo người nhân bản trái pháp luật, bị

quân bộ xử tử hình."

"Tử hình? Cậu tận mắt nhìn thấy người này chết rồi?"

"Tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng người hành quyết ông ta chính là cậu. Vậy nên tôi mới không hiểu nổi tại sao một người chết lại có thể sống lại trở về quá khứ đứng trước mặt chúng ta. Có thể James có mưu kế nào đó, giả chết để tránh thoát."

"Có khả năng. Nhưng tôi còn có một suy đoán khác."

"Là gì?"

"Vừa nãy khi bị ông ta tấn công, tôi cảm thấy thực lực của ông ta rất mạnh, nhưng năng lượng lại không ổn định. Với những người có năng lực tương đương, khi đánh tôi chỉ cần tám phần lực là có thể đẩy lùi, nhưng ông ta lại phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể đạt được hiệu quả đó."

"Dùng toàn bộ sức lực? Có nghĩa là gì?"

Giang Thành Khải không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cậu nói ông ta chế tạo rất nhiều người nhân bản đúng không?"

"… Đúng vậy."

"Tôi nghi ngờ ông ta cũng nhân bản ra một bản sao cho chính mình, đem trí nhớ của bản thân ghi vào não bộ bản sao đó. Rất có thể bản sao nhân bản này được dung hợp ưu thế gen của quá nhiều chủng tộc, nên mới dẫn đến việc năng lượng không ổn định."

"… Vậy tại sao không tạo ra bản sao trẻ khỏe một chút mà vẫn giữ cái vẻ ngoài nhăn nheo dúm dó này?"

Giang Thành Khải nhún vai: "Chuyện này làm sao tôi biết được, chắc là sở thích cá nhân."

Cơ mặt Hạ Phi giật giật: "Sở thích cá nhân này đúng là rất đặc biệt."

James tấn công một lần không thành, bọn họ đều nghĩ ông ta sẽ nhanh chóng ra đòn lần thứ hai, nhưng chờ gần nửa tiếng vẫn không thấy người đâu.

Hạ Phi bắt đầu mất kiên nhẫn.

Thời gian của hắn chỉ còn chưa đầy nửa tiếng. Lúc trước hắn tính toán chỉ cần xác định được hung thủ là

James, nói cho Giang Thành Khải biết để y tự đối phó là được. Nhưng không ngờ James xuất hiện ở đây lại là bản sao được nhân bản trên gen của rất nhiều chủng tộc ưu tú, năng lực cao hơn trước rất nhiều. Nếu ông ta đã có thể áp chế Giang Thành Khải, vậy chuyện giết chết y cũng chỉ là sớm muộn, lần này không thành thì lần sau sẽ tiếp tục quay lại, hắn bắt buộc phải diệt cỏ tận gốc, giết chết ông ta.

Nếu không, bây giờ trở về mà tương lai không thay đổi, chẳng lẽ hắn phải quay lại quá khứ lần nữa?! Khe hở không gian không phải là thứ có thể tùy ý muốn mở là có thể mở, trở về chưa chắc đã có thể mở ra lần thứ hai.

Một luồng sóng tinh thần xa lạ đột nhiên ập đến.

Hạ Phi lập tức phóng tinh thần lực đuổi theo. Nhưng chỉ một giây sau tay chân hắn đã bị vài cành cây biến dị trói chặt, phía bên kia tình trạng của Giang Thành Khải cũng không khác gì hắn.

James mặc áo choàng đen, đứng phía trên vài chậu cây nhỏ đang dùng tốc độ mắt thấy lớn dần lên, cành lá mọc xum xuê um tùm như hàng nghìn cánh tay ngoằn ngoèo bò trên đất.

Khống chế thực vật là năng lực của Đằng Thụ tộc, Giang Thành Khải dồn sức phản kích lại, nhưng tinh thần lực của James cao hơn y, mấy cành cây đang trói buộc bọn họ chỉ hơi run lên một chút rồi lại tiếp tục siết chặt tay chân hai người.

"Giang thiếu tướng à Giang thiếu tướng," James bước xuống, "Cậu chắc chắn không ngờ rằng lại có ngày chết dưới tay tôi phải không."

Giang Thành Khải lạnh lùng nhìn ông ta: "Tôi không quen ông."

"A… Cũng đúng," James cười khằng khặc, "Ân oán giữa hai chúng ta là chuyện của 100 năm sau cơ mà, hiện tại chúng ta đúng là chưa từng gặp nhau."

"Nhưng mà chuyện đó không ảnh hưởng gì." James tiếp tục cười, "Cái mạng nhỏ của cậu bây giờ sẽ bị tôi giải quyết, 100 năm sau sẽ không còn ai đến cản đường kế hoạch vĩ đại của tôi nữa, cậu nói có đúng không?"

Giang Thành Khải không nói gì.

James lại đem tầm mắt chuyển về phía Hạ Phi, "Không ngờ Giang thiếu phu nhân và Giang thiếu tướng tình cảm lại sâu đậm như thế đấy, vì cứu bạn đời của mình mà xuyên qua khe hở không gian. Cuối cùng cứu người không được, mạng mình cũng đi luôn, nhưng được chết cùng nhau cũng là một cái kết tương đối tốt đẹp mà, có đúng không Giang thiếu phu nhân?"

Hạ Phi mặt không cảm xúc: "Cút con mẹ ông đi."

Đúng lúc này trên cổ tay hắn truyền đến tiếng chuông báo.

Sắc mặt Hạ Phi đại biến. Đây là chuông báo 23 tiếng 45 phút kể từ khi hắn đến đây.

Nếu trong vòng 15 phút nữa Hạ Phi không thể mở cánh cửa thời không, hắn sẽ vĩnh viễn mắc kẹt trong quá khứ, vĩnh viễn không thể trở về.

119. Chương 119: Gây Họa

James bị âm thanh này hấp dẫn.

Ông ta chầm chậm đi đến trước mặt Hạ Phi, giơ tay bóp nát máy đếm giờ trên cổ tay hắn. Cổ tay Hạ Phi không bị rách, chỉ đỏ rát.

James nhìn máy đếm giờ nát vụn, dường như hiểu ra được chuyện gì, ngửa đầu cười khành khạch.

Hạ Phi: "..."

Ông chú này ông cắn thuốc đấy à?

Chờ James cười đủ, Hạ Phi cũng bình tĩnh lại không ít.

James nhếch khóe miệng nhăn nheo, khàn giọng hỏi: "Cậu còn 15 phút đúng không Giang thiếu phu nhân?"

Trong lòng Hạ Phi khẽ động, tại sao tên biến thái này lại biết được? Hắn bình tĩnh hỏi lại: "Ý ông là gì?"

"Sau 15 phút nữa, cậu sẽ vĩnh viễn kẹt ở quá khứ, không trở về được nữa, tôi nói không sai chứ?"

"Ông đùa tôi à?" Hạ Phi giả cười, "Sao tôi lại để bản thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm như thế chứ, tôi có ngu đâu."

Trên thực tế, hắn đúng là ngu thật.

Biết thế không đặt thời gian trở về là trước một ngày mà đã đặt trước một tiếng rồi, thần kinh dở hơi đi đặt trước tận một ngày làm cái quỷ gì không biết, đúng là hỏng não rồi!

"Suy đoán của tôi có đúng hay không, chỉ cần chờ 15 phút nữa là sẽ rõ thôi, không phải sao?" James phủi phủi máy đếm giờ nát vụn trong tay, dáng vẻ vô cùng thong dong.

Hạ Phi mím môi.

Giang Thành Khải lo lắng nhìn về phía hắn.

Y không biết rõ nguyên lý hoạt động của cánh cửa thời không, khe hở không gian cũng chỉ là chuyện lưu truyền, mấy nghìn năm nay chưa có ai từng thử cả.

Trong nhận thức của tất cả các chủng tộc luôn có một vị "Thần". Thần có thể được các chủng tộc khác nhau gọi bằng nhiều cái tên khác nhau, ví dụ như Đằng Thụ tộc gọi là Thượng Đế.

Rất nhiều triệu năm trước đây, khi chín thiên hà vẫn còn hoàn toàn tách biệt, mỗi thiên hà đều có trục thời gian của riêng mình, việc xuyên qua thời không ngoài thần và những người được thần cho phép thì không ai có thể thực hiện được. Mãi đến một nghìn năm trước theo lịch Trái đất, tức là gần ba mươi nghìn năm trước của Thôn Nha Tinh, nhân loại bất ngờ tìm ra con đường thông đến các thiên hà khác, chín thiên hà bắt đầu có quan hệ ngoại giao, lúc này Thần mới điều chỉnh lại tỷ lệ trục thời gian giữa các thiên hà, vì vậy nên một nhân loại khi đến thiên hà khác sống cả nghìn năm thì cũng chỉ bằng mấy chục năm trên Trái đất. Hơn nữa vì có sự giao lưu giữa các tộc người, nhân loại là con lai với một số chủng tộc khác thậm chí còn có thể sống được đến 200 tuổi trên Trái đất.

Mặc dù đã thay đổi tỷ lệ trục thời gian, nhưng việc xuyên qua thời không vẫn bị hạn chế nghiêm ngặt, chỉ có trường hợp bắt buộc mới được phép sử dụng, vậy nên không phải tộc tinh của chủng tộc nào cũng có khả năng này, mà người muốn sử dụng được công năng này của tộc tinh cũng phải đáp ứng rất nhiều điều kiện, thậm chí phải trả một cái giá không nhỏ.

Giang Thành Khải không biết tại sao James có thể thành công trở về quá khứ, ông ta có tinh thể nguyên thủy hay dùng những cách gì khác đã không còn là vấn đề quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là Hạ Phi vì cứu y mà có khả năng sẽ vĩnh viễn không thể quay lại tương lai được. Y không thể để hắn vì mình mà đánh đổi cả vận mệnh của bản thân.

Hạ Phi đột nhiên thở dài, bất đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, tôi thừa nhận, thời hạn của tôi đúng là sắp hết rồi, ông có thể mở lòng từ bi thả tôi ra không?"

James vẫn chỉ cười: "Thả cậu ra để cậu cứu chồng tương lai sao?"

"Nếu còn có thể cứu thì đương nhiên sẽ cứu," Hạ Phi nhún vai, nét mặt vô cùng hờ hững, "Nhưng ông cũng thấy rồi đấy, tôi sắp hết thời gian rồi, tôi phải về thôi."

"Ồ?" James ý vị liếc mắt nhìn về phía Giang Thành Khải, "Cậu không sợ người đàn ông của cậu đánh không lại tôi, bị tôi giết chết, lần trở về này của cậu coi như công cốc sao?"

Hạ Phi khẳng định: “Không đâu.”

“Tại sao cậu dám chắc chắn như thế?”

“Bởi vì tôi nói không, tức là nó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Hắn vừa dứt lời, cành cây đang quấn chặt lấy tay chân Giang Thành Khải đột nhiên bị một thứ gì đó cắt đứt.

Giang Thành Khải được thả tự do lập tức lấy ra một cái huy hiệu nhỏ bằng đầu ngón tay đặt lên ngực. Trong nháy mắt, huy hiệu kia giống như được kết nối mạch điện, phát ra ánh sáng chói mắt, trong vòng năm giây triển khai thành một bộ áo giáp vây kín cơ thể Giang Thành Khải.

Hạ Phi há hốc mồm: “Đệch… Iron Man à…”

James như phát điên gào lên: “Sao có thể như thế được! Tinh thần lực của cậu không thể vượt qua tôi!”

Hạ Phi cũng được thứ bí ẩn kia cắt đứt cành lá trên người, hắn xoa xoa cổ tay, thản nhiên nhìn ông ta: “Tinh thần lực của A Khải đúng là không bằng ông, nhưng tôi lại là partner đấy, ông đã hiểu ra vấn đề chưa?”

James chật vật chống chọi với đòn công kích từ phía Giang Thành Khải, một lúc sau đột nhiên giật mình hô to lên: “Là bàn linh!”

Hạ Phi khen ngợi: “Đoán đúng rồi!”

James căm hận trừng mắt nhìn hắn, còn chưa kịp mở miệng nói tiếp đã bị thế tiến công cường liệt của Giang Thành Khải dồn ép, đành phải nuốt ngược vào, chuyên tâm ứng chiến.

Có bộ giáp kia trên người trị số phòng vệ của Giang Thành Khải tăng lên rất nhiều.

Năng lực của cơ thể nhân bản của James mạnh hơn rất nhiều so với nguyên thể của ông ta. Nhưng thứ nhân tạo bao giờ cũng khó có thể hoàn mỹ, quá nhiều loại gen dung hợp vào khiến cho sức chịu đựng của cơ thể không ổn định, lại phải luôn đề phòng Hạ Phi đứng ở đằng kia phát hiện được sơ hở của mình mà ra tay bắt cứ lúc nào, hơn mười phút sau James đã mềm oặt như con rối bị Giang Thành Khải quẳng trên đất trói lại.

Giang Thành Khải thu hồi bộ giáp trên người, huy đem mảnh huy hiệu bỏ vào túi, mặt mũi đỏ bừng thở không ra hơi.

Hạ Phi nhìn gương mặt anh tuấn non nớt ngây ngô ửng đỏ đổ mồ hôi ròng ròng, trong lòng nhộn nhạo đến phát điên, chỉ muốn xông lên gặm một cái.

Hắn xoa xoa ngực, nhịn xuống nhịn xuống, đây là người trong quá khứ, không phải Giang thiếu tướng của hắn, không thể động chạm người ta được.

Giang Thành Khải bị ánh mắt nóng bỏng của đối phương khiến cho hơi lúng túng, nhưng dù sao đây cũng là ân nhân cứu mạng của mình, y cứng ngắc nặn ra một nụ cười: "Vừa nãy cảm ơn cậu."

"Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, giữa chúng ta mà còn phải nói mấy lời khách sáo này sao." Hạ Phi vung tay, "Muốn cảm ơn thì cảm ơn Ostrovsky đi."

"Ostr… Cái gì cơ?" Giang Thành Khải nghe không ra.

"Nó là bàn linh của tôi, là Lam Hồ điểu, tôi đặt tên cho nó là Ostrovsky, tên đầy đủ quá dài tôi cũng không nhớ rõ có đúng là đọc như thế không nữa, cậu cứ gọi nó là Cục bông đi, nó nghe hiểu đấy."

"… Vậy bây giờ nó ở đâu?"

Hạ Phi gãi gãi mỏ con chim màu xanh đã lớn lên không ít trên vai mình, Cục bông cực kỳ thỏa mãn kêu vài tiếng.

Giang Thành Khải không nhìn thấy nó, cũng không nghe được nó kêu, nhưng vẫn rất nghiêm túc nhìn về phía vai hắn cúi đầu nói cảm ơn, Hạ Phi nhìn cảnh này chỉ muốn cười ầm lên.

Thiếu niên "Hạ Phi" ở trong phòng thấy ngoài này an tĩnh lại, gõ gõ cửa phòng hỏi vọng ra: "Giang đại ca, tôi ra được chưa?"

Giang Thành Khải đáp: "Đi ra đi, không sao rồi."

Thiếu niên "Hạ Phi" nhanh chóng mở cửa chạy ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy quang cảnh trong phòng khách hai mắt đã trợn ngược, sao phòng khách nhà mình lại như bị bão cấp 9 quét qua thế này?!

Thiếu niên "Hạ Phi" hít vào một ngụm khí lạnh nhìn đống đổ nát trước mặt, suýt nữa thì bất tỉnh luôn. Cậu ta vừa ổn định lại tinh thần, đang định bước tiếp thì dưới chân đạp phải một thứ mềm oặt. Thứ kia bị đạp trúng kêu ré lên như bị chọc tiết, "Hạ Phi" hoảng sợ cũng kêu ầm lên.

James ngẩng gương mặt in nguyên một cái dấu giày lên, bất mãn trừng mắt nhìn thiếu niên.

Giang Thành Khải nhắc nhở: "Sắp đến giờ rồi."

Hạ Phi nhìn thời gian, gật đầu: "Ừ."

Hắn kéo tinh thể Aisura trong cổ áo ra, dùng phương pháp Giang phu nhân dạy hắn lúc trước triệu hồi cánh cửa thời không.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một khe nứt đen ngòm sâu hun hút, thiếu niên "Hạ Phi" kinh hãi, vô thức bước lên trước hai bước muốn nhìn kĩ thứ này.

Đúng lúc này lại phát sinh dị biến.

James đang nằm trên đất đột nhiên dùng chút sức tàn nhổm bật dậy đập mạnh đầu vào bắp chân thiếu niên. "Hạ Phi" mất trọng tâm bổ nhào về phía trước, nửa người lọt vào khe nứt không gian.

Thần không cho phép tùy tiện xuyên qua thời không, vậy nên chỉ có người dùng tinh thần lực triệu hồi nó mới được phép đi qua, nếu người khác đi vào, cánh cửa thời không sẽ lập tức đóng lại. Nếu đã vào hoàn toàn sẽ vĩnh viễn bị giam cầm trong hố đen không có không gian thời gian, còn nếu chưa vào hết… nói là huyết nhục lẫn lộn cũng không quá đáng.

Khe nứt từ khi thiếu niên ngã nửa người vào đã bắt đầu khép lại. Hạ Phi vừa lôi được bản thân mình trong quá khứ ra để tránh thảm cảnh cả người nát bét thì cũng chính là lúc khe nứt đóng lại hoàn toàn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nó hóa thành một chấm đen nhỏ rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Thiếu niên "Hạ Phi" sắc mặt trắng bệch ngồi dưới đất thở hổn hển, cả người đều là vết máu.

Hạ Phi vội vã truyền tinh thần lực vào bên trong tinh thể Aisura, nhưng cánh cửa thời không đã không còn xuất hiện nữa.

James vặn vẹo cười: "Ha ha ha ha ha —— Giang thiếu phu nhân ơi là Giang thiếu phu nhân, cả đời này cậu cũng không thể trở về được nữa rồi! Ha ha ha ha ha —— "

"Câm miệng!" Hạ Phi đạp một phát lên bụng ông ta, gương mặt nhăn nheo vặn vẹo của đối phương dúm dó lại.

"Cậu… không sao chứ?"

Giang Thành Khải cẩn thận hỏi. Sắc mặt Hạ Phi thực sự quá kinh khủng, khiến cho người khác có cảm giác chỉ một giây sau hắn sẽ ngã lăn ra đất. Thực ra bây giờ hắn cũng chỉ muốn bản thân bất tỉnh luôn cho xong.

Thiếu niên "Hạ Phi" không biết đây chính là mình trong tương lai, cậu ta nhìn sắc mặt người thanh niên đẹp đến phi nhân loại này càng ngày càng tái nhợt đầy tuyệt vọng, hơn nữa nguyên nhân còn là vì bản

thân mình, run rẩy kéo kéo ống tay áo hắn, yếu ớt nói: "Xin lỗi anh, tôi gây phiền phức cho anh rồi."

Nhưng hiển nhiên cậu ta không biết phiền phức mà mình gây ra đã trở thành đại họa.

Hạ Phi đờ đẫn vỗ vỗ mu bàn tay đầy máu của thiếu niên.

Chuyện cũng đã xảy ra rồi, có thể làm gì đây?

Nhìn đến gương mặt đầy nếp nhăn như vỏ cây của kẻ đầu sỏ gây họa, Hạ Phi điên cuồng tàn nhẫn đạp đối phương như muốn trút hết sự tức giận và hoảng loạn trong lòng. Gương mặt James càng ngày càng vặn vẹo đau đớn, nhưng cảm giác khó chịu đè nặng trong lồng ngực hắn lại chẳng giảm bớt được chút nào.

Không trở về được nữa…

120. Chương 120: Cùng Nhau Về Nhà

Đến tận lúc ngồi trước cửa phòng giải phẫu trong bệnh viện, Hạ Phi vẫn ngơ ngẩn như người mất hồn.

Không trở về được, trong lòng hắn trống rỗng, phẫn nộ ban nãy cũng chẳng còn, chỉ thẫn thờ ngồi trên băng ghế đợi bản thân mình trong quá khứ được các bác sĩ phẫu thuật.

Đáng lẽ khi bắt được James mọi chuyện đã kết thúc rồi, nhưng hỏng là ở chỗ không ai trong bọn họ biết đến một chi tiết, Giang Thành Khải sở dĩ không lấy tinh thể Aisura ra khỏi người Hạ Phi khi hắn 15 tuổi là vì hắn bị thương quá nặng, không thể tự duy trì được sinh mạng bản thân mà cần có tinh thể bảo vệ. Hạ Phi đã bị Giang Thành Khải xóa mất ký ức về quãng thời gian này, Giang Thành Khải ở đây lại là người trong quá khứ, chưa biết những chuyện sẽ phát sinh tiếp theo, thế nên thảm hoạ phát sinh.

Đến bây giờ hắn đã hiểu vì sao năm đó mình lại tỉnh dậy trong bệnh viện.

Cho dù không có James xuất hiện đẩy ngã vào khe nứt không gian, còn có Giang Thành Khải bảo vệ bên cạnh thì hắn vẫn sẽ bị nhóm người đến cướp đoạt tinh thể Aisura đánh cho chỉ còn nửa cái mạng.

Công năng trị liệu của Lam Hồ điểu chỉ có tác dụng với người của Thôn Nha Tinh, "Hạ Phi" trong quá khứ mặc dù đã được hắn nhanh chóng lôi ra nhưng thương tích vẫn quá nhiều, bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật gấp.

Hơn một tiếng sau, đèn báo trên cửa phòng giải phẫu tắt, thiếu niên được các bác sĩ đẩy ra ngoài.

Hạ Phi nhìn bản thân mình nhắm mắt nằm trên cáng cứu thương, vội vàng chạy đến hỏi: "Bác sĩ, tình hình cậu ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ phẫu thuật kinh ngạc nhìn người thanh niên đẹp đến không giống người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, mãi đến khi hắn hỏi lại lần nữa mới lắp bắp mở miệng: "Trước mắt không có gì đáng ngại, nhưng bị mất máu quá nhiều, cần phải tĩnh dưỡng."

Hạ Phi thở phào nhẹ nhõm.

Rơi nửa người qua khe hở không gian, không đi nửa cái mạng mà chỉ mất máu đã là phúc bảy đời rồi.

Cha của Hạ Phi đang công tác ở nước ngoài, ngày mai mới có thể trở về, hai anh trai của hắn thì chỉ một lúc sau đã đến.

Hạ Phi và Giang Thành Khải ẩn thân đứng ở góc phòng bệnh.

Đã lâu lắm rồi hắn không được nhìn thấy hai người anh trai của mình. Nhớ lại trước đây bọn họ yêu thương chăm sóc hắn nhiều đến thế nào, Hạ Phi lại cảm thấy sống mũi chua xót. Năm đó hắn bị người ngoài hành tinh giết chết, chắc bọn họ đã khổ sở rất nhiều.

Hai anh em nhà họ Hạ vào phòng bệnh xem tình hình em trai nhà mình một lúc rồi ra ngoài gọi điện. Một người gọi cho cha bọn họ báo tin em trai vẫn ổn, một người khác gọi cho cô giúp việc nấu cơm và mang thêm đồ đạc cần thiết vào viện.

Giang Thành Khải tranh thủ lúc bọn họ ra ngoài, đi đến chỗ thiếu niên đang ngủ say trên giường bệnh, đặt tay lên trán cậu ta.

Hạ Phi biết y đang xóa bỏ đoạn ký ức này trong đầu mình.

Sau khi xong xuôi, cả hai người rời khỏi bệnh viện.

James làm bị thương hơn một nửa đội ngũ quân nhân đi cùng Giang Thành Khải, chưa kể số người trước đó đã bị thương khi đánh nhau với hai nhóm người đến cướp đoạt tinh thể Aisura. Cũng may có Hạ Phi ở đây, Cục bông sau khi lớn lên năng lực cũng mạnh hơn, nó không thể chữa cho nhân loại, nhưng mười mấy người Thôn Nha Tinh này thì không thành vấn đề.

James bị trói lại giao cho bộ hạ của Giang Thành Khải canh chừng, trên người ông ta cũng bị y gắn vào một con chíp. Nếu ông ta có bất kỳ hành động phản kháng nào, con chíp trên người sẽ tự động phát ra dòng điện giật cho toàn thân tê liệt bất tỉnh.

Nhà của Hạ Phi bị tàn phá nghiêm trọng, nhìn qua còn tưởng là bị phần tử khủng bố tập kích. Nhưng

Giang Thành Khải không tiện ra mặt, chỉ có thể để người khác đi giải quyết nốt vấn đề này.

Hạ Phi và Giang Thành Khải cùng đi ra khỏi bệnh viện.

Tâm trạng của Hạ Phi rất tồi tệ, phải nói là vô cùng tồi tệ.

Lần trở về này hắn cứu được Giang Thành Khải, biết được sự thật năm đó, nhưng lại không quay lại tương lai được nữa, thật sự là khiến người ta muốn phát điên! Lẽ nào hắn thật sự phải ở Trái đất sống thêm mấy nghìn năm làm một lão yêu tinh, hay là quay trở về Daours với Giang Thành Khải? Hiện tại trên tinh cầu Daours còn có một "Hạ Phi" nữa hơn 400 tuổi, nếu bây giờ hắn đến đó, không biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Hắn mải nghĩ ngợi không nhìn đường phía trước, vô tình đụng phải một người đi ngược chiều, lùi về sau nửa bước, theo bản năng mở miệng: "Xin lỗi…"

Tiếng xin lỗi còn chưa nói xong đã im bặt.

Đối phương đang chăm chú nhìn hắn, gương mặt người này… quá giống Hạ Kỳ.

Rõ ràng là một người lạ, nhưng người trước mặt có một loại sức hấp dẫn rất thần kỳ, khiến Hạ Phi nhìn đến không ngừng được.

"Này!" Giọng nói bất đắc dĩ của Giang Thành Khải vang lên bên cạnh.

Hạ Phi hơi chấn động, lúc này mới ý thức được mình cứ nhìn chằm chằm người ta, cuống quít xin lỗi.

Người kia khẽ mỉm cười: "Không sao."

Mặt người kia có nét gì đó rất trẻ con, có lẽ tuổi vẫn còn rất trẻ, ánh mắt phảng phất như trời sinh đã mang theo ý cười. Hai má Hạ Phi nóng lên, lại liên tục nói xin lỗi.

Người kia cười cười: "Không sao mà, đừng có xin lỗi mãi thế."

Hạ Phi vô cùng lúng túng.

Người kia đột nhiên nói: "Gặp nhau tức là có duyên, không bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi."

Hạ Phi nhìn đáy mắt lấp lánh hữu thần của người kia, vô thức mở miệng: "Được."

Giang Thành Khải vỗ vai hắn: “Đồng ý lung tung cái gì đấy.”

Hạ Phi bây giờ mới phản ứng được mình vừa nói gì, khó xử nhìn về phía người kia.

Người kia cười nhìn Giang Thành Khải: “Cậu cũng đi cùng đi, chỉ là uống chén trà thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Giang Thành Khải nhíu mày, hiển nhiên không muốn tiếp xúc quá nhiều với người lạ mặt này.

Nhưng Hạ Phi rất muốn đi. Không biết tại sao, người này cho hắn một cảm giác thân thiết khó tả.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Hả?” Người kia hơi sững sờ, sau đó nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, “Phía bên kia có một tiệm cà phê.”

Hạ Phi gật đầu: “Được, đi thôi.”

“Phải rồi, quên chưa giới thiệu,” Người kia đưa tay phải ra “Ta là Colin Lanci, hai người có thể gọi là Lan Kỳ cũng được.”

Hạ Phi vội đưa tay bắt lại: “Tôi là Hạ Phi.”

Giang Thành Khải vốn không định nói, nhưng thấy Lan Kỳ nhìn mình, đành phải mở miệng: “Giang Thành Khải.”

Ba người ngồi trong tiệm cà phê.

Mỗi người gọi một tách, sau đó nhìn nhau không nói gì.

Lan Kỳ thấy Hạ Phi và Giang Thành Khải đều không nói lời nào, cười cười, lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí yên tĩnh quỷ dị.

“Ta biết các cậu nhất định rất tò mò về việc ta là ai.”

Hạ Phi lắc đầu: “Thực ra tôi không hiếu kỳ đâu, tôi chỉ cảm thấy cùng người tốt uống một tách cà phê

cũng không có vấn đề gì."

Chủ yếu là hiện tại hắn không trở về tương lai được, quá rảnh rỗi chẳng biết phải làm gì thôi.

Lan Kỳ: "..."

Lan Kỳ sửng sốt nửa ngày, sau đó bật cười: "Cậu nói vậy khiến ta thật sự không biết phải nói tiếp thế nào nữa."

Hạ Phi cười gượng.

"Colin Lanci," Lan Kỳ đột nhiên lặp lại tên mình, "Ta là nhà tiên tri Hoàng gia tinh hệ Hurler của Ngân Hà, xin chào Hạ Phi đến từ tương lai, hay nói đúng hơn ta phải gọi cậu là Philip Jaleta mới phải."

Hạ Phi kinh ngạc trợn mắt.

Vẻ mặt Giang Thành Khải cũng không còn lãnh đạm như ban nãy, "Ngài là Lan Kỳ đó? Nhà tiên tri Hoàng gia của Đế quốc Hurler, thánh giả Lan Kỳ?"

Lan Kỳ nhíu mày, không đáp lời.

Hạ Phi đần mặt: "Cái chức vị gì mà nghe kỳ quặc thế?"

"Đây không phải là chức vị, đó là tôn xưng." Giang Thành Khải mím môi, "Danh tiếng của Thánh giả Lan Kỳ tại Thôn Nha Tinh của chúng ta như sấm bên tai."

Hạ Phi buồn bực: "Còn có cả thể loại chủng tộc biết tiên đoán sao?"

Cái này cũng quá nghịch thiên đi, hắn tưởng dệt mộng sư có thể chế tạo mộng cảnh đã là huyền huyễn lắm rồi, không ngờ còn có nghề khủng bố hơn.

Lan Kỳ ôn hòa nhìn hắn: "Ta có một nửa huyết thống Bệ tộc."

Hạ Phi lập tức nhìn về phía Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải hiểu ý giải thích: "Bệ tộc là một chủng tộc ở thiên hà Scarlett, có năng lực báo trước tương lai."

Hạ Phi ồ lên: “Trâu bò thật đấy!”

Giang Thành Khải: “…”

Lan Kỳ bật cười: “Cảm ơn.”

Trong đầu Hạ Phi đột nhiên lóe lên một suy nghĩ: “Nếu ngài đoán trước được tương lai, có thể xem giúp tôi xem tôi có trở lại được không? Tôi không thể mắc kẹt trong quá khứ cả đời.”

Lan Kỳ khẽ mỉm cười: “Ta đã thấy rồi, cậu nhất định có thể trở lại.”

Hạ Phi mừng đến phát điên, lập tức truy hỏi: “Vậy ngài có thể nói cho tôi biết phương pháp để trở lại không?”

Lan Kỳ lắc đầu.

Nụ cười trên mặt Hạ Phi cứng đờ: “Tại sao?”

Lan Kỳ giơ ngón trỏ đặt lên môi, thần thần bí bí nói: “Thiên cơ bất khả lộ.”

“…” Khóe miệng Hạ Phi giật giật, “Lẽ nào ngài tới tìm tôi chỉ để nói tôi có thể trở lại được cho tôi yên tâm à?”

“Đúng là vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn là vậy,” Lan Kỳ chậm rãi nói, “Việc cậu thông qua tinh thể Aisura quay về quá khứ là tất yếu, mà chuyện linh hồn cậu xuyên đến tinh hệ Daours, kết hợp với Giang Thành Khải cũng là tất yếu.”

Giang Thành Khải sững sờ: “Kết hợp với tôi?”

“Này, đừng có bảo cậu lại quên rồi đi!” Hạ Phi tức giận nhìn y, “Không phải mấy tiếng trước tôi đã nhắc đi nhắc lại là tương lai chúng ta sẽ kết hôn sao?”

Giang Thành Khải bất đắc dĩ. Y chưa quên, chỉ là y không hiểu tại sao Lan Kỳ lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Lan Kỳ nói với Hạ Phi: “Vị đang nằm trong viện, chính là cậu trong quá khứ phải không.”

Hạ Phi há hốc mồm: “Cái này ngài cũng biết luôn?”

Lan Kỳ nhíu mày: “Cậu quên ta làm nghề gì sao?”

Hạ Phi gãi gãi đầu.

Lan Kỳ lại treo lên nụ cười tiêu chuẩn: “Tóm lại cậu không cần quá lo lắng, nếu đã quay về được thì sẽ trở lại được.”

Hạ Phi cái hiểu cái không gật đầu. Chẳng biết vì sao, nghe Lan Kỳ nói xong hắn lại cảm thấy rất an lòng.

Ba người uống xong cà phê thì chia tay.

Lúc gần đi, Hạ Phi không nhịn được hỏi Lan Kỳ một câu cuối cùng: “Vì sao ngài lại muốn giúp tôi?”

“Đại khái… Cứ coi như là người lớn trong nhà muốn vì thế hệ sau làm chút việc nhỏ đi.”

“Người lớn?”

“Đừng nhìn bề ngoài của ta thế này thôi, thực ra ta đã hơn 130 tuổi rồi.”

Sau khi qua lại với các thiên hà khác, tuổi thọ trung bình của nhân loại cũng tăng lên mức 200 tuổi, tương đương với khoảng 5000 tuổi trên Thôn Nha Tinh.

Hạ Phi kinh hãi, Lan Kỳ mặt non choẹt này hóa ra là một ông già!!!

“Nhưng mà ngài nói là người lớn trong nhà…”

“À” Lan Kỳ nở nụ cười, “Đúng ra cậu còn phải gọi ta một tiếng ông ngoại đấy.”

Hạ Phi: “!!!”

Giang Thành Khải: “…”

Lan Kỳ thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, cứng ngắc hỏi: “Lẽ nào ba cậu chưa từng nhắc đến ta sao?”

“… Ý ngài là người nào?”

“Đương nhiên là thằng nhóc họ Hạ rồi.” Lan Kỳ lườm hắn, “Ta làm gì có bản lĩnh sinh ra đại đế của Anh

Phù tộc."

Hạ Phi bừng tỉnh: "Ồ… Chưa nhắc bao giờ."

Lan Kỳ: "…"

Hạ Phi xoa cằm: "Thực ra tôi với ba cũng mới gặp nhau được có mười mấy năm thôi, ông ấy bây giờ đang làm cướp vũ trụ, chắc cũng quên mất ngài luôn rồi."

Lan Kỳ: "…"

Hạ Phi đưa mắt nhìn về phía "ông ngoại" nhà mình, trong ánh mắt mang theo chút trách cứ: "Nhưng mà tôi không hiểu, ông ấy có người cha trâu bò như ngài, sao lại đến Daours để phải lưu lạc làm cướp?"

Lan Kỳ: "… Khi còn bé nó đi lạc."

Hạ Phi cau mày: "Vậy sao ngài không đi tìm? Chẳng phải ngài có thể tiên đoán sao?"

"Khụ… Quãng thời gian đó, ta gặp chút vấn đề." Lan Kỳ ho khan vài tiếng, chỉ sợ cháu ngoại sẽ đào bới vấn đề làm cha vô trách nhiệm của mình, nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Còn không mau đi nhanh lên, cẩn thận bỏ lỡ thời gian trở lại tương lai bây giờ."

Câu nói này quả nhiên có lực sát thương cực mạnh, Hạ Phi không dám hỏi nhiều nữa, vội vàng kéo tay Giang Thành Khải chạy ra khỏi tiệm cà phê.

Chạy được mấy chục mét mới phát hiện ra chỗ không đúng, hắn có biết lúc nào mình trở lại được đâu mà bỏ lỡ?

Hạ Phi quay đầu lại, phát hiện chỗ bọn họ vừa ngồi trong tiệm cà phê đã không còn bóng người.

"Này!" Giang Thành Khải quơ quơ cánh tay bị hắn túm nãy giờ, "Cậu còn muốn kéo tôi đến lúc nào?"

Tròng mắt Hạ Phi đảo một vòng, dùng cả hai tay quấn chặt lấy cánh tay y, cười hì hì hỏi: "A Khải, bao giờ thì chúng ta trở về?"

Giang Thành Khải cau mày: "Chúng ta?"

"Không chúng ta thì cái gì?" Hạ Phi trừng mắt, "Lẽ nào cậu định vứt tôi lại đây?!"

Giang Thành Khải lắc đầu: "Nhưng trên tinh cầu Daours không phải còn có cậu của hiện tại sao, nếu hai người đụng mặt nhau thì phải làm thế nào?"

"Tôi biết, nhưng cũng không thể thả tôi ở Trái đất được. Mà quãng thời gian này tôi của hiện tại không bước chân ra đường nửa bước đâu, không sợ đụng mặt nhau." Hạ Phi móc tinh thể Aisura trên cổ ra, "Ban nãy Lan Kỳ nói đúng, có rất nhiều chuyện là tất yếu phải xảy ra, tinh thể Aisura đã chọn tôi, tôi sẽ không vĩnh viễn mắc kẹt tại quá khứ. Lúc trước tinh thể nguyên thủy đưa tôi đến thời không này, nó chắc chắn sẽ đưa được tôi trở lại."

"Cậu từng nhìn thấy tinh thể nguyên thủy rồi?"

"Đương nhiên," Hạ Phi mỉm cười, "Nếu không cậu nghĩ tôi đến đây bằng cách nào, siêu năng lực chắc?"

Giang Thành Khải lại hỏi: "Cậu nói muốn cùng tôi về Daours, tức là muốn đến thánh điện tìm tinh thể nguyên thủy?"

Hạ Phi hỏi ngược lại: "Có vấn đề gì sao?"

Giang Thành Khải nghiêm túc gật đầu: "Vấn đề rất lớn."

"… Hả?"

"Cậu đã từng vào vương cung rồi, chắc chắn cũng biết tính tình của Nữ hoàng phải không?" Giang Thành Khải thấy hắn gật đầu, lại nói tiếp, "Vương vị của Nữ hoàng là giành được, bà ta không được mọi người ủng hộ, luôn sợ ngôi vị bị đoạt mất, cho nên bà ta không cho phép bất cứ ai tiếp cận thánh điện dưới lòng đất."

Hạ Phi nhìn y một lúc lâu, đột nhiên cười ha ha.

"…???" Giang Thành Khải không vui cau mày, "Thái độ gì thế!"

Hạ Phi vừa lau nước mắt vừa cười: "Cậu quên tôi là Anh Phù tộc à?"

Trong nháy mắt hắn đột nhiên biến mất, sau đó lập tức xuất hiện sau lưng y.

Giang Thành Khải cả kinh xoay người lại, đã thấy Hạ Phi vô tâm cười cười: "Không cần lo đâu, lúc trước tôi xuyên qua thời không về đây cũng là lén lút giấu Nữ hoàng đi vào thánh điện, lần này cũng sẽ không có vấn đề gì, đừng lo."

"Được rồi được rồi, cậu mà cứ lo lắng cho tôi như thế, tôi sẽ tưởng cậu thích tôi đấy." Hạ Phi cười cười vỗ

vỗ vai y.

Giang Thành Khải thẹn quá hóa giận: "Đừng có nói lung tung!"

Mặc dù có thể đây là bạn đời tương lai của mình, nhưng đi thích người trong tương lai vẫn rất quỷ dị.

Hạ Phi vô tâm vô tính chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi.

Sau đó hạ quyết định, hắn đi theo Giang Thành Khải về Thôn Nha Tinh.

Giang Thành Khải thời điểm này mặc dù chỉ là Trung tá, chức vị không cao như sau này, nhưng quan hệ của gia đình quân nhân thế gia không phải chuyện đùa, Hạ Phi nhờ vào cái ô to đùng này trót lọt qua cửa nhập cảnh dễ như ăn cháo, vào tinh cầu Daours.

Vì không có chỗ ở, hắn chỉ có thể ở nhờ Giang gia.

Trục thời gian ở Ngân Hà và Thôn Nha Tinh chênh lệch tương đối nhiều, Giang Thành Khải chỉ ở Trái đất có một tháng, Giang phu nhân đã đợi ở nhà đến 2 năm, vừa thấy con trai cả trở về đã vội vàng ôm thật lâu, ôm đủ rồi mới quay sang nhìn Hạ Phi.

Giang phu nhân hiện tại so với trong tương lai trẻ hơn một chút, nhưng tính tình và cách ăn nói thì hoàn toàn không thay đổi.

Nhớ lại ngày thứ hai sau khi tương lai bị thay đổi, Giang phu nhân tin tưởng những chuyện hắn nói vô điều kiện, thậm chí và còn bất chấp nguy hiểm đưa hắn vào thánh điện trong giáo đường hoàng gia, sống mũi Hạ Phi có chút cay cay.

"Chào bác gái, cháu là… cháu là Philip, là bạn trên Trái đất của A Khải." Hắn không nhịn được ôm chặt lấy bà.

Sự nhiệt tình của thanh niên xa lạ này khiến Giang phu nhân hơi sững sờ, nhưng bà rất nhanh đã phản ứng, trở tay ôm lại hắn.

Loại hình ngoan ngoãn hiểu chuyện lễ phép ai ai cũng đều thích. Trên mặt Hạ Phi đeo mặt nạ điện tử Giang Thành Khải đưa cho, gương mặt kiều diễm rực rỡ nguyên bản được thay bằng một gương mặt thanh tú. Nhớ lại hai đứa con nhỏ suốt ngày náo loạn nhà mình, độ hảo cảm của Giang phu nhân với người bạn này của con cả nhanh chóng tăng vọt.

"Hai đứa đừng đứng ở cửa nữa, nhanh vào nhà đi" Giang phu nhân kéo con trai nhà mình và bạn của con trai vào phòng khách, "Nếu đã là bạn của Tiểu Khải thì cũng chính là khách quý của Giang gia chúng ta, hai đứa chờ một chút, để mẹ đi lấy ít thức ăn nhẹ cho hai đứa ăn."

Chờ bóng lưng Giang phu nhân biến mất hoàn toàn sau cửa bếp, Giang Thành Khải không nhịn được hỏi: "Cậu và mẹ tôi tình cảm rất tốt sao?"

"Đương nhiên rồi," Hạ Phi cười híp mắt, "Tình cảm giữa tôi và mẹ vợ lúc nào cũng tốt!"

"Mẹ vợ?" Giang Thành Khải nheo mắt nhìn cơ thể gầy nhom của Hạ Phi, "Nói là mẹ chồng còn tạm chấp nhận được, không phải cậu là partner sao?"

Hạ Phi phất tay, "Như nhau cả thôi!"

Giang Thành Khải cười cười, không nói gì nữa.

Độ nhiệt tình của Giang phu nhân trước khi kết hôn với Giang thiếu tướng Hạ Phi đã được cảm thụ một lần rồi, không ngờ 100 năm trước so với 100 năm sau chỉ có hơn chứ không có kém, sau này chắc là vì tưởng Giang Thành Khải chết trận thật, chịu đã kích tinh thần quá lớn nên cũng bớt nhiều rồi.

Ham muốn điên cuồng của Giang phu nhân Hạ Phi biết rõ như lòng bàn tay, chính là làm vô số loại bánh ngọt.

Mặc dù tay nghề bây giờ của Giang phu nhân so với sau này kém hơn một chút, nhưng vì tấm lòng nhiệt tình của bà, Hạ Phi vẫn ăn hết cả một khay bánh lớn, Giang phu nhân vui vẻ cười đến không khép miệng lại được.

Giang Thành Khải nghỉ ngơi một lúc, sau đó đến vương cung báo cáo kết quả với Nữ hoàng.

Hạ Phi vừa nghĩ đến chuyện trong tương lai Nữ hoàng phái James trở về quá khứ ám sát Giang Thành Khải, chỉ muốn lập tức xông vào vương cung xé xác bà ta.

Đáng tiếc là không thể.

Nhưng mà nói đi nói lại, tại sao James lại cải tử hoàn sinh đội mồ sống dậy?

Giang thiếu tướng tự tay hành quyết, không có khả năng ông ta thoát chết được. Trong đầu Hạ Phi hiện lên ba chữ "người nhân bản". Khi đó trong phòng thí nghiệm của ông ta có hơn một trăm bản sao được nhân bản vô tính, chẳng lẽ đúng như Giang Thành Khải đoán, James tự nhân bản chính mình?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này là hợp lý nhất, mải tập trung đến độ Giang phu nhân gọi mình cũng không phát hiện.

"Philip?" Giang phu nhân lại gọi một lần nữa.

"A… Dạ?" Hạ Phi cuối cùng cũng có phản ứng, "Mẹ… À, bác gái, có chuyện gì không ạ?"

Giang phu nhân mỉm cười ôn hòa: "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi."

Hạ Phi nhìn về phía cửa: "Không chờ A Khải về ăn cùng ạ?"

"Không chờ nữa, biết đến lúc nào nó mới về mà chờ."

Giang phu nhân vừa dứt lời, cửa chính đã bị đẩy ra.

Hạ Phi cười cười nhìn Giang phu nhân.

Nhưng người bước vào lại không phải Giang Thành Khải, mà là một nam một nữ, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Nam cắm cổ chạy trước, nữ hùng hục đuổi theo sau.

Thiếu niên phía trước vừa chạy vừa gọi: "Mẹ, cứu con với!"

Cô gái phía sau không nói hai lời, trực tiếp rút trong túi ra "hung khí", nhằm thẳng vào đầu thiếu niên kia mà ném.

Thiếu niên kêu thảm một tiếng, ngã sấp xuống ngay chân Hạ Phi.

Hạ Phi: "…"

Thiếu niên kia đau khổ ngẩng mặt lên.

Hạ Phi bật thốt ra: "… Điềm Điềm!"

Vẻ mặt Giang Thành Điềm cứng đờ, kinh ngạc nhìn Hạ Phi: "Anh là ai?"

Còn cô gái kia không ai khác chính là Giang Thành Duyệt, vừa nghe có người gọi em trai mình là Điềm Điềm đã ngửa đầu cười sung sướng: "Nhìn thấy chưa, cái tên Điềm Điềm này của em đã sớm lưu truyền đến toàn bộ vũ trụ rồi, chấp nhận sự thật đi ha ha ha ha —— "

Giang Thành Điềm nằm bẹp trên đất, mặt như đưa đám.

121. Chương 121: Đại Kết Cục

Giang Thành Điềm thời niên thiếu quả nhiên đáng yêu hơn cái tên trung nhị sau này nhiều.

So với bộ dạng vừa ngu xuẩn vừa moe 100 năm sau, hiện tại trông vẫn còn bình thường chán.

Hạ Phi đưa tay đỡ Giang Thành Điềm dậy.

Giang Thành Điềm sụt sịt nhìn hắn: "Cảm ơn anh."

"Không có gì." Hạ Phi khẽ mỉm cười, Giang Thành Điềm ngẩn người nhìn gương mặt rạng rỡ của hắn, "Hôm nay ở trường được nghỉ hè đúng không?"

Giang Thành Điềm yên lặng gật đầu, sau đó bị Giang Thành Duyệt huých một cái.

Giang Thành Duyệt cười híp mắt: "Anh Phù tộc đại ca, xin chào, anh là bạn của anh cả sao?"

Hạ Phi mỉm cười: "Đúng vậy, anh là Philip, là bạn ở Ngân Hà của anh trai em."

Giang Thành Duyệt vô cùng phóng khoáng: "Em tên là Giang Thành Duyệt!"

Giang Thành Điềm có hơi xấu hổ, dù sao bản thân cũng vừa ngã dập mặt ngay chân đối phương, lí nhí nói: "… Em là Giang Thành Điềm."

Hạ Phi gật đầu: "A Khải rất hay nhắc đến hai đứa, cậu ấy nói trong nhà có hai đứa em trai em gái rất đáng yêu."

Giang Thành Duyệt vô cùng vui vẻ.

Giang Thành Điềm lầm bầm: "Em là con trai, làm sao gọi là đáng yêu được."

Nhớ lại Giang Thành Điềm trong tương lai cao hơn mình nửa cái đầu vừa trung nhị lại còn ngạo kiều, bây giờ đột nhiên biến thành em trai nhà bên e thẹn rụt rè thấp hơn mình nửa cái đầu, Hạ Phi không nhịn được kéo cổ Điềm Điềm xuống, vò tóc cậu ta thành ổ gà.

Mặt Giang Thành Điềm đỏ bừng lên tránh khỏi tay hắn, hoàn toàn không hiểu tại sao anh trai xinh đẹp này lại làm ra hành động thân mật như thế với mình, rõ ràng hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp nhau

mà. Mà đáng ngạc nhiên hơn là chính bản thân mình cũng không cảm thấy bài xích sự thân thiết của người này.

Hạ Phi thấy Giang Thành Điềm hai má đỏ hồng ngơ ngác nhìn mình, thò tay bóp khuôn mặt nho nhỏ kia một cái.

Giang Thành Điềm hoảng hốt lùi về sau, suýt nữa tự vấp phải chân mình ngã chổng vó.

Đúng lúc này của lại mở ra lần thứ hai.

Lần này người trở về là Giang Thành Khải.

Y kinh ngạc nhìn một dàn bốn người trong phòng khách, cười hỏi Giang phu nhân: "Sao lại ngồi hết ở đây thế này? Đón con về sao?"

Giang phu nhân đứng dậy giúp y cởi áo khoác treo lên móc: "Chỉ giỏi nghĩ thôi, em trai em gái con vừa về, chúng ta chỉ chưa kịp đi vào thôi. Đúng rồi, báo cáo xong chưa? Ba con đâu đâu?"

"Xong rồi ạ." Giang Thành Khải gật đầu, "Ba có chút chuyện phải xử lý gấp, đêm nay chắc sẽ ở lại quân bộ không về, ba nhắn chúng ta cứ ăn cơm rồi đi nghỉ, không cần chờ."

"Vậy sao," Giang phu nhân thở dài, dường như đã quen với việc này, "Ba con càng ngày càng bận rộn, thôi, không nói đến ông ấy nữa, cơm sắp nguội rồi, mấy đứa mau vào ăn đi."

Bà quay người đi vào phòng ăn, Giang Thành Duyệt cũng lôi Giang Thành Điềm đi theo.

Giang Thành Khải đang muốn theo vào, lại bị Hạ Phi túm lại kéo ra góc phòng.

"Làm gì?" Giang Thành Khải để mặc hắn lôi mình đi.

Hạ Phi nhỏ giọng hỏi: "Tối nay rảnh không?"

Giang Thành Khải cau mày nhìn hắn: "Cậu muốn làm gì?"

"Tôi muốn đến thánh điện một chuyến."

"Gấp vậy sao?"

"Đúng thế, rất gấp. Trong tương lai cậu bị Nữ hoàng hại chết, tôi phải trở về xem thế nào!"

Giang Thành Khải ngẩn ra: "Sao cậu lại khẳng định Nữ hoàng muốn giết tôi?"

Hạ Phi suy nghĩ một chút: "Hiện tại chưa có bằng chứng xác thực, nhưng Nữ hoàng vẫn luôn kiêng kỵ Giang gia, chờ sau khi cậu lớn lên… không phải, là sau khi cậu đủ mạnh rồi, có khả năng uy hiếp đến quyền thừa kế của Thái tử, kiểu gì bà ta cũng sẽ có ý đồ tiêu diệt cậu. Hôm trước tôi đã nói rồi còn gì, 100 năm sau vì cậu phế truất bà ta nên bà ta mới ôm hận, sai người trở lại quá khứ giết chết cậu."

Giang Thành Khải lắc đầu: "Tôi không định phế truất Nữ hoàng."

"Bây giờ không làm nhưng tương lai đã làm rồi. Sau khi Nữ hoàng xuống cậ cũng không lên kế vị, mà là Bello lên. Khi đó cậu ta còn cùng cậu kéo mẹ mình xuống khỏi vương vị đấy."

"Bello? Sao thằng bé lại làm vậy?"

"Chuyện này…" Hạ Phi chần chừ không biết liệu có nên nói chuyện của Bello và Sou ra không, "Nữ hoàng muốn chia rẽ cậu ta và người yêu, còn nhốt người yêu của cậu ta lại. Lúc đó trong bụng người yêu cậu ta còn có con của hai người họ, cho nên Bello bùng phát."

Giang Thành Khải gật đầu: "Có thể là Nữ hoàng muốn cho thằng bé cưới người môn đăng hộ đối, đối với tương lai sau này sẽ có lợi hơn."

Hạ Phi hàm hồ nói: "Chắc là vậy…"

Hắn nhớ ra vấn đề ban đầu mình đang nói, vội vàng đập đập Giang Thành Khải: "Thế tóm lại là cậu có rảnh không, nêu không rảnh thì tôi tự đi."

"Rảnh thì có rảnh…"

"Thế thì cứ quyết định vậy đi! Chờ mẹ với hai Thành Duyệt và Điềm Điềm ngủ, chúng ta bắt đầu xuất phát." Hạ Phi phóng khoáng vỗ vỗ vai y, xoay người đi vào phòng ăn.

"Sao cậu cũng gọi mẹ tôi là mẹ hả…" Giang Thành Khải vuốt mặt, đi vào theo.

Trong phòng ăn, ba người nhà họ Giang đã sớm ai vào chỗ nấy.

Giang phu nhân vừa đưa đĩa rau cho con gái vừa thuận miệng hỏi: "Hai đứa làm gì mà lâu thế? Sao bây giờ mới vào."

Giang Thành Duyệt nhìn về phía hai người, đột nhiên nở một nụ cười ám muội.

Giang Thành Khải: "…"

Hạ Phi: "…"

Chỉ có Giang Thành Điềm ngây ngô nói: "Chắc bọn họ chưa đói bụng."

Giang Thành Duyệt lập tức trừng mắt nhìn em trai.

Giang Thành Điềm: "???" Mình làm gì sai?

Hạ Phi bình tĩnh chờ Giang Thành Khải ngồi xuống trước, sau đó vô cùng tự nhiên ngồi xuống vị trí bên cạnh y.

Ánh mắt Giang Thành Duyệt càng lập lòe.

Hạ Phi từ lâu đã quen thuộc tính cách của nữ hán tử này, khẽ mỉm cười, ngầm thừa nhận suy đoán của Giang Thành Duyệt.

Thái độ thản nhiên của hắn khiến Giang Thành Duyệt hơi giật mình, không có tâm tình đi bát quái nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Nhưng dù vậy độ hảo cảm của Giang Thành Duyệt với người có khả năng sắp thành "chị dâu" này vẫn tăng lên không ít, mặt mũi xinh đẹp tính cách cũng không tồi, cực kỳ xứng với anh mình.

Hạ Phi hiện tại không có thời gian chú ý đến độ hảo cảm của em chồng, trong đầu hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ, sau mười mấy năm lại phải ăn cái thứ "mỹ thực" khủng bố này rồi!

Thời gian hắn ở Giang gia, cộng thêm 12 năm trong đoàn cướp, đều là Hạ Phi tự mình xuống bếp nấu cơm, đã lâu lắm rồi không được thể nghiệm "mỹ vị" Thôn Nha Tinh, bây giờ bảo hắn ăn lại đúng là không ăn nổi.

Nhưng Giang phu nhân rất thích tự tay nấu cho người nhà ăn, mỗi bữa đều sẽ xuống bếp, vậy nên trong những món ăn này kiểu gì cũng có ít nhất hai món do bà làm, Hạ Phi không muốn làm mẹ đau lòng, yên lặng bắt đầu ăn.

Ầy, mùi vị đúng là vẫn… đặc sắc như thế.

Một bữa cơm vô cùng nhiều cảm xúc.

Hạ Phi ăn cơm ở Giang gia quen rồi, ai thích món gì hắn đều biết, thỉnh thoảng còn gắp cho Giang Thành Khải vài món thức ăn, ba người còn lại nhìn đến con ngươi đều sắp rớt ra.

Từ lúc sinh ra tới nay đây là lần đầu tiên Giang Thành Khải biết hai chữ quẫn bách viết như thế nào, thậm chí vành tai y cũng đỏ hết cả lên.

Đến lúc đi ngủ, Giang phu nhân chuẩn bị cho Hạ Phi một gian phòng dành cho khách.

Dưới ánh mắt trìu mến của Giang phu nhân, hắn đi vào phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, một lúc sau thì ẩn thân đi lên lầu hai, chui vào phòng ngủ của Giang Thành Khải.

Giang Thành Khải đang tắm, Hạ Phi tranh thủ đánh giá bài trí trong phòng một chút. Thẩm mỹ của Giang Thành Khải quả nhiên lúc nào cũng đơn điệu như thế, căn phòng 100 năm trước chẳng khác gì mấy 100 năm sau, hắn có nhắm mắt cũng đọc được vanh vách cái gì để ở chỗ nào.

Trong phòng tắm vẫn truyền đến tiếng nước ào ào, Hạ Phi ngồi trên giường chán rồi, trong đầu đột nhiên sinh ra một ý định tà ác.

Hắn tàng hình, nhẹ nhàng mở cửa, yên lặng lách người vào buồng tắm.

Chỉ vài giây sau, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Hạ Phi ôm bụng cười như điên chạy ra khỏi phòng tắm, Giang Thành Khải vội vàng quấn khăn tắm lên người đi ra sau, tức giận đến mặt mũi đều đỏ lên.

Y kéo kéo khăn tắm che người, đỏ mắt gắt lên: "Cậu làm gì thế hả! Ai cho cậu vào phòng tôi!"

Hạ Phi rất vô tội: "Tôi sợ cậu quên đại sự tối nay thôi."

Giang Thành Khải tức giận nói: "Chuyện gì?"

Hạ Phi bĩu môi: "Thấy chưa, cậu quên luôn rồi."

Giang Thành Khải cau mày: "Tôi quên cái gì, không phải tối nay sẽ đột nhập thánh điện sao? Đây là lý do để cậu tự tiện xông vào phòng tôi nhìn trộm tôi tắm à!"

Hạ Phi khoát tay, thờ ơ đáp: "Ngại cái quái gì, có chỗ nào trên người cậu mà tôi chưa từng nhìn đâu."

Giang Thành Khải: "..."

Y sống đến 500 năm rồi, chưa từng bị ai đùa giỡn như thế!

Những người thích y trước đây cùng lắm chỉ là ngầm thích hoặc viết thư tình là cực hạn, lần đầu tiên y gặp phải người giống như Hạ Phi, thật sự không biết phải làm thế nào với người này nữa.

Hạ Phi nhìn mặt Giang Thành Khải càng ngày càng đỏ, kinh ngạc kêu lên: "Không phải chứ, thế mà đã xấu hổ rồi? Sau này rõ ràng có thế đâu."

Giang Thành Khải đột nhiên có hơi tò mò: "Sau này tôi như thế nào?"

Hạ Phi cẩn thận suy nghĩ một chút: "Cũng không biết phải nói thế nào nữa, nói chung là da mặt tương đối dày, không động một chút là đỏ mặt như bây giờ."

Giang Thành Khải tức nổ phổi: "Tôi động một chút là đỏ mặt khi nào! Hơn nữa da mặt tương đối dày là kiểu miêu tả gì thế hả?"

Hạ Phi thờ ơ vung vung tay, "Gấp cái gì, lo chuyện sau này làm gì, chỉ cần biết bản thân vẫn đẹp trai là được rồi."

Giang Thành Khải cứng họng.

"Cậu tắm xong chưa?"

"Đang tắm thì bị cậu cắt ngang."

Hạ Phi xua đuổi: "Thế mà còn không tắm nhanh lên, một lát nữa phải đi rồi."

"Chờ ở đây!" Giang Thành Khải túm chặt khăn bước nhanh về phía buồng tắm.

Hạ Phi đứng một lúc, đang định tìm ghế để ngồi đã thấy Giang Thành Khải đột nhiên thò đầu ra, "Không được đi vào nhìn lén tôi tắm nữa!"

Hạ Phi: "…"

Hơn mười phút sau, Giang Thành Khải mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng tắm.

Hạ Phi nhìn quần áo thể dục trên người y, không khỏi cảm thán, Giang Thành Khải không hổ là Giang Thành Khải, cho dù trẻ hơn một trăm tuổi, khí chất vẫn như 100 năm sau, cho dù có mặc đồ thể dục vẫn có cảm giác như đang mặc quân trang.

Mong rằng có thể giải quyết nhanh chuyện này để trở về với Giang thiếu tướng trong tương lai của hắn, còn cả cục cưng của bọn họ nữa, không biết Tiểu Hách thế nào rồi.

Giang Thành Khải khó hiểu nhìn hắn, "Cậu than ngắn thở dài cái gì?"

Hạ Phi lắc đầu: "Chúng ta đi thôi."

Giang Thành Khải cũng không hỏi thêm nữa, cùng hắn đi ra ngoài.

Giang phu nhân và hai chị em Giang Thành Duyệt đều đã về phòng nghỉ ngơi, Giang Thành Khải và Hạ Phi rón rén rời khỏi nhà, lén lút lẻn vào vương cung, đi thẳng đến chỗ thánh điện.

Giang Thành Khải lúc này vẫn chưa đến thời kỳ phản nghịch, trong đầu luôn có tư tưởng đặt lợi ích chung lên trên quyền lợi riêng, Nữ hoàng không cho phép đến thánh điện nên y cũng chưa bao giờ đi vào. Hạ Phi thì ngược lại, hắn đã xông vào thánh điện không biết bao nhiêu lần, qua mặt thủ vệ canh giữ bên ngoài giáo đường dễ như lòng bàn tay.

Hạ Phi dẫn theo Giang Thành Khải, tàng hình đi đến thánh điện dưới lòng đất, cũng chính là nơi đặt tinh thể nguyên thủy.

Vẫn là một khối tinh thể màu xanh sẫm to cỡ một vòng tay người ôm, xung quanh có tám khối tinh thể cỡ trung lớn nhỏ khác nhau, cách đó không xa có một phòng giam nhỏ.

Hạ Phi kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, chậm rãi đi đến gần, tinh thể lựa chọn trong cổ áo hắn cũng cảm ứng được sự tồn tại của tinh thể nguyên thủy, lơ lửng bay ra, giống như đang chào hỏi.

Nghĩ đến việc mình sắp được trở lại tương lai, Hạ Phi cảm thấy vô cùng kích động.

Hắn hít sâu một hơi, căn cứ theo phương pháp mở cánh cửa thời không trong đầu, chậm rãi ngưng tụ tinh thần lực, truyền vào tinh thể nguyên thủy.

Tinh thể nguyên thủy khẽ rung lên, Hạ Phi thấy vậy càng truyền thêm nhiều tinh thần lực vào, thế nhưng lại không xuất hiện bất cứ khe nứt nào, thậm chí tinh thể nguyên thủy sau khi chấn động một lúc thì đột nhiên dừng lại, không có bất kỳ phản ứng nào nữa.

Hạ Phi ngây ngẩn cả người.

Chẳng lẽ đúng như Giang phu nhân từng nói, một khi bỏ lỡ thời hạn một ngày, sẽ không bao giờ có thể trở về nữa?

Giang Thành Khải không biết xảy ra chuyện gì, nhưng y có thể cảm nhận được sự thất vọng của Hạ Phi. Y do dự một chút, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, phát hiện ra cơ thể hắn đang run rẩy.

"Sao thế?"

Giọng nói ôn nhu của Giang Thành Khải làm Hạ Phi càng run rẩy dữ dội hơn, hắn xoay người túm chặt lấy tay y, khó khăn mở miệng: "Cánh cửa thời không… Không mở được…"

Giang Thành Khải ngẩn ra.

Hạ Phi ngẩng đầu lên, đỏ mắt nhìn y: "A Khải, có lẽ tôi thật sự không về được nữa rồi."

Nhìn dáng vẻ hắn như vậy, trong lòng Giang Thành Khải tê rần, y vừa muốn lên tiếng an ủi, bên ngoài đã truyền đến tiếng người. Vừa nãy chấn động của tinh thể nguyên thủy làm kinh động đến thủ vệ bên ngoài, có người tiến vào tra xét.

Giang Thành Khải thúc giục: "Tàng hình nhanh lên, có người đi vào rồi."

Hạ Phi cũng cả kinh, cưỡng ép đầu óc tỉnh táo lại, vuốt mặt: "Ở đây không tàng hình được, tinh thể nguyên thủy khiến tất cả mọi thứ đều hiện nguyên hình, chúng ta phải ra ngoài trước đã."

Bọn họ vừa chạy đến đầu bậc thang đã nghe thấy tiếng bước chân thủ vệ đi từ trên xuống. Tròng mắt Hạ Phi đảo hai lượt, nhớ ra nơi này có một lối đi ngầm dẫn về vương cung, vội vàng kéo Giang Thành Khải chạy phía ngược lại.

Giang Thành Khải thấp giọng hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Hạ Phi vừa chạy vừa nói: "Đừng hỏi nhiều, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cậu."

Lần đầu tiên có người nói với mình như vậy, đối phương còn là một partner, trong lòng Giang Thành Khải hiện tại không biết rốt cuộc là cảm xúc gì.

Hạ Phi nói được là làm được, hắn dựa theo ký ức sờ lần khắp vách tường, cuối cùng cũng mở được cửa ngầm, kéo Giang Thành Khải vào.

Giang Thành Khải khiếp sợ: "Sao cậu biết ở đây có lối đi bí mật?"

Hạ Phi cười cười: "Đã bảo tôi từ tương lai trở về rồi mà!"

Lối đi này dẫn về vương cung, mặc dù thủ vệ ở đó rất nhiều, nhưng ít nhất còn có thể tàng hình, không sợ bị tóm. Dưới sự dẫn dắt của hắn, Giang Thành Khải lần đầu tiên trong đời đêm hôm khuya khoắt đột nhập vào thánh điện, rồi lại đi qua lối đi ngầm vào vương cung, cuối cùng từ vương cung đường hoàng đi ra, trở về nhà.

Về đến nhà, Hạ Phi mặc kệ cả Giang Thành Khải, trực tiếp về phòng cho khách, dúi đầu vào chăn.

Bây giờ hắn không biết phải làm thế nào nữa.

Nếu như thật sự kẹt lại ở đây, tức là 100 năm sau hắn phải chứng kiến cảnh Giang Thành Khải đi lấy một "Hạ Phi" khác, rồi sinh ra một Tiểu Hách khác? Vậy Giang thiếu tướng của hắn đang ở tương lai phải làm thế nào, Tiểu Hách của hắn phải làm thế nào?

Trở lại quá khứ đã là đi ngược với ý trời, nếu như hắn ở đây quá lâu, thậm chí không về được, liệu có gây ra biến cố gì không, liệu tương lai có thay đổi sang một hướng hoàn toàn khác không? Có khi nào hắn chết trên Trái đất xong sẽ không xuyên đến thiên hà này nữa không? Nếu vậy thì hắn là ai, sự tồn tại của hắn trên thế giới này là gì?

Hạ Phi hoảng loạn vô cùng.

Đột nhiên vai hắn bị người vỗ vỗ vài cái.

Hạ Phi ngẩn ra, ngồi dậy, thấy Giang Thành Khải đang ngồi bên giường lo âu nhìn mình.

Hắn vội vã lấy tay quệt quệt mắt: "Sao cậu chưa đi ngủ?"

Giang Thành Khải nhíu mày: "Cậu như thế này làm sao tôi ngủ được?"

Trong lòng Hạ Phi khẽ run lên, xoay mặt đi: "Nhanh về đi ngủ đi, chuyện của tôi cậu không giúp được đâu."

"Vì sao lại không giúp được? Tôi biết cậu muốn trở lại tương lai, hôm nay thất bại thì còn có ngày mai, ngày kia, không được nữa thì một tháng, hai tháng, sao cậu lại dễ dàng bỏ cuộc như thế?" Y dừng một chút, lại nói tiếp, "Mấy ngày nữa tôi sẽ được thăng chức lên Đại tá, có lẽ sẽ giúp được cậu."

Hạ Phi buồn bực: "Cậu thăng chức thì liên quan gì đến chuyện của tôi?"

Giang Thành Khải phản bác: "Sao lại không liên quan, tôi có thể giúp cậu tìm kiếm tư liệu liên quan đến cánh cửa thời không."

Hạ Phi cuống cuồng bò dậy, suýt chút đụng ngã cả Giang Thành Khải, "Cậu thật sự có thể tìm được thêm tư liệu về cánh cửa thời không cho tôi sao?"

Giang Thành Khải quay mặt đi: "Không cần cảm ơn."

Hạ Phi lập tức ôm lấy y vỗ bôm bốp vào lưng đối phương, "Yêu cậu chết mất!"

Mặt Giang Thành Khải đỏ lên: "…"

Tư liệu về cánh cửa thời không tương đối hiếm, nhưng nhân lực của Giang Thành Khải nhiều, trong vòng một ngày đã thu được không ít, trong đó có cả một số tư liệu là thông tin lưu truyền trong hoàng thất. Mặc dù không phải tư liệu nào cũng hữu dụng, nhưng ít nhiều gì vẫn bổ sung được thêm nhận thức về xuyên qua thời không.

Trong hai ba ngày, Hạ Phi và Giang Thành Khải rất nhiều lần lẻn vào thánh điện. Hắn truyền rất nhiều tinh thần lực vào tinh thể nguyên thủy, mặc dù vẫn thất bại, nhưng dưới sự ủng hộ của Giang Thành Khải, Hạ Phi lại cắn răng tiếp tục cố gắng.

Thời gian này làm khách ở Giang gia, Giang phu nhân rất thích hắn. Hạ Phi cũng tranh thủ thời gian ít ỏi viết cho bà một cuốn thực đơn, khiến cho Giang phu nhân vui vẻ vô cùng, nếu không phải người thanh niên này chưa rõ lai lịch, bà thật sự rất muốn để con mình lấy đối phương.

Giang Thành Điềm và Giang Thành Duyệt hai ngày về đến nhà đều phải chịu sự hoan nghênh nhiệt liệt biến thái của Hạ Phi. Đặc biệt là Giang Thành Điềm, hắn cảm thấy tương lai sắp không bắt nạt được Điềm Điềm nữa rồi, vì thế quyết định bắt nạt trong quá khứ cho bõ, dù sao thì Điềm Điềm bây giờ cũng đáng yêu chết đi được, bị trêu một chút đã hai mắt rưng rưng.

Đến hôm nay, Hạ Phi cũng chỉ mang tâm lý muốn thử, nên hắn không dẫn Giang Thành Khải theo nữa, một mình đến thánh điện.

Hắn mang tâm lý thoải mái nhất có thể đem tinh thần lực truyền vào tinh thể nguyên thủy, từng luồng tinh thần lực màu xanh nhạt chậm rãi quấn quít quanh khối đá.

Ngoài dự liệu của hắn, khe hở không gian bắt đầu xuất hiện!

Một mình đứng trong thánh điện dưới lòng đất, trước mặt là khe nứt sâu hun hút cao bằng nửa người, trong lòng Hạ Phi đột nhiên có một suy nghĩ, hắn muốn quay lại chào tạm biệt Giang Thành Khải trong quá khứ.

Nhưng ý nghĩ hoang đường này rất nhanh đã bị Hạ Phi đè xuống. Vất vả lắm mới mở được cánh cửa thời không, không thể để chút xúc động này làm ảnh hưởng được, trở về tương lai sẽ có Giang thiếu tướng của hắn, có Tiểu Hách của hắn, đến lúc đó muốn nói bao nhiêu lời cũng không muộn.

Ánh mắt Hạ Phi trở nên kiên định, dứt khoát bước vào khe hở.

Cùng lúc đó, Giang Thành Khải đang ngồi ở quân bộ xử lý sự vụ, đột nhiên vai y khẽ run lên, giống như cảm nhận được gì đó, cảm thấy có thứ gì đó trong đầu đang dần dần bị hút ra.

Quân nhân đang báo cáo thấy y thất thần, khẽ gọi một tiếng.

Giang Thành Khải hoàn hồn, thuận miệng nói: "Tôi không sao, cậu nói tiếp đi."

Trong lòng y có chút mất mát, lại dần dần không nhớ được rốt cuộc mình đã quên mất thứ gì.

Lần này bước vào khe hở không gian không giống lần trước.

Hắn lơ lửng trong bóng tối rất lâu, suýt nữa đã mất đi ý thức. Hạ Phi cắn chặt môi cố giữ cho bản thân tỉnh táo, điều động tinh thần lực xác định thời gian trở lại.

Sau khi cảm giác đau đớn trong đầu biến mất, trước mắt hắn sáng bừng lên.

Hạ Phi hơi giãy giụa, giật mình mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trên đệm giường mềm mại, rèm cửa chưa mở ra, trong phòng có hơi tối, bên cạnh có một giọng nói dường như vẫn còn hơi ngái ngủ vang lên: "Sao vậy? Em mơ thấy ác mộng sao?"

Một bàn tay to lớn ấm áp đem hắn kéo vào trong ngực.

Thanh âm quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, khóe mắt Hạ Phi đỏ lên.

Giang Thành Khải vẫn đang ngủ, theo bản năng trở tay ôm lấy hắn. Hạ Phi nhổm người dậy, thấy phía bên kia Tiểu Hách đang nằm trong giường nhỏ chép chép miệng

Thật tốt, trở về rồi, thật tốt quá.

Hắn cuối cùng cũng trở lại được rồi.

Hạ Phi nhắm mắt lại, ôm lấy người bên cạnh, rướn người hôn lên môi y.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Giang Thành Khải, hắn khẽ cười một tiếng.

“Em đã trở về rồi.”

Ánh nắng sớm len lỏi qua khe cửa, chiếu rọi lên hai người.

HOÀN

122. Chương 122: Phiên Ngoại 1: Hạ Kỳ Và Shute

Hạ Kỳ bị quân lính áp giải xuống nhà giam dưới tầng hầm chiến hạm.

Ánh đèn song sắt laser sáng lên, y ung dung ngồi xuống nền đất, khoanh chân lại, trên mặt chẳng hề có vẻ hoảng hốt sợ hãi giống như người vừa bị bắt.

Phi thuyền của tiểu đội bọn họ nổ tung, hơn một nửa quân số hi sinh. Ngoài Hạ Kỳ ra còn có không ít quân sĩ Daours may mắn sống sót bị bắt, y không phải là người duy nhất.

Chỉ có điều, có lẽ những người này đã biết y là người mang quân hàm cao nhất trên phi thuyền, cũng không biết sắp gặp phải loại khổ hình bức cung gì. Hạ Kỳ im lặng suy nghĩ, lơ đãng xoa xoa cái đầu nho nhỏ đang đậu trên vai mình.

Cái mỏ màu vàng nhạt của Phil run lên, “Chíp Chíp” hai tiếng.

Phil là bàn linh của y, là một loại lam hồ điểu rất hiếm gặp. Mấy năm trước nó vừa đạp vỏ chui ra, đến giờ vẫn chỉ là một cục tròn vo đầy lông tơ ngăn ngắn, chẳng biết có công dụng gì đặc biệt không, nhưng vào lúc một mình thế này ít nhiều có nó bầu bạn cũng đỡ cô quạnh.

Hạ Kỳ còn đang vuốt vuốt lớp lông tơ mềm mại của Phil, đột nhiên lỗ tai giật một cái, có người tới.

Y nâng mắt nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông tóc màu cây đay xuất hiện bên ngoài song sắt. Đôi mắt hoa đào tím nhạt của người nọ xuyên thấu qua ánh sáng laser chói mắt, yên lặng như con thú săn mồi nhìn chằm chằm vào y, ánh mắt như đang cười, lại như mang theo yêu khí ma mị.

Hạ Kỳ bị hắn nhìn đến rùng mình, không tiếp tục vuốt lông cho Phil nữa, im lặng cúi đầu xuống.

Phil cũng bất an nhỏ giọng “Chíp!” một tiếng.

Người nọ thấy vậy, khẽ cười, ánh mắt như có như không đảo qua cục bông nhỏ trên vai y, dặn dò binh sĩ phía sau: “Trông chừng cho tốt. Vị này là khách quý chúng ta, nhất định phải đối đãi bằng lễ nghi cao

nhất.”

02

Sau lần người đàn ông nọ đến, không ai tới quấy rầy y nữa.

Không thẩm vấn, không khổ hình, mỗi ngày ba bữa đầy đủ, cơm canh cũng không bị bỏ thuốc bức cung. Những ngày này, trừ việc không có tự do, không được gặp bất cứ ai, Hạ Kỳ có lỗi giác bản thân dường như đã quay trở lại thời còn đi học.

Có Phil bên cạnh làm bạn, y cũng chẳng có bao nhiêu cô đơn.

Mấy ngày sau, chiến hạm quay về tinh hệ Jale.

Hạ Kỳ có thể cảm giác được khi phi thuyền đáp xuống. Một lát sau, có binh sĩ đi tới trước cửa phòng giam, từ bên dưới song sắt laser đẩy vào một hộp nhỏ hình vuông, ra hiệu cho y mở ra.

Những ngày qua Hạ Kỳ sống cũng không tệ, ánh mắt đối với binh sĩ ở đây cũng không mang theo cảnh giác thù địch nữa. Chỉ có điều, vừa mở hộp ra, sắc mặt y lại trùng xuống.

Trong hộp không có gì khác ngoài năm chiếc vòng điện —— vòng cổ, vòng tay, và cả vòng chân.

Đối với quân nhân, thứ này đại diện cho sự ô nhục danh dự, nhưng cũng là kết quả có thể đoán trước. Bản thân Hạ Kỳ hiện đang là tù binh chiến tranh, cho dù y không chịu đeo, cũng sẽ có người cưỡng chế bắt y phải đeo. So với bị bắt buộc, chẳng thà tự mình làm.

Y hít sâu một hơi, đeo năm chiếc vòng điện lên người.

Binh sĩ thấy thế, đưa tay ngắt song sắt laser. Hạ Kỳ tự giác chủ động theo sát sau lưng người nọ, rời khỏi chiếc chiến hạm từng đánh bại phi thuyền quân đội của y, rời khỏi nơi đã giam giữ y rất nhiều ngày.

03

Ban đầu Hạ Kỳ tưởng rằng mình sẽ bị chuyển từ nhà giam trên phi thuyền đến nhà giam trên tinh cầu.

Sau đó, y bị đưa thẳng vào cung điện hoàng gia.

Mọi chuyện xảy ra vượt ngoài dự liệu, đến tận khi thấy người đàn ông lần trước xuất hiện trước mặt, Hạ Kỳ vẫn chưa thể ổn định lại tinh thần.

Người nọ vuốt nhẹ má y, cười nói: “Sao lại thừ người ra thế?”

Y hoàn hồn, chân mày nhíu chặt, nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay đang nhẹ nhàng dán lên mặt mình: “Ngài dẫn tôi đến hoàng cung làm gì?”

“Cậu có biết ta là ai không?” Người nọ không đáp, chỉ nhướn mày hỏi lại.

“Hoàng thái tử tinh hệ Jale, Shute Jaleta,” Hạ Kỳ bình tĩnh trả lời, “Kiến thức cơ bản tôi vẫn có.”

Shute bật cười: “Cậu đúng là một tù nhân đáng yêu.”

Hạ Kỳ tức giận nhìn hắn.

“Tốt lắm, đi theo ta.” Shute tự biết điểm dừng, không tiếp tục trêu chọc y nữa, xoay người đi.

Hạ Kỳ chần chừ một lúc, quyết định đi theo.

Lúc đi trên hành lang, Shute bắt đầu giải thích nguyên nhân hắn đưa y vào hoàng cung —— mỹ danh dệt mộng sư hoàng gia Hạ Kỳ đã sớm truyền khắp các tinh hệ, mặc dù quan hệ giữa Daours và Jale không tốt, nhưng cũng có không ít người Jale muốn được sở hữu mộng cảnh mà y chế tác. Vương hậu tinh hệ Jale, mẹ của Shute, cũng là một trong số đó.

Hạ Kỳ trào phúng cười: “Tinh hệ Jale chẳng lẽ không có dệt mộng sư? Sao phải cần đến mộng cảnh của một tù binh như tôi chế tác.”

Shute cũng không vì những lời này mà tức giận, chỉ chậm rãi nói: “Đó là mong muốn của mẫu hậu. Bản thân cậu cũng nói mình là tù binh, như vậy ta bảo cậu làm gì, đáng lý cậu đều phải làm theo chứ.”

Hạ Kỳ á khẩu không trả lời được.

Shute cũng không trực tiếp dẫn y đi gặp Vương hậu, mà lại đưa y vào trong một căn phòng.

Hạ Kỳ nhíu mày hỏi: “Ngài có ý gì?”

Nhìn cách bài trí và nội thất, đây hẳn là phòng dành cho khách quý của hoàng gia.

“Từ bây giờ đây sẽ là phòng cậu,” Shute giải thích, “Thân phận của cậu quá đặc thù, mặc dù là tù binh, nhưng cũng không cần phải ở trong nhà giam.”

Hạ Kỳ nhịn không được phản bác: “Thế này không ổn.”

Shute bật cười: “Ta nói ổn là ổn, đừng quá ràng buộc mình vì những thứ quy tắc không đâu.”

Nói xong, hắn quay đầu ra khỏi phòng. Hạ Kỳ vẫn cảm thấy nghi ngờ, y vừa muốn mở miệng gọi thì đột nhiên Shute quay đầu lại, nhìn y, cười tủm tỉm mở miệng nói ra một câu khiến Hạ Kỳ không biết phải phản ứng ra sao ——

“Con chim của cậu đáng yêu thật đấy.”

04

Shute có thể nhìn thấy lam hồ điểu.

Bàn linh của y bị Shute nhìn thấy…… Hai người bọn họ, là người phù hợp?!

Hạ Kỳ nằm trên chiếc giường rộng lớn mềm mại từ sáng sớm đến tận lúc chạng vạng, đầu óc vẫn chìm trong cảm giác sợ hãi. Sĩ quan quân đội và Thái tử của nước đối địch là người phù hợp, chuyện này nói ra có ai tin, mà hậu quả cũng thật khôn lường.

Phil nhận ra y đang lo lắng, “Chíp!” một tiếng thật dài, hy vọng có thể khiến Hạ Kỳ vui vẻ.

Sau khi nghe được tiếng nó, tâm trạng của Hạ Kỳ không hề tốt lên, thậm chí còn dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn về phía cục bông nhỏ nhà mình.

Phil ngơ ngác ngoẹo đầu, nghi hoặc “Chíp?” một tiếng.

Hạ Kỳ thu ánh mắt lại, cảm thấy tương lai thật quá mờ mịt.

Captain gặp người phù hợp rồi mới có thể nhìn thấy bàn linh, mà cái thứ gọi là người phù hợp, chẳng phải ai muốn là tìm thấy được.

Mặc dù thân phận hiện tại của y là tù binh chiến tranh, nhưng Hạ Kỳ không dám khẳng định, rốt cuộc Shute sẽ làm gì với mình.

05

Trời trở tối, Shute lại đến.

Hạ Kỳ vừa nghe tiếng mở cửa liền vội vàng ngồi dậy, đề phòng nhìn người tới.

Shute đi vào đầu tiên, hắn nhìn vẻ mặt y, lơ đãng cười cười, sau đó nghiêng người sang, để người phụ nữ sau lưng mình bước vào phòng —— đó là mẫu hậu của Shute, Vương hậu đương nhiệm của tinh hệ Jale.

Mặc dù đây là Vương hậu địch quốc, nhưng Hạ Kỳ vẫn lễ phép xuống khỏi giường, cúi người hành lễ với bà.

Vương hậu đỡ y dậy, mỉm cười, dịu dàng nói: "Không cần câu nệ tiểu tiết. Hạ đại sư, đại danh của cậu ta đã được nghe rất lâu rồi."

Hạ Kỳ vội lắc đầu: "Vương hậu có thể gọi tôi là Hạ Kỳ, còn danh hiệu đại sư tôi không dám nhận."

"Vậy được rồi, Tiểu Kỳ." Vương hậu vô cùng vui vẻ sửa xưng hô.

Hạ Kỳ câm nín nhìn bà, cuối cùng quyết định chẳng buồn sửa lại nữa. Bây giờ đã gọi là Tiểu Kỳ, đến lúc bảo sửa lại không biết còn biến thành cái thể loại gì.

"Nghe nói Người tìm tôi là để chế tạo mộng cảnh." Y đi thẳng vào vấn đề.

Ai ngờ Vương hậu vừa nghe thế đã vô cùng kinh ngạc quay đầu lại nhìn con trai mình rồi lại nhìn Hạ Kỳ, khiến cả người y đều mất tự nhiên. Vương hậu hỏi: "Shute nó không nói gì sao? Về hôn lễ của hai đứa ấy?"

"…… Hôn lễ?!" Hạ Kỳ hoảng sợ.

Shute vội vàng nói: "Mẫu hậu, Người đừng nóng vội. Hôm nay con dẫn Người đến là để xem mặt con dâu, ai ngờ Người lại can thiệp thô bạo như thế, dọa người ta sợ chết khiếp rồi."

Vương hậu áy náy hối lỗi nhìn Hạ Kỳ.

Hạ Kỳ: "……"

Sau đó Vương hậu rời khỏi phòng rất nhanh.

Nhưng Shute thì không.

Hạ Kỳ trừng mắt nhìn vị hoàng thái tử trước mặt, lạnh giọng nói: "Những lời Vương hậu vừa nói là sao?"

Dây thần kinh xấu hổ của Shute hoàn toàn không hoạt động, mỉm cười: "Chính là thế đấy."

Hạ Kỳ bạo phát: "Tôi là công dân của Daours! Cưới một quân nhân địch quốc, một tù binh chiến tranh, ngài điên rồi à!"

"Phía Daours đã xác nhận thông tin cậu anh dũng hi sinh trong trận chiến," Shute nhún vai, "Mặc dù danh tiếng của cậu có ảnh hưởng rất lớn ở nhiều tinh hệ, nhưng mặt mũi không mấy người biết. Sau này ra ngoài chỉ cần dùng thân phận Vương hậu đế quốc, trừ chiến hữu cũ ra sẽ không ai để ý đâu."

Hạ Kỳ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Y không có ý định trở lại Daours là vì muốn tránh dây dưa với công chúa Evanni, không ngờ cuối cùng lại biến thành hôn phu của thái tử Đế quốc một cách vô cùng kỳ dị.

Y bây giờ chỉ là một tù nhân, không thể phản kháng, không thể chạy trốn, chỉ có thể đeo năm chiếc vòng điện, như con chim hoàng yến trong lồng, bị nhốt tại hoàng cung.

Phil dường như cảm ứng được tâm trạng của Hạ Kỳ, lúc Shute vươn tay ra xoa đầu nó, nó cứ thế nhắm mắt mổ thẳng xuống không thương tiếc.

06

Shute nói muốn kết hôn, nhưng trên thực tế lại không có bất kỳ động thái nào.

Hạ Kỳ sống trong cung điện hoàng gia Jale coi như an nhàn, mỗi ngày cơm ăn ba bữa, thỉnh thoảng còn được thị vệ hộ tống đi dạo vườn hoa, đời sống so với trong quân đội đúng là thoải mái hơn nhiều.

Có nhiều lúc y đã nghĩ, cứ thế này mà sống nốt những ngày tháng còn lại cũng không tệ.

Evanni đã cho một thứ côn trùng gì đó vào trong cơ thể Hạ Kỳ, cũng không biết thứ đó khi nào sẽ lấy mạng y, sống thêm được một ngày là tốt một ngày.

Nhưng rất nhanh, loại suy nghĩ tiêu cực bi quan này lại bị y gạt bỏ.

Đại đế của tinh hệ Jale, cha của Shute mới đầu cũng không vừa lòng với Hạ Kỳ, sau đó khi tinh thể Abora rời khỏi người Vương hậu bám vào người y, ông không nói gì nữa.

Tinh thể Abora là tộc tinh của Anh Phù tộc, đối tượng mà nó lựa chọn sẽ là người phù hợp của người thống trị tương lai. Hiện giờ tộc tinh lựa chọn Hạ Kỳ, Shute lại là hoàng thái tử, tương lai sẽ kế thừa ngôi vị, Đại đế đương nhiệm cho dù có muốn nói cũng không nói được.

Về phần Shute, mỗi buổi tối hắn đều đến phòng cùng y trao đổi tình cảm. Hạ Kỳ thấy người này vẫn giữ lễ

nghĩa cơ bản, ngoài nói chuyện ra cũng không làm gì vượt quá, dần dần cũng có hảo cảm với hắn, ít nhất đã không còn địch ý như những ngày đầu hai người gặp nhau.

Chỉ có điều, chút hảo cảm như ngọn lửa le lói nhen lên trong đêm tối này, chỉ sau một buổi tối nọ, đã hoàn toàn bị dập tắt.

Tối hôm đó, Shute ép buộc y phát sinh quan hệ với mình.

Sau đó, Shute giải thích rằng mình bị người khác bỏ thuốc, vì trong lòng luôn nghĩ đến Hạ Kỳ, nên mới mất khống chế tìm đến y.

Từ khi xác định thân phận người phù hợp, từ khi nghe về hôn lễ, Hạ Kỳ đã biết sẽ có một ngày phải tiếp nhận người kia, chỉ là y không ngờ nó lại xảy ra trong hoàn cảnh khi chính bản thân y không hề tình nguyện. Sinh lý không phản kháng được, nhưng tâm lý thì đã chết lặng.

Chỉ một phần tâm lý chống đối như thế, cũng đã đủ để Hạ Kỳ hận Shute thấu xương.

Trong đầu y chỉ còn một suy nghĩ, nhất định phải rời khỏi nơi này.

Hạ Kỳ cố gắng khắc chế cảm giác phản cảm trong lòng, bắt buộc bản thân thuận theo Shute, thậm chí lúc hắn cầu hoan y cũng không cự tuyệt. Shute không biết trong lòng y nghĩ gì, còn tưởng Hạ Kỳ đã dần tiếp nhận mình, vui vẻ công bố tin tức mình sắp kết hôn ra ngoài.

Tin tức vừa được công bố, khắp đế quốc đều vui mừng.

Cùng lúc đó, Hạ Kỳ bắt đầu lên kế hoạch, cuối cùng rời khỏi hoàng cung ngay buổi tối trước lễ kết hôn một ngày.

Y trộm được một chiếc phi thuyền, bay thẳng ra khỏi tinh hệ Jale. Thời điểm Shute phát hiện ra đã là ngày hôm sau, mà Hạ Kỳ cũng đã đi rất xa rồi.

Để phòng ngừa Shute đuổi theo, Hạ Kỳ bay được một thời gian lại đáp xuống một tinh cầu nào đó, đổi một phi thuyền khác rồi lại tiếp tục chạy, không lâu sau đã sang đến tinh hệ lân cận.

Vào đúng lúc này, y phát hiện mình có thai.

Cái thai đã bốn tháng, nếu không phải bụng ngày càng to dần lên, chính bản thân Hạ Kỳ còn không phát hiện ra. Dưới tình huống bất đắc dĩ, y chỉ có thể liên hệ với hai người bạn cũ —— Giang Trấn và Hạ Kình Thiên.

Lúc ba người gặp được nhau, bụng Hạ Kỳ đã năm tháng.

Hai người bạn cũ vì chuyện y sống lại mà vui sướng, rồi lại vì y bỗng nhiên mang thai mà cảm thấy kinh ngạc cùng thương tiếc.

Hạ Kỳ vốn không hề muốn có đứa bé này. Y từng thử uống thuốc phá thai, nhưng có lẽ vì mang gen hoàng thất, sinh mệnh của đứa trẻ này cực kỳ ương ngạnh, chịu bao nhiêu thứ thuốc vẫn sống, an ổn nằm trong bụng y cho đến tận ngày ra đời.

Hạ Kỳ không muốn giữ lại vật chứng cho nỗi khuất nhục kia, sinh xong thì đem đứa bé giao cho Hạ Kình Thiên, tùy hắn xử lý.

Vì lúc trước y uống quá nhiều loại thuốc, đứa bé sau khi sinh ra chịu ảnh hưởng rất nghiêm trọng, là một partner thể chất cấp F.

Giang Trấn hỏi y định khi nào quay trở lại Daours, Hạ Kỳ từ chối.

Y không muốn tiếp tục những ngày tháng sống giả dối, y chỉ muốn sống một mình ở bên ngoài, quay trở lại làm một người bình thường.

Nhưng cuối cùng, ước muốn được làm người bình thường cũng chẳng thể thành hiện thực. Hạ Kỳ bại liệt hai chân, trở thành cướp vụ trụ, còn là lão đại của cả một đoàn cướp. Phil qua năm trăm năm, cũng đã từ một cục bông nhỏ xíu như lòng bàn tay trưởng thành thành một con chim lớn màu lam cao hơn nửa thước, anh khí uy phong.

07

Lúc nhặt được Hạ Phi, trong lòng Hạ Kỳ chỉ có nỗi khiếp sợ.

Gương mặt đó so với Shute gần như là từ một khuôn đúc ra, tuy rằng vẫn còn rất nhỏ, nhưng thông qua kết quả kiểm tra gen cũng đã phần nào khẳng định được thân phận của đứa bé.

Chỉ là không hiểu tại sao, Hạ Phi ngủ tận nửa năm, đến khi tỉnh lại, đã chẳng nhớ gì nữa.

Không nhớ, cũng tốt.

Hạ Kỳ thầm nghĩ, năm đó y nhẫn tâm từ bỏ nó, nhưng bây giờ đứa bé này lại giống như trang giấy trắng trở lại bên cạnh y, đây có lẽ là ý trời, Hạ Phi nhất định phải làm con mình.

Cứ thế, Hạ Phi được giữ lại trong đoàn cướp, giữ một lần, chính là mười năm.

08

Ông trời trêu ngươi, cách năm trăm năm, lịch sử lại tái diễn, Hạ Kỳ bị Shute bắt được.

Hơn năm trăm năm đoạt đi hai chân y, nhưng chẳng hề lưu lại dấu vết gì trên người Shute, ngược lại càng khiến cho hắn trở nên mạnh mẽ.

Khi đó, Shute đã là Đại đế tinh hệ Jale.

Hạ Kỳ nghĩ, trốn bao nhiêu năm, lần này bị bắt về, người nọ sẽ không tha cho y.

Nhưng không.

Shute không trừng phạt Hạ Kỳ, không bắt buộc y làm bất cứ thứ gì, chỉ có mỗi tối đều lột sạch y rồi im lặng ôm nhau ngủ.

Sau đó, Shute chính thức thừa nhận Hạ Phi, lập đứa con thất lạc nhiều năm này lên làm hoàng thái tử, đặt tên là Philip.

Ngay trong buổi tối diễn ra lễ sắc phong, một gã thích khách trà trộn vào cung điện hoàng gia. Cuối cùng tra rõ ngọn ngành, người kia tên là Giang Thành Khải, là người ở bên Hạ Phi trước khi hắn mất trí nhớ.

Con trai và bạn đời gặp nhau, Hạ Kỳ đương nhiên không thể chất vấn, đành phải đem Shute còn đang bất mãn với con rể túm đi.

Túm một lần này, ma xui quỷ khiến thế nào lại xảy ra chuyện.

Những ngày vừa rồi bọn họ ở cùng nhau, trừ vài lần tranh cãi và chuyện mỗi tối ôm nhau ngủ, cũng coi như tạm ổn. Shute tranh thủ lễ sắc phong vẫn còn diễn ra mấy ngày nữa, không bận việc gì, dắt Hạ Kỳ đi uống rượu, lúc y bắt đầu mơ màng thì tha lên giường.

Nhịn suốt năm trăm năm rồi, hắn cũng chẳng phải thánh thần.

Shute giống như đòi lại tất cả của thời gian đã mất, đè trên người Hạ Kỳ làm suốt từ chiều hôm trước đến sáng hôm sau.

Dưới tác dụng của cồn, Hạ Kỳ không từ chối, hoàn toàn phó mặc theo bản năng, hai tay vòng qua cổ Shute, hai chân bị liệt buông thõng bên người, theo va chạm của hắn mà đong đưa.

Shute nhân cơ hội hỏi chuyện xảy ra những năm qua.

Người say nói thật, đau lòng cũng là thật.

Hôm sau tỉnh lại, Hạ Kỳ suýt nữa đã đập nát phòng. Nếu không thật sự quá mệt, y nhất định đánh cho đầu người kia nở hoa.

Một lần nữa phát sinh quan hệ, năm trăm năm trước là phẫn nộ, năm trăm năm sau là chấp nhận.

Cả đời này có lẽ y sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay Shute. Năm đó, nếu không xảy ra sự việc buổi tối nọ, Hạ Kỳ thật ra vẫn rất thích hắn. Thậm chí có lần y đã nghĩ, người này đáng yêu hơn so với Giang Trấn và Hạ Kình Thiên.

Hạ Kỳ đột nhiên chấp nhận khiến Shute rất vui. Nhưng rắn cắn một lần cả đời sợ dây thừng, vui mừng qua đi lo lắng lại ập đến, hắn sợ Hạ Kỳ giống như năm đó ngoài mặt chấp nhận để tìm cách bỏ đi. Vì thế, Shute không dám thả lỏng tinh thần, bất kể đi đâu cũng phải đem Hạ Kỳ đi cùng, sợ y sẽ lại biến mất năm trăm năm nữa.

09

Lúc Hạ Phi trở lại Daours giải quyết Nữ hoàng Evanni, Shute không cho Hạ Kỳ đi cùng.

Bản thân Hạ Kỳ cũng nhớ rõ là vì ai mà hai chân y biến thành như bây giờ, chẳng muốn đi gặp mặt người phụ nữ đó.

Nhưng sau khi Evanni bị bắt, y vẫn đến Daours một chuyến, để tìm cách xử lý con côn trùng bao nhiêu năm qua vẫn nằm trong cơ thể mình.

May mắn, thật sự tìm được.

Là Hạ Phi tìm được trên Trái đất thượng cổ.

Thứ trong cơ thể Hạ Kỳ là một thứ sinh vật tên là cổ trùng, không phải là từ bắt nguồn từ Thôn Nha Tinh, chẳng trách vì sao y dùng tinh thần lực bao nhiêu năm vẫn không chữa khỏi.

Sau khi dùng phương pháp đặc thù lấy cổ trùng ra khỏi cơ thể, hai chân Hạ Kỳ dần dần phục hồi các dây thần kinh và chức năng vận động. Dưới sự trợ giúp của Shute, chẳng mấy chốc y đã có thể đứng lên đi lại bình thường.

Để chúc mừng tin vui vĩ đại này, Shute đè Hạ Kỳ ra làm một ngày một đêm.

Còn rất ăn mày đòi xôi gấc yêu cầu y phải vòng hai chân qua người mình.

Ngày hôm sau, Hạ Kỳ rất vui vẻ thỏa mãn yêu cầu của hắn, cho chân mình tiếp xúc thân mật với eo của Đại đế, dứt khoát giơ chân đạp thẳng Shute xuống đất.

10

Shute Đại đế cử hành đại lễ lập hậu.

Vương hậu chính vị dệt mộng sư hoàng gia năm đó tưởng đã chết, Hạ Kỳ, quần chúng đại thần tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

Càng khiếp sợ hơn chính là, Vương hậu là người của thiên hà khác.

Hạ Phi không biết nghe ngóng tin tức ở đâu, tìm được ông bà ngoại mình, cũng chính là cha mẹ Hạ Kỳ.

Làm cô nhi hơn một ngàn năm, đột nhiên biết mình có cha mẹ, hơn nữa bọn họ còn là Đế vương và Vương hậu của tinh hệ Hurler ở Ngân hà, Hạ Kỳ cảm thấy có hơi không thật.

Nhưng cho dù thế nào, hiện giờ sức khỏe đã hồi phục, có bạn đời, có con trai, có cháu trai, còn tìm được cha mẹ thất lạc nhiều năm, đối với Hạ Kỳ, cuộc sống từ nay về sau, đã quá viên mãn rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tinh-te-truc-mong-thu